IUBIREA MI-A SALVAT VIAȚA

Volumul 2

JURĂMÂNT DE SÂNGE

18+

Carolina Hills

IUBIREA MI-A SALVAT VIAȚA

Volumul 2

JURĂMÂNT DE SÂNGE

Când totul pare-se că-și revine pe făgașul normal, cât de cât, speri cu desăvârșire că surprizele nu vor mai apărea, însă karma se pregătește să-i ofere o altfel de lecție.

Și încă una dureroasă, făcând ca întreaga viață a Christinei să fie pusă sub semnul întrebării, de îndată ce un adevăr sfâșietor iasă la iveală, zguduind sufletul ce începea să se vindece de urmele definite ale suferinței.

Și cum toate se adună, amintiri pierdute revin în forță, punând-o pe aceasta în fața faptului împlinit de a-și dori să afle cât mai multe despre cine e ea cu adevărat, scoțând astfel din ascunzătoare persoane ce-și doresc cu ardoare ca scânteia ce se întețește între Augustin și Christina să se piardă în neant.

Însă, toate astea vin cu un preț, iar secretele ce se țin lanț de cei doi, aduc în viața lor doar nori gri ce amenință să distrugă totul în calea lor.

ISBN 978-606-9017-[illegible]-4
ISBN 978-606-9017-[illegible]-4

CAROLINA HILLS

IUBIREA MI-A SALVAT VIAȚA

Volumul 2
JURĂMÂNT DE SÂNGE

STYLISHED
Timișoara, 2019

„Cu un jurământ două suflete s-au unit,
Pe inimi cu petale de trandafir s-a scris:
Ce un Demon şi-un Înger au legat
De nimeni să nu poată fi dezlegat.”

– Capitolul 1 –

Augustin Ozera
„Inimile suntem noi... nu nişte obiecte.

Îmi întorc capul spre stânga şi privesc spre frumoasa adormită, zâmbind. Încă suntem pe acoperişul casei lui John şi parcă nu aş mai pleca de aici, însă nu vreau să-i creez micuţei mele probleme din cauza mea. I-am făcut deja prea multe, iar acum mă comport ca un adolescent plin de hormoni şi îndrăgostit până peste cap. Drace! Nu că n-aş fi unul, bine, în afară de faptul că nu mai sunt de mult un adolescent, ci un bărbat în toată firea. Nu ştiu cât e ceasul, căci telefonul îmi este în maşină, dar după soarele care tocmai răsare sigur e deja cinci sau şase dimineaţa. Mă ridic de jos cu grijă ca să nu o trezesc pe Christina, fiind în acelaşi timp şi atent pe unde calc, şi o iau pe braţe, ca mai apoi să-mi trec câte un picior, pe rând, peste pervaz înapoi în dormitor. O aşez în aşternuturi şi o privesc preţ de câteva minute. *E atât de frumoasă,* murmur în sinea mea. Îi dau o şuviţă rebelă de pe faţă şi o privesc în continuare, la felul în care se întinde, de parcă ar fi o pisicuţă şi zâmbesc. Şi când mă gândesc că mai niciodată n-am privit o femeie aşa, încep să mă întreb pe unde m-am rătăcit cu adevărat. Zâmbesc din nou.

— Mi-ai dat lumea peste cap într-un mod neaşteptat, rostesc în şoaptă, deşi ştiu că nu are cum să mă audă.

Îi sărut creştetul şi mă îndrept înapoi pe unde am intrat. Trec pervazul şi aterizez pe acoperiş, înaintez câţiva paşi spre dreapta şi cobor gărduleţul prins de peretele casei. Mai bine plec înainte ca John să mă fugărească cu vreo puşcă pe care sigur o are ascunsă pe undeva prin casă. Deblochez maşina oftând prelung. Mai arunc o ultimă privire spre geamul Christinei şi demarez în trombă, chiar dacă s-ar putea să fi trezit jumătate de cartier – puţin îmi pasă de babele pe care moartea le caută în fiecare zi – şi mă îndrept spre

casă. Gândul îmi zboară la momentul în care am găsit-o pe Christina la Dominic în apartament și-am văzut numai negru în fața ochilor.

Pe lângă faptul că era cam lovită – nu am înțeles de ce – și chiar dacă Dom e șeful meu, eram destul de pornit încât să-i mut fața cu totul la spate, apoi să-l îngrop la doi metri sub pământ, trecându-mi prin cap că poate i-a făcut ceva. Fir-ar! Chiar o iubesc ca un dement și n-aș putea să o împart cu absolut nimeni, deoarece ea e doar a mea. E A MEA ȘI PUNCT! Ajung repede în fața casei și parchez. La naiba în ea treabă! Aș fi făcut crimă, nu altceva, dar aflând ultimele vești de la Dom și, de fapt, ce-a pățit Christina, m-am mai liniștit. Însă, chiar și așa am simțit că dacă nu fac pasul decisiv și nu-i spun ceea ce simt pentru ea risc să o pierd de tot, mai ales că nici nu m-a iertat, dar și din cauza respingerilor ei. Ies din mașină și pornesc spre intrarea principală cu un milion de gânduri în cap. Arunc o privire spre ecranul telefonului și observ că e deja opt dimineața. S-a dus naibii și somnul meu. La zece trebuie să fiu la sediu pentru a găsi o soluție ca să rezolvăm tranzacția aceea cu nemții. Ne-au cam pus bețe în roate în ultima vreme, mai ales că amenințările la adresa noastră, cum că dacă nu le trimitem marfa, or să înceapă să-i rănească pe cei pe care-i iubim. Nu înțeleg ce a mers prost, noi am trimis marfa așa cum ne-am înțeles, însă voi afla cât de curând. Sigur voi fi nevoit să fac o plimbare până în Germania, ceea ce nu îmi surâde mai deloc. Două-trei zile departe de Christina nu mă va ajuta să-i câștig încrederea.

Fir-ar! Urc scările în grabă și odată ce intru în dormitor, trântesc ușa în urma mea destul de revoltat. Îmi frec fața cu palmele, mă postez în fața dulapului și îl deschid larg. Arunc o privire înăuntru și fără niciun chef de nimic, scot din acesta o pereche de boxeri, o pereche de blugi albaștri, un tricou alb cu imprimeu pe el și fug în baie. Fac un duș rapid, trag hainele pe mine și mă postez din nou în fața

dulapului. Scot geanta din compartimentul de sus şi îndes în aceasta câteva haine necesare, gândindu-mă să le iau cu mine, în caz de nevoie.

Deschid compartimentul secret din fundul dulapului şi scot din acesta câţiva euro, paşaportul şi alte lucruri de care e posibil să am nevoie. Le îndes şi pe acelea în geantă. Îmi verific din nou telefonul, de parcă mă aştept ca din clipă în clipă să sune, însă ştiu că nu va fi aşa. Micuţa mea încă doarme şi cred că nu m-a iertat.

Drace! Nu-mi place situaţia în care suntem şi simt că înnebunesc. Mă împac cu gândul şi ies din dormitor, nu înainte să iau şi geanta cu mine, îndreptându-mă acum spre scări. Le cobor repede, dar un mic lătrat îmi captează atenţia, aşa că încep să caut cu privirea sursa acestuia. Dau peste ochişorii negri, blăniţa maronie şi limba mov.

— Aici erai, pufoşenie! mă adresez lui Azriel, care dă din codiţă bucuros şi îl iau în braţele mele, trezindu-mă lins pe faţă. Bine, bine! Mai uşor cu balele, îl mustru şi îl scarpin pe burtică.

Lângă micuţa mea, Azazel mai mult ca sigur va fi bine, decât în casa asta imensă singurel. Acum că Emma e plecată cu Kyle într-o minivacanţă. Au plănuit asta de foarte mult timp şi cred că se datorează faptului că în ultima vreme relaţia lor nu mai e ce-a fost. Nu sunt genul de frate care să facă vreo criză că sora lui se simte atrasă de vreo fată, deoarece cred că în viaţă contează mai mult cum eşti cu adevărat înăuntrul tău, nu orientarea ta sexuală.

— Domnule Ozera, mi se adresează Henry şi îmi ridic privirea spre acesta. Vă caută nişte domni...

— Micuţo?! îi întrerup lui Henry şirul cuvintelor, uimirea de pe chipul meu spunând tot, mai ales că o văd pe Christina aici.

Nu mă aşteptam la asta, mai ales că o lăsasem dormind. Henry îşi drege uşor glasul şi dispare, lăsându-ne singuri. Îmi trec vârful limbii peste buze, umezindu-le şi pentru

prima dată nu știu ce să fac sau ce să spun. *Așa rău m-am înmuiat?* Își trece și ea limba peste buze, apoi inspiră adânc, jucându-se nervoasă cu degetele și de abia dacă mă privește în ochi. *Oare s-a întâmplat ceva?* Mă încrunt și pășesc spre locul în care poposește, încercând să-mi dau seama de ce e aici. Îl las pe Azriel jos și pe când să spun ceva, mi-o ia înainte.

— Mă simt de parcă aș fi pentru prima dată aici, oftează.

Zâmbesc, amintindu-mi perfect de ziua în care ea a pășit în casă lângă sora mea. Părea tipul acela de fată pe care ai fi putut s-o duci ușor de nas, apoi să o amăgești prin cuvinte cât mai dulci doar ca să-ți cadă în pat și a doua zi să te prefaci că nu o mai cunoști. Sigur n-ar fi spus nimic, fiind prea rușinată de tot. Însă ea mi-a arătat contrariul, atunci când prima ei palmă s-a izbit atât de dur de fața mea. Am știut că va fi o provocare, o mică sălbatică care trebuia îmblânzită, doar că mi-a îmblânzit ea demonul într-un mod în care nu m-aș fi așteptat ca vreo fată să reușească.

Iar faptul că nici acum nu am ajuns să o fac pe deplin a mea, spune multe. Mi-ar plăcea să pot gusta din dulceața ei, să mă îmbrac în parfumul pielii sale, să o ating, să o sărut, să mă simt adânc între coapsele sale și să o aud rostindu-mi numele atunci când fac dragoste cu ea. Mă opresc și îi ating obrazul cu degetele, apoi le duc sub bărbie și o îndemn să mă privească. Ochii ei par atât de verzi acum, dar încă se poate distinge puținul căprui din mijlocul lor, făcându-i să fie atât de unici și de frumoși. O privesc hipnotizat și mă trezesc prins de tricou și cu buzele ei peste ale mele.

Clipesc des și fără să mai stau pe gânduri tâmpite, care mai mult ca sigur îmi scurtcircuitează neuronii, îmi înfig degetele în părul său moale și adâncesc sărutul pe care l-a inițiat, introducându-mi limba în gura ei dulce. Ne mișcăm buzele încet, ca și cum ne dorim amândoi să savurăm sărutul și îmi încolăcesc brațul liber în jurul taliei sale, trăgând-o astfel mai aproape de mine.

— Ai grijă de inima mea şi şansa e a ta, altfel aici ne spunem *„adio"*, îmi şopteşte peste buze şi mă simt de parcă tocmai am primit un ultimatum.

Scutur uşor din cap şi după felul în care mă priveşte, parcă abţinându-se să nu plângă, îmi dau seama că vorbeşte serios. Inspiră adânc, mai ales că pieptul i se ridică şi coboară ritmat, şi îşi scoate de pe mână o brăţară cu o inimă legată de aceasta. Mi-o aşază pe mâna dreaptă, în timp ce ea poartă aceeaşi brăţară, doar că aceea are o cheie legată de ea. Se întoarce cu spatele şi înainte să mai poată face alţi paşi spre ieşire, o prind de braţ, o întorc cu totul spre mine şi îi revendic din nou buzele. O sărut şi îmi aşez palmele pe coapsele ei, apoi cobor cu acestea şi îi strâng fundul cu putere, până în momentul în care îi pot auzi mârâitul pe care îl scoate. Şi îmi place. O salt în braţele mele, punându-i picioarele în jurul meu şi mă îndrept spre canapeaua din living, ignorând total telefonul care a început să sune insistent.

Sigur e Dom, dar numai chef de el nu am sau de problema pe care trebuie să o rezolvăm. O aşez cu grijă pe suprafaţa canapelei şi o iau prin surprindere, de fapt şi pe mine. O lipsesc de buzele care parcă nu mai voiau să se dezlipească de ale ei şi îmi aşez capul pe pieptul său cald, ascultând inima ce-i bate atât de regulat. Vreau doar s-o simt, măcar pentru câteva minute sau secunde, deoarece telefonul ăsta idiot încă sună ca un nebun. Îi simt palmele pe spatele meu, coborând şi urcând uşor şi dacă n-ar trebui să plec, aş adormi aici.

— Nu ai de gând să răspunzi? glasul Christinei mă face să oftez. Probabil e Dom, continuă şi îmi ridic brusc capul şi o privesc. M-a sunat să vadă dacă sunt bine, după faza de ieri, apoi mi-a spus că aveţi ceva de rezolvat.

Îmi deschid buzele, dorindu-mi într-un fel să-i spun anumite lucruri, dar mă opreşte, inspiră adânc – o simt foarte bine sub mine – şi continuă să-mi vorbească.

— Nu vreau să știu, Augustin. Vreau doar să-mi promiți că te vei întoarce întreg, cuvintele ei mă surprind din ce în ce mai mult.

Cred că orice altă fată mi-ar fi sărit în cap, ar fi făcut crize și nu m-ar fi înțeles cum o face ea. Nici Eva nu m-a înțeles în multe privințe, probabil de aceea căuta constant să mă controleze, să-mi spună ce să fac și ce nu, de parcă aș fi fost un cățeluș dresat. Mă ridic și îi întind mâna, pentru a o ajuta și pe ea să se ridice.

— Nu fac promisiuni de obicei, spun serios. Însă, îți promit că îl iau pe Dominic la bătaie dacă mă aduce în bucăți înapoi, îi fac jucăuș din ochi.

De fapt, numai normal nu mă știu și chiar dacă mulți au zis că ar trebui să mai spăl din când în când acest caracter, ei bine, n-am s-o fac. Micuței mele îi cam place asta. Un scheunat micuț și fioros ne captează atenția. Azriel dă bucuros din codiță și începe să se învârtă pe loc, în jurul cozii. Christina se apleacă, chiar înainte să o pot face eu, și îl ia în brațele ei, alintându-l puțin, în timp ce îi mângâie blănița. La naiba! De ce mama naibii mă imaginez iar în locul câinelui, doar nu sunt o potaie, poate doar dacă m-aș transforma într-un vârcolac cu părul negru. Dar probabil fața mea o va speria și o va face să o rupă la fugă înainte de a reuși să mă apropii.

Drace! O dau în lucruri SF sau fantasy deja și cred că ar trebui să merg să-mi fac un control. Probabil m-a mușcat vreun țânțar vampir azi-noapte și nu mi-am dat seama.

— Crezi că Azazel se va supăra dacă ghemotocel îi va ține companie? mă refer la micuța blăniță din brațele ei.

— Nu cred că se vor mânca, deși poate ne vom trezi mai degrabă cu trei - patru în loc de doi, se amuză puțin și pot s-o observ cum râde pe sub mustăți.

Încă doi ca aceștia pe lângă Azriel și Azazel, o să-mi facă zile fripte sau mai bine spus cu *„gel exotic de înfrumusețare"* la câte bale vor lăsa. Blănițele astea nu pierd niciodată

ocazia de a-şi lăsa balele pe toată faţa mea. Îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic şi îmi strâng buzele într-o linie, scuturând frenetic din cap. Trebuie să-mi scot imaginea asta de pe retină.

— Cred că tu vrei să te răzbuni pe mine, mormăi cuvintele cu voce tare şi o privesc cu o sprânceană arcuită şi cu mâinile în sân.

— Poate, îmi face cu ochiul. Doar aşa, puţin, îşi trece vârful limbii peste buza de sus, apoi o prinde între dinţi, abţinându-se să nu râdă.

— Eşti o mică afurisită.

— Iar tu eşti un nemernic incurabil, mi-o întoarce şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc.

— Vino aici, o trag spre mine, chiar dacă îl are şi acum pe Azriel în braţele sale şi mă aplec puţin cât să-i ating buzele cu ale mele.

Mi le mişc încet peste ale ei, simţind nevoia să i le simt cât mai mult, deoarece s-ar putea ca zilele astea să nu o văd. Îmi aşez palmele pe umerii ei şi cobor cu acestea pe braţe, strâng uşor şi mă opresc. O privesc în ochi şi rostesc primele cuvinte care îmi vin în cap.

— Te amo, chiquita[1]!

Îmi cuprinde brâul cum poate, îngropându-şi faţa în pieptul meu. Inspiră adânc, căci îi pot simţi bine pieptul cum se ridică şi coboară, apoi mă priveşte în ochi cu o căldură care mă face să dau naibii toată misiunea de azi şi să sfârşesc cu ea în braţele mele. Doar că... asta nu se va întâmpla, din moment ce telefonul începe să sune din nou şi mai insistent decât prima dată.

— Ai grijă, rosteşte, şi îmi dă drumul.

— Întotdeauna.

Îi sărut scurt buzele, chiar înainte să o las să plece şi îmi îndes mâna în buzunarul din faţă, scoţând din acesta telefonul care, încă sună. Fără să mă uit la apelant, răspund şi îl duc la ureche.

1 Te iubesc, micuţo!

— *Data viitoare îți îndes telefonul în dos, că poate așa îl vei simți din cauza vibrațiilor și vei avea nesimțirea să răspunzi, în mama ei de treabă,* glasul mult prea tare a lui Dominic, care practic îmi urlă în timpane, mă face să îndepărtez telefonul de lângă ureche preț de câteva secunde.

Scutur frenetic din cap ca să-mi revin și cred că tocmai am surzit de-o ureche, așa că duc telefonul pe partea cealaltă, sperând că nu voi surzi și de aceasta. Oftez prelung și iau geanta între degete, trântindu-i câteva cuvinte care poate îi vor închide gura sau măcar să-l scoată din minți, în timp ce mă îndrept spre curtea din față.

— Nu ți-am răspuns pentru că n-am avut chef să auzi gemetele Christinei în timp ce i-o trăgeam pe canapeaua din living, rostesc printre dinți, revoltat și în celălalt capăt al telefonului tot ce se aude e doar liniște.

Și iar liniște. Zici că și-a înghițit limba. Așa îi trebuie.

— *Doar n-ai..., mârâie după vreun minut și jumătate. Sper că nu ai... Te omor, știi?* jumătățile de fraze mă fac să izbucnesc într-un râs nebun și deschid portiera, acum că am ajuns în fața mașinii.

— Doar nu mă crezi atâta de...

— *Fustangiu?* îmi întrerupe Dom șirul de cuvinte. *Oh, nu! Tu ești sfântul dintre sfinți,* mă ironizează.

Urc în mașină, arunc geanta pe scaunul din dreapta și bag cheile în contact, și o iau din loc.

— *Nu țin minte să fi avut relații stabile în afară de scorpia aceea,* mi-o aduce pe Eva în vorbă și scrâșnesc din dinți. *Deci, vezi ce faci...*

— Ți-ai activat simțurile părintești, Dom? îl întrerup, doar ca să nu-mi mai țină morală.

După ce mi-am revenit din depresia în care m-a lăsat Eva, după moartea ei, Dom mi-a ținut o morală. Mi-a spus vrute și nevrute, chiar dacă îmi doream doar să mă lase dracului în pace și să-mi vindec inima și sufletul în liniște. Dar n-a făcut-o și pentru asta îi mulțumesc. Practic a stat pe

capul meu ca un părinte până m-a văzut din nou pe picioarele mele, cu inima şi sufletul adunate de pe jos şi închise în străfundul meu, lăsând la suprafaţă doar un om căruia nu-i pasă de nimic, care nu simte nimic, ci doar obţine ce vrea, ca în cele din urmă să le arunce la gunoi. Apoi... am cunoscut-o pe ea, micuţa care mi-a dat efectiv lumea peste cap.

— *Nu începe*, mă dojeneşte. *Ai face bine să-ţi proiectezi fundul aici cât mai repede, altfel te atârn de el pe cea mai înaltă clădire din New York,* îmi închide telefonul în nas fără să-mi dea ocazia să i-o întorc.

Arunc telefonul pe bordul maşinii şi virez spre stânga, apoi spre dreapta şi după treizeci de metri virez din nou dreapta şi mă îndrept spre clădirea dărăpănată de la periferia oraşului. Parchez în faţa clădirii, îmi iau telefonul şi ies din maşină, îndreptându-mă spre intrarea în sediu.

— Uite cine s-a gândit să apară, Andy îşi freacă mâinile una de alta şi ridică din sprâncene, de parcă ar aştepta să spun ceva.

Ştiu ce şi-ar dori să audă, dar nu o să aibă parte de acţiune verbală nici în visele lui erotice. Zâmbesc într-un colţ al gurii, cu cât mă apropii de locul în care e, îmi îndes telefonul în buzunar şi îi trag o palmă zdravănă peste cap, sperând că poate încetează cu iluziile din mintea sa bolnavă.

— Te-a părăsit Bombonela, de hormonii tăi încep să o cam ia razna? fac referire la păpuşa lui gonflabilă pe care o molestează cam de câte ori are ocazia. Sau poate ţi-a strivit-o vreun hipo azi-noapte şi acum nu ştii cum să faci faţă durerii? Încă nu mă pot decide care din astea două, altfel aş fi găsit mai repede răspunsul la faţa ta, care pare să fi fost lovită de-o lopată, mă iau de el într-un mod *„subtil"* şi mă îndrept spre biroul lui Dominic.

— Marele Augustin n-a avut parte de acţiune azi-noapte, fiind lăsat cu buza umflată şi de aceea îşi varsă frustrările de om nefutut pe noi, Andy strigă în gura mare şi dacă n-ar fi tâmpenia aceea de problemă cu care mă sâcâie Dom, m-aş

întoarce înapoi, l-aș prinde de ceafă și l-aș băga cu fața în wc, sperând că poate așa îi voi spăla gura de cuvintele tâmpite pe care le scoate.

Îmi așez mâna pe clanță și o apăs, dând năvală în birou de parcă aș fi la mine acasă. Dom își ridică scurt privirea din acesta, mă privește încruntat de parcă m-ar certa pentru a nu știu câta oară de ce nu bat la ușă, apoi își lasă privirea în jos, continuând să răsfoiască câteva foi și vorbește nervos la telefon.

— Ce mama naibii s-a întâmplat acolo, Carsten? Dom bate cu pumnul în birou, ridicându-se mai apoi în picioare. Cum adică nu a ajuns la voi? E imposibil, mârâie aprins, apoi își masează nasul cu două degete, fiind probabil sătul să încerce să rezolve problema de la distanță. Ne vedem acolo, închide telefonul fără alte explicații și începe să umble dintr-o partea în alta.

Carsten Grünspan este cel mai mare magnat al diamantelor din Germania, care nu pierde niciodată ocazia de a cumpăra mașini de colecție. Iar acum, marfa pe care i-am trimis-o de ceva timp se pare că nu a ajuns la destinație. Așa spune el, însă cred că ceva e putred la mijloc și doar cineva pus pe răzbunare ne-ar fi putut sabota relațiile. *Katherine*, îmi trece prin minte și scrâșnesc furios din dinți. Îmi așez mâinile pe spătarul scaunul și privesc spre Dominic, care parcă nu mai are de gând să se oprească din umblatul aiurea. Sigur a făcut gaură în podea, dar într-un fel îl înțeleg. Simte că și-a găsit fiica de mult pierdută și s-ar putea să fie fix micuța pe care am ajuns să o iubesc nebunește. Îmi dreg glasul, apoi îmi trec vârful limbii peste buze, degetele prin păr și izbucnesc.

— Vrei să încetezi să te mai învârți ca o găină beată? Nu rezolvăm nimic dacă stăm doar și nu vedem ce mama dracului s-a întâmplat, mă răstesc la el și îl observ oprindu-se.

Mă săgetează cu o privire încruntată, aruncându-se mai apoi în scaun și își proptește coatele pe birou. Stă așa minute bune, apoi răsfoiește câteva foi agitat și scoate de sub

dosare o agendă. O răsfoieşte şi pe aceasta până la pagina dorită, se opreşte şi trece pe o altă foaie un număr şi o adresă. Se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre ieşirea din birou. Dacă el are impresia că va merge cu noi, cred că s-a ţicnit. N-am de gând să-l las, mai ales în condiţia lui.

— Nu mergi niciunde, îl opresc din drum. Dom, nu! practic îi dau un ordin, acum că mă priveşte de parcă m-ar spinteca.

— Nu pot...

— Ba da, poţi, îl opresc înainte de a mai spune ceva. Rămâi aici şi aşteaptă rezultatele ADN, ne ocupăm noi de Carsten. Nu ţi-o spun de două ori şi nu-mi pasă că eşti şeful meu, tot nu mergi.

Oftează învins. Ştie că nu mă mişc de aici până nu cedează. Nu am de gând să-l adun de pe jos, pe undeva de prin Germania. Inima lui e predispusă infarctului. Dă din cap afirmativ şi îmi întinde foaia.

— Ia-l cu tine pe Andy, pe Arman şi pe Toby. Într-o oră plecaţi, îmi spune răspicat şi încuviinţez din cap, luând şi foaia dintre degetele lui.

Fără să mai spun ceva, ies din birou şi mă îndrept spre sala mare, aruncând un ochi în foaie. *Hamburg,* murmur numele oraşului în sinea mea şi mă opresc în loc.

— Arman, pregăteşte tot ce trebuie. În mai puţin de o oră plecăm. Ia-l şi pe Toby şi unde mama naibii mai e acum Andy? întreb revoltat, negăsindu-l prin zonă.

— De unde să ştiu eu pe unde-şi risipeşte viaţa?

Iar face doar ce vrea idiotul, mai mult ca sigur şi când e ceva serios nu mai e aici. Fir-ar! Arunc o privire prin încăpere şi observ că Arman şi-a luat tălpăşiţa, iar Toby... ei bine, Toby e Toby! Îşi butonează telefonul, mai ceva ca viteza luminii şi zâmbeşte din când în când. Am impresia că şi-a găsit pe cineva. Îmi dau ochii peste cap şi ies din sediu, căutându-l pe idiotul de Andy. Îl găsesc în parcare vorbind de zori la telefon şi fără nicio avertizare, mă îndrept ca un fulger spre el, îl prind de ureche şi îl trag după mine.

— Au, au, au! urlă și încearcă să-și elibereze urechea. Ce te-a apucat, nebunule?

— În mai puțin de o oră plecăm în Germania, iar tu îți aranjezi o partidă de sex? Spune-i lui Candy, Mandy sau Sandy, cum dracu' o chema-o, că nu ai vreme de tras pe nas și dezmăț și mișcă-ți fundul de babalâc înapoi, altfel îți trag un șut în el de zbori peste ocean, îi ordon printre dinții încleștați și în acest moment simt nevoia să o am pe Christina lângă mine, deoarece doar ea știe cum să-mi calmeze demonii ce mocnesc de furie în mine.

— Bine, bine! Andy își ridică mâinile în aer și se îndreaptă spre intrarea principală. Ar trebui să ți-o tragi mai des, nu de alta, dar sacii tăi cam atârnă, face mișto pe seama mea, mergând crăcănat și se face nevăzut înainte să-i sar în cap și să-l lovesc.

Inspir, expir, inspir, expir și oftez profund, trecându-mi degetele prin păr. Drace! Cretinului chiar îi face plăcere să mă scoată din minți de vreo câteva ori pe zi. Intru înapoi în clădire și merg direct spre sala tehnică.

— Vreau să mă ții la curent, douăzeci și patru din douăzeci și patru, cu tot ce se întâmplă aici până mă întorc, îl rog într-un fel pe Alex să fie cu ochii pe Christina ca să nu i se întâmple ceva rău și mă întorc în sala mare, de îndată ce primesc confirmarea de la el.

Nu știu ce ne așteaptă când vom ajunge acolo. Trebuie să fim pregătiți pentru orice.

— Totul e gata de plecare, mă anunță Arman.

Verificăm totul de două ori înainte de a pleca și mă așez pe scaunul din dreapta, în timp ce Toby și Andy stau în spate, iar Arman preia conducerea și se așază pe scaunul șoferului. Arman e un vitezoman înnăscut, iar acum că suntem în întârziere nu e timp de stat și holbat după tipe pe stradă. Ieșim din garajul sediului, îmi scot telefonul și îmi ațintesc privirea în el. Aș vrea să-i pot scrie ceva, dar la cât de bun sunt în a scrie mesaje, o las baltă și îmi îndes telefonul în buzunar. De obicei o fac de pe numărul celălalt de

telefon, acoperindu-mi urmele, mai ales că folosesc doar o literă ca să mă semnez. E altceva, dar acum... Fir-ar! Îmi strâng buzele într-o linie şi scot din nou telefonul din buzunar, îl deblochez şi mă opresc chiar în momentul în care aproape că-i scriu ceva. *Ce ai, idiotule?* mă mustră conştiinţa. *Hai, nu fi tembel şi scrie-i ceva, până acum ai putut să-i scrii*, continuă aceasta să mă dojenească grav. Dau să tastez câteva cuvinte, dar nu mai apuc, deoarece telefonul îmi este sustras de un idiot din spate.

— Ai face bine să-mi dai telefonul înapoi, Andy, sau jur că te arunc din maşină în timpul mersului, mârâi la el, dar tot ce aud venind din spate sunt sunetul unor taste.

Îl omor, îmi ies din fire şi mă întorc cu totul în spate, dorindu-mi să-mi recuperez telefonul, dar se pare că e prea târziu. Tocmai a trimis mesajul pe care l-a scris. La dracu! Îmi înfig degetele în gâtul lui, în timp ce Arman şi Toby urlă la mine să-i dau drumul, însă n-am de gând s-o fac. Boul s-a pus cu cine nu trebuie, mai ales că sunt al naibii de scos din minţi.

— Încetaţi! Ce dracu' v-a apucat? Arman pune frână brusc fix în mijlocul şoselei, întrerupând circulaţia şi mă simt azvârlit în faţă. Dacă nu încetaţi amândoi să vă mai comportaţi ca doi copii, vă leg de mâini şi vă pun să fugiţi după maşină, ne ceartă pe amândoi şi mă aşez înapoi în scaun fără să spun ceva, recuperându-mi şi telefonul.

Îl deblochez şi arunc un ochi peste mesajul pe care l-a scris.

„Cu ce eşti îmbrăcată? Ceva sexy şi obraznic? De fapt, nu contează. Tot ce aş vrea e să te pun pe burtă, să-ţi plesnesc fundul şi să ţi-o trag într-un stil mare"

Grozav! îmi dau ochii peste cap şi-mi proptesc capul de speteaza scaunului. Măscăriciul ăsta are de gând să mă bage doar în belele sau poate la balamuc. Nu ştiu sigur în care dintre aceste două voi ajunge, dar clar că Iadul e un loc

mai bun decât orice altceva. Mă împac cu gândul și sper ca micuța mea să nu creadă ceea ce scrie în mesaj. Îmi deschid ochii și scot telefonul din buzunar, atunci când acesta începe să vibreze, anunțându-mă de mesajul primit. Acum e acum. Deschid mesajul și tot ce găsesc în acesta e un emoji zâmbitor și cam atât. Zâmbesc ca un idiot și mă relaxez, dar nu pentru mult timp, căci telefonul îmi vibrează din nou. Îl deschid și aproape că izbucnesc într-un râs isteric, văzând poza pe care Christina mi-a trimis-o.

— Bucură-ți ochii, mă adresez lui Andy și îi întind telefonul.

Christina tocmai l-a îmbrăcat pe Azriel într-un costum de baie roșu, din două piese, cu ochelari de soare și cu un mesaj scurt:

„Spune-i lui Andy că iubita îl așteaptă acasă îmbrăcată sexy"

O iubesc pe fata asta, poate și mai mult decât o fac deja, iar faptul că nu a înghițit mesajul lui Andy, ci i-a ținut isonul, mă face doar să fiu mândru. Andy îmi trântește telefonul în poală și se așază pufnind pe bancheta din spate. Se pare că nu i-a mers cum a crezut de la bun început. După alte câteva minute de mers, ajungem în fața aeroportului și ne învârtim preț de alte câteva minute până ce reușim să găsim un loc de parcare. Lăsăm mașina, ne luăm lucrurile și ne îndreptăm spre intrarea în aeroport, unul câte unul, privind în stânga și în dreapta. Ne facem check-in-ul și ne îndreptăm spre poarta cu numărul C20, destinația Hamburg. Se pare că încă nu s-a anunțat îmbarcarea, ceea ce înseamnă că mai avem câteva minute pentru a ne relaxa. Mă fac comod într-unul din scaune și las bagajul pe jos, apoi scot telefonul și ca un îndrăgostit ce sunt privesc poza pe care o am în galerie. De fapt, am mai multe, deoarece am reușit să-i fac Christinei poze fix când se aștepta mai puțin și când încă locuia la noi.

Trebuie să recunosc că totul pare mai pustiu acum, de când ea s-a mutat înapoi la Maryse, şi asta din vina mea. Mă las moale în scaun. Privesc spre dreapta mea şi-l observ pe Andy pierdut parcă în gânduri.

— Nu mai fi supărat, Andyluţă, *„iubita"* te aşteaptă gata echipată pe când ajungi înapoi acasă, fac referire la poza pe care mi-a trimis-o Christina.

Andy strâmbă din nas şi îmi arată degetul mijlociu gen *„mai scuteşte-mă, idiotule"* şi îşi întoarce privirea într-o altă parte, doar ca să nu mă mai vadă. Arunc o privire fugitivă în ecranul telefonul, fix în momentul în care cursa noastră e anunţată. Îmi iau bagajul şi mă îndrept cu ceilalţi pe urmele mele, spre poarta de îmbarcare. Trecem cu uşurinţă de control şi ne urcăm în avion, ocupându-ne în final locurile repartizate, aterizând fix lângă tembelul de Andy. *Cum se face că tot lângă el ajung să stau?*

— Of, ştiam eu că mă iubeşti. Mă simt ca la prima întâlnire, începe Andy cu maimuţărelile, chiar dacă încă nici nu am ajuns în aer şi îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic.

— Ai face bine să-ţi ţii chestiile de domnişoară pe partea ta, asta dacă nu ai vrea să zbori toată cursa cu un tampon în gură, îi spun cu frumosul şi mă aşez în scaun.

Se întoarce cu faţa către mine, îşi împreunează palmele sub bărbie şi începe să fluture din gene ca o paiaţă, vorbind din nou.

— Ce drăguţ din partea ta că te gândeşti şi la mine, continuă cu tâmpeniile lui. Eu mi-am uitat tampoanele acasă, dar bine că le ai tu, altfel s-ar trezi lumea cu o inundaţie roşie pe aici.

Scrâşnesc din dinţi, auzindu-l vorbind şi mai am puţin până să cer o bandă adezivă cu care să-l leg de mâini şi de picioare, dar şi să-i acopăr gura lui spurcată. Apoi să-l arunc în cala avionului şi să stau liniştit pe tot parcursul a celor şapte ore şi patruzeci de minute, cât facem până ajungem la

destinație. Cer o sticlă de apă, stewardesa fiind în dreptul nostru, și dau drumul tabletei din scaunul vecinului, dorind du-mi să vizionez un film. Sper că așa pot scăpa de gura lui Andy, măcar de data aceasta. Găsesc repede un film care îmi atrage atenția și îmi bag căștile în urechi, dând volumul cât pot de tare, doar ca să nu o mai aud pe „domnișoara" de lângă mine.

***

„Viața poate fi crudă atunci când arunci un ochi în portofel și observi că mai ai doar foarte puțini bani ce-ți vor ajunge de azi pe mâine și cam atât. Bag portofelul în buzunar și mă îndrept spre Jo's Club, cel de la colțul străzii. Din câte mi-a spus Leo, se fac angajări, dar și faptul că aici își face veacul Andy Gardner, cel mai de temut mafiot din New York. Puțin îmi pasă de nemernicul acela, cât îmi pasă de femeia pe care o are pe lângă el, fiind sora acestuia. Nici nu știu de ce-mi fac iluzii, ea nu s-ar uita la un sărăntoc ca mine. Îmi frec mâinile una de alta, ajuns în fața clubului și privesc scurt în jur, apoi îmi așez mâna pe clanță și intru încrezător înăuntru. Kate Rose cântă în seara aceasta. Arată destul de bine în rochia roșie pe care o poartă, dar cel mai mult mă încântă vocea ei suavă. Mai arunc o privire în jur și mă îndrept direct spre bar.

— Bună, Warren! îl salut pe barman și mă așez pe scaun.

— Ce te aduce pe aici, Augustin? Știi bine că domnului Gardner nu-i plac oamenii de jos pe la el prin club, mi-o aruncă ca și cum ar vrea să-mi iau tălpășița.

— Am auzit că se fac angajări, știi tu..., mă aplec către el și mai arunc o privire în jur.

Încă nu a venit, murmur în sinea mea, încercând să o găsesc pe Christina cu privirea. Oare va apărea?

— Nu cred că domnul Gardner va fi de acord ca un măscărici ca tine să aibă grijă de sora lui, cât timp el nu e prin preajmă, îmi taie Warren din nou craca de sub picioare și oftez.

De ce naiba mi-a trecut prin minte că poate reuşesc ceva? Mă ridic în capul oaselor, aproape îndreptându-mă spre ieşire, când scena ce se desfăşoară doar la câţiva paşi de mine, îmi captează atenţia. Christina, îi rostesc numele în gând şi o privesc lung. Rochia albă îi vine ca turnată pe corp, în timp ce părul e lăsat liber să cadă în valuri peste umerii ei goi. Îşi trage blăniţa neagră mai bine pe lângă ea şi încearcă să scape de un idiot care se pare că nu are de gând să-i dea pace. Acum e şansa mea să arăt ce pot. Îmi suflec mânecile şi pornesc ca un taifun spre locul în care e.

— Lasă-mă în pace, cretinule! o aud spunând către tipul care pare destul de turmentat şi fără să mai stau pe gânduri, îl prind de guler, îmi trag pumnul mai în spate, ca mai apoi să-l lovesc direct în moacă, făcându-l să se împrăştie cu totul pe jos.

— Domnişoara a spus să o laşi în pace, mârâi către acesta, apoi îmi îndrept privirea spre Christina.

— Cum te numeşti? mi se adresează pe un ton ce mă face să-mi înghit cuvintele.

— Augustin, don'şoară.

— Augustin, ce vânt te aduce pe aici? glasul lui Andy Gardner îmi captează atenţia, apărut de nicăieri.

— Am auzit că se fac angajări şi..., răspund, dar nu duc fraza până la capăt.

Mă priveşte din cap până în picioare, apoi trage puternic din trabucul aprins şi lasă fumul să iasă printre buzele întredeschise, cât timp privirea lui se îndreaptă spre a mea.

— Şi ce te califică ca fiind bun pentru a-mi proteja sora?

— Eu...

— Ce te face să crezi că mi-ar trebui un tip ca tine prin preajmă? glasul Christinei îmi captează total atenţia, întrerupându-mi cuvintele şi inspir adânc. Nu eşti decât un..., mă priveşte lung, mijindu-şi ochii şi face un pas spre mine. Am nevoie de persoane capabile, nu de amatori."

Tresar în scaun, deschizându-mi ochii brusc și privesc în jur. *Încă suntem în avion*, constat în sinea mea și îmi arunc un ochi în ecranul telefonului, realizând că mai este doar o jumătate de oră și aterizăm. Am avut cel mai ciudat vis posibil. Totul se derula încet într-un cadru alb-negru. La naiba! Mă simțeam de parcă rolurile s-au inversat, iar ea era în locul meu, iar eu în al ei când am cunoscut-o prima dată. Sau ceva de genul. Îmi scot căștile din urechi, mă așez mai bine în scaun și îmi frec fața cu palmele. Cred că ar trebui să fiu mai altfel cu micuța mea. Să o ascult, să o...

Drace! Nu sunt bun la așa ceva, dar voi încerca. Privesc spre Andy și îl găsesc cu ochii închiși. Slavă Domnului că am scăpat de el, măcar pentru câteva clipe. Îmi las capul pe spate și privesc țintă spre tavanul avionului, simțind felul în care se îndreaptă în jos, pregătindu-se astfel de aterizare. După alte câteva minute trecute avionul se zguduie puțin, roțile acestuia tocmai ce au atins pista aeroportului și-l observ pe Andy tresărind în scaun.

— Ce? Cum? Cine? Unde arde? privește buimac în jur și se trântește înapoi.

— Cred că-ți arde ție creierul de la meditația pe care o faci, dormind și sforăind ca un porc, îmi masez nasul cu două degete și mă ridic în picioare, acum că avionul s-a oprit de tot.

— Ha? face pe idiotul și se ridică. Nu-mi spune că te-am luat în brațe și te-am pupăcit? mă privește pe sub gene și își țuguie buzele spre mine, de parcă ar vrea să mă pupe.

Face pas cu pas pe lângă scaune și ajuns în dreptul meu, începe să mă strângă în brațe și să mormăie cuvinte care nici nu vreau să le aud, făcând pe toți cei din jurul nostru să ne privească ciudat.

— Vrei să încetezi cu apucăturile tale de muiere nebună? mă răstesc la Andy și îl împing cât colo, apoi îmi iau bagajul din compartimentul de sus și îl privesc din nou. Tura viitoare te leg de fundul avionului și te pun să alergi după el, poate îți vine mintea la cap și-ți revii, îl amenință și pornesc spre ieșirea din avion.

Ne îndreptăm, într-un final, spre ieşire şi coborâm. Traversăm tunelul ce leagă clădirea de avion şi ne îndreptăm spre ieşirea din aeroport. Ajungem pe la jumătatea drumului când o pancartă cu numele meu îmi atrage atenţia şi le fac semn şi celorlalţi să mă urmeze. Mă opresc în faţa unui bărbat înalt, îmbrăcat la costum, cu o privire ageră, statură rigidă şi cam trecut de prima vârstă.

— Augustin Ozera? îmi pronunţă numele ca o întrebare şi încuviinţez din cap afirmativ. Urmaţi-mă! Domnul Carsten Grünspan vă aşteaptă, îmi spune, ca mai apoi să-mi întoarcă spatele şi începe să se deplaseze spre ieşirea principală.

Se pare că Grünspan nu pierde timp dacă şi-a trimis şoferul personal ca să ne ia de la aeroport, însă, de ce am sentimentul că ceva nu este în regulă? Ajunşi în faţa limuzinei şoferul ne ia bagajele pe rând, le aşază în portbagaj şi ne face semn să urcăm. Facem întocmai şi ne aşezăm pe bancheta din spate, dar şi pe cele laterale şi odată ce maşina se pune în mişcare, îmi scot telefonul şi încep să tastez, privind în acelaşi timp, din când în când, în faţă.

„Ceva nu mi se pare în regulă. Fiţi cu ochii în patru şi aşteptaţi-vă la orice."

Apăs pe butonul verde, trimiţând astfel mesajul la toţi în acelaşi timp şi îi observ încuviinţând scurt din cap, înţelegându-mi cuvintele scrise.

Privesc pe geam şi observ că suntem în faţa unei porţi imense din fier. Aceasta se deschide, şoferul comunicând ceva portarului în germană şi înaintăm până ajungem în faţa vilei în care locuieşte Grünspan. Privesc spre cei trei cu care sunt şi inspir adânc, încuviinţând din cap ca un semnal de a fi cu ochii în patru. Portiera se deschide şi şoferul ne face semn să coborâm. Încă am sentimentul ciudat că ceva se va întâmpla. Privesc în stânga, privesc în dreapta şi peste tot sunt numai oameni înarmaţi până în dinţi. Se pare că Carsten Grünspan ţine mult la siguranţa lui, dar şi a colecţiei sale, altfel nu-mi explic de unde atâta pază. Sau are

mai mulți dușmani decât prieteni. Înaintăm cu pași mărunți spre intrarea în vilă și văzându-ne înăuntru parcurgem holul îngust și lung, până în capătul acestuia. Ne oprim în fața unei uși imense din lemn masiv cu tot felul de decorațiuni și inspir adânc, pregătindu-mă sufletește pentru ceea ce urmează să se întâmple. Ușa se deschide larg și ne întâmpină nimeni altul decât Carsten.

— Intrați, intrați, ne face semn. Luați loc, ne îndeamnă, acum că suntem în dreptul biroului său și facem întocmai.

Mă așez confortabil pe scaunul din față, cu Arman pe cel din stânga mea, iar restul pe cele din spate și îmi proptesc coatele pe mânerele scaunului, împreunându-mi mai apoi degetele sub bărbie și-l privesc pe Carsten cu ochii mijiți. Continui să-l privesc așa preț de câteva secunde, apoi îmi dreg ușor glasul și spun:

— Să trecem la..., încep, dar Carsten mă oprește din a-mi duce fraza până la capăt, cu o ridicare a mâinii.

— De ce atâta grabă?

Felul în care ne zâmbește nu mă face să fiu mai liniștit, ba din contră, să fiu alert. Nu semnifică nimic bun și cred că tocmai am căzut într-o capcană sau un fel de recuperare a ceea ce îi aparține, constatând faptul că banii ne sunt virați în conturi de ceva timp. Carsten face semn cuiva de lângă ușă, iar în următoarea secundă suntem serviți cu băutură.

— Haideți, serviți! ne îndeamnă și ia paharul său între degete, apoi îl duce spre buze și soarbe liniștit din lichidul maroniu.

Privesc în stânga și în dreapta, la cei trei nătărăi cu care am venit și pe când să soarbă din paharele lor, privirea mea încruntată îi îndeamnă să n-o facă. N-am venit până aici ca să petrecem sau mai știu eu ce, ci am venit să rezolvăm o idioată de problemă ca mai apoi să mă pot întoarce liniștit la micuța mea.

— Uite ce e, domnule Grünspan, îmi dreg glasul și continui să vorbesc. Vă mulțumim pentru ospitalitate, însă nu am venit pentru a ne distra, ci ca să rezolvăm problema apărută, îmi împreunez din nou degetele și-l privesc țintă. Așa că...

Carsten rânjeşte cu gura până la urechi, lăsând totodată paharul pe suprafaţa biroului, apoi îşi aţinteşte privirea spre mine. Pare un tip de treabă atunci când ajungi să-l cunoşti, şi atât de tânăr, chiar dacă nu are mai mult de patruzeci şi şapte de ani. Puţin cărunt, îmbrăcat ca cel mai mare mafiot din istorie, Al Capone fiind idolul său, dar dacă îl calci rău pe bătături poate deveni cel mai mare duşman al tău. Face semn din priviri celor din spatele nostru şi brusc devine serios, trezindu-ne astfel înconjuraţi de câţiva oameni înarmaţi. Fir-ar! Am ştiut eu că ceva nu-i a bună, iar faptul că suntem înconjuraţi îmi confirmă ceea ce bănuisem de la bun început.

— Foarte bine, glasul lui Carsten ne atrage atenţia şi scrâşnesc din dinţi. Atunci să trecem la afaceri. Uite cum stă treaba. Banii i-aţi primit, însă eu nu am primit ceea ce am cumpărat, de aceea cele două marmote din spatele tău vor rămâne ca şi garanţie, cât timp tu şi colegul din stânga ta veţi merge şi-mi veţi aduce marfa. Altfel, capetele lor vor sta unde le sunt picioarele; ameninţarea din vorbele lui Carsten e destul de clară, după felul în care rosteşte fiecare cuvânt în parte. M-am făcut destul de înţeles?

— Şi unde s-ar presupune că ar trebui să căutăm? întreb, fiind deja nervos.

— Asta ar trebui să ştiţi voi, deoarece voi aţi trimis marfa, nu invers, mârâi Carsten, plasându-şi palmele pe birou. Aveţi patruzeci şi opt de ore la dispoziţie, altfel vă puteţi lua adio de la cele două marmote, oamenii lui îi iau pe sus pe Toby şi Andy, ducându-i afară din biroul acestuia.

Nu ştiu unde se presupune că ar trebui să căutăm marfa, dar cum Hamburg nu ne este un oraş prieten, avem de căutat acul în carul cu fân şi totul în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Carsten ne face semn din mână că putem pleca, aşa că mă ridic în picioare, în acelaşi timp cu Arman şi pornim spre ieşire.

— Trebuie să găsim marfa şi repede, altfel...

— Sunt conştient de asta, Arman, îl întrerup şi privesc în jur, scanând totul. Cred că treaba va deveni şi mai urâtă decât e de fapt, continui şi ieşim din clădire.

Îmi pun mâinile în cap și scap o înjurătură printre buze, dar mașina care tocmai se oprește în fața noastră mă oprește din a mă preumbla.

— Domnul Grünspan vă oferă această mașină pentru a îndeplini misiunea, șoferul care ne-a adus îmi aruncă cheile și odată ajunse în mâinile mele îl privesc ciudat. Mi-a spus să vă transmit, citez: *„Cu cât rezolvați mai repede totul, cu atât ne putem vedea fiecare de viață, altfel vă puteți lua adio de la cei doi"*, termină și deschide portbagajul. Un mic cadou de generozitate, mai adaugă, apoi se face nevăzut.

Arman ridică materialul negru și îmi face semn să privesc. Se pare că Grünspan s-a asigurat că va merge bine misiunea, acum că avem armamentul necesar. Tot cred că e o nebunie și un joc bolnav de-a lui. Acesta trântește portbagajul, închizându-l și ne urcăm în scaunele din față deodată. Scot telefonul din buzunar, cât Arman pornește mașina și îl apelez pe Alex. Nu prea îmi pasă cât e ora peste ocean, poate fi și unu noaptea că tot nu mă interesează, trebuie să-i scoatem pe cei doi de aici. Și acum! Pun telefonul pe speaker.

— Nu-mi pasă ce naiba făceai tu acum, tot ce vreau e să-ți miști fundul în fața calculatoarelor și să-ți faci magia până la capăt, urlu ca să mă audă, în timp ce Arman virează spre dreapta și o ia tot înainte pe Brooktorkai. Carsten îi ține pe Andy și Toby ca și garanție, cât timp eu și Arman căutăm acul în carul cu fân, îl pun la curent cu ceea ce se întâmplă, și tot ce aud sunt niște foșniri, uși trântite și alte foșniri.

Alex și Happy locuiesc în apartamentul de deasupra sediului, acum că au fost nevoiți să evacueze apartamentul pe care îl dețineau în sudul New York-ul și asta din cauza unui locatar care s-a hotărât să arunce blocul în aer. Nu că i-ar fi ieșit, însă stricăciunile cauzate sunt colosale.

— *Am accesat toate camerele din Hamburg și cred că am găsit ceva*, ne pune în temă, și aud cum continuă să tasteze. *Două camioane au intrat în oraș acum patru zile, însă*

au fost deturnate fix la câteva străzi mai la sud de reşedinţa lui Carsten. Trebuie să fie pe undeva pe acolo, continuă să tasteze cu repeziciune.

Arman virează spre stânga, făcând o manevră periculoasă, chiar în mijlocul drumului şi o ia înapoi pe unde am venit. Drace! Asta se complică şi mai mult şi ca totul să fie şi mai bine, sirenele ce se aud în următoarele secunde ne alertează că tocmai ne-am pus poliţia pe cap. Lovesc bordul maşinii cu palmele, iritat fiind de toată situaţia tâmpită în care am căzut. Îmi proptesc capul de spateaza scaunului şi înjur colorat.

— Spune-mi că ai aflat cine sunt cei care ne-au furat marfa, îl îndemn.

— *Nu*, îmi răspunde prompt. *Fiecare dintre cei care au luat parte la deturnarea camioanelor poartă cagule, deci nu am nicio şansă pentru a-i putea identifica.*

Ultimele veşti nu ne ajută cu absolut nimic, ba din contră ne încurcă şi mai mult. Privesc scurt spre ecranul ceasului din bord şi constat că ne învârtim, cu poliţia pe urmele noastre, de mai bine de patru ore şi încă tot n-am rezolvat problema. Arman virează brusc spre dreapta, luând-o pe o străduţă laterală, apasă ambreiajul, schimbă viteza şi accelerează din nou, doar pentru a scăpa de copoii ăştia idioţi.

— La dracu în ei copoi, înjură Arman după câteva minute de tăcere. Nu pot scăpa de ei.

Privesc în oglinda de la portieră şi număr cam trei-patru maşini de poliţie pe urmele noastre. Trebuie să scăpăm de aceştia, repede.

— *Virează spre dreapta la prima ieşire*, glasul lui Alex ne captează atenţia şi Arman face întocmai cum îi spune şi virează brusc dreapta, intrând pe o străduţă. *După douăzeci de metri trebuie să fie un gang, intră acolo, apoi virează stânga şi stai ascuns până vă confirm că drumul e liber*, continuă să ne ofere indicaţiile necesare.

Facem exact cum ne spune Alex şi rămânem ascunşi în locul indicat.

***

Nu știu cât timp a trecut de când stăm ascunși, dar cred că e cazul să ieșim din ascunzătoare și să căutăm nenorocita aia de marfă. Arman învârte cheia în contact, dă în marșarier și iese cu totul din locul în care am stat ascunși de ceva timp. *Începe să se întunece*, constat în sinea mea. Chiar dacă Andy mă scoate din minți, deși cred că o face și dinadins și oricât mi-ar plăcea să-l las aici, nu pot. Încă este și va fi un membru important în echipă. Se pare că drumul e liber, însă nu știu pentru cât timp. Telefonul începe să-mi sune și înghit în sec de îndată ce observ apelantul. *Carsten*, rostesc numele în gând și răspund.

— *Deci, ce se mai aude de marfa mea?* întrebarea lui pare pusă special pentru a mă scoate din minți și pot auzi pe fundal gura lui Andy și a lui Toby.

Nu știu ce mama naibii se întâmplă, dar nu-mi place ce aud.

— *Timpul trece, Augustin*, scrâșnesc din dinți la felul în care Carsten îmi pronunță numele. *Sper să-mi văd marfa în câteva ore, altfel...*

— O să ai blestemata aceea de marfă în mai puțin de douăzeci și patru de ore, îl informez, fiind deja nervos peste măsură din cauza amenințărilor lui și îi fac semn lui Arman să accelereze, apoi închid telefonul și îl sun pe Alex.

— Te-ai țicnit? mă mustră Arman și pun telefonul pe speaker. Nu știm unde naiba e marfa și tu i-ai promis-o în mai puțin de douăzeci și patru de ore? urlă la mine și virează brusc spre dreapta.

— *Ce s-a întâmplat?* intervine și Alex, iar eu îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic.

— Deșteptăciunea asta tocmai i-a promis lui Carsten marfa în mai puțin de douăzeci și patru de ore, Arman îl pune pe Alex în temă cu ceea ce am făcut deja.

Însă, nu pot da înapoi. Nu acum, mai ales că Andy și Toby au de suferit. Îl aud pe Alex oftând profund, apoi degetele care încep să tasteze și simt că deja ne învârtim în

cerc fără o destinaţie anume. Fără să ştim măcar unde e mai exact marfa, iar pe mine se pare că m-a luat gura pe dinainte. Drace! Drace! Drace! Îmi trec mâinile prin păr şi las aerul să iasă printre buze. *Unde mama dracului o fi ajuns marfa aceea?* mârâi în sinea mea, scos din minţi şi privesc înainte. Doar că degeaba mă enervez că nu rezolv nimic cu asta. Arunc o privire în ecranul telefonului şi constat că e deja unsprezece seara, ceea ce înseamnă că peste ocean se crapă de zi. Gândul îmi zboară la micuţa care mă aşteaptă acasă şi privesc spre brăţara de pe mâna mea.

„Ai grijă de inima mea şi şansa e a ta, altfel aici ne spunem adio."

Cuvintele Christinei îmi răsună în cap şi îmi închid ochii preţ de câteva secunde. Îi deschid la loc în acelaşi timp cu glasul lui Alex care s-a hotărât să vorbească din nou.

— *Luaţi-o tot înainte pe strada principală, apoi după trei kilometri faceţi dreapta şi mai mergeţi încă cinci sute de metri. De aici faceţi stânga şi ajungeţi la cimitir. Însă, acesta se împarte în trei,* ne comunică ceea ce a aflat deja şi Arman porneşte maşina.

— Eşti sigur de asta? întreb cu cât maşina accelerează tot mai mult şi demarăm în trombă pe străzile Hamburg-ului.

— *Sută la sută,* vine şi răspunsul lui Alex, apoi se aud din nou degetele tastând de zor butoanele.

Facem întocmai cum ne-a indicat Alex, iar după o oră jumătate ajungem la destinaţie. Cum cimitirul e împărţit în trei va fi puţin cam greu să ne dăm seama în care dintre acestea este ascunsă marfa. În partea aceasta camerele de supraveghere sunt cam nule, iar Alex nu ne poate spune cu exactitate în care dintre aceste trei părţi ale cimitirului se află ceea ce căutăm. Parcăm maşina cât mai aproape de prima intrare şi coborâm în acelaşi timp. Ne îndreptăm amândoi spre partea din spate a maşinii, deschidem portbagajul şi ne înarmăm pentru orice eventualitate, luând totodată şi câte-o

lanternă. Nu știm exact peste cine vom da sau dacă în spatele acestei probleme se află Katherine sau nu. Ascund cele două arme la spate și ne îndreptăm precauți spre intrare și odată ajunși găsim lacătul pus pe porțile din fier ale cimitirului. Dar și doi câini imenși și fioroși care au început să ne latre cu furie. Mă strâmb și mă dau cu un pas înapoi.

— Nu cred că sunt aici, spun captând atenția lui Arman care dă târcoale pe lângă zid, apoi face un pas în spate, își ia avânt și din noi pași sare în sus, reușind să se prindă de barele din fier.

Se cațără pe zidul din beton și se urcă pe acesta, privind de jur-împrejur după nenorocitele acelea de camioane.

— Aruncă-mi lanterna. Asta ce o am eu nu e bună de nimic, îmi spune și scot lanterna, îi dau drumul, dar se pare că și aceasta e cam defectă.

Grozav. O bat cu palma de câteva ori până luminează, apoi i-o arunc lui Arman. Acesta îndreaptă lumina înainte, în timp ce dulăii care sunt de pază latră ca nebunii și privește în toate părțile. Nu că s-ar vedea cine știe ce, dar e mai bine decât nimic.

— Nicio urmă, mă anunță referindu-se la urmele pe care cauciucurile mașinilor le lasă pe pământ și mă surprinde faptul că a reușit să observe asta. Nu sunt aici, sare jos de pe zid și pășește către mine. Pământul încă pare umed, câinii lasă urme, însă altceva nimic, oftează profund și-și trece degetele prin păr.

Ne urcăm în mașină și pornim spre a doua intrare în cimitir, fiind situată la mai bine de doi kilometri de prima. Ajungem acolo în cel mult treizeci de minute și parcăm într-o zonă cât mai ferită de ochii lumii. Nu că ar fi cineva la ora aceasta pe aici. Ne îndreptăm spre intrare, găsind și aici lacătul pus pe porțile de fier. *Drace*! înjur în sinea mea. Ne holbăm ca nebunii în continuare, așteptându-ne ca doi dulăi să ne latre și aici, însă e o liniște ca de mormânt. Arman face întocmai ca și la prima parte a cimitirului, suindu-se pe zid și aruncă o privire prin împrejurimi.

— La dracu! înjură şi scrâşneşte din dinţi. Nimic, nici aici. Nici măcar o urmă, mă anunţă şi îmi muşc brutal buza de jos, punându-mi în acelaşi timp şi mâinile în cap. Dacă nici la ultima parte a cimitirului nu găsim nimic, am dat de dracu, pare exasperat de-a binelea de toată treaba asta şi loveşte pământul cu piciorul.

Ne hotărâm să ne îndreptăm spre maşină, când deodată câteva voci venind dinspre cimitir ne captează atenţia. Ne privim unul pe altul, oprindu-ne în loc şi ascultăm în continuare. Aceleaşi voci se aud din nou, vorbind într-o germană fluentă. Cred că până la urmă marfa lipsă e în acest loc. Păşim cu mare precauţie spre intrare şi ne ascundem după zid, de îndată ce o lumină este proiectată chiar spre partea noastră. Ne facem semne din priviri, că ar trebui să căutăm un mod de a intra, dar zici că suntem doi idioţi care niciodată nu reuşesc să se înţeleagă în asemenea situaţii. Îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic, continuând să ne certăm.

— Niciodată nu-ţi place să ţi se spună ce să faci, mi-o aruncă Arman în faţă. Eşti şeful şi îţi place să fii doar în frunte, dar se pare că nu în toate. Cineva tot ţi-a tăiat craca de sub picioare, tind să cred că aici se referă la Christina.

Micuţa care mi-a pus la propriu viaţa pe jar, ajungând astfel să mă îndrăgostesc de ea.

— De parcă tu eşti mai breaz, îl împung cu degetul în piept. Nu eşti în stare să-ţi ţii o relaţie cum trebuie şi...

— Sunt gay, omule! îmi oferă un şoc la care nici nu mă aşteptam, mai ales că mai niciodată nu a dat vreun semn că ar fi. Fir-ar! înjură.

Scutur frenetic din cap şi îl privesc încruntat, dar surprins să aflu, tocmai acum, despre orientarea lui sexuală. Îmi deschid buzele să spun ceva, dar le închid înapoi, deoarece nu e nici momentul, nici locul oportun pentru a vorbi despre lucruri sfinte. Şi în fond, e viaţa lui, nu a mea. Pentru mine tot ce contează e ca echipa să meargă, să fim uniţi ca o familie şi să nu ne stricăm prietenia pentru lucruri care le vom regreta mai târziu. Oftez profund.

— Dacă ai găsit o intrare..., încep să spun.

Arman mă priveşte puţin surprins, poate din cauză că nu mă urc în capul lui, cerându-i explicaţii. Îşi deschide buzele, privindu-mă încă ciudat, apoi scutură din cap şi inspiră adânc.

— Bun, treb...

— *Hei!* un glas, venind de undeva din spatele meu, îi întrerupe lui Arman cuvintele şi îşi scoate arma, într-o fracţiune de secundă, ca mai apoi să înceapă să tragă.

— Ce naiba! mă încrunt şi încerc să mă feresc, lipindu-mă de zid.

— Ne-au descoperit, Arman îşi încarcă arma cu un alt cartuş plin de gloanţe şi scot şi eu unul dintre pistoale ce le am ascunse la spate.

— Drace!

Spre noi se îndreaptă o altă ploaie de gloanţe. Tragem şi noi în cei care ne-au descoperit şi pot auzi cu uşurinţă cum unul din ei îşi dă ultima suflare, agonizând. Arman îmi face semn să-l urmez, găsind o portiţă de intrare în afurisitul acesta de cimitir. Facem cam douăzeci de paşi şi ne oprim. Bag pistolul la spate, apoi aruncăm o privire în jur, ca în cele din urmă să ne căţărăm pe zid, ajungând sus şi privim din nou, doar ca să ne asigurăm că drumul e liber.

Sărim jos, îmi scot pistolul şi încep să-l urmez pe Arman, care se îndreaptă spre unul dintre mormintele acelea de zici că sunt căsuţe şi ne ascundem după acestea. Îmi verific arma, la fel face şi Arman. Ne privim preţ de câteva secunde, încuviinţăm din cap şi ne îndreptăm înspre marea agitaţie.

Simt o mână bătându-mă pe umăr şi mă întorc brusc în spatele meu, aţintindu-l pe Arman cu pistolul.

— Drace! înjur şi las pistolul jos. Era cât pe ce să-ţi zbor creierii.

— Tu ne zbori creierii în fiecare zi când o iei razna, de zici că ai o pioneză înfiptă în fund, mă ia peste picior.

— Dacă ai terminat cu ironizarea la adresa mea, ar cam trebui să mergem şi să rezolvăm problema asta idioată, mârâi către Arman. Plus de asta, nu sunt eu cel care şi-o ia în fund, i-o trântesc în faţă şi îl observ zâmbind, deşi nu ştiu de ce.

— Măcar dacă ar fi aşa, dar fundul meu e prea frumuşel ca să fie stricat.

— Şi cam păros, îl completez, dar cred că a sunat al naibii de ciudat.

— Dacă n-aş şti că eşti mort după boboacă, aş crede că-mi faci avansuri, Arman continuă să-mi ţină isonul şi dacă n-ar fi prietenul şi colegul meu aş crede...

La dracu! Scutur uşor din cap şi îl privesc încruntat.

— Dacă ai încetat să faci pe muierea sau pe domnul macho, îţi reamintesc că avem o problemă de rezolvat, apoi te poţi lua cu Andy de mână, de îndată ce o face pe muierea.

Fără să mai spun ceva o iau înainte printre morminte, înaintând cu multă precauţie.

Arman mă urmează şi înaintăm spre locul în care sunt numai idioţi înarmaţi. Ne furişăm printre morminte şi ne ascundem după altele, ca să nu fim capturaţi, altfel totul se duce naibii, iar Andy şi Toby vor avea de suferit. Mă strecor pe lângă un alt mormânt şi-l prind pe unul de gât cu braţele şi-l strâng până în momentul în care nu mai reacţionează şi îşi pierde conştiinţa. Fac întocmai şi cu alţi doi, plimbându-mă în zig-zag până ajung în dreptul camioanelor furate. Îmi pregătesc arma şi sper să nu fiu descoperit. Apăs pe închizătoarea de la uşile din spate ale camionului şi trag de o uşă până când se deschide larg, dar surpriză. Se pare că nenorociţii şi-au dat seama de prezenţa noastră, dacă acum sunt doi care mă ţintesc cu pistoalele. Ridic mâinile în aer, aruncând totodată şi pistolul la pământ.

La naiba! *Pe unde mama dracului e Arman acum când ai nevoie de el?* murmur în sinea mea şi-mi simt o mână prinsă şi dusă la spate, apoi şi pe cealaltă, dar n-am de gând să mă

predau. Nu sunt atât de prost să fac asta fără o luptă. Într-o fracțiune de secundă îl pocnesc pe cel din spatele meu cu cotul, apoi cu piciorul și mă întorc spre stânga și-l pocnesc în moacă cu pumnul, lăsându-l lat pe pământ. Cei din camion sar în spatele meu, doborându-mă. Însă, tot nu mă las. Pun piedică unuia dintre ei și dau să mă ridic, dar sunt trântit la loc, simțind în același timp cum ceva se rupe și se împrăștie peste tot, câteva biluțe îmi ajung pe față.

Drace! înjur, deoarece brățara primită de la micuța mea nu mai e.

Cum să mă întorc așa la ea, când nu sunt în stare să am grijă de inima ei? Furios de-a dreptul mă năpustesc asupra celui care a îndrăznit să-mi fure ce aveam mai de preț și practic îl snopesc în bătaie, oferindu-i pumn după pumn. Un zgomot ca aplaudat de palme mă face să mă opresc brusc și să-mi întorc privirea încruntată în spate. Îl privesc pe Carsten cu ochii mijiți și plin de furie și nu înțeleg ce caută el aici. Ce naiba se întâmplă?

— Felicitări! îmi urează și acum sunt băgat cu totul în ceață. Îl înțeleg pe deplin pe Dominic de ce te vrea în fruntea frăției, continuă Carsten și îl privesc tot la fel de confuz. Ai trecut testul, completează, în timp ce mă ridic de jos.

— Stai puțin, lasă-mă să înțeleg, vorbesc într-un final. Toată idioțenia asta a fost... un test?!?! sunt șocat de ce aud. Puteam să-l omor, la dracu în voi, urlu cât mă țin plămânii și pășesc apăsat spre ieșirea din cimitirul acesta blestemat.

— Augustin..., îmi pronunță numele, dar continui să merg fără să mai iau pe nimeni în seamă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că Dominic are de gând să mă supună la un alt test. Al câtelea? Deja le-am pierdut șirul, cred, mai ales că se întâmplă asta de câțiva ani încoace.

— Ce faci, bosumflici? mă ia Andy peste picior, însă numai de glumele lui tâmpite nu am chef.

Aș fi preferat să fiu lângă Christina, să o strâng în brațele mele, să o simt aproape, să... Fir-ar! Am pierdut-o, pentru

că nu am fost în stare să am grijă de inima ei, aşa cum mi-a cerut. Ajuns în faţa maşinii urc în scaunul şoferului, învârt cheia pe care o găsesc în contact şi conduc fără încetare, chiar dacă străzile Hamburg-ului mă scot din minţi, fiind atât de îmbârligate, până ajung în dreptul porţii de fier de la vila lui Carsten. Tot ce vreau e să-mi iau bagajul, actele şi să plec dracului din ţara asta nebună. Parchez maşina în faţa clădirii, de îndată ce reuşesc să intru în curtea acestuia. Ies din maşină cu nervii mei făcuţi praf şi mă îndrept spre intrarea principală.

— Bună seara! mă întâmpină un domn mai în vârstă, îmbrăcat la costum. Domnul Carsten v-a pregătit camera...

— Nu-mi pasă, n-o să rămân, îi întrerup şirul cuvintelor. Vreau doar să ştiu unde îmi sunt bagajele şi actele, continui.

— Prea bine, îmi răspunde la fel de politicos, chiar dacă eu spumeg. Bagajele dumneavoastră sunt în camera de la primul etaj, a doua pe dreapta cum mergeţi de-a lungul holului, îmi explică şi mă îndrept spre scări. Domnul v-a aranjat o mică companie, mă anunţă.

Din câţiva paşi ajung în dreptul camerei şi îmi aşez mâna pe clanţă. O apăs şi deschid uşa, dezvăluind compania pe care Carsten mi-a aranjat-o. O tipă pe jumătate îmbrăcată, cu o privire de felină, machiată până la refuz şi pornită pe făcut prostioare. Poate că altă dată aş fi acceptat aşa ceva, însă acum prefer să spun pas, chiar dacă simt că înnebunesc fără să mi-o trag.

— Ieşi, îi ordon, dar zici că e surdă, căci stă doar şi mă priveşte, poziţionându-se în genunchi în mijlocul patului şi începe să-şi desfacă dresul.

Îmi dau ochii peste cap, trecându-mi degetele prin păr şi oftez exasperat.

— Aussteigen[1], urlu în germană să iasă dracului afară şi o văd cum tresare speriată.

1 Ieşi

Tipa își strânge dresul pe lângă ea și iese fugind din cameră, lăsându-mă de unul singur. Îmi caut ca disperatul telefonul. Odată găsit încep să caut o rezervare pentru zborul de acum. Găsesc unul, însă e doar peste patru ore și decât să nu mai găsesc altul și să rămân aici încă câteva ore, mai bine nu. Îmi rezerv biletul, apoi îmi verific bagajul și tot ce mai trebuie și ies atât din cameră, cât și din întreaga vilă. Dominic se pare că s-a gândit să-mi mai dea un afurisit de test, de parcă ultimele pe care mi le-a dat nu au fost de-ajuns. Dacă asta a fost din cauza glumei mele despre Christina...

Mă îndrept spre mașina cu care am venit, însă mă opresc pentru un minut și mă întorc înapoi în casă. Știu că am văzut cheile mașinii pe măsuța de la intrare. Caut printre cheile de acolo. O găsesc repede și mă îndrept spre mașina mică, cu două uși, care stă parcată la câțiva metri de cea cu care am venit. O deblochez și mă urc, demarând spre aeroport. Pe tot parcursul drumului gândul îmi zboară la micuța care mă așteaptă să mă întorc și încă nu știu ce aș putea să-i spun atunci când am s-o văd. Arunc o privire spre mâna mea dreaptă și îmi strâng degetele pe volan până în punctul în care degetele încep să se albească. Inspir adânc, las gândurile deoparte și apăs ambreiajul, schimb viteza și accelerez din nou. În câteva minute ajung la destinație și las parcată mașina pe unde apuc, Carsten și-o va lua de îndată ce va afla de dispariția ei. Puțin îmi pasă în momentul acesta de așa ceva. Îmi iau bagajul și mă îndrept spre intrare. Mă duc și-mi fac check-in-ul, apoi mă îndrept cu pași lejeri spre terminalul la care îmi fac îmbarcarea în avionul spre New York. Privesc când în bilet când la însemnele de deasupra terminalelor până ajung în dreptul celui dorit, N34.

Mă așez pe unul dintre scaunele din sala de așteptare și las bagajul să cadă la picioarele mele. Îmi proptesc coatele pe genunchi și-mi frec fața cu palmele. Până în acest moment Dominic m-a supus câtorva teste, iar cu acesta de

acum s-au înmulţit considerabil. Nici prin cap nu mi-a trecut că toată această problemă cu Carsten face parte dintr-un test, nu a dat niciun semn cum că ar fi unul. După alte câteva minute de aşteptare aud în difuzor anunţarea îmbarcării şi oftez profund. Îmi frec faţa cu palmele pentru a nu ştiu câta oară, oboseala spunându-şi cuvântul şi iau bagajul între degete, îndreptându-mă într-un final spre poarta terminalului. Arăt biletul, apoi înaintez prin tunelul care face legătura dintre clădire şi avion, iar odată ajuns înăuntrul acestuia, îmi pun bagajul în compartimentul de sus şi mă aşez în scaunul meu, mulţumind în sinea mea că Andy nu e aici ca să mă sâcâie pe tot parcursul celor opt ore şi patruzeci de minute de zbor spre casă.

***

Îmi deschid ochii fix în momentul în care roţile avionului ating pământul şi mă aşez mai bine în scaun, privind fugitiv pe geam. Arunc o privire în ecranul telefonului şi constat că e aproape după-amiază. Oftez, clipind des doar ca să-mi revin din ameţeala pe care o am şi aştept ca avionul să se oprească. După alte zece minute, în care poposesc în scaun îmi desfac centura şi mă ridic în picioare. Îmi iau bagajul din compartimentul de sus şi mă îndrept spre ieşirea din avion cu gândul să-i fac o vizită lui Dominic înainte să mă duc să o văd pe Christina.

Recunosc, îmi este dor de ea, de dăţile în care ne contrazicem, aproape că ne scoatem ochii, dar întotdeauna ajungea în braţele mele. Trec de toate controalele şi odată ieşit din clădirea aeroportului arunc o privire de jur-împrejur, observând în final maşina cu care am venit. Păşesc leneş spre aceasta, scot cheia din buzunar, deblochez maşina şi mă fac comod în scaunul şoferului, aruncând totodată bagajul pe scaunul din dreapta. Apăs acceleraţia până în pământ şi demarez în trombă spre apartamentul lui Dom.

Are câteva explicații de dat. În mai puțin de treizeci de minute ajung la destinație, parchez fix lângă mașina lui Dominic și cobor din aceasta, îndreptându-mă spre complexul de apartamente. Însă, se pare că nu mai trebuie să urc, de îndată ce în fața mea, la câțiva pași se află însuși șeful.

— M-ai trimis în Germania pentru un tâmpit de test sau m-ai trimis acolo ca să stau departe de ea? întrebarea mea are două variante și cred că una dintre ele e cea bună, dar înclin spre cea cu micuța mea, altfel nu înțeleg de unde i-a venit faza cu testul.

— Augustin, și mie îmi pare bine să te văd, mă ironizează.

— Lasă rahaturile de genul deoparte, Dom. Știi bine că nu mai sunt un copil de mult ca să mă duci de nas cu asemenea șmecherii, așa că mai bine...

— Dacă voiam să te țin departe de ea o făceam deja, însă nu, nu am s-o fac, deoarece..., mă întrerupe, dar nu-și duce fraza până la capăt.

— Deoarece, ce? întreb nedumerit și îl observ oftând prelung.

Privește în părți, suflă puternic printre buzele întredeschise. Face câțiva pași spre locul în care sunt, își așază o palmă pe umărul meu și mă privește în ochi.

— Vei afla la timpul potrivit, mi-o trântește ca de fiecare dată. Voiam să știu dacă ești făcut pentru...

— Da, da, îl întrerup. Știu exact ce vrei să spui. Tura viitoare când mai ai chef de așa ceva caută alt cobai, e tot ce mai adaug și mă îndrept spre partea stângă a mașinii.

Arunc o privire încruntată spre Dominic, chiar în momentul în care deschid portiera și îmi las corpul să alunece greoi în scaun. Pornesc motorul, dau în marșarier, apoi îndrept botul mașinii și plec spre casa lui John și a lui Maryse. Trebuie să o văd, chiar dacă probabil va fi pentru ultima dată. Ajung mai repede decât mă așteptam, apartamentul lui Dom, dar și casa în care locuiește Christina, fiind la

o distanţă mică una faţă de alta. Îmi îndrept privirea spre ecranul telefonului. Mă las moale în scaun şi îmi îndrept privirea spre camera micuţei mele, realizând că nu există nicio mişcare.

Îmi frec faţa cu palmele, simţind cum oboseala îşi cam pune amprenta pe simţurile mele şi clipesc des doar ca să mă menţin treaz.

— Drace! tresar de îndată ce un ciocănit scurt în geamul din dreapta îmi captează atenţia.

Se pare că am adormit, constat şi arunc o privire spre sursa ciocănitului. John îmi zâmbeşte şi îmi arată două căni. Mă aplec mai spre dreapta şi îi deschid portiera, lăsându-l astfel să se facă comod în scaunul pasagerului. Îmi întinde una dintre căni şi inspir adânc mirosul cafelei proaspete.

— Şi-a făcut griji pentru tine, vorbeşte John într-un final, referindu-se la Christina şi îl aţintesc cu privirea. Nu mi-a spus nimic, fiindcă încerca să ascundă îngrijorarea prin zâmbetele ei şi chiar dacă nu e fiica mea, am simţit că ceva nu e în regulă.

— Nu cred că sunt bun pentru..., mă trezesc spunând fără să-mi duc fraza până la capăt.

— Eşti sigur de asta? vine întrebarea lui John şi sorb din cafea. Acum ceva timp nu păreai să gândeşti aşa. Ce te-a făcut să te răzgândeşti? mă întreabă nedumerit.

— Un mic incident, mă refer la faza că am pierdut brăţara primită de la Christina şi chiar dacă pare o prostie ceea ce gândesc, totuşi e ceva relevant în tot.

M-a rugat să am grijă de inima ei şi n-am fost în stare să fac un lucru atât de mic. Poate că... Bătaia pe picior mă readuce în simţuri şi îl observ pe John privindu-mă cu un zâmbet pe buze.

— Vino, mă îndeamnă. Mai mult ca sigur se va bucura să te vadă atunci când va ajunge acasă, continuă John să-mi vorbească şi încuviinţez din cap.

Chiar îmi doresc să o văd. Ies din mașină, în același timp cu John, apoi trântim portierele și blochez totul, îndreptându-mă în final spre intrarea principală. John îmi face semn că pot urca și fac întocmai, găsind repede camera.

Dau să pun mâna pe clanță, dar mă opresc și cobor înapoi. Îl caut pe John. Dau peste Maryse, care doar mă privește lung cu o încruntătură ușoară pe chip. Îl ia pe cel mic în brațele sale și se face nevăzută, ieșind cu acesta în curtea din spate.

— S-a întâmplat ceva? glasul lui John îmi captează atenția.

— Voi avea nevoie zilele astea de ajutorul tău, îmi trece prin cap o idee și știu că nu voi putea să o duc până la capăt de unul singur.

— Sigur, doar să-mi spui de ce ai nevoie.

Încuviințez din cap că așa voi face și mă reîntorc spre baza scărilor. Le urc și de data aceasta intru în camera Christinei fără alte gânduri tâmpite sau mai știu eu ce. Parfumul ei mă îmbracă ca o haină pe care nu aș mai da-o jos, ci aș păstra-o tot timpul pe mine și aș purta-o cu mândrie. Așez cana pe noptiera de lângă pat și iau poza între degete, așezându-mă pe marginea patului. Zâmbetul ei mă face până și pe mine să zâmbesc, căci e molipsitor și chiar dacă nu o fac prea des și îmi cam place să o tachinez cu asta, atunci când îmi aduc aminte, pot să jur că am o față de îndrăgostit idiot.

***

Clipesc des și îmi deschid ochii larg, neînțelegând când naiba am adormit. Știu doar că priveam poza ei, apoi pur și simplu... nici eu nu știu când și cum. Îmi frec fața cu palmele și arunc o privire spre geam, realizând repede că afară s-a cam întunecat. La dracu! Mă ridic în șezut și mă așez la marginea patului, frecându-mi palmele una de alta și casc. *Mai mult ca sigur m-a găsit dormind și a ieșit din cameră*

fără să mă trezească, mormăi în sinea mea şi mă aşez mai bine pe marginea patului, fix în momentul în care uşa se deschide larg şi pe aceasta intră Christina, ţinând în mână un ghiozdan. Becul se aprinde, luminând întreaga cameră şi aud deodată un mic ţipăt, realizând că tocmai s-a speriat de mine. Înseamnă că până acum nici n-a fost în cameră, altfel ar fi ştiut că sunt aici. Lumina se stinge brusc, întunericul acaparând din nou dormitorul, aşa că aprind veioza de pe noptieră, în timp ce uşa se închide de parcă ar vrea să ascundă ceva. Zâmbesc în colţul gurii cât timp o idee îmi străfulgeră mintea nebună.

— De când eşti aici? glasul micuţei mele se aude şi inspir adânc.

Îmi aşez palmele pe genunchi şi mă ridic în capul oaselor, păşind mai apoi spre Christina care se îndreaptă spre birou.

— De când m-a trimis John aici, răspund şi chiar şi prin semi-întunericul din cameră pot vedea surprinderea de pe chipul ei.

— Adică..., priveşte când la mine, când spre uşă şi încă e surprinsă de faptul că John m-a lăsat să intru.

Chiar dacă Christina nu e fiica lui, el se comportă cu ea ca şi un adevărat părinte şi îmi place asta. Poate că dacă el ar fi fost tatăl ei, micuţa mea ar fi dus o viaţă mai bună. Inspir şi las apoi ca aerul să iasă printre buzele uşor întredeschise. Privesc spre ea şi disting cu uşurinţă micile boabe de lacrimi care dansează în colţurile ochilor ei. Îi mângâi obrazul cu degetele şi spun:

— Îmi pare rău, sunt primele cuvinte care îmi vin în cap. N-am fost în stare să am grijă de inima ta şi te-am pierdut, continui, arătându-i totodată încheietura goală.

Se presupune că acolo ar fi trebuit şi acum să fie acea brăţară, dar nu mai e. Îmi ia încheietura între mâinile sale şi îmi atinge pielea cu buricele degetelor.

— Te înșeli, îmi spune și mă privește în ochi. Lucrurile sunt doar lucruri și cam atât, Augustin. Se pot păstra, se pot pierde, nu sunt atât de importante pe cât crezi, poate doar atunci când chiar ai nevoie de ele pentru cu totul altceva. Însă, în rest..., oftează profund fără să mai ducă fraza până la capăt.

Își trece vârful limbii peste buze, umezindu-le, apoi își așază o palmă fix în dreptul inimii mele și mă privește din nou, în timp ce face un pas către mine.

— Ești aici, nu? mă întreabă ușor zâmbind și încuviințez din cap, chiar dacă sunt puțin nedumerit de întrebarea ei. Ești viu, ești tu! continuă și face încă un pas spre mine. Noi suntem inimile de care avem nevoie, nu niște obiecte, așa că nu văd cum ai fi putut să îmi pierzi inima, de îndată ce ai avut grijă de ea, adaugă și zâmbesc, realizând că mi-a făcut-o chiar bine.

A știut cum să mă pună pe gânduri, cum să-mi înnoade sentimentele încât să simt că înnebunesc când nu sunt lângă ea. Cred că acel test pe care Dominic m-a pus să-l fac fără să suspectez ceva, a fost pus la cale de micuța mea. Doar ca să mă învețe minte și i-a ieșit, ce-i drept. Cred. Nu știu. Oricum ar fi, i-a mers.

— Afurisită mică, o alint și îi iau fața între palmele mele.

— Nemernicule, mă alintă și ea în același fel ca mine și mai face un pas.

Se lipește de trupul meu, își așază palma dreaptă în locul în care inima îmi bate și mă fulgeră până în străfundul sufletului cu privirea ei caldă. Îmi duc chipul puțin mai jos și îmi presez buzele de ale ei într-un sărut care mă face să înțeleg că tocmai am primit acea șansă pe care mi-o doream. Voi profita de asta la maxim, căci am de gând să-i câștig pe deplin încrederea și s-o fac să fie a mea.

– Capitolul 2 –

Christina Hera
„Viaţa e plină de surprize"

Inspir adânc aerul proaspăt al dimineţii şi îmi deschid ochii. Razele soarelui se simt tot mai mult pe chipul meu şi oftez. Zâmbetul îmi apare din senin şi tot nu-mi vine să cred cât e de nebun Augustin, dacă e în stare să se caţere pe gărduleţul lipit de peretele casei şi să se furişeze în dormitorul meu, doar ca să-mi fie alături. Sunt momente când doar stăm şi povestim, ceea ce e ciudat pentru mine. El nu face aşa ceva, de obicei.

Mă simt de parcă îşi doreşte să mă cunoască mai bine, nu doar să mă sărute şi să-mi spună fără nicio ruşine ce e în mintea lui. Şi sunt al naibii de multe. Încă zâmbind, mă ridic din pat şi mă duc spre geam, aşezându-mă mai apoi pe pervazul acestuia şi îmi aţintesc privirea înainte. Dacă acum o săptămână şi un pic priveliştea mea era o grădină imensă şi o piscină, ei bine acum, e doar aleea din faţa casei şi strada care pare destul de circulată.

— Nebun incurabil, rostesc cu voce tare, caracterizându-l pe Augustin apoi îmi frec faţa cu palmele, ca în cele din urmă să mă întind mai rău decât o pisicuţă.

E atât de bine. Mă ridic de pe pervaz şi mă îndrept spre noptiera de lângă pat. Iau telefonul în mână şi-l verific, constatând faptul că am un mesaj de la... *Augustin?!?!* Dacă la capitolul trimiterea mesajelor nu era un as, acum însă a început să se mai obişnuiască cu asta, fiind chiar ok. Fără să mai stau pe gânduri, îl deschid cu inima bătându-mi puternic în piept şi încep să citesc.

„Somn uşor, micuţa mea! Odihneşte-te bine, mai încolo vin după tine. Aşa că nu-ţi face planuri pentru ziua de azi.
Augustin"

Mesajul lui mă pune puțin pe gânduri. *Unde vrea să mă ducă și ce anume vrea să facem?* Încerc să-mi dau seama, plimbându-mă dintr-o parte în alta a camerei, dar nu prea reușesc. E plin de surprize și la cât e de nebun, trebuie să mă pregătesc pentru absolut orice. Scutur ușor din cap, zâmbind, și mă îndrept spre dulap. Îl deschid larg și scot din el salopeta scurtă din blugi, un maiou negru și o pereche de lenjerie intimă din bumbac și le așez pe suprafața patului.

Închid dulapul și mă îndrept spre baie cu Azazel și Azriel pe urmele mele, dând fiecare din coadă fericiți. Ghemotoacele pufoase i-au cam ținut locul lui Augustin după ce pleca dimineața de la mine, doar ca să nu-l prindă John, deși, n-aș fi vrut să plece. Mă simt ca în povestea Twilight, în care Edward se furișa în camera Bellei fără ca Charlie să știe, însă aici e puțin mai altfel, căci am sentimentul că John oricum știe că nebunul meu se furișează aproape seară de seară în dormitorul meu și rămâne aici până dimineața. În ciuda acestui fapt tot nu zice nimic, poate din cauza lui Maryse, care sigur l-ar tranșa pe Augustin. Poate doar să încerce, căci știe că dacă asta se va întâmpla aș fi în stare să mă mut înapoi în casa Ozera. Să întrerup orice legătură cu ea, fie chiar și doar câteva priviri fugitive fără să ne vorbim. Încă tot nu ne înțelegem.

Privesc scurt la reflexia mea în oglinda de la măsuța de toaletă și gândul mă poartă tot la Augustin. Nu pot să spun că l-am iertat în totalitate, deoarece acea seară încă e vie pentru mine, dar oricine merită o a doua șansă. Sper doar să nu mă înșel și să cad ca o toantă într-o capcană. Încrederea se câștigă, nu se oferă, însă trebuie să fii precaut în orice clipă, pentru că mulți sunt înșelători și-ți vor spune vrute și nevrute doar ca să ajungă acolo unde își doresc. Sper doar să fie bine, altfel voi suferi din nou și nu mai vreau să vărs alte lacrimi. Intru în baie, scap de hainele de pe mine, aruncându-le în coșul cu rufe murdare și intru în duș cu tot cu Azazel și Azriel. Ce mai contează, trebuie să facă și ei o

mică băiţă. Mă aplec şi încep să îi săpunesc puţin pe fiecare în parte. Îmi vine să râd cu poftă, gândindu-mă că dacă ar fi aici Augustin, sigur ar râde de s-ar prăpădi, văzându-ne ce facem în duş.

Oh, Augustin! Nemernic idiot ce eşti, mă faci să-ţi duc dorul ca o nebună ce sunt. O nebună înnebunită după tine, după săruturile tale pătimaşe, după îmbrăţişările tale calde, după inima ta care bate în ritm cu a mea, după privirea ta hipnotizantă care mă face să mă înec în albastrul ochilor tăi. Toate aceste lucruri simple îmi amintesc de tine, chiar şi duşul acesta, în care cândva mă ţineai strâns la pieptul tău şi-mi mângâiai pielea. Îmi continui duşul, lăsându-i pe cei doi să se joace cu picurii de apă şi îmi răsfăţ pielea cu gelul meu de duş cu aromă de trandafiri şi părul la care ţin foarte mult. După nici douăzeci de minute, ies din duş revigorată şi cu un prosop în jurul corpului, oprindu-mă în dormitor. *Oare de ce mă aşteptam ca el să fie aici?*

Poate din simplul fapt că întotdeauna are prostul obicei de a intra peste mine în momente ca astea. Scutur frenetic din cap ca să-mi revin, apoi încep să mă îmbrac cu hainele deja pregătite şi în cele din urmă mă aşez în faţa oglinzii. Dau cu puţină cremă pe faţă, tenul meu fiind cam uscat, apoi termin totul cu un balsam hidratant pentru buze. Nu mă machiez, nu îmi vopsesc părul, asta ţine de personalitatea mea. Sunt simplă şi prefer să judec ceea ce e în interiorul unui om decât înfăţişarea lui, dar ştii cum se spune: uită-te prima dată în ochiul tău şi judecă-te pe tine însuţi, apoi uită-te în ochiul celui de lângă tine şi judecă-l.

Trec cu peria de două-trei ori prin păr. Iau un elastic din suportul de pe măsuţă şi-mi împletesc părul într-o coadă lejeră, într-o parte. Inspir adânc, simţindu-mi palmele transpirate şi încerc să fiu cât se poate de calmă, pentru că e timpul să dau ochii cu mama mea, pentru a nu ştiu câta oară şi sincer, nici nu ştiu ce aş putea să-i spun. De abia dacă am vorbit ceva de când sunt aici. Nu am iertat-o nici acum

pentru ceea ce a făcut, nu pentru că nu vreau, ci pentru că nu pot încă. N-am crezut niciodată că o mamă va putea să facă așa ceva, să-și trădeze propriul copil pentru un pic de libertate. E trist și încă mă doare, iar asta mă face să fiu tot mai singură.

Înghit în sec nodul care mi s-a acumulat brusc în gât și îmi șterg repede ochii ce s-au umplut de lacrimi. Afișez un zâmbet pe buze, dar parcă nu sunt eu. Nu pot să fiu fericită dacă nu simt asta. Nu pot să mă prefac că totul e roz, când nici măcar gri nu e. Oftez profund, de parcă aș vrea să prelungesc statul în cameră, ca de fiecare dată, dar trebuie să o fac și pe asta. Acum e acum.

— Hai, mititeilor! Trebuie să mergem la masă, spun către Azazel și Azriel, luându-i în brațele mele și tot ce primesc de la fiecare e un *„pupic"* pe toată fața. Și eu vă iubesc.

Pun mâna pe clanță cum pot, ca să nu-i scap pe cei doi și deschid ușa larg, mirosul divin de mâncare învăluindu-mă total. Îmi duc o mână spre față, recunoscând mirosul mâncării și nu-mi vine să cred că tocmai mi-a pregătit ceea ce îmi place de când sunt mică. Clătitele pufoase cu gem de căpșuni și cu un strop de smântână și mai mult ca sigur are și un pahar cu lapte lângă. E singurul desert cu care mă răsfăța mama atunci când tata nu era acasă.

Îmi trag nasul și încerc să-mi stăpânesc lacrimile cu greu, înaintez spre începutul scărilor și mă opresc pentru un minut. Inspir, expir de vreo câteva ori. Cobor scările treptat și cu inima bubuindu-mi în piept, îndreptându-mă acum spre bucătărie. Imaginea pe care o găsesc aici e cea a unei familii fericite care pare că nu a trecut prin nimic și că așa a fost dintotdeauna, iar eu mă simt ca și exclusă. Mă bucur că mama e din nou fericită, că zâmbește.

— Bună dimineața! îmi spune John, observându-mă, apoi o sărută tandru pe mama și în cele din urmă se îndreptă spre ieșirea principală din cauza soneriei.

— Bună dimineața, John! îl salut și eu la rândul meu, dar nu cred că m-a auzit prea bine.

Înghit cu greu nodul care mi s-a acumulat din nou în gât şi tot ce vreau e să mă întorc în camera mea şi să mă încui acolo pentru tot restul vieţii mele. Măcar dacă aş putea să fac asta, dar uite, cum nu se poate, trebuie să fiu puternică şi să merg mai departe. Înaintez cu paşi mărunţi spre interiorul bucătăriei, privind-o pe mama cum se joacă cu Kain şi asta îmi aminteşte de perioada în care făcea şi cu mine la fel. E atât de drăgălaş, încât îţi vine să-l pupăceşti şi să-l smotoceşti de obrăjorii săi rotunjori. Kain e unicul copil a lui John. Soţia lui a murit la naştere din cauza unor complicaţii grave de sănătate, dar se pare că atât John, cât şi soţia lui, Hailee, o cunoşteau de foarte mult timp pe mama, dar şi pe tata. Din câte mi-a povestit John, Hailee simţea că sfârşitul îi este aproape şi l-a rugat să-şi refacă viaţa. Însă, se pare că a durat ceva timp până când mama să fie alături de el, nu de alta, dar până şi John ştie cum e tata.

— Christina, îmi pronunţă mama numele blând, observându-mă şi îmi face semn să mă aşez la masă.

Încuviinţez scurt din cap, schiţând un zâmbet, cât de cât. Trag scaunul şi mă aşez pe el, cu cei doi pufoşi încă în braţele mele. Îi ador prea mult ca să nu le ofer un pic din dragostea mea. Mama îmi aşază în faţă exact mâncarea copilăriei mele şi nu ştiu ce să fac sau ce să spun. Pentru prima dată nu ştiu. Îmi închid ochii preţ de câteva secunde, simţindu-mi lacrimile curgând. Îi deschid şi o privesc pe mama, suflând puternic aerul printre buzele întredeschise.

Aceasta mă priveşte la rândul ei cu ochii în lacrimi. Fără să mai stau pe gânduri mă ridic şi o îmbrăţişez, deşi mai mult o face ea decât mine.

— Te iubesc, mamă. Însă mi-e atât de greu să trec peste ceea ce ai făcut, îi mărturisesc printre sughiţuri şi suspine.

— Ştiu, draga mea. De aceea nici nu mă aştept ca tu să mă ierţi, dar voi face tot posibilul să îndrept ceea ce am făcut, îmi mărturiseşte sincer şi mă strânge şi mai tare în braţele ei.

Lătratul lui Azazel și scheunatul lui Azriel ne captează atenția. Îmi dau seama că ei sunt încă în brațele mele, iar îmbrățișarea noastră îi cam sufoca. Mă desprind din brațele mamei și privesc spre cele două ghemotoace.

— Am și pentru ei ceva, spune mama deodată, scoțând din dulap două pliculețe cu mâncare pentru căței. Nu știu exact ce le place să mănânce sau de ce anume au nevoie, dar am fost la cumpărături și am luat de toate ca să nu le lipsească nimic, continuă mama să-mi spună, în timp ce toarnă mâncarea la fiecare în bol și acum observ toate jucăriile de căței împrăștiate prin toată casa.

Când a avut timp pentru toate astea? Nici nu am auzit când au ieșit din casă sau când au venit înapoi. Cred că oboseala și-a cam pus amprenta asupra mea, poate prea mult. Clipesc des, îmi îndrept privirea spre Maryse și observ zâmbetul ei radiant, zâmbind la rândul meu.

— Tu nu ai nevoie de nimic, draga mea? mă întreabă Maryse. De haine, de lucruri pentru școală sau chiar pentru banchet? continuă să mă întrebe și acum realizez că am uitat total de banchetul de sfârșit de liceu.

— Nu, sunt bine, mamă. Cât despre banchetul de sfârșit de școală, e cam târziu să mă gândesc la el. S-au făcut deja toate pregătirile și sincer, nu mă prea atrage să merg, îi spun, în timp ce îi las pe Azazel și pe Azriel jos.

Mama le așază bolurile cu mâncare și mă întorc și eu să-mi savurez deliciul copilăresc.

— Ești sigură de asta? Nu aș vrea să ratezi un eveniment așa de important, continuă să-mi vorbească mama și tot ce pot să fac e să-i răspund afirmativ printr-o înclinare a capului, în timp ce savurez mâncarea.

— Hmm, mormăi, simțind gustul dulce al gemului de căpșuni, dar și gustul acrișor al smântânii. O combinație delicioasă din punctul meu de vedere.

— Se pare că cineva a primit un cadou special, glasul lui John se aude tot mai aproape și mult mai clar, în timp ce înaintează spre noi.

Ajuns în dreptul meu, așază pe suprafața blatului un coșuleț plin cu trandafiri de un roșu spre negru.

— Aceștia sunt pentru tine, draga mea! îmi spune, alintându-mă și singura mea reacție e aceea de a mă uita la el cu ochii cât cepele.

De când primesc eu trandafiri? Și mai ales de unde știe ce fel de trandafiri îmi plac? îmi pun întrebări în sinea mea și mă holbez ca nebuna la ei. Înghit cu greu bucata de clătită, apoi iau o gură zdravănă din paharul cu lapte, ca în cele din urmă să mă bat cu pumnul pe piept, încercând să nu mă înec.

— Unde arde? se amuză John, dar nu-l bag în seamă.

— Dragul meu, las-o să se bucure, îl dojenește mama. Mai mult ca sigur sunt de la băiatul acela care vine mai tot timpul pe aici, continuă mama să vorbească, făcându-mi inima să bată și mai rău în piept, realizând că trandafirii sunt de la Augustin.

Iau între mâini coșulețul cu trandafiri și îi miros, constatând mai apoi că acesta are și un bilet. Îl iau între degete și îl deschid.

„Bună dimineața, micuța mea! Pregătește-te pentru o zi cât mai nebună.

Augustin"

O zi cât mai nebună? Oh, Doamne! exclam în sinea mea și îmi fac tot felul de scenarii. Însă, chiar și așa nu știu ceea ce are în plan pentru ziua de azi, dar mai mult ca sigur va fi ceva ieșit din comun. E tipic lui, căci nebunia îl reprezintă. Așez înapoi biletul de unde l-am luat și continui să-mi savurez ultimele clătite, dar cu gândul la Augustin și la ziua lui nebună.

— Mulțumesc, spun în cele din urmă, acum că am terminat din farfurie și mă ridic de la masă.

Iau coșul cu trandafiri în brațe și mă îndrept spre baza scărilor, dorindu-mi să merg în camera mea și să-i las acolo, însă glasul mamei mă oprește.

— Christina, îmi pronunță numele pe un ton cald, îndreptându-se spre mine și îmi întinde o cheie, acum că e în fața mea. Ca să ai cu ce intra atunci când te întorci de unde ești plecată. Te întorci, nu? mă întreabă cu o nesiguranță în glas.

Am sentimentul că se așteaptă ca eu să plec oricând și să o las în urmă, așa cum ea a făcut cu mine, însă eu nu sunt așa. Nu sunt genul de om care se gândește doar la el și la nimic altceva. Chiar dacă nu o să plec de la mama, vreau ca începând de azi să mă pun pe primul loc.

— Sigur, îi răspund și îi zâmbesc. Am să mă întorc. Mulțumesc pentru cheie, e tot ce mai adaug și dau să plec, dar glasul ei mă oprește din nou.

— Christina, îmi pronunță numele pe un glas tremurând și mă simt trasă într-o îmbrățișare, luându-mă total prin surprindere atitudinea ei.

— Mamă, ești bine? o întreb nesigură.

— Îmi pare rău pentru tot, copila mea. Meriți o familie care să te iubească și să te ocrotească pe măsura sufletului tău. Am greșit atât de mult față de tine, încât mi-e frică că nu mă vei mai ierta niciodată.

— N-am spus că n-o să te iert niciodată, doar că acum îmi este puțin greu să mai cred că nu mă vei mai trăda. Sunt copilul tău, de ce ai făcut una ca asta? Nu te-am iubit destul? Ți-am creat prea multe probleme? Dacă asta e, îmi cer iertare pentru tot, mamă. N-am vrut să te supăr cu nimic, îi spun cu un glas sugrumat.

— Nu, nu spune asta, draga mea! îmi cere și-mi ia fața între palmele ei. Erai doar un copil, de unde să fi știut ce e bine și ce e rău? Trebuia să-ți fi fost alături și să te înțeleg, așa cum ai făcut tu pentru mine mereu, dar nu am făcut asta, ci mai mult te-am îndepărtat și uite unde am ajuns. Te iubesc, copila mea și sper ca într-o bună zi să ai puterea să mă ierți pentru că ți-am furat viața, e tot ce-mi mai spune și se îndepărtează de mine, lăsându-mă de una singură.

Cuvintele ei mă sperie puţin, de parcă şi-ar lua adio sau aşa ceva. Ce a vrut să spună cu acele cuvinte? Scutur uşor din cap, îndreptându-mă în continuare spre baza scărilor. Le urc destul de gânditoare spre dormitorul meu. Îmi aşez mâna pe clanţă şi deschid uşa, gândindu-mă că ar fi mai bine să fac o plimbare prin mall înainte de ziua mea nebună cu Augustin. Am nevoie de câteva lucruri şi poate de o carte nouă.

Îmi place să citesc în timpul liber, asta dacă nu are Augustin ceva în plan, exact ca azi. Încă mă gândesc despre ce e vorba, dar tot nu ghicesc. Aşez trandafirii pe noptiera de lângă pat şi verific din nou telefonul, sperând să am măcar un mesaj de la Emma. Nu m-a sunat deloc, dar nici nu mi-a dat vreun mesaj de ultima oară şi cred că se distrează cu părinţii. Nu o condamn, mă bucur că şi-a mai prelungit vacanţa, deoarece îi vede din an în Paşte, însă de abia aştept să vină înapoi, pentru că îi cam duc lipsa.

Dacă ar şti câte s-au întâmplat de când a plecat! Las ca aerul să iasă afară printre buzele întredeschise. Îmi încalţ tenişii negri şi mă îndrept spre oglinda de la măsuţa de toaletă. Îmi desfac părul şi trec din nou cu peria prin el, de câteva ori. Îmi privesc scurt reflexia în oglindă, apoi iau portmoneul, gentuţa şi telefonul, dar şi căştile, ieşind din cameră.

Cobor scările lejer şi mă îndrept spre bucătărie, găsindu-l pe John, sărutându-mi mama de zor. Cred că ar fi timpul să plec la o plimbare, căci se pare că l-au pus pe Kian la somn, în timp ce Azazel şi Azriel sunt fiecare în pătuţurile pe care le-a cumpărat mama. Deci, nu e loc de mine aici, nu acum.

— Eu... plec, îi anunţ pe cei doi, dar par că nici nu mă iau în seamă.

Ok! Fără să mai spun ceva, mă îndrept spre uşa principală. O deschid şi ies pe peluza din faţa casei, îndreptându-mă acum spre staţia de autobuz. Va fi destul de plăcut să merg cu transportul în comun, constatând faptul că n-am

mai făcut asta de ceva timp. Până acum mă aducea și mă ducea Emma cu mașina familiei sale. Îmi scot căștile din gentuță și le conectez la telefon, în timp ce păşesc destul de relaxată spre stația de autobuz. Cu gândul la nebunul care mi-a dat lumea peste cap, apoi bag căștile în urechi și dau drumul la muzică. Melodia *„Sometimes"* a Arianei Grande, îmi ajunge până la suflet, iar eu am ajuns în stația de autobuz, dar se pare că nu trebuie să aștept prea mult, că autobuzul cu numărul 241 ce duce spre Pearl Mall, e deja aici.

Urc în autobuz și mă așez pe un scaun liber la geam, nu înainte de a plăti cursa la conducător. Drumul spre mall pare destul de liniștit, așa că în cincisprezece minute ajung la destinație și mă ridic de pe scaun, îndreptându-mă spre ușa glisantă. E așa aiurea să vin de una singură în mall. Până acum eram mai tot timpul cu Emma, uitându-ne prin toate vitrinele și savurând câte o înghețată. Cobor din autobuz și mă îndrept spre intrarea principală cu gândul să-mi mai cumpăr vreo două tricouri, o pereche de tenișI și un șampon cu aromă de ciocolată și trandafiri, ca în cele din urmă să mă pierd puțin prin lumea cărților. De îndată ce melodia se schimbă, dau volumul mai tare și las ca melodia *„New Rules"* a lui Dua Lipa să-mi încânte auzul. Încep să mă plimb aproape prin toate magazinele, reușind într-un final să-mi cumpăr tot ce am nevoie și ceva în plus.

— Cred că asta e tot, spun cu voce tare, îndreptându-mă acum spre partea de food court, cu gândul să-mi iau o înghețată cu gust de căpșuni.

Tot mai plăcut e cu Emma la cumpărături, căci cu ea mă distrez cel mai bine, nu de una singură. Oare ce face? Cum e? Inspir adânc și mă gândesc să o sun. Ce se poate întâmpla? Apăs pe butonul verde și duc telefonul la ureche, ascultând. Acesta începe să sune, însă de îndată ce melodia *„Pour it up"* a Rihannei – o melodie specifică Emmei – se aude în dreapta mea, mă întorc cu totul în direcția aceea și încep să mă uit prin împrejurimi, încremenind într-un final.

Aceea e Emma? Clipesc des şi mai arunc o privire spre masa la care Emma se sărută de zor cu... o fată?!?! Scutur frenetic din cap, de parcă n-am văzut bine. Mă uit din nou la ea, simţind tot mai mult dezamăgirea care mă învăluie odată cu apelul care mi se închide în nas.

De ce mi-ar face Emma una ca asta? De cine încearcă să se ascundă? De mine?

Eu nu m-am ascuns niciodată de ea, exceptând partea cu fratele ei de care şi-a dat şi singură seama, dar ea de ce face asta? Acum înţeleg de ce atunci când ajungeam acasă, se încuia mai tot timpul în dormitor. Încerc să-mi ţin în frâu lacrimile care doresc să cadă şi mă îndrept spre masa la care stă, dorindu-mi să vorbesc cu ea. Îmi dau şuviţele de păr după ureche şi oftez scurt, apoi îmi deschid buzele şi spun:

— Credeam că suntem ca două surori şi chiar vreau să cred asta în continuare, dar..., încep să vorbesc, însă mă opresc şi înghit cu greu nodul ce mi s-a acumulat în gât.

— Christina?!?! îmi pronunţă numele cu surprindere, observându-mă şi cred că nu ştie unde să se ascundă de ruşine sau pentru faptul că mi-a ascuns un lucru atât de important. Eu...

— Parcă erai la Paris cu părinţii tăi, încep să spun către Emma fără ca măcar să o bag în seamă pe fata cu care e. Când ai ajuns... şi de...? încerc să vorbesc în continuare, dar mă opresc pentru că nu ştiu exact ce să-i spun şi ce nu.

— I-ai spus că pleci la Paris cu părinţii tăi?! o întreabă fata cu care e, pe un ton surprins şi cred că nici ea nu ştia asta. Emma, de ce ai făcut asta? Îţi este ruşine cu...? Ea ştie că părinţii tăi...? îi pune câteva întrebări care nu le duce până la capăt şi-mi simt capul bubuind.

În momentul de faţă mă uit când la Emma, când la fata cu care e în mall şi nu mai înţeleg nimic. Ce îmi ascunde de fapt? Se pare că nu numai pe mine m-a minţit în legătură cu mersul la Paris, ci şi pe fata a cărui nume nu îl ştiu. Încep să mă fâstâcesc când pe un picior, când pe altul şi mă gândesc că ar fi mai bine să o las să-şi continue întâlnirea şi să vorbim într-o altă zi.

— Ne auzim la telefon, spun deodată. Îmi cer scuze că v-am deranjat. Te las să-ți continui...

— Christina, îți pot explica, începe Emma să-mi spună, întrerupându-mă și se ridică de pe scaun. Te rog, doar ascultă-mă, îmi cere. Nu vreau ca ceea ce este între noi să se strice.

— Nici eu nu vreau, îi răspund scurt.

— Nu cred că ai procedat bine, Emma! intervine din nou tipa care e de față, dojenind-o și tot nu știu cum o cheamă.

Îmi închid ochii preț de câteva secunde apoi îi deschid și mă așez pe scaunul liber de la masă. Îmi întorc privirea spre prietena mea, spre sora mea și spun:

— De ce mi-ai ascuns un lucru atât de important, Emma? o întreb și-mi simt inima lovind pereții toracelui. Ai crezut că n-o să te înțeleg, că o să te judec? continui să-i pun întrebări și tot ce face e să mă privească cu ochii în lacrimi. Știi bine că nu sunt ca alți oameni, oftez.

— Christina..., eu..., încearcă să-mi explice, dar nu prea reușește, ci doar se apucă de plâns, iar în momentul acesta mă simt chiar prost pentru că am luat-o la întrebări.

Mă ridic de pe scaun, o trag în brațele mele și încerc s-o calmez, dar se pare că are prea multe pe suflet. Nu mă slăbește deloc, ci mă strânge și mai tare în brațe.

— Îmi pare rău, Christina. Îmi pare rău că ți-am ascuns ceva atât de important, începe să-mi spună printre sughițuri și suspine, trăgându-și nasul într-un final.

— E în ordine, Emma! încerc să o calmez și mai mult.

— Nu, nu e în ordine, Christina. Tu mi-ai spus atât de multe pentru că ai avut încredere în mine, iar eu ce-am făcut? N-am avut încredere în tine, încât să-ți mărturisesc că sunt bisexuală.

Mărturia ei e chiar sinceră și asta mă bucură, pentru că nu vreau să-mi pierd prietena. Îi datorez asta, să o ascult, să-i fiu alături așa cum și ea a făcut pentru mine. Zâmbesc sincer și o îmbrățișez din nou. Ne așezăm la masă și îmi face cunoștință cu iubita ei sau... iubitul ei.

— Christina, ea e Kyle, îmi spune, făcându-mi cunoştinţă cu fata care a asistat la micul nostru *„spectacol"* şi acum îmi dau seama cine e acel *„el"* de data trecută când s-au întâlnit în mall.

— Deci, atunci când ai avut întâlnire în mall cu *„el"*, spun şi fac ghilimelele de rigoare. De fapt acel *„el"*..., încep să spun, dar nu apuc să duc fraza până la capăt, că o observ pe Emma încuviinţând scurt din cap că, de fapt, e vorba de o fată şi nu de un băiat.

— Tot cred că îţi este ruşine cu mine, deşi sunt dăţi în care nu ai nicio treabă, dar asta se întâmplă când suntem doar noi două, intervine Kyle în discuţia noastră şi după felul în care vorbeşte, cred că se simte rănită de faptul că Emma nu a zis nimic până acum.

Îmi întorc înapoi privirea spre Emma, apoi spre Kyle, iar tensiunea pe care o emană cele două, nu pare a fi prea bună. Poate că am aterizat în mijlocul unei împăcări, iar asta mă face să mă simt prost.

— Am spus *„el"* atunci, pentru simplul fapt că Augustin are un obicei din a asculta tot ceea ce vorbesc cu altcineva, glasul Emmei se aude deodată, spărgând liniştea care s-a aşternut la masă, mărturisind de ce a făcut-o şi acum îmi pică şi mie fisa de ceva.

— Oh, Doamne! exclam şi-mi pun mâinile în cap.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă nedumerită şi cred că nu înţelege de ce am reacţionat în felul acesta.

— Mai ţii minte când m-ai întrebat dacă am avut primul meu sărut şi eu ţi-am spus că da? o întreb şi încuviinţează din cap. Apoi m-ai întrebat dacă sărută bine, iar eu ţi-am răspuns că al naibii de bine, încep să-i spun şi îmi simt faţa arzând, pe semne că roşesc, amintindu-mi.

— Da, aşa e. De ce spui asta? mă întreabă şi mai nedumerită, iar eu nu ştiu cum să-i spun cine e cel care mi-a oferit primul sărut. Acum înţeleg! exclamă, zâmbind.

— Da?!?! o întreb surprinsă.

— E fratele meu, nu-i așa? continuă să mă întrebe și în acest moment fața mea artă ca o tomată.

— Da, îi răspund sincer. În acel moment m-am simțit penibil față de tine, încât nu știam cum să-ți spun sau ce să-ți spun, continui și tot ce primesc e o strângere de mână și un zâmbet cald, în sensul că mă înțelege.

Mă simt destul de bine că, în sfârșit, am avut curajul să ne mărturisim ceea ce țineam amândouă de mult în suflet, dar de un lucru nu sunt lămurită.

— Și cu părinții tăi? o întreb și o observ, întristându-se brusc.

— Nu a fost nicio vacanță cu părinții mei, Christina, îmi mărturisește deodată. De fapt, nici n-am ieșit din țară, continuă să-mi spună și încep să mă întreb unde a fost până acum.

— Dar, chiar eu te-am condus la aeroport.

— Știu! Doar că nu am plecat niciodată. La terminal mă aștepta Kyle și am plecat la ea, continuă să-mi mărturisească sincer. N-a existat niciodată vacanța de la Paris, pentru că părinții mei sunt morți, Christina.

Șocul m-a lovit până în moalele capului, m-a lăsat efectiv fără cuvinte. A fost o vreme în care bănuiam asta, dar văzând-o cu zâmbetul pe buze mai tot timpul, am presupus că e doar în mintea mea.

— Îmi pare rău, Emma! glasul meu sugrumat de abia dacă îmi dă voie să vorbesc.

— E în ordine. M-am obișnuit deja cu ideea că părinții mei nu mai sunt, dar nu a fost corect față de tine, Christina. Trebuia să-ți spun totul de la bun început. Îmi pare rău că ți-am trădat încrederea.

— Nu, Emma. Nu ai de ce să-ți pară rău. Cred că...

— Dar cu încrederea mea cum rămâne? pare revoltată Kyle de faptul că Emma se comportă ca și cum n-ar exista, iar pe mine asta mă face să mă simt ciudat.

Poate ar fi mai bine să le las să-și rezolve problemele pe care le au, iar eu cu Emma mai putem vorbi și în altă zi.

— Poate ar fi mai bine să vorbim altă dată, Emma! le întrerup. E clar că voi două trebuie să vă rezolvaţi problemele, iar eu am picat într-un moment prost, încerc să mă sustrag de la discuţie şi să plec, dar se pare că Emma nu are de gând să facă asta.

— Nu pleca, mă roagă, apoi îşi întoarce privirea spre iubita ei. Nu mi-e ruşine cu tine, Kyle, doar că fratele meu nu ştie. Şi ştii bine cât de mult mi-a luat să accept faptul că îmi plac atât fetele, cât şi băieţii, tot ceea ce aud nu e de bine, reproşându-şi una alteia câte ceva.

— Emma, o atenţionez. Poate că dacă-mi spuneai toate astea de la început, acum Kyle nu s-ar fi simţit atât de ciudat în prezenţa mea. Nu e că mi-ai trădat încrederea mie, pentru că te iertam oricum, însă nu e corect faţă de iubitul, iubita ta, spun şi-mi întorc privirea spre Kyle, care pare supărată.

— Poate ar fi mai bine să plec, se scuză Kyle şi dă să se ridice, dar Emma o opreşte.

— Îmi pare rău că v-am trădat încrederea la amândouă şi sincer Kyle, nu pleca. Chiar te vreau lângă mine, îi mărturiseşte şi-i cuprinde mâna în a ei.

— E în ordine, spune Kyle pe un glas ce vrea să pară că e ok, dar parcă nu e glasul ei.

Oftez prelung şi spun:

— E ok, Emma! Singurul care mi-a trădat cu adevărat încrederea e de fapt fratele tău.

— Ce-a făcut nebunul? mă întreabă nedumerită, schimbând subiectul.

— M-am mutat la mama acum o săptămână, îi servesc crudul adevăr.

— Stai, cum s-a întâmplat asta şi de ce?! mă ia la întrebări, surprinsă de ceea ce i-am spus.

Îmi trec limba peste buze. Privesc scurt prin jurul meu, apoi îmi întorc privirea spre Emma şi inspir adânc o cantitate mare de aer în plămâni înainte de a începe să-i povestesc.

— A fost o petrecere în seara aceea după ce am venit de la aeroport, iar lucrurile au degenerat, sfârşind prin a mă

certa foarte aspru cu Augustin de față cu toată lumea, iar a doua zi m-am hotărât să mă mut la mama și așa am făcut, îi mărturisesc totul.

— Îl omor când ajung acasă, spune Emma printre dinți, revoltată de atitudinea fratelui ei.

— Emma, nu e nevoie. Până la urmă mi-a spus că-i pare rău pentru tot și că vrea să-mi câștige din nou încrederea, vorbesc, în timp ce gândul îmi zboară la nemernicul de Augustin.

Oare pe unde e? Nu a dat niciun semn de viață.

— Și asta am de gând să fac, să-ți câștig încrederea, micuțo! glasul lui Augustin mă face să tresar la propriu, sperindu-mă ca mai apoi să mă întorc cu totul spre el.

De când e el în mall? Și de unde a apărut așa, dintr-odată? Mă ridic de pe scaun, privindu-l cu ochii cât cepele, nevenindu-mi să cred că e aici. Nu mai apuc să spun nimic, pentru că ceea ce face mă ia total prin surprindere. Cu un braț îmi înlănțuie talia, în timp ce cu mâna liberă îmi mângâie obrazul. Îi simt buzele peste ale mele, sărutându-mă.

E pentru prima dată când mă sărută în public, iar asta m-a încremenit de tot, neștiind ce să fac. Îndată ce simt durerea, realizez că nebunul tocmai m-a mușcat de buză, nevenindu-i să creadă că nu-i răspund la sărut. Cum aș putea, când el face asemenea gesturi pe care până acum nu le-a făcut nici măcar o dată.

— Au! mormăi în sărut și mă încrunt vizibil, plasându-mi palmele pe pieptul lui și îl împing. Tu chiar vrei să mă lași fără buză? îl întreb nervoasă, dojenindu-l.

— Eu ce să-ți fac dacă nu știi să-mi răspunzi la sărut, mă dojenește și el la rându-i fără ca măcar să-mi dea drumul din brațele sale.

— M-ai luat total prin surprindere, cum ai vrea să reacționez? îi mărturisesc sincer. N-am crezut că...

— N-ai crezut că o să te sărut în public? mă întreabă amuzat. Sunt plin de surprize, micuțo! îmi mărturisește și-mi face jucăuș din ochi.

— Eşti aşa un nemernic...

— Adorabil? mă întreabă, completând mai departe fraza începută de mine.

Şi da, e al naibii de adorabil. Mă face mai degrabă să vreau să sar pe el şi să mă las pierdută în iubirea lui nebună, decât să-i colorez faţa.

— Poate dacă ai avea o codiţă şi ai da fericit din ea, atunci mai mult ca sigur ai fi adorabil, iar eu te-aş fi mângâiat cu plăcere pe burtică, fac mişto de el şi zâmbesc cu gura până la urechi.

— Oh, micuţa mea! începe să mă alinte, strângându-mă şi mai tare în braţele sale. Am deja o codiţă, aşa că dacă asta îţi doreşti, pot oricând să dau fericit din ea, în orice poziţie vrei, îmi spune pe un ton pervers şi realizez destul de repede la ce se referă, înghiţind în sec.

Ştiu că asta îşi doreşte, încă de când ne-am cunoscut. Mi-a spus-o direct în faţă, dar la cât sunt de încăpăţânată, n-am de gând să cedez, dar se pare că nici el. Mă încăpăţânez şi mai tare, iar ceea ce scot pe gură, mă uimeşte până şi pe mine.

— Aş vrea să o văd şi pe asta. Sigur nu ai nevoie de dresaj? îl întreb amuzată şi îmi trec limba peste buze.

— Dacă tot ai adus vorba, nu m-ar deranja chiar deloc. Mai mult ca sigur îmi vei arăta tu cum se face, iar eu o să mă iau după tine pe la spate, îmi şopteşte la ureche, luându-mi apoi lobul între dinţi şi-l muşcă subtil.

Înghit în sec, simţind firicelele de electricitate care-mi gâdilă fiecare simţ din corp şi-i prind tricoul în pumnii mei micuţi, privindu-i ochii de un albastru aproape senin. Mă omoară încet cu gesturile sale tandre, atunci când îl apucă, exact ca şi acum.

— Luaţi-vă o cameră, nebunilor! ne readuce cu picioarele pe pământ glasul amuzat al Emmei,şi mă desprind din îmbrăţişarea lui Augustin, simţindu-mi obrajii în flăcări.

E pentru prima dată când păţesc aşa ceva în public şi asta mă face să mă simt puţin ciudat, dar şi plăcut. Surâsul

zgomotos a lui Augustin mă îndeamnă să îmi îndrept privirea spre el și mă încrunt. Ceea ce face el acum nu mă ajută deloc să mă liniștesc, ci mai degrabă să mă rușinez.

— Deci, să înțeleg că sunteți împreună? ne întreabă Emma gânditoare, iar eu nici nu știu ce să spun sau cum să reacționez.

— Iar tu te-ai gândit, în sfârșit, să-ți scoți iubita la iveală? o întreabă Augustin, încrucișându-și mâinile la piept și-și privește sora cu o sprânceană ridicată, fără ca măcar să-i răspundă la întrebare.

— Deci, știi! constată Emma și-și strânge buzele într-o linie și răsuflă ușurată. De când? îl întreabă curioasă.

— Nu contează asta acum. Spune-mi ce ai de gând să faci azi, o ia tare și o observ pe Emma, privindu-l nedumerită.

— Mă gândesc să mă duc până acasă și după aceea să ies cu Kyle, îi răspunde. Și Kyle, el e fratele meu mai mare, Augustin. Augustin, ea e iubita mea, Kyle! îi prezintă scurt.

— Îmi pare bine să te cunosc, se adresează Kyle lui Augustin, iar acesta încuviințează scurt din cap.

— De ce? intervine din nou Emma, adresându-se lui Augustin.

Fără să-i răspundă, Augustin își scoate telefonul din buzunarul blugilor apoi și-l duce la ureche iar după câteva secunde spune:

— Josef, în zece minute să fii la mall după sora mea. O duci acasă și după ce își termină treburile, o aduci la Silver Park, ordonă către șoferul familiei și o observ pe Emma zâmbind cu gura până la urechi.

Ok! E ceva ce-mi scapă? Emma pare destul de fericită, auzind numele parcului, însă eu sunt total pe dinafară. Ce e acolo? Mă uit când la Emma, când la Augustin și încerc să-mi dau seama ce se întâmplă, dar tot nimic. Sunt groaznică la citit omul, mai ales în cazul de față.

— Nu-mi vine să cred, țipă Emma, atrăgând atenția celor din jur. Mergem din nou acolo? îl întreabă, iar eu tot nelămurită sunt. O să-mi iau revanșa de data asta, nemernicule! îl amenință, iar eu mă simt de parcă mi-ar vorbi în germană.

— Bine, tigroaico, fugi acum acasă şi după aceea ne vedem acolo. Poţi s-o iei şi pe iubita ta cu tine, îi spune, întorcându-se mai apoi spre mine şi-l privesc ca şi cum *„despre ce mama naibii tot vorbeşti acolo?"* Vino! spune către mine – fără ca măcar să primesc o explicaţie.

Mă dau puţin mai în spate şi nu-l las.

Se întoarce spre mine şi mă priveşte încruntat.

S-o crezi tu că mă mişc de aici fără să-mi spui unde mă duci, mârâi în sinea mea şi încă aştept o explicaţie, care se pare că nu mai vine. Îmi pun mâinile în sân şi-i arunc o privire nebună, făcându-l să-mi zâmbească cu gura până la urechi şi sincer, nu-mi place deloc zâmbetul acela. Întotdeauna prevesteşte ceva nu tocmai bun.

— Augustin, îi pronunţ numele, iar el doar îmi zâmbeşte, apropiindu-se şi mai mult. Augustin, ce vrei să faci? continui să-i pun întrebări, însă tot nu primesc niciun răspuns.

Omul ăsta mă omoară cu calmul de care dă dovadă, speriindu-mă până în măduva oaselor. În următoarea secundă mă trezesc cu capul în jos şi cu burta pe unul dintre umerii săi, captând atenţia tuturor celor din mall. Afurisitul! Se foloseşte de faptul că e cât un munte, iar eu sunt cât o... pană în mâinile sale, pentru că la felul în care mă manevrează cam asta îţi dă senzaţia.

— Augustin, lasă-mă jos. Se uită lumea la noi, nu e amuzant, aproape că urlu la el, doar ca să mă audă, dar mai mult atrag atenţia celor din jur de parcă Augustin m-ar duce la pierzanie sau aşa ceva.

Foarte inteligent, Christina, mă dojenesc de una singură în sinea mea şi sper din suflet ca nimeni să nu cheme poliţia.

— Puţin îmi pasă de ce crede lumea asta nebună şi n-au decât să se holbeze ca nişte idioţi, mi-o trânteşte şi-şi continuă drumul spre ieşirea din mall, dar îmi amintesc că eu nu mi-am luat punga cu ceea ce mi-am cumpărat.

— Augustin, nu mi-am luat...

— Asta? mă întrerupe şi îmi arată punga, ducându-şi mâna la spate. Sunt curios ce surpriză mi-ai pregătit, îmi

spune și-i simt buzele pe pielea de pe coapsa stângă, apoi dinții ce mușcă puternic.

— Nemernicule, o să-mi rămână semn! urlu la el și-l lovesc cu pumnii în spate, făcându-l doar să râdă cu poftă. Augustin, ce naiba faci? îl întreb de îndată ce-i simt limba atingându-mi locul vătămat.

— Am grijă de tine, îmi răspunde scurt și continuă să lingă, la propriu, locul unde m-a mușcat.

Doamne, îmi vine să-i trag o mamă de bătaie, dar probabil îi va plăcea. Îmi reprim orice dorință de genul și aștept să mă pună jos. Așteptarea mea nu durează prea mult. Mă văd pusă în capul oaselor și fără să stau pe gânduri, mă reped spre el. Îi prind tricoul în pumnii mei micuți și-l trag spre mine.

Buzele mele se lipesc de ale lui și-l iau prin surprindere, sărutându-l. Dacă tot s-a plâns că nu-i răspund sărutului, uite că acum o fac. Îmi înlănțuie brâul cu un braț, iar cealaltă mână și-o duce în părul meu, adâncind sărutul care devine tot mai sufocant, lăsându-ne practic fără aer. Ne despărțim, gâfâind, iar felul în care mă privește, îmi dă de înțeles că m-ar devora cu totul dacă ar putea, chiar aici și chiar acum. Îmi deschide portiera și-mi face semn să urc, așa că fac întocmai și-mi las corpul să alunece în scaunul pasagerului. Închide portiera, ocolește mașina prin față, aruncându-mi câte o privire jucăușă. Se urcă în scaunul șoferului, cu ceea ce mi-am cumpărat, încă în mâinile sale. Dau să-i iau punga din mână, dar nu mă lasă.

O deschide larg și voia să se uite la ceea ce mi-am cumpărat. *S-o crezi tu că te las*, mârâi în sinea mea și mă reped spre el încă o dată.

— Nici nu mă gândesc, îmi spune, făcându-mă să mă îmbufnez și începe să scoată pe rând cele două tricouri, o carte, o pereche de tenișI și un șampon cu aromă de ciocolată și trandafiri, ca apoi să scoată la iveală lenjeria intimă pe care mi-am cumpărat-o și pe care am îndesat-o bine la fundul pungii.

Bine, recunosc! Nu m-am putut abţine, mai ales că arată atât de bine, de un negru intens, cu puţin roşu şi dantelă – prima mea lenjerie intimă de acest gen – mi-am cumpărat-o fără să mai stau pe gânduri, găsind destul de repede mărimea potrivită.

— Augustin, nu! îl cert, de îndată ce îl observ, despăturând lenjeria.

Mă reped spre el şi dau să-i iau materialul dintre mâini, dar se pare că nu are de gând să mi-l dea prea repede înapoi. Încă încerc să-mi recuperez lenjeria, dar fără nicio şansă, ajungând să trec peste schimbătorul de viteze şi sfârşesc strivindu-i drăcuşorul cu fundul, înghiţind în sec.

— Te-ai liniştit? se amuză pe seama mea şi mă îmbufnez mai rău decât un copil. Hmm! Chiar aş vrea să văd cum vine lenjeria asta pe tine, micuţa mea! îmi spune, făcându-mi jucăuş din ochi şi îşi linge buzele cu limba. Mai mult ca sigur vei arăta al dracului de sexy, continuă să-mi vorbească şi-i simt mâna, urcând încet pe piciorul meu, spre interiorul coapsei, în timp ce ochii lui îmi analizează când buzele, când privirea.

Uf! E aşa un nemernic câteodată, folosindu-şi partea perversă şi masculinitatea de care dă dovadă, pe care nu se sfieşte să o arate. Mă face să-mi doresc să-l las să-mi sfâşie hainele, la propriu, nu doar la figurat şi să mă domine până în măduva oaselor, dar...

Reuşesc să-mi recuperez lenjeria intimă, dar sfârşesc încălecându-i talia cu totul şi cu chipul mult prea aproape de al său.

— Ar trebui să plecăm, spun deodată şi dau să mă aşez pe scaunul pasagerului, însă nu mă lasă şi mă trage mai bine în poala sa, strângându-mi fundul cu putere în palmele sale.

— Nu încă, gâfâie peste buzele mele, privindu-mă mai rău decât o fiară care-şi vânează prada şi pot să jur că deja mă dezbracă din priviri.

Îi simt palmele strângându-mi coapsele cu putere şi apăsându-mi bazinul în aşa fel încât să-i simt drăcuşorul întărit,

dându-mi de înțeles cât de mult mă dorește. Într-un act de nebunie și copleșită de toate senzațiile pe care mă face să le simt, îi revendic buzele și-l sărut așa cum nu l-am sărutat până acum, cu foame de ceva mai mult, simțindu-i mâinile plimbându-se nestingherite pe tot corpul meu.

Dar cum toate lucrurile frumoase nu țin prea mult, uite că totul se risipește, de îndată ce o ciocănire ușoară în geam se aude. Ne despărțim din sărut și sar la propriu în scaunul pasagerului, cu inima bubuindu-mi în piept. Fir-ar! Cine naiba poate fi? Îmi întorc privirea spre Augustin, în timp ce coboară geamul de la portiera din partea lui și simt că-mi crapă obrazul de rușine, văzându-l pe domnul polițist.

— Te pot ajuta cu ceva, Ben? vocea lui Augustin îmi captează atenția și cred că îl cunoaște pe polițist de îi spune pe nume.

Oftez prelung și încerc să mă fac cât mai mică în scaun, uitându-mă într-o altă parte numai la cei doi nu, și-mi doresc și mai mult să dispar. Ce naiba m-a apucat de am sărit așa pe el? Nu-mi stă în fire să fac asemenea lucruri, dar uite că atracția dintre noi e tot mai mare și mai nebună, iar pe mine mă cheamă să explorez necunoscutul.

— Nu e nimic. Doar că... încurcați circulația, spune Ben către Augustin și-l aud pe nemernicul meu râzând.

Da, bine, recunosc! E nemernicul meu, iar eu cred că sunt afurisita lui, spun în sinea mea și zâmbesc involuntar cu gura până la urechi. Doamne, ce poate să-mi treacă prin cap. Mă surprind până și pe mine ce gânduri am de multe ori.

— Ce e așa amuzant? mă întreabă deodată Augustin, scoțându-mă dintre gândurile nebune care m-au acaparat și doar acum realizez că mașina e în mișcare.

— Nu e nimic, doar un gând prostesc, îi răspund sincer și-mi ațintesc privirea afară.

Drumul spre Silver Park pare liniștit. Îmi închid ochii preț de câteva minute și încerc să mă relaxez până ajungem.

***

„— Mami. Mami, uite ce am găsit, glăsciorul meu răsună în tot parcul, în timp ce mă apropii cu paşi repezi spre doamna frumoasă care stă liniştită pe o bancă, privindu-mă cu zâmbetul pe buze. E pentru tine, mami, spun în continuare şi-i întind trandafirul ca să îl ia din mânuţele mele mici.

— Oh, scumpa mea! exclamă. E atât de frumos, exact ca tine, îmi spune, apoi ia trandafirul între degetele sale gingaşe din mâinile mele micuţe şi mi-l pune în păr.

Zâmbesc cu gura până la urechi şi încep să fac piruete, arătându-i doamnei frumoase, pe care eu o numesc „mami", cât de bine îmi stă cu trandafirul în păr. Fug prin tot parcul, ascunzându-mă doar ca ea să mă găsească.

— Christina, scumpa mea, unde eşti? glasul cristalin al mamei mă strigă şi tot ce fac e să zâmbesc, ascunzându-mă după tot ce-mi iese în cale.

— Sunt aici, mami, găseşte-mă, o îndemn şi mă ascund după trunchiul unui copac.

Nu ştiu de câte minute stau ascunsă, dar se pare că doamna frumoasă nu mai vine după mine. Unde e?

Mă întristez vizibil şi ies în final din ascunzătoare, aruncându-mi privirea prin tot parcul şi spun:

— Mami? o strig pe doamna frumoasă, dar nu-mi răspunde nimeni. Ies mai bine din ascunzătoare şi pornesc să o caut, uitându-mă când într-o parte, când în alta. Mami? o strig din nou, dar tot nimic.

Clipesc des şi las ca lacrimile să-mi curgă, simţindu-mă tot mai singură, în timp ce soarele dispare treptat de pe cer. Unde e doamna frumoasă care-mi zâmbea acum câteva minute? Unde e mami?

— Mami? strig din nou, însă acel glas dulce şi suav nu mai e aici ca să-mi răspundă.

Unde ai plecat, mami?

— Te-ai rătăcit, frumoaso? mă întreabă deodată o voce de bărbat.

Mă întorc cu tot corpul spre el și înghit în sec, în timp ce inima mea micuță bate și mai rău în pieptul meu. Nu știu cine e domnul din fața mea, dar mami mi-a spus să nu vorbesc cu străinii și că cel mai bine e să strig după ajutor sau să o iau la fugă.

— Dă-mi mânuța și te duc eu la mama ta, îmi spune bărbatul din fața mea și tot ce fac, e să-i răspund că „nu" dând frenetic din cap într-o parte și în alta. Vino aici, pramatie ce ești, tună acum către mine pe un ton drăcesc, văzând că nu vreau de bună voie și asta mă sperie și mai rău.

Dau să fug cât mai departe de bărbatul oribil care mă sperie până în măduva oaselor, însă nu prea reușesc de rochița înflorată pe care mami mi-a dat-o s-o îmbrac.

— Dă-mi drumul, vreau la mami, încep și urlu, zbătându-mă să ies din brațele bărbatului oribil.

— Ține-ți gura, pacoste ce ești sau jur că-ți trag o mamă de bătaie, încât să-ți înghiți limba, mă amenință și tot ce pot să fac, e să plâng, dorindu-mi ca mami să fie aici."

— Christina! Christina, trezește-te. E doar un coșmar, micuța mea! aud glasul lui Augustin destul de vag, simțindu-mă tot mai scuturată și tresar destul de speriată.

Mă uit în jurul meu, tremurând din toate încheieturile și de îndată ce îl observ pe Augustin în dreapta mea, îi sar în brațe.

— Nu-l lăsa să-mi facă rău, îl rog pe Augustin, strângându-l și mai tare în brațe. Te rog, nu-l lăsa să-mi facă rău, continui să-l rog înspăimântată și-mi simt ochii plini de lacrimi.

— Micuța mea, ce tot spui acolo? Cine să-ți facă rău? mă întreabă nedumerit, în timp ce-mi mângâie lin spatele ca să mă liniștească.

— Bărbatul care m-a luat de lângă mama, îi răspund cu un glas sugrumat, dar până și eu nu îmi dau seama dacă ceea ce spun are vreun sens sau nu.

Nu ştiu de câte minute stăm aşa, îmbrăţişaţi, dar simt că m-am mai liniştit cât de cât, după coşmarul pe care tocmai l-am avut. Cumva, nemernicul care-mi colorează întreaga viaţă, îmi vindecă rănile sufletului şi îmi reanimează toate simţurile vitale, dând un nou sens vieţii mele.

Mă desprind uşor din îmbrăţişare şi-l privesc. Augustin îmi şterge de pe obraji lacrimile rămase, apoi scoate o sticlă de apă din torpedou şi mi-o dă ca să o beau. O iau între degetele uşor tremurânde şi o duc spre buze. Beau câteva înghiţituri, doar ca să mă liniştesc şi mai mult şi inspir adânc.

— Eşti mai bine? mă întreabă şi-mi zâmbeşte.

— Da, îi răspund scurt.

— Bun! Atunci, mai mult ca sigur îţi va face şi mai bine nebunia de azi, continuă să-mi vorbească şi încerc să-mi dau seama despre ce nebunie e vorba. Vino, îmi cere şi-şi împleteşte degetele cu ale mele, ajutându-mă să cobor din maşină.

Dacă stau bine să mă uit la el şi apoi la mine, mă amuză faptul că sunt ca o copiliţă pe lângă Augustin, care e cât un munte, iar asta mă face să mă simt protejată. Mă uit de jur-împrejur şi tot ce văd sunt mulţi copaci şi un gard.

— Unde suntem? îl întreb nedumerită şi mă întorc în spate, observându-l pe Augustin, deschizând portbagajul.

— Silver Park, îmi răspunde. Sper că-ţi place paintball-ul, pentru că asta o să facem azi sau mai bine spus, o să jucăm azi, continuă să-mi vorbească pe un ton cald şi-l privesc ca şi cum mi-ar fi vorbit în chineză. Nu ştii ce e, nu? mă întreabă, văzându-mi reacţia şi-i răspund că *„nu"*, dând din cap într-o parte şi-n alta.

Mă priveşte amuzat. Scoate din portbagaj un geamantan imens, închide maşina şi se îndreaptă spre mine. Îşi deschide buzele ce-mi vine să le sărut şi vorbeşte din nou.

— Atunci, am să te învăţ, nu e atât de greu, îşi împleteşte degetele cu ale mele, îndreptându-ne acum spre intrarea în parc.

Mă uit când în stânga, când în dreapta, în timp ce înaintăm prin pădure și încerc să fiu destul de atentă pe unde păşesc. Peste tot sunt numai crengi rupte și căzute, iar eu cu cele două picioare stângi ale mele, sigur o să mă văd căzută în nas.

— A dat Domnul să ajungeți odată, îmi captează atenția glasul Emmei și aproape că mă împrăștii pe jos nevăzând rădăcina unui copac ieșită din pământ.

Fir-ar! înjur în sinea mea și îmi aranjez mai bine salopeta pe mine. Ajungem în dreptul Emmei, care ne aștepta privindu-ne de departe, și realizez că e singură.

— Kyle? o întreb și tot ce primesc înapoi e o încuviințare negativă, realizând că iubita ei nu va fi aici.

Augustin lasă geamantanul să cadă pe jos. Se întoarce cu privirea spre mine, măsurându-mă din cap până în picioare, în timp ce mă uit ca o nebună la el.

— Trebuie să porți asta ca să nu-ți intre vopsea în ochi, își mișcă buzele, deschizând geamantanul larg și scoate din acesta o pereche de ochelari imenși. Sunt ochelari de schi. O să-ți protejeze ochișorii tăi frumoși.

— Și ce altceva mai trebuie să port în afară de ochelari? îl întreb, mustăcind și îmi trag ochelarii de pe ochi.

— Păi, vom fi nevoiți să purtăm costume speciale, deoarece cred că nu vrei să-ți colorezi prea tare pielea. Bilele cu vopsea pot fi destul de dureroase, dar și greu de curățat și bineînțeles arma cu care trebuie să tragi, mă pune în temă cu totul și de îndată ce aud cuvântul *„armă"*, înghit în sec.

N-am mai pus mâna pe o armă de când cu incidentul de la școală, din ziua în care William a răpit-o pe Emma și a luat viețile unor elevi și profesori, însă acum nu e vorba de o armă cu gloanțe adevărate, ci una cu bile de vopsea. Tot o armă e.

— Deci, să înțeleg că acele costume ne vor salva viața într-un fel? îl întreb și-l observ zâmbind.

— Da, cam așa ceva, micuțo! îmi răspunde și zâmbește în continuare cu gura până la urechi.

— Şi dacă mă rănesc, ce-o să faci? îl întreb puţin nesigură. O să mă îngrijeşti tu? continui să-i pun întrebări, gândindu-mă cum ar fi dacă m-ar îngriji.

Ştiu, gândesc prost la ora asta, dar într-un fel nebun chiar vreau ca el să mă îngrijească aşa cum ştie. Fir-ar! Deja mă molipseşte nebunia pe care o are şi cred că-mi pierd minţile.

— Oho, o să-mi facă mare plăcere să te îngrijesc dacă te răneşti, micuţa mea! îmi răspunde şi-şi umezeşte buzele cu limba. Mă trage în braţele sale şi-mi strânge coapsele puternic în palme, realizând destul de repede modul în care are de gând să aibă grijă de mine.

Of, Doamne! Tocmai i-am activat puterile de mascul alfa. Înghit în sec şi mă întreb ce mai urmează să facem până începe jocul propriu-zis.

— Vino să-ţi arăt cum să manevrezi puşca cu bile de vopsea şi să-ţi explic regulile jocului, îmi spune şi-şi împleteşte degetele cu ale mele, îndemnându-mă să-l urmez. Regulile jocului sunt destul de simple, începe să-mi vorbească deodată, în timp ce ne îndreptăm spre standul cu arme şi bile de vopsea. Sunt două echipe. Echipa roşie, cea a fetelor şi echipa albastră, cea a băieţilor. Tot ce trebuie făcut, e să dobori echipa adversă împuşcându-i cu vopsea, continuă să mă pună în temă cu jocul.

— Deci, să înţeleg că vom fi noi, fetele contra voi, băieţii? îl întreb, arcuindu-mi o sprânceană şi îmi fac tot felul de planuri cum să îl dobor.

Nu că aş fi vreo Wonder Woman, dar tot nu am de gând să mă las învinsă de el. Am să lupt până la ultima bilă de vopsea.

— Da, cam aşa ceva, îmi răspunde, zâmbind. De ce, ţi-e frică? mă ia peste picior, iar dacă el crede asta, se înşală amarnic.

— Pregătiţi-vă să vă facem praf, îl ameninţ în joacă, făcându-l să râdă cu poftă.

— De ce eşti atât de sigură că veţi şi reuşi? mă întreabă amuzat şi mă trage în braţele lui.

Cred că își dorește din tot dinadinsul ca eu să mă rănesc, iar el să aibă grijă de mine. *Afurisitul! Îți arăt eu ție.*

— De unde știi că nu va fi așa? glasul Emmei ne captează atenția și încerc să-mi dau seama de unde a apărut așa, dintr-odată.

— Foarte amuzant, Emma! mârâie către sora lui. N-ați reușit data trecută și tu crezi că veți reuși acum? se ia de ea și tot ce primește înapoi e un semn al păcii și o limbă scoasă. Să-ți bagi limba undeva, i-o trântește.

Încep să mă holbez amuzată la cei doi frați, în timp ce se tachinează unul pe celălalt. Mi-ar face plăcere să am și eu un frate sau o soră cu care să mă tachinez, cu care să mă cert sau la care să pot fugi când mă doare sufletul și inima. Să-i spun vrute și nevrute. Să mă liniștească în modul lui frățesc, dar dacă viața nu a vrut asta, mă mulțumesc cu ceea ce mi-a oferit.

— Ai vrea tu, i-o întoarce Emma și rămân uimită de felul ei de a fi.

Dacă până în acest moment s-a cam abținut din a se exprima liber, ei bine, acum nu mai are nicio problemă în a face asta, nu de când am aflat adevărul despre ea. Îmi duc o mână spre chip și încerc să-mi înăbuș râsul ce pune treptat stăpânire pe mine, dar nu prea îmi iese.

— Deci, așa! Ți se pare amuzant, constată Augustin. Se repede spre mine, luându-mă pe sus.

— Augustin, lasă-mă jos, protestez, dar degeaba, râsul punând deja stăpânire pe mine și nu mă pot opri.

După alte câteva minute trecute, în care ne prostim mai rău decât copiii, reușim să ajungem la standul cu arme, luându-ne câte una fiecare. Ne luăm și costumele speciale de care avem nevoie și începem să le îmbrăcăm.

— Oh, Doamne! exclam cu voce tare. Arăt ca un soldat din forțele speciale, continui să vorbesc și-mi ațintesc privirea spre Augustin, care pare că nu are nicio treabă cu toate astea, pe când eu sunt total pe dinafară.

— Hmm, mormăie deodată Augustin, analizându-mă din cap până în picioare. Se pare că ţi-am nimerit bine mărimea, constată, apropiindu-se cu o puşcă cu bile de vopsea, în mână şi mi-o întinde.

O iau între degetele tremurânde şi încep să mă holbez ca o dementă la arma din mâinile mele. Augustin se postează în spatele meu şi începe să-mi explice totul, dar şi să-mi arate cum trebuie să folosesc drăcovenia asta cu bile de vopsea.

— Ok! Stai să văd dacă am înţeles, spun deodată. Deci, apăs aici, continui cu voce tare, punându-mi degetul pe trăgaci. Şi trag, mai adaug, muşcându-mi cu putere buza pe interior.

Tot ce se aude în următoarele secunde e un şuierat lung şi sper din suflet să nu fi nimerit pe cineva, însă de îndată ce glasul sugrumat al unei persoane se aude, mă îngrozesc.

— Direct la ţintă, spune un glas răguşit de băiat, făcându-mă să las puşca cu bile de vopsea jos şi să-mi aţintesc privirea spre el, observându-l ţinându-se strâns de bijuterii şi suflând greu.

— Îmi pare rău, nu am vrut..., încep să spun, însă mă opresc, dându-mi seama cine e de fapt.

E acelaşi tip care a încercat să profite de mine în seara aceea la petrecere şi care mi-a provocat numai dureri de cap, ajungând într-un scandal monstru cu Augustin din cauza lui. Îmi încrucişez nervoasă braţele la piept şi îmi strâng buzele.

— De fapt, ştii ceva? Nu-mi pare deloc rău, chiar ai meritat-o. Sper că acum ai înţeles fraza *„lasă-mă în pace"*, i-o trântesc în faţă şi-l aud pe Augustin râzând în spatele meu.

— Da, am înţeles-o pe deplin, îmi răspunde cu un glas sugrumat, ca mai apoi să sufle puternic pe gură.

Sincer, nu mi se pare amuzantă faza. E într-o agonie de nedescris, însă a meritat-o pentru ceea ce mi-a făcut în seara petrecerii. Tipul cade în şezut şi suflă profund printre buzele întredeschise apoi spune uşor nervos:

— Râzi tu râzi, dar dacă ai fi în locul meu acum, nu ai mai râde cu aşa poftă, mârâie tipul către Augustin, ţinându-se în continuare de bijuterii. Drace! se văicăreşte.

— Vezi dacă te-ai luat de fata mea, Mario! i-o întoarce Augustin înapoi şi se apropie de mine. Ca să nu se mai întâmple accidentări de genul, vom juca paintball clasic, nu de alta, dar cred că nu vrei să rămâi fără moştenitori.

— Hai, omule! Pe bune? se smiorcăie Mario. N-o să mai fie la fel de distractiv, continuă să se smiorcăie ca un bebeluş.

— Şi atunci preferi încă o lovitură sub centură? îl întreabă amuzat şi-mi întinde puşca cu bile de vopsea.

De îndată ce vede puşca între mâinile mele, îşi măreşte ochii îngrozit şi-şi fereşte şi mai bine bijuteriile, încercând să spună ceva, dar Augustin i-o ia înainte.

— Te întreb, nu de alta, dar eu chiar îmi doresc vreo doi, poate trei sau chiar cinci copii, îi spune şi rămân surprinsă la faptul că el chiar îşi doreşte o familie. Sau mai bine spus, o echipă de fotbal, ce zici? îmi şopteşte la ureche şi aproape scap puşca din mână când aud ce vrea, lăsându-mă cu o falcă în cer şi alta în pământ.

Mă întorc cu faţa spre Augustin şi-l privesc cu ochii mari. Îmi face jucăuş din ochi. Aud arma descărcându-se şi împroşcând vopseaua la picioarele lui Mario.

— Bine, jucăm paintball clasic, urlă cât îl ţin plămânii şi tresar, în timp ce Augustin râde cu poftă.

Mario se lasă cu totul pe spate ca şi leşinat şi rămâne acolo în agonia lui, cât timp eu şi Augustin ne îndreptăm înapoi spre standul unde se află echipamentele pentru paintball. Ajunşi în dreptul acestuia, lăsăm puştile şi bilele de vopsea, îndreptându-ne într-un final spre grupul nostru pentru a le da vestea.

— Nu mai râde, nu e amuzant, îl dojenesc, fixându-l cu privirea.

Văd că nu vrea să înceteze, aşa că-i dau un cot, dar tot degeaba.

— Mai mult ca sigur îl doare, tot nu e amuzant, Augustin. Poate ar trebui să-l ducem la spital, îngrijorarea bruscă de pe chipul meu, referindu-mă la Mario, spune totul, însă râsul nebun a lui Augustin spune cu totul altceva. Hei! mă îmbufnez.

— Oh, micuţa mea! Ce mă fac eu cu tine? mă întreabă şi mă trage în braţele lui. O să-şi revină, stai liniştită.

Oftez prelung, încuviinţând scurt din cap. Luăm câte un săculeţ plin cu baloane cu vopsea, pentru fiecare şi ne întoarcem înapoi. În tot acest timp mâna lui o ţine strâns pe a mea, făcându-mă să simt acea legătură care se formează între noi tot mai mult, însă într-un fel nebun, mi-e frică. Nu vreau să sufăr chiar dacă nebunia a devenit ceva normal pentru noi şi chiar dacă mi-a mărturisit că mă iubeşte.

Un nebun şi o nebună, pentru că lângă el chiar mă simt o nebună în adevăratul sens al cuvântului, păşind împreună spre o lume dementă care ne învăluie în mister şi întuneric, presărat pe alocuri cu lumină.

— Emma, asta e pentru tine, îi aruncă Augustin un săculeţ plin cu baloane cu vopsea, acum că am ajuns în dreptul ei şi o observ, privindu-ne nedumerită, în timp ce deschide săculeţul.

— Parcă era vorba că vom folosi puştile cu bile de vopsea, se smiorcăie Emma, îmbufnându-se şi mai rău.

— După ce-a păţit Mario, mai bine nu. Nu vrem ca micuţa mea să ne lase pe toţi fără moştenitori, glasul amuzat a lui Augustin mă face să cred că deja mă vede castrând pe fiecare mascul în parte şi mă îmbufnez.

Deci, aşa? Ţi-e frică că te las fără moştenitori? întreb în sinea mea, amintindu-mi că mai devreme mi-a spus că vrea o echipă de fotbal. Desfac săculeţul pe care îl am asupra mea şi scot din acesta unul dintre baloanele pline cu vopsea. Mă joc puţin cu el şi îl arunc cu putere, lovindu-l pe Augustin direct în umăr. Acesta se întoarce fix în momentul în care mai iau un balon şi-l arunc, murdărindu-l cu albastru pe toată faţa.

— Deci, joci murdar? mă întreabă, ştergându-şi vopseaua de pe faţă şi mă fixează încruntat, de parcă ar vrea să mă intimideze. Oh, micuţa mea! Nici nu ştii cu cine te-ai pus, continuă să-mi vorbească ameninţător şi-l observ scoţând unul dintre baloane şi-l aruncă spre mine.

Fir-ar! Încerc să mă feresc cât de cât, dar nu prea îmi iese, aşa că mă trezesc murdărită de un mov închis. Scot un alt balon plin cu vopsea şi-l arunc spre Augustin, dar acesta se trage şi o nimeresc direct pe Emma. Oh, la naiba!

— Lasă că vă arăt eu vouă, ne ameninţă pe amândoi, deschizând săculeţul.

Scoate din acesta câte un balon şi-l aruncă spre noi, începând astfel toată nebunia jocului. Cine ar fi crezut că o zi obişnuită se poate transforma într-o nebunie curată? Încerc să mă ascund cât pot de bine, dar se pare că sunt uşor de prins şi asta mă face să mă gândesc serios la faptul că am nevoie de antrenament. Da, trebuie să discut cu Dominic.

Mă ascund după primul copac care-mi iese în cale şi inspir adânc, dorind să-mi dreg suflul, dar se pare că cineva nu are de gând să mă lase. Îl disting destul de uşor pe Mario în tufişurile din apropiere. Mă pregătesc sufleteşte, scoţând din săculeţ un balon cu vopsea, dar pe când să-l nimeresc, mă opresc brusc din cauza a ceea ce îmi este dat să văd. Fir-ar! Mario sărutând de zor o tipă şi cred că sunt pe cale să facă cu totul altceva.

Mă retrag cât pot de subtil şi o iau la fugă, de preferat înainte să mă trezesc cu altă vopsea în cap.

***

Nu ştiu de câte minute fug ca o nebună printre copacii care-mi ies în cale, dar tot ce ştiu e că trebuie să mă feresc şi să mă ascund cât pot de bine, ca nu cumva să mă mai murdăresc şi mai mult decât sunt deja. Însă, încercarea mea de a mă ascunde după primul copac, nu prea îmi iese şi mă trezesc cu un Augustin pus pe şotii şi cu o mână la spate.

Sigur are un balon plin cu vopsea şi tot ce doreşte e să mi-l servească. De ne-ar vedea cineva acum, sigur ar râde de noi. De felul în care arătăm, de parcă am fi scoşi din tablourile pictate de artişti. Fac un pas în spate, cu cât Augustin se apropie de mine şi mă gândesc să o iau la fugă, dar glasul lui mă opreşte.

— Unde crezi că mergi? mă întreabă, apropiindu-se mai mult şi înghit în sec, abţinându-mă să nu izbucnesc în râs.

Dau să fug, de îndată ce scoate un balon plin cu vopsea de la spate, însă nu apuc să fac bine doi paşi, că mă simt prinsă de mână, oprindu-mă din a evada de sub asediul culorii. Îmi strâng ochii în timp ce-mi muşc buza de jos şi aştept inevitabila lovitură, dar aceasta nu mai vine. În schimb mă trezesc cu buzele lui peste ale mele, sărutându-mă. În acest moment cred că arătăm destul de caraghios aşa coloraţi.

Îi înlănţui gâtul cu braţele, în timp ce mă ridic pe vârfuri şi îi răspund sărutului care mă îmbată puţin câte puţin. Felul în care mă strânge în braţele sale e mult mai diferit decât toate îmbrăţişările pe care mi le-a oferit până acum. Cred că ceva se schimbă, dar ce? Eu? El? Noi? Lumea în care suntem meniţi să trăim? Oricare ar fi schimbarea asta, nu vreau să se termine. Nu mai vreau să simt acea singurătate care mi-a ţinut companie în ultimii ani. Mă lipseşte de buzele sale şi le plasează în dreptul urechii mele, îndemnându-mă să-i simt respiraţia caldă brăzdându-mi pielea.

— Te iubesc, micuţa mea!

E pentru a nu ştiu câta oară când îmi spune că mă iubeşte, de parcă îi este frică că poate mă pierde dacă nu pronunţă cele două cuvinte magice. Nu o să mă piardă. *Oare chiar sunt trează ori sunt, de fapt, în patul meu şi visez?* mă întreb în sinea mea, fiindcă încă simt că vizez. Nici eu nu ştiu, dar în acest moment aş vrea ca buzele lui să-mi repete cele două cuvinte, încă o dată şi încă o dată şi încă o dată, până la nesfârşit.

— A-Augustin, îi pronunţ numele, bâlbâindu-mă, iar acel „te iubesc" îmi încălzeşte acum sufletul.

— Te iubesc, micuța mea!

Oftează.

— Ar fi trebuit de la bun început să realizez multe, dar mă mințeam încontinuu, crezând că nu îmi face bine. Am iubit ca un bolnav o persoană care nu m-a iubit nici măcar un pic, iar atunci când cineva chiar a ajuns să mă iubească, am rănit, cuvintele lui sunt atât de sincere. Te vreau lângă mine și nu o spun ca și cum aș vrea să-mi cazi în pat, căci nebunul acesta vorbește cât se poate de serios, chiar dacă de multe ori..., îmi așez degetele peste buzele lui și-l opresc din a turui cuvintele.

Îi înlănțui încă o dată gâtul cu brațele și-mi presez puternic buzele de ale sale, sărutându-l și arătându-i că-l iubesc și eu. Însă, chiar și așa tot mai are de lucru la capitolul încredere. Îl lipsesc de buzele mele, de îndată ce mă simt săltată în brațele lui și spun, privindu-l adânc în ochi.

— Și eu te iubesc! îi mărturisesc sincer, iar zâmbetul larg pe care-l are spune totul.

— Știu, micuța mea. Știu și nici nu-ți poți da seama cât mă bucură asta, mă anunță, fiind atât de sigur și mă încrunt.

De abia dacă i-am spus *„te iubesc"* de vreo câteva ori și nu din cauză că nu simt așa ceva, ci poate că nu îmi doresc să și-o ia în cap și să calce strâmb. Încă îmi este frică să mă deschid cu totul.

— Nu e nevoie să-mi spui că mă iubești, îmi întrerupe gândurile și-l observ zâmbind din nou cu o sclipire nebună în ochi.

— Ce vrei să spui? întreb nedumerită.

— Ochii tăi îmi spun ceea ce simți, îmi explică și zâmbesc. Hai să mergem, trebuie să te scap de vopseaua asta, curcubeu! mă alintă și începe să se deplaseze, cu tot cu mine, spre ieșirea principală a parcului.

Cum naiba o să mă care până acolo, așa cu picioarele înlănțuindu-i talia? Îmi umezesc buzele cu limba apoi dau să-i spun ceva, dar mi-o ia înainte.

— Nici nu mă gândesc, nu am de gând să te las jos, încăpăţânată mică, mă dojeneşte şi-şi continuă drumul spre maşină. Îmi place să te simt, aşa cum îmi place să-ţi simt inima bătând în pieptul meu, îmi mărturiseşte şi dacă tot îi place asta, îi înlănţui gâtul şi mai bine cu braţele şi-mi las capul să-i atingă pieptul, ascultând melodia inimii sale.

— Să nu crezi că scapi cu un simplu *„te iubesc"*, mă iau de el, dojenindu-l şi-i simt vibratul râsului, bătându-mi în ureche.

— Nici nu vreau să scap, afurisită mică! Mă lasă în capul oaselor şi-mi deschide portiera.

Mă uit când la Augustin, când la maşina sa şi fac o faţă de căţeluş plouat, din simplul fapt că n-am de gând să mă urc plină de vopsea în maşina lui. Fără să mai stea pe gânduri, mă suie cu forţa în scaunul pasagerului şi închide portiera. Ocoleşte maşina prin faţă, privindu-mă intens. Ajuns în dreptul portierei, o deschide şi urcă în scaunul şoferului.

— Nu cred că e frumos să plecăm aşa, pe nepusă masă şi nici n-am predat costumele, sparg tăcerea dintre noi, în timp ce maşina goneşte cu câţiva kilometri la oră, zburând practic pe asfalt.

— Practic, n-am plecat pe nepusă masă, micuţa mea! Oricum am rămas doar noi doi în tot parcul şi m-am gândit că e momentul să o ştergem. Nu vreau ca Maryse să mă ia la rost că-i aduc fata târziu acasă, amuzamentul din glasul lui îmi spune că oricum nu dă doi bani pe ceea ce spune mama.

Niciodată nu a dat, mai ales după câte s-au întâmplat. Nici acum nu o înghite şi ştiu că ar fi preferat să mă mut înapoi, dar nu pot. Dacă mă vrea înapoi în casa aceea imensă, trebuie să-mi câştige şi mai mult încrederea.

— Cât despre costume, nu-ţi face griji în legătură cu astea, i le aduc eu înapoi mâine lui Leon, mă asigură. Îl cunosc de când eram copii, chiar eu l-am ajutat să se poată angaja aici.

Drumul spre casă îl parcurgem în liniște, în timp ce gândul meu analizează tot ceea ce s-a întâmplat azi. O zi nebună și o mărturisire, e tot ce-mi vine în cap și oftez. Mai are de lucrat încă la încredere, dar nu mă întristez. Ceva îmi spune că va fi bine. În mai puțin de patruzeci de minute ajungem la destinație. Oprește mașina pe aleea din fața casei, dar parcă nu aș intra. *Și uite cum ne despărțim din nou*, murmur în sinea mea și oftez, întorcându-mi privirea tristă spre el.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă nedumerit, văzându-mi brusca schimbare.

— Nu, nimic, mint și înghit în sec, simțindu-mă vinovată și până la urmă spun ce am pe suflet. Nu aș vrea să pleci, îi mărturisesc pe un glas stins și destul de sincer, clipind doar ca să nu mă apuc de plâns.

Doamne, de ce naiba sunt așa de sensibilă? Cred că sunt cu câteva zile înainte de perioada aceea critică a lunii, așa cum o numesc eu, iar asta mă face să mă comport așa. Urăsc perioadele acelea, nu doar din cauza stărilor idioate pe care mi le oferă, dar și din cauza faptului că de abia mă pot mișca fără ca să simt unele lucruri inconfortabile. Îmi simt mâna strânsă, scoțându-mă din gândurile ciudate pe care le am și-mi întorc privirea spre nebunul care mi-a furat complet inima și-i zâmbesc.

Se lasă puțin peste schimbătorul de viteze și-mi înlănțuie talia cu brațul său, trăgându-mă mai aproape de el și-și duce o mână în părul meu. Își presează buzele de ale mele, sărutându-mă cu patos. L-aș săruta minute în șir, simțindu-l în brațele mele și tot nu m-aș sătura de el, însă chiar trebuie să plec, deși nu vreau s-o fac, oboseala spunându-și cuvântul, în timp ce întunericul se cam lasă peste oraș destul de repede.

— Te iubesc, micuțo! îmi spune din nou și zâmbesc. Te iubesc!

— Și eu te iubesc, nebun incurabil.

Mă privește preț de câteva secunde, de parcă s-ar gândi ce să facă, apoi își deschide buzele senzuale și-mi spune:

— Hai, du-te! Nu vreau să creadă mama ta că te-am sechestrat şi că nu te mai aduc înapoi, deşi chiar mi-ar face plăcere să te răpesc şi să te duc cât mai departe, unde să fim doar noi doi, îmi mărturiseşte sincer şi tot ce pot citi în ochii lui, e adevărul.

Îi sărut scurt buzele, luându-mi mai apoi punga cu ceea ce mi-am cumpărat din mall şi gentuţa, ca în final să ies din maşină. Ajunsă în faţa casei, mă opresc şi-mi întorc privirea spre maşina care pleacă, lăsându-mă singură. Mi-ar fi plăcut ca el să rămână aici peste noapte, căci nu cred că s-ar fi supărat John din cauza asta sau poate da, nu ştiu. De fapt, încă n-am împlinit cei optsprezece ani, pe care îi aştept de mult şi dacă Augustin ar fi rămas, mama mai mult ca sigur i-ar fi ţinut o morală.

Oricum a mai rămas el peste noapte zilele trecute, dar până acum nimeni n-a spus nimic. Deşi, mă aştept oricând ca unul dintre ei să-i sară în cap. Oftez prelung, pentru a nu ştiu câta oară şi deschid larg uşa şi intru în casă.

Urc scările destul de gânditoare, dar şi destul de obosită. Un duş lung şi fierbinte e numai bun. Din câţiva paşi ajung în faţa dormitorului şi oftez, trăgându-mi suflul. Oh, Doamne! Cine-ar fi crezut că sportul acesta te poate epuiza. Inspir adânc şi intru în cameră. Aprind lumina de la întrerupătorul de pe perete şi ceea ce găsesc mă lasă mască şi nici nu ştiu cum să reacţionez. Scap din mâini cumpărăturile şi gentuţa şi-mi ascund chipul în palme. Toată camera mea e împânzită de zeci de bileţele, care mai de care mai colorate şi încerc să-mi dau seama cine mi le-a pus aici, şi când. Mă uit când în stânga, când în dreapta, înaintând prin camera mea şi iau în cele din urmă unul dintre bileţele între degete şi încep să citesc.

„Iubirea este un fum făcut din arborii suspinelor,
Purificată, e un foc în ochii celor ce se iubesc;
Tulburată, este o mare hrănită cu lacrimile celor ce se îndrăgesc.
Şi încă ce mai e? E nebunia cea mai înţeleaptă.
Fierea ce înăbuşă, dulceaţa ce ne mântuie."

Recunosc repede fragmentul, fiind dintr-o operă pe care am ajuns să o îndrăgesc, poate și din cauza nebunului cu care am recitat o scenetă și gândul mă duce la *„Romeo și Julieta"*, actul 1, scena 1 de William Shakespeare, însă tot nu știu cine e persoana care l-a scris pe bilet. Oftez prelung, simțindu-mi inima bubuind în piept și iau încă un bilet și încep să îl citesc.

„Nu știu unde duce drumul meu, dar merge mai bine când te țin de mână."

— Alfred de Musset, murmur cu voce tare autorul și continui cu bileţelele, luând altul.

Oricine a făcut asta, mi-a făcut atât ziua, cât și seara mai frumoasă. Clipesc des, doar din cauza lacrimilor și inspir, expir profund printre buzele întredeschise și mai iau un bilet.

„Când plecăm unul de lângă celălalt nu ni se pare că ne despărțim, ci că mergem să ne așteptăm altundeva."

— Cesare Pavese, continui să spun cine a scris fiecare fragment în parte și zâmbesc cu gura până la urechi.

Visele sunt cele care ne conduc spre un alt tărâm, în care ne întâlnim cu persoana pe care o iubim, chiar dacă dormim în brațele ei.

Doamne, dar sunt cu zecile! murmur în sinea mea și citesc mai departe.

„Dragostea nu este doar un zâmbet, nu este doar o floare, dragostea este un suflet rănit și apoi vindecat de altul."

— Octavian Paler, spun numele unui alt autor care a scris aceste cuvinte și adevăr grăiește, pentru că așa și e.

Inspir adânc, uitându-mă haotic prin tot dormitorul şi observ, într-un final, trandafirul şi cartea care stă frumos lângă acesta pe suprafaţa patului, cu un bilet deasupra. Oh, Doamne! Fără să mai stau pe gânduri, mă îndrept cu paşi mărunţi spre pat. Iau biletul între degetele mele, care tremură acum de două ori mai mult şi-l desfac, citind cuvintele frumos scrise:

„Vreau să-ţi intru-n sânge,
Să-ţi gust dulceaţa sufletului tău pur
Să-ţi ating pielea, să-ţi sărut buzele
Să te răsfăţ, pentru că doar tu îmi reanimezi viaţa într-un mod nebun
Şi chiar dacă aceasta depinde de multe ori, de un glonţ pe o ţeavă
Eu tot cu tine aş vrea să fiu,
Să trecem prin foc şi gheaţă
Pentru că doar tu m-ai învăţat ce înseamnă să iubeşti din nou
– Augustin Christian Ozera"

Termin de citit cuvintele scrise în acest bilet şi îmi duc o mână spre chip, încercând să mă abţin să nu izbucnesc în plâns. Realizez că în tot acest timp, persoana care îmi trimitea mesaje, era nimeni altcineva decât Augustin.

Oh, Doamne! El e „C". Nebunul...

Clipesc des şi încerc să-mi stăpânesc lacrimile care stau să cadă, dar nu mai apuc, căci două braţe puternice mă strâng în braţele sale, în timp ce aerul cald îmi furnică trupul şi-mi şoptesc:

— Te iubesc, micuţa mea! Te iubesc al naibii de mult.

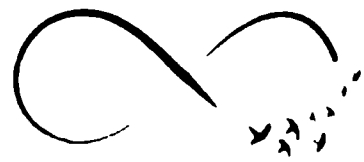
Înger şi Demon

Vocea lui suavă îmi mângâie auzul cu ale sale cuvinte
Care-mi îmbată toate simţurile,
Făcându-mă să uit de lume, să uit de mine
Şi să mă las învăluită de aripile albe
Ce vor să ocrotească fiinţa pură care i-a fost menită s-o aibă.
Chiar dacă el se afundă în întuneric şi disperare
El tot ajunge în braţele mele.
Îmi atinge spatele tremurând
Cu grijă, îşi avântă antebraţele printre firele de păr
Jucăuş, îmi muşcă buzele,
În timp ce tremur
Sub pielea aţintită de ochii săi flămânzi.
Ne revanşăm durerea în plăcere
Ne scoatem acele prin durere
Sunt silenţioşi.
Ca strigătul de iubire a unui Înger şi a unui Demon
În bătaia vântului asurzitor.
Vibraţia atingerilor îşi fac de cap
Cu emoţie-n glas îi străbat abdomenul,
Mângâind cu ale mele falange subţiri

Sufletul şi inima
Care de mult duc dorul unei iubiri pure şi reale
Unite de flacăra ce nu se stinge nici în ploaie.
Un ţipăt scurt îşi făcu apariţia la intrare,
Ca mai apoi să gust din păcatul său divin,
Lăsându-mă să cad în acel abis
Care mă primeşte cu braţele deschise,
Care mă învăluie în veşmântul său alb şi negru
Unindu-ne pe vecie.
Mârâitul gâfâit creează o stare euforică
Printre norii care se afundă
Dintre centimetri puţini,
Dintre trupurile noastre,
Dintre sufletele care se unesc,
Supravieţuind întotdeauna chiar şi într-un loc grotesc.
Ritmul inimilor care se unesc,
Dar chipurile rămân privitoare într-un spaţiu imens,
Dar totuşi mic, excitant
Pe care doar un nebun şi o nebună
Îl pot simţi cu adevărat.

– Capitolul 3 –

Augustin Ozera
„Dăruire și Iubire"

14 Iunie 2015
Duminică

Au trecut două săptămâni de când m-am împăcat cu micuța mea, dar la capitolul încredere, încă mai am de lucrat. Știu, știu! Atunci când faci scrum încrederea cuiva, greu o mai reabilitezi, dar n-am de gând să renunț. La naiba, o iubesc! Cine ar fi crezut că un demon ca mine se poate îndrăgosti de un înger ca ea? Oftez și-mi las capul să atingă speteaza canapelei din sediu și ațintesc tavanul pierdut în gânduri. Plecarea ei bruscă de a doua zi după petrecere m-a pus serios pe gânduri, realizând într-un final că nu vreau să o pierd, căci mi-am simțit sufletul gol și am știut că doar ea mi-l poate umple la loc.

Și da, am și eu un suflet, cretinilor. Poate nu la fel de curat ca și al ei, dar e totuși acolo, făcându-mă să realizez că încă sunt viu, că inima mea poate să bată și pentru altcineva, alta decât Eva. O iubesc pe afurisita asta mică care îmi dă lumea peste cap, care îmi ține în frâu toți demonii, făcându-mă să vreau să o aștept până când ea o să fie pregătită să mi se dăruiască complet. Și da! Am s-o aștept. Însă cât, nu știu, dar pentru ea o să fac sacrificiul acesta, apoi o voi iubi în fiecare zi. Scot nervos telefonul din buzunarul blugilor și-l deblochez, verificând în cele din urmă ceasul. E trecut de zece dimineața și nu știu ce mama dracului face Alex prin camera tehnică. L-am rugat să-mi rezolve câteva lucruri și tot nimic.

Stau ca idiotul și vegetez, așteptând să se întâmple o minune, dar se pare că Dumnezeu nu e la datorie ca s-o înfăptuiască. Oftez prelung pentru a doua oară și-mi frec fața cu palmele, ațintind tavanul în continuare. Vreau să mă

apropii tot mai mult de micuţa mea şi să-i câştig încrederea, de accea l-am pus pe Alex să-mi rezolve cu biletele de avion, dar şi cu închirierea unei căsuţe şi multe altele pentru Santorini, Grecia.

— Alex, ce mama mă-sii tot îndrugi pe acolo? mă răstesc la el şi-l aud plescăind nemulţumit.

— Ar trebui să ţi-o mai tragi din când în când, mi-o aruncă în faţă şi mă încrunt. Nu de alta, dar te-ai cam pleoştit de-o vreme încoace. Te ţine Christina pe tuşă sau ce? continuă să mă dojenească aspru şi de nu termină odată, mă văd nevoit să-i aplic câte-o corecţie, dar într-un fel are dreptate, sunt pe tuşă.

Olivia a fost ultima femeie pe care am băgat-o în pat şi ca să fiu sincer, de când sunt cu Christina nu mi-a mai trebuit nicio altă femeie, însă simt că înnebunesc dacă nu mi-o trag cât mai repede. Până acum n-am avut problema asta, însă de când sunt cu micuţa mea trebuie să rabd dacă vreau ceva. Fir-ar! Nici duşul rece nu prea îşi mai face efectul ca înainte. De câte ori o văd în pantaloni scurţi, imaginaţia mea o cam ia razna, dorindu-mi cu ardoare să o întind în locul în care suntem, fără să-mi pese că ne vede cineva sau nu, şi să fac dragoste cu ea până la epuizare.

— Să vezi ce tuşă îţi trăsnesc eu după cap, de nu termini odată acolo, urlu la el şi mă ridic în capul oaselor, îndreptându-mă mai apoi spre sala tehnică. Avionul pleacă în mai puţin de patru ore şi tu nu eşti gata? mă răstesc din nou la el şi aproape că reuşesc să-i dau una peste cap, însă glasul lui Dominic mă opreşte din a duce până la capăt sarcina.

— Augustin, la mine în birou. Acum! tună către mine nervos, făcându-mă să-mi strâng buzele de ciudă şi palmele în pumni.

Ce dracu mai e acum? De când mi-a dat vestea că şi-a găsit fiica, e într-o agitaţie continuă. Nici nu mai ştie pe ce să pună mâna, ce să facă, ce să nu facă, de abia dacă mai doarme. Zici că e pierdut cu totul, de parcă n-ar mai fi pe lumea asta.

Până și Alyah e foarte îngrijorată de starea lui de sănătate. E predispus infarctului din cauza

problemelor pe care le are cu inima, iar situația devine tot mai gravă, de îndată ce se stresează din orice.

— Sper că o să termini cu totul până mă întorc, mârâi către Alex și tot ce primesc de la el e un rânjet de parcă mi-ar spune *„mai du-te dracului"*

Îmi dau ochii peste cap și ies din camera tehnică, îndreptându-mă acum spre biroul lui Dom. Nu știu ce are să-mi zică, dar sper că nu are treabă cu mine zilele astea, căci n-am de gând să anulez vacanța pentru nimic în lume. Ajuns în dreptul ușii, îmi așez mâna pe clanță și o deschid. Intru de parc-aș fi la mine acasă. Dominic pare destul de îngrijorat, în timp ce se învârte ca un titirez dintr-o parte în alta a încăperii, frecându-și barba ușor crescută și destul de adâncit în gânduri.

— Sunt aici. Ce voiai să-mi spui? îl întreb curios și mă fac comod în scaunul din fața mea, încrucișându-mi mâinile la piept.

— Vreau să o iei pe Christina și să plecați pentru o vreme, îmi trântește vorbele pe nepusă masă și rămân perplex.

— Dom! îl atenționez și-l observ, oftând.

— Nu-ți face griji în legătură cu Emma, ea va fi plecată la Kyle toată săptămâna, cât despre toată treaba asta, ei bine, se pare că Emanuel s-a cam pus pe treabă și a aflat că fiica mea trăiește, continuă să-mi spună, punându-mă la curent cu tot ce se întâmplă.

— Așa, și? Ce treabă are Christina cu toate astea? îl întreb nedumerit ca într-un final să-mi pice fisa, de îndată ce-mi aduc aminte de faptul că atât fiica lui, cât și Christina au același semn din naștere, fiind identic. E fiica ta, nu? continui să-i pun întrebări și-l observ, închizându-și ochii și inspirând adânc pentru o secundă.

— Da, Augustin, Christina e fiica mea. Tocmai ce am primit rezultatele ADN și se confirmă că ea e fiica mea biologică, îmi mărturisește sincer și încep să mă întreb cum de

nu mi-am dat seama de asta până acum. Toate semnele sunt evidente, deşi avusesem o bănuială că micuţa mea e fiica lui. De aceea vreau ca voi doi să plecaţi zilele astea din New York. Mă ocup eu de Emanuel şi de restul cu echipa, aşa că nu-ţi face griji, continuă să-mi vorbească şi încuviinţez scurt din cap că aşa voi face.

Îmi închid ochii preţ de câteva secunde, amintindu-mi de cuvintele pe care mi le-a spus Christina în ziua aceea la paintball, chiar înainte de jocul propriu-zis. Cred că ceea ce a avut ea, nu a fost un coşmar aşa cum am crezut, ci o amintire din trecut.

— Ea ştie? îl aţintesc cu privirea, referindu-mă la Christina.

— Încă nu, îmi răspunde prompt, aşezându-se în scaun şi-şi propteşte coatele pe birou, privindu-mă. Nici nu ştiu cum aş putea să-i spun, îmi mărturiseşte. Vreau să mă apropii cât mai mult de ea mai întâi, apoi să-i spun crudul adevăr. Nici Mario nu ştie că sora lui trăieşte, poate e mai bine aşa, nu de alta, dar ştii bine cât de mult s-a învinovăţit pentru răpirea ei.

Îmi amintesc destul de bine acele zile sau mai bine spus acei ani pentru că au fost câţiva – aproape patru mai exact – în care a început să se învinovăţească şi mai mult pentru că sora lui lipsea şi asta după ce mama lor şi-a luat viaţa. Eu şi Mario am copilărit împreună, mai ales că părinţii noştri se cunosc de pe băncile facultăţii, devenind cei mai buni prieteni într-un timp relativ scurt.

— Oricum vreau să plec cu Christina în Santorini până în data de douăzeci, când e majoratul ei, îi dau vestea. Avionul pleacă în mai puţin de..., încep să spun, dar mă opresc.

Scot telefonul şi-mi arunc privirea în ecranul acestuia, verificând ceasul şi mă încrunt.

— În mai puţin de două ore jumătate plecăm, continui să-l pun în temă cu ceea ce vreau să fac şi mă ridic în capul oaselor.

— Sper să n-o rănești, mă atenționează Dom, ridicându-se în capul oaselor la rândul lui, știind foarte bine ce fel de bărbat am devenit după moartea Evei. Nu de alta, dar chiar te iubește și...

— Am rănit-o o singură dată de idiot ce-am fost, dar o iubesc al naibii de mult și n-am de gând s-o fac să sufere din nou, îi mărturisesc sincer, întrerupându-l. A suferit destul, Dom. Fiica ta a suferit cât pentru noi toți laolaltă și totul i se datorează așa zisului ei *„tată"*, mă răstesc la el, făcându-l să mă privească cu ochii cât cepele.

— Dacă s-a atins de ea..., mârâie nervos.

— Dacă s-a atins?! îl întreb mirat, întrerupându-i șirul de cuvinte. E puțin spus. Dom, fiica ta a fost bătută în cel mai crud mod, drogată ca apoi acea scursură imbecilă să vrea să-i curme viața, nu înainte de a o viola. Până și ea mi-a spus că *„tatăl"* ei a vrut să o omoare și nu o singură dată, ci în repetate rânduri, continui să-i spun crudul adevăr, făcând ghilimele de rigoare la *„tată"* și acum înțelege prin ce calvar a trecut fiica lui timp de doisprezece ani.

Dom pare din ce în ce mai pierdut. Observ cum se așază în scaun cu ochii în lacrimi și cu privirea în gol, simțindu-se tot mai rău și asta nu-mi place. Inima lui nu cred că mai face față și altor lovituri.

— Dom, îi pronunț numele, văzându-l pierdut în suferința lui și mă reped spre el.

Îi cuprind trupul cu brațele și-l ajut să se ridice din scaunul în care s-a proptit. Îl întind ușor pe canapeaua din birou pentru a se liniști. Dau să mă ridic ca să-i aduc un pahar cu apă, dar mă simt oprit, de îndată ce-mi prinde mâna cu a lui, îndemnându-mă să-l privesc.

— Du-te după Christina și plecați, acum! îmi ordonă încruntat. O să fiu bine, mă minte, dar știu că nu e așa.

— Măcar lasă-mă s-o sun pe Alyah și să o anunț că mergi la ea, apoi îl sun pe Arman. Nu te pot lăsa singur aici, îi răspund vizibil tensionat, îngrijorându-mă mult pentru sănătatea lui.

Mi-a fost ca un tată în toţi aceşti ani, un mentor pe urmele căruia vreau să păşesc, de aceea nu pot să-l las şi să plec. Îmi scot telefonul din buzunarul din faţă a blugilor, formând în cele din urmă numărul lui Alyah. Duc telefonul la ureche şi aştept ca să-mi răspundă.

— *Augustin, s-a întâmplat ceva?* mă întreabă uşor nesigură, ştiind că o apelez doar în cazuri de urgenţe, ca acum.

— Am să-l trimit pe Arman cu Dominic la tine, o anunţ, privindu-l în continuare pe Dom. Are nevoie de odihnă şi nu-l lăsa în niciun caz să facă ceva necugetat, o rog.

— *Iar s-a simţit rău?* mă întreabă îngrijorată.

— O să-ţi explice el totul când ajunge, deşi cred că în mare parte cunoşti deja povestea, e tot ce-i mai spun şi închid telefonul, în timp ce privirea mea îl fixează în continuare pe Dominic.

Acesta îşi deschide buzele, imediat după ce şi le umezeşte cu limba, dorindu-şi să-mi vorbească, dar nu îl las.

— Nici nu mă gândesc, i-o trântesc. Echipa se va ocupa de tot, iar tu nu vei ridica un deget. Cât despre Christina, nu-ţi face griji. Voi avea eu grijă de ea şi-ţi promit că nu-i va lipsi absolut nimic, îl asigur de tot şi-l observ, încuviinţând scurt din cap.

— Cum o vei scoate din ţară? mă întreabă nedumerit. Mama ei..., începe să spună, dar se opreşte. Inspiră adânc şi continuă ce a început să-mi spună. Maryse n-o s-o lase, mai ales că încă e minoră, iar eu nu pot să-i aprob ieşirea. Practic nu sunt tatăl ei, îmi vorbeşte pe un ton trist şi-şi aţinteşte privirea spre tavan.

— Am rezolvat deja şi asta, îi spun sigur pe mine, citind mesajul de la Alex, cum că totul e gata.

— Cum? mă întreabă curios de nedumerit.

Inspir adânc şi aproape că-mi vine să zâmbesc la cum va arăta buletinul ei acum. Andy poate fi un nemernic şi un fustangiu înnăscut, însă ideea pe care mi-a dat-o e destul de bună.

— L-am pus pe Alex să-i modifice atât vârsta, cât și numele de familie în baza de date, făcându-i un nou buletin. Așa nu va mai fi o problemă când vom ajunge la aeroport și o să ne verifice actele. Practic ea e soția mea acum, îi servesc vestea pe nepusă masă, dar știu că e doar temporar.

N-am de gând să-i explic lui Maryse vrute și nevrute, că vreau să o scot pe Christina din țară și să o duc în Santorini timp de patru zile, ci pe undeva aproape doar ca să nu-și facă griji și să nu urle la mine, deși nu e în măsură să facă asta. Nu are niciun drept, mai ales la felul în care s-a comportat cu micuța mea.

Mă uit în continuare spre Dominic, care-mi zâmbește ca un idiot, neînțelegând ce-i trece acum prin cap, dar puțin îmi pasă de asta, cât îmi pasă de sănătatea lui, dar și de fiica încăpățânată pe care o are. Îi seamănă leit până și la caracter. Duc telefonul la ureche, în timp ce acesta sună și de îndată ce nebunul de la celălalt capăt îmi răspunde, spun:

— Ai face bine ca în cinci minute să fii la Dominic în birou, ca după aceea să-l duci la Alyah acasă, mârâi către Arman și-l aud mormăind un fel de *„du-te naibii!"* apoi îmi închide telefonul în nas.

Grozav! Toată lumea e cu susul în jos azi, enervându-mă pe mine, de parcă nu am destule pe cap. Verific din nou telefonul și constat că mai avem la dispoziție cam o oră și jumătate să ajungem la aeroport și mai trebuie să trec să o iau și pe Christina. Fir-ar! Încep și umblu de colo-colo ca un tolomac, verificând ceasul și așteptându-l pe Arman să apară, dar zici că în ciudă îmi face toată lumea și numai nu mai vine.

— Du-te! îmi captează atenția glasul lui Dominic. Nu mai sta, pleacă! se răstește la mine și încuviințez scurt din cap că așa voi face. O să fiu bine, doar pleacă după Christina odată și ieșiți naibii din țară, continuă să urle la mine și fac întocmai cum mi-a spus, îndreptându-mă spre ieșirea din birou.

Ajuns în dreptul uşii, mă întorc spre Dom preţ de câteva secunde, asigurându-mă că e bine apoi dau să ies, însă mă trezesc cu o uşă direct în faţă, servită de nimeni altul decât Arman.

— Frumoasă sincronizare, mârâi printre dinţi către acesta şi-mi masez nasul.

— Nu e vina mea că te-ai pus în faţa uşii, mârâie. Nu am puteri cu raze x ca să văd prin ea, mi-o aruncă în faţă şi mă încrunt, ieşind într-un final din biroul lui Dominic, bolborosind vrute şi nevrute la adresa lui Arman.

Cretinii ăştia mă scot din minţi şi tocmai azi şi-au pus în gând s-o facă. Mă îndrept cu paşi grăbiţi spre sala tehnică, în timp ce gândul îmi zboară la Christina şi odată ajuns în dreptul lui Alex, mă opresc.

— Aici ai tot ce-ţi trebuie, îmi înmânează un plic. Dacă e ceva, doar dă-mi un mesaj şi se rezolvă, e tot ce mai adaugă, întorcându-se la treaba lui.

Deschid plicul şi scot actele, aţintindu-mi privirea spre buletinul micuţei mele şi citesc numele scris pe el. *Christina Ximena Ozera*, murmur în sinea mea şi zâmbesc, gândindu-mă la ce faţă va face când îşi va vedea noul buletin. Bag actele înapoi în plic şi ies din camera tehnică, şi implicit din tot sediul, îndreptându-mă spre maşina parcată pe aleea din faţa clădirii. Odată ajuns în dreptul maşinii, deschid portbagajul şi verific din nou bagajele pe care le vom lua în călătorie, asigurându-mă că totul e cum vreau eu să fie. Gândul îmi zboară din nou la micuţa care mi-a dat viaţa peste cap şi oftez. Întotdeauna mi-am dorit să o cunosc pe fiica lui Dominic, în adevăratul sens al cuvântului, însă cine ar fi crezut că ea e sub nasul meu în tot acest timp. Şi încă cum am mai cunoscut-o, gustând la propriu din ea. Îmi prind buza de jos între dinţi, cu cât gonesc pe străzile oraşului, cu gândul la ziua în care ea îşi va doborî barierele şi mi se va dărui cu totul.

Când se va întâmpla asta, din ziua sau seara aceea o voi iubi aşa cum poate nu am iubit vreo altă femeie, făcând-o

să se simtă specială în toate privințele, pentru că doar ea a reușit să-mi stăpânească demonii, așa cum altele n-au reușit în toți acești ani. Apăs ambreiajul, schimb viteza și accelerez, apăsând pedala până în pământ și în mai puțin de douăzeci de minute ajung la destinație. Parchez pe aleea din fața casei lui Maryse și a lui John. Scot cheile din contact și deschid portiera. O trântesc în urma mea și mă îndrept cu pași grăbiți spre intrarea principală a casei. Bat de câteva ori în ușa de lemn masiv și aștept, în timp ce verific din nou ceasul și constat că mai este doar o oră până când avionul să decoleze. Se aude brusc scârțâitul specific ușii de lemn, aceasta se deschide și îmi întorc privirea în spate, dând peste Maryse care mă privește îndelung.

— Ai venit să o vezi pe Christina? mă întreabă, spărgând liniștea dintre noi.

Starea ei de spirit îmi oferă senzația că ceva s-a întâmplat, însă nu știu ce anume, dar sper ca micuța mea să nu fi pățit nimic și nici Emanuel să nu o fi găsit, altfel nu știu de ce sunt în stare să fac. Încerc să mă calmez, apoi îmi deschid buzele, de îndată ce le umezesc cu limba.

— Nu! îi răspund scurt. Am venit să o iau cu mine, e singura informație pe care i-o dau și încerc să intru, nu de alta, însă timpul e destul de limitat, dar mă oprește.

— Nu știu ce intenții ai cu fiica mea, dar dacă pățeș...

— Cred că știm amândoi că nu ești în măsură de a-mi ține predici sau vrei ca secretul tău să iasă la iveală? o amenință, fiind presat de timp și nu vreau să-i dau prea multe explicații. Ar fi de prisos.

Mă privește cu ochii cât cepele, înghițind în sec și cred că tocmai am atins o coardă sensibilă, ceea ce mă încântă. Clipește des și-și ia postura de om serios, ca și cum nimic nu o afectează, dar nu știu pe cine vrea ea să ducă cu zăhărelul, căci pe mine nu are cum. Sunt chiar curios cum o va scoate la capăt acum.

— Nu știu despre ce vorbești, mi-o trânțește în față, făcându-mă să zâmbesc, în timp ce îi observ intens starea.

— Amândoi ştim că minţi, aşa că lasă prefăcătoria că nu ţine. Ştiu din surse sigure că nu eşti mama biologică a Christinei, i-o întorc aspru printre dinţi.

Aceasta se dă cu un pas mai în spate privindu-mă destul de speriată, încât nu ştie cum să riposteze. După felul în care tremură, mai mult ca sigur îi este frică de reacţia Christinei, nu de a mea sau a altora.

— D-de... u-unde ştii? mă întreabă, bâlbâindu-se, în timp ce se joacă nervoasă cu degetele.

— Nu contează asta acum, vei afla mai multe pe parcurs, între timp eu mă duc după Christina. Unde e? o iau tare şi o observ tresărind.

— În curtea din spatele casei, se joacă cu..., îmi spune şi mă îndrept spre micuţa mea, întrerupându-i lui Maryse discursul.

Puţin îmi pasă de ce mai are de spus. Tot ce vreau e să o iau pe Christina de aici şi să plecăm, de preferat, înainte ca lucrurile să degenereze. Emanuel o caută doar ca să-i facă rău lui Dominic şi implicit şi mie.

Ajuns în curtea din spate, mă opresc în prag şi mă uit preţ de câteva minute la imaginea din faţa mea. Felul în care Christina se joacă cu cel mic, mă face să mă uit într-un mod ciudat la ea, imaginându-mi lucruri la care până acum nici nu mi-a stat capul. Zâmbetul ei e de milioane, în timp ce-l ridică pe cel mic în aer şi se joacă în continuare cu el, făcându-l să râdă cu poftă. Înaintez cu paşi lenţi spre cei doi şi le captez atenţia, de îndată ce mă las pe un genunchi în faţa lor.

— Hei! mă salută şi îmi zâmbeşte. S-a întâmplat ceva? mă întreabă nedumerită de faptul că nu îi răspund şi tot ce pot să fac e să mă uit în ochii ei, destul de pierdut.

De ce în momentul acesta îmi doresc ca ea să fie cea care îmi va purta copiii în pântec? mă întreb în sinea mea. Scutur uşor din cap, revenindu-mi în simţuri.

— Nu s-a întâmplat nimic, doar că mă uimeşte felul în care te comporţi cu un bebeluş, chiquita, îi spun şi-i zâmbesc. Nu te-am mai văzut până acum.

— Îmi plac copiii, Augustin şi din moment ce nu am o soră sau un frate, m-am gândit să alin puţin din suferinţa celor mici care sunt singuri la părinţi, îmi răspunde şi mă întreb dacă ar şti că, de fapt are un frate, fix pe idiotul care s-a dat la ea, oare cum va reacţiona când va afla? Aşa că m-am făcut babysitter chiar dacă a fost pentru o perioadă scurtă de timp, dar sper ca într-o bună zi să am ocazia de a aduce pe lume o bombonică ca aceasta, continuă să-mi vorbească cu un zâmbet pe buze, privind spre mititelul din braţele ei.

Mai mult ca sigur va fi o mamă minunată. Oftez prelung, îmi umezesc buzele cu limba şi odată revenit în toate simţurile mă uit la ceas.

— Trebuie să plecăm.

Îşi întoarce privirea nedumerită spre mine şi dă să-mi vorbească, dar i-o iau înainte şi vorbesc eu în locul ei.

— O să plecăm într-o vacanţă împreună, doar noi doi, timp de patru zile, o pun la curent cu ceea ce urmează să facem şi mă ridic, întinzându-i mâna ca să o ajut să se ridice. Vino! o îndemn.

— Augustin, îmi pronunţă numele atât de suav, ridicându-se în capul oaselor, prinzându-mă de mână, cu cel mic încă în braţele ei.

Să fiu al naibii dacă nu-i stă bine cu un bebeluş în braţele sale, iar ei doi lângă mine. Fir-ar! Scutur frenetic din cap a doua oară, revenindu-mi din ce gânduri s-au năpustit asupra mea şi o trag după mine, dar mă opreşte.

— Augustin, nu mi-am pregătit nimic. Nici nu ştiu ce trebuie să-mi iau şi mamei..., începe să vorbească pe nerăsuflate, dar o opresc din a continua să turuie cuvintele destul de speriată, punându-mi un deget peste buzele ei.

— Am pregătit eu totul, nu-ţi face griji. Cât despre mama ta, nu are nimic împotrivă, o asigur de tot şi ştiu sigur că Maryse nu-şi va bate gura, încât s-o oprească pe Christina din a veni cu mine şi asta din cauza secretului pe care-l ştiu.

O privesc blând şi-i iau chipul între palmele mele făcute căuş şi îi sărut buzele, ce de mult mi-am dorit să o fac, dar

suntem cam presaţi de timp şi trebuie să ne mişcăm repede dacă vrem să prindem avionul. Oftează.

— Cât avem la dispoziţie până să plecăm? mă întreabă şi încerc să-mi dau seama ce vrea să facă.

— În jur de jumătate de oră, poate patruzeci de minute. Nu mai mult, îi răspund.

— Şi tu acum îmi spui? se alarmează şi e aşa drăguţă când e nervoasă şi speriată. Lasă-mi cinci minute şi revin, îmi spune şi mi-l pune pe cel mic în braţe, apoi o ia la pas alergător spre intrarea în casă, dar se opreşte în prag. E cald unde mergem?

— Foarte, îi răspund şi zâmbesc, în timp ce mă îndrept spre ea.

Christina dispare cu totul în casă, iar eu mă îndrept spre living ca să-i las lui Maryse pe cel mic. O găsesc pe Maryse destul de plânsă, dar cu John lângă ea, captându-le atenţia, imediat ce mititelul din braţele mele rosteşte *„mama"*

— Am să-i spun tot adevărul, dar am nevoie de timp, îmi cere Maryse, acum că a ajuns în dreptul meu şi-l ia pe cel mic din braţele mele, ocrotindu-l.

— Sper să fie repede şi nu o spun doar aşa ca să mă aflu în treabă, ci pentru că sunt persoane destul de periculoase care au aflat deja de existenţa ei şi nu e tocmai bine, le dau vestea. Se vor folosi de asta şi vor face numai rău, aşa că, gândeşte-te bine înainte să-i pui din nou viaţa în pericol, îi spun totul pe nerăsuflate, dar nu mai continui, căci paşii Christinei se aud pe scării în jos.

— Sunt gata, îmi spune, respirând greoi şi cred că s-a mişcat cu viteza luminii de gâfâie acum. Cu Azazel şi Azriel ce fac? mă întreabă deodată, privind în jos spre pufoşeniile care dau voioase din codiţă.

— Nu-ţi face griji. O să vină Henry după ei şi va avea grijă să nu le lipsească nimic până ne întoarcem, îi răspund cu un zâmbet pe faţă apoi mă întorc către Maryse şi John. Noi plecăm, e tot ce le mai spun.

Îmi împletesc degetele cu ale micuţei mele, îi iau bagajul făcut între degete şi ieşim din casă, îndreptându-ne acum

spre mașină. De îndată ce ajungem în dreptul acesteia, deschid portbagajul, în timp ce Christina se face comodă în scaunul pasagerului și așez bagajul făcut în grabă, în el, ca mai apoi să-l închid la loc și mă urc și eu în scaunul șoferului. Mă întorc puțin în spate și iau plicul cu actele de pe banchetă, punându-l în brațele micuței mele și revin cu privirea în față. Bag cheia în contact și pornesc în trombă spre aeroport. Deja suntem în întârziere.

— Ce e asta? mă întreabă nedumerită, în timp ce desface plicul și începe să scoată conținutul acestuia.

— Sunt actele de care avem nevoie la aeroport, îi răspund și-mi întorc privirea spre ea, observându-i reacția, acum că ajunge la buletinul său și-l privește îndelung.

— Stai, dar acesta nu e..., ci e..., încearcă să vorbească, dar parcă și-a înghițit cuvintele și într-un final își întoarce privirea șocată spre mine. A-Augustin! zâmbesc de îndată ce-mi pronunță numele, bâlbâindu-se și știu sigur că nu și-a văzut numele de familie în dreptul numelui ei, ci numele meu de familie.

Îmi întorc privirea înainte și apăs ambreiajul, schimb din nou viteza și accelerez, ajungând în mai puțin de cincisprezece minute în fața aeroportului și parchez în dreptul lui Andy și a lui Happy, care ne așteaptă de ceva vreme.

— V-ați oprit pentru un *„mic dejun"* mai de amiază sau ce mama naibii ați făcut? se răstește Andy la noi destul de amuzat și-mi vine să-l pocnesc, dar îmi reprim această dorință din simplul fapt că suntem în întârziere.

Deschid portbagajul și scot bagajele din acesta, aruncându-i-le lui Andy în brațe pentru a le duce la cală. Iau plicul cu actele și pe Christina de mână și ne îndreptăm cu pași grăbiți spre avionul care încă nu a decolat.

Trecem repede de check-in fără probleme și ne îndreptăm în pas alergător spre terminalul cu numărul E5. Ne urcăm în avion chiar în ultima secundă și ne ocupăm locurile de pe bilet, unul lângă altul și o las pe Christina la geam.

— Eşti bine? o întreb într-un târziu, întorcându-mi privirea spre micuţa mea şi-i strâng uşor mâna, captându-i atenţia.

— Da, doar că n-am fost niciodată cu avionul şi mi-e frică puţin, îmi mărturiseşte sincer şi-i cuprind faţa în palme.

Îmi presez buzele de ale ei şi i le sărut prelung, gustându-le intens, căci vreau să-i mai iau gândul de la zbor şi să o liniştesc. Nu ştiu de câte minute o sărut, dar nu i-aş mai da drumul.

— O să fie bine, ai să vezi, o asigur şi o observ încuviinţând scurt din cap.

Se aşază comod în scaun, la fel fac şi eu şi aşteptăm ca avionul să pornească. Privesc în continuare, fascinat, fiinţa ce a intrat în viaţa mea ca un hop şi în acest moment pot să mă declar cel mai norocos bărbat din lume. Ea mi-a arătat că se poate şi altfel, doar că trebuie să ai răbdare pentru ca totul să fie într-un final aşa cum vrei, iar sufletul tău să se simtă din nou împlinit. Îmi strânge mâna. Avionul se pune în mişcare şi începe să inspire şi să expire profund, încercând să se liniştească. Îmi pun cealaltă mână peste mâna ei şi o mângâi, încercând să o asigur că totul va fi bine şi că nu are de ce să-şi facă griji, apoi îi duc mâna spre buzele mele şi o sărut delicat, simţind-o liniştindu-se treptat.

***

— Christina, micuţa mea! spun către ea, încercând să o trezesc, în timp ce îi mângâi obrazul cu degetele. Am ajuns, continui să-i vorbesc, de îndată ce-şi deschide ochii şi mă priveşte somnoroasă.

— Da? mă întreabă nedumerită şi zâmbesc în continuare. Cât am dormit? Mai mult ca sigur am dormit ca o ciudată, continuă să vorbească, aşezându-se mai bine în scaun.

— Măcar eşti o ciudată frumoasă, o tachinez, făcând-o să se îmbufneze ca un copilaş şi îi zâmbesc. Vino, trebuie să coborâm.

Ne ridicăm în același timp și ne îndreptăm spre ieșirea din avion, nu înainte de a ne lua bagajul de mână care conține actele noastre. Afară soarele a cam dispărut de pe cer și când verific ceasul, constat că e nouă seara și avem la dispoziție doar o oră ca să ajungem la vapor. Grăbesc puțin pasul, trăgând-o pe Christina după mine și ne îndreptăm spre check-in pentru a ne lua bagajele de la cală. Terminăm cu tot ce trebuie, ieșim din aeroport și ne îndreptăm spre mașina care ne așteaptă de câteva minute bune.

— De ce ne grăbim așa? mă întreabă Christina deodată, gâfâind. Parcă ai spus că am ajuns, mă dojenește într-un fel și zâmbesc.

— Da, am ajuns, îi răspund. Dar suntem în Atena, însă noi trebuie să ajungem pe insula Santorini. De aceea trebuie să ne grăbim puțin ca să luăm feribotul înainte să plece din port fără noi, o anunț și-i deschid portiera.

Mă îndrept spre spatele mașinii și așez bagajele în portbagaj, Tymon închizând ușa și mă urc lângă Christina, pe bancheta din spate și o trag în brațele mele.

— Noi suntem în Grecia? tresare Christina, înghițind în sec și cred că doar acum și-a dat seama de asta.

— Surpriză! zâmbesc în continuare, chiar dacă ei nu-i vine să creadă și o trag din nou în brațele mele, în timp ce mașina gonește în trombă pe străzile Atenei.

Pe ultima sută de metri ajungem și noi în port, iar acum stăm la coadă, în spatele unui tir ca să putem urca pe feribot. Christina se face și mai comodă pe bancheta din spate, cât timp așteptăm ca să urcăm și spune:

— Ești complet nebun, mă dojenește și râd. Nu-mi vine să cred că m-ai adus tocmai în Grecia, continuă să-și miște gura aia senzuală, făcându-mă să vreau să i-o închid de tot.

Așa că, fără să mai stau prea mult pe gânduri, îi revendic buzele și o sărut cu patos apoi ne despărțim și-i iau mâna într-a mea. Mă abțin cu greu să nu-i rup hainele la propriu de pe trupul ei senzual și să facem dragoste aici în mașină. Trebuie să o las pe ea să mi se dăruiască de una singură, iar

eu să mă controlez cât pot de bine. Nu suntem deloc singuri, ci înconjuraţi de prea multă lume. După cinci minute de aşteptat, tirul din faţa noastră se pune în mişcare şi noi după el, însă glasul alarmat al micuţei mele, mă readuce în simţiri – dintre gândurile nebune pe care le am – şi mă uit înainte. Plăcuţele feribotului, care acum câteva minute erau apropiate, acum sunt depărtate, în timp ce maşina înaintează.

— Augustin, o să cădem, groaza din glasul ei spune totul. De ce nu se apropie la loc? Nu vreau să mor, continuă să-mi vorbească de-a dreptul speriată.

— Nu o să murim, încerc să o calmez, dar nu prea reuşesc.

E mult prea speriată. O trag în braţele mele ca să o calmez, în timp ce Tymon urcă cu grijă pe feribot şi opreşte maşina într-un loc sigur.

— Poţi să-ţi deschizi ochii, e totul în regulă acum, îi şoptesc la ureche.

Îşi ridică ochii din pieptul meu şi mă priveşte ca un căţeluş ce face ochii mari spre tine, doar ca să îl alinţi.

— Nu e amuzant, mă dojeneşte, lovindu-mă cu pumnii ei micuţi în piept şi zâmbesc în continuare. Pentru un minut chiar am crezut că vom pica, răsuflă uşurată după care se mai calmează puţin, în timp ce se aşază pe banchetă şi-şi freacă faţa cu palmele. Eu m-am speriat de moarte şi ţie îţi vine să râzi? se îmbufnează şi eu râd şi mai tare. Uf, îmi vine să te iau la bătaie.

— Oh, micuţa mea! Ai timp să mă baţi în aceste patru zile cât stăm aici, o dojenesc cu subînţeles şi mă trezesc cu o privirea urâtă din partea ei.

Oftează profund şi îşi închide ochii.

— Îmi pare rău! glasul ei stins mă cam nedumereşte şi nu înţeleg ce s-a schimbat într-o secundă, pe când acum două secunde voia să-mi tragă o mamă de bătaie, în timp ce se joacă nervoasă cu degetele.

— Pentru? o îndemn să mă privească, prinzându-i chipul între degetele mele şi-i întorc privirea spre mine.

— Știu că vrei ceva mai mult decât un sărut și o mângâiere, însă tot ce fac e să pun paie pe foc, refuzându-te de prea multe ori și deja asta mă duce cu gândul că...

— Prefer să aștept decât să mă duc la o altă femeie, o întrerup pentru că știu foarte bine ceea ce urmează să-mi spună.

N-am de gând să merg la o altă femeie ca să-mi satisfac nevoile carnale, doar pentru că micuța mea nu se simte pregătită să mi se dăruiască. Pentru un bărbat e destul de josnic, făcând lucrul acesta așa cum este și pentru o femeie care merge la altul, doar pentru că bărbatul de lângă ea nu-i mai oferă ceea ce trebuie în dormitor. Când iubești faci sacrificii, chiar și compromisuri dacă trebuie, doar ca relația cu cel iubit să fie bine și să evolueze prin comunicare și încredere, altfel totul se duce pe apa sâmbetei și rămâi cu ochii în soare când altul îți iubește femeia așa cum tu nu ai fost în stare.

— Te iubesc, micuța mea. Așa că voi aștepta cât trebuie, îi spun, privind-o în ochi.

— Cât? mă întreabă revoltată și cred că e cam nervoasă pe ea însăși, din simplul fapt că nu poate să-mi dăruiască ceea ce vreau, încă de când am cunoscut-o. Poate o să realizezi în aceste zile că sunt doar defectă și că nu sunt bună pentru tine, cuvintele ei nesigure mă îndeamnă grav să-i tăbăcesc fundul doar pentru că vorbește numai prostii.

— Nu ești defectă, ești doar diferită și asta te face perfectă și mult prea bună pentru mine, îi mărturisesc. Dar sunt al dracului de egoist și n-am de gând să-ți dau drumul, așa că te voi aștepta cât trebuie, dar îți promit un singur lucru: de îndată ce îți vei doborî barierele și mi te vei dărui cu totul, am să te iubesc, făcându-te a mea ca și cum ar fi pentru prima dată. Nu ai scăpare, micuțo, îți promit asta, îi spun totul pe nerăsuflate și e o promisiune de care am de gând să mă țin.

Clar am s-o fac. Mă privește cu ochii mari și tot ce pot să fac e să-i zâmbesc. Îmi presez buzele de ale ei și o sărut, în timp ce brațele mele se încolăcesc în jurul trupului său micuț, trăgând-o mai aproape.

— Te iubesc, îmi şopteşte peste buze, despărţindu-ne din sărut şi-mi înlănţuie trupul cu braţele ei mici.

— Şi eu te iubesc, micuţo.

Îi sărut scurt creştetul şi ne facem şi mai comozi pe bancheta din spate, privind cerul înstelat prin trapa de deasupra maşinii.

***

Razele soarelui se simt tot mai mult pe chipul meu şi realizez că e deja dimineaţă. Deschid ochii şi privesc cerul de un portocaliu deschis. Scot telefonul din buzunarul din faţă al blugilor şi verific ceasul, constatând că e deja ora cinci dimineaţa şi tot ce mai avem, sunt două ore până la destinaţie. Mă fac comod pe bancheta din spate, întinzându-mă şi o simt pe micuţa mea fâstâcindu-se lângă mine.

Nici nu ştiu când am adormit după discuţia pe care am avut-o aseară cu ea, însă nesiguranţa din glasul ei, îmi dă de înţeles că trebuie să-i câştig încrederea şi asta o pot face doar aşteptând-o şi înţelegând-o. Sunt destul de matur să-i înţeleg nevoile, nu sunt un adolescent plin de hormoni excitaţi. Privesc în continuare prin parbriz răsăritul superb din faţa mea şi oricât de mult aş vrea să o mai las să doarmă, nu vreau ca ea să rateze asta.

— Christina, îi pronunţ numele şi tot ce primesc e un *„hm"* şi zâmbesc. Trezeşte-te, micuţo!

— Mai lasă-mă cinci minute, mormăie cu faţa în abdomenul meu – trebuie să recunosc că e aşa adorabilă în momentul de faţă.

Încep să-i mângâi chipul cu degetele, făcând-o să se trezească treptat şi de îndată ce-şi deschide ochii, o întâmpin cu un zâmbet şi o îndemn să se ridice şi să privească prin parbriz. Ochii ei se măresc. Deschide portiera şi iese cu totul din maşină, făcând şi eu întocmai. Mă duc în spatele maşinii, amintindu-mi de faptul că în portbagaj sunt câteva sticle de apă şi mâncare pe care Tymon le-a cumpărat înainte de a veni să ne ia. Deschid uşa şi iau două sandvişuri

și două sticle de apă și mă îndrept spre locul în care micuța mea privește răsăritul, sprijinită de barele de fier. Îi așez sticla de apă și un sandviș în față. O aud căscând în palme, apoi mi le ia din mână și începe să le savureze.

— Cine ar fi crezut că poți fi și romantic, căldura cuvintelor ei e ca un cântec pentru inima mea, care se pare că se dezgheață și mai ia o mușcătură din sandvișul din mână, în timp ce-și întoarce privirea spre mine.

— Ți-am spus că sunt plin de surprize, micuțo! îi fac jucăuș din ochi și mă postez în spatele ei, acum că am terminat cu sandvișul și-i înlănțui trupul cu brațele, privind amândoi spre răsăritul superb din fața noastră.

Sper ca aceste zile să ne apropie și mai mult, încât să-i pot câștiga încrederea pentru că-mi simt sufletul din ce în ce mai viu, iar demonii care mi-au călăuzit viața până în acest moment, au ajuns să iubească acest înger pur, dorindu-și să nu-i mai dea drumul. După încă două ore de mers cu feribotul, ajungem la destinație: insula Santorini. Un loc superb care te acaparează în doar câteva secunde, făcându-te să-ți dorești să nu mai pleci. Mă așez pe bancheta din spate, trăgând-o pe Christina în brațele mele, în timp ce Tymon coboară cu mare atenție din feribot. Odată ce roțile mașinii ating drumul pavat cu pietre de diferite mărimi, ne îndreptăm spre hotelul Gizis din capitala Fira, acolo unde este căsuța pe care am închiriat-o pentru noi doi.

— E atât de superb, glasul Christinei îmi captează atenția, în timp ce privește orașul în care suntem. Atât de superb, încât mă face să vreau să nu mă mai întorc, îmi mărturisește și pot spune că o înțeleg.

— Cum așa? o întreb puțin curios.

— Câteodată îți mai dorești și o fărâmă de liniște, nu doar furtună, îmi răspunde și cred că e cu gândul departe. Și pentru ce ai mai vrea să te întorci? mă întreabă și într-un fel are dreptate.

Pentru ce anume ți-ai mai dori să te întorci într-un loc care ți-a adus numai suferință, nu fericire? Realizezi că tot

ce simţi e nevoia de linişte, de ceva care să-ţi umple sufletul şi inima cu lumina de care ai nevoie, uitând efectiv de perioada în care pur şi simplu erai într-o cădere continuă.

— Pentru cei care te iubesc, îi răspund şi-mi îndrept privirea spre ea. Nu te-ai întoarce nici pentru mine? o întreb cu o nesiguranţă în suflet şi e pentru prima dată când simt acea durere, aşteptând ca ea să-mi răspundă.

Privirea ei caldă îmi străpunge sufletul şi inima, iar aşteptarea e ca o lovitură continuă ce adânceşte durerea.

Deodată îmi simt obrazul mângâiat de degetele ei fine şi mă trezesc cu ea încălecându-mi la propriu talia, privindu-mă adânc în ochi.

— Atâta timp cât nu mă transformi în scrum, am să mă întorc pentru tine, îmi răspunde sincer şi-mi revendică buzele, sărutându-mă cu o foame pe care n-am mai întâlnit-o la ea până în acest moment şi pot să spun că-mi place al dracului de mult.

Îi înlănţui trupul cu braţele şi-mi trec mâinile peste spatele ei. Cobor furtunos spre fundul său bombat şi-l strâng cu putere între palmele mele. Geamătul pe care îl lasă să-i scape îmi spune că e mai pregătită să mi se dăruiască, decât cred eu că e, chiar dacă aseară spunea cu totul altceva.

— Am ajuns, domnule! glasul lui Tymon ne atrage atenţia şi ne oprim brusc.

Felul în care micuţa mea îşi muşcă buza de jos, în repetate rânduri, mă face să zâmbesc cu gura până la urechi şi cred că tocmai s-a ruşinat. O ajut să-mi descalece talia şi să se aşeze pe bancheta din spate, în timp ce-mi simt blugii cam strâmţi pe mine. Fir-ar! Încerc să-mi reprim toate impulsurile de a sări pe ea şi deschid portiera şi cobor din maşină, îndreptându-mă spre portbagaj. Scot bagajele din acesta, în timp ce Christina coboară şi rămâne preţ de câteva minute, uitându-se prelung la priveliştea ce ne înconjoară. Fira este capitala insulei Santorini, iar noi suntem pe coasta acesteia, într-un sătuc numit Imerovigli, iar hotelul Gizis e unul dintre cele mai frumoase hoteluri de pe coastă. Aici urmează să stăm în aceste zile, într-o căsuţă doar a noastră.

— Îți place? o întreb, de îndată ce ajung în dreptul ei și zâmbesc.

— Vrei să spui că...? dă să mă întrebe dacă aici vom sta, dar parcă și-a cam pierdut cuvintele pe drum, căci a mutit de tot. Doamne, e atât de...

— Vino! o îndemn să mă urmeze, în timp ce înaintez spre intrarea în hotel și mă opresc, întorcându-mă în spate. Ce faci acolo? o întreb, văzând că nu s-a clintit nici măcar un milimetru. Ai prins rădăcini printre pietre sau ai de gând să-ți miști fundul acela sexy încoace? o dojenesc și dacă nu se mișcă de unde îi acum, jur că am s-o iau pe sus și o bag cu forța înăuntru.

— Nu mă lași nici să mă uit prin împrejurimi, maimuțoi ce ești! mi-o trântește pe nepusă masă și înaintează spre mine cu brațele încrucișate la piept.

— Maimuțoi, ha? o întreb amuzat și o plesnesc puternic peste fund, acum că e în dreptul meu, făcând-o să-și înghită la propriu cuvintele ce urma să mi le adreseze. Tura viitoare maimuțoiul ăsta..., spun arătând către mine,... n-o să mai fie așa blând cu fundul tău, o amenințjucăuș, în timp ce-și freacă locul vătămat cu palmele și-mi aruncă o privire urâtă. Intri sau te bag eu cu forța? o întreb, zâmbindu-i pervers. O observ, dându-și ochii peste cap în sensul *„ai vrea tu"* și intră în hotel cu mine pe urmele ei.

După ce dăm toate datele cu privire la căsuța noastră, ne îndreptăm spre aceasta. Ajunși, o las pe Christina să intre prima. Căsuța pe care am ales-o nu e foarte mare, așa că odată intrat dai într-un mic hol, apoi în livingul destul de spațios amenajat cu o canapea, o măsuță în fața acesteia, două fotolii, iar în dreapta se află o mică bucătărie echipată cu tot ce-ți trebuie. Dormitorul se află în partea stângă a căsuței împreună cu baia echipată și aceasta cu tot ce ai nevoie. Dormitorul în sine e amenajat cu un dulap în perete, măsuță de toaletă, un pat imens prevăzut cu baldachin și foarte multe perne, iar în fața lui se află o mică canapea cu vedere spre terasa spațioasă, amenajată și aceasta cu două șezlonguri, o canapea albă cu măsuță în față și, bineînțeles, piscina proprie.

Deasupra căruia este prevăzută o saltea cu câteva perne într-un capăt al acesteia şi ca totul să fie complet, terasa este îngrădită între doi pereţi imenşi şi acoperită pe jumătate, dar cu o privelişte deschisă spre mare. Las bagajele jos şi mă apropii de micuţa mea afurisită – care acum e pe terasă – şi-i înlănţui trupul cu braţele, plasându-mi buzele pe linia pulsului de pe gâtul ei.

— E atât de..., încearcă să-mi spună, dar cred că aducând-o în locul acesta superb, tocmai i-a pierit tot graiul.

Cred şi eu. Un loc ca acesta te face să uiţi de toate grijile. Se întoarce cu privirea spre mine şi mă ia din nou prin surprindere, prinzându-mi tricoul în pumnii ei micuţi. Mă trage spre ea şi îşi lipeşte buzele de ale mele, sărutându-mă destul de pasional. Şi le mişcă încet, introducându-şi din când în când limba în gura mea. Gesturile ei cred că prevestesc ceva.

— Dacă continui să mă iei prin surprindere în felul acesta, mai mult ca sigur vom rămâne fără haine până la urmă, mârâi pervers către micuţa mea şi tot ce primesc de la ea, e o privire inocentă de parcă n-ar fi făcut nimic. Afurisită mică ce eşti, o dojenesc.

Fără să mai stau pe gânduri, o iau pe sus şi sar în piscina nu foarte adâncă... O simt, agăţându-se la propriu de mine, de îndată ce ieşim la suprafaţă şi mă trezesc pentru a doua oară cu apa scuipată în faţă. Grozav!

— Încă cred că vrei să mă omori, îmi spune, în timp ce-şi freacă faţa cu o mână, dându-şi excesul de apă jos şi mă priveşte blând.

— Mai trebuie să-ţi repet că singurul mod prin care vreau să te omor, e de plăcere? o întreb, zâmbindu-i cu gura până la urechi şi o observ, încuviinţând scurt din cap că nu. Bun! Acum fugi şi schimbă-te, că trebuie să plecăm, nevasto!

— Apropo de asta, cum ţi-a venit ideea, soţule? mă întreabă, punând accent pe cuvântul *„soţ"* şi râde.

Surâd zgomotos, în timp ce mă îndrept spre marginea piscinei cu Christina, încă încolăcită în jurul meu şi tot ce-mi trece prin cap, e: *de nu fac eu dragoste cu tine în piscină, atunci nu mă cheamă Augustin Christian Ozera*, mârâi în sinea mea.

— Se pare că Andy nu e doar un nemernic fustangiu, ci are şi idei destul de bune atunci când îşi pune mintea la contribuţie, îi răspund. Trebuie să-i mulţumesc lui Andy pentru ideea lui strălucită de a-ţi schimba vârsta, ca să nu fie vreo problemă atunci când ne urcăm în avion, dar şi pentru ideea de a-ţi schimba numele de familie cu al meu.

Aşa Emanuel nu o va putea găsi.

— De aceea mă cheamă acum Ozera şi nu Hera? continuă cu întrebările şi încuviinţez scurt din cap că da, deşi numele ei de familie e de fapt Evans. Şi câţi ani se presupune că am? mă priveşte suspect de parcă aş fi la interogatoriu.

— Eşti majoră, micuţo! Aşa nu fac corupere de minori, în caz că îmi doresc să fac dragoste cu tine în piscină, în dormitor, pe terasă şi mai văd eu pe unde, îi înşir locurile în care aş iubi-o până în zorii zilei, făcând-o să zâmbească uşor.

— Atunci mai ai de aşteptat încă câteva zile, mi loco[1], îmi taie tot elanul, dar sunt surprins de felul în care mă alintă.

— *„Mi loco"?* Se pare că micuţa mea e plină de surprize, vorbindu-mi în spaniolă, constat uimit.

O limbă pe care o ştiu şi eu, de asemenea şi pe care o vorbesc destul de fluent.

— Nu pot să spun că sunt expertă în vorbitul spaniolei, dar îmi e în de ajuns să-ţi spun: Te amo, mi loco[2]!

— Yo tambien te amo, loca[3]! îi răspund înapoi. Îi acaparez în totalitate buzele şi o sărut cu pasiune, în timp ce plutim în piscină. Acum mişcă-ţi fundul ăsta sexy şi du-te schimbă-te, o îndemn, despărţindu-ne şi-i strâng fundul în palmele mele, făcând-o să icnească.

Fără să mai stea pe gânduri, altfel s-ar putea să nu mai răspund de ce îi fac şi după ce îmi oferă un sărut scurt, iese din piscină şi dispare din raza mea vizuală, lăsându-mă pe mine aici. Am de gând să o duc să vadă oraşul pentru prima

1 Nebunul meu
2 Te iubesc, nebunul meu!
3 Şi eu te iubesc, nebuna mea!

zi apoi vom face şi restul nebuniilor. Ies şi eu din piscină şi mă îndrept spre dormitor, nu înainte de a lua un prosop de pe canapeaua de pe terasă. Încep să mă dezbrac de hainele umede, rămânând gol puşcă şi-mi pun prosopul în jurul taliei. După alte câteva minute trecute, în care reuşesc să mă schimb într-o pereche de pantaloni scurţi din blugi şi un tricou alb, Christina iese din baie îmbrăcată într-o salopetă de tip pantaloni scurţi, vaporoasă de un roz pal, cu imprimeuri şi un decolteu cam obraznic, iar în picioare poartă o pereche de sandale joase şi negre. Părul şi l-a împletit într-o coroană în jurul capului cu câteva şuviţe lăsate să zburde rebele pe lângă chipul ei angelic şi-mi muşc buzele, abţinându-mi gândurile neortodoxe în frâu.

— Eşti al naibii de frumoasă, îi fac un compliment şi-i iau chipul între palmele mele, apropiindu-mi buzele de ale ei. Le sărut, simţindu-le gustul de căpşuni ce mă înnebuneşte ori de câte ori îl gust.

Îmi împletesc degetele cu ale ei şi ieşim din mica noastră căsuţă, nu înainte de a-mi lua portmoneul, telefonul şi încui uşa de la intrare.

***

Ne plimbăm mai bine de câteva ore bune pe străduţele labirint ale sătucului Imerovigli, cu multe scări care pot fi destul de înşelătoare – nu ştii dacă după colţ se va continua drumul sau va răsări poarta unei case.

N-am mai văzut-o pe micuţa mea atât de fericită până acum, iar lucrul acesta mă face să zâmbesc cu gura până la urechi şi pot spune cu mâna pe inimă că sunt fericit. Sunt al naibii de fericit. Ea mi-a adus lumină în viaţa mea, ce o ştiam de mult apusă, iar acum străluceşte şi mai tare de când afurisita asta mică a intrat ca un hoţ în străfundul sufletului meu şi l-a cuprins în palmele sale, oferindu-i dragostea de care a avut nevoie.

— Bine, trebuie să recunosc că asta e bună rău, îmi mărturișește cu gura aproape plină, în timp ce-și savurează iaurtul înghețat cu nuci și fructe uscate, pe drumul înapoi spre căsuța în care stăm.

— Și eu care credeam că n-o să-ți placă, însă când am văzut că vrei și a doua porție, m-a surprins, mai ales că știu cât ținuți voi fetele la silueta voastră, mă iau puțin de ea și-i fac jucăuș din ochi. Vezi să nu te faci ca un ursuleț de pufoasă, nu că m-ar deranja, măcar așa am ce prinde, o tachinez și o observ, îmbufnându-se.

— Ți-e frică că o să te strivesc, drăcușorule? mă întreabă și în momentul acesta îmi trec tot felul de gânduri nebune prin cap.

— Vorbești cu mine sau cu el? o iau peste picior și-mi mut privirea în jos spre *„drăcușorul"* din pantalonii mei, căci cred că pe unul dintre noi l-a numit așa și aproape că se înecă cu iaurtul înghețat.

— Afurisit mai ești, mă dojenește, tachinându-mă și mai gustă din înghețata ei.

— Iar tu ești o mică afurisită care mă face să mă gândesc doar la lucruri perverse și tind să te anunț că nu e bine pentru sănătatea ta, mârâi către ea, tachinând-o în continuare, însă gândul meu pervers o cam ia razna. Nu de alta, dar s-ar putea să te sechestrez în dormitor pe tot parcursul vacanței și am să-ți tăbăcesc fundul până n-o să mai poți să te așezi pe el o săptămână întreagă, o amenințe în continuare, tachinând-o și izbucnește în râs.

— Aș vrea să o văd și pe asta, mă atâță și mai rău, în timp ce înaintează în față, lăsându-mă pe mine în spate, mârâind printre dinți.

— Ah, da! Vino aici, să vezi ce-ți fac, prăpădito! spun zâmbind și mă reped spre ea, dar mi-o face, de îndată ce scapă de paharul gol – pe care l-a aruncat într-un coș de gunoi – și o ia la fugă, îndemnându-mă să o prind.

Chiar dacă în momentul acesta mă comport ca un copil de cinci ani, jucându-mă de-a prinselea, pot să spun că îmi

face plăcere să fug după nemernica asta adorabilă. Aşa arată un om fericit şi recunosc că mi-a fost dor să zâmbesc, să mă simt viu, să mă simt copil. O ajung repede din urmă – antrenamentul îşi spune cuvântul – şi o prind în braţele mele, oprind-o. O întorc cu totul spre mine şi-i revendic buzele, sărutând-o cu o foame ce îmi oferă un impuls nebun de a-i sfâşia hainele de pe ea, însă îmi reprim gândul acesta şi o privesc, în timp ce o îndemn să meargă cu spatele.

— Şi acum mă întreb încă cum de am căzut în mrejele iubirii tale, pe când tot ce îmi doream era să te bag în patul meu. Apoi să scap cât mai repede de tine, dar uite că acum nu ţi-aş mai da drumul, îi mărturisesc gândurile mele profunde, privind când la ea, când la drum.

— Nu ţi-am făcut nicio vrajă, nici n-aş avea cum, chiar dacă mi-ai tot spus asta. Chiar am stat şi m-am gândit pentru o perioadă, dar tot ce-am făcut a fost să încerc să te înţeleg, să nu te alung atunci când simţeai nevoia să te agăţi de ceva doar ca să nu cazi, iar răbdarea e cea mai bună armă când vine vorba de un încăpăţânat ca tine, îmi răspunde, tachinându-mă şi tind să cred că-i cam place asta.

Mă reped cu gura spre gâtul ei şi îi muşc delicat pielea, făcând-o să icnească. Îmi împletesc degetele cu ale sale, de îndată ce ne despărţim din îmbrăţişare şi ne îndreptăm spre căsuţa noastră, acum că cerul s-a umplut de stele. În mai puţin de treizeci de minute ajungem la destinaţie. Christina dispare brusc în baie, făcându-şi siesta de seară, în timp ce îmi schimb hainele, trăgându-mi pe mine o pereche de bermude şi mă duc să înot în piscină.

Las prosopul pe canapeaua de pe terasă şi plonjez în apa destul de caldă, înaintând spre celălalt capăt al piscinei. Ies la suprafaţă şi-mi trec mâinile prin păr, scăpând de excesul de apă. Priveliştea e magnifică. Îmi proptesc braţele pe marginea piscinei şi privesc îndelung marea timp de câteva minute bune. Gândul îmi zboară la micuţa care nu ştiu ce face în baie de atâta timp, aşa că mă las pe spate şi înot spre celălalt capăt, ieşind într-un final cu totul din piscină.

Iau prosopul și încerc să scap de excesul de apă de pe tot corpul. Intru în dormitor și constat că micuța mea tot în baie e, iar asta nu îmi place. Sper doar că nu i s-a făcut rău de la atâta iaurt înghețat sau mai rău, să-și provoace singură rău doar pentru că m-am legat de silueta ei. Eu o iubesc așa cum e și chiar dacă ar mai pune ceva pe ea, tot nu aș lăsa-o să plece de lângă mine, ci mi-ar face plăcere să am ce prinde. Mă apropii de ușa băii și bat de câteva ori în aceasta.

— Ești bine, micuțo? Ți-e rău? Ai nevoie de ceva? îi pun întrebare după întrebare. Spune-mi orice, doar să știu că ești bine, altfel sparg ușa și intru.

— *Sunt bine, serios. Nu am nimic, doar lasă-mă cinci minute și ies imediat*, vine și răspunsul ei și după tonul pe care îl are tind să cred că are emoții.

De ce? Doar ne-am mai petrecut noaptea împreună, am și dormit chiar în același pat, dar acum de ce i s-ar părea diferit? Fără să mai spun ceva, mă îndrept spre dulap și-l deschid. Scot din acesta o pereche de boxeri și una de pantaloni scurți, pe care îi îmbrac, după ce scap de bermudele umede de pe mine și le pun pe un șezlong la uscat afară pe terasă. Vreau să-i câștig încrederea.

Dar vreau ca un egoist ce sunt și iubirea ei, mult mai mult decât am câștigat-o deja, așa că romanticul din mine s-a gândit că ar fi frumos ca dormitorul să fie luminat de lumânări. Inspir adânc și mă pun să aprind câteva pe care le amplasez prin toată camera și mă întind în pat, așteptând. Iau telefonul de pe noptiera de lângă pat și odată ce văd cât e ceasul, realizez că a trecut aproape o oră de când s-a încuiat în baie. Cred că micuței mele îi este rău, chiar dacă ea a spus că nu e așa, iar eu stau ca un idiot fără să fac nimic.

Fir-ar! Dacă a leșinat cumva și de aceea nu mai iese o dată? Dacă îi e... Ok, deja îmi trec prea multe chestii tâmpite prin cap și nu e bine. Dau să mă ridic din așternuturi și să merg să văd cum e, însă nu mai apuc să fac asta, căci ușa de la baie se deschide larg. Tot ce apare în fața mea, e o Christina îmbrăcată într-o cămășuță de noapte neagră, până

sub fese, cu breteluţe subţiri, iar materialul care-i acoperă sânii fermi sunt cât palmele mele. Înghit în sec, plimbându-mi ochii pe trupul ei, apoi pe picioare în jos. Are părul desfăcut şi lăsat liber să-i cadă pe umerii ei micuţi, iar felul în care se joacă nervoasă cu tivul cămăşuţei, tind să cred că are emoţii, dar nu ştiu din ce cauză. Mă aşez mai bine pe marginea patului, în timp ce micuţa mea înaintează cu paşi nesiguri spre mine. Îşi muşcă încontinuu buzele, iar felul în care mă priveşte, pe sub gene, cu atât de multă căldură, mă înmoaie ca dracu. Ce-mi face fata asta? De mă mai priveşte mult în felul acesta, atât de blând, n-o să mă mai pot abţine şi atunci chiar am să corup un minor. Un înger pur, atins doar de mine. Îi fac loc între picioarele mele şi-i înlănţui trupul cu braţele, privind-o.

— Te-ai gândit să mă seduci în seara aceasta, micuţo? o întreb cu zâmbetul pe buze.

Îşi deschide buzele cărnoase şi începe să-mi vorbească, în timp ce palmele sale se lipesc de pieptul meu gol, transmiţându-mi firicele până în locuri care devin tot mai mari şi încă mă abţin cu greu să nu fac vreo prostie. Deşi, îmi vine chiar acum să-i sfâşii materialul ce-i acoperă trupul şi să o fac a mea.

— Tot ce e posibil, vine şi răspunsul ei şi pot să jur că nu la asta mă aşteptam. De fapt, nici nu ştiu dacă îmi iese măcar. O, Doamne! continuă să-mi vorbească şi pot să văd cu uşurinţă cât de roşii îi sunt obrajii. Nu mă prea pricep la a seduce pe cineva, iar îmbrăcămintea...

O opresc din a mai continua să turuie cuvintele emoţionată, plasându-mi un deget peste buzele ei fine şi dacă ar şti cât de răscolit sunt acum pe dinăuntru, doar privind-o la felul cum e îmbrăcată, e ca un afrodiziac pe picioare.

— Nu vreau să te simţi obligată să mi te dăruieşti, doar pentru că mai fac aluzie la asta, din când în când, chiquita[1]! îi spun, încercând să o fac să înţeleagă că eu chiar am de gând să o aştept până se simte ea pregătită.

1 Micuţo

— Nu o fac pentru că mă simt obligată, o fac pentru că vreau. Pentru că te vreau, mi angel[1]! îmi spune, alintându-mă.

În momentul acesta mă simt neputincios în fața îngerului care mă alintă ca fiind eu însumi îngerul ei și pentru prima dată îmi este teamă să ating o femeie. *Ce mama naibii e cu mine?* Nu așa trebuie să fie un bărbat. Fără să mai stau pe gânduri de muiere beată, îmi zdrobesc la propriu buzele de ale ei și o sărut cu gândul de a-i arăta că sunt bărbat în adevăratul sens al cuvântului, iubind-o și făcând-o femeie. Îmi așez palmele pe fundul ei și-l strâng cu putere în palme, în timp ce buzele mele îi devorează gâtul flămând și pot să aud cu ușurință respirația ei accelerând. Am așteptat acest moment încă de când am cunoscut-o, iar acum după patru luni și ceva, uite că se întâmplă. Îmi trec mâinile peste spatele ei, apoi cobor în jos spre fese și într-un final îmi strecor degetele pe sub cămășuța pe care o poartă. Îi ating pielea înfierbântată, odată cu buzele ei ce îmi sărută delicat pielea de pe gât.

Nebună mică și perversă, mârâi în sinea mea, zâmbind, în timp ce cobor cu palmele înapoi spre fundul ei apoi pe coapse în jos, sfârșind pe picioare și o salt în brațele mele, încolăcindu-i picioarele în jurul meu. Geme prelung, lăsând ca aerul să-i iasă printre buzele întredeschise, acum că-mi simte membrul al dracului de tare ca piatra și nerăbdător. Mă dau mai în spate prin așternuturi, dând la o parte pernele și pătura subțire, doar ca să nu cădem cumva pe jos, oferindu-mi spațiul necesar pentru a-mi iubi îngerul. Îmi ridic privirea și o privesc preț de o secundă, în timp ce degetele mele se înfig în părul ei și...

Drace! Imaginea care ia contur în fața ochilor mei, e al naibii de excitantă, mai ceva ca orice oral primit de la tipele cu care mi-o trăgeam înainte, și-mi mușc puternic buza, mârâind. Îmi strivesc din nou buzele de ale ei și o sărut la fel de flămând, simțindu-i mâinile atingându-mi fin pielea

1 Îngerul meu

Micile firicele de electricitate pe care le simt prin toţi nervii din corp, mă fac să gem, mârâind peste buzele ei, în timp ce mâinile mele prind breteluţele cămăşii. Le trag pe umeri în jos, dezvelindu-i sânii fermi şi sfârcurile deja întărite, care mă cheamă să îi dezmierd, jucându-mă cu limba pe ei. Îmi aşez mâinile pe talia ei micuţă şi strâng uşor, în timp ce-i simt bazinul mişcându-se, de jos în sus şi mârâi, privind-o prelung, ca mai apoi să mă apropii cu buzele de urechea ei.

— Tu chiar ţi-ai propus să mă seduci, constat, urcând cu mâinile spre sânii ei şi-i cuprind în palmele mele, masându-i, iar felul în care geme mă întărâtă şi mai mult.

— Fac doar ce ştiu de la tine, îmi răspunde şi în următoarea secundă îi simt buzele pe gâtul meu, excitându-mă.

Drace! Mâinile ei se plimbă pe toată suprafaţa abdomenului meu, coborând, iar prin minte îmi trece un singur lucru. Atingerea ei o să mă menţină şi mai viu, aşa că o îndemn să se ridice puţin, cât să pot da pantalonii scurţi şi boxerii puţin mai jos, eliberând membrul excitat, şi o îndemn să-l cuprindă cu mâna ei micuţă. Face întocmai şi începe să şi-o mişte în sus şi în jos pe toată lungimea lui. Îmi îndrept privirea spre chipul ei şi mă uit la felul în care mă priveşte, făcând să-mi scape printre buze un mârâit profund venit din străfundul meu, căci mă excită al dracului de rău. Îmi încleştez dureros degetele în coapsele sale şi o văd icnind.

O trag mai aproape şi-mi strecor prin spate degetele care coboară încet pe fundul ei în jos, spre feminitatea pe care o simt pulsând uşor şi ştiu că nu mai are mult până să aibă primul orgasm, deşi cred că i-o iau eu înainte, căci plăcerea deja mă învăluie ca naiba. Am de gând să-i ofer cât de multe în noaptea asta. Dau puţin la o parte materialul ce-i acoperă intrarea şi-mi introduc înăuntrul ei două dintre degetele mele lungi şi o aud gemând prelung. *Micuţa mea e excitată*, constat, simţind-o. *Acum nu mai scapi*, mârâi profund în sinea mea şi mă întorc într-o parte cu tot cu ea. Mă postez deasupra ei, aruncând-o în aşternuturi şi o fac să geamă din nou prelung, cu cât mă împing puternic cu bazinul în coapsele ce aşteaptă să tremure de plăcere.

Îi simt degetele încleştându-se în părul meu, ciufulindu-l, în timp ce limba mea trasează linii circulare în jurul sfârcului drept, făcând-o să geamă pentru a nu ştiu câta oară, îndemnându-mă astfel să continui ceea ce am început. Încep şi îi dezmierd sânii într-un mod dement. Faptul că am gustat din ea a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut până în acest moment, dar faptul că urmează să o devorez cu totul e ca şi cum ai invita un înger să danseze un vals cu un demon, transformând-o în cele din urmă în demoniţa lui. Felul în care trupul ei răspunde la atingerile mele, la sărutările pe care le las pe pielea ei, mă îndemn să duc totul până la extrem şi s-o fac să fie a mea. Cobor încet şi dureros, tachinându-i sânii, apoi abdomenul, pe care îl sărut, îl ling şi îi muşc fin pielea, făcând ca buzele micuţei mele să scoată sunete care-mi încântă auzul. Prind cămăşuţa între pumnii mei şi trag efectiv de aceasta, în direcţii opuse, sfâşiind la propriu materialul fin. Scap de ea şi îmi înfig degetele în chiloţii pe care-i poartă şi trag de ei, sfâşiindu-i şi pe aceştia. E atât de frumoasă în momentul acesta, în timp ce se întinde ca o pisicuţă fără să se mai jeneze de goliciunea ei şi-mi prind buza de jos între dinţi şi muşc cu putere din ea, simţindu-mi membrul tare urlând după puritatea ei, dar mai trebuie să aştepte puţin.

Scap şi eu de hainele incomode de pe mine, apoi îmi aşez palmele pe talia ei micuţă şi o îndemn să se întoarcă pe burtă. Face întocmai. Cobor cu degetele spre fundul ei bombat şi implicit spre feminitatea care aşteaptă să fie gustată într-un mod erotic şi o ating, în timp ce buzele mele gustă, apoi dinţii mei muşcă subtil pielea de pe spatele ei, ca în cele din urmă limba mea să amelioreze totul. Felul în care buzele sale gem atât de profund mă îndeamnă să cobor cu săruturile spre fundul ei şi-l muşc subtil. O întorc pe spate şi încep să-i sărut interiorul coapsei, înaintând spre feminitatea care mă îndeamnă să gust al dracului de mult din dulceaţa ei.

— Augustin, o aud gemându-mi numele, în timp ce gura mea flămândă gustă hămesită din feminitatea ei delicioasă şi o simt tremurând.

Dar nu o las să atingă apogeul, nu încă, pentru că vreau să-i ofer o noapte de neuitat şi mă opresc brusc, lăsând-o să se liniştească pentru un minut. În momentul de faţă tot la ce mă pot gândi e cum să fac să nu o doară prea tare în timp ce fac dragoste cu ea. Noaptea aceasta, e noaptea în care ea devine femeie în braţele mele, pentru prima dată. Să intru încet, poate fi destul de dureros pentru ea, făcând-o mai mult să plângă de durere, decât să simtă acea plăcere care să-i inunde trupul şi simţurile. Inspir adânc şi îi revendic din nou buzele, sărutând-o. Mă postez deasupra ei, ameţind-o şi făcând-o să uite de tot şi toate, lăsându-se învăluită de iubirea pe care i-o port, dar şi de aripile albe ale demonului care-şi iubeşte îngerul într-un mod dement şi-mi plasez mâna pe coapsa ei stângă, strângând-o cu putere şi făcând-o să geamă peste buzele mele. Mă priveşte adânc în ochi, strecurându-şi mâinile pe sub braţele mele şi o simt mai pregătită ca niciodată.

— Te iubesc, micuţa mea! îi spun peste buzele ei cărnoase şi-i simt unghiile, înfigându-se la propriu în spatele meu, în timp ce intru brusc în interiorul ei umed şi cald, nu înainte de ai încolăci picioarele în jurul meu.

Ochii ei se strâng cu putere, în timp ce-şi muşcă buza de jos şi cred că se abţine să nu urle, doar ca să-mi arate cât e de puternică. Ştiu că o doare, nu trebuie să-mi spună, pot să văd şi eu asta, aşa că încep şi mă mişc încet până o simt, relaxându-se treptat şi primindu-mă tot mai adânc în interiorul ei, făcând astfel dragoste cu ea. *Doamne, ce strâmtă e*, constat în sinea mea, cu cât buzele mele îi sărută gâtul şi încep să mă mişc când mai alert, când mai încet doar ca să o fac să se obişnuiască. Doar ca să-i arăt că-mi pasă de ea, poate mai mult decât îmi pasă de mine şi că tot ce vreau e să o fac să simtă plăcere, nu durere.

— Mi angel[1], mă alintă, acum că ochii ei sunt deschiși și mă privește blând.

Îmi revendică buzele și mă sărută cum nu cred că m-a sărutat până acum. Măresc viteza și mă adâncesc tot mai mult între coapsele ei, făcând-o să geamă prelung și îi simt trupul vibrând sub al meu. Îmi plasez palma grea pe coapsa sa dreaptă și mă las într-o parte, îndemnând-o astfel să-mi încalece talia și o fac să-mi simtă membrul în totalitate. Palmele ei micuțe îmi ating pieptul, sprijinindu-se, în timp ce îi coordonez mișcările când mai alerte, când mai încete, iar felul în care își dă capul pe spate, mă face să mă ridic în șezut și să cuprind trupul îngerului care se unește cu demonul din mine, sărutându-i baza gâtului, de îndată ce orgasmul ne învăluie pe amândoi. Se împinge în poala mea pentru ultima dată și o simt tremurând de plăcere, în timp ce buzele mele gem în același timp cu ale ei, și o strâng și mai tare în brațe.

— Oh, tu înger pur care mi-ai fost dat ca să te am, îți promit că n-am să-ți mai dau drumul și am să te iubesc până când inima mea va înceta să mai îmi bată în piept, rostesc cuvintele peste buzele ei și o sărut apăsat.

— Îngerule! mă alintă și pot să văd lacrimi în ochii ei și cred că sunt de fericire.

— Nu sunt un înger, micuțo, ci mai degrabă un demon menit să iubească și să ocrotească un înger ca tine, hermosa[2].

— Tu pentru mine tot *mi angel*[3] vei rămâne, așa cum eu sunt micuța ta, îmi mărturisește, făcându-mă să-i zâmbesc și să-i sărut buzele.

În seara aceasta nu am corupt un minor, ci un demon s-a unit cu îngerul său, făcând ca dragostea pe care și-o poartă reciproc să fie tot mai puternică și mai rezistentă.

1 Îngerul meu
2 Frumoaso
3 Îngerul meu

– Capitolul 4 –

Christina Hera
„Pasiune şi Răzbunare"

Mă trezesc cu un zâmbet imens pe faţă şi mă întind ca o pisicuţă în aşternuturi, amintindu-mi de noaptea trecută. *Of, la naiba! Nu-mi vine să cred că am făcut-o, chiar am făcut-o?* Nu de alta, dar mă simt de parc-aş fi fost într-un vis din care n-aş fi vrut să mă mai trezesc.

Zâmbesc în continuare, aţintind tavanul şi-mi muşc buzele încontinuu, venindu-mi să strig în gura mare că îl iubesc pe nebunul care mi-a zguduit întreaga lume, dând un nou sens vieţii mele. Chiar dacă la început am simţit acea durere specifică primei dăţi, Augustin a ştiu cum să amelioreze totul. A reuşit să mă facă să simt acea plăcere care ne învăluia pe amândoi într-un mod nebun.

Mă întind pe partea dreaptă şi realizez că locul de lângă mine e gol, iar tot ceea ce găsesc e un bilet cu numele meu pe el. Îl desfac şi-mi trec privirea peste scrisul îngrijit şi descifrabil.

„Bună dimineaţa, micuţa mea! Urmăreşte bileţelele care duc către terasă, conţinând fiecare câteva cuvinte smulse din sufletul meu şi mă vei găsi acolo, aşteptându-te."

O, Doamne! Gesturile lui tandre mă uimesc pe zi ce trece. Cine-ar fi crezut că un tip atât de impunător, de arogant, de nemernic ca el, poate fi atât de iubitor pe dinăuntru? Scutur uşor din cap şi-mi înfăşor trupul în cearşaful cu care sunt acoperită şi mă aşez pe marginea patului, găsind primul bilet fix pe noptiera de lângă acesta. Îl iau între degete şi-l despătur repede, citind într-un final ceea ce scrie pe el.

„Me has atraido como un iman, desde el primer momento..."

Nu-mi vine să cred că tocmai mi-a scris în spaniolă, murmur în sinea mea și-mi simt inima bătând cu putere în piept, în timp ce ochii mi se umezesc. Nu cunosc limba spaniolă foarte bine, însă o înțeleg, dar ceea ce mi-a scris mă uimește, făcându-mă curioasă să aflu ce scrie și pe celelalte bilețele. Mă ridic în capul oaselor ținând în continuare cearșaful strâns într-un pumn ca să nu cadă de pe mine și încerc să nu mă împiedic în el, în timp ce mă îndrept spre terasă. La nici doi pași, găsesc al doilea bilet pe jos. Mă aplec puțin și-l iau între degete, despăturindu-l cu grijă.

„Y lo unico que queria fue tenerte por una noche
Pero la vida me dio la bofetada mas dolorosa y una leccion..."

Cuvintele sunt tot mai profunde, iar asta mă face să mă simt și mai specială. *Nebunul meu incurabil,* murmur din nou în sinea mea, simțindu-mi ochii și mai plini de lacrimi și trebuie să recunosc că e pentru prima dată când cineva face ceva așa frumos pentru mine. Îmi șterg repede obrajii de lacrimi și înaintez cu pași mărunți spre terasă. Ajunsă în dreptul canapelei din fața patului imens, pe acesta găsesc al treilea bilet. Îl iau și-l despătur de parcă totul depinde de acesta și citesc.

„Para que al final, te entregue a mi de una manera especial
Mostrandome que el amor verdadero aun existe..."

Îmi șterg și de data aceasta obrajii cu palmele și înaintez cu inima aproape ieșindu-mi din piept, și ajunsă pe terasă, mă opresc. Îmi duc o mână spre față și mă uit înmărmurită la ceea ce e în fața mea, în timp ce încerc să-mi țin lacrimile în frâu.

Pe salteaua de deasupra piscinei sunt așezate căpșuni, ciocolată, vafe, chiar și florile mele preferate: trandafirii de

un roşu spre negru, plus încă un bileţel. Păşesc cu grijă ca să nu mă împiedic în cearşaf. Ajunsă în dreptul bileţelului, îl iau între degetele tremurânde şi-l despătur. Îmi deschid buzele ca să citesc, dar Augustin mi-o ia înainte, simţindu-l acum în spatele meu – nici nu ştiu când a apărut şi de unde – şi-mi înlănţuie trupul cu braţele sale puternice şi citeşte ceea ce scrie pe bileţel, în locul meu.

„Y este es lo que encontre en ti, mi loco Angel!"

Mă întorc spre el şi-l privesc, muşcându-mi insistent buzele şi tot ce-mi vine să fac e să-i gust buzele care m-au gustat pe mine în totalitate azi–noapte. Fără să mai stau puţin pe gânduri, îmi zdrobesc buzele de ale lui şi-l sărut cu pasiune, în timp ce mâinile îi coboară furtunos spre fundul meu şi-l strânge puternic între palmele sale, făcându-mă să gem. Mă simt ca într-un vis, însă totul e real. El e real, iar felul în care mă iubeşte, e unul nebunesc.

— Bună dimineaţa şi ţie, micuţa mea! îmi spune şi îi zâmbesc dulce.

Mă priveşte preţ de o secundă, îşi umezeşte bine buzele cu limba, apoi îmi mângâie obrazul cu degetele şi oftează profund.

„M-ai atras ca un magnet, încă din prima clipă
Şi tot ce-am vrut a fost să te am pentru o noapte,
Dar viaţa mi-a tras cea mai cruntă palmă şi mi-a dat o lecţie,
Ca într-un final să mi te dăruiască într-un mod special,
Arătându-mi că iubirea pură încă există
Şi asta am găsit în tine, mi loco Angel."

Îmi acopăr faţa cu palmele şi mă abţin să nu plâng. Faptul că mi-a tradus ceea ce mi-a scris în spaniolă, chiar dacă am ştiut ce înseamnă, mi-a ajuns şi mai adânc în suflet. Sunt

mai sensibilă de felul meu, chiar dacă sunt puternică și de aceea reacționez așa. Îmi sărută scurt creștetul și mă trage din nou în brațele lui încercând probabil să mă calmeze, iar eu mă cuibăresc ca un cățeluș la pieptul său.

— Mă simt de parc-aș visa, dau glas gândurilor mele și-l observ, zâmbindu-mi – acum că privirea mea o întâlnește pe a lui. Își așază palmele pe talia mea și mă întoarce cu spatele la el dintr-o mișcare, îndemnându-mi picioarele să înainteze spre salteaua de deasupra piscinei.

Ajunși în dreptul acesteia, mă așez cu grijă pe suprafața saltelei și strâng cearșaful mai bine în jurul meu, făcându-l pe Augustin să chicotească. Știu, știu! M-a văzut deja goală, dar tot mă simt puțin ciudat, mai ales atunci când mă privește de parc-ar vrea să mă devoreze mai tot timpul.

— Nu trebuie să te ascunzi, micuțo! îmi spune deodată, așezându-se cât mai aproape de mine. Ai un corp frumos și... delicios, dulce, parfumat și al naibii de sexy, îmi face complimente peste complimente și îmi simt obrajii arzând, pe semne că tocmai am roșit.

Gesturile lui tandre mă uimesc, încât mă fac să mă holbez ca o ciudată la el. Dacă acum o lună și ceva mi-ar fi urlat cineva în față că Augustin poate fi tandru, atent și iubăreț, i-aș fi spus că mai mult ca sigur s-a lovit la cap și că minte. Dar nu vreau ca el să se schimbe pentru mine, nu vreau să devină ceva care nu îl definește pe el, doar de dragul cuiva, pentru că atunci când iubești o persoană nu o schimbi, o iubești așa cum e, cu tot cu defecte și calități. Mă aplec puțin spre el și-mi așez palma pe chipul lui, mângâindu-l.

— Nu vreau să te schimbi, nici pentru mine, nici pentru altcineva, îi spun deodată, captându-i atenția și-l observ privindu-mă nedumerit. Ești perfect așa cum ești. Eu te iubesc așa cum ești, îi mărturisesc sincer.

— Și atunci preferi să fiu rece și nepăsător? mă întreabă destul de serios. Să mă comport cu tine așa cum m-am comportat cu altele, cu dezgust? continuă să-mi pună întrebări, dar cred că nu a înțeles la ce mă refer.

— Nu, Augustin. Vreau să fii tu, cel de aici, spun şi-mi aşez palma în dreptul inimii sale, privindu-l în continuare în ochi.

Inima lui bate atât de tare încât o simt de parcă mi-ar bate în palmă. Îmi ia chipul între palmele sale şi-şi zdrobeşte puternic buzele de ale mele, sărutându-mă într-un mod unic, dar atât de special şi de pasional.

— Unde ai fost până acum, îngerul meu nebun? mă întreabă şi mă priveşte pentru o clipă.

Îmi sărută din nou buzele scurt, ca după o secundă să ia o căpşună între degetele sale lungi şi o trece prin ciocolată. Mi-o aduce în dreptul buzelor, însă picurii ce se preling pe fructul pe care îl ador, îmi mânjeşte sânii acoperiţi pe jumătate, spre deliciul lui Augustin. Felul în care îmi priveşte sânii pătaţi de ciocolată, în timp ce-şi muşcă frenetic buzele, îmi dă de înţeles că are chef de nebunii. Mă văd întinsă pe saltea, cu Augustin deasupra mea, iar cu limba lui lingându-mi cu foame sânii, făcându-mă să gem, de îndată ce îndepărtează cearşaful de tot de pe ei. Felul în care limba sa jucăuşă se mişcă peste sfârcul meu întărit, mă face să îi încânt auzul cu gemetele mele, nu de alta, dar mârâitul lui prelung îmi dă de înţeles că vrea să mă devoreze cu totul aici şi acum. Termină cu sânul drept, se repede asupra celui stâng şi începe să-i aplice acelaşi tratament ca şi la precedentul, umplându-şi gura cu sfârcul deja întărit, în timp ce degetele mele se înfig în părul său, dezordonându-l.

— Mi Angel[1]! rostesc de îndată ce termină cu sânii, simţindu-l cum trage de cearşaful care-mi acoperă şi restul trupul şi-mi dezveleşte abdomenul, muşcându-mi cu putere buza de jos.

Felul în care mă răsfaţă mă înnebuneşte şi la propriu şi la figurat. Ia o altă căpşună între degetele sale, o trece prin ciocolată şi într-un final îmi mânjeşte pielea, lăsând ca picăturile să se prelingă spre abdomenul meu. Limba sa jucăuşă trasează din nou linii fierbinţi de jos în sus, făcând ca

1 Îngerul meu

firicelele de electricitate să-mi străbată fiecare nerv din corp într-un mod dement, în timp ce buzele mele întredeschise scot sunete care-i încântă auzul.

— Te iubesc, hermosa[1]! îl aud vorbind peste pielea mea și mă simt pătrunsă adânc și brusc, de îndată ce-și face loc între coapsele mele.

Gem prelung. Mișcările lui sunt lente și adânci, ca și cum ar vrea să prelungească momentul, iubindu-mă în felul lui nebun și trebuie să recunosc că-mi place. Îmi place iubirea lui dementă. *Îngerul meu demonic*, murmur în sinea mea, în timp ce-i prind trupul masiv în brațele mele micuțe și-mi plasez buzele în dreptul urechii sale, făcându-l să mârâie gâfâit și-mi simt coapsa strânsă cu putere de palma sa, încât icnesc.

— Te amo, mi angel[2]! îi șoptesc blând în ureche și-l simt accelerând mișcările din bazin, de parc-ar ști că mă apropii de orgasm.

În acest moment am ajuns să-l iubesc și mai mult pe omul dur care și-a doborât barierele în fața mea și mi s-a dăruit complet. Sufletul lui e la fel de scrum ca și al meu, și asta se datorează doar trecutului sumbru pe care l-am avut fiecare. Amândoi suntem unul pentru celălalt, acel pansament de care avem nevoie ca să ne vindecăm în totalitate, iar acum că ne-am găsit, ne-am agățat unul de celălalt mai rău ca un lipici.

— Yo tambien te amo, hermosa[3]! îmi spune și-mi sărută buzele, cu cât orgasmul ne învăluie pe amândoi, făcându-ne să tremurăm unul în brațele altuia. Ți-am promis c-am să te iubesc, făcându-te a mea.

Da, chiar mi-a promis asta, căci îmi aduc foarte bine aminte atunci când mi-a spus acele cuvinte și faptul că mă iubește nebunește, mă face să zâmbesc cu gura până la urechi. Reușim într-un final să ne savurăm micul dejun, mai mult dezbrăcați decât îmbrăcați, ca în cele din urmă să

1 Frumoaso
2 Te iubesc, îngerul meu!
3 Și eu te iubesc, frumoaso!

ne pregătim pentru încă o zi nebună. Nu știu exact pe unde vrea să mergem, dar tot ce știu e că m-a rugat să-mi iau un costum de baie întreg pe sub rochia pe care o port. Îmi privesc reflexia pentru ultima dată în oglinda de pe peretele din baie, asigurându-mă că mi-am prins bine cocul dezordonat deasupra capului. Îmi iau portfardul și scot folia de pastile anti bebe din ea, locul în care le-am ascuns de Augustin.

N-am uitat să iau nici măcar una, nici când Happy a plecat în seara petrecerii cu restul pastilelor mele. A doua zi după ce m-am mutat la mama, m-am strecurat din casă cu pretextul că trebuie să-mi cumpăr tampoane, dar de fapt, am plecat la farmacie ca să-mi cumpăr o nouă folie de pastile anti bebe. Știu, pare aiurea că am continuat să le iau, dar n-am vrut să întrerup ceva ce am început deja să iau și sincer, ceva din străfundul sufletului meu, îmi spunea s-o fac și nu regret.

— De cât timp le iei? glasul lui Augustin mă face să tresar, scăpând folia de pastile pe jos și mă întreb în sinea mea de cât timp e aici și mă privește.

Îmi deschid buzele ca să spun ceva, dar le închid la loc pentru că nu știu ce să spun mai exact și simt că i-am trădat încrederea într-un fel. Se apropie de mine cu pași lenți, făcându-mi inima să bubuie în piept și ajuns în dreptul meu, se apleacă și ia folia cu pastile. Recunosc că nu am vrut ca el să știe, mai ales că decizia am luat-o din cauza impulsurilor sale nebunești și pentru că știam că într-o zi am să cedez. De aceea e mai bine să gândești matur din timp, decât prostesc și să te afunzi în ceva din care să nu mai poți să ieși. Îmi las capul în jos, pentru că nu-l pot privi în ochi și-mi mușc buzele cu putere, abținându-mă să nu plâng. Nici nu știu de ce-mi vine să plâng, însă așa mă făcea tata să mă simt atunci când mă prindea că ascund ceva sau își închipuia tot felul de lucruri ciudate. Îmi simt obrazul mângâiat de degetele sale lungi, îndemnându-mă să-l privesc, dar îmi este imposibil să o facă, știind că i-am ascuns un lucru atât de important.

— De ce nu mă privești? mă întreabă nedumerit.

— Cum aș putea să te privesc, când mai mult ca sigur ești supărat pe mine, îi răspund sincer printre suspinele pe care cu greu le mai abțin.

Ce naiba e cu mine de-mi vine să plâng? Fii bărbat,Christina, nu o smiorcăită! încerc să mă încurajez în sinea mea, dar se pare că nu prea îmi iese.

— De ce aș fi supărat pe ceva ce știu deja? mă întreabă și-mi ridic brusc privirea nedumerită spre el. Oh, prostuță mică! exclamă, de îndată ce-mi vede ochii în lacrimi. Urăsc felul în care Paul și-a pus amprenta asupra ta, continuă să-mi spună, referindu-se la tata. Nu vreau să-ți fie frică de nimic, nici de mine și oricum știam că le iei, încă din ziua în care ai plecat și te-ai mutat la mama ta. Le-am găsit în camera ta și am pus totul cap la cap, aducându-mi aminte de micul tău *„control de rutină"*, îmi mărturisește sincer, făcând ghilimelele de rigoare.

Ce-aș mai putea să spun acum? Mă bucur că nu s-a supărat, dar totuși mă simt ciudat, mai ales că mă așteptam să își iasă din minți. Știu, el nu e tata, dar se spune că o fată își găsește un bărbat care fără să vrea îi seamănă părintelui care i-a dat viață, poate de aceea m-am speriat ca o idioată. Însă tind să cred că mă pot și înșela, dar când treci printr-o copilărie sumbră, chiar dacă ajungi să gândești matur și rațional, câteodată fără să-ți dai seama ajungi să mai ai și gânduri care te fac să tremuri.

— Nu trebuie să-ți fie frică, hermosa[1]. Nu te pot obliga să-mi spui lucruri pe care încă nu simți că e cazul să mi le împărtășești, căci asta ar însemna să-ți trădez și mai rău încrederea pe care simt că o câștig încetul cu încetul, iar eu nu vreau asta, îmi mărturisește la fel de sincer, privindu-mă în ochi, în timp ce-mi înlănțuie trupul cu brațele.

— De aceea nu ai folosit prezervativul când am făcut dragoste? îl întreb și-mi mușc buzele, observându-l chicotind.

— Hmm, dragoste! Sună al dracului de bine și da, nu l-am folosit aseară pentru că am vrut să te simt mai bine, făcând dragoste cu tine. Să te simt într-u totul și știam că

1 Frumoaso

din moment ce iei pastilele de atâta timp, îşi fac efectul, îmi explică şi sunt puţin surprinsă că ştie asta. Ştiu şi eu una alta despre asemenea lucruri, chiquita! Şi stai liniştită, sunt destul de vaccinat, continuă să-mi vorbească zâmbind, făcând aluzie la faptul că ştie câte boli cu transmitere sexuală sunt şi se pot lua oricând, dar eu nu trebuie să-mi fac griji de asta.

Îi prind tricoul în pumni şi-l trag către mine. Îi ating delicat buzele cu ale mele şi-l sărut, luându-l prin surprindere, de îndată ce îmi introduc limba în gura sa mentolată, căutând-o pe a lui. Palmele sale îmi strâng cu putere fesele şi cred că are ce are cu fundul meu, în timp ce mârâitul pe care îl scoate din străfundul gâtului, mă anunţă că ar fi bine să ne oprim.

— Ar cam trebui să plecăm, asta dacă nu vrei să ţi-o trag chiar aici şi chiar acum, cuvintele lui directe şi sincere mă omoară încet.

La capitolul obişnuinţă mai am încă de lucru, deoarece nu m-am obişnuit cu vocabularul lui direct. Însă, nu mi-a stat capul doar la asta. Tot ce am vrut e să-i sărut buzele rozalii, în semn de mulţumire că nu mă judecă şi mă înţelege, oferindu-mi timp ca să mă deschid în faţa lui. Mi-e greu să mă deschid în faţa altora, bine, doar cu Emma a fost mai diferit, însă în general sunt destul de închisă în mine.

— Şi, unde mergem? îl întreb curioasă, acum că atmosfera s-a mai destins, ieşind amândoi din baie şi implicit din căsuţă, nu înainte de a ne lua ceea ce ne trebuie.

— M-am gândit că ar fi momentul perfect să-ţi înfrângi frica de apă, îmi răspunde şi-mi deschide portiera maşinii care se pare că ne aşteaptă de câteva minute.

Ăăă, ce-a spus? Mă urc pe bancheta din spate, încă nedumerită de aceea ce m-a anunţat că vom face azi şi mă fac comodă, în timp ce se aşază lângă mine, împletindu-şi în cele din urmă degetele cu ale mele.

— Ce vrei să spui? îl întreb într-un târziu şi-l observ, chicotind.

— Ai să vezi, micuțo! îmi răspunde scurt și mă trage mai aproape de el.

— Secretos mai ești, îl dojenesc și-i trag o privire nebună.

— Dacă ți-aș spune, mai mult ca sigur o să dai bir cu fugiții, mă dojenește și el la rândul lui, zâmbindu-mi. O să fie distractiv, ai să vezi, mă asigură și-mi sărută creștetul. Nu-ți mai face atâtea griji, piticot!

Din moment ce m-a rugat să-mi iau un costum de baie pe mine, presupun că vom înota, dar eu neștiind să înot, asta mă sperie puțin. Bine, poate puțin mai mult, însă sunt convinsă că am să-l omor dacă mă înec din cauza lui. Nu știu dacă chiar e posibil să omori pe cineva dacă tu te-ai înecat, dar vreau să cred că nu doar în desene se poate întâmpla asta, deși mă amăgesc de una singură. Îmi întorc privirea pe geam și realizez că ne îndreptăm spre port. Ce căutăm noi aici?

— Sunt mândru de tine, glasul lui Augustin mă readuce în simțiri și rămân uimită de ceea ce-mi spune.

Îmi întorc privirea spre el, privindu-l încă uimită de faptul că mi-a spus că e mândru de mine, dar nu înțeleg de ce. Pe când să-mi deschid buzele și să-l întreb *„de ce?”*, mi-o ia înainte și vorbește, probabil văzându-mi nedumerirea de pe chip.

— Sunt mândru de tine pentru că ai luat o decizie, gândind matur și nu te-ai aruncat cu capul înainte, așa cum fac multe alte fete. Când te-am cunoscut m-am gândit că o să-mi cazi repede în plasă, însă de la prima palmă pe care am primit-o de la tine, am știut că ești o provocare, mărturiile lui sincere mă șochează și chiar dacă nu aș vrea s-o fac, chicotesc.

— Îți simți orgoliul masculin gâdilat, domnule Augustin Ozera, pentru faptul că m-ai făcut a ta doar acum și nu mai devreme? îl iau peste picior, chicotind în continuare și mă uit pe sub gene la el.

— Afurisită mică, mă tachinează și se repede spre mine, apucându-mi chipul între palmele sale.

Își lipește buzele de ale mele, dar pe când cred că vrea să mă sărute, durerea pe care o simt îmi dă de înțeles că tocmai m-a mușcat de buză.

— Au! protestez nervoasă și-l pocnesc cu pumnul în umăr, dar mai mult îl fac să râdă decât să-l doară. Nu-i corect, mă bosumflu. Dacă așa stă treaba, nu mai primești nimic, îl amenință și-l observ privindu-mă cu ochii mari, ca apoi să devină brusc serios.

Ok! Nu-mi place deloc rânjetul din colțul gurii pe care îl are. Întotdeauna prevestește ceva ieșit din comun și nebunesc. Pe cuvânt de cercetaș. Nu e bine să te pui cu un mascul alfa.

— Nici să nu te gândești, îi tai tot elanul, dar tot degeaba.

— Dacă tu crezi că amenințându-mă că nu mai facem dragoste, mă va opri din a te devora cu totul, te înșeli amarnic, mârâie printre dinți. Așa că pregătește-te sufletește pentru diseară, micuța mea. Nu scapi tu de mine, e tot ce îmi mai spune și nu-mi place deloc rânjetul lui de drac.

Înghit în sec și încă cred că tocmai am provocat un mascul alfa la a-mi arăta că tot obține ce dorește.

Fir-ar! Îmi deschid buzele ca să spun ceva, dar le închid înapoi pentru că nu știu cum aș putea riposta, căci m-a închis de tot. Simt mașina încetinind tot mai mult și de îndată ce Augustin îmi ia mâna într-a lui, îmi revin și eu dintre gândurile care m-au acaparat brusc.

— Vino! îmi cere și deschide portiera.

Iese primul și se întoarce cu totul spre mine, plasându-și mai apoi palmele în jurul taliei mele și mă ajută să cobor, iar ceea ce-mi apare în față acum, sunt zeci de bărci ancorate la mal. Ce căutăm noi aici?

Îmi întorc privirea spre Augustin, acesta împletindu-și degetele cu ale mele și îl observ, zâmbindu-mi. Îmi aduc destul de repede aminte de ceea ce mi-a spus acum jumătate de oră, cum că ar fi momentul perfect să-mi înfrâng frica de apă, dar nu prea am înțeles în ce sens. Însă, doar faptul că

suntem aici mă face să simt un fior rece pe șira spinării. Îmi umezesc buzele cu limba, simțindu-le brusc uscate, în timp ce păşim printre şirurile de bărci ancorate la mall.

— Ce facem noi aici? întreb temătoare.

N-am fost în viața mea pe o barcă, iar asta mă sperie puțin, dat fiind faptul că tata nu m-a scos mai niciodată din casă, încât să învăț și eu ceva. Nu știu dacă mi se va face rău de la valurile care sunt în continuă mișcare sau nu voi ști să-mi țin echilibrul și să cad în mare... Uf!

— Vom face scuba diving, mă informează și cred că s-a țicnit de tot, dacă el crede că mă bag în apă.

Mă opresc din mers, făcându-l și pe el să se oprească în același timp cu mine și să mă privească nedumerit.

— Augustin, nu știu să înot, iar ție îți arde de scuba diving? mă răstesc la el. Ți-ai propus să mă omori de tot? Și nu, nu mă refer la acel fel de omorât, i-o retez când își deschide buzele, dorindu-și să-mi vorbească și știu exact ce vrea să spună și în ce fel de mod vrea el să mă omoare, de fapt.

Se apropie de mine, dar fac un pas înapoi și aproape dau bir cu fugiți – așa cum m-a avertizat el că aș face, dacă mi-ar fi spus de la bun început – însă mă strânge și mai tare de mână, ținându-mă pe loc.

— Nu o să se întâmple nimic, o să fie distractiv, mă asigură, uitându-se în ochii mei și-mi mângâie obrazul. Știu că încă nu ai încredere deplină în mine, dar măcar acum încearcă să ai, mă roagă și simt siguranța pe care mi-o oferă prin cuvintele pe care le rostește și oftez înfrântă până la urmă, văzând adevărul în ochii săi.

Ce poate fi așa de rău? Mă las purtată de Augustin până în dreptul bărcii pe care urmează să urcăm și ajunși în dreptul acesteia, îmi fac curaj și urc. Până acum totul e bine, așa că urcăm și mai sus, acum că barca s-a pus în mișcare și simt cum panica mă cuprinde brusc. Și nu, nu din cauză că sunt pe o barcă, ci din cauza a ceea ce urmează să se

întâmple şi mai exact, vom face scuba diving. *Oare o să ştiu cum să respir? Oare este destul oxigen în tuburile acelea? Doamne, nu vreau să mor*, mă smiorcăi în sinea mea şi îmi simt brusc palmele transpirând. Toate gândurile stupide pe care le am, tot ce fac e să-mi alimenteze şi mai rău panica.

— O să fie bine, vocea lui Augustin se aude chiar în dreptul urechii mele, făcându-mă să tresar. Voi fi tot timpul lângă tine, mă asigură şi mă întorc spre el, observând că poartă doar o pereche de bermude. Acum dă jos rochia aceea şi vino, mă roagă şi fac întocmai lăsând-o lângă hainele lui Augustin.

Costumul întreg de pe mine e negru cu danteluţă albă şi cu un decolteu cam prea adânc pentru gusturile mele, nu degeaba m-am repezit să cos puţin adâncitura dintre sânii mei şi să-i ascund puţin mai mult. E un costum de baie pe care nu mi l-aş fi pus eu. Printre bagajele pregătite de Augustin, se pare că Emma şi-a cam băgat mânuţele şi mi-a strecurat câteva haine mai indecente, să spun aşa.

Privirea lui Augustin mă măsoară din cap până în picioare şi încerc să-mi dau seama dacă mă dezbracă din priviri sau e altceva, dar nu mai apuc să spun nimic, căci mă prinde de mână şi mă trage după el. Îmi prind buza de jos între dinţi, muşcând-o, şi mă holbez ca o dementă la fundul lui Augustin. *De ce nu am observat până acum ce fund sexy şi bombat are?* mă întreb în sinea mea şi realizez repede la ce îmi trece prin minte, trăgându-mi până la urmă două palme mintal şi-l urmez în continuare. Ajungem la baza bărcii unde sunt câteva tuburi de oxigen, dar şi costume speciale pentru scuba diving şi înghit în sec.

— Acesta sigur o să-ţi vină, îmi spune Augustin, punându-mi în faţă unul dintre costume.

— Nu cred că pot să fac asta, mă smiorcăi, vizibil panicată. Dacă n-o să ştiu cum să respir şi mă înec? Sigur este oxigen în tuburile alea? încep şi turui întrebare după întrebare, făcându-l pe Augustin să chicotească. Nu e amuzant, mă răstesc, însă tot ce face e să râdă de mine.

Îi pun costumul în braţe şi dau să plec, vizibil iritată de faptul că râde de panica mea stupidă, dar nu apuc să fac bine doi paşi că mă simt prinsă de braţ şi întoarsă cu forţa spre sursă.

— Eşti aşa un nemernic, îl dojenesc, lovindu-l cu pumnii în piept şi îmi strâng buzele într-o linie.

— N-o să păţeşti nimic, îţi promit, încearcă să mă asigure din nou şi-mi ia chipul între palmele sale şi mă obligă să-l privesc. N-am să-ţi dau drumul, dar trebuie să-ţi înfrângi frica asta, continuă să-mi vorbească şi oftez.

— Bine, dar dacă păţesc ceva...

— Încăpăţânată mică! mă dojeneşte şi-mi sărută scurt buzele.

Se apleacă puţin într-o parte, ia costumul între degetele lui şi mi-l înmânează, ajutându-mă în cele din urmă să-l îmbrac. Mă simt de parcă aş avea un al doilea strat de piele, aşa îl simt de lipit de corpul meu. Încalţ înotătoarele specifice costumului de scufundări şi mă simt de parcă aş avea labe de raţă sau de gâscă, mă amuz de una singură, păşind ciudat şi dând din funduleţ.

— Te amuzi? mă întreabă Augustin, văzându-mi mersul ciudat de raţă sau poate e de gâscă.

Cine ştie? Probabil de pinguin, da. Mai mult ca sigur ăsta e.

— Puţin, chicotesc şi mă trezesc cu masca special pentru scufundări, pe faţă.

Mă strâmb către el şi ştiu că probabil acum mă comport ca un copil de trei ani, dar sincer, mai am puţin şi intru într-o panică dezastruoasă.

— Cu asta poţi să respiri şi pe nas şi pe gură, mă anunţă şi inspir adânc apoi expir profund pe gură, pregătindu-mă pentru ceea ce urmează să facem. Aşa că stai liniştită că n-o să te îneci, mi-o trânteşte. Nu că nu mi-ar face plăcere să-ţi fac respiraţie gură la gură, micuţo, dar chiar nu vreau să te am pe conştiinţă, pentru că încă nu mi-ai purtat copiii în pântec, buzele lui se mişcă atât de senzual, dar ce scoate pe ele, mă înlemneşte.

Ce tocmai mi-a spus? Sigur am auzit bine? Vrea copii? Oh, Doamne! Mă uit ca o idioată la el şi încerc să asimilez ceea ce mi-a spus, dar într-un fel nebun chiar mi-ar face plăcere să-i pot dărui un copil. Ştiu că poate e prea devreme să gândesc în felul acesta, mai ales că relaţia noastră e la început. Nu ştiu ceea ce îi trece prin capul acela frumos, însă chiar şi aşa, tot aş vrea să-i dăruiesc unul fără să regret că o fac. Îmi zâmbeşte în timp ce ia tubul cu oxigen şi îmi face semn din priviri să mă întorc cu spatele. Fac întocmai. Mă ajută să îmi pun în spate tubul cu oxigen şi aproape că mă dezechilibrez, neştiind că e atât de greu.

— Doamne, cum o să înotăm cu astea în spate? Cântăresc o tonă, mă plâng, întorcându-mă cu totul spre Augustin şi încerc să mă ţin cât mai bine pe picioare. Mai mult ca sigur ne vom duce la fund.

— Nici măcar nu o să le simţi, micuţo! mă asigură pentru a nu ştiu câta oară, şi-mi face jucăuş din ochi.

Îşi împleteşte degetele cu ale mele, acum că a terminat şi el de îmbrăcat costumul de scufundări şi tot tacâmul şi ne îndreptăm spre marginea bărcii.

Se pare că vom fi acompaniaţi de un profesionist, iar asta mă mai calmează puţin. Inspir adânc pe gură apoi expir profund tot pe gură şi încerc să nu intru în panică. Trag masca care mă va proteja de înec şi prin care pot respira, dar şi comunica, peste faţă şi-mi întorc privirea spre dreapta, observându-l şi pe Augustin gata. Îmi împletesc şi mai bine degetele cu ale lui şi inspir pentru a doua oară, ca într-un final să plonjăm cu totul în apă.

— Deschide-ţi ochii, micuţa mea! mă îndeamnă Augustin şi acum realizez că îi ţin închişi.

Fac întocmai cum îmi cere şi îi deschid. Pot să jur că sunt uimită. Priveliştea din jurul meu e superbă, în timp ce peştii dansează pe lângă noi, în diferite culori şi mărimi. Augustin a avut dreptate când mi-a spus că o să-mi placă ceea ce văd, făcând ca panica pe care am avut-o la început să dispară subit. Picioarele mele se mişcă în voia lor, înotând şi mă

întorc spre nemernicul care-mi mănâncă zilele într-un sens bun și dacă n-am avea nenorocitele astea de măști l-aș fi sărutat, dar așa va trebui să aștepte până ieșim.

— Acum mai vrei să ieși din apă? mă întreabă ușor amuzat, trăgându-mă spre el și face semn celui care ne acompaniază să se apropie de noi.

— Aș minți dacă aș spune că da, îi răspund sincer și-i zâmbesc, trezindu-mă mai apoi cu ceva în mână.

— E mâncare specială pentru pești, îmi explică, văzându-mi nedumerirea și mă privește cu o sclipire în ochi. Întinde mâna și ai să vezi ce se întâmplă.

Fac întocmai și întind mâna în față, iar ceea ce se întâmplă în următoarele secunde mă face să privesc totul destul de uimită. Felul în care peștii roiesc în jurul mâncării din palma mea, încercând să mănânce tot înainte de a se termina, îmi fac colțurile gurii să se ridice într-un zâmbet. Sunt atât de drăgălași, de amețitori, dând atât de liniștiți din codița lor, încât privesc în continuare destul de fascinată fiecare peștișor în parte și le analizez culorile, mărimea și tot mi se pare un vis.

— Doamne, e atât de superb! exclam de fericire, întorcându-mi privirea spre Augustin și-i observ zâmbetul prin masca pe care o are pe chip.

Mă prinde și mai bine de mână, îndemnându-mă să-l urmez și înotăm câțiva metri în larg, privind încă destul de fascinată ceea ce se află în apă la câțiva metri adâncime. Totul e atât de viu colorat și plin de tot felul de pești, dar și de crustacee care mișună de colo-colo prin nisipul de pe fundul mării, făcându-mă să vreau să mai rămânem puțin și chicotesc. A avut dreptate Augustin când mi-a spus că s-ar putea să-mi placă, până la urmă, poate prea mult.

— Trebuie să ieșim, îmi spune deodată, captându-mi atenția și încuviințez scurt din cap, acum că văd și eu semnul făcut de instructorul care e cu noi.

Ne mișcăm picioarele, înotând și înaintând spre suprafață. Îmi scot masca și inspir aerul curat – acum că nu mai

suntem cu totul în apă. Mă prind de barele metalice cu mâinile şi urc câte-o treaptă pe rând înapoi în barcă, simţind greutatea bruscă a tuburilor de oxigen. Doamne! Ziua asta poate fi mai nebună decât e? Scăpăm repede de echipamentele de scufundare de pe noi şi urcăm şi mai sus, luându-ne lucrurile. Mâinile lui Augustin se instalează frumos pe talia mea şi mă trage mai aproape de el, lipindu-mă cu totul de abdomenul său musculos şi bine lucrat şi-mi revendică buzele, sărutându-mă scurt.

— Acum îţi mai este frică de apă? mă întreabă curios.

— N-am spus niciodată că mi-ar fi frică de apă, drăcuşorule, ci mai degrabă îmi este frică să nu fiu luată pe nepregătite pe sus şi aruncată pur şi simplu în apă, exact cum ai făcut tu odată. Nu de alta, dar mă panichez ca naiba şi nu e bine deloc, atât pentru mine, cât şi pentru persoana care m-a aruncat, îi mărturisesc temerile mele, amintindu-mi de ziua în care m-a pedepsit pentru că i-am turnat bolul cu cereale cu lapte direct în cap şi-l observ, încuviinţând.

Ştie şi el destul de bine ce s-a întâmplat în acea zi, nu trebuie să-i reamintesc toate detaliile.

— Micuţa mea, îmi mângâie obrazul, alintându-mă. Încerc să-mi dau seama cu cine ai vorbit de fapt în aceste câteva minute, mă ia puţin peste picior, deşi ştie bine cu cine am vorbit, dar se pare că are chef de glume. Cu mine sau cu el? mă întreabă şi-şi întoarce privirea spre drăcuşorul din pantalonii săi. Căci el e drăcuşorul împieliţat, iar eu sunt doar un biet îngeraş, face un cerc deasupra capului, în timp ce-şi afişează mutrişoara de căţeluş plouat puţin cam eşuat.

— Da, da! Un îngeraş cu cornişe mai degrabă, îi ţin isonul, luându-l peste picior şi tot ce face e să-mi zâmbească complice. Afurisit mai eşti, îl dojenesc şi oftez. Şi de aici unde mergem? întreb, schimbând puţin subiectul, fiind într-un fel curioasă de ce urmează să facem pentru tot restul zilei.

Trebuie să recunosc că la început mi-a fost puţin frică de scuba diving, însă acum aş mai repeta experienţa, încă o

dată fără să ezit, fără să spun nu, pentru că a fost al naibii de plăcut. Se spune că prima dată e mai greu, apoi totul vine de la sine, învăluindu-te în dependența pe care ți-o oferă Îmi întorc privirea spre zecile de tatuaje pe care le poartă cu mândrie pe tot corpul său și încep să trasez contururile acestora cu buricele degetelor, analizându-le finețea cu care au fost întipărite pe pielea sa. Știu că mă privește, neînțelegând ceea ce fac, dar nu spune nimic, ci doar mă privește în continuare și pot simți ușor felul în care inima lui bate. Îmi închid ochii pentru câteva secunde, îi simt mâinile pe talia mea și inspir adânc. Îi deschid din nou și știu exact ceea ce vreau să facem în următoarele minute.

— Vreau și eu unul, mă trezesc spunând și-i captez atenția. Vreau ceva care să-mi aducă aminte de acest loc, dar și de noi, continui să-i vorbesc, referindu-mă la faptul că vreau un tatuaj.

Nu vreau nimic complicat, doar ceva simplu, cum ar fi un *„infinity tattoo"* sau cum se spune. Îmi ridic privirea spre chipul său angelic și-l observ zâmbind în colțul gurii.

Ok! Asta îmi oferă un sentiment ciudat, însă lângă el nimic nu mă mai surprinde. E atât de imprevizibil și de nebun. încât de ar umbla până și în costumul lui Adam pe stradă, în plină zi, tot nu m-ar mai surprinde, nu de alta, dar Augustin e... doar Augustin și atât. Trag rochia pe mine, îmi încalț sandalele, de îndată ce barca oprește la mal, fix în locul de unde am plecat. Îl iau de mână pe Augustin, coborâm din barcă și ne îndreptăm spre mașina cu care am venit.

Ajunși în dreptul acesteia, deschid portiera și mă urc pe bancheta din spate, cât timp Augustin urcă și el și mă cuibăresc ca un cățeluș în brațele lui.

— Πήγαινέ μας στο πλησιέστερο Ινστιτούτο τατουάζ[1], Tymon! limba pe care Augustin o folosește e străină pentru mine, însă cred că e greacă, dacă tot suntem în Grecia.

Îmi ridic privirea spre el și chiar dacă am spus că nimic nu mă mai surprinde când e vorba de Augustin, ei bine, se

1 Du-ne la cel mai apropiat salon de tatuaje

pare că m-am înşelat. Nu doar că ştie spaniola la perfecţie, dar se pare că ştie şi limba greacă pe deasupra, iar asta mă face să mă întreb câte alte lucruri mai ştie.

— Ce înseamnă? curiozitatea din mine îşi spune cuvântul, referindu-mă la ceea ce a spus şi aştept răbdătoare să-mi răspundă.

— L-am rugat pe Tymon să ne ducă la cel mai apropiat salon de tatuaje, îmi răspunde zâmbindu-mi, şi-mi simt creştetul sărutat de buzele lui cărnoase, ce mă ameţesc uşor cu a sa dulceaţă vie.

— Oh! exclam surprinsă că e de acord ca eu să-mi fac acel tatuaj. Câte limbi străine cunoşti? mă hotărăsc să-l întreb.

— Destul de multe, micuţa mea! Te quiero, e în spaniolă. Σε αγαπώ, e în greacă. Ich liebe dich, germană. Ti amo[1], italiană. Я люблю тебя, мой прекрасный Акбар[2], continuă cu rusa, o limbă care pentru mine doar mi-ar îmbârliga limba în gură dacă aş încerca să o vorbesc şi mă uit la el, ca la poarta nouă. Я был дураком, чтобы не заметить с самого начала, что вы были для меня[3], continuă cu aceeaşi limbă ciudată şi tare aş vrea să ştiu ceea ce mi-a spus.

Că totuşi, nu sunt vreun magician ca să ştiu limba aşa deodată şi-l privesc nedumerită. Zâmbetul ce mi-l oferă îmi confirmă faptul că şi-a dat seama că limba în care tocmai mi-a vorbit e o limbă străină mie. Viaţa mi-a furat atât de multe, dar în schimb mi l-a oferit pe el.

— Te iubesc, frumoasa mea cu ochişori ciudaţi! spune deodată. Am fost un prost să nu remarc de la început că tu eşti totul pentru mine, asta înseamnă tot ceea ce ţi-am spus în rusă, mă lămureşte şi înghit în sec.

Faptul că Augustin e un tip impunător, de temut atunci când face pe nebunul, nu-l ajută deloc, mai ales când gândurile sale profunde pun stăpânire pe ceea ce scoate pe

1 Te iubesc în spaniolă, greacă, germană, italiană
2 Te iubesc, frumoasa mea cu ochişori ciudaţi - rusă
3 Am fost un prost să nu remarc de la început că tu eşti pentru mine - rusă

gură, iar asta mă bulverseazâ într-un mod năucitor. Știu că încearcă să fie el, să-mi spună ceea ce simte, dar câteodată simt că se închide brusc în fața mea, de parcă i-ar fi teamă de ceea ce poate ar simți. Și știu că simte, exact cum simt și eu. Îmi așez palma pe pieptul său, simțindu-i mușchii tresărind, chiar în dreptul inimii și-i zâmbesc dulce, așteptând într-un fel să continue să-mi vorbească.

— În domeniul în care lucrez e destul de important să știi cât mai multe limbi străine, altfel s-ar putea să se ducă totul naibii, iar asta ne poate costa viața. Dar indiferent în câte limbi îți voi vorbi, doar una e mai importantă și aceea e atunci când buzele tale scot sunete, ce sunt ca o melodie pentru auzul meu, îndemnându-mă să-ți *„vorbesc"* în continuare. Dar asta vei afla când ne vom întoarce la căsuță. continuă să-mi vorbească, făcând ghilimelele de rigoare. Cred că am o mică idee despre ce fel de limbă e vorba.

Înghit în sec, simțindu-mi brusc gâtul și buzele uscate. Îmi umezesc bine buzele și mă fac cât mai comodă pe bancheta din spate așezându-mi capul pe umărul lui Augustin, în timp ce mașina înaintează spre cel mai apropiat salon de tatuaje. Dacă stau bine să mă gândesc, nu prea știu cu ce anume se ocupă mai exact sau în ce domeniu lucrează.

Tot ce știu e faptul că participă la cursele de la periferia orașului și asta doar din când în când, fiind mai mult pentru distracție – curse pe care eu însămi le-am experimentat într-o seară când a venit să mă ia de la cafenea. Îmi ridic capul de pe umărul său și-l privesc pentru o secundă, apoi îmi deschid buzele și mi le mișc în așa fel încât să mă înțeleagă cât mai bine.

— Știu că poate n-ar trebui să spun asta, dar niciodată nu mi-ai spus cu ce anume te ocupi de fapt, adică... în ce domeniu lucrezi, glasul meu ușor nesigur se aude în toată mașina.

Își închide ochii preț de câteva secunde, respirând greoi. Își duce o mână spre tâmple, masându-le puternic.

— Îmi pare rău! Nu ești obligat să-mi spui, eu doar...

— M-ai mai iubi oare dacă ai şti ce fel de persoană sunt sau cu ce anume mă ocup de fapt? întrebarea lui mă întrerupe şi sincer, nu la asta m-am aşteptat, ci la a-mi spune că nu mă priveşte şi că n-ar trebui să mai întreb.

Îl privesc nedumerită în ochi – acum că privirea lui mă atinteşte – şi încerc să-mi dau seama de ce a devenit serios atât de brusc, dar felul în care privirea lui mă analizează, mă înspăimântă, de parcă... De parcă ceea ce urmează să aflu mă va despărţi definitiv de el.

Scutur uşor din cap, pentru că nu vreau să ajung atât de departe cu gândul, dar sentimentul pe care îl am acum nu-mi dă altă variantă. Îmi ia chipul în palma sa dreaptă şi mă sărută de parcă ar fi pentru ultima dată, iar asta îmi face inima să-mi bată într-un mod nebunesc în piept, de parc-ar vrea s-o ia la fugă. Ne despărţim şi-şi sprijină fruntea de a mea. Oare ce ascunde sufletul lui? Oare ce vrea inima sa să-mi transmită, încât prin cuvinte îi este teamă să se exprime? Cred că duce povara asta pe umerii săi de prea mult timp şi asta îl sfâşie pe dinăuntru.

— Nu sunt ceea ce par a fi, Christina! felul în care buzele lui îmi pronunţă numele îmi oferă un mic fior pe şira spinării, făcându-mă să înghit în sec. Tot ceea ce Emma şi cu mine avem e câştigat prin metode atât ilegale, cât şi legale, dacă pot să le spun aşa, înfăptuite de mine şi de echipa mea; gaşca pe care ai cunoscut-o deja, continuă să-mi vorbească, dezlipindu-şi fruntea de a mea şi privindu-mă în ochi.

— A-Augustin!

Chiar dacă buzele mele tremură mai mult decât aş vrea să se vadă, îmi plasez palma pe obrazul lui şi încerc în felul meu de a-l asigura că e în ordine şi că poate să-mi spună ceea ce îl apasă pe suflet. Ochii lui se închid, suflând aerul printre buzele sale întredeschise.

— Părinţii noştri nu au fost niciodată nişte părinţi normali, aşa cum poate au alţii, chiquita. Tot timpul pe drumuri, ocupându-se de lucruri nu tocmai legale, pentru nişte oameni destul de periculoşi, iar asta le-a adus moartea într-un

final, îmi mărturisește sincer și se lasă moale pe bancheta din spate, privind în gol spre tavanul mașinii. Întotdeauna și-au dorit ca eu să ajung vreun avocat de succes sau un medic, chiar dacă Dominic m-a luat sub aripa sa încă de la vârsta de zece ani. Dar am ales să merg pe un alt drum, sfidându-le dorințele. După o ceartă zdravănă cu părinții mei mi-am luat viața în propriile mâini și am plecat de acasă pe un termen nedeterminat. N-am spus nimănui unde mă duc și când am să mă întorc, iar asta a dărâmat-o rău de tot pe Emma, continuă să-mi povestească și oftează la final.

Pot simți cu ușurință durerea prin cuvintele pe care le rostește și dacă acum câteva minute am crezut că poate nu mă mai vrea în viața lui, acum cred că el crede asta despre mine.

— Ceea ce facem noi, micuțo, mai exact, e să deturnăm camioane pline cu armament, droguri, chiar și mașini ale unor traficanți destul de periculoși, fără să lăsăm martori în urma noastră, altfel s-ar putea să dăm de dracu. După asta le vindem și noi la rândul nostru, continuă să-mi mărturisească și tot ce pot să fac, e să-l privesc cu ochii mari. Așa că ai avut tot dreptul să-mi urli în față că sunt un criminal, pentru că în fond, asta și sunt. Un criminal care ucide fără scrupule, fără să-i pese câtuși de puțin de faptul că cel pe care îl ațintește cu pistolul îl roagă să-i cruțe viața. Sunt un monstru care bântuie visele celor care se tem de noi, de aceea mă aștept să fugi în orice clipă cât mai departe de mine, mai adaugă fără să mă mai privească în ochi.

Mă las moale pe bancheta din spate, fără ca măcar să scot vreun cuvânt care să-i dea de înțeles că fug sau că rămân, și înghit în sec. În timp ce analizez mărturisirea pe care mi-a făcut-o, deschizându-și astfel sufletul în fața mea, privesc în gol, exact ca el.

Am intrat în lumea lui pentru că am vrut să-i cunosc sufletul și inima, dar am aflat mult mai multe decât aș fi sperat și decât aș putea duce. Însă, nu am de ce să mă plâng. Viața

mea e la fel de periculoasă ca și a lui și da, e un încăpățânat arogant, nemernic până la ultimul nerv, plin de sine, nebun cu acte în regulă și așa mai departe – aș putea înșira asta la nesfârșit – și chiar dacă o să fiu judecată aspru pentru alegerea făcută, n-am de gând să renunț la el.

Îmi așez mâna peste a lui și-mi împletesc degetele cu ale sale, captându-i atenția de care am acum nevoie, și-mi simt inima bătând cu putere în piept, în timp ce privirea lui se intersectează cu a mea. Ochii săi strălucesc senini și plini de durere, încât mă doare să-l văd în stadiul acesta de vulnerabilitate. Parcă nu e el.

— Trăim într-un pericol continuu, pentru că viața în sine e periculoasă, chiar dacă sunt în diferite moduri, Augustin! rostesc cuvintele ce vin din suflet. Ceea ce faci tu nu definește ceea ce ai cu adevărat în sufletul tău și în inima ta, pentru că fiecare dintre noi purtăm un scut în jurul nostru, doar ca să nu ne arătăm vulnerabilitatea, altfel am cădea într-un abis continuu și toți cei care ne vor morți, vor profita de asta. Nu scapi așa ușor de mine, mi angel! îi spun și începe să zâmbească.

— Oh, micuța mea! exclamă. De câte ori trebuie să-ți repet că nu sunt un înger, nici pe departe, ci mai degrabă un demon care tocmai a corupt un înger, transformându-l în jumătatea lui, demoniță!

— Îngerul meu demonic, dau glas gândurilor mele nebune și mă trezesc deodată cu Augustin peste mine, mârâind profund, iar eu chicotesc.

Îmi sărută buzele și mă trage în brațele sale, dar nu pentru mult timp, pentru că mașina încetinește. Ne îndreptăm privirea înainte, semnul cu *„Tattoo"* de deasupra clădirii din fața noastră, indicându-ne faptul că am ajuns la destinație. Coborâm din mașină și înaintăm spre intrarea în salon. Dacă Augustin e deja obișnuit cu așa ceva, corpul fiindu-i acoperit de cerneala neagră care-i pictează pielea, ei bine, eu am emoții, fiind primul meu tatuaj, însă e vorba de unul care să conteze.

— Și cum ai vrea să fie? mă întreabă Augustin, referindu-se la tatuajul pe care vreau să mi-l fac, postându-se în spatele meu pentru a ne putea uita amândoi prin catalog.

— Nu vreau nimic complicat, îi răspund. Îmi plac cele simple, ca acesta, arăt spre modelul pe care mi-l doresc.

E un *„infinity tattoo"* cu o pană pe mijloc, câteva rândunele pe o parte, iar pe cealaltă parte în loc de cuvântul *„Faith"* vreau să conțină inițialele lui Augustin. E tatuajul perfect pentru a-mi aminti de Santorini, dar și de vacanța noastră spontană pe care o avem.

— Și unde îl vrei tatuat? îmi face semn să mă așez pe scaun.

Fac întocmai și mă așez pe scaunul din fața mea și chiar dacă inima mea o ia la goană, aștept cuminte ca tatuajul să fie făcut de tipa care își pregătește ustensilele.

— M-am gândit că aici ar sta foarte bine, indic spre locul în care mi-l doresc bătut pe piele și anume încheietura de la mâna stângă.

— Ești sigură, micuțo? mă întreabă serios Augustin privindu-mă,și aprob scurt din cap. E un loc destul de dureros, să știi asta, mai ales că sunt câteva vene importante pe acolo, mă anunță, dar nu am de gând să renunț.

Îmi întind mâna cu palma în sus, arătându-mi încheietura de la mâna stângă și înainte să pot să-i spun lui Augustin, ca în loc de cuvântul *„faith"* vreau să fie scrise inițialele sale, rămân uimită că deja sunt acolo. Îmi întorc privirea spre nebunul meu, în timp ce se așază pe scaunul de lângă mine și-și întinde mâna cu palma în sus, arătându-și încheietura dreaptă.

— Doar tu să-l ai? mă tachinează, făcându-mi jucăuș din ochi și-și împletește degetele cu ale mele, încercând să-mi mai amelioreze durerea, cât timp tipa brunetă îmi bate tatuajul pe piele.

După o oră în care mi-am mușcat buzele încontinuu, mi-am strâns puternic ochii doar ca să nu mă apuc de plâns și l-am strâns pe Augustin puternic de mână; acum pot să

răsuflu uşurată şi destul de mulţumită de tatuajul pe care îl am. Îmi întorc privirea spre încheietura lui Augustin şi-mi observ iniţialele pe tatuajul identic.

— Pentru primul tău tatuaj ai fost destul de curajoasă, micuţa mea, mă felicită şi-mi plasează un sărut scurt peste tatuajul acoperit de un strat subţire de cremă specială pentru vindecarea acestuia şi o folie transparentă, care împiedică apa să intre.

***

Ziua a trecut destul de repede, poate mai repede decât mă aşteptam, dar a fost presărată cu mărturisiri sincere şi nebunii, iar asta ne-a apropiat şi mai mult. Inspir adânc, în timp ce mă descalţ de sandalele din picioare, pe care le arunc într-un colţ şi mă îndrept spre dormitor ca să scap de costumul de baie şi de rochia de pe mine, întinzându-mă mai rău decât o pisicuţă, în timp ce Augustin lasă în bucătărie cumpărăturile făcute. Ajunsă în pragul camerei, încremenesc la propriu la vederea cuvintelor scrise cu un roşu sângeriu pe peretele din dreptul patului.

„Pentru că ai îndrăznit să mă sfidezi, voi rupe aripile îngerului tău şi-l voi arunca în adâncul infernului, de unde n-o vei mai putea scoate, nici de ţi-ai vinde sufletul diavolului."

Înghit în sec şi mă dau cu un pas mai în spate destul de speriată, neînţelegând cum au ajuns cuvintele acelea acolo. Îmi umezesc buzele cu limba, simţindu-le al naibii de uscate şi îmi deschid buzele, strigând în gura mare cât să mă audă.

— Augustin!!! groaza din glasul meu se intensifică, şi pentru faptul că nu-i aud imediat glasul, urlu din nou. Augustin!!! strig şi mai tare şi tresar când simt braţele sale încolăcindu-se în jurul meu şi doar acum îmi dau seama că tremur.

Tremur atât de rău.

— Sunt aici! constată că tremur din ce în ce mai mult. Ești bine, micuțo? mă întreabă, întorcându-mă cu fața spre el, dar parcă cuvintele nu mai vor să iasă. Spune ceva, mă îndeamnă, și tot ce pot să fac e să înghit în sec.

— Cine a făcut asta? îl întreb și-mi întorc din nou privirea spre acele cuvinte însângerate și doar acum observ cuțitul înfipt în pat drept avertisment.

— Nu știu, dar am să aflu, mârâie nervos printre dinți, apoi își întoarce privirea spre mine. N-am să las pe nimeni să-ți mai facă rău, micuțo! mă asigură de asta și-mi sărută creștetul.

Își scoate telefonul din buzunar și începe să-l butoneze destul de rapid, ducându-l într-un final spre ureche și așteaptă.

— Alex, avem probleme, își anunță echipa.

De ce tocmai acum? murmur în sinea mea îngrijorată și-mi trec mâinile prin păr, dar starea de panică nu dispare deloc.

***

Nu știu de câte minute stau și mă uit cum dormitorul nostru e curățat și aranjat, dar fiorul ciudat pe care îl simt pe șira spinării mă face să înghit în sec – noroc că am apucat să facem poză la ceea ce era scris pe perete.Augustin se plimbă de colo-colo, urlând la Alex vrute și nevrute, din cinci în cinci minute, încercând să afle cine naiba a intrat aici.

— Cum adică nu e Emanuel? urlă în continuare. Sigur ai verificat bine? îl întreabă din nou și-și trece mâna prin păr stresat, umblând dintr-o parte în alta a camerei. Atunci trebuie să fie nemernica de Katherine. Ea și răzbunarea ei stupidă, continuă să vorbească răspicat printre dinți, dar se pare că după expresia lui Augustin, nici ea nu se face vinovată.

În tot acest timp mi-a explicat cine îi sunt dușmanii și în cine ne putem încrede, în caz de orice. Nu regret faptul că am hotărât să rămân lângă el, nu regret nici că îl iubesc, dar am știut de la bun început – încă din noaptea în care m-a scos afară din casă, apoi m-a salvat din ghearele lui Fabian – la ce pericole mă înham când am ales să pășesc în lumea lui. Mă întorc cu fața spre el și-l observ, făcându-mi jucăuș din ochi, ca și cum totul e în regulă și știu că face asta doar ca să mă calmeze. Îi zâmbesc scurt și mă apropii de locul în care se oprește, în timp ce închide telefonul și-l aruncă pe noptiera de lângă pat. E nervos, pot vedea asta cu ochiul liber. Îmi frec palmele una de alta, de parcă mi-ar fi frig și trebuie încălzite.

— Cine crezi că vrea să ne facă rău? îl întreb și-mi dă o șuviță rebelă după ureche, în timp ce ochii lui îmi analizează chipul.

— Nu nouă, micuțo! Doar mie și asta prin intermediul tău, îmi răspunde vizibil mai calm și oftează.

— Pe cine ai supărat în ultimul timp, de vrea să se răzbune? îi pun din nou întrebări, în scopul de a-l ajuta să-și amintească.

— Îți faci griji pentru mine? mă întrebă el și încuviințez din cap că da. Nu ai de ce, nu eu contez, ci tu. Tu trebuie să fii bine, demonița mea! mă alintă și-mi sărută scurt buzele. Am o idee, așa ca să ne mai destindem puțin și să uităm de ce s-a întâmplat, mă trage după el spre terasă.

Nu știu ce idee trăsnită i-a venit așa dintr-odată, dar voi afla. Ajunși pe terasă și implicit în fața piscinei, Augustin începe să scape de tricoul de pe el, dar și de bermude, rămânând într-un final gol și sare în piscină, ieșind după niciun minut la suprafață. Oh, Doamne! Îmi duc mâinile spre chip și mă uit uimită la el și la nebunia sa. Se mai afundă o dată în apă, apoi iese la suprafață și-și îndepărtează excesul de apă de pe chip.

— Vino! Suntem doar noi doi, așa că nu-ți fie rușine.

Inspir adânc aerul până când plămânii mi se umple, apoi expir profund și încep să mă dezbrac, în timp ce-mi muşc buzele frenetic – cred că voi rămâne fără ele până la urmă – rămânând complet goală într-un final și-l observ pe Augustin lingându-și senzual buzele.

Nu-mi vine să cred c-o fac și pe asta, mormăi în sinea mea și mă așez pe marginea piscinei, intrând cu picioarele mai întâi în apa ușor caldă. Reușesc să intru cu totul în apă, ajutată de nebunul ce-mi colorează viața și-i înconjor gâtul cu brațele, privindu-l intens.

— Te amo, mi demonia[1]! mă alintă, dar pe când să-i spun că și eu îl iubesc, buzele sale le revendică pe ale mele și începe să mă sărute pasional și tandru, de parcă ar încerca să mă facă să uit de ultimele două ore în care ne-am panicat.

Buzele sale coboară încet cu săruturile spre maxilar în jos, sfârșind pe linia pulsului de pe gâtul meu și-i simt mâinile strângându-mi fundul cu putere în palmele sale, făcându-mă să gem prelung. Limba sa jucăușă trasează linii fierbinți până în dreptul sânilor mei și mă lipește cu spatele de marginea piscinei. Îi ia pe fiecare în parte și îi dezmiardă în felul lui specific, sugându-i, muşcându-i subtil, în timp ce mii și mii de furnicături îmi circulă prin toți nervii, privindu-mă pe sub gene. Totul devine și mai amețitor cu cât limba se joacă cu sfârcurile întărite. Felul în care-și trece limba peste fiecare sfârc în parte mă face să-mi deschid buzele și să las o cantitate considerabilă de aer să iasă afară, gemând ușor, în timp ce îmi frământă celălalt sân în palma sa, dorindu-mi tot mai mult să-l simt înăuntrul meu. Își așază palmele pe talia mea micuță și mă ajută să ies puțin mai la suprafață, în timp ce se afundă cu totul în apă, neînțelegând ce naiba vrea să facă. Dar îndată ce-i simt gura gustând cu nesaț din feminitatea mea, mă prind și mai bine de marginea piscinei ca să nu intru la fund și aproape că urlu din cauza plăcerii pe care mă face să o simt.

1 Te iubesc, demonița mea!

— A-Augustin, îi pronunţ numele, mai mult gemând prelung, decât panicată, nu de alta, dar nu mai dă Domnul să iasă la suprafaţă şi nu înţeleg cum face asta.

Mă prind şi mai puternic de marginea piscinei, în timp ce spatele mi se cambrează şi gem puternic, simţindu-mi trupul scuturat de orgasmul care îl simt în valuri. *Fir-ar!* înjur în sinea mea şi gem din nou.

— Eşti complet sărit de pe fix, îl dojenesc, încă gâfâind în încercarea de a-mi trage suflul.

Fiind la suprafaţă pot să-i observ zâmbetul de drac pe care îl afişează şi-l trag într-un sărut.

— Drace! înjură peste buzele mele. Doamne, cât te doresc, încât am să ţi-o trag ca un demon scăpat din infern şi am să-ţi fac trupul să vibreze puternic lângă al meu, în timp ce fac dragoste cu tine, mi hermosa demonia!

Mârâie jucăuş spre mine apoi îmi muşcă subtil buza de jos, în timp ce palmele sale se aşază pe talia mea şi mă întoarce cu spatele către el, printr-o smucitură, lipindu-mă cu totul de abdomenul său. La naiba! *De ce se simte atât de bine iubirea lui nebună?* Îmi simt părul dat într-o parte, cât timp ochii mei se închid involuntar şi-mi sărută baza gâtului, fix în dreptul semnului din naştere.

— Oh, Doamne! exclam, acum că privesc peisajul din faţa noastră şi stelele care împânzesc întreg cerul senin. Te amo, mi angel! reuşesc să spun printre micile guri de aer.

— Yo tambien te amo, mi hermosa demonia[1]!

Buzele lui îmi ating delicat pielea de pe umăr, urcând treptat spre urechea mea, iar palma sa grea mă ţine lipită de trupul său fierbinte, în timp ce cu cealaltă coboară furtunos spre feminitatea mea. Începe să-mi stimuleze mugurul sensibil cu mişcări circulare. Îmi las capul pe umărul său, frecându-mi fundul de drăcuşorul lui împielităt şi-l simt întărindu-se tot mai mult, făcându-l pe Augustin să-mi mârâie puternic în ureche.

1 Şi eu te iubesc, frumoasa mea demoniţă!

— Ești al dracului de sexy, așa că nu te opri. Freacă-l mai tare, îmi șoptește și fac întocmai, cât timp mușcă din pielea de pe gâtul meu.

Îi simt palmele strângându-mi fundul, apoi îl ridică puțin și mă pătrunde adânc și brusc, pe la spate, făcându-mă să gem puternic. Mișcările lui sunt lente, pătrunzându-mă adânc, încât îl simt până în măduva oaselor, scuturându-mi trupul de plăcerea pe care mi-o oferă ca un nebun și gem prelung. Îmi cuprinde trupul cu un braț în timp ce intensifică mișcările, adâncindu-se și mai mult în interiorul meu umed și cald și-l aud mârâind profund în dreptul urechii mele.

— Augustin, îi pronunț numele, gemând din nou și-mi simt trupul scuturat de al doilea orgasm pe care mi-l provoacă, dar nu se oprește și mă pătrunde și mai adânc, strângându-mi coapsa în palma sa, destul de puternic și cred că în acest moment nu mai e el, ci partea lui întunecată.

Nu l-am crezut când a încercat să pară că totul e în regulă când, de fapt, nici nu e așa și știu că e destul de îngrijorat, o simt prin felul în care face dragoste cu mine acum.

— Augustin! îi pronunț numele, simțindu-mă ușor amețită și dau să mă prind mai bine de marginea piscinei, însă nu prea reușesc, mă simt fără vlagă. Augustin, o să leșin, e tot ce mai apuc să-i spun, înainte ca în fața ochilor mei să se facă negru.

***

Îmi deschid ochii și ațintesc tavanul alb din dormitor. *Când am ajuns aici?* mă întreb în sinea mea și dau să mă ridic, însă eșuez lamentabil, trântindu-mă înapoi în așternuturi. Tot corpul mă doare și cred că nu voi mai putea merge prea bine câteva zile. Tot ce îmi aduc aminte e faptul că eram cu Augustin goi în piscină și făceam dragoste, apoi totul s-a întunecat brusc și de aici nu mai știu absolut nimic. Îmi frec fața cu palmele și tresar, de îndată ce zgomotul venit din bucătărie și implicit din living, îmi captează toată atenția și dau să mă ridic din nou. Reușesc cu chiu cu vai și mă așez pe marginea patului, oftând.

Unde naiba e Augustin? mă alarmez. Mă ridic în capul oaselor, simțindu-mă puțin amețită, dar îmi revin repede și mă îndrept spre ieșirea din dormitor. Ajunsă în bucătărie, îl găsesc pe Augustin spărgând pahare, chiar și farfurii, însă ceea ce-mi captează atenția e mâna lui sângerândă. *Oh, Doamne! Ce naiba a pățit?* îngrijorarea pune stăpânire pe mine și mă înfior, realizând că poate își face rău singur. Mă reped spre el, înainte să mai spargă ceva și-i prind mâna cu mâinile mele mici, oprindu-l.

— Augustin, ce naiba faci? mă răstesc la el, dar nici nu mă privește, de parcă nici n-ar avea dreptul.

— Christina, pleacă! mi-o trânțește, expediindu-mă brusc. Nu vreau să te mai rănesc mai mult decât am făcut-o deja, mârâie către mine cu un glas vinovat și nu prea înțeleg la ce se referă. Poate ar fi mai bine să te duc înapoi și să plec cât mai departe, poate așa nu te mai poate răni nimeni, dar nici eu, continuă să-mi vorbească și nu-mi vine să cred că tocmai se desparte de mine și pentru ce?

— Nu plec niciunde până nu-mi spui ce mama naibii e cu tine și de ce te desparți așa brusc de mine, urlu la el și-mi simt ochii plini de lacrimi, lovindu-l cu pumnii în piept.

— Mi chiquita[1], n-am rănit în viața mea o femeie în timp ce-i ofeream plăcere, dar pe tine te-am rănit, îmi mărturisește și-și pune mâinile în cap. Și mai mult de asta, după ce-ai leșinat, ai căzut cu totul în apă, pentru că n-am apucat să te prind la timp și dacă te scoteam cu câteva secunde mai târziu, te pierdeam, îmi mărturisește și fără să mai stau pe gânduri, îi înconjor trupul cu brațele.

— Chiar dacă mă minți pe față și nu-mi spui nimic, doar ca să nu mă îngrijorezi, știu sigur că tu ești îngrijorat al naibii de rău. Ochii tăi nu mint, Augustin, și n-am de gând să te las singur, chiar dacă tu îmi spui să plec, nemernicule, rostesc, așezându-ne amândoi pe podea și-l privesc. Îmi vine să-ți trag o mamă de bătaie, încât să-ți înghiți toate cuvintele spuse, mârâi către el nervoasă și-l observ mărindu-și ochii.

1 Micuța mea

— De când vorbești tu urât? mă întreabă nedumerit, do jenindu-mă puțin.

— De când folosești cuvântul *„despărțire"* și mă scot din minți, urlu la el și tot ce face e să-mi zâmbească. Nu e amuzant, idiotule! urlu în continuare la el și-l lovesc cu pumnii în piept, dar mă oprește repede, prinzându-mă de încheieturi.

— Vei fi o conducătoare al naibii de bună într-o zi, în cepe să-mi spună. Se vede că-i semeni întru totul, continuă să-și miște buzele și încerc să-mi dau seama despre cine, ce și cum.

— Ce vrei să spui?

Îmi înconjoară talia cu brațele și-și afundă nasul în scobitura gâtului meu, simțindu-l inspirând adânc.

— Te amo, chiquita[1]! Și-mi pare rău pentru că mi-am ieșit din minți, dar am crezut că te pierd, îmi mărturisește sincer. Drace, nu vreau să te pierd. Pentru tine aș străbate până și cele nouă cercuri ale iadului și aș dezlănțui întreg infernul pe pământ, doar ca să te găsesc și să te aduc din nou lângă mine.

Ultimele sale cuvinte mă cutremură. Îl cred în stare de așa ceva, nu știu de ce, dar ceva îmi spune că ar face-o fără ca măcar să stea și să ezite. Îi iau chipul între palmele mele făcute căuș și-mi lipesc buzele de ale sale, gustându-i-le și-l sărut.

— Yo tambien te amo, mi loco angel[2]!

***

Zilele au trecut mai repede decât mă așteptam, deși aș fi vrut să mai rămânem în Santorini, chiar dacă am avut prima noastră ceartă ca și cuplu oficial, însă ceea ce s-a întâmplat acolo în ultimele zile, ne-a pus serios pe gânduri. După mesajul amenințător pe care l-am primit, cel scris pe peretele dormitorului, a doua zi ne-am trezit cu un șarpe veninos pe capul nostru și atunci am înțeles că trebuie să plecăm

1 Te iubesc, micuțo
2 Și eu te iubesc, îngerul meu nebun!

dracului de acolo. De aceea ultimele zile de vacanţă, înainte de a ne întoarce acasă, le-am petrecut în Atena, un oraş superb după mine, vizitând ruinele antice şi gustând mâncărurile specifice locului.

Oftez prelung şi ies din duş, luând şi prosopul din suportul de pe perete şi mi-l înfăşor în jurul trupului, proptindu-mă în faţa oglinzii. Începând de azi sunt majoră, iar asta mă face să zâmbesc, dar nu pentru mult timp. Telefonul începe să vibreze puternic pe suprafaţa chiuvetei, anunţându-mă de primirea mesajului. Îl iau între degete şi-l deschid, citind ceea ce conţine.

„Îmi pare rău, chiquita, dar nu pot să ajung la club. Trebuie să plec chiar acum până în New Jersey, ca să rezolv ceva, altfel Dominic îşi iese din minţi."

Mesajul lui Augustin mă întristează brusc, ştiind că nu va putea fi prezent la majoratul meu şi îmi vine să-l înjur pe Dominic, pentru că tocmai acum s-a gândit să-mi trimită nebunul pentru a rezolva o problemă.

Fir-ar! Înghit în sec, ţinându-mi lacrimile în frâu şi de îndată ce las telefonul deoparte, încep să mă aranjez.

— *Christina, ce mama naibii faci în baie?* îmi captează atenţia glasul puternic al Emmei, venind din dormitor, şi îmi dau ochii peste cap. *Ieşi odată de acolo sau o să întârziem la petrecerea de ziua ta*, urlă în continuare şi cred că e gata să spargă uşa dacă nu ies.

— Eu ţi-am spus că nu vreau nicio petrecere, protestez, în timp ce deschid uşa larg şi păşesc pe covorul moale din cameră. Se poate să mă asculţi măcar o dată? o dojenesc şi o observ, dându-şi ochii peste cap şi se aşază pe marginea patului, privindu-mă cu o expresie vinovată.

De ce am impresia că-mi ascunde ceva?

— Da, da! Dacă nu aş mai fi dat o petrecere de ziua ta, totul ar fi fost banal şi sincer, odată în viaţă împlineşti optsprezece ani, îmi explică rolul petrecerii şi oftez învinsă.

Cu ea nu am cum s-o duc la capăt, mai ales că oricum face cum vrea. Strâng mai bine prosopul în jurul meu și mă îndrept spre dulap, cu gândul să îmi scot o pereche de lenjerie intimă din dantelă neagră... Eu și dantela, însă odată ce iubitul tău îți cumpără așa ceva, nu e frumos să refuzi, altfel va sta pe capul tău până cedezi. Am pățit-o de mai multe ori când am fost în Grecia.

— La mulți ani, draga mea! îmi urează mama și așază cutia pe suprafața patului. Nu prea am știut exact ce să-ți cumpăr de ziua ta, așa că ți-am cumpărat o rochie, mă anunță și ridică capacul cutiei, rochia neagră cu crem și câteva modele pe ea, îmi fură ochii și mă apropii de ea.

O iau între mâinile mele și o analizez îndeaproape, simțind materialul fin pe care urmează să-l îmbrac. Are spatele gol și se prinde la baza gâtului, iar de la brâu în jos e puțin mai lărguță. E ceva pe gustul meu și asta mă bucură.

— Ți-aș sugera să nu-ți iei o rochie pe tine, mă atenționează Emma și nu înțeleg de ce nu vrea să port o rochie. Surpriza pe care ți-am pregătit-o, ei bine... Începe să-mi spună, dar se oprește pe la jumătatea frazei și nu mai continuă. Nu prea e ok rochia, crede-mă, mă asigură și-mi dau ochii peste cap, pufăind.

Oftez învinsă și mă întorc spre mama, spunându-i din priviri că voi purta rochia cu altă ocazie, apoi îmi fixez ochii pe Emma, care doar îmi zâmbește cu gura până la urechi.

— Și ce propui să port? o întreb și o văd ridicându-se de pe marginea patului și se îndreaptă spre dulap.

Ajunsă în dreptul acestuia, îl deschide larg și-și înfige mâinile în hainele mele, scoțându-le rând pe rând, apoi le analizează. Le aruncă aiurea prin cameră și trece fără reținere la un alt șir de haine. *Doamne, o să am ce aduna după ea!* Mă așez pe marginea patului și încep să-mi aranjez hainele aruncate pe jos, cât timp ea încă umblă prin dulapul meu ca la ea acasă.

— Perfect! o aud exclamând, odată ce a găsit ce căuta și se întoarce spre mine, ținând între mâinile ei o pereche de pantaloni scurți din piele și o bluziță subțire albă, lungă

până peste fund, cu mâneci lungi şi care cade pe un umăr. Îmbracă-te cu astea, îmi sugerează şi mi le trânteşte în braţe. Acum, să vedem cu ce te încalţi, nu de alta, dar pantofii cu toc sunt excluşi, continuă să vorbească de una singură, învârtindu-se ca un titirez prin tot dormitorul.

O să înnebunesc cu ea. Cât timp Emma caută încălţămintea pe care să o port, mă pun şi îmbrac hainele pregătite de ea. Mă aşez în faţa oglinzii şi oftez. Gândul îmi zboară la Augustin şi la mesajul pe care l-am primit de la el şi mă întristez brusc.

Ce naiba face? Deşi, trebuia să mă aştept la aşa ceva, ca el să plece în vreo misiune, însă chiar şi aşa putea Dom să-l lase liber, măcar azi. Măcar de ziua mea de naştere! Îmi şterg lacrimile care mi-au apărut în ochi, căci mi-e dor de nemernic. Iau peria de pe măsuţa de toaletă şi trec de câteva ori cu ea prin părul lung, încercând să-l aranjez cât de cât, dar parcă stă doar cum vrea el.

Dau cu puţină cremă pe faţă, dar şi pe păr, astâmpărându-l şi completez totul cu un balsam de buze cu gust de căpşuni. După cum ştiţi bine nu-mi place să mă machiez, aşa că nu vă aşteptaţi la mai mult din partea mea, mai ales că Augustin iubeşte simplitatea, dar şi naturaleţea la o femeie.

— Gata, am găsit, se trezeşte Emma după jumătate de oră de căutări şi-mi aşază în braţe o pereche de balerini negri. S-a întâmplat ceva? mă întreabă nedumerită, văzându-mi faţa pe care o am.

— Nu e nimic, Emma, doar că... Fratele tău mi-a trimis mesaj că nu ajunge la club, din cauză că trebuie să meargă chiar acum în New Jersey, pentru a rezolva o problemă urgentă, o pun la curent cu schimbarea mea bruscă de spirit şi o văd plescăind nemulţumită.

— Ce naiba face acolo? Şi de ce acum? pune întrebare după întrebare revoltată şi-şi verifică din nou telefonul, căci a primit un alt mesaj.

Doamne, nu mai lasă telefonul ăla din mână de când a venit, dar cred că doar Kyle poate fi. Atunci când am cunoscut-o părea cam supărată şi pe bune dreptate, Emma a cam

minţit-o, dar şi pe mine şi asta nu e tocmai bine. Însă acum cred că s-au împăcat şi de aceea vorbesc atât de mult.

— Nu mai face faţa asta şi zâmbeşte, sigur fratele meu o să găsească el ceva cu care să se revanşeze.

Ştiu că vrea să mă facă să zâmbesc, e totuşi o zi importantă. Nebuna asta mică numai surprize îmi face şi când vine de la ea... Nici nu vreau să spun mai multe. Reuşesc să mă aranjez şi-mi încalţ balerinii, ca în cele din urmă să ieşim din cameră. Coborâm scările în grabă – mai degrabă sar peste ele, decât le cobor – şi ne îndreptăm spre maşina sport a Emmei, parcată pe aleea din faţa casei. Ajunsă în dreptul acesteia, deschid portiera şi mă urc în scaunul pasagerului, verificând în cele din urmă telefonul. Ceasul indică douăzeci şi treizeci de minute seara. Avem cel puţin câteva minute la dispoziţie ca să ajungem la clubul Neon de pe strada Acorn Row Street. Sincer, nici nu ştiu cine va fi acolo şi cine nu. Nu am foarte mulţi prieteni. În mai puţin de douăzeci de minute ajungem la destinaţie şi mulţumesc lui Dumnezeu că n-am făcut accident, la cum conduce Emma...

Să spunem doar că ea conduce cu viteză, ceea ce nu credeam că o va face vreodată. Deschid portiera şi ies odată cu Emma din maşină, îndreptându-ne acum spre intrarea în club. Îmi simt stomacul învârtindu-se şi-l caut din priviri pe Augustin, dar nici nu ştiu de ce fac asta, el nu e aici şi nici nu va ajunge prea curând. Îmi duc o mână spre tâmple şi le masez puternic, apoi inspir adânc şi înaintez spre locul în care se pare că este toată gaşca, chiar şi Dominic, numai Augustin nu e. Mă simt puţin ciudat şi prin minte îmi trece doar un singur lucru, că poate m-a minţit în legătură cu ceea ce are de făcut în New Jersey şi, de fapt, el e în altă parte, cu altcineva, trăgându-i-o aşa cum poate cu mine se simte ciudat să o facă, doar din cauză că am leşinat în seara aceea.

La naiba, Augustin! Nu mă face să cred asta, pentru că atunci aş arăta ca o proastă, care ţi-a dăruit pe tavă ce avea mai scump, puritatea. Încerc să-mi ţin lacrimile în frâu şi zâmbesc – mai mult forţat decât natural – şi ajunsă în dreptul mesei, încep să-i salut pe fiecare în parte.

— La mulți ani, fetița mea! glasul lui Dom îmi captează atenția, alintându-mă de parcă aș fi copilul său și chiar dacă îmi vine să-l iau la rost pentru că l-a trimis pe Augustin la mama dracului, fix de ziua mea, îl las să mă strângă în brațele lui.

Îmi înmânează o cutiuță destul de mărișoară și neagră.

— Deschide-l, mă îndeamnă.

Deschid cutia și în fața mea apare un lănțișor cu un pandantiv în formă de trandafir, de un roșu cu reflexii spre negru și-mi deschid puțin buzele de uimire. Îmi ridic privirea spre Dom și nici nu știu ce aș putea spune.

E atât de superb și de unic și sunt exact florile pe care le iubesc.

— Acest lănțișor e în familia mea de generații, începe să-mi vorbească. Mama i l-a oferit soției mele drept cadou, pe când aceasta a împlinit vârsta de optsprezece ani, iar acum ți-l ofer eu ție drept cadou, deși o mamă ar trebui să facă asta, continuă să-mi vorbească și mă întristez, știind că mama a refuzat vehement să vină aici.

Nu găsesc o explicație bună, dar nici nu am de gând să stau să caut.

— Dom, nu pot să-l primesc, spun pe un ton sugrumat. Ar trebui să i-l dăruiești fiicei tale, nu mie, continui și-l observ, luându-l din cutie, apoi se postează în spatele meu și mi-l pune la gât.

— Până voi ajunge să-mi cunosc fiica, va mai trece mult timp, Christina. De aceea vreau ca tu să-l ai, mărturia lui mă îndeamnă să-l privesc și văd cum înghite în sec.

Încuviințez scurt din cap și-l îmbrățișez cu căldură. Prezența sa chiar asta și emană în fond... o căldură părintească pe care nu pot să mi-o explic. Nu am cum.

— Vino, e timpul pentru surpriza mea, mă smulge Emma la propriu din brațele lui Dominic și mă trage după ea până în dreptul scenei.

Ăăă, de ce naiba m-a adus aici? mă întreb în sinea mea și înghit în sec, încercând să-mi dau seama ce mama naibii

facem aici. Privesc în jur și chiar dacă nu sunt mulți, doar noi, cei apropiați să spun așa, tot îmi pare prea aglomerat. Ajunse în dreptul unui scaun, Emma mă obligă forțat să mă așez pe el și fac întocmai.

— Emma! De ce naiba m-ai adus aici? mârâi printre dinți la ea și la felul în care cei prezenți mă privesc, îmi face inima să o ia la galop, neînțelegând ce poate fi așa super în a mă privi.

Mai mult ca sigur arăt ca o tomată.

— Face parte din surpriza mea, așa că stai cuminte acolo și nu te mișca, mă dojenește ca pe un copil mic care a fost pedepsit. Mă lasă de una singură, plecând de pe scenă.

— Emma!

Oh, Doamne! Luminile încep să se mai diminueze câte puțin, în timp ce melodia *„Don't play"* a lui Halsey începe să răsune puternic în boxe, făcând ca basul acesteia să-mi bubuie direct în piept. Nici nu știu la ce să mă aștept, dar trebuie să recunosc că până acum mă sperie grav surpriza Emmei. Dau să-mi închid ochii, inspirând adânc, însă două mâini se preling pe brațele mele în jos și încremenesc la propriu. Nu știu cine e și sincer, nici nu îndrăznesc să-mi întorc privirea într-o parte ca să mă uit. Glasul familiar îmi răsună brusc în timpane, chipul meu întorcându-se involuntar spre sursă.

— La mulți ani, demoniță mea! îmi urează Augustin și-mi oferă un sărut scurt pe buze, simțind că visez.

Mă uit cu ochii cât cepele la felul în care e îmbrăcat, acoperindu-mi gura cu o mână și trebuie să recunosc că arată al dracului de bestial într-o pereche de blugi negri, rupți pe alocuri și lăsați mult prea pe șolduri și-un maiou alb pe el. *Oh, Doamne! Ce vrea să facă? Și parcă era în New Jersey*, murmur în sinea mea, privind în continuare la felul în care se mișcă. Îmi trag câteva palme mintal și acum îmi pică fisa. surpriza Emmei. Un număr de striptease din partea fratelui său. Fir-ar!

Chiar trebuia asta? Oare unde să mă ascund, deoarece ochii celorlalţi sunt ţintă pe noi. Acum înţeleg de ce m-a pus Emma să mă îmbrac aşa şi nu în rochia primită cadou de la mama. Mai arunc o privire prin încăpere şi-l observ pe Dominic ieşind pe uşa principală. Suflu uşurată, căci din-tr-un motiv neînţeles nici de mine, nu îl voiam aici, mai ales acum. Îmi muşc cu putere un deget şi mă uit ca o dementă la bărbatul care mi-a dat lumea peste cap, cum îşi apucă maioul în pumni şi-l sfâşie la propriu de pe el, punându-mi-l mai apoi în jurul gâtului şi-mi plasează încă un sărut pe buze. În acest moment pur şi simplu am uitat cum să respir. Îmi ia mâinile şi mi le aşază pe pectoralii săi ce-mi taie şi mai mult respiraţia şi coboară cu acestea spre abdomen, apoi spre betelia blugilor şi mă îndeamnă să mă ridic, în timp ce îl privesc ca o dementă în ochi. Nu ştiu exact ce vrea să facă, dar mă simt hipnotizată.

Mă întoarce brusc cu spatele şi mă îndeamnă să mă aplec puţin în faţă. Fac întocmai, căci se pare că nu am încotro, fiind pusă aşa de el şi mă prind cu mâinile de scaun. Îl simt, frecându-se la propriu de mine şi cred că tocmai mimează o partidă de sex, mai ales că toţi ceilalţi au început să fluiere şi să urle. Oh, drace! Îmi simt obrajii, încălzindu-se, pe semne că roşesc şi încep să-mi muşc buza de jos. Augustin mă trage înapoi în braţele sale şi simt cum mâinile-i coboară pe şoldurile mele, întorcându-mă dintr-o simplă mişcare cu faţa spre el. Zâmbetul şiret pe care îl afişează pe chip, îmi dă de înţeles că tocmai arăt destul de răvăşită şi e doar vina lui.

— Încă n-am terminat, micuţo! mă anunţă, făcându-mi jucăuş din ochi şi mă întinde pe jos cu faţa spre el şi cu mâinile puse deasupra capului.

Înghit în sec şi sunt curioasă de ceea ce mai vrea să facă. Bazinul începe să i se mişte tot mai sus spre faţa mea – acum că e cu spatele spre mine – şi nici nu ştiu cum ar trebui să reacţionez. Zâmbesc ca idioata şi îmi vine să mă ascund pe undeva, în timp ce el se mişcă în voia lui, atât de natural şi fără nicio grijă. O omor pe Emma, dar trebuie să

recunosc că-mi și place surpriza ei. Ajuns cu chipul în dreptul gurii mele, îl privesc, mușcându-mi buza și tot ce vreau să fac e să i le sărut al naibii de mult. Mă ajută să mă ridic de jos, ajungând din nou în brațele sale și timp de o secundă ne privim. Îi simt mâna înfigându-se lent în părul meu și-și apropie chipul până în punctul în care buzele noastre se unesc într-un sărut.

— La mulți ani, micuțo! îmi urează din nou și îmi zâmbește, cu cât scena începe să se aglomereze, în timp ce muzica se schimbă subit. Ce-ai zice dacă o ștergem de aici, îmi propune și încuviințez scurt din cap că da.

Fără să mai stăm pe gânduri, ieșim prin spate. Din câțiva pași ajungem în dreptul mașinii, deschid portiera și urc în scaunul pasagerului, nu înainte de a-l săruta pe Augustin. Mă fac comodă, cât timp el ocolește mașina și se urcă în scaunul șoferului și plecăm.

— Unde mergem? îl întreb într-un târziu.

— La apartamentul meu din centru. Nu o să ne deranjeze nimeni acolo, mă anunță și apasă accelerația până în pământ, făcând ca mașina să zboare de-a dreptul pe șosea.

În câteva minute ajungem la destinație și oprește mașina în parcarea unui complex de apartamente din centru. E pentru prima dată când vin aici și cred că nu de foarte mult timp și l-a achiziționat. Deschid portiera în același timp cu Augustin și coborâm din mașină, îndreptându-ne apoi spre intrarea principală a blocului. Luăm liftul și urcăm cu el până la penultimul etaj.

Apartamentul pare destul de spațios, amenajat în nuanțele care îmi plac la nebunie: negru, roșu și alb. Îmi simt părul dat la o parte, apoi buzele ce se lipesc inevitabil de linia pulsului de pe gâtul meu și începe să-mi guste pielea deja înfierbântată de numărul pe care mi l-a oferit chiar el însuși acum câteva minute.

— Augustin, îi gem numele, auzindu-i mârâitul și îmi ridic mâinile în sus, ajutându-l.

Scapă destul de repede de bluza subțire de pe mine, dar și de pantalonii scurți pe care îi port și mă întorc cu fața spre el. Își aruncă privirea de jos în sus, analizându-mă și zâmbesc subtil. Ei bine, nu e singurul care are surprize în program, ci și eu. Cămășuța de noapte din satin, cu breteluțe subțiri, dantelă la cupele sânilor și lungă până pe coapse, îl face pe Augustin să-și prindă buza între dinți, mârâind excitat. Se năpustește asupra mea, exact ca o felină care și-a prins prada și în acest moment, și nici nu-mi mai pasă de faptul că m-a mințit în legătură cu plecarea la New Jersey și că de fapt el se pregătea pentru ceea ce mi-a oferit drept cadou sora lui.

Pasiunea cu care mă sărută, de parcă depinde totul acum de noi și de iubirea noastră ca să salvăm lumea, mă îndeamnă să-i înlănțui gâtul cu brațele. Palmele sale alunecă ușor pe coapsele mele, apoi pe picioare și mă simt săltată în brațele sale, în timp ce-mi încolăcește picioarele în jurul său și se îndreaptă spre dormitor. Nici nu știu cum își dă seama care e acela. Deschide cu greu ușa – nu înainte de a mă izbi cu spatele de aceasta – și intră, îndreptându-se cu pași repezi spre patul care tronează în mijlocul camerei și mă așază între așternuturile reci. Pârâitul ce se aude în următoarele secunde, îmi confirmă că tocmai mi-a sfâșiat atât cămășuța de noapte, cât și chiloții de pe mine, lăsându-mă complet goală în fața lui. Se pare că-i cam place.

Buzele i se lipesc de sânul meu drept, iar spatele mi se cambrează, gemând prelung și îmi înfig degetele în părul lui mătăsos, dezordonându-l și mai mult decât e deja. Limba sa caldă trasează cercuțe în jurul sfârcului deja întărit, înnebunindu-mă și îmi doresc să-l simt adânc între coapsele mele. Îi iau chipul între palme și-l trag la nivelul meu, pregătindu-mă să-l primesc fără rețineri. Buzele noastre zici că poartă o luptă continuă, devorându-se, în timp ce drăcușorul său neastâmpărat intră brusc și destul de adânc înăuntrul meu, ca și cum ar fi pentru prima dată, doar ca să mai amelioreze disconfortul. Mișcările lui sunt când lente,

când accelerate, ieșindu-i întotdeauna în întâmpinare și-l aud, mârâind cu chipul afundat în scobitura gâtului meu. Îi cuprind trupul cu brațele și-mi înfig unghiile în carnea de pe spatele său, alunecând cu acestea în jos cu cât orgasmul ne scutură necontrolat trupurile asudate și-l privesc în ochi.

— Te amo, mi chiquita loca[1]! îmi spune, ca mai apoi să se lase într-o parte și mă trage în brațele sale.

— Yo tambien te amo, mi demonio[2]! îl alint și-l aud mârâind.

***

Razele soarelui îmi mângâie ușor chipul, îndemnându-mă astfel să-mi deschid ochii, dar îi închid repede la loc din cauza luminii prea puternice care îmi irită irișii. Mă întind ca o pisicuță în așternuturi și-mi frec ochii cu palmele ca să-mi revin și ațintesc tavanul. Zâmbesc ca o nebună și-mi acopăr fața cu palmele, amintindu-mi de ziua de ieri. Nebunie curată, atât pot să spun. Mă ridic în șezut și privesc în jur, realizând că locul de lângă mine e gol și nici urmă de Augustin.

Zgomotul care se aude venind dinspre bucătărie, îmi confirmă prezența lui, dar nu prea știu ce face. Sper doar să nu mai facă o scenă ca în Santorini. Mă așez pe marginea patului cu cearșaful în jurul meu gândindu-mă ce să iau pe mine, nu de alta, dar atât chiloții mei, cât și cămășuța de noapte sunt făcute ferfeniță pe podea. Casc prelung și decid să mă îndrept spre dulap. Ajunsă în dreptul acestuia, îl deschid și îmi trec degetele peste hainele frumos aranjate, inspirând adânc în plămâni parfumul lui Augustin. Îmi închid ochii preț de câteva secunde și mă las îmbrăcată de acesta, ca și cum el ar fi lângă mine, încântându-mă cu atingerea sa. Scot într-un târziu o pereche de pantaloni scurți și un tricou, gândindu-mă să le îmbrac, căci hainele mele sunt pe undeva prin living. Arunc cearșaful pe marginea patului, îmbrac

1 Te iubesc, micuța mea nebuna
2 Și eu te iubesc, demonul meu

hainele deja pregătite şi ies din cameră, îndreptându-mă cu paşi lejeri spre bucătărie unde-l găsesc pe Augustin, care încerca să gătească ceva. Mă amuză puţin încercarea lui, dar trebuie să recunosc că e demn de admirat pentru străduania de care dă dovadă.

— Bună dimineaţa! îi urez, în timp ce-i cuprind trupul cu braţele, pe la spate, şi-l îmbrăţişez.

— Bună dimineaţa şi ţie, micuţa mea! Sper că îţi plac ouăle cu bacon şi cu un pahar de suc de portocale pe lângă? mă întreabă şi zâmbesc. Nu sunt mare bucătar, dar...

— E perfect, amore[1]! îl asigur, întrerupându-l şi-i sărut scurt buzele. Mi-ai văzut gentuţa? îl întreb deodată, ştiind că o aveam cu mine când am plecat de la club, dar nu am găsit-o în apartament. Trebuie să-mi iau pastila..., încep să spun, dar mă opresc.

Zâmbetul imens ce se află acum pe chipul lui Augustin, mă debusolează şi nu înţeleg de ce zâmbeşte sau sunt eu încă prea somnoroasă ca să-mi dau seama şi de altceva.

— Acum pot spune că ne comportăm ca un cuplu normal, vorbeşte şi zâmbesc şi eu. Cred că gentuţa ţi-a rămas în maşină, iar cheile sunt pe măsuţa din hol, mă anunţă şi încuviinţez scurt din cap că am înţeles, îndreptându-mă spre ieşirea principală. Vin cu tine, îmi spune, lăsând totul deoparte, dar îl opresc.

— Mă duc doar după gentuţa mea, nu mă duc în lume, Augustin! Ce poate să mi se întâmple? îl întreb şi-l observ, oftând.

Îmi pun mâna pe clanţă, deschid uşa şi mă îndrept spre lift. Ajunsă jos, ies pe uşa blocului şi păşesc lejer, dar şi cu zâmbetul pe buze, spre maşina parcată în faţa complexului de apartamente. Ridic puţin mâna, având cheia între degete, şi pe când s-o deblochez nu mai apuc, căci brusc totul devine negru în faţa mea.

1 iubire

– Capitolul 5 –

Augustin Ozera
„Trandafir Sălbatic"

Aşez pe suprafaţa măsuţei din living cele două farfurii cu micul dejun pregătit de mine – nu sunt un bucătar înnăscut, însă intenţia contează cel mai mult – şi îmi iau telefonul la verificat. De îndată ce-l deblochez, constat că e trecut de nouă şi jumătate dimineaţa, iar Christina încă nu s-a întors de la maşină. *Ce naiba face?* mârâi în sinea mea şi încă sper să nu fi dat bir cu fugiţii, mai ales după ce i-am dezvăluit cu ce anume mă ocup. Chiar dacă şi tatăl ei, Dominic, e în aceeaşi oală cu mine, tot cred că într-o bună zi ceea ce fac o va îngrozi şi va pleca, lăsându-mă singur.

Oftez prelung şi încerc să alung orice gând prostesc pe care îl mai am şi îmi trec o mână prin păr, în timp ce mă îndrept spre uşile glisante care dau spre balcon. Ajuns în dreptul acestora, le deschid larg şi păşesc desculţ în balconul spaţios. Îmi aşez mâinile pe balustradă, mă aplec puţin în faţă şi privesc spre maşina care pare pustie şi nici urmă de Christina. Încă cred că a dat bir cu fugiţii – sincer nici nu o condamn – însă sentimentul ciudat care mă învăluie dintr-odată, mă pune serios pe gânduri. Mă aplec din nou peste balustradă şi privesc atent în jos spre maşină, realizând într-un final că uşa de pe partea şoferului e întredeschisă. Mă retrag înapoi şi mă hotărăsc să cobor. Îmi încalţ repede adidaşii, îmi iau telefonul şi ies ca un taifun pe uşa apartamentului şi o iau la fugă pe scări în jos. Chiar dacă sunt în jur de vreo nouă etaje de coborât, tot nu mă opresc şi continui să le cobor în fugă, ajungând de multe ori să sar şi peste câte trei-patru trepte odată doar ca să ajung unde trebuie. În câteva minute sunt jos, gâfâind al dracului de rău şi mă reped spre maşină cu inima bubuindu-mi în piept şi încerc să nu-mi fac scenarii macabre. Ajuns în dreptul

acesteia, deschid portiera larg şi încremenesc. Pe scaunul şoferului stă o poză cu micuţa mea, legată de mâini şi de picioare, cu un căluş la gură şi pare destul de inconştientă, iar în spatele ei, e nimeni altul decât Emanuel Del Castillo. Ce mama naibii? Iau poza între degetele tremurânde, de la furia care creşte treptat în mine, şi-o întorc pe partea cealaltă. Îmi trec privirea peste scrisul de pe aceasta şi citesc.

„Dacă vrei să-ţi mai vezi regina în viaţă, ai face bine să-mi aduci atât marfa, cât şi toate acţiunile furate, la depozitul cinci sute cincizeci şi şase, de pe West Chammob, altfel o transform în produsul meu favorit.

Emanuel"

Îmi strâng palmele în pumni până când unghiile îmi intră în carne şi las ca furia să izbucnească afară ca un vulcan în erupţie, în timp ce trântesc portiera maşinii şi o lovesc cu piciorul de parcă ar avea vreo vină. Nemernicul s-a luat de cine nu trebuie. Drace! Am să-l omor de se atinge şi de un fir din părul ei, e mai mult decât stabilit. Nimeni nu se atinge de îngerul meu, doar eu. Îmi scot telefonul din buzunarul blugilor şi-l apelez pe Dominic, nu de alta, dar e fiica lui şi trebuie să ştie ceea ce s-a întâmplat. După două bipuri, acesta răspunde.

— Emanuel Del Castillo o are pe Christina! îl informez, fără să mai salut, chiar dacă ştiu că asta îi va face mai mult rău decât bine şi inspir adânc.

— *Spune-mi că glumeşti?* mă întreabă printre dinţi alarmat şi mi-aş dori să fie doar o glumă proastă, dar nu e.

— Dom, îi pronunţ doar numele şi oftez prelung.

— *Cum mama dracului s-a întâmplat asta?* urlă cât îl ţin plămânii şi e doar vina mea.

Nu trebuia să o las să meargă de una singură, dar e aşa de încăpăţânată, exact ca tatăl ei. Îmi vine să zâmbesc când mă gândesc la Dominic şi la Christina, căci sunt ca două

picături de apă, dar nu e timp pentru așa ceva acum. Trebuie să o scot din ghearele lui Emanuel, chiar dacă trebuie să-mi vând sufletul diavolului, murind. Fir-ar! Îmi umezesc buzele cu limba și încerc să mai spun ceva, dar Dominic mi-o ia înainte și vorbește în locul meu.

— *Nu-mi pasă cum mama dracului vă descurcați și pe cine trebuie să omorâți, dar mie îmi scoateți fiica din ghearele lui Emanuel sau vă omor eu pe toți, începând cu tine,* urlă în continuare la mine, al naibii de furios și știu sigur că nu glumește.

Și-a căutat fiica ani de zile, iar acum că a găsit-o, e normal să nu mai vrea să o piardă, dar nici eu. O iubesc al dracului de mult și simt că fără ea, viața mea nu mai are culoare. Fără să-i mai spun un afurisit de cuvânt, îi închid telefonul în nas și intru înapoi în bloc. Am să-l găsesc pe Emanuel de unul singur și o să-mi aduc îngerul înapoi acasă. Dau să intru grăbit în lift, acum că ușile s-au deschis, dar mă retrag și îi fac loc doamnei Knox să iasă din acesta apoi intru în el și mă rog Domnului ca liftul să urce cu viteza luminii. Însă cum asta nu se întâmplă, aștept cuminte, chiar dacă îmi vine să-l pocnesc și urc spre penultimul etaj. Dau năvală în apartamentul recent cumpărat – doar ca să mă pot refugia cu Christina aici, ori de câte ori avem ocazia, făcându-ne nevăzuți – și puțin îmi mai pasă de micul dejun care s-a răcit deja și intru în dormitor.

Imagini cu mine și micuța mea în diferite poziții, îmi revin acum în minte și-mi arunc privirea prin încăpere, realizând că nu este un colț al camerei în care să nu fi făcut dragoste aseară. Mă surprinde că încă mai poate merge pe picioarele ei. Scutur ușor din cap ca să-mi revin și mă îndrept într-un final spre dulap. Îl deschid larg și încep să arunc hainele pe pat, descoperind ceea ce ascund în compartimentul secret din fundul acestuia. În caz de urgență e bine să ai la îndemână un arsenal întreg de arme, muniție, bani și cât mai multe identități. Nu știi niciodată când ai

nevoie să fii altcineva decât tu însuţi. Scot tot ceea ce-mi trebuie, plus câteva haine în caz de orice şi ies din apartament. Emanuel şi-a semnat sentinţa la moarte, de îndată ce eu am semnat un pact cu însuşi diavolul doar ca să-mi aduc îngerul înapoi acasă.

Nici nu ştiu cum am ajuns aşa de repede jos, doar acum realizez că sunt în parcare şi deschid portiera. Îmi las corpul să alunece în scaunul şoferului, aruncând în acelaşi timp şi geanta pe scaunul din dreapta şi plec în trombă spre depozitul cinci sute cincizeci şi şase, din West Chammob. Nu ştiu ce voi găsi acolo, dar nu plec fără Christina. Apăs ambreiajul, schimb viteza într-a cincea şi accelerez, călcând pedala până în pământ. N-am de gând să o pierd aşa cum am pierdut-o pe Eva şi pe părinţii mei. Poate că sunt eu un egoist, un nemernic, un nebun cu acte în regulă, un criminal fără scrupule sau oricum mai vreţi voi să mă faceţi, dar atunci când îmi deschid inima şi sufletul cu totul, dau tot ce trebuie – chiar şi viaţa – doar ca să protejez persoanele la care ţin cu adevărat.

Nimeni nu ştie cum sunt eu de fapt, cum am ajuns un demon fără sentimente, fără emoţii, fără să-mi pese puţin de alţii. Când am cunoscut-o pe Eva, am fost un băieţandru naiv şi prost, oferindu-i tot ce-am avut mai bun din mine şi am continuat să o iubesc chiar dacă ştiam că ea mă înşală cu cel mai bun prieten al meu, Ashton Mason Harys, vărul primar al Christinei. În perioada aceea eram ca şi fraţii, ajungând chiar să ne tatuăm pe gamba dreaptă câte o panteră neagră – animalul nostru de pradă preferat, dar karma se pare că a avut alte planuri şi din fraţi am ajuns duşmani. Şi totul din cauză că am prins-o pe Eva, trăgându-şi-o cu Ash la marginea oraşului, într-o maşină. La câţi nervi am avut atunci, am crezut că îi omor pe amândoi acolo fără să-mi pese de consecinţe, însă am închis ochii şi am rupt definitiv legătura cu Ash, făcându-i pe plac Evei, neştiind că acesta era şi planul ei de la bun început.

Nemernica a încercat să mă facă să rup orice legătură cu familia Evans şi cu toţi ceilalţi, inclusiv de tot ce ţine de frăţia Tigrului şi să trec la o altă frăţie mult mai puternică, din câte îmi spunea ea. Dar ceea ce m-a adus în stadiul în care sunt, e moartea ei violentă şi destul de fulgerătoare, dar şi moartea neaşteptată a părinţilor mei, la doar două zile după moartea Evei. Nici acum după aproape trei ani de la moartea lor, nu pot să deslușesc biletul pe care mi l-a lăsat Eva.

Te rog iart-o, nu e în toate minţile, rostesc în sinea mea aceleaşi cuvinte care sunt scrise până şi acum pe acelaşi bilet pe care mi l-a lăsat în urma sa, dar tot nu ştiu pe cine trebuie să iert. Am încercat totul, doar ca să aflu adevărul din spatele acelor cuvinte, dar tot nimic, iar moartea părinţilor mei şi acum îmi pare la fel de suspectă, căci nici în ziua de azi nu am găsit cutia neagră a avionului în care erau, îndreptându-se spre San Antonio pentru a încheia o afacere.

Moartea lor m-a băgat într-o depresie de neimaginat, ajungând să mă comport ca un dement psihic, scăpat de la balamuc, însă trebuie să recunosc că imaginea îndurerată a surorii mele m-a pus serios pe gânduri în perioada aceea, realizând că fără mine nu mai are o familie. Toate astea m-au transformat în ceea ce sunt azi: un egoist fără sentimente, fără emoţii, un demon scăpat din lanţurile infernului, care nu cunoaşte durerea, frica, iertarea sau iubirea. Sunt doar ceea ce m-au creat alţii, pentru că trădarea lor e cea mai dureroasă, schimbând o persoană de la o extremă la alta.

Dar uite că îngerul promis mi-a fost trimis şi să o pierd acum nu e permis. Mi-e dor de micuţa mea nemernică, de încăpăţânata care nu s-a lăsat şi mi-a demonstrat contrariul în tot, oferindu-mi iubirea ei necondiţionată, încât am ajuns să mă îndrăgostesc nebuneşte de ea şi dacă mi-ar cere cineva să-mi dau viaţa în schimbul ei, aş face-o fără să regret. Virez brusc spre dreapta, amintindu-mi de ceva important şi mă îndrept spre casa lui John şi a lui Maryse. Femeia aia se joacă grav cu nervii mei, dar şi cu răbdarea care începe să cam dispară. I-am lăsat timp de gândire cât am fost cu

micuța mea în vacanță, dar observ că nici acum nu i-a spus încă adevărul, așa că am de gând să o strâng de gât dacă nu face ceva în privința asta. Opresc pe aleea din față și ies ca un dement din mașină, îndreptându-mă cu pași repezi spre intrarea principală. Ajuns în dreptul ușii, încep și bat cu pumnii în aceasta, doar ca să mă audă și aștept destul de stresat. După alte cinci minute – cronometrate, privind intens ceasul – aud ușa, deschizându-se și mă întorc în spate, dând nas în nas cu Maryse, exact persoana pe care îmi doream să o vad.

— Ce cauți aici și unde e Christina? mă ia la rost, privindu-mă cu ură.

— Timpul a expirat, Maryse! mârâi și intru neinvitat în casă. Ți-am spus să-i spui Christinei adevărul, dar puțin îți pasă de asta din câte observ, încep să urlu la ea, fără să-mi pese dacă mă aude cineva sau nu. Iar acum e în mâinile unui traficant de droguri, dar și de carne vie și toate astea pentru că tu nu ești în stare să-i spui adevărul, astfel încât familia ei biologică să o poată trece pe numele de drept, făcând ca protecția ei să fie și mai bună.

— Și tu ce ești, doar de formă pe lângă ea? Cum ai putut să-i lași pe nemernicii aceia să-mi răpească fiica? urlă la mine și rămân surprins că încă o consideră pe Christina ca fiind fiica ei, mai ales după câte i-a făcut.

— Încetează să mai crezi că e fiica ta, Maryse. Scoate-ți dracului asta din cap și împacă-te odată cu adevărul, urlu la ea. Ea e fiica lui Dominic Evans, șeful frăției Tigrului și așa trebuie să rămână. Și-a căutat fiica timp de doisprezece ani ca un dement, iar acum că a găsit-o, te asigur că nu va m-ai lăsa pe nimeni să o ia de lângă el, dar te asigur că nici eu nu te voi lăsa să o iei de lângă familia ei, dar nici de lângă mine, îi fac un jurământ.

— Ce te face să crezi, că o să creadă Christina faza cu familia ei? mă întreabă pe un ton drăcesc, iar asta nu îmi place deloc. N-am de gând să te las să-mi iei fiica de lângă mine. E a mea și așa va rămâne cât timp trăiesc, urlă și ea la mine.

— Peste cadavrul meu, mă răstesc doar ca să mă fac înțeles.

— Atunci mori odată, mârâie, ca în secunda următoare să se repede spre mine cu un cuțit în mână.

De unde mama dracului l-a mai luat și pe acela? Mă trag în spate, ferindu-mă din calea cuțitului și mă reped spre ea, în încercarea de a-i lua arma albă pe care o are și o imobilizez, prinzându-i mâinile.

I le duc la spate și o fac cumva să scape de nenorocitul acela de cuțit.

— Ce naiba se întâmpla aici? ne captează atenția vocea lui John, iar asta o face pe Maryse să izbucnească în plâns și să cadă în șezut pe podea. Maryse, iubito! Ce ai mai făcut acum? o întreabă îngrijorat și se îndreaptă spre ea.

— Nu-l lăsa să mi-o ia pe Christina, îi cere cu ochii în lacrimi și îl observ pe John, întorcându-și privirea spre mine și oftează sătul.

— O să mă asigur că va afla adevărul. Toată treaba asta a mers mult prea departe, îmi spune, asigurându-mă.

— Sper să fie așa, altfel va ieși destul de urât și niciunul dintre noi nu cred că ne dorim una ca asta, e tot ce-i mai spun și ies din casă.

Mă îndrept cu alți pași grăbiți spre mașină. Îmi proptesc capul de speteaza scaunului și-mi frec fața cu palmele. Tot ce îmi doresc acum e să mă trezesc și să mă întorc pe o parte, găsind-o pe micuța mea acolo, dar degeaba visez la cai verzi pe pereți, pentru că acesta nu e un vis, ci un coșmar care trebuie să se termine... azi. Învârt cheia și pornesc motorul. Pe tot parcursul drumului gândul îmi zboară la tot felul de metode prin care pot să-l torturez pe Emanuel până la moarte, dar parcă toate astea nu sunt de ajuns. Oftez prelung și dau drumul stației.

— *Cum dracu a reușit Emanuel să o prindă pe Christina?* mă întreabă Alex aproape urlând, de îndată ce stația e deschisă și nici prin cap nu mi-ar fi trecut că poate e cineva la celălalt capăt.

— Am fost un idiot că am lăsat-o să meargă de una singură până la maşină, îi răspund nervos, strângând şi mai tare volanul în mâini. Însă cred că nemernicul n-a făcut nimic până în acest moment şi a aşteptat cuminte. Iar noi ca nebunii ne-am întors înapoi, crezând că s-au calmat lucrurile şi că putem rezolva totul altfel, dar se pare că nu a fost aşa cum am crezut, iar acum Christina e la el. Oricum, Emanuel şi-a semnat sentinţa la moarte, îi spun şi accelerez şi mai mult.

— *Ce ai de gând să faci?* nelinişstea pe care o are, în timp ce degetele lui trec cu uşurinţă peste butoanele de la tastatură, îmi spune că ştie exact de ce sunt în stare să fac.

— Mă duc să o aduc pe Christina acasă şi am de gând să o strâng pe Maryse de gât, dacă nu-i spune odată pentru totdeauna adevărul, nu înainte de a-l băga pe Emanuel la doi metri sub pământ, gândurile mele întunecate sunt cele mai de temut, mai ales când cineva se leagă de ce-i al meu.

— *Augustin!* glasul îngrijorat a lui Happy, de undeva din spate, ajunge până la urechile mele şi cred că ştie ce am de gând să fac.

— Nu, Happy! N-am de gând să dau înapoi, n-am de gând să mă fac că plouă când, de fapt, e soare afară. Ea e singura care mi-a arătat ceea ce trebuia să observ de mult timp şi pierderea ei nu este o opţiune pentru mine. O iubesc prea mult ca să-mi mai pese de viaţa mea acum, răspund sigur şi aici nu mai sunt doar gândurile mele, ci şi ce îmi dictează inima şi sufletul.

Opresc maşina chiar în faţa depozitului cinci sute cincizeci şi şase, de pe West Chammob şi fără să mai stau prea mult să ascult ceea ce au ceilalţi de spus, ies din maşină – nu înainte de a scoate din geantă câteva pistoale şi cartuşe pline cu gloanţe – şi mă îndrept spre intrarea în depozit. Un sentiment ciudat mă învăluie cu cât înaintez, dar tot nu dau înapoi. Ajuns în dreptul acestuia, mă lipesc de peretele depozitului şi înaintez pe lângă el până în dreptul unui geam. Arunc o privire înăuntru, dar nu o văd pe micuţa mea, iar asta mă înfurie groaznic. *Unde naiba o ţine?* mârâi în

sinea mea şi mai fac câţiva paşi până ajung la un alt geam şi privesc înăuntru. Totul pare al naibii de pustiu, dar de ce mama dracului simt că tocmai am căzut într-o capcană? Chiar dacă aşa e, tot nu plec de aici fără îngerul meu nebun. Fac încă câţiva paşi, privind lateral ca să nu fiu prins şi reuşesc să ajung la un alt geam, puţin mai în faţă. Arunc o privire înăuntru, cercetând fiecare colţ al încăperii ca în final să o găsesc pe Christina. Aceasta încearcă din răsputeri să se elibereze, dar nu prea îi iese. Se uită când în stânga, când în dreapta, doar ca să se asigure că nu o vede nimeni şi încearcă din nou. Scot una din arme şi o armez, înaintând spre uşa din capătul celălalt.

Din câţiva paşi ajung în dreptul acesteia, o deschid larg, cu greu ce-i drept şi încep să privesc în lateral asigurându-mă că nu e nimeni care să-mi sesizeze prezenţa şi intru, îndreptându-mă acum spre locul în care micuţa mea e ţinută ostatică. După câteva cotituri ajung repede la ea şi îi acopăr gura cu mâna, doar ca să nu ţipe şi să alerteze pe toată lumea, şi îi şoptesc:

— Sunt eu, micuţa mea! Am venit să te iau de aici. O calmez şi tot ce primesc de la ea sunt nişte mormăieli indescifrabile, aşa că îmi iau mâna de la gura sa dulce şi o las să vorbească.

— Augustin, e o capcană, pleacă! îmi cere cu ochii în lacrimi şi dacă ea crede că am să o las aici, sacrificându-se pentru mine, înseamnă că s-a lovit la cap şi nu mai ştie ce spune.

— Nu plec de aici fără tine, mă răstesc către ea, în timp ce-i desfac legăturile de la mâini.

— E doar vina mea, dacă te ascultam şi te lăsam să vii cu mine..., începe să-mi spună cu părere de rău, dar nu mai continuă. Sunt doar o pacoste pe capul tău, continuă după câteva secunde să-mi vorbească din nou, dar ceea ce-mi spune mă face să-mi doresc să-i înroşesc chiar acum fundul.

Reuşesc să-i desfac legăturile, care zici că sunt făcute de un om prost şi fără minte, şi o trag în braţele mele, sărutându-i creştetul.

— Eşti pacostea mea şi aşa vreau să şi rămână. Acum vino, să plecăm naibii de aici, o îndemn, împletindu-mi degetele cu ale ei şi ne îndreptăm spre ieşirea din depozit, doar că nu mai apucăm să ajungem, Emanuel şi oamenii lui încep să ne înconjoare din toate părţile.

— Bravo, fenomenal! vocea batjocoritoare a lui Emanuel îmi zgârie timpanele, în timp ce bate din palme, aplaudându-ne. Şi uite-l pe Augustin în persoană, venind să-şi recupereze regina, face o plecăciune. Cât de eroic! gesticulează, în timp ce vorbeşte, amuzându-se, iar eu o trag pe Christina în spatele meu.

— Las-o să plece, Emanuel! Mă ai pe mine, nu asta ţi-ai dorit? îl întreb şi o ţin pe Christina.

— Nu plec fără tine, Augustin, glasul sugrumat care vine din spatele meu, mă face să-mi strâng palmele în pumni, dar nu din cauza cuvintelor Christinei, ci din simplul fapt că va trebui să mă lupt cu Emanuel pentru eliberarea noastră, dar pentru ea aş face orice.

— Cine ar fi crezut că până şi nemilosul, neînfricatul, Augustin Ozera are o slăbiciune, şi anume pe ea. Cum îi spui? face o mică pauză, de parcă s-ar gândi, apoi îşi îndreaptă privirea spre mine. Ah, da! Your wild rose[1]! vorbele pe care le scoate zâmbind mă scot şi mai mult din minţi.

Şi, da! Christina e trandafirul meu sălbatic, care s-a lipit de inima mea şi a rămas acolo, dar e şi îngerul care m-a vindecat şi mi-a dăruit totul necondiţionat, fără să ceară ceva în schimb. Şi să o pierd acum? Aş prefera să mor în chinuri decât să se întâmple asta.

Îmi iau poziţia de atac, ştiind exact ceea ce urmează să se întâmple, mai ales că matahalele lui Emanuel se pregătesc intens pentru o confruntare, şi o trag pe Christina şi mai bine în spatele meu. Chiar dacă nu-i văd chipul, ştiu că e speriată, mai ales că îi simt trupul tremurând. Ochii lui Emanuel privesc când spre noi, când spre oamenii săi şi-odată ce primul se năpusteşte asupra mea, la comanda

1 Trandafirul tău sălbatic

idiotului care ne privește cu amuzament, îi servesc un croșeu de dreapta, apoi de stânga și tot așa, ajungând să împart pumni și picioare în orice direcție doar ca să-mi apăr micuța. Dar la naiba, sunt mult prea mulți, iar noi, doar doi, asta limitându-ne șansa de a putea ieși din dărăpănătura asta de depozit. O prind pe Christina de braț și o învârt în așa fel, încât să o aduc din nou în spatele meu și împart din nou pumni și picioare, până în punctul în care mă simt doborât la pământ de una dintre matahalele lui Emanuel. Sunt luat pe sus de către cinci indivizi, ce acum mă țin imobilizat și mă dezarmează complet, în timp ce micuța mea se zbate în mâinile celor doi bărbați.

— Dă-i drumul, Emanuel! Ea nu are nimic de-a face cu totul, mă ai pe mine, ce mama dracului? mă răstesc către acesta și tot ce primesc în schimb e un râs batjocoritor, în timp ce se apropie de fata care a dat un nou sens vieții mele.

— Și să pierd un așa trandafir sălbatic? mă întreabă, cât timp îi mângâie chipul micuței mele cu degetele sale murdare, făcând-o să se dea mai în spate, scârbită de gestul lui.

Te omor de te mai atingi de ea, mârâi nervos în sinea mea, în timp ce scrâșnesc din dinți și încerc să scap din mâinile idioților, dar la fel cum nici eu nu mă las, la fel fac și ei. Mă resemnez pentru moment.

— Ce dorești, Emanuel? îl întreb, deși știu exact ceea ce își dorește și anume marfa pe care pretinde că am furat-o, dar și acțiunile de care Katherine se face vinovată.

— Știi bine ce-mi doresc, așa că nu mai face pe prostul și dacă nu-mi dai ceea ce e de drept al meu, poți să-ți iei adio de la trandafirul tău sălbatic, mârâie către mine.

Dacă el are impresia că micuța mea îi aparține, se înșală amarnic. E atât de proaspătă, ca un bobocel de trandafir care de abia așteaptă să înflorească.

— Deci, nu-mi pune răbdarea la încercare, mă amenință din nou și asta îmi face nervii să clocotească în vene, numai gândindu-mă la toate prostiile pe care i le poate face și asta din cauza mea.

Mă zbat cât pot de tare, încercând să mă eliberez, dar strânsoarea cretinilor care încă mă ţin pe loc, e mult prea puternică şi singura opţiune e să-l provoc pe Emanuel la o luptă corp la corp. Însă la cât de laş îl cunosc eu, va refuza repede provocarea.

— N-am ştiut că ai nevoie de nişte idioţi ca să-ţi aperi onoarea, mă hotărăsc să-l aţâţ şi-l văd cum se întoarce cu totul spre mine, mormăind nemulţumit de atitudinea mea.

Acesta se apropie de locul în care sunt ţinut, zâmbind de parcă aş fi spus ceva amuzant şi-odată ajuns în dreptul meu, îmi iau avânt şi-i trag un cap direct în moacă, făcându-l să se clatine pe picioare.

— De ce întotdeauna vă place să faceţi pe eroii? întreabă mai mult pentru sine, ştergându-şi nasul şi acum că sângele îi curge şiroaie pe chip, zâmbesc, dar zâmbetul meu nu ţine pentru mult timp, căci mă trezesc cu un pumn direct în burtă, în timp ce maimuţele lui Emanuel mă repun pe picioare.

Tuşesc de câteva ori şi încerc să-mi regăsesc suflul, de preferat înainte să mai primesc vreo surpriză, dar înainte să pot face asta, mă trezesc cu încă un pumn în stomac, care mă face să cad în genunchi în faţa lui. Fir-ar! Nemernicul şi-o caută grav cu lumânarea. *Am să-ţi vin eu de hac.*

— Lasă-l în pace, jigodie! glasul micuţei mele, răstindu-se la necioplitul de Emanuel, mă face să-mi întorc ochii spre ea şi să o privesc aşa cum n-am privit nicio altă fată, nici pe Eva şi zâmbesc spre micuţa mea războinică. N-ai auzit, lasă-l în pace! continuă să se ia de el, zbătându-se în braţele celor doi care o ţin pe loc.

Privesc când spre Emanuel, când spre femeia care mi-a dat viaţa peste cap şi zâmbesc şi mai al dracului, văzând nedumerirea de pe faţa nemernicului. *Doar n-ai crezut că va tăcea şi doar se va uita la cum mă torturezi pe mine, nu?* întreb şi trebuie să recunosc că sunt mândru de micuţa mea, pentru că nu cedează nici în situaţii de genul, dar tot ce vreau acum, e să nu păţească nimic, căci Emanuel e genul

acela de tip temperamental mult mai rău decât mine lipsit de orice fel de sentimente, emoții și puțin îi pasă dacă ești femeie. Te va lovi fără să clipească, pentru el femeia trebuie pusă la respect prin bătaie, doar ca să ți se supună așa cum vrei tu. Îl observ, apropiindu-se de micuța mea și-i prinde bărbia între degetele sale, făcând-o să-l privească forțat.

— Ești chiar frumoasă și crudă, exact ca un trandafir sălbatic, spune către Christina, măsurând-o din cap până în picioare și le face semn celor două matahale să-i dea drumul Chiar nu înțeleg ce vezi la un idiot ca el, continuă să spună, arătând spre mine. Vino lângă mine și vei avea parte de tot ce-ți dorești, chiar și de un bărbat adevărat, îi propune, dar gândul că poate chiar va accepta asta, mă sperie.

— Nu, mulțumesc! Am deja tot ce-mi doresc, chiar și un bărbat adevărat, îi răspunde ferm pe poziție, privindu-mă cu afecțiune și zâmbesc.

Emanuel începe să zâmbească cu gura până la urechi, frecându-și în același timp barba ușor crescută și se întoarce cu fața spre mine, privindu-mă intens cu o sprânceană arcuită.

— Păcat, pentru că oricum ești a mea dacă scumpul tău iubit nu-mi restituie ceea ce a furat de la mine. Vezi tu, nimeni nu se pune cu Emanuel Del Castillo, doar dacă își dorește să moară, cuvintele lui amenințătoare spuse pe nerăsuflate prevestesc doar ce nu trebuie, ca în secunda următoare să observ cum îmi lovește micuța peste față, trăsnindu-i un dos de palmă și o face să cadă pe jos.

Acțiunile lui sunt imprevizibile din câte observ, iar asta mă pune în dificultatea de a acționa fără să gândesc, dar trebuie cumva să calculez totul, încât să-mi scot micuța de aici, însă sunt mult prea furios ca să mai acționez cu cap.

— Nemernicule, te omor, urlu către Emanuel, repezindu-mă spre el, dar nu pot să-l ajung din cauza idioților care încă mă țin pe loc și tot ce face, e să-mi râdă în nas ca un dement, întorcându-se din nou cu fața spre mine.

— Augustine, Augustine, ştii foarte bine că nu e tocmai indicat să te pui cu mine, dar se pare că nu ţi-ai învăţat lecţia, batjocura lui la adresa mea nu mă afectează cu nimic. Totuşi, singura care a ştiut ce să facă şi a făcut-o destul de bine e Eva, pronunţă numele persoanei care m-a transformat în demonul de azi şi încremenesc.

Ce legătură are Eva cu Emanuel? nedumerirea din sinea mea urlă tare şi încerc să le pun toate cap la cap, dar dacă stau bine să mă gândesc, se pare că nemernica ne lucra pe la spate şi noi nici nu ştiam de asta. Inspir adânc şi încerc să mă calmez, dar nu prea îmi iese. Realizez cât de naiv şi prost am fost atunci, lăsându-mă manipulat de o cretină care îşi dorea să mă schimbe până în măduva oaselor şi să mă transforme în jucăria ei proprie, după bunul ei plac. Şi eu care am crezut că mă iubea, dar m-am înşelat.

Singura care chiar mă iubeşte în adevăratul sens al cuvântului, e fata care stă acum şi mă priveşte blând, cu o mână pe obrazul roşiatic şi probabil îşi pune un milion de întrebări la care voi fi nevoit să îi răspund.

Nu vreau să-i ascund nimic, dar sper din tot sufletul ca Eva să se întoarcă pe toate părţile în mormânt, chiar în acest moment, pentru că am de gând să aflu tot ce a făcut cât timp a fost în viaţă. Blestem ziua în care am cunoscut-o pe Eva.

— Ce legătură ai tu cu Eva? sunt mult prea bulversat de tot ce se întâmplă şi nu mai înţeleg nimic, sfârşind să scrâşnesc din dinţi, spumegând de nervi.

— Eva a fost mâna mea dreaptă, îmi răspunde şi mă uit perplex spre el, nevenindu-mi să cred ce aud. Toate fetele pe care le primeam erau racolate de ea, promiţându-le un viitor frumos şi multe alte prostii, dar a fost şi un bun spion fix în punctul în care am avut nevoie, continuă să-şi mişte buzele neobosit şi acum realizez de ce s-au stricat toate treburile în perioada aceea.

Cretina probabil îi vindea informaţii vitale din interiorul sediului şi asta mă face să mă urăsc şi mai mult, pentru că doar din vina mea s-a ajuns în punctul acesta. Emanuel le

face semn celor două matahale să se apropie de Christina, iar asta nu îmi place deloc. Nu știu ce vrea să facă, dar n-am de gând să îl mai las să o rănească. A rănit-o deja de prea multe ori, iar eu n-am putut să fac nimic.

— Luați-vă mâinile jegoase de pe ea, urlu la ei, în timp ce mă zbat să ies din strânsoarea celor care mă țin și încep să-i lovesc.

Trebuie să ajung la ea. Îl prind pe cel din stânga mea de braț și îl sucesc în așa fel încât mâna lui ajunge să-i stea cu degetele în sus la spate, făcându-l să scrâșnească din dinți de durere. Dar nu-mi pasă și-l lovesc pe cel care vine spre noi cu piciorul direct în stomac, trimițându-l la mama dracului, dar fără să-i dau drumul idiotului. Îi sucesc din nou brațul celui pe care îl țin, încă în mâinile mele, reușind să-i disloc umărul într-un final și-l împing, scăpând și de acesta, ca apoi să mă reped spre matahalele care-mi țin micuța în strânsoarea lor. Dar fata asta mă uimește pe zi ce trece, căci nu se lasă cu una, cu două din câte văd și chiar dacă e femeie și cam micuță de statură, lovește al dracului de bine.

Se pare că antrenamentele intensive de auto-apărare a lui Dominic dau roade, chiar dacă nu sunt multe orele pe care le-a făcut până acum. Deodată mă simt prins ca într-o menghină de un tip solid, care nu știu de unde mama naibii a mai apărut, și-mi simt oasele trosnind în tot corpul, acum că își încordează puternic brațele în jurul meu și urlu înfundat printre dinți din cauza durerii ce mi-o provoacă. Îmi strecor cumva mâinile pe sub brațele sale imense și încerc să le depărtez din jurul meu, eliberându-mă, dar să fiu al naibii, e mult mai puternic decât am anticipat.

— Dă-i drumul, urlă Christina de undeva din spatele nostru și nu știu ce anume vrea să facă, însă de îndată ce mă simt brusc eliberat, mă întorc cu totul în spate și o observ pe namila asta idioată, aruncând-o pe Christina la pământ.

Te-ai pus cu cine nu trebuie, mârâi în sinea mea și mă uit haotic prin încăpere, găsind într-un final o țeavă aruncată aiurea și mă reped spre ea.

O iau între degete şi mă îndrept spre hipopotamul imens, îi sar în spate şi-i înfig ţeava direct în gât. Acesta se zvârcoleşte de durere, în timp ce sângele îi curge şiroaie pe corp şi reuşesc cumva să i-o înfig şi mai adânc, până a ieşit prin partea cealaltă. Mă simt aruncat pe jos dintr-o smucitură şi se întoarce cu faţa spre mine. Mă priveşte cu furie, în timp ce cu greu îşi scoate ţeava din gât, urlând grotesc şi odată ce-a scăpat de ţeava buclucaşă, aruncând-o cât colo, se îndreaptă spre mine, mârâind. Dar sângele care se scurge mult prea repede din corpul său imens, ţâşnind mai bine spus, în toate direcţiile îl face să se împleticească pe picioare şi să se prăbuşească la podea ca şi secerat.

— Augustin! mă readuce în simţiri glasul sugrumat al Christinei şi mă ridic de jos, îndreptându-mă spre ea, dar mă opresc de îndată ce-l văd pe Emanuel ţinând-o pe loc.

— Ce-ai zice dacă ai încerca să nu mai faci pe eroul, îmi sugerează, în timp ce ţine între degetele sale un pistol îndreptat spre tâmpla micuţei mele, ca un avertisment.

— Las-o în pace Emanuel, sau vei avea de-a face cu mine, mârâi printre dinţii încleştaţi, încercând să găsesc o modalitate de a-mi salva micuţa din mâinile lui.

Mă uit la ţeava plină de sângele hipopotamului care stă la câţiva paşi de mine şi într-o fracţiune de secundă mă reped spre aceasta, dorindu-mi cu ardoare să-l pot lovi pe Emanuel cu ea. Dar glasul lui sadic mă opreşte din a o lua între mâinile care-mi fac venele să iasă la suprafaţă şi mârâi nemulţumit, aţintindu-l cu privirea.

— Nţ, nţ! Eu n-aş face asta în locul tău, sau nu mai vrei ca micul tău trandafir sălbatic să mai trăiască? mă întreabă, strângând şi mai tare braţul în jurul gâtului ei, strangulând-o aproape de tot.

— Augustin, nu-l asculta. Fă ceea ce simţi că trebuie să faci, am încredere în tine, ultimele cuvinte ale Christinei îmi dau şi mai multă putere şi asta e tot ce am nevoie.

Mă reped spre ţeava de lângă mine, dar arma care tocmai se descarcă în direcţia mea, mă face să sar într-o parte şi să

mă ascund după o masă răsturnată, ceea ce nu e tocmai indicat, constatând faptul că micul meu trandafir sălbatic e încă în mâinile bestiei. Drace! Îmi închid ochii preț de câteva secunde și încerc să-mi reglez respirația. Trebuie să ajung cumva la Christina și să o scot naibii de aici.Emanuel nu va scăpa viu din toată treaba asta.

— Haide, Augustin! Unde mai e toată distracția dacă tu te ascunzi, iar trandafirul tău sălbatic se cam ofilește încetul cu încetul? mă scoate din minți glasul lui Emanuel, făcându-mă astfel să ies din ascunzătoare și mă îndrept spre el hotărât să cedez doar ca să o elibereze pe Christina.

— Dă-i drumul, Emanuel și te las să faci ce vrei din mine, îi spun destul de hotărât și-mi îndrept privirea spre Christina, care încearcă să-i îndepărteze lui Emanuel brațul din jurul gâtului ei, de preferat, înainte să se învinețească de tot.

Îmi strâng palmele în pumni și încă aștept să-i dea drumul, apoi poate să facă ce vrea din mine. Nu-mi pasă, atâta timp cât Christina rămâne în viață, sunt în stare să mor pentru ea. Îmi dau și viața pentru iubirea ei sinceră și nemărginită pentru că o merită din plin.

— Chiar așa? întrebarea lui surprinsă îl face să zâmbească ca un tembel, făcându-mi semn cu pistolul să mă apropii și mai mult. Atunci îngenunchează, îmi cere și fac întocmai, chiar dacă nu vreau, ținându-mi mâinile în aer, dar cu privirea la micuța mea.

Christina mă privește cu ochii în lacrimi – probabil și de la durerea provocată de Emanuel – și îmi face semn din cap să nu fac asta. Știu că nu vrea să mă vadă așa, probabil arăt destul de vulnerabil, dar ca să o pot elibera pe ea, trebuie să o fac. Scrâșnesc din dinți și-mi mut privirea spre Emanuel ce parcă zâmbește satisfăcut de reușita lui; dar nu pentru mult timp. Am de gând să-i scot inima din piept ca să mă asigur că nu mai trăiește, nu după câte a făcut.

— Augustin, nu face asta, mă roagă Christina, ca în următoarea secundă să se trezească trântită la pământ.

— Nemer..., dau să spun, ridicându-mă de jos şi mă reped spre el, dar Emanuel mă opreşte, îndreptând pistolul către mine şi-mi face semn să îngenunchez din nou, neînţelegând ce are de gând să facă mai exact.

— Dacă tot ai o gură aşa de mare, să văd cum te descurci cu asta, spune către Christina. Îşi înfige o mână în părul ei, forţând-o să se ridice de jos.

— Dă-mi drumul, cretinule! urlă către Emanuel, dar acesta nici măcar nu o ia în seamă şi o trage după el până în dreptul meu.

O postează în faţa mea, iar felul în care arată, destul de răvăşită, îmbrăcată doar într-un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi –haine pe care le-a luat din dulapul meu – şi chiar dacă ştiu că nu e momentul pentru asemenea gânduri, nu mă pot abţine. E atât de sexy în hainele pe care le poartă, încât acum înţeleg mai bine de ce fetelor le place să ne poarte hainele. Nu doar că le arată inocente, dar le fac şi al dracului de sexy. Scutur uşor din cap, revenindu-mi din gândurile care m-au acaparat pentru câteva secunde şi încremenesc acum că Emanuel îi pune pistolul în mâinile ei, strângându-i bine degetele în jurul acestuia şi o îndeamnă să-l îndrepte în direcţia mea. Nemernicul! Felul în care mă priveşte Christina, cu ochii plini de lacrimi şi tremurând, îmi arată faptul că îi este frică şi că nu are de gând să facă aşa ceva. Îi fac semn din priviri că e în regulă, dar tot ce primesc de la ea e un răspuns negativ, dând frenetic din cap. Îmi mut privirea pe Emanuel, care doar stă şi ne priveşte râzând, şi aşteaptă în continuare ca micuţa mea să apese pe trăgaci fără pic de resentiment, dar ştiu că nu o va face, aşa cum nici eu nu aş putea să o omor. Înghite cu greu în sec, apoi îşi umezeşte buzele cu limba şi cu buzele tremurânde, spune:

— A-Augustin, n-nu pot să fac asta!

Tremură din toate încheieturile, încât şi pistolul pe care-l are între degete tremură odată cu ea şi oftez, trecându-mi limba peste buze.

— Știu că poate nu ți-am dovedit cât de mult însemni pentru mine, ci mai mult am încercat să te îndepărtez, încă de la bun început, încerc să-i mărturisesc că o iubesc, chiar dacă ea dă frenetic din cap și murmură încontinuu *„nu"*

— Termină, Augustin! Să nu îndrăznești să-ți iei adio de la mine, că te iau la bătaie, mă amenință și zâmbesc subtil spre ea, dorindu-mi să mă ia la bătaie și continui să-i spun, chiar dacă ea continuă să murmure același cuvânt.

— Și poate că nu ai încredere deplină în mine, chiar dacă mi-ai spus că ai, dar crede-mă, micuțo când îți spun că o să fie bine. Așa că te rog, apasă pe trăgaci, o îndemn, altfel suntem amândoi ca și morți și tot același răspuns îl primesc de la ea, dând frenetic din cap.

Fir-ar!

— Te-ai țăcănit de tot, cum să fac asta? se răstește la mine, făcând ca lacrimile ei să curgă și mai mult și-și trage nasul, clătinându-se de pe un picior pe altul. Dacă tu mori, mor și eu, mă muțesc complet cuvintele ei.

Ceea ce-mi spune e ca o declarație de dragoste, arătându-mi că e gata să se sacrifice pentru mine, exact cum m-aș sacrifica și eu pentru ea.

— Doamne, câtă melodramă! exclamă Emanuel asistând la micul nostru moment, plimbându-se dintr-o parte în alta, privindu-ne. Totuși mi-au plăcut toți aburii ăștia emanați de tot momentul acesta lacrimogen și presărat de mărturisiri, însă vezi tu, oamenii din ziua de azi nu mai știu ce înseamnă doar să apeși pe trăgaci și gata, continuă să-și bată gura, masându-și tâmplele puternic. Iar asta mă cam plictisește, vorbește, încărcându-și arma și privesc când la el, când la micuța mea. Așa că, să facem totul și mai incitant, ce zici? descarcă arma, în timp ce-mi pune întrebarea tâmpită, scoasă din gura lui idioată, proiectând glonțul direct în piciorul Christinei.

Țipătul înfundat al micuței mele răsună ca un ecou în tot depozitul și mă reped spre ea ca să o prind înainte de a se prăbuși la pământ, dar se pare că Emanuel nu pierde deloc timpul și trage din nou.

Mă feresc cum pot din calea gloanţelor, care vin ca roiul şi de îndată ce o văd pe Christina în

braţele mele, mă ascund cu ea cu tot după un corp aruncat aiurea prin depozit şi o las jos cu grijă, apoi iau pistolul pe care încă îl are asupra ei. Îl verific rapid, constatând că am doar trei gloanţe la dispoziţie şi inspir adânc, apoi mă ridic puţin, ieşind din ascunzătoare şi trag fără pic de milă spre Emanuel, dar nemernicul o ia la fugă şi dispare cu totul, făcându-se nevăzut. Drace! Mai mult ca sigur s-a dus după întăriri, aşa că nu e timp de pierdut şi mă reîntorc cu faţa spre Christina, analizând împuşcătura. Ştiu că o doare, se observă după expresia feţei sale. Îmi dau tricoul jos şi-l rup în două. Înfăşor cu o bucată porţiunea de pe la jumătatea coapsei Christinei în sus oprind cât de cât sângerarea, apoi o trag în braţele mele şi pornesc grăbit spre ieşirea din depozit, înainte ca toate lucrurile să degenereze. Îndată ce mă văd în afara depozitului, mă îndrept spre maşina parcată la câţiva metri distanţă de clădirea care stă să cadă şi ajung din câţiva paşi în dreptul acesteia. O las pe Christina în picioare, făcând-o să ţopăie din cauza durerii pe care o are şi pe când să vreau să-i sărut scurt buzele, fiindu-mi dor să fac asta – să o simt –, dar nu mai apuc.

— *Prindeţi-i! Îi vreau morţi pe amândoi*, glasul lui Emanuel se aude tot mai aproape, aşa că deschid portiera şi o ajut pe Christina să urce în scaunul pasagerului, apoi ocolesc şi urc în scaunul şoferului. Vreau să o duc pe Christina la cel mai apropiat spital, dar cum nu toate planurile merg aşa cum ţi-ai dori, se pare că Emanuel tot nu vrea să renunţe şi ne urmăreşte, ajungându-ne repede din urmă.

— Pune-ţi centura, o rog pe Christina, făcând şi eu întocmai, apoi apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez şi mai mult, gonind cu câţiva kilometri pe oră pe străduţele întortocheate de la marginea oraşului. Poţi să ajungi la torpedou? o întreb, privind când la ea, când la drum.

— Da, îmi răspunde scurt şi după felul în care arată, durerile ei sunt destul de mari. Ştiu că poate o să spun o prostie,

începe să vorbească, respirând sacadat. Dar la dracu! înjură în gura mare, cât o ţin plămânii şi nu o condamn. Durerile astea sunt de zece ori mai mari decât noaptea în care am făcut pentru prima dată dragoste, îmi mărturiseşte, respirând tot mai greoi, în timp ce picături de transpiraţie curg şiroaie pe chipul ei şi chiar dacă nu ar trebui să o fac, zâmbesc.

O comparaţie destul de bună pot spune, dar zâmbetul meu nu se datorează faptului că pe ea o doare, ci a comparaţiei pe care tocmai a făcut-o. Inspiră adânc, apoi se ridică mai bine în scaun şi în cele din urmă se apleacă puţin în faţă şi deschide torpedoul, scoţând din acesta o cutie neagră. Se aşază înapoi, inspirând şi expirând şi-şi aţinteşte privirea spre mine.

— Ce e asta? mă întreabă, înghiţind în sec, încercând să reziste durerii. Deschide cutia şi scoate o seringă cu ac, plină cu un lichid transparent.

— Morfină, îi răspund scurt. O să te ajute să mai scapi de durerile pe care le ai. Tot ce trebuie să faci, e să îţi înfigi acul cât mai aproape de rană pentru a-şi face efectul mai repede, îi explic totul şi o observ, înghiţind în sec pentru a doua oară. Ştiu că îţi este greu să faci asta, micuţo, dar trebuie.

Îşi strânge palmele în pumni, apoi le deschide la loc şi repetă procedura, încă o dată, pregătindu-se pentru ce urmează să facă. E mult prea slăbită – observ asta –, constat că a pierdut cam mult sânge, văzându-i piciorul.

Ia seringa între degetele tremurânde şi de îndată ce scoate capacul acului, inspiră adânc, dar se opreşte brusc la jumătatea drumului, durerea străfulgerându-i corpul mult prea rău. Dacă nu scot glonţul acela cât mai repede şi să închid cumva rana, s-ar putea să piardă şi mai mult sânge decât a pierdut deja, iar infecţia şi-ar face repede loc acolo. Nu pot risca să o pierd, nu acum când am realizat că ea e tot ce vreau lângă mine, trandafirul meu sălbatic.

Îi iau seringa din mână, fiind totodată atent şi la drum şi înfig acul în piciorul ei fără să stau pe gânduri, cât mai aproape de plaga împuşcată. O observ pe Christina

muşcându-şi buzele doar ca să nu ţipe, apoi răsuflă uşurată şi cred că şi-a ţinut respiraţia până acum o secundă.

— Eşti bine? o întreb, ştiind cât de repede îşi face morfina efectul şi o observ încuviinţând din cap şi-şi întoarce privirea spre mine.

Folosim morfina doar în cazuri excepţionale, căci trebuie cumva să facem faţă multiplelor răni pe care le avem în anumite misiuni, altfel ne-am duce dracului, urlând ca nebunii din cauza durerii. Apăs ambreiajul şi schimb viteza, accelerând şi virez brusc spre dreapta, încercând să scap cumva de Emanuel, dar nemernicul tot nu se lasă. Aud sunetul provocat de gloanţele care se lovesc de caroseria maşinii. Ştiu că trebuie cumva să scap din urmărirea asta şi să ne ascundem până reuşim să ajungem acasă. Virez din nou şi o iau prin pădurea de la marginea oraşului şi înaintez adânc prin ea, încercând cumva să scap de Emanuel care nu se dă bătut şi continuă să ne vâneze. Fir-ar! Îmi întorc privirea spre micuţa mea preţ de o secundă şi acum că glasul ei răsună în toată maşina, destul de alarmată.

— Augustin, opreşte, altfel o să picăm, mă roagă aproape ţipând şi privesc înainte, observând prăpastia din faţa noastră. Nu, nu, nu! Nu se poate întâmpla asta.

— Micuţa mea, o alint şi-i iau mâna într-a mea.

— Am visat momentul acesta, Augustin! îmi răspunde cu ochii în lacrimi şi cu un glas tremurând. Mi-e frică.

Virez spre stânga, chiar la limită şi o iau tot înainte pe lângă prăpastie, însă gorilele lui Emanuel nu pierd deloc timpul şi ne încolţesc cu maşinile, intrând pe rând în noi. La dracu! Am să-i omor pe fiecare în parte, numai să scăpăm vii din toată treaba asta murdară. Dacă Christina moare, e doar vina mea. Atât eu, cât şi echipa ştim cu toţii cât de mult şi-a căutat Dominic fiica şi să o piardă din nou, îl va aduce în pragul unui nou infarct şi poate fi definitiv de data aceasta, curmându-i viaţa. Dar ştiu sigur că nici eu nu vreau să o pierd, aşa că virez brusc spre stânga şi intru într-una dintre maşini, încercând să-mi fac loc să ies din închisoarea în care ne ţin.

Dar din câte observ nu au de gând să cedeze și încep să micșoreze distanța dintre noi, apropiindu-se cât mai mult de mașina în care suntem, doborându-ne într-un final. Mașina începe să se rostogolească, coborând tot mai adânc în prăpastie și-mi întorc privirea spre Christina ce mă privește cu ochii în lacrimi și o prind de mână. Dar zguduitul mașinii mă face să mă lovesc destul de rău cu capul de volanul acesteia, în timp ce se oprește brusc. Inspir adânc pentru ultima dată, simțind mirosul motorinei ce se scurge din rezervorul mașinii și constat că aceasta poate sări oricând în aer, dar se pare că lovitura primită își cam face efectul, de îndată ce ochii mi se tot închid.

— Augustin! aud ca prin ceață glasul alarmat al Christinei, dar ceva nu mă lasă să reacționez în niciun fel.

Cad, mă lovesc din nou și mă simt tras afară, dar totul pare atât de întunecat și tot ce-mi vine să fac, e să adorm.

***

Mă trezesc cu o durere imensă de cap, de zici că m-a lovit marfarul și ațintesc... tavanul?! Ce naiba? Încerc să-mi dau seama ce se întâmplă și cum naiba ațintesc tavanul, dar zici că nici să gândesc nu pot. *A fost totul doar un vis?* Nu are cum, mai ales că toate mă dor. Îmi trec palmele peste față și oftez prelung, apoi mă ridic în șezut, privind haotic prin încăpere. Unde naiba sunt și cum am ajuns aici? Pentru că e clar ca bună ziua că numai acasă nu sunt și unde e Christina?

— Te-ai trezit, glasul Christinei îmi captează atenția și o văd răsuflând ușurată. Am crezut că te-am pierdut, groaza pe care o avea în voce se risipește cât de cât și-mi înconjoară gâtul cu brațele, dând frâu liber lacrimilor.

Îi înconjor trupul cu brațele și-mi afund nasul în părul ei, inspirând adânc. Miroase atât de bine, miroase a ea, miroase a trandafirul meu sălbatic. O strâng puțin mai tare, ca și cum vreau să știu că e aici, însă icnetul ei de durere mă

face s-o eliberez subit, analizând-o destul de atent. Sângele i s-a cam uscat şi nu-mi place deloc ceea ce văd – acum că îndepărtez bandajul provizoriu de la piciorul ei – descoperind negrul ce se cam răspândeşte în jurul plăgii.

— Sunt bine, nu mă mai doare, îmi spune şi mă uit încruntat la ea.

Cred că sângele i s-a cam coagulat, de aceea nici nu mai curge şi dacă asta s-a întâmplat, cheagul poate călători până la inimă, provocându-i într-un final moartea. Trebuie să scot glonţul acela din coapsa ei şi să curăţ bine rana.

— Întinde-te, îi cer şi o observ că mă priveşte nedumerită.

Înainte să-i dau ocazia să protesteze, o iau pe sus şi o întind în pat. Mă îndrept de spate şi încep să caut prin toată cabana după o sticlă, chiar două de tărie. E cel mai bun dezinfectant dar şi un bun anestezic, mai ales că va trebui să fac o operaţie pe viu. Ştiu că nu-i va plăcea asta, dar sunt cam nevoit să o fac, dacă nu vreau ca ea să moară.

— Augustin, îmi pronunţă numele, încă nedumerită, în timp ce deschid uşa de la dulapul de sus, găsind ceea ce-mi trebuie.

O sticlă de Jack Daniels, cam pe jumătate plină şi una de Tequila plină. Măcar iese ceva bun din asta, doi nebuni beţi, undeva prin pustietate. Grozav! Mă întorc înapoi la Christina şi o văd privindu-mă cu ochii mari, dar nu spune nimic, ci doar mă urmăreşte îndeaproape la tot ceea ce fac. Ştiu că e speriată, aşa că îmi deschid buzele şi vorbesc, în încercarea de a mai destinde puţin atmosfera, înainte de ceea ce trebuie să fac.

— Cum am ajuns aici? o întreb, trăgând sertarul de la dulapul din dreapta, căutând un cuţit destul de lat şi imens pentru a-l putea băga în foc şi să-i cauterizez rana, ce mai mult ca sigur îi va lăsa o cicatrice imensă şi urâtă.

Îşi drege puţin glasul, gâtul fiindu-i uscat şi spune:

— Te-am cărat tot drumul până am găsit cabana asta după ce-am ieşit din pădure, îmi răspunde şi încremenesc,

oprindu-mă din ceea ce fac și o privesc. Nu știu a cui e, însă îndată ce vom pleca de aici, le vom lăsa proprietarilor un bilet în care ne cerem scuze pentru intrarea prin efracție. continuă să-mi vorbească, însă tot ce mi-a rămas în cap a fost partea cu căratul.

Cum mama naibii m-a cărat până aici, nu de alta, dar până și eu admit că sunt cât un munte, iar ea... nu mai are rost să vorbesc. E micuță pe lângă mine și cred că nu are mai mult de un metru cincizeci și opt în înălțime, iar asta mă face să zâmbesc ca un idiot, constatând că eu am un metru optzeci și cinci înălțime, dar să fiu dat naibii dacă nu îmi place asta.

Îmi oferă ocazia de a fi protectiv cu acea persoană, dar și delicat, ceea ce nu-mi stă deloc în fire să fac. Până acum mai toate au fost cât girafele, iar ea e... E perfectă așa cum e. Inspir adânc și încerc să mă concentrez pe ceea ce am de făcut și-mi alung gândurile perverse, de preferat, până ajungem acasă. Îmi duc o mână spre tâmplă și-o masez puternic. încercând să alung durerea de cap care nu-mi dă pace de câteva minute și mă întorc la micuța mea.

— Îmi pare rău, spune deodată și nu înțeleg pentru ce. N-am vrut să te scap de patru ori, vorbește în continuare, iar eu tot nedumerit sunt. De fapt, n-am vrut să te scap deloc, dar..., continuă să-mi vorbească, apoi se oprește brusc, neștiind ce să mai spună, și zâmbesc, realizând într-un final că despre durerea mea de cap e vorba.

Nu o condamn că nu am de ce, am meritat-o, cred.

— Încăpățânată mică, o tachinez, îndreptându-mă acum spre ea și o observ înghițind în sec.

— Ce ai de gând să faci cu toate astea? mă întreabă de-a dreptul alarmată, schimbând subiectul.

— Trebuie să-ți scot glonțul din picior, altfel riști să mori din cauza complicațiilor, iar eu n-am de gând să te pierd, mi chiquita loca! îi răspund pe un ton serios ca să înțeleagă că nu glumesc și o privesc adânc în ochi, în timp ce deschid sticla de Tequila și i-o înmânez.

— Nu beau alcool, Augustin! îmi spune şi chiar dacă ştiu că aşa şi e, acum e cam nevoită să bea, asta dacă vrea să nu simtă prea multe.

În asemenea situaţii este recomandabil să bei alcool, mai ales dacă vrei să faci faţă unei operaţii pe viu.

— Ştiu, micuţo! Dar cum nu avem anestezic, trebuie să bei cât mai mult din asta. Te va amorţi suficient de mult, încât să rezişti, dar n-am să te mint, durerea va fi destul de mare, îi explic totul, făcând-o să-şi închidă ochii preţ de câteva secunde apoi şi-i deschide la loc şi mă priveşte când pe mine, când sticla din mâna mea.

Suflă puternic printre buze, parcă făcându-şi curaj şi se întinde puţin în faţă apoi ia sticla din mâna mea şi o duce spre buze, cu o uşoară reţinere, dar se opreşte brusc pentru un minut, inspiră adânc şi spune:

— Am încredere în tine, Augustin! felul în care îmi pronunţă numele, punând accent pe el, îmi dă de înţeles că ea chiar are încredere în mine şi încuviinţez din cap. Doar încearcă să nu mă doară, altfel te voi bântui pentru tot restul vieţii tale, ameninţarea ei jucăuşă, e într-un fel şi serioasă şi zâmbesc, în timp ce ia o înghiţitură destul de zdravănă de Tequila, sfârşind prin a tuşi la final. Tot nu înţeleg cum de puteţi bea aşa ceva, e groaznică, se înfioară.

Îi iau sticla din mână şi beau o gură zdravănă, la rândul meu, din lichidul maroniu, strâmbându-mă şi trebuie să recunosc că e destul de tare. Poate prea tare, aşa că întorc sticla şi mă uit la anul de fabricaţie, realizând că are peste douăzeci de ani vechime. Asta numai Tequila nu mai e. Oftez prelung şi înainte să pot pune sticla jos, mă trezesc cu ea furată din mâna mea.

— Ce? Tu ai spus că trebuie să beau cât mai mult ca să rezist, aşa că nu te mai holba la mine ca la un bibelou proaspăt pictat, mă dojeneşte şi cred că deja i s-a cam urcat la cap.

Zâmbesc şi mă reîntorc la ceea ce trebuie să fac. Dau drumul arzătorului de la soba imensă din încăpere şi bag

cuțitul lat acolo ca să fie pregătit pentru când va trebui să-l folosesc. Deschid sticla de Jack și dezinfectez celelalte două cuțite, întorcându-mă mai apoi cu totul în spate și o observ pe Christina purtându-se ciudat. Își ridică mâna în aer, privind-o încruntată și începe să mustăcească, gânditoare.

Cât a băut? Nici nu știu de ce întreb asta, până și eu mă simt amețit și asta dintr-o înghițitură, deoarece niciunul dintre noi nu a mâncat ceva azi. Băutura pe stomacul gol e ca otrava pură. Își mijește ochii și-și mișcă capul când într-o parte, când în alta și mă privește, clipind des.

— De ce nu mi-ai spus că ai un frate geamăn? mă întreabă și zâmbește, făcând cu mâna. Vrei te rog să oprești camera din a se învârti, mă roagă brusc serioasă și acum realizez că micuța mea e beată criță și asta doar din câteva înghițituri mici, dar întorcându-mi privirea spre sticla din mâna ei, constat că aceasta e golită mai bine de un sfert. Zâmbesc fără să vreau și trebuie să recunosc că e destul de adorabilă așa, dar nu-i mai dau să bea. Băutura nu e de ea. Mă privește îndelung pe sub gene – fiind acum la marginea patului – și oftează. Oftez și eu la rândul meu și mă îndrept spre ea, cu tot ce am nevoie în mână, exceptând cuțitul care încă e în flăcările sobei. Trebuie să fie cât mai încins, pentru că doar așa voi reuși să cauterizez bine plaga împușcată, îndată ce scot glonțul afară.

— Știu că sunt beată, ceea ce e ciudat pentru mine, dar vreau să știu, chiar dacă probabil mâine n-o să-mi mai aduc aminte, începe să-mi vorbească. O mai iubești? mă întreabă fără pic de amuzament în glas și-și ridică privirea din pernă, ațintindu-mă. O mai iubești pe Eva? întrebarea ei mă lovește undeva în străfundul sufletului și nu înțeleg ce i-a venit așa, dintr-odată.

— Nu! Nu o mai iubesc pe Eva de foarte mult timp. Ce ți-a venit cu asta? o întreb nedumerit și o ajut să se întindă înapoi în pat, într-o parte, cu plaga împușcată în sus, luând în brațele ei o pernă.

— Atunci..., la depozit erai aşa..., începe să-mi explice de ce, dar se opreşte, neştiind probabil ce să-mi spună şi ce nu.

— Ceea ce-am aflat m-a şocat, micuţo! Când am cunoscut-o pe Eva nu era aşa diabolică şi crudă, dar se pare că m-am înşelat amarnic. M-am înşelat în multe privinţe, chiar şi în privinţa ta, îi mărturisesc şi o îndemn să muşte puternic din lemnul pe care l-am înfăşurat într-o bucată din tricoul meu şi înfig vârful cuţitului în pielea fină a micuţei mele.

Scrâşneşte din dinţi, închizându-şi ochii strânşi din cauza durerii ce-i străfulgeră toate simţurile şi respiră din nou, după un minut, îndată ce slăbesc totul. E prea adânc înfipt, dar trebuie să-l scot cumva. Introduc din nou cuţitul în rană, puţin mai adânc, făcând-o pe Christina să muşte la propriu din lemnul înfăşurat în tricoul meu, dar şi să strângă bine perna pe care o ţine în braţe şi cred că nu vrea să ţipe, doar ca să-mi demonstreze cât e de puternică, deşi ştiu asta. E puternică, dar până şi un om puternic mai urlă câteodată, scoţând afară ceea ce îi răneşte sufletul.

Nu ştiu câte minute au trecut de când mă chinui să scot glonţul, dar într-un final reuşesc să scot bucata de metal afara din coapsa Christinei. Dezinfectez bine rana turnând din sticla de Jack, lichidul maroniu peste aceasta şi-mi întorc privirea spre ea. După felul în care sudoarea i se prelinge pe trup în jos, îmi arată cât de slăbită e, aşa că fără să mai stau prea mult pe gânduri, mă îndrept spre soba imensă din încăpere şi o opresc, realizând că e mult prea cald înăuntru.

Deschid uşa larg, înainte să mă reîntorc la Christina şi las ca aerul nopţii să răcorească totul, apoi scot cuţitul imens din flăcările sobei şi mă îndrept spre pat. Ajuns în dreptul acestuia, fără avertizări sau altceva, ating pielea asudată a Christinei fix unde e plaga şi-l ţin acolo, făcând ca pielea ei să sfârâie şi ea să urle de durere. Ştiu că o doare al dracului de rău, dar sper să mai reziste măcar puţin. După felul în care îşi înfige unghiile în carnea de pe braţul meu, îmi

arată că nu mai poate şi îndepărtez cuţitul. Degetele din jurul braţului meu se preling în jos şi-mi întorc privirea spre Christina, observând-o dându-şi ochii peste cap, ca în secunda următoare să leşine de tot.

— Christina! Mi chiquita, răspunde-mi! o rog şi mă reped să o iau în braţele mele. Christina, îi pronunţ din nou numele, dându-i palme uşoare peste faţă ca să-şi revină, dar tot nimic. Mi chiquita hermosa!

Durerea a secat-o efectiv de toate forţele din corp, nici nu-i de mirare că a leşinat. O întind în pat şi-o acopăr, uitându-mă haotic prin cabană şi observ geanta neagră care stă pe jos lângă piciorul mesei. De ce n-am văzut-o până acum? Se pare că micuţa mea nu a pierdut timpul şi a mers de a luat geanta cu tot ce ne trebuie. Caut cutia neagră şi îndată ce o găsesc, scot din aceasta o seringă cu un ac sigilat şi un lichid transparent în ea.

Morfină! Mai mult ca sigur va avea nevoie de ea după ce se trezeşte, în timp ce durerea îi va străfulgera din nou simţurile. Caut bine, găsind la fundul genţii un tricou pe care îl trag pe cap şi hotărăsc să pun cutia cât mai aproape de pat, în caz de nevoie şi constat că mi chiquita tremură incontrolabil.

La naiba! Las totul de o parte şi dau pătura subţire la o parte, strecurându-mă mai apoi în aşternuturi şi o trag în braţele mele. Îşi ridică privirea din pieptul meu – nici nu ştiu când s-a trezit – şi mă priveşte cu durere, fiind incapabilă să vorbească. Îşi trece buricele degetelor peste buzele mele şi cred că îşi doreşte să mă sărute, aşa că cine sunt eu să-i refuz o asemenea dorinţă. Îmi lipesc buzele de ale ei şi încep să i le sărut cu o foame neastâmpărată, introducându-mi limba în gura sa dulce. O trag şi mai aproape, lipindu-i corpul de al meu, în timp ce mâinile sale se strecoară pe sub tricoul de pe mine şi începe să-mi atingă pielea, înfiorându-mă într-un mod plăcut. Pentru un minut uit de piciorul ei şi-mi plimb mâinile haotic pe corpul ce mă cheamă să mă *„înfrupt"* din el şi o fac să tresară într-un final din cauza durerii.

— Îmi pare rău, mi chiquita! o refuz într-un fel şi e pentru prima dată când refuz o femeie, însă aici nu e vorba de vreo fată oarecare, ci de femeia pe care o iubesc, iar acum refuz să fac dragoste cu ea.

Nu o refuz de bou ce poate sunt, o refuz pentru simplul fapt că e rănită destul de grav şi nu vreau să o rănesc şi eu mai rău. Inspiră adânc şi se cuibăreşte la pieptul meu, încercând să adoarmă din nou, dar sfârşeşte prin a se fâstâci şi ştiu sigur că asta i se datorează doar din cauza piciorului rănit.

— Nu pot să dorm, îmi spune brusc, ridicându-se cu greu în şezut. Ori de câte ori închid ochii, am un sentiment ciudat aici, continuă să-mi vorbească şi-şi aşază palma în dreptul inimii mele.

Mă ridic în şezut şi-i dau o şuviţă rebelă după ureche, privind-o. De ce pare atât de pierdută? Oftează prelung şi încearcă să mă ocolească cumva, realizând că vrea să se dea jos din pat. Mă dau la o parte şi-i fac loc, dar tot nu înţeleg ce vrea. O prind de braţ şi o trag înapoi, chiar înainte de a se prăbuşi pe podea.

— Dacă eşti supărată pentru faptul că refuz să fac drag..., încep să spun cuvânt după cuvânt, dar mă opreşte, zâmbindu-mi.

— Augustin, nu sunt supărată, mi-e rău, îmi răspunde repede, astupându-şi gura cu o mână şi sare efectiv din pat, chiar dacă rana e foarte proaspătă, trecând peste durerea ce efectiv îi străbate întreg corpul şi iese val-vârtej din cabană, şchiopătând.

Fir-ar! Nici nu-i de mirare că îi este rău, practic nu a mâncat nimic, iar alcoolul plus durerea insuportabilă şi-au cam spus cuvântul. Sar şi eu din pat şi mă îndrept spre ieşire – nu înainte de a lua cu mine un pahar plin cu apă – şi ajung în prag. O caut cu privirea până o găsesc stând pe bancheta de pe verandă, privind pierdută. Mă aşez lângă ea şi-i iau mâna într-a mea, captându-i atenţia apoi întind paharul ca să bea. Ia o înghiţitură, zâmbeşte subtil şi spune:

— Reamintește-mi să nu mai beau în viața mea, îmi spune și zâmbesc. Ți se pare amuzant, nu? mă dojenește și o privesc cu o sprânceană ridicată, iar în schimb tot ce primesc, e un pumn în braț, făcându-mă să râd cu gura până la urechi.

— Doar atât poți? mă iau de ea și o tachinez, făcând-o să se îmbufnezе. Pe gorila lui Emanuel ai cam pus-o la punct și...

— Și, ce? Crezi că pe tine nu te pot doborî? mă întreabă revoltată și-i strâng fundul în palma mea, acum că se ridică în capul oaselor, făcând-o să se dezechilibreze de pe picioarele ei stângi și o prind de mijloc, chiar înainte de a cădea în nas.

Dacă ne-ar vedea cineva acum, ar spune că suntem pe punctul de a ne-o trage, nu de alta, dar poziția în care suntem – ea aplecată în față și eu în spatele ei – mă face să zâmbesc ca un nemernic ce sunt și ca totul să fie și mai bine, încep și-mi mișc bazinul când în față, când în spate.

— Nemernic mai ești, mă dojenește și se împinge cu fundul în mine, reușind cumva să se ridice în capul oaselor, țopăind într-un picior. Încep să cred că vă cam place vouă băieților poziția asta, chicotește.

Zâmbesc complice. Zâmbetul nemernic de pe fața ei mă face să mă întreb ce pune la cale. Își așază palma pe pieptul meu și o privesc încă nedumerit, în timp ce mă îndeamnă să mă mișc, sfârșind pe bancheta de pe verandă. Îmi așez palmele pe talia ei, dar mi le îndepărtează privindu-mă în ochi și-și face loc între picioarele mele, ca mai apoi să-și pună piciorul rănit în jurul meu și buzele pe linia pulsului de pe gâtul meu.

— Chiquita! o alint, simțindu-i săruturile dulci depuse pe pielea mea și cred că vrea să mă domine, dar să fiu al dracului dacă nu mi-am dorit să facă asta.

Până acum eu eram cel care domina fără regrete, oferind plăcere fără limite, dar faptul că ea vrea să mă domine, mă excită al naibii de mult. Îmi așez din nou palmele pe talia

ei micuţă, însă mi le îndepărtează repede, făcându-mă să mârâi uşor nemulţumit de asta şi-mi muşc buzele cu putere. Îmi prinde lobul urechii între buzele sale senzuale şi-l suge uşor, făcându-mă să gem prelung şi-mi simt membrul întărindu-se, dorind să iasă afară şi s-o simtă în totalitate.

— Micuţo, dacă nu te opreşti, nu mai răspund de ce-o să-ţi fac şi am să ţi-o trag acum şi aici, o avertizez, gâfâind şi o observ muşcându-şi buzele, zâmbind. Nemernico, o dojenesc şi o trag în braţele mele.

Îi revendic buzele şi o sărut cu patimă, dar mă opresc pentru că nu e indicat să merg mai departe chiar dacă îmi doresc asta – piciorul ei e mai important decât orice partidă în doi.

Oftează prelung şi-şi aşază capul pe umărul meu.

— S-a întâmplat ceva?

— E ceva ce mă bântuie, încă de când am scăpat din mâinile lui Emanuel! cuvintele ei mă duc cu gândul la un singur nume.

— Eva! spun cu voce tare gândul pe care-l am, iar ea încuviinţă scurt din cap că am nimerit răspunsul. N-am mai adus vorba de ea, încă de când a murit, dar în ultima vreme până şi pe mine mă bântuie constant. Îmi împletesc degetele cu ale Christinei şi o trag mai bine în braţele mele, în timp ce-mi umezesc buzele cu limba.

— Am cunoscut-o pe Eva acum şase ani jumătate, lucra la o florărie în centru, încep să-i povestesc de nemernica care m-a făcut să-mi blestem zilele. Pe atunci eram destul de naiv, prostuţ chiar, aşa că m-am îndrăgostit foarte repede de ea, ajungând într-un timp scurt să o mut la mine, chiar dacă Emmei nu i-a plăcut niciodată de ea. M-a dus de nas în toate privinţele, m-a jucat pe degete cum a vrut, plus că m-a înşelat cu cel mai bun prieten al meu şi cu toate astea am iertat-o, dar am început să mă schimb. Odată cu moartea ei, dar şi a părinţilor mei m-am schimbat total şi am devenit ceea ce sunt azi.

— Eu nu vreau să te schimbi, îmi spune deodată. Vreau să rămâi același nemernic pe care-l cunosc, pentru că asta te face bărbat, nu un papă lapte, îmi vorbește și mă apuc de râs.

— Deci, până acum sunt bărbat și dacă mă schimb devin un papă lapte? o întreb, încă amuzat și o văd încuviințând scurt din cap că da. Dacă te face să te simți mai bine, atunci voi rămâne același nemernic pe care îl cunoști, dar te avertizez, fundul ăla al tău sexy tot nu scapă nepedepsit.

— Aș vrea să te văd atentând la fundul meu, domnule Ozera. Din câte știu e proprietate privată, așa că nu văd cum ați reușit să faceți ceva, îmi spune, încercând să pară serioasă, dar pot să observ de la o poștă cum îi vine să zâmbească.

Mă apropii de chipul ei, dorindu-mi să-i sărut buzele, dar o lumină care vine din depărtare, îmi captează atenția și am sentimentul că e Emanuel. Îi fac semn Christinei să nu spună nimic și o ajut să se dea jos din brațele mele, fără prea multă gălăgie și intrăm în interiorul cabanei, stingând lumina, doar ca să nu știe că suntem aici.

— Cine sunt? mă întreabă Christina în șoaptă și se așază pe podea în dreptul meu.

— Cred că nemernicul de Emanuel ne-a găsit, îi răspund și trag geanta neagră mai aproape de mine, scoțând din aceasta unul dintre pistoale. Cum nu ne-au găsit la mașină s-au pus să ne caute, turui cuvintele de zici că o iau razna sau ceva.

— Augustin, mașina a explodat, mai mult ca sigur au crezut că am murit. Tot ce-am putut să scot din ea a fost geanta neagră de lângă tine și pe tine, apoi s-a făcut scrum. mă pune în temă cu ce s-a întâmplat și dacă nu ne-au găsit corpurile, mai mult ca sigur și-au dat seama că încă trăim.

— *Căutați prin împrejurimi,* se aude glasul lui Emanuel și am fost sigur că el e, împreună cu tâmpiții lui. *Vreau să-i găsiți și să-mi aduceți capul lor, să fie clar, nu pleacă nimeni viu de aici,* urlă ca un dement și aud câteva lucruri sparte, printre care și un geam.

— Augustin, nu e nici timpul potrivit, dar nici locul pentru a mă pipăi, aşa că i-aţi mâna de pe piciorul meu, cuvintele Christinei mă fac să mă întorc cu privirea spre ea şi-mi mijesc ochii, neînţelegând.

— Christina, ce tot vorbeşti acolo? Sunt aici, n-am cum să te pipăi, îi explic.

— Atunci ce naiba se urcă pe piciorul meu? mă întreabă speriată şi aud sâsâitul, realizând că acela e un şarpe şi unul chiar veninos.

Fir-ar!

— Nu face mişcări bruşte, o rog şi aproape că îmi ţin şi eu respiraţia, în încercarea de a prinde şarpele care urcă în continuare pe piciorul micuţei mele în sus.

Acesta se opreşte din a înainta şi o aţinteşte pe Christina, scoţându-şi încontinuu limba şi făcând ca sunetul sâsâitor să fie şi mai puternic decât a fost şi pot să jur că aud felul în care inima micuţei mele bate. Într-o fracţiune de secundă, în care mă trec atât pe mine, cât şi pe Christina toate transpiraţiile, reuşesc să prind şarpele de cap şi să-l iau de pe micuţa mea. Aceasta răsuflă uşurată, dar încă nu s-a terminat.

Trebuie să-l omor, altfel ne putem trezi muşcaţi, dar nu mai apuc – cineva apasă pe clanţa de la uşa principală şi o deschide larg. Mă uit când la şarpele ce sâsâie încontinuu şi la idiotul care tocmai a intrat în cabană şi înainte să poată striga după Emanuel, arunc şarpele pe el – acesta atacându-l destul de rapid şi-şi înfige colţii plini de venin în carnea boului ce se zvârcoleşte pe podea acum şi mai mult ca sigur n-o să se mai ridice de acolo.

— Trebuie să plecăm, spun către Christina şi o trag după mine, dar mă opreşte.

— N-am cum să fug, sunt desculţă, Augustin! îmi spune şi mă uit în jos către picioarele ei.

Privesc haotic prin încăpere, de preferat, înainte ca cineva să mai intre şi observ perechea de adidaşi de sub pat. Îi scot, însă dau peste o altă problemă, mult mai mare decât

idioții care ne caută. Se pare că șarpele de mai devreme nu e singurul proprietar al cabanei și spun asta acum că ies încă doi de sub pat, dar dimensiunea lor fiind mai mică și asta mă duce cu gândul că acolo e un cuib de șerpi. Cum naiba nu ne-am dat seama de asta? Cum de nu i-am auzit? La naiba! Iau cutia neagră de lângă pat și o arunc în geantă apoi îmi ațintesc privirea spre Christina.

— Trebuie să plecăm, acum! spun și o iau pe Christina în spatele meu și geanta în mână, îndreptându-mă cu pași alergători spre ieșirea din cabană și apoi cât mai departe de aici.

Tot ce sper e ca Emanuel să nu ne fi observat, căci nu mai scăpăm vii. Nici nu știu câte minute au trecut de când fug cu Christina în spatele meu, dar simt că trebuie să ne oprim și o las pe micuța mea în capul oaselor.

— Augustin!

Se proptește în fața mea și mă privește îndelung apoi își rupe tricoul până sub sânii ei fermi și începe să-mi tamponeze chipul de sudoarea care se scurge împreună cu câteva firicele de sânge. Lanul de porumb în care am intrat a fost un bun scut, dar se pare că frunzele lungi și destul de ascuțite pe părți, mi-au cam rănit fața, tăindu-mă și ca totul să fie aiurea până la capăt, se pare că ploaia ce cade acum din cer, nu are de gând să se oprească.

Asta e tot ce ne mai trebuie, o răceala zdravănă. Christina își lasă capul pe spate și-și închide ochii, simțind picăturile lovindu-i chipul și observ tricoul ce se cam ridică, dezvelind jumătate din sânii ei.

Zâmbesc, dar se pare că tricoul ce-l poartă e cam buclucaș, dezvelindu-i minunățiile în toată splendoarea lor, îndată ce acesta se udă complet, lăsând la vedere sfârcurile care se întăresc de la picăturile reci ce cad din cer. Fără să mai stau pe alte gânduri, îmi încolăcesc un braț în jurul ei, iar cealaltă mână mi-o înfig în părul său umed, zdrobindu-mi buzele de ale ei și o sărut până când aerul dispare, lăsându-ne fără suflu.

— Te iubesc, micuţo! Şi orice se întâmplă de azi încolo, să nu uiţi că te iubesc, că te ador, îi spun ca să nu uite asta, în timp ce gândul meu zboară la ziua în care îl voi ucide pe Emanuel.

Am de gând să pun capăt vieţii lui Emanuel şi să termin odată pentru totdeauna cu asta, deoarece acţiunile lui Katherine ne-au băgat în rahat până în gât, iar acum Christina trage ponoasele de pe urma unei idioate. Deschid geanta şi scot din aceasta un alt tricou pe care îl găsesc la fund şi i-l dau Christinei, făcându-i semn din priviri să se uite mai în jos. Înghite în sec, iar eu zâmbesc pervers, făcându-i jucăuş din ochi, dar pe când să mă dojenească cum îi stă în fire s-o facă, o observ clătinându-se pe picioare şi o prind în braţele mele, lăsându-mă jos pe asfalt cu tot cu ea. E din ce în ce mai slăbită, dar şi eu sunt la fel. Trebuie să găsim un adăpost cât mai repede.

— Haide, micuţo, mai rezistă încă puţin, o rog.

Oftează scurt şi se ridică în capul oaselor, ajutată de mine şi începe să ţopăie într-un picior, strâmbându-se şi ţinându-se de coapsă. Mai mult ca sigur durerea a revenit. Scot din geantă cutia neagră şi o deschid, luând din aceasta o seringă cu morfină şi înfig acul cât mai aproape de rana pe care o are pe coapsă şi apăs, făcând ca lichidul transparent să se împrăştie prin tot muşchiul. Se agaţă cu palmele de umerii mei şi mârâie înfundat de la durerea ce-i străfulgeră fiecare nerv, dar nu pentru mult timp. Morfina îşi face repede efectul şi o simt moale acum în braţele mele, aşa că o ajut să-şi schimbe tricoul, privindu-i sânii ce – al dracului să fiu – mă cheamă să-i gust, să-i dezmierd şi pentru un minut îmi las gândul să alunece spre lucruri nu tocmai cuminţi.

— Augustin, îmi pronunţă numele şi-şi acoperă sânii cu palmele, privindu-mă dojenitor. În timp ce tu stai şi salivezi, uitându-te la sânii mei, eu îngheţ, mârâie către mine, dojenindu-mă în continuare.

— Bun! Măcar acum am un motiv bun să-i încălzesc, spun serios şi-i îndepărtez mâinile, ca mai apoi să mă năpustesc asupra sânilor ei.

— Te-ai ţăcănit? Suntem în mijlocul pustietăţii şi ţie îţi arde de a-mi încălzi sânii? se răsteşte la mine, dar nu o iau în seamă şi-mi umplu gura cu unul dintre sânii ei fermi şi încep să-i gust, trecându-mi limba peste sfârcul deja întărit.

O simt moale în braţele mele, exact ca o îngheţată topindu-se sub soare şi geme prelung. Fac şi cu celălalt sân exact ca şi cu precedentul, încălzind-o mult mai repede decât dacă şi-ar fi luat o geacă pe ea.

— E mai bine acum? o întreb, lingându-mi buzele şi-i zâmbesc.

— Şi de-am fi într-un circ, iar eu aş tremura de frig, tu mai mult ca sigur m-ai dezbrăca acolo, fără să-ţi pese de restul, doar ca să mă încălzeşti în stilul tău, spune şi zâmbesc complice. Perversule! mă dojeneşte şi-şi trage tricoul pe ea.

Îmi dau ochii peste cap şi oftez, apoi îmi deschid buzele şi aproape că strig, doar ca să mă audă – grozav – a luat-o înainte.

— Pervers, ha? Stai că-ţi arăt eu ce înseamnă pervers.

O ajung din urmă – nu că ar putea să fugă – şi o ridic pe sus, punând-o cu stomacul pe unul dintre umerii mei, exact ca pe un sac de cartofi şi o iau pe drum înainte, fără să-mi pese de protestele ei.

— Augustin, lasă-mă jos!

— Nici nu mă gândesc, i-o întorc. Prima dată să găsesc un tufiş şi acolo te las jos. Din câte am aflat de la Alex, e un loc bun în care să ţi-o trag, continui să o tachinez, făcând pe seriosul.

Dacă tot a spus că nu vrea să mă schimb, ci să rămân acelaşi nemernic, ei bine, asta şi fac, pe nemernicul, arătându-i că tot obţin ce vreau chiar dacă ea e împuşcată în picior şi acum protestează ca să o las jos.

Îmi ling palma şi-mi iau avânt, plesnind-o puternic peste fund şi o aud icnind.

— La dracu, Augustin! înjură şi o mai plesnesc încă o dată peste fund. Lasă-mi fundul în pace şi de ce naiba m-ai plesnit? mă întreabă revoltată.

— Limbajul, domnişoară! o dojenesc şi-o aud scrâşnind din dinţi. Cât despre fundul tău, ei bine, e proprietatea mea şi dacă mie îmi place să-l plesnesc, asta o să şi fac, îi spun amuzat, în timp ce mâna mea urcă periculos pe coapsa ei în sus.

***

Nu ştiu de câte minute mergem pe drum înainte, dar deodată văd luminile aprinse ale unei case, aşa că o trag pe Christina după mine. Trebuie să găsim un telefon şi să-i sun pe nebunii mei ca să ne scoată de unde mama dracului suntem acum. Reuşim să ajungem până în dreptul unei casei – cu greu, ce-i drept – şi încep să bat cu palma în uşa acesteia, sperând ca cineva să ne deschidă. După alte câteva minute, scârţâitul uşii ne captează atenţia, iar în pragul acestuia apare o doamnă cam în vârstă, ce abia se mişcă. Face ochii mari, acum că ne vede mai bine, aranjându-şi ochelarii de vedere pe nas.

— Oh, Doamne! Nu staţi acolo, intraţi.

Îi fac semn Christinei să intre şi o urmez, dregându-mi glasul, în timp ce micuţa mea îşi îmbrăţişează corpul ca să se încălzească.

— Ne pare rău că vă deranjăm la ora aceasta, dar ne-am cam pierdut şi cum nu aveam nimic la noi, nu ştim exact unde suntem, glasul micuţei mele se aude ca un ecou în încăpere şi o trag în braţele mele, doar ca să o fac să nu mai tremure.

— Sunteţi în Wilkes-Barre, Pennsylvania, ne informează şi încerc să-mi dau seama cum mama naibii am ajuns tocmai aici.

Îmi frec faţa cu palmele şi o observ pe Christina tocmai la timp, înainte de a se prăbuşi pe podea şi o prind în braţele mele. E mult prea slăbită şi dacă nu bea apă şi nu mănâncă, s-ar putea să sfârşească în spital, intubată.

— Oh, Doamne! exclamă bătrânica şi-mi face semn să o întind pe Christina pe canapea. Mă duc să aduc trusa de prim-ajutor, dar şi ceva de mâncare.

— Mă scuzați, doamnă...

— Mama Maria mi se spune pe aici. Cu ce te pot ajuta tinere?

— Aveți un telefon? o întreb fără să mă dezlipesc d Christina.

— Desigur, e acolo pe măsuța de lângă fotoliu. Nu foarte modern, dar sper să te ajute, îmi răspunde. Acum scuză-mă, revin imediat.

Încuviințez și mă îndrept spre măsuța indicată, luând î mână telefonul și încep să-l butonez, formând numărul lu Alex.

— Trimite pe cineva în Wilkes-Barre, Pennsylvania spun de îndată ce răspunde fără să-l las să asimileze cine e.

— *Augustin?! Cum mama naibii ați ajuns tocmai acolo și ce s-a întâmplat cu telefonul tău?* îmi pune o mie de întrebări, dar numai chef de interogatoriul lui nu am. *Dominic, e îngrijorat până peste cap.*

— Lasă-mă dracului cu întrebările astea tâmpite și trimite-l pe Arman sau pe Andy, ori pe Lorena sau pe oricare dintre voi, idioților și scoateți-ne naibii de aici. Christina e într-o stare gravă, așa că mișcați-vă fundurile, babelor și proiectați-vă cât mai repede unde trebuie, altfel vă leg pe fiecare în parte de podul Golden Gate și vă las să atârnați acolo o săptămână, mă răstesc la el și-l aud tastând de zor.

Închid telefonul, chiar înainte ca mama Maria să revină și mă reîntorc la micuța mea. Emanuel tocmai s-a ales cu cel mai mare dușman al său și n-am de gând să renunț până nu îl văd la doi metri sub pământ. E ca și stabilit.

– Capitolul 6 –

Christina Hera
„Crudul Adevăr"

„Mă îndrept aproape fugind spre băiatul care stă doar şi mă priveşte cu un zâmbet imens pe faţă. Ajunsă în dreptul lui, îi arăt trandafirul pe care l-am cules.

Iubesc florile chiar dacă sunt micuţă şi nu prea ştiu mare lucru despre ele, dar dintre toate florile, trandafirii sunt preferaţii mei şi singurii pe care-i cunosc cel mai bine. Mă uit la trandafirul din mâinile mele micuţe şi zâmbesc. E atât de frumos, încât mai mult ca sigur îi va plăcea mamei.

— Uite, Mao! E atât de frumos, spun pe un glăscior de copilaş şi miros trandafirul. Ce zici, îi va plăcea mamei? îl întreb, în timp ce clipesc des şi încă sper să primesc îngheţata pe care mi-a promis-o dacă vin cu el la plimbare.

— Mai mult ca sigur îi va plăcea, trandafirel, mă alintă băiatul din faţa mea, exact cum mă alintă el de obicei şi sunt mândră că am un frate ca el, chiar aşa micuţă cum sunt.

— Mao, când ajungem acasă îmi înalţi un zmeu? îl întreb pe acelaşi glăscior copilăresc, ţopăind, în timp ce ne îndreptăm spre ieşirea din parc. Mi-ai promis!

— Sigur, trandafirel. Dar prima dată, ce zici dacă mergem să-ţi cumpăr îngheţata promisă? mă întreabă şi se opreşte. Se apleacă cât să-mi privească ochişorii şi îmi atinge năsucul cu degetul, făcându-mă să chicotesc. Însă, nu-i spune mamei, îmi face cu ochiul. E chiar înainte de cină şi nu vreau să se supere. Bine?

— Îhm, încuviinţez scurt din cap şi-mi împletesc degetele micuţe cu ale fratelui meu, înaintând spre maşina de îngheţată.

De îndată ce ajungem în dreptul acesteia, aştept cuminte după îngheţata promisă şi privesc în continuare trandafirul ce pare că se ofileşte în mâna mea.

— Mao, de ce moare trandafirul? îl întreb tristă și-l trag de tricou. Mao!

— Nu mă mai trage de haine, pacoste ce ești, altfel te pocnesc, se răstește bărbatul din fața mea și tresar, neînțelegând unde e fratele meu. Și ce mama dracului ai acolo?

Nu-mi place deloc felul în care îmi vorbește, pentru că îmi face inimioara să o ia la fugă și mami mi-a spus că nu e tocmai bine. Nu vreau să rămân fără ea, dar bărbatului din fața mea se pare că nu-i pasă de asta, ba mai mult se enervează, văzându-mă plângând. Unde e Mao? Era aici acum câteva minute. De ce m-a lăsat singură și cine e nenea? Mă sperie, vreau la mama.

— Dacă nu încetezi cu plânsul, te bag înapoi în beci și acolo vei rămâne până vei muri de foame, urlă la mine și mă îmbrâncește doar ca să încetez.

Nu mai vreau acolo, e atât de frig și de întuneric.

— Tot nu ai de gând să te calmezi? mă întreabă și mai supărat. Bine, înapoi în beci cu tine, scârbă ce ești!

— Nu, nu mai vreau acolo. O să fiu cuminte, promit, dar nu mă mai duce acolo, glăsciorul meu copilăresc și aproape sugrumat se aude pe toată strada, dar pare-se că nimănui nu-i pasă de asta.

Trag de mâna mea micuță ca să o eliberez, dar degeaba, nenea e mult prea puternic și mă trage după el. Țip cât pot de tare, însă mai rău fac, de îndată ce nenea se întoarce spumegând de nervi și dă..."

Mă trezesc aproape urlând, în timp ce-mi trag sufletul și încerc să-mi dau seama de ce anume am visele astea. E a nu știu câta oară când se întâmplă să le am și toate sfârșesc la fel: cu un trandafir care se ofilește și-un bărbat pe care nici măcar nu-l cunosc. Partea proastă e că la nicio persoană din visul meu nu le pot distinge chipul, de parcă le-ar fi fost șters, lăsând să se observe doar gura, ceea ce e ciudat.

Oftez prelung şi mă arunc înapoi pe spate, aţintind tavanul. Sunt trei zile de când sunt înapoi acasă, iar Augustin nu a mai dat niciun semn de viaţă. Cred că şi-a dat seama ce pacoste mare sunt şi m-a lăsat baltă, plecând. Măcar dacă mi-ar fi spus, deşi cred că m-a scutit de o durere în plus. Îmi şterg fugitiv lacrimile ce cad, fără să-mi dau seama de ele până acum şi mă ridic cu greu din pat, aşezându-mă pe marginea acestuia. Va trece ceva timp până când rana se va vindeca complet, dar mai mult ca sigur voi resimţi durerea, străfulgerându-mi fiecare nerv din corp, odată cu schimbarea vremii – amintindu-mi cu groază de ziua aceea – din cauza cicatricei care mi-a rămas şi care încă se vindecă. Îmi iau telefonul de pe noptiera de lângă pat şi-l verific.

Tot nimic. Îl pun înapoi pe noptieră şi oftez prelung, lăsându-mi capul în jos şi-mi aşez palmele de o parte şi de alta a corpului meu. *Unde naiba eşti, Augustin?* mă întreb în sinea mea, simţind un mic fior pe şira spinării. Tot nu vreau să cred că a plecat şi m-a părăsit, pentru că asta m-ar transforma în scrum şi n-aş mai fi bună de nimic. N-aş mai vrea să trăiesc. Îmi frec faţa cu palmele şi într-un final mă ridic în capul oaselor, simţind durerea care-mi străfulgeră piciorul de jos în sus, făcându-mă să mă strâmb, ca în cele din urmă să mă îndrept spre baie. Cu paşi mărunţi ajung şi dau drumul la apă în chiuvetă apoi o adun în palme, ca într-un final să-mi spăl faţa doar ca să mă trezesc şi mai bine. Îmi ridic privirea şi mă uit în oglindă, la reflexia ce pare mai obosită ca niciodată. De când viaţa mea s-a schimbat atât de brusc? Încă de când am scăpat de nemernicul ce ne-a torturat pe mine şi pe mama, am aceste coşmaruri pe care nu pot să mi le explic, oricât aş încerca, deşi multe dintre ele le aveam încă de mai de mult. Oftez prelung şi opresc apa apoi ies din baie, îndreptându-mă spre dulap.

— Doamne, de ce urlă aşa unul la celălalt? Nu se mai înţeleg sau ce naiba au? glasul meu se aude în toată camera, referindu-mă la mama şi John, căci se aud şi mai tare zgomote de jos. Nu vreau să cred că trebuie să ne mutăm,

pentru că mai mult ca sigur îl voi ruga pe Augustin să-mi dea înapoi camera de la el, dacă se va întâmpla asta, rostesc ceea ce gândesc cu voce tare, cu cât cearta dintre Maryse și John se aude de două zile încoace.

Nu înțeleg ce naiba i-a apucat, mai ales că s-au înțeles întotdeauna bine, iar acum...? Îmi frec a doua oară fața cu palmele și deschid dulapul larg, scanând hainele împăturate frumos și mă opresc într-un punct fix. Scot un tricou și o pereche de pantaloni lungi de trening, pe care le și îmbrac și mă postez în fața oglinzii de la măsuța de toaletă. Mă dau cu puțină cremă pe față apoi iau peria de pe blat și trec cu ea prin părul lung pe care-l am.

Mi-a stat în gând să-l tund până la umeri, dar se pare că lui Augustin îi place așa lung cum e, așa că nu m-a lăsat să mă ating de niciun fir din capul meu, spunându-mi până la urmă că-mi va lipi fir cu fir podoaba capilară, doar ca să am din nou părul lung până aproape de fund. Zâmbesc cu gura până la urechi, imaginându-mi-l pe Augustin lipindu-mi părul, fir cu fir și încep să râd în hohote. E mult prea amuzantă imaginea ca să nu râzi, chiar dacă de jos se aud urlete și mult zgomot provocat de lucrurile care se sparg din când în când.

Ce naiba i-a apucat pe oamenii ăștia? mă întreb revoltată în sinea mea și mă ridic din scaun. Îmi încalț tenișii și ies val-vârtej din dormitor cu gândul să-i iau la rost, mai ales că e posibil să-l trezească pe cel mic. Cobor scările cât pot de repede, dar rana nu mă prea lasă. Ajunsă la baza acestora, mă opresc pentru câteva secunde, durerea făcându-și din nou apariția și mă așez cu fundul pe o treaptă.

— La naiba în ea durere, oftez și-mi proptesc coatele pe genunchi, lăsându-mi capul în jos.

— *Vrei să încetezi cu asta?* îl aud pe John, răstindu-se la mama a nu știu câta oară. *Trebuie să-i spui adevărul, nu mai e o copilă, Maryse!* continuă să-i vorbească pe un ton ridicat și încerc să-mi dau seama cui și ce adevăr trebuie să spună mama.

— *Nu înțelegi? O să mă urască pentru tot restul vieții, pentru că i-am ascuns atâția ani adevărul*, îi răspunde mama și după felul în care suspină tind să cred că plânge. *E copilul meu, nu pot să-i dau drumul pur și simplu.*

— *Știu că o iubești, Maryse, exact ca pe copilul tău, dar trebuie să știe adevărul. La naiba, trebuie să-i dai drumul*, îi vorbește John pe un ton brusc de blând. *Tu chiar nu înțelegi, nu? Pentru că eu da și sincer să fiu, să ajung în situația asta de acum, mai mult ca sigur aș vrea ce-i mai bun pentru copilul meu. Te va ierta până la urmă, Maryse, dar trebuie să înțelegi că trebuie să-i dai drumul*, continuă John să o convingă pe mama de ceva anume.

— *N-am de gând să fac asta. Nici acum, nici altă dată*, pare revoltată. *E copilul meu și așa va rămâne pentru totdeauna*, continuă mama să se încăpățâneze, dar tot nu înțeleg despre ce copil e vorba.

În ce necazuri a intrat mama? Fir-ar!

— *Ce copil, Maryse? Ai uitat că tu nu poți avea copii?* John se răstește din nou la ea, enervat probabil de faptul că mama se tot încăpățânează cu altceva, dar stai, ce tocmai a spus?

Cum adică mama nu poate avea copii? Și eu ce sunt? O închipuire? Un experiment într-o eprubetă? Nu, nu! Mai mult ca sigur e vorba despre altcineva. Oftez prelung și dau să mă ridic, dar ceea ce urmează să aflu, mă face să mă așez înapoi.

— *Dacă nu-i spui tu adevărul, mă văd nevoit să i-l spun eu*, o amenință destul de serios și încă încerc să-mi dau seama despre ce adevăr e vorba.

— *Nu, nu-i vei spune absolut nimic, John!* se răstește mama la el. *Christina nu va afla niciodată adevărul și punct*, continuă și mutesc când îmi pronunță numele.

Stai! Despre mine era vorba în tot acest timp? Ce adevăr îmi ascunde mama? Nu mai înțeleg nimic. Tot ce vreau în momentul acesta, e ca Augustin să apară de oriunde e acum

și să mă strângă în brațele lui. Simt că mă prăbușesc și asta nu e tocmai bine. Îmi închid ochii și inspir adânc, încercând să mă calmez, dar cum azi nu toate merg așa cum trebuie să meargă, ei bine, următoarele cuvinte mă lovesc direct în suflet.

— *Maryse, pentru numele lui Dumnezeu! Încetează să mai crezi așa ceva. Christina nu e copilul tău și niciodată nu a fost. Nu tu i-ai dat viață, ci doar ai crescut-o timp de câțiva ani pentru că Paul s-a încăpățânat să fie de acord cu ceva atât de prostesc, însă mama ei biologică e altcineva,* îi spune John totul pe nerăsuflate, iar eu simt că mi se face rău.

Inspir și expir profund, simțindu-mă din ce în ce mai rău, încât dacă mă ridic de jos, mai mult ca sigur o să cad înapoi, fără ca cineva să fie aici și să mă prindă. Cum adică nu sunt fiica ei? După câte am trecut împreună și după câte mi-a făcut, acum vine cu asta? Vrea să mă alunge din nou din viața ei și nu știe cum? De ce nu mi-o spune pur și simplu în față? Ce e atât de greu? Îmi frec fața cu palmele și mă ridic de jos, ținându-mă într-un final de perete – pentru că totul se cam învârte cu mine – și mă îndrept cu pași mărunți spre living. Îmi repet întruna că nu poate fi adevărat ceea ce am auzit, dar cuvintele lui John răsună și acum ca un ecou în mintea mea:

„Christina nu e copilul tău și niciodată nu a fost...

M-a mințit mama în tot acest timp? Dacă da, atunci cine sunt eu și cui aparțin, de fapt? Cine sunt părinții mei? Ajunsă în living, mă opresc și privesc spre cei doi oameni din fața mea și înghit în sec. Ce aș putea să spun sau ce aș putea să fac? Tot ce simt, e faptul că totul se învârte cu mine și eu odată cu restul încăperii, ce pare din ce în ce mai mică, făcându-mă să respir tot mai sacadat. Îmi deschid buzele ca să spun ceva, dar cuvintele parcă nu vor să iasă, așa că le închid la loc și inspir din nou adânc aerul în plămâni. Ceea

ce tocmai am aflat, m-a transformat în scrum doar în câteva secunde, înainte ca oricine altcineva să facă asta. Înghit în sec a doua oară şi pe un ton aproape stins, spun:

— E adevărat ceea ce-am auzit? glasul spart pe care-l am se aude ca un ecou în liniştea apăsătoare dintre noi şi-mi simt deodată trupul tremurând incontrolabil.

Felul în care mă priveşte acum Maryse, cu ochii mari, îmi dă de înţeles că tot ceea ce am auzit e crudul adevăr. Inspir adânc şi încerc să mă menţin pe linia de plutire, dar numai asta nu reuşesc, îndată ce genunchii mei se transformă în gelatină şi cad pe jos, uitându-mă într-un punct fix.

— Christina, draga mea! mă alintă ma...

La dracu! Ea nu e mama mea, niciodată n-a fost, doar s-a prefăcut, iar acum m-a distrus de tot.

— Rămâi unde eşti, nu te apropia de mine, mă răstesc la Maryse, oprind-o din a mai înainta spre locul în care sunt şi-mi ridic privirea furioasă spre aceasta, simţind lacrimile ce vor să cadă. Nu vreau să mă mai atingi, nu vreau să mă mai priveşti, nu vreau să-mi mai vorbeşti. Înţelegi asta? Cum ai putut să-mi ascunzi un lucru atât de delicat şi de important pentru mine? Pentru tine, pentru noi! Spune-mi! strig către Maryse.

— C-Christina..., îmi pronunţă numele, bâlbâindu-se. Copila mea!

— Nu sunt copila ta, ştii bine asta, mă răstesc încă o dată la Maryse şi-mi aţintesc privirea în jos, încercând să mă adun cât de cât. În toţi aceşti ani am trăit un calvar de neimaginat, un calvar pe care nu-l doresc nimănui, ca să aflu acum că nici măcar nu sunt fiica ta? încep cu alte întrebări. Că tu nici măcar nu eşti mama mea? Cum ai putut trăi în toţi aceşti ani, ştiind că mai mult rău îmi faci, decât bine? arunc cu alte întrebări în Maryse şi o observ, sprijinindu-se de scaunul din faţa ei.

— Te-am adorat încă din clipa în care te-a adus Paul în casă noastră. Era destul de nervos şi de agitat, murmurând

întruna să te duc jos în beci şi să te închid acolo până când îţi va sosi momentul de a dispărea definitiv, cuvintele lui Maryse mă lovesc din nou în suflet, în repetate rânduri. În prima fază nu am vrut, mai ales că mă priveai cu ochişorii aceea ai tăi, destul de rugători, încât mi se rupea sufletul privindu-te. Însă, după ce m-a lovit, n-am avut de ales şi te-am dus în beci.

Acum înţeleg cine e bărbatul care urla la mine în vis. era tocmai Paul.

Omul pe care-l credeam cândva tatăl meu. Mă amenința că dacă nu încetez cu plânsul, o să mă ducă înapoi în beci şi mă va închide acolo până când aveam să mor de foame. Cred cu tărie acum, că Paul de aceea încerca tot timpul să mă omoare, pentru că nu eram fiica lui. Niciodată n-am fost, dar cine sunt eu de fapt, dacă numele meu de familie nu e Hera? Îmi strâng genunchii la piept, îmbrăţişându-i cu braţele şi-mi proptesc capul pe aceştia, lăsând ca lacrimile să-mi spele obrajii şi încep să mă leagăn când în faţă, când în spate de parcă aş fi o nebună.

— De ce te-ai oprit? Încă vreau să ştiu tot adevărul. Maryse! îi pronunţ numele, renunţând totodată să o mai numesc mama mea.

Ea nu e mama mea, e doar femeia ce m-a crescut, după ce soţul ei m-a luat din sânul propriei mele familii.

Oare ce fac părinţii mei? Sunt îngrijoraţi pentru mine? Mă caută? Oare cât timp a trecut de când nu i-am mai văzut? Oare am fraţi, surori? Oare ştiu unde sunt, ce fac, prin ce-am trecut? Oare mă mai cred vie sau sunt moartă deja pentru ei? întrebările astea încep să mă bântuie încetul cu încetul, dorindu-mi tot mai mult să-i caut şi să le spun că încă trăiesc, că sunt aici, că vreau înapoi acasă. Îmi ridic privirea din pământ şi mi-o îndrept spre femeia pe care nu o mai recunosc în acest moment.

— Îmi pare atât de rău, copila mea! continuă să mă numească fata ei, cu ochii plini de lacrimi.

— Cum îndrăznești să mă mai numești copilul tău? Cum îndrăznești să te mai consideri încă mama mea? Ți-am fost alături și am îndurat atât, suferind alături de tine, chiar și pentru tine, iar acum să aflu că nici măcar nu avem același sânge? mă răstesc fără să vreau la Maryse, dar simt că nu mai pot, că totul s-a rupt odată cu acele cuvinte rostite de John.

— Te iubesc, Christina, și întotdeauna vei fi copilul meu, chiar dacă nu eu ți-am dăruit viață, începe Maryse să-mi spună. Știu, sunt o egoistă pentru că ți-am ascuns asta, dar întotdeauna mi-am dorit copii și când am aflat că nu pot concepe unul, am fost distrusă, la fel și Paul. Așa că de atunci lucrurile au început să se înrăutățească, să se destrame între noi până într-o zi în care ai apărut tu. Un copil atât de frumos, ce ținea între mâinile sale micuțe un trandafir aproape ofilit și care plângea, dorindu-și să fie lângă mama ei, mai adaugă și o privesc fix.

— Ce-ai spus? o întreb de îndată ce aud menționat trandafirul ofilit, simțindu-mă tot mai secată de puteri și simt că totul începe să capete contur, iar visele pe care le-am tot avut, acum realizez că nu sunt vise, ci amintiri din trecut.

Amintiri ce vor să iasă la suprafață din străfundul sufletului meu de copilaș. Îmi închid ochii și încerc să-mi amintesc de chipul mamei, de parfumul ei specific, dar știu că oricât m-aș strădui, nu am cum să-mi aduc aminte. Eram doar un copil mic când am ajuns la Maryse. Un copil speriat și care nu știa ce se întâmplă cu el, unde e acum și de ce nu e în brațele mamei sale, unde-ar trebui să fie.

— Timp de doi ani Paul te-a ținut închisă în beci în frig și în întuneric. Singurele dăți în care mă lăsa să intru la tine, era atunci când trebuia să te hrănesc, aducându-ți mult mai multe lucruri de care aveai nevoie fără ca el să știe. Mi se rupea sufletul de fiecare dată când mă rugai să te scot de acolo și să te duc la mama ta, continuă Maryse să-mi povestească și simt voma ce urcă tot mai mult, dorindu-și să iasă, dar încerc să o stopez, însă îmi este mult prea rău.

Acum înțeleg toate fobiile pe care le am: frica de întuneric, de trăsnete, de singurătate, de abandon. Eram un copil fericit și m-au distrus până când n-a mai rămas nimic din ceea ce am fost cândva.

— Christina, spune ceva, mă îndeamnă Maryse, ajungând în dreptul meu și îmi atinge ușor umărul, captându-mi atenția care parcă e pierdută în neștire.

— Ce ai vrea să-ți spun? îi răspund cu o întrebare. Că îți mulțumesc pentru tot calvarul prin care am trecut? Pentru că m-ați distrus? Căci, da! Asta ați reușit să faceți, să mă distrugeți, îi arunc vorbele în față și mă ridic de jos, dar amețesc, acum că mă văd în capul oaselor, iar durerea ce-mi străfulgeră piciorul stâng, amplifică toată durerea pe care o am acum în sufletul meu.

Mă sprijin de măsuța de lângă mine și-mi încrucișez coatele pe blat, proptindu-mi capul de ele și las ca tot amarul să iasă afară, plângând în hohote. Sunt distrusă, iar Augustin nu e aici ca să-mi aline suferința. *De ce nu e aici când am mai mare nevoie de el? Pe unde ești, demonul meu nebun?* Am nevoie de întunericul tău ca să mă ascund de văzul lumii și să încerc să uit de ceea ce m-a distrus. Să plâng acolo, la pieptul tău, în timp ce-ți simt inima cum bate doar pentru mine. Nici nu știu de câte minute stau așa și plâng, dar liniștea e mult prea apăsătoare, așa că îmi ridic privirea și o observ pe Maryse venind cu o cutie în brațe. Mă ridic de jos cu greu și mă îndrept spre ea, dorindu-mi cu ardoare ca în acea cutie să fie ceva care să mă ducă în trecut și să mă facă să-mi amintesc și mai mult.

— În această cutie am păstrat rochița cu care erai îmbrăcată, atunci când ai intrat în viața mea, îmi mărturisește și înghit în sec.

Îmi simt mâinile tremurând incontrolabil, cu cât ridic capacul și izbucnesc și mai rău în plâns, văzând rochița ce-mi apărea mereu în vis. Albul imaculat, acum e îngălbenit de timp, dar trandafirii micuți de pe aceasta și-au păstrat până

şi acum culoarea. Las capacul cutiei să atingă podeaua şi iau materialul fin între degetele mele, simţindu-l şi-l duc spre chipul meu, ca mai apoi să inspir adânc.

Oh, Doamne! Mama mea, unde e mama mea? Mai mult ca sigur îşi face griji pentru mine, pentru copilul ce i-a fost smuls din braţe şi aruncat în braţele străine al altei mame. Mă aşez pe marginea canapelei – nici nu ştiu cum am ajuns în dreptul ei – şi mă uit la rochiţa din mâinile mele printre perdeaua de lacrimi, care mi s-a instalat în ochii şi nu dă semne să se evapore. Îmi trec degetele peste materialul fin, oftând şi sughiţând din când în când şi dacă stau puţin să-mi amintesc mai bine de mama, tot ce văd sunt ochii ei azurii.

— Cum am ajuns să fiu fiica ta? sparg liniştea dintre noi, dorindu-mi să aflu mai multe despre acea perioadă din trecut.

— Zile întregi am stat pe capul lui Paul ca să mă lase să te scot din beci, dar de fiecare dată mă loveam de un refuz. M-am ataşat foarte tare de tine, ajungând într-un final să te văd ca fiind fiica mea, iar tu să mă vezi ca fiind mama ta. Chiar ai început de la o vreme să-mi spui *„mami"*, îmi mărturiseşte şi o aud râzând uşor printre hohotele de plâns. A fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea, atunci când ai pronunţat acel cuvânt atât de dorit de mine. MAMA!

Îmi închid ochii şi înghit cu greu nodul ce mi s-a acumulat în gât. După atâtea zile în care un copil e ţinut înfometat în frig, în întuneric, cred şi eu că până la urmă uită de mama lui adevărată şi o numeşte *„mamă"* pe femeia care îi este alături. Se pare că aşa s-a întâmplat şi în cazul meu, pentru că nu-mi mai aduc aminte de chipul mamei. Îmi deschid ochii şi mă ridic în capul oaselor, simţind durerea de la picior, străfulgerându-mi din nou corpul, punând-o în acelaşi timp şi pe Maryse în alertă.

— Christina, draga mea, eşti bine? mă întreabă îngrijorată şi se apropie de mine, dar îi fac semn să se oprească, înainte să poată să mai facă vreun pas.

— Vreau doar..., încerc să spun, dar mă opresc. Vreau doar să fiu singură, așa că, te rog nu veni după mine, e tot ce-i mai spun și mă îndrept spre ieșirea principală.

Trebuie să-mi pun ordine în gândurile pe care le am, în sufletul făcut scrum și în inima care nu mai știe ce să facă. Să bată sau să se oprească? Ajunsă în dreptul ușii, îmi așez mâna pe clanță și o deschid larg, ieșind în pași alergători și îndreptându-mă... Nici eu nu știu spre ce anume mă îndrept, dar știu sigur că nu mai vreau să fiu aici în acest moment.

— Christina, aud glasul lui Maryse, dar în loc să mă opresc, măresc pasul și mai mult, lăsând-o cu totul în urmă.

Tot ce îmi doresc, e să dispar pentru că mai mult ca sigur moartea mea le va ușura suferința altora, dar știu că în acest moment vorbesc doar aberații, dar puneți-vă în locul meu și simțiți ceea ce simt eu. V-ați mai dori să trăiți? V-ați mai dori ca ziua de mâine să vină cât mai repede? E atât de greu și doare, iar eu nu știu ce să fac. Mă opresc și încerc să-mi regăsesc suflul, dar în zadar, parcă nici nu mai e acolo. Îmi pun mâinile în cap și mă uit haotic în jurul meu, izbucnind din nou în plâns. Ce-am făcut să merit o așa viață? Te sacrifici, dai tot ce ai mai bun din tine și pentru ce? Doar ca în următoarea secundă să realizezi că de fapt, ești un nimeni? Că ești doar o umbră care se plimbă prin lumea asta nebună?

***

Nici nu știu de câte ore rătăcesc pe străzile New York-ului, fără o destinație anume, ținând între degete rochița pe care am purtat-o când am fost micuță.

Îmi vine să urlu, să lovesc tot ce-mi iese în cale, dar ce rost mai are când toată viața pe care ai crezut c-o ai, pe care ai trăit-o până acum, s-a bazat doar pe minciuni? Ce rost mai are să încerci să te regăsești, când deja ești pierdut? De ce să spui *„te iubesc"* unei ființe pe care o credeai părintele tău, când nu ai la cine să spui? Ce rost mai are viața, când nu ai în brațele cui să te refugiezi atunci când simți că te prăbușești?

Mă simt moartă într-un corp viu şi nu ştiu pe unde s-o mai iau ca să exist. Îmi îmbrăţişez corpul şi o iau la pas înapoi spre casă, deşi numai acasă nu vreau să ajung. Nu vreau să dau ochii cu ma... Fir-ar! Nu vreau să dau ochii cu Maryse, pentru că mai mult ca sigur îi voi arunca în faţă vrute şi nevrute. O iubesc ca şi cum ar fi mama mea, dar în acest moment încrederea mea în ea e zero. Mi-a ascuns un adevăr atât de delicat şi de vital pentru mine, încât nu pot să trec cu vederea şi să o iert pur şi simplu, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Îmi trag nasul ca în cele din urmă să strănut.

Grozav! Acum mai mult ca sigur mă va paşte o răceală zdravănă şi ca totul să fie din *„bine"* în *„şi mai bine"*, ploaia ce cade brusc din cer mă udă până la piele şi acum clar voi face o pneumonie. Strâng mai bine braţele în jurul corpului meu şi fug cât mă ţin picioarele, adăpostindu-mă într-un final sub un pod. Mă lipesc cu spatele de peretele rece şi mă preling, fundul atingând asfaltul rece de sub mine. Mă simt ca un copil orfan ce trăieşte pe străzi, încercând să supravieţuiască de pe o zi pe alta. N-am nevoie de nimic, ci doar de căldura unei mame; de căldura mamei mele.

Strănut, încă o dată şi încă o dată, simţindu-mi ochii ieşind din orbite şi după felul în care corpul meu începe să tremure, îmi spune că ar fi cazul să plec de aici, dar întrebarea e: unde? Încep şi mă buzunăresc după telefon, dar sfârşesc prin a-mi trage o palmă peste frunte, amintindu-mi că nu am luat cu mine telefonul atunci când am ieşit din cameră. La naiba! Dacă m-a sunat Augustin? Acum probabil îşi face griji pentru mine, iar eu umblu aiurea pe străzi.

Grozav! Tocmai am ajuns o boschetară, mai ales că acum sunt plină de noroi, alunecând destul de uşor cu tenişii din picioare. *Unde naiba sunt?* mă întreb în sinea mea şi mă uit haotic după un indicator care să-mi indice strada pe care sunt. Ajunsă la prima intersecţie, privesc în sus spre indicatoare şi citesc Liberty Street pe una dintre ele, aceasta fiind îndreptată spre stânga mea. Îmi întorc privirea spre strada ce duce la complexul de apartamente şi mai mult ca sigur

Dominic mă va primi la el, măcar până voi vorbi cu Augustin să-mi dea camera înapoi. Așa am să fac. Strănut pentru a nu știu câta oară și o iau la pas alergător spre apartamentul lui Dominic, însă cum ghinioanele se țin lanț de mine în seara asta, alunec pentru a nu știu câta oară și cad direct în balta cea mai mare. Drace! Mă ridic de jos, mai mult fleașcă și oftez învinsă. Nu mai am nici starea necesară, dar nici forță pentru orice altceva, așa că îmi încrucișez brațele la piept și o iau la pas spre apartamentul lui Dom. Nici nu știu câte minute am făcut până aici, dar iată-mă, privind de jos în sus complexul de apartamente și inspir adânc, nu înainte de a strănuta și înaintez spre intrarea principală a scării.

Of, Doamne! La ce număr stă? mă întreb în sinea mea, nu de alta, dar în stadiul în care sunt, am și uitat. Îmi desfac brațele de la piept și-mi duc o mână spre tâmple și le masez puternic, încercând să-mi storc creierii pentru a-mi aduce aminte de ceea ce am nevoie.

— Doamna Robinson, spun cu voce tare, amintindu-mi de bătrânica ce stă la etajul trei al clădirii.

Mai mult ca sigur e acasă, întotdeauna e, doar locuiește cu cele trei pisici ale ei. Îmi duc mâna spre interfon, tremurând incontrolabil, dar înainte să apăs butoanele, îmi aduc mâna spre buze și suflu aer cald peste acestea doar ca să mă mai încălzesc. Acum că-mi mai simt degetele formez numărul trei sute șase și aștept. Mi-a spus Dominic să sun la ea la interfon atunci când îmi uit cheile, pentru că mai mult ca sigur îmi va deschide, deși la cât e de nebună – într-un sens bun, sincer – la început a crezut că suntem un cuplu, nu antrenor și elev. Oricum, Dom m-a sfătuit să-i spun că sunt fiica lui, măcar așa scap și eu de cicăleala ei obsesivă, dar și el.

— Bună seara, doamnă Robinson! spun de îndată ce-mi răspunde. Îmi cer scuze că vă der...

— *Cine e acolo?* mă întreabă și după felul în care îmi vorbește, mai mult ca sigur am trezit-o din somn. *Christina, tu ești, draga mea?*

— Da, doamnă Robinson. Mi-am uitat cheile, îmi puteţi deschide, vă rog? o întreb aproape dârdâind de frig.

— *Sigur, draga mea!* îmi răspunde şi în scurt timp aud click-ul specific de deschidere a uşii.

Mă opresc pentru un minut şi mă proptesc în faţa panoului, căutând numele de familie a lui Dom.

— Evans... Evans... Evans, murmur şi odată găsit, mă îndrept spre lift, simţindu-mă din ce în ce mai rău.

Nici nu-i de mirare, în ultima vreme m-am cam neglijat şi nu prea am mâncat. Cum aş putea, după câte s-au întâmplat? Apăs pe butonul verde şi mă sprijin de tăblia liftului, în timp ce acesta urcă spre etajul opt al clădirii. Sper doar să fie acasă, căci nu ştiu unde aş putea să mă duc de aici, mai ales că nu am nimic la mine, doar rochiţa din copilărie. Îndată ce uşile liftului se deschid, încep şi mă uit la fiecare număr în parte, doar ca să-l găsesc pe acela la care locuieşte Dominic.

— Patru sute douăzeci, murmur şi ajung în dreptul uşii.

Înghit în sec şi încerc să nu tremur prea tare şi să par cât mai naturală, dar în stadiul în care sunt, mă îndoiesc că voi reuşi să arăt aşa.

Bat de două, trei ori în uşa apartamentului şi aştept. Încă sper să fie acasă şi să nu fiu nevoită să merg din nou la mama. N-aş putea da ochii cu ea, nu fără să fac prostia de a-i cere şi mai multe explicaţii care mai mult ca sigur mă vor omorî de tot.

— Da, Alyah! Am să te anunţ dacă aflu..., spune Dom de îndată ce deschide uşa, dar se opreşte din vorbit acum că mă vede.

Arăt atât de rău, ştiu asta, dar nu-mi pasă, pentru că tot ce-mi vine să fac, e să izbucnesc în plâns. Fără să pronunţ măcar un cuvânt, îi înlănţui trupul cu braţele umede şi dau drumul lacrimilor ce le-am ţinut prea mult în frâu. Ştiu că pare surprins de felul în care reacţionez, dar simt nevoia de a fi luată în braţe.

— Alyah, te sun puțin mai încolo. Am găsit-o pe Christina, îi spune iubitei sale și simt brațul care se strânge în jurul meu. Da, Alyah, e aici. Doamne, e aici! Nu mai plânge, fata mea, încearcă să-mi aline suferința chiar dacă nu știe exact ce s-a întâmplat.

Mă trage după el, odată ce-a închis telefonul și mă ajută să mă așez pe marginea canapelei – fără să-i pese dacă o murdăresc sau nu – și mă lasă singură, îndreptându-se acum spre dormitor. După câteva minute se întoarce cu o pătură și câteva haine curate și mi le așază pe canapea, lângă mine. Mă privește cu o căldură părintească în ochi și-mi vine din nou să plâng, ținând strâns între degetele mele rochița care-mi aduce aminte de mama, de copilăria mea pierdută și uitată, odată cu iadul în care am trăit până acum.

— De unde ai asta? mă întreabă deodată, referindu-se la rochița din mâna mea și-mi ridic privirea spre Dom.

— Mi-a dat-o ma..., încep să spun, dar mă opresc brusc și înghit în sec. Mi-a dat-o Maryse, îi răspund în cele din urmă. Îmi aduce aminte de trecut, mai ales că tocmai am aflat că... că ea nu e mama mea, niciodată nu a fost, doar... doar m-a crescut, îndată ce-am fost adusă în casa lor, încep să-i povestesc cu ochii în lacrimi.

— Fetița mea, mă alintă Dominic și mă trage din nou în brațele lui. Nu mai plânge, scumpa mea fetiță, continuă să mă alinte, liniștindu-mă, dar în acest moment mă simt ca și cum aș fi fetița aceea din trecut.

Fetița aceea care are nevoie de un umăr pe care să plângă, de două brațe care să o strângă și să-i ofere protecția necesară. Fetița aceea care are nevoie de căldura unei inimi unui suflet care să-i demonstreze că nu e singură, că e iubită așa cum ar trebui un copil să fie. Încă mă consider un copil, mai ales acum, mai ales în acest moment.

— Mă simt atât de pierdută, atât de orfană, încât nu știu ce să fac, unde să mă duc, vorbesc după ce ne despărțim din îmbrățișare, trăgându-mi nasul, în timp ce Dominic îmi șterge lacrimile cu degetele sale, privindu-mă la rândul său cu ochii în lacrimi.

— Nu ai de ce să te simţi aşa, sunt atât de multe persoane care te iubesc şi ţin la tine, îmi spune, luându-mi mâinile într-ale lui.

— Dom, eu..., încep să vorbesc, simţind înăuntrul meu că este ceva în atitudinea lui, dar şi în vorbele pe care le spune, nu e tocmai aşa cum poate credeam că e.

Nu pot avea o relaţie cu el, pentru că eu îl iubesc pe Augustin şi nu i-aş face asta niciodată. Nu l-aş înşela pentru nimic în lume, dar nici nu pot să-l iubesc pe Dominic mai mult decât un tată.

— Dom, vezi..., eu..., încerc să-l refuz politicos şi să nu întrec măsura, dar nu ştiu cum.

Oftează.

— Christina, te asigur că de acum încolo n-o să-ţi mai lipsească nimic. Eu n-o să mă îndepărtez de tine, aşa că nu ai de ce să te simţi pierdută. Nu ai de ce să te simţi orfană, pentru că..., începe să-mi mărturisească ceva şi încremenesc, în timp ce oftează din nou, dar nu duce fraza până la capăt.

Poate a fost o idee rea să vin aici, iar acum nu găsesc o portiţă prin care să fug. Înghit în sec şi mă dau cu un pas mai în spate, neştiind ceea ce vrea să facă, căci îmi ia din nou mâinile într-ale lui. Îmi umezesc buzele uşor crăpate. dar pe când să mi le deschid şi să spun ce am de spus, uşa principală se trânteşte de perete, captându-ne atenţia. Îmi întorc privirea spre sursă şi încremenesc, văzându-l pe Mario. Ce naiba caută aici şi cum a intrat?

— Nu-mi vine să cred! exclamă, acum că ne vede mâinile atingându-se. Cum poţi să-i faci una ca asta lui Augustin? se răsteşte la mine şi nu înţeleg aluzia. Te caută ca un nebun de câteva ore bune şi tu eşti aici cu tata? continuă cu întrebările şi-mi mut privirea spre Dominic.

— Mario, încetează! strigă Dom la el. Nu ştii nici pe departe ce se întâmplă aici, îi spune şi-mi eliberează mâinile.

— Ştiu foarte bine ce se întâmplă aici, continuă Mario să strige la Dom. A crezut că eşti altfel, că îl iubeşti cu adevărat, dar eşti la fel ca toate, tonul lui, ce se tot ridică, mă

face să dau frenetic din cap, realizând la ceea ce se referă O târfă ce-şi doreşte faima şi statutul în societate, urlă acum la mine şi simt că nu mai am mult până să mă prăbuşesc.

Sunetul ce tocmai se aude, e provocat de palma grea a lui Dominic, zdrobindu-i obrazul lui Mario şi tresar, ducându-mi mâinile la gură de uimire. Oh, Doamne!

— Nu-mi vine să cred că tocmai m-ai plesnit, se adresează Mario tatălui său, dar până nici mie nu-mi vine să cred că a făcut-o. Şi pentru cine? Pentru o târf..., aruncă din nou în mine, dar se opreşte brusc şi-şi mijeşte ochii în direcţia mea. De unde ai aia? mă întreabă revoltat, referindu-se şi el la rochiţa din mâinile mele şi nu înţeleg ce vor amândoi cu ea.

E rochiţa mea, ea e tot ce mi-a rămas din copilărie. O strâng şi mai bine în braţele mele, în timp ce fac un pas înapoi, îndată ce Mario face câte un pas către mine.

— Unde crezi că mergi? mă întreabă, văzând că nu mai am mult şi o iau la fugă. Te mai întreb o singură dată: de unde ai aia?

— Mario, încetează! strigă Dominic la el. Nu ştii nici pe departe cine e ea.

— Şi cine e ea? urlă acum Mario. Una dintre târfele cu care ţi-o tragi? Alyah, ştie?

— Vorbeşti fără să gândeşti puţin. Cum aş putea să mă culc cu ea când..., Dom începe să-i spună, dar se opreşte de parcă ceva îl reţine.

Oftează prelung şi scoate din buzunarul din spate a blugilor pe care îi poartă, o foaie mototolită şi i-o întinde lui Mario. Acesta se uită nedumerit când la el, când la foaia din mâna lui Dom, ca mai apoi să se încrunte şi spune:

— Ce naiba mai e şi asta? Nu-mi spune că ai luat-o şi de nevastă, iar acum e noua mea mamă? aruncă cu întrebări în Dom şi încremenesc pentru a nu ştiu câta oară.

Ce dracu a zis? S-a lovit la cap sau ce mama dracului? Cum să ajung eu mama lui, când clar sunt mai mică decât el.

— Mario, încetează cu prostiile tale, răbdarea lui Dom se cam risipeşte. Numai chef n-am de ele, se răsteşte la Mario.

— Prostii? Mario îl întreabă revoltat. Dar acum câteva minute ce aveai de gând să faci? Să o inviţi în dormitor? În orice caz, Augustin o să afle ce fel de fată eşti, îşi mută privirea pe mine. O târfă josnică şi jalnică, mă face în toate felurile şi izbucnesc din nou în plâns.

— Nu l-aş înşela niciodată pe Augustin, răbufnesc pe un ton sugrumat. Mai bine aş muri, decât să fac asta. Cum poţi să crezi că eu şi Dom...?

— Cum pot să cred? Da ce, sunt eu orb? mă întreabă nervos, întrerupându-mi cuvintele. Chiar acum am să-l sun pe Augustin şi am să-i spun ce fel de târfă eşti, mă ameninţă, în timp ce-şi scoate telefonul din buzunarul blugilor şi începe să-l butoneze.

— Încetează să-i mai vorbeşti aşa, glasul lui Dominic e cu o octavă mai sus, înfiorându-mă. Şi nu suni pe nimeni, spune către Mario şi dă să-i confişte telefonul, dar nu reuşeşte.

— Nu-mi spui tu ce să fac. Panarama asta prefăcută merită să primească o lecţie. E prietenul meu şi ştiu prin ce-a trecut ultima dată cu prefăcuta de Eva şi ştii şi tu, aşa că scuteşte-mă, Mario aruncă cu alte cuvinte în Dom şi sunt de-a dreptul stupefiată, încât nici nu mă pot mişca.

— Încetează să-ţi mai faci SORA târfă, Dominic izbucneşte şi muţesc. E SORA ta, la naiba! Asta încerc să-ţi zic de douăzeci de minute, încăpăţânatule, dar numa' nu mă laşi. Tu eşti fratele ei, iar ea e sora ta, cuvintele lui Dominic mă încremenesc cu totul atât pe mine, cât şi pe Mario, făcându-ne să ne holbăm ca nebunii la el.

Ce a spus? Cum adică...? Nu mai înţeleg nimic. Mă simt din ce în ce mai ameţită, asta datorându-se şi faptului că n-am mâncat mai nimic toată ziua, dar şi faptului că încep să mă simt din ce în ce mai rău, odată cu veştile primite din toate părţile.

— E SORA ta, creier de găină! se răsteşte Dom din nou la Mario. Cum poţi să crezi că m-aş culca cu fiica mea, cu sora ta, idiotule? îl întreabă şi-i întinde foaia să se convingă de unul singur că spune adevărul.

Dar vreau să știu și eu dacă e așa sau nu, așa că mă reped spre Dominic, chiar înainte ca Mario să atingă foaia și o iau între degetele mele tremurânde. O despătur grăbită și trec într-un final cu privirea peste cuvintele scrise și simt că toată lumea mea tocmai s-a prăbușit de tot, a doua oară. Îmi ridic privirea spre bărbatul care stă și mă privește cu ochii în lacrimi și acum observ asemănarea dintre noi doi.

— T-tată?! pronunț cuvântul pe buzele care-mi tremură incontrolabil și simt foaia smulsă dintre degetele mele de către băiatul care mă numea în toate felurile numai pe numele meu nu.

— Oh, Doamne! îl aud pe Mario exclamând, asta făcându-mă să realizez că tocmai a citit ceea ce scrie pe acea foaie din mâinile sale. Trandafirel?! îmi pronunță alintul pe care băiatul din visul meu l-a folosit și îmi întorc privirea șocată spre acesta.

Mario e fratele meu?

Băiatul care s-a dat la mine în seara aceea la petrecere, e fratele meu? Sunt de-a dreptul șocată.

Oh, Doamne!

— Mao, e tot ce mai pronunț, ca în următoarea secundă să scap rochița din mâinile mele, făcându-se brusc negru în fața ochilor mei.

— Christina, aud glasul lui Dominic ca prin vis, după care nimic...

***

Îmi deschid ochii și încerc să-mi dau seama unde sunt, pentru că numai acasă nu. Nici nu mai știu ce înseamnă cuvântul „acasă".

Capul îmi bubuie mult prea tare și simt răceala ce pune stăpânire pe mine, încetul cu încetul, așa că dau plapuma la o parte și încerc să mă ridic în șezut, dorindu-mi să mă duc până la baie, oriunde ar fi aia, dar brațele care se încolăcesc în jurul meu mă opresc.

— Eşti bine? Ai nevoie de ceva? glasul lui Augustin îmi captează atenţia şi fără să rostesc cuvintele din capul meu, îl îmbrăţişez şi izbucnesc din nou în plâns. Christina, micuţa mea! mă alintă, mângâindu-mi spatele cu palma.

— Unde-ai fost până acum? îl dojenesc printre suspine. Lumea mea s-a prăbuşit, iar tu nu erai de găsit. Maryse nu e mama mea, iar Dom... Oh, Doamne! Dominic, e tatăl meu, Augustin! îi spun totul pe nerăsuflate după ce ne despărţim din îmbrăţişare şi mă priveşte blând, ştergându-mi lacrimile.

— Ştiu, micuţo, ştiu! cuvintele lui mă fac să îl privesc cu ochii mari de surprindere.

Înghit în sec şi dau să-mi deschid buzele ca să spun ceva, dar Augustin mi-o ia înainte:

— M-ai fi crezut dacă ţi-aş fi spus chiar eu că Maryse nu e mama ta şi că Dominic e tatăl tău? mă întreabă, privindu-mă în ochi şi-mi ia faţa între palmele sale.

— Mai mult ca sigur ţi-aş fi spus că te-ai lovit grav la cap şi că vorbeşti total aiurea, îi răspund sincer şi-l observ, zâmbindu-mi. Unde sunt? mă refer că nu ştiu în patul cui am dormit.

— Eşti încă la Dominic acasă, îmi răspunde şi acum realizez şi mai bine că suntem în dormitor. M-a sunat după ce ai leşinat, neştiind ce să facă, iar când am ajuns, Mario era în stare de şoc. Niciodată nu l-am mai văzut ca acum şi crede-mă, că mai nimic nu îl şochează, însă cred că adevărul că tu îi eşti soră, plus faptul că s-a dat la tine în seara aceea la petrecere, l-au adus în stadiul acesta, îmi spune şi inspir adânc.

— Nici acum nu-mi vine să cred că tipul care s-a dat la mine e fratele meu. Oh, Doamne! exclam şi-l îmbrăţişez pe Augustin, simţind nevoia să o fac. Toate au venit aşa, deodată, încât nu ştiu cum ar trebui să reacţionez. Să fiu tristă? Să fiu bucuroasă? Am atât de multe întrebări fără vreun răspuns plauzibil.

— Crede-mă că la ora asta Mario e cam pierdut în spațiu la cât de rău îi pare pentru tot, simt vibrația râsului său discret în urechea mea, ce stă chiar în dreptul inimii sale. Să-l vezi cum se învârte și acum ca un titirez prin living, neștiind cum să te ia atunci când ai să te trezești, continuă Augustin să-mi vorbească ușor amuzat.

Mă ridic brusc și-mi duc o mână spre gură, înghițind într-un final ceea ce dorea să iasă afară, dar și așa nu prea avea ce. Îmi frec fața cu palmele și acum realizez că nu mai am tricoul pe mine, ci mai degrabă o bluză cam mare pentru statura mică pe care o am.

— Te rog spune-mi că nu Dom m-a schimbat de hainele ude, nu de alta, dar aș intrat în pământ de rușine, dau glas gândului ce mă îngrozește și-mi ascund fața în palme.

— Poate că e Dominic tatăl tău, dar n-am avut de gând să-l las să te vadă goală. Te-a văzut destul când erai mică și oricum, a trebuit să-mi răsfăț micuța, îmi spune și-și linge buzele, făcându-mă să mă uit ciudat la el. Deci, nu-ți face griji, eu sunt nemernicul care te-a schimbat și ți-a sărutat pielea, în timp ce tu dormeai, îmi vorbește, postându-se deasupra mea și zâmbesc, ca mai apoi să-mi ascund fața în palme. Sper doar să nu intre peste noi chiar acum și să creadă că vreau să te violez, continuă cu vorbitul, amuzându-mă și izbucnesc în râs.

— Nebunule! îl dojenesc. Mai mult ca sigur știe că noi

— Ne-o tragem? mă întrerupe amuzat și mă abțin să nu zic ceva destul de colorat la adresa lui de nebun. Știu, dar puțin îmi pasă de asta, atâta timp cât ne iubim, trebuie să fiu bărbat și să-mi răsfăț iubita.

— Încă mi-e greu să mă obișnuiesc cu tine așa direct, dar îmi place. Măcar spui ceea ce gândești, îi mărturisesc și-l observ zâmbind.

— Mmmrrr! spune, în timp ce mâinile sale se strecoară pe sub bluza de pe mine și chicotesc. Te-aș devora acum toată, răsfățându-ți fiecare părticică a corpului, îmi spune cu nasul în umărul meu și-i simt buzele, urcând pe linia

pulsului în sus spre lobul urechii mele, făcându-mă să simt firicelele de electricitate care-mi străfulgeră simţurile şi chicotesc din nou.

După ziua de azi, faptul că mă face să râd e ca o alinare pentru mine, pentru sufletul meu îndurerat, însă nu ştiu ce voi face mai încolo sau unde mă voi duce. Fără să mai stea pe gânduri, îşi zdrobeşte buzele de ale mele şi începe să mă sărute cu dor şi patimă. Şi mie mi-a fost dor de el, aşa că îmi strecor mâinile pe sub tricoul pe care-l poartă, înfiorându-l cu atingerile mele fine şi-l aud mârâind profund în sărut.

Aş vrea ca pentru câteva ore să mă facă să uit de tot, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat şi să fim doar noi doi, însă cum nu suntem nici în locul potrivit, ne oprim brusc. Augustin îşi sprijină fruntea de a mea şi oftează.

— Ar cam trebui să ieşim, Dominic vrea să-ţi dea ceva, îmi spune deodată. Îmi sărută scurt şi apăsat buzele, ridicându-se într-un final de pe mine.

Îşi aranjează tricoul apoi îmi întinde mâna ca să i-o apuc şi fac întocmai, dându-mă cu totul jos din pat, dar fiind încă slăbită, mă agăţ şi mai bine de Augustin şi-mi ridic privirea în sus, spre el, găsindu-l zâmbind.

Mă repune în capul oaselor şi-mi dă o şuviţă de păr după ureche, privindu-mă cu admiraţie, cu iubire, cu foame şi-mi revendică din nou buzele într-un sărut. Simt prin toţi porii faptul că mă iubeşte nebuneşte aşa cum şi eu îl iubesc pe el, la fel de nebuneşte şi ne despărţim din sărut din cauza lipsei de aer. Ne sprijinim frunţile una de alta, zâmbind.

— Să nu crezi că scapi, în seara asta te voi face să ţipi de plăcere, pentru că am de gând să seduc un înger, glasul lui Augustin îmi dă de înţeles că acasă la ma... Fir-ar!

Îmi va lua ceva timp până când nu o să-i mai spun lui Maryse mamă, doar că mi-e atât de greu să nu mă gândesc la ea ca la mama mea, mai ales prin câte am trecut împreună. Prind tricoul lui Augustin în pumnii mei micuţi, chiar înainte de a se îndepărta de mine şi-l trag înapoi,

revendicându-i buzele într-un sărut și-mi introduc limba în gura sa mentolată, simțindu-i palmele, strângându-mi fundul cu putere și gem prelung.

— Iar eu am de gând să seduc un demon, care m-a lăsat pe jar timp de trei zile. Unde naiba ai fost până acum? M-ai făcut să mă îngrijorez, nebunule! îl iau tare, dojenindu-l și-l observ zâmbind. Nu e amuzant, Augustin.

— Știu, micuțo, doar că nimeni nu și-a mai făcut griji pentru mine de foarte mult timp, știind că-mi pot purta și singur de grijă. Însă dragostea ta mă surprinde pe zi ce trece și mă face să mă îndrăgostesc și mai mult de tine. Ce-am făcut să merit un înger ca tine, mi chiquita? mă întreabă, dar nu știu ce să-i răspund.

— Te amo! e tot ce-i spun și-i sărut din nou buzele, simțindu-i brațele, încolăcindu-se în jurul meu.

— Yo tambien te amo, hermosa! Ești pregătită?

Oftez.

— Sincer, nici nu știu ce să spun, ce să nu spun. Cum să reacționez, cum...

— O să fie bine, ai să vezi, Augustin încearcă să mă liniștească. Dominic chiar te iubește, Christina. Te-a căutat ani de zile, micuța mea, iar acum singurul lucru de care îi este frică e să te piardă, vocea lui suavă îmi aduce din nou lacrimi în ochi, acum că știu că familia mea nu a încetat niciodată să mă caute, nici atunci când speranța lor poate a murit de mult.

Inspir adânc și-mi împletesc degetele cu ale lui Augustin, ieșind într-un final din dormitor și ne îndreptăm spre living cu pași mărunți, găsindu-l pe Mario, plimbându-se destul de agitat de colo-colo – e exact cum a spus Augustin că va fi – parcă certându-se cu el însuși și cred că se simte și mai vinovat pentru faptul că s-a dat la mine în seara aceea la petrecere.

— Îmi pare atât de rău, trandafirel! își cere scuze Mario, îndată ce ne vede și rămân surprinsă de felul în care mă numește, alintându-mă ca și când am fost copil.

— C-cum m-mi-ai spus? îl întreb, bâlbâindu-mă şi-mi simt ochii din nou plini de lacrimi. P-poţi s-să mai repeţi încă o d-dată? mă bâlbâi în continuare, rugându-l şi strâng şi mai tare mâna lui Augustin într-a mea.

— Trandafirel, aşa te alintam când erai mică. Iubeai enorm trandafirii, îmi mărturiseşte şi-mi duc o mână spre chip, încercând să mă abţin să nu izbucnesc din nou în plâns.

Dar mi-e atât de greu. Încerc să mă calmez şi inspir adânc.

— Şi acum încă iubesc trandafirii, Mao! îi răspund, alintându-l aşa cum îi spuneam când eram mică, după ce înghit cu greu nodul din gât. E în ordine, sincer. E ca şi uitat, aşa că încearcă să te ierţi, pentru că eu te-am iertat, continui să-i vorbesc.

Îmi ridic ochii spre Augustin, iar privirea lui blândă şi senină – aşa cum poate nu am văzut-o până acum – îmi oferă şi mai multă încredere în mine şi încuviinţez scurt din cap la cuvintele lui nerostite. Fără să stau prea mult pe gânduri, îmi îmbrăţişez fratele şi dau frâu liber încă o dată lacrimilor.

— Oh, Doamne! Am un frate, un frate pe care mi l-am dorit întotdeauna, spun cu voce tare printre hohotele de plâns şi mă simt ridicată în aer ca pe un fulg.

Se pare că fratele meu are o forţă incredibilă, dar singura mea temere e că nu ştiu cum voi reacţiona în faţa lui Dominic, în faţa tatălui meu. *Tata*, repet cuvântul în sinea mea şi trebuie să recunosc că sună atât de bine, mai ales că el chiar merită din plin acest titlu. E o persoană dintr-o bucată, cu un suflet mare şi destul de iubitor. Acum înţeleg de ce m-a numit de multe ori *„fetiţa lui"*, pentru că în fond sunt chiar copilul lui de mult pierdut. Mă despart din îmbrăţişarea de urs a lui Mario şi mă clatin pe picioare, ameţind, însă două braţe puternice mă prind în îmbrăţişarea lor – întotdeauna o face – şi îmi dau putere ca să-mi revin destul de repede.

— Mai ușurel, maimuțoiule! Înțeleg că e sora ta, dar nu uita că e și iubita mea. O vreau întreagă, nu pe bucăți, îl dojenește Augustin pe Mao și zâmbesc la faptul că totul mi se pare brusc atât de natural și de firesc.

— Termină, gorilă. Lasă-mă să mă bucur că sora mea e din nou acasă, mai ales că a lipsit atâta timp, îl dojenește Mario pe Augustin și el la rândul lui și izbucnesc fără să vreau în râs.

Amândoi mă privesc fericiți și se reped spre mine, îmbrățișându-mă într-un final.

— Ușurel că mă striviți, spun, reamintindu-le cât de mică sunt, dar și pentru faptul că încă sunt rănită.

Mario îmi zâmbește cu gura până la urechi, dar odată ce în peisaj apare Dominic, zâmbetul meu dispare, neștiind cum să mă comport cu bărbatul din fața mea, cu tatăl meu. Ține între degetele sale o poză și se uită când la ea, când la mine, apoi își deschide buzele și spune:

— Semeni atât de mult cu mama ta, glasul lui e plin de durere, în timp ce se îndreaptă spre locul în care sunt.

Înghit în sec, a nu știu câta oară în seara aceasta și iau poza dintre mâinile sale, acum că întoarce poza cu chipul mamei spre mine. *Doamne! E chiar ea, mama mea*, spun în sinea mea și-i ating chipul cu degetele, lăsând ca lacrimile mele să cadă peste portret. Aveam dreptate, încă îmi amintesc de ochii ei. De ochii ei azurii.

Doamne, e atât de frumoasă cu părul lung și ciocolatiu, exact ca al meu.

— Te rog, iartă-mă, dar nu pot rămâne în seara asta aici, spun deodată, ridicându-mi privirea spre... tata! Mi-ar face plăcere să te cunosc mai bine, tată! rostesc cuvântul ce-mi oferă căldură și-l observ pe Dom în lacrimi, ce curg nestingherite pe chipul său, auzindu-mă pronunțând cuvântul care ne oferă căldură la amândoi. Dar în acest moment simt nevoia să mă regăsesc pe mine, înainte să te regăsesc pe tine, continui să-i vorbesc și-l observ, încuviințând scurt din cap.

— Pot măcar să te îmbrățișez? mă întreabă și izbucnesc în hohote de plâns, aprobându-l și-i înlănțui trupul cu brațele, simțind căldura părintească de care am atât de multă nevoie.

E greu pentru un adult să se mențină pe linia de plutire, să fie puternic atunci când emoțiile și sentimentele îl copleșesc, dar ce să mai spui când un copil trece prin asemenea emoții, sentimente, el nu are aceeași tărie și izbucnește, la fel ca un vulcan când erupe, dar renaște la fel de repede ca și pasărea Phoenix din cenușa ei. Așa sunt și eu acum, am murit, dar am renăscut. Mă desprind din îmbrățișarea lui Dominic și mă postez din nou în dreptul lui Augustin, simțindu-i degetele împletindu-se cu ale mele.

— Ia-ți cât timp ai nevoie, draga mea, îmi spune Dominic. Și, Augustin, am încredere că vei avea grijă de Christina, altfel mă văd nevoit să te las fără moștenitori. M-ai înțeles? își ațintește privirea asupra lui și-l observ pe Augustin, zâmbind. Și încearcă să nu-mi călărești prea mult fiica, nu de alta, dar nu vreau să o văd într-un scaun cu rotile, ultimele cuvinte a lui Dominic mă fac roșie ca racul și încremenesc.

Am trăit să o aud și pe asta. Tata, dojenindu-mi iubitul pentru că mă iubește prea mult, făcând dragoste ori de câte ori avem ocazia, iar eu nici nu știu cum să reacționez în acest context. Tot ce-mi vine să fac, e să-mi bag capul în pământ, exact ca un struț și să rămân acolo, de preferat, până când totul trece și nu mai sunt nori pe cer sau așa ceva.

— Dom, îl atenționez, simțindu-mi obrajii în flăcări și înghit în sec. Vreau să spun... tată.

— Nu trebuie să te forțezi să-mi spui *„tată"*, Christina. Prefer să-mi spui pe nume mai bine, decât să-ți fie greu să-mi spui altfel, Dom mă corectează și încuviințez din cap ca și aprobare.

— Ar cam trebui să plecăm, se aude brusc vocea lui Augustin, spărgând liniștea. Trebuie să te odihnești și să mănânci ceva, mi se adresează acum mie și tind să-i dau dreptate.

Stomacul meu cam protestează, iar ameţelile revin. Dacă nu mă hidratez, chiar să mănânc ceva apoi să mă odihnesc, mai mult ca sigur voi ajunge un zombie umblător. Strâng şi mai tare poza mamei la pieptul meu, în timp ce ieşim din apartament şi intrăm în liftul abia venit, privind spre fratele şi tatăl meu ce ne conduc. Îmi închid ochii preţ de câteva minute şi oftez.

— Eşti bine? glasul îngrijorat a lui Augustin mă face să-mi deschid ochii şi să-l privesc, în timp ce-mi mângâie uşor obrazul cu degetele sale lungi.

— Doar puţin obosită, răspund şi oftez din nou, masându-mi puternic tâmplele din cauza durerii de cap ce tocmai s-a gândit să-mi facă o vizită. N-am absolut nimic la mine, nici măcar telefonul, continui cu ceea ce îmi trece prin minte.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, mă asigură, iar ceea ce-mi spune mă face să-mi întorc capul în direcţia lui, neînţelegând. Cuiva i-a fost dor de tine, continuă să-mi vorbească cu un zâmbet nemernic pe buze, în timp ce ne apropiem de maşina pe care a lăsat-o parcată în faţa clădirii şi o observ pe Azazel, ţopăind pe scaunul din faţă a pasagerului.

Deschid portiera şi o las pe Azazel afară. Mi-a fost dor de ghemotocul meu de blană, dar ce caută ea aici? Mă las în jos şi o iau în braţele mele, primind de la ea un *„pupic"* de toată frumuseţea. E atât de energică, cum sunt toţi căţeii de fapt.

— Mai încet, blăniţă! o dojeneşte Augustin pe Azazel În seara asta e a mea, ai timp mâine să o tot *„pupăceşti"* continuă cu dojenitul şi izbucnesc în râs.

E destul de ciudată imaginea din faţa mea, mai ales că Augustin îmi ceartă căţelul că e prea iubitor cu stăpâna lui, dorindu-şi ca el să fie în locul acestuia. Mă urc în scaunul pasagerului, ţinând-o pe Azazel în braţele mele, fiind destul de adâncită în gândurile ce mă acaparează încetul cu încetul şi privesc prelung chipul mamei.

Mă doare că ea nu e aici, printre cei vii. Mă doare că nu pot să o strâng în braţele mele şi să-i spun cât de mult mi-a lipsit. Cât de mult o iubesc. Da, îmi aduc destul de bine aminte când mi-a spus Dominic că soţia lui, adică mama mea, s-a sinucis de dorul meu, la doi ani după dispariţia mea.

Sper că de acolo de unde eşti acum, mamă, să fii mai liniştită, mai împăcată, căci fiica ta s-a întors acasă.
TE IUBESC, MAMA!

***

— Am ajuns, glasul lui Augustin mă trezeşte şi acum realizez că am dormit pe tot parcursul drumului.

Mă întind mai rău decât o pisicuţă în acelaşi timp cu Azazel, ce stă comodă pe genunchii mei şi deschid portiera în cele din urmă, simţind aerul răcoros al nopţii. Mă bucură faptul că am venit la apartamentul lui din centru, e mai bine aşa, departe de tot şi toate. Doar eu şi el şi-un ghemotoc de blană. Ies din maşină şi-l observ pe Augustin scoţând mai multe bagaje din portbagaj, însă îndată ce-mi recunosc gen-ţile, rămân fără cuvinte. Mă priveşte amuzat şi înaintează spre intrarea în complexul de apartamente, nu înainte de a bloca maşina, lăsându-mă cu falca în pământ. Când a avut timp să-mi aducă toate lucrurile de la ma...? Fir-ar al naibii să fiu! *Încetează, Maryse nu e mama ta*, mă dojenesc de una singură în sinea mea, în timp ce-l urmez pe Augustin până în lift.

— Când ai avut timp să-mi aduci lucrurile de la Maryse? îl întreb, cât aşteptăm ca liftul să ne ducă până la etajul nouă al clădirii.

— Când m-a sunat Dom şi mi-a spus că ai leşinat, ştiind tot adevărul, eram deja la Maryse, te căutam pe tine, îmi răspunde sincer. Aşa că, m-am gândit să-ţi strâng lucrurile. Ceva din mine îmi spunea că nu o să-ţi mai doreşti să stai acolo, vorbeşte serios şi inspir adânc, dându-i dreptate.

— Acel ceva din tine se pare că are dreptate. Nu mai pot să locuiesc acolo, m-ar distruge și mai rău.

— Atunci vei locui aici, cu mine. Îndată ce te instalezi, am să-ți dau o cheie, mă anunță și într-un fel mă simt bine că suntem aici.

Aș fi mers și la casa în care am locuit înainte, acolo cu Emma, dar în acest moment să o văd tristă și îngândurată din cauza mea nu e prea ok, în plus probabil e la Kyle acum, altfel mi-ar fi spus Augustin. O trag și mai bine pe Azazel în brațele mele, de îndată ce ușile liftului se deschid și înaintăm spre apartament. E exact cum mi-l amintesc de ultima dată, de acum câteva zile. Nimic nu e schimbat, poate doar prezența mea și a lui Azazel aici mai schimbă ceva, în rest e la fel. Bucătăria spațioasă și complet echipată e în dreapta și tot înainte, exact cum intri în micul hol, apoi se întinde spre un living imens – televizorul plat pe perete, în fața lui o canapea cu o măsuță și două fotolii – iar pe stânga sunt cele două dormitoare, fiecare având baia proprie. Las pufoșenia să se plimbe nestingherită și mă îndrept spre dormitor, cu Augustin pe urmele mele. Încă cară bagajele. Ajunși în cameră acesta le așază lângă pat, iar eu inspir adânc amintindu-mi de ultimele lucruri petrecute aici. Zâmbesc subtil și mă așez pe marginea patului, oftând. Un duș fierbinte o să mă ajute să mă mai calmez, limpezindu-mi astfel toate gândurile întortocheate pe care le am. Da, asta e.

— Eu... dau să spun ceva, dar mă opresc. Mă găsești în baie, e tot ce mai spun către Augustin care încuviințează ușor din cap. Inspir adânc, simțind din nou lacrimile ce vor să cadă, dar nu mai vreau să plâng. Însă, ziua de azi s-a dovedit a fi cea mai mare prăpastie din viața mea. O prăpastie ce mi-a adâncit și mai mult durerea din suflet. Scap de hainele de pe mine și intru sub jetul de apă aproape fierbinte și las ca apa să-mi relaxeze fiecare mușchi în parte, apoi îmi trec palmele peste față, dând într-un final excesul de apă jos și simt cum toată durerea revine în forță, lovindu-mă ca cel

mai crunt iceberg. Mă preling pe lângă peretele din gresie în jos şi-mi adun genunchii la piept, izbucnind şi mai rău în plâns. Doare al dracului de rău totul, poate mai rău decât acum câteva minute. Îmi las capul pe spate şi mă uit pierdută. Nu ştiu de câte minute sunt aici în duş, simţindu-mă atât de goală pe dinăuntru, deoarece timpul parcă s-a oprit pe loc, iar eu am împietrit de zici că am văzut-o pe Medusa. Îmi deschid cu greu ochii, îndată ce mă simt scuturată, şi-mi aţintesc privirea spre Augustin.

— Christina, trezeşte-te! îl aud urlând la mine îngrijorat. Micuţo, nu-mi face asta, te rog, trezeşte-te, continuă să-mi spună, simţindu-i degetele mângâindu-mi chipul.

Habar nu am când am leşinat sau am adormit, dar tot ce ştiu e că s-a făcut brusc întuneric şi de aici mi s-a rupt tot firul.

— Fă-mă să uit, măcar pentru seara asta, Augustin! îi cer şi-l observ deschizându-şi buzele, încercând să-mi spună ceva, dar nu-l las şi-mi pun un deget peste buzele sale, ridicându-mă cât să fiu la nivelul său.

Hainele lui sunt ude leoarcă, dar se pare că nu-i pasă de asta. Braţele sale se încolăcesc în jurul meu şi îi simt degetele înfigându-se în părul ce mi se lipeşte de pielea mea uşor fierbinte. Îşi zdrobeşte buzele de ale mele şi începe să le sărute domol. Vreau să uit măcar pentru câteva clipe de tot ceea ce s-a întâmplat şi să-l las să mă iubească nebuneşte aşa cum ştie el mai bine, făcând dragoste cu mine.

Îi simt buzele alunecând pe pielea mea umedă, în jos, şi-şi umple gura cu unul dintre sânii mei, dezmierdându-l. Felul în care limba lui jucăuşă trece peste sfârcul meu întărit, mă face să mă cutremur, dorindu-mi să-l simt şi mai bine înăuntrul meu, contopindu-ne într-un singur trup. Îl ajut să scape şi el de hainele incomode ce-i acoperă trupul şi în cele din urmă mă lipeşte cu totul de perete, în timp ce limba sa se adânceşte în gura mea, gustându-mă flămând şi-i simt degetele stimulându-mi intens feminitatea. Gem uşor, acum

că buzele lui se înfruptă din gâtul meu și îmi înfig degetele în părul lui, ciufulindu-l. Las o cantitate mare de aer să-mi părăsească buzele, odată cu palmele mele care alunecă pe trupul său imens și-l privesc în ochi, muşcându-mi buzele acum că mâna mea îi strânge uşor drăcuşorul în palmă și-l aud mârâind, privindu-mă cu o sclipire în ochi. Se năpusteşte din nou asupra mea și mă sărută intens, muşcându-mi buzele din când în când, în timp ce palmele sale coboară uşor pe picioarele mele în jos. Mă saltă în braţele sale, cu picioarele înconjurându-i talia și-l simt intrând brusc, dar delicat și destul de adânc în interiorul meu umed și cald.

Gem prelung, cu cât mişcările lui se intensifică și mă sprijin și mai bine de umerii săi cu palmele, în timp ce pulsează înăuntrul meu, gemând profund la rândul său, odată cu mine și tot ce simt acum, tot ce văd acum, e doar el și nimic altceva. L-am rugat să mă facă să uit pentru câteva clipe de tot ce am trecut azi și face întocmai, iar pentru asta îmi ador demonul.

— Te ador, mi angel! îi spun și-i sărut buzele, în timp ce orgasmul ne învăluie pe amândoi și-l îmbrăţişez și mai strâns.

— N-am să las pe nimeni și nimic să-ţi mai facă rău, mă asigură de asta și-mi ia chipul între palmele sale calde.

Îmi aşez mâna peste a lui și zâmbesc slab, închizându-mi ochii preţ de câteva secunde. Lângă el mă simt în siguranţă, ştiind că aparţin cuiva care mă iubeşte cu adevărat.

— Nici măcar nu mai ştiu cine sunt, glasul meu spart se aude ca un ecou în baie și-mi deschid ochii. Sunt Christina Ximena și doar atât, continui, cuvintele ieşindu-mi printre buzele tremurânde.

— Nu, nu eşti, micuţo! Eşti o Evans sau dacă nu îţi place, poţi oricând să devii o Ozera, cuvintele lui mă fac să-l privesc cu ochii mari, surprinsă de ceea ce îmi spune, pentru că mă simt de parcă m-ar cere în căsătorie. Am vorbit cât se poate de serios, Christina. E un jurământ.

Îl trag din nou în braţele mele şi cred cu tărie că mama e :ea care mi l-a trimis în viaţa mea pe Augustin. Chiar dacă la început părea nebunul nebunilor, acum e jumătatea care-mi întregeşte sufletul. Mă întoarce cu spatele la el şi mă lipeşte cu totul de abdomenul său, în timp ce-mi dă părul într-o parte şi mă sprijin în mâini, de peretele din gresie, simţindu-i drăcuşorul tare ca piatra.

— Eşti atât de frumoasă, de specială şi eşti doar a mea, rosteşte cuvintele peste pielea mea, simţindu-i respiraţia înfiorându-mă şi mârâi.

— Iar tu eşti doar al meu, mi loco angel! murmur, în timp ce buzele lui îmi sărută pielea şi-l simt pulsând din nou înăuntrul meu, în cel mai senzual mod.

Felul în care îmi dăruieşte mai tot din el, mă face să mă simt specială, dar ştiu ce vă întrebaţi. Oare mai iau pastile sau nu? Ei bine, n-am uitat nicio zi să le iau, aşa că nu vă alarmaţi încă. Dacă va fi să fie să avem vreodată un copil, mai mult ca sigur că veţi fi primii care veţi afla.

***

Razele soarelui îmi mângâie uşor chipul, încălzindu-l şi-l simt pe Augustin foindu-se lângă mine. Îmi deschid ochii şi aţintesc tavanul din dormitorul nostru şi o observ pe Azazel aşezându-se la picioarele mele, oftând şi zâmbesc. Ziua de ieri a fost una zguduită de durere, minciuni, secrete care m-au lovit din toate părţile, dar azi... azi mă simt mai împăcată cu mine însămi mai mult ca oricând. Poate şi din cauza persoanelor care nu m-au lăsat la greu, poate şi din cauza nemernicului de lângă mine, care-mi oferă toată iubirea lui nebunească.

— Bună dimineaţa, micuţo! glasul uşor răguşit al lui Augustin răsună în toată camera, captându-mi atenţia şi-mi simt buzele acaparate de ale sale, sărutându-mă şi-mi aduc aminte de felul în care am cam devastat dormitorul, făcând dragoste.

Și l-am devastat la propriu, mai ales că multe nu mai sunt la locul lor, dar și faptul că mă dor toate, dar sper să mai pot umbla, altfel îl pun pe Augustin să mă care în brațe peste tot. Buzele lui dulci încă le sărută pe ale mele, simțindu-le moliciunea, la fel ca și trupul masiv ce se mulează pe lângă al meu și mă trage deasupra lui cu totul, făcând-o pe Azazel să latre nemulțumită, ca într-un final să râdem.

— E ceva ce vrei să facem azi?

— Ar fi ceva, îi răspund, privindu-l. Vreau să merg să o vizitez pe mama și vreau ca tu să fii acolo, continui să-i spun dorința mea și mă trage și mai bine în brațele sale. Dar nu mă refer la Maryse! îl lămuresc.

— Știu! Nu-ți face griji, voi fi acolo lângă tine, micuța mea, mă asigură și ne ridicăm din pat.

În mai puțin de o oră ieșim pe ușa apartamentului și ne îndreptăm spre sediul de care mi-a povestit pe tot parcursul micului dejun, punându-mă în temă cu tot. Știu cu ce se ocupă atât Augustin, cât și Dominic, dar și restul echipei, inclusiv fratele meu Mario, și mai știu că poate ar trebui să-mi pese de ceea ce fac, dar sinceră să fiu, m-am născut într-o lume plină de pericole la tot pasul, așa că nimic din ceea ce viitorul ne asigură nu mă mai surprinde. Pentru că acum știu cum pot să lupt împotriva acestuia, schimbându-i cursul. Deschid portiera și mă urc în mașină în același timp cu Augustin. Îmi frec mâinile una de alta, simțind emoțiile pe care le am pentru revederea cu Dom, dar și cu Mario, fratele meu.

— Știi, întotdeauna mi-am dorit s-o cunosc pe fiica lui Dominic, mai ales după câte mi-a povestit de-a lungul anilor, vocea lui Augustin răsună în toată mașina, spărgând liniștea și-l observ, zâmbind în colțul gurii. Dar cine-ar fi crezut că am să ajung să o cunosc, chiar înainte ca el să-mi facă cunoștință cu ea în adevăratul sens al cuvântului? La naiba! Și încă cum o cunosc, continuă să-mi mărturisească mândru și-mi împletesc degetele cu ale lui.

Îmi duce mâna spre buzele sale, ținând-o strâns ca să nu cumva să o scape, și-mi sărută dosul palmei, dar cu ochii

încă pe drum. Gestul lui mă face să zâmbesc. În mai puţin de treizeci de minute sau patruzeci, nu ştiu exact, căci nu m-am uitat la ceas, ajungem la destinaţie şi mă uit puţin ciudat la clădirea dărăpănată din faţa mea. *Aici e sediul de care-mi spunea?*

Nu are nimic special, poate doar că arată ca o clădire abandonată unde-şi fac veacul persoanele fără casă, dar poate că asta e doar o acoperire să nu dea nimănui de bănuit.

— Nu lăsa ca imaginea din faţa ta să te ducă în eroare, Augustin mă scoate din gânduri, parcând în curtea clădirii. E doar o diversiune pentru a ascunde de toţi curioşii ceea ce se află, de fapt, înăuntru, îmi explică şi ieşim din maşină, îndreptându-ne acum spre intrarea principală. Bun venit în familie, micuţa mea! îmi urează acum că suntem înăuntru şi mă uit haotic prin împrejurimi, surprinsă de ceea ce se află, găsindu-i şi pe toţi ceilalţi aici.

— Boboaco! glasul lui Andy mă face să zâmbesc de felul în care-mi vorbeşte.

Se apropie de locul în care sunt şi încearcă să mă îmbrăţişeze, dar mârâitul nemulţumit al lui Augustin, care se aude, de undeva din spate mă face să-i trag un pumn în umăr lui Andy, oprindu-l.

— Au! se vaietă afectat şi îşi masează umărul.

— Tot la fel de nesimţit ai rămas, îl dojenesc şi zâmbesc cu gura până la urechi.

— Iar tu tot la fel de serioasă ai rămas, dar măcar l-ai prins în lesă, Andy pare pus pe şotii, privind acum spre Augustin şi-mi face subtil cu ochiul.

— Fă paşi, până nu...

— Trandafirel, mă alintă Mario, întrerupându-i lui Augustin şirul de cuvinte şi mă ia prin surprindere cu îmbrăţişarea lui de urs.

— Nu pot să respir, Mao! mă plâng, încercând să scap cumva, dar se pare că nu are de gând să-mi dea drumul prea curând.

— Oh, scuze!

Tuşesc, încercând să-mi găsesc suflul.

— Ia-o mai încet, boule, că o striveşti de tot, se ia Augustin de Mario şi pot să jur că nu mai are mult şi-l ia şi la bătaie dacă nu ştie cum să se comporte.

— Nu la fel de mult cum o faci tu, matahală, i-o întoarce şi deja subiectul a luat o întorsătură cu tentă nebună.

Mă postez între ei şi încerc să-i calmez înainte ca lucrurile să degenereze în ceva mult mai serios, luându-se la bătaie. *Când s-a transformat Mario din tipul care s-a dat la mine, în fratele protector?* E puţin ciudat, dar cred că peste noapte, altfel nu îmi explic. Of, Doamne!

— Christina, îmi captează toată atenţia glasul lui Dominic şi înaintez spre el fără să-i mai bag în seamă pe cei doi idioţi, care nu mai au mult şi-şi scot ochii. Ce cauţi aici şi cine te-a adus? mă întreabă şi-şi aruncă privirea peste umărul meu spre Augustin.

— Nu cred că asta contează, mai mult decât ce vreau să te rog, îi răspund, fâstâcindu-mă de pe un picior pe altul.

Inspir adânc, apoi suflu puternic aerul printre buze şi încerc să-mi găsesc cuvintele.

— Vreau să o văd pe mama, mă poţi duce la ea? îl întreb şi pot să văd cu uşurinţă cum ochii lui încep să se umple de lacrimi, scăpând totodată pe jos dosarul pe care-l are între mâini. Tată, eşti bine? îl întreb îngrijorată, repezindu-mă spre el şi se pare că, acest cuvânt *„tată"* iese de pe buzele mele mult mai uşor decât aş fi crezut.

— Mi-ai spus *„tată"*, surprinderea din vocea lui Dom e de milioane şi zâmbesc.

— Doar eşti tatăl meu, nu? îl întreb şi-mi aşez palma pe obrazul lui. Ar trebui să nu-ţi mai faci atât de multe grij sunt bine. Trebuie să ai grijă de inima ta, îi spun şi-l observ, făcând ochii mari şi-şi aruncă din nou privirea peste umărul meu spre Augustin. Nu-l certa, nu e vina lui că am cam tras cu urechea la conversaţia voastră, aşa am aflat de problema ta cu inima, continui să-i vorbesc şi-l observ, oftând.

— Îl cunosc foarte bine pe Augustin, mai bine decât te cunosc pe tine, draga mea, dar voi îndrepta asta. Te asigur

şi se pare că nemernicul chiar te iubeşte şi asta poate doar să mă bucure. Jurământul ia amploare, vorbeşte pierdut în gânduri şi nu înţeleg.

Despre ce fel de jurământ e vorba?

— Jurământ?! îl întreb uşor confuză.

— Nu contează, îmi răspunde. Vino să te duc la mama ta, e tot ce-mi mai oferă, ieşind într-un final din sediu.

Felul în care a reacţionat la întrebarea mea mă pune puţin pe gânduri, căci nu ştiu despre ce anume vorbeşte. Sau poate e doar emoţionat de totul. Orice ar fi azi nu contează, vreau doar să-mi văd mama. Îmi întorc privirea spre bărbatul care mă priveşte la rândul său, cu atât de multă admiraţie şi mândrie şi încuviinţez din cap. Îmi împletesc degetele cu ale lui – mâna sa se întinde după a mea – şi ne îndreptăm spre ieşire. Ajunşi în faţa maşinii mă opresc pentru o secundă şi privesc spre Dominic, care ne aşteaptă de câteva minute. La fel făcând şi Mario, care ne acompaniază. Ne urcăm cu toţii în maşini şi ne îndreptăm spre cimitirul Adium Ruhiel.

***

Cu toţii greşim în viaţa aceasta, alegând să facem lucruri care până la urmă tind să ne rănească pe noi şi pe cei din jurul nostru, dar suntem destul de maturi încât să ne recunoaştem greşelile? Suntem destul de maturi să spunem *„te iert"* sau *„iartă-mă"* chiar şi atunci când nu e vina noastră şi să mergem mai departe cu inima şi sufletul împăcate? Poate că da, poate că nu, dar uite că viaţa te pune la încercare, oferindu-ţi obstacole pe care trebuie să le treci doar ca să ajungi să fii fericit în cele din urmă. Inspir adânc şi păşesc cu încredere spre locul în care se odihneşte trupul mamei mele.

E în afara cimitirului din simplul fapt că ea s-a sinucis, iar preotul a refuzat să-i ţină o slujbă din cauza aceasta, spunând că doar cei care nu recurg la asemenea gesturi merită

să fie izbăviți, însă, mama mea merită izbăvirea, căci tot ce a făcut a fost să-și iubească copii, sacrificându-se pentru ei. Mă las pe genunchi și așez buchetul imens de trandafiri, de un roșu spre negru, peste mormântul din fața mea și inspir adânc. Sunt florile ei preferate, de asemenea și ale mele.

— Aș fi vrut să te cunosc așa cum ești tu, mamă. Să te simt lângă mine, să pot plânge atunci când simt că totul se duce pe apa Sâmbetei, dar uite că soarta m-a smuls din brațele tale și m-a aruncat în brațele altei femei, numind-o pe ea *„mamă"* în locul tău, rostesc cuvintele cu ochii în lacrimi și îmi trag nasul.

Clipesc des ca să mai diminuez din lacrimi și inspir adânc o cantitate mare de aer în plămâni, doar ca să îmi revin. Înghit nodul din gât și îmi duc o mână în dreptul inimii, simțind durerea care o străfulgeră.

— Vei rămâne veșnic mama mea, chiar dacă tu nu mai ești aici, printre noi. Dar știu că de acolo de unde ești acum, mamă, mă veghezi și-mi vei călăuzi întotdeauna drumul, continui să-i spun tot ce am pe suflet. Te iubesc, mama! rostesc cuvintele, plângând într-un final, deoarece nu mă mai pot abține și-l simt pe Augustin în spatele meu. îmbrățișându-mă.

— O să fie bine, ai să vezi, încearcă să mă calmeze. Mai mult ca sigur e mândră de fiica ei, așa cum sunt și eu mândru de ea, îmi spune atât de sincer și zâmbesc, năpustindu-mă asupra lui cu buzele și-l sărut scurt.

Îmi întorc, pentru ultima dată, privirea spre mormântul în care zace femeia ce mi-a dăruit viață și rostesc cuvintele care sunt scrise pe piatra din fața mea.

Evelyn Rose Evans
1977 – 2004
În memoria celei mai frumoase ființe
Atât soție, cât și mamă iubitoare și devotată
Odihnească-se în pace!

– Capitolul 7 –

Augustin Ozera
„Jurământ de sânge"

14 Iulie 2015
Marţi

Îmi deschid ochii şi aţintesc tavanul, oftând. Sunt două săptămâni şi cinci zile de când micuţa mea a aflat adevărul despre viaţa ei şi tot atât de multe zile de la moartea lui Emanuel. Acele trei zile în care am lipsit din New York, înainte ca micuţa mea să afle adevărul, le-am petrecut pe drumuri împreună cu Andy şi cu Mario până când l-am încolţit pe Emanuel în Minnesota.

Am jurat că-l voi prinde pe nemernic şi-l voi omorî dacă se leagă de Christina, dar se pare că idiotul nu a vrut să asculte, aşa că l-am băgat acolo unde îi este locul. Mă întorc pe o parte şi dau de locul gol din dreapta mea. *Oare unde e?* mă întreb în sinea mea, gândindu-mă la Christina şi mă ridic în şezut, uitându-mă haotic prin dormitor. *Nu cumva e din nou în living şi învaţă?* Mă uimeşte maniera ei nebună de a face atât de multe lucruri, fără ca măcar să obosească. Dau plapuma subţire la o parte şi mă ridic în capul oaselor, lăsându-mi tălpile goale să atingă podeaua uşor rece şi mă îndrept spre baie. Ajuns în dreptul uşii, o deschid larg şi intru ca într-un final să mă proptesc în faţa oglinzii şi mă holbez ca un dement la reflexia mea. Zâmbesc ca un idiot, în timp ce dau drumul la apă în chiuvetă şi o adun în palme, stropindu-mă mai apoi pe faţă ca să-mi revin din starea de somnolenţă pe care încă o am. *Cum de am ajuns aici?* Acum câteva luni de abia dacă o cunoşteam, chiar eram nervos pe faptul că o puştoaică mă atrage într-un mod nebunesc şi inexplicabil, dar uită-ne la aproape şapte luni distanţă de la prima noastră întâlnire, pot spune că sunt îndrăgostit nebuneşte de micuţa nemernică, totodată fiica lui Dominic, care nu ştiu pe unde naiba umblă acum.

Opresc apa și iau prosopul de pe suport și-mi șterg fața, în timp ce ies atât din baie, cât și din dormitor, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri. Tot livingul e împânzit de tot felul de caiete, cărți, foi, chiar și muzica e dată puțin mai tare. Încep și o caut pe Christina cu privirea, și o găsesc într-un final trebăluind prin bucătărie, mișcându-și în același timp și șoldurile pe ritmul muzicii și zâmbesc. Am ajuns să o cunosc atât de bine, încât întotdeauna când e stresată atacă cutia cu înghețată, exact ca acum. Mă uit prelung la ea, analizând-o și constat că e îmbrăcată într-o cămășuță albastră de noapte cu dantelă albă pe alocuri, spatele gol acoperit doar de niște breteluțe în zig-zag, savurând de zor din cutia de înghețată. *Te-am prins!* Îmi așez palmele pe talia ei micuță, făcând-o să tresară. Se întoarce cu totul spre mine, având lingurița, încă în gură sa dulce și mă privește.

— Ce?! mă întreabă mirată și cu gura plină. Sunt stresată, adaugă și înghite.

Îi iau lingurița din mână zâmbindu-i și o așez pe blatul din bucătărie. Prin minte îmi trec tot felul de lucruri, care mai de care mai nebune.

— Te scot eu din starea asta de stres, micuțo!

Înghite ceea ce mai are în gură și-și linge buzele într-un mod atât de senzual, încât... fără să mai stau pe gânduri, îmi zdrobesc buzele de ale ei și o sărut, simțind gustul de ciocolată pe care îl are, de la înghețata savurată acum un minut. Îmi înconjoară gâtul cu brațele și mă trage mai aproape de ea, sărutul devine mai pasional, limba ei se adâncește în gura mea, făcându-mă să mârâi de plăcere. Îmi place al naibii de mult atunci când devine mai îndrăzneață și preia frâiele, încercând să mă domine.

Alunec încet cu palmele spre șoldurile ei, strecurându-mi ușor degetele pe sub cămășuța de noapte pe care o poartă și îi strâng fundul în palme, auzindu-i perfect geamătul prelung de plăcere. Îmi prinde buza de jos între dinți, privindu-mă pe sub genele lungi și zâmbesc realizând ce își dorește. *Afurisită mică, deci așa!* Micuța mea are chef de

joacă, dorindu-şi astfel să o domin şi încă cât îmi mai place să o domin, făcând-o a mea din nou şi din nou ca şi cum ar fi pentru prima dată. Fără să mai stau pe gânduri, o salt în braţele mele şi o aşez cu fundul pe blatul din bucătărie. Îmi fac loc între coapsele sale şi o aud chicotind, în timp ce degetele mele dau la o parte materialul ce-i acoperă *„buzele"* cărnoase, pe care îmi doresc să le gust, să le muşc, să le simt cum tremură sub atingerea mea şi încep să le ating delicat.

— Augustin, o să întârzii la examen, îmi spune printre micile guri de aer, în timp ce gust cu nesaţ din pielea ei parfumată şi-mi las degetele să alunece peste feminitatea sa dulce.

O ating stimulând-o într-un mod nebun şi o aud pe micuţa mea gemând, cu cât degetele mele se adâncesc înăuntrul său.

— Chiar ai de gând să mă laşi în suferinţă? o întreb cu buzele încă presate de pielea sa, simţindu-mi bărbăţia aproape rupând boxeri de pe mine. Nu o să întârzii, te duc chiar eu, o asigur de asta şi o trag mai bine în braţele mele, încolăcindu-i picioarele în jurul meu şi mă îndrept spre canapea.

O aşez pe suprafaţa acestuia privind-o şi-mi trec mâna peste sânii ei fermi, în timp ce pieptu-i coboară şi urcă ritmat sub atingerea mea. Cobor spre tivul cămăşuţei de noapte şi îndată ce-l prind între pumnii mei, trag cât pot de tare în ambele părţi, făcând ca pârâitul materialului rupt să se audă în tot apartamentul. Îmi place să-i sfâşii hainele de pe ea, pentru că o face mai senzuală, excitându-mă al dracului de mult, dar cred că şi pe ea.

Mă priveşte şi-şi muşcă buzele în repetate rânduri, aşteptând parcă să mă înfrupt din dulceaţa ce mă înnebuneşte atunci când o gust. Mă apropii încet cu buzele de abdomenul său fierbinte şi-l sărut delicat, simţindu-i tremurul fin ce-i străbate fiecare nerv din corp, apoi trasez linii fierbinţi cu limba şi cercelul din aceasta, spre sânii ei nici prea mici, nici prea mari – de parcă ar fi făcuţi special pentru palmele mele – ce deja sunt pregătiţi ca să-i pot gusta în voie.

Prind sfârcul cu dinții și trag ușor de el, făcând-o să tremure sub trupul meu masiv, în timp ce buzele sale gem prelung, încântându-mi auzul și trebuie să recunosc că n-am mai privit așa intens o femeie atunci când e excitată, așa cum o privesc pe femeia din fața mea. Senzualitatea de care dă dovadă îmi demonstrează că ceea ce fac sau faptul că o iubesc nebunește, îi oferă șansa de a-mi dărui ceea ce are ea de oferit: sufletul, inima și iubirea ei necondiționată.

Sunt un demon decăzut, un diavol îndrăgostit până peste cap de un înger pur, ca ea. Îmi presez buzele de pielea sa fierbinte și cobor spre abdomen, apoi spre feminitatea ei dulce și odată ajuns în dreptul acesteia, trag cu putere de ultimul material care-i acoperă pielea. Gustul ei e același, pur și dulce. Îmi așez mai bine buzele peste mugurul ce-i stimulează toate simțurile din corp și o gust în cel mai erotic mod.

Îmi introduc limba înăuntrul său și o fac să tremure incontrolabil, gemându-mi numele în repetate rânduri, în timp ce degetele ei se joacă cu părul meu.

— Augustin, vreau să te simt, rostește dorința ei, cu cât degetele i se înfig și mai mult în părul meu, apoi cobor încet spre chipul său și mă trage mai spre ea.

Cuvintele ei mă surprind, căci mai niciodată nu mi-a spus dorințele sale, dar trebuie să recunosc că mi-ar face plăcere să le mai aud rostite pe buzele ei. Până și felul în care-mi vorbește mă excită, mă înfioră într-un mod plăcut, dorindu-mi cu ardoare să mă simt adânc în interiorul ei, să o simt pe ea, pe îngerul ce a fost dăruit demonului ca să-l readucă la viață.

Scap de boxerii mult prea incomozi și-mi fac loc între coapsele ei micuțe, intrând ușor în interiorul său și o simt mulându-se după mine și primindu-mă fără rețineri. Inspir adânc printre buzele întredeschise, chit că degetele sale îmi ating delicat buzele și o privesc la felul cum își dă capul pe spate, cabrându-și corpul sub greutatea mea și geme ușor, în timp ce pulsez adânc în interiorul ei, cu mișcări accelerate. Îi prind degetul mare cu buzele și încep să-l sug, privind-o

Buzele ei se deschid, lăsând să iasă printre acestea o cantitate mare de aer. O privesc îndelung pentru câteva secunde, apoi îi revendic din nou buzele într-un sărut sălbatic, dar destul de pasional, ridicându-i în acelaşi timp şi unul dintre picioare. I-l pun în jurul meu, pulsând şi mai adânc în interiorul său şi o simt primindu-mă fără nicio reţinere, exact cum un înger îşi primeşte demonul în braţele sale, alinându-i toată suferinţa prin care a trecut. Braţele micuţei mele îmi strâng corpul cu putere şi-i simt unghiile înfigându-se adânc în spatele meu, în timp ce mişcările-mi sunt tot mai accelerate, făcând-o să geamă prelung şi tare, de îndată ce orgasmul ne loveşte pe amândoi şi cad peste ea, epuizat.

— Te amo, mi chiquita loca! îi mărturisesc de fiecare dată, printre micile guri de aer, în dreptul urechii sale şi-i plasez un sărut fix sub lobul acestuia, simţind-o tremurând.

Deci aşa, acesta e locul tău sensibil, constat în sinea mea şi zâmbesc, bucurându-mă să aflu asta. Mai plasez încă un sărut tot în acelaşi loc şi o aud gemând. Femeia asta mă face să-mi doresc să o simt din nou, dar dacă fac acest lucru, mai mult ca sigur nu va mai ajunge la examen şi nu vreau să se întâmple aşa ceva.

E destul de important pentru ea şi ştiu sigur cât de mult şi-a stors creierii învăţând pentru ziua aceasta, dar mai mult ca sigur va avea o surpriză de îndată ce va ieşi. Am de gând să o învăţ să conducă, chiar dacă ştiu că va face maşina praf.

E mai importantă ea decât o tâmpită de maşină care se poate schimba cu alta. Ies uşor din interiorul ei, simţind-o relaxându-se şi mă ridic în capul oaselor şi îi întind mâna ca să o ajut şi pe ea să se ridice.

Îndată ce-i simt mâna într-a mea, o trag spre mine şi o prind în braţele mele, înainte ca genunchi ei să cedeze. M-am învăţat minte de data trecută, când aproape că am făcut-o să leşine, de fapt ce tot spun, am făcut-o să leşine de câteva ori, pentru că-mi place s-o iubesc nebuneşte. Îi dau o şuviţă rebelă după ureche, privind-o şi o trag şi mai bine în braţele mele, în timp ce se face comodă cu urechea în dreptul inimii.

E încă acolo, micuțo, și e doar a ta, spun în sinea mea. Poate mă credeți nebun și o să-mi spune-ți că e mult prea repede să gândesc în felul acesta, dar pentru prima dată de foarte mult timp, pot să admit cu mâna pe inimă că nu pot să-mi văd viața fără Christina. Micuța asta s-a înfipt bine în interiorul inimii mele, exact ca rădăcinile unui trandafir și înflorește tot mai frumos pe zi ce trece, făcând ca dragostea ce i-o port să crească și ea în același timp.

— Yo tambien te amo, mi chiquito loco! îmi spune și zâmbesc cu gura până la urechi.

E atât de adorabilă, surprinzându-mă cu câte ceva în fiecare zi, ca acum cu spaniola, încât n-ai cum să nu o iubești. N-ai cum să nu îți dorești o femeie ca ea lângă tine.

— Chiquito înseamnă mic, dar numai mic nu sunt, micuțo! îi explic și o văd mustăcind.

— Știu ce înseamnă, mi gran loco, doar că tu pentru mine eres un chiquito, îmi dă replica înapoi, amuzându-se. Oh, la naiba! E târziu, spune dintr-odată. Va trebui să conduci repede dacă vrei să ajung la timp, îmi cere și zâmbesc drăcește.

— E ca și stabilit, acum fugi și îmbracă-te, trec cu limba peste buze și o plesnesc puternic peste fund, făcând-o să mă privească în timp ce ne îndreptăm spre dormitor ca să ne îmbrăcăm.

Atât diminețile, cât și serile, dar și restul zilelor sunt cele mai plăcute. Îmi face plăcere să adorm și să mă trezesc lângă micuța mea, făcând tot felul de lucruri nebunești și cred că aș înnebuni să știu că nu mai e așa într-o bună zi. De când a aflat adevărul și-a prezentat scuzele lui Dominic pentru că încă nu va locui cu el și Alyah, ci cu mine, dar cum a spus și ea, are nevoie de timp ca să se obișnuiască cu toată nebunia din ultimele zile. Ajunși în dormitor, o observ pe Christina scăpând de cămășuța de noapte, ei bine ce a mai rămas din ea și se îndreaptă așa, goală, spre dulap. Am văzut-o de nenumărate ori în toată splendoarea ei, dar chiar și așa tot mă înnebunește când o privesc, exact ca și acum.

Mă sprijin de prag şi privesc lung la mersul ei galant, fără pic de efort şi o măsor de jos în sus, prinzându-mi buzele între dinţi.

A la mierda! Deschide dulapul larg şi-şi scoate o pereche de colanţi negri, un tricou lărguţ şi lung până la jumătatea coapselor şi o pereche de lenjerie intimă albă, din bumbac cu dantelă peste, apoi deschide cealaltă parte a dulapului şi-mi scoate hainele necesare. Oh, chiquita! Nici nu ştiu de câte ori i-am spus că pot şi singur, nu-mi pică mâinile, dar insistă cu: *femeia e oglinda bărbatului, dacă ea nu are grijă de el, cine să aibă?*

— Nici să nu te-aud, mi-o trânteşte de parcă ştie exact ce vreau să-i spun şi-mi închide gura într-o clipită.

Îmi ridic mâinile în aer, în semn că mă predau şi nu am de gând să scot vreun cuvânt şi mă apropii de ea, lingându-mi buzele ca mai apoi să-i înlănţui trupul gol cu braţele, simţindu-i pielea pe pielea mea. Îmi place că nu mai e aşa de pudică ca la început, când mai tot timpul trebuia să se acopere în faţa mea, iar faptul acesta a făcut-o să nu se mai simtă stânjenită atunci când defilez doar în costumul lui Adam prin faţa ei.

— Eşti la fel de încăpăţânată, exact ca tatăl tău, dar fix încăpăţânarea ta mă face să te iubesc şi mai mult, îmi ies cu uşurinţă cuvintele printre buzele ce tânjesc după ale ei şi fără să mai stau pe alte gânduri, i le sărut din nou, dar mă opresc la timp, nu de alta, dar dacă continui s-ar putea să nu mai ajungă deloc la examen. Îmbracă-te că altfel întârziem, spun şi o observ făcând ochii mari.

— Drace! o aud înjurând din nou şi se repede spre hainele deja pregătite, începând să se îmbrace în grabă.

— Limbajul, domnişoară! o tachinez şi zâmbesc cu gura până la urechi, în timp ce mă îmbrac şi eu cu hainele pregătite de ea.

— În momentul de faţă nu se aplică, mi-o întoarce.

După alte câteva minute trecute, ieşim din apartament, îndreptându-ne spre maşina parcată jos, în faţa complexului

și odată ajunși în dreptul acesteia, mă opresc și îmi întorc privirea spre micuța agitată care încă răsfoiește foile pentru a nu știu câta oară.

— O să te descurci, am încredere în tine și știu că te duce mintea, așa că lasă foile astea deoparte și încearcă să te relaxezi, încerc să o liniștesc, luându-i foile din mână și-i deschid portiera, îndemnând-o să urce.

Îndată ce-o văd urcată, trântesc portiera în urma ei și ocolesc mașina prin spate, ajungând într-un final pe partea șoferului. Pe tot parcursul drumului liniștea s-a așternut ca un mormânt între noi, încât pot simți agitația pe care o are Christina, mai ales că se joacă destul de nervoasă cu degetele. Îmi așez mâna peste mâinile ei, captându-i atenția și îi zâmbesc, încercând să o fac să se mai calmeze.

— Am o surpriză pentru tine după ce ieși de la examen și știu sigur că îl vei lua, spun deodată, schimbând puțin subiectul.

— Nu fi atât de sigur, s-ar putea să dezamăgesc pe toată lumea, spune pe un ton nu foarte optimist și mă întorc cu totul spre ea, acum că ne-am oprit în fața liceului.

— Știu de ce ești în stare și mai știu că nu vei renunța, așa că fii puternică, micuțo! Îl vei lua.

Îi sărut scurt buzele apoi deschid portiera, îndemnând-o să facă și ea la fel și îndată ce ne vedem în afara mașinii, îmi împletesc degetele cu ale ei și înaintăm spre intrarea în liceu. Pot să observ cu ușurință privirile curioase și răutăcioase ale unor foști colegi de-ai micuței mele și am impresia că nu se așteptau ca ea să apară cu un tip ca mine, aici, la liceu. O conduc până la intrare și mă opresc, ca mai apoi să o trag în brațele mele și-mi înfig o mână în părul ei mătăsos, – un lucru specific mie și care a devenit o obișnuință – zdrobindu-mi într-un final buzele de ale sale și o sărut plin de dorință, pasiune și iubire de față cu toată lumea. Muriți de ciudă, idioților. V-ați bătut joc de ea, dar vă mulțumesc că mi-ați lăsat-o mie. Eu am câștigat, nu voi.

— Pentru ce-a fost asta? mă întreabă după ce ne despărţim din sărut şi-i dau o şuviţă rebelă după ureche, observând-o că priveşte în jur.

— Să spunem că e un fel de *„baftă"*, dar şi ca să moară toţi curioşii care se holbează acum la noi, îi răspund şi-i zâmbesc. Hai, du-te, vin să te iau după ce afli rezultatele, apoi vom face o mică plimbare.

Îi sărut pentru ultima dată buzele lent, gustându-le, ca într-un final să o privesc până când intră în clădire, apoi o iau la pas spre maşina parcată în faţa liceului, zâmbind. Ei bine, Christina e o fată frumoasă, deşteaptă şi destul de matură pentru vârsta ei.

Cine n-ar vrea lângă el o tipă ca ea? Că eu sigur vreau şi o am şi n-am de gând să-i mai dau drumul vreodată. Vibratul telefonului îmi captează atenţia şi cred că mesajul primit e de la Christina, aşa că-mi vâr mâna în buzunarul blugilor şi scot telefonul, însă de îndată ce-l deblochez, constat că mesajul e de fapt de la Henry. Inspir adânc şi sper ca Emma să nu fi păţit ceva, nu de alta, dar numai în asemenea situaţii mă contactează Henry.

Deschid mesajul şi încep să-l citesc.

„Bună ziua, domnule Ozera!

Aveţi un plic cu numele dumneavoastră pe el, în dormitor. E de la cineva foarte important, iar domnişoara Emma vrea să vă vorbească urgent."

Ajuns în faţa maşinii, deschid portiera şi urc în aceasta, în timp ce gândul îmi zboară la mesajul primit. Sunt două zile de când n-am mai mers pe acolo, Emma mai mult fiind la noi la apartament, deşi mai dormeam şi la casa din partea de nord a oraşului, atât în weekend, cât şi în timpul săptămânii, însă acum trebuie să ajung acolo.

Sunt curios să aflu despre ce e vorba şi ce anume vrea Emma să vorbească cu mine atât de urgent şi înaintez spre casa Ozera. Casa în care am copilărit, în care am crescut-o pe Emma, casa părinţilor noştri. În mai puţin de treizeci de minute ajung şi parchez în faţa casei.

— Emma, Henry, strig după amândoi, înaintând spre living și o găsesc pe Emma, plângând.

Oare ce s-a întâmplat? Mă apropii destul de grăbit de sora mea și ajuns în dreptul acesteia, mă trezesc îmbrățișat la propriu, în timp ce izbucnește din nou în plâns.

— Emma, s-a întâmplat ceva? De ce plângi? Spune ceva, o îndemn și mă dezlipesc din îmbrățișarea ei și o privesc, încercând să-mi dau seama de ce e în starea în care e. Încearcă să te liniștești și spune-mi ce s-a întâmplat, o îndemn din nou și-și trage nasul.

— Mama, Augustin! și în momentul acesta încremenesc, clătinându-mă pe picioare.

N-am mai pomenit-o pe mama de mai bine de trei ani, de când ea și tata au murit în împrejurări suspecte, într-un accident de avion, însă nici în ziua de azi nu am găsit blestemata aia de cutie neagră. Doar cutia aceea îmi poate spune cu adevărat ce s-a întâmplat mai exact în ziua aceea și de ce avionul lor s-a prăbușit pe neașteptate. O privesc încruntat și cu ochii mari și încerc să-mi dau seama de ce a pomenit-o, însă văd foaia din mâna ei și înțeleg cine e acea persoană destul de importantă, lăsându-mi plicul de care îmi spunea Henry în mesaj. Acea persoană importantă e... mama!

— Mama ne-a lăsat câte o scrisoare la fiecare, Augustin, acum mult timp, însă doar acum a ajuns! începe Emma să-mi explice totul. Mi-e atât de dor de ea, iar acum că am citit aceste rânduri în care-mi spune că mă iubește, că e mândră de femeia care am devenit, îmi este și mai dor de ea. Însă, nici nu știu de ce ar fi mândră de mine. Nu sunt cum poate și-a dorit ea, îmi plac atât băieții, cât și fetele, iar acum am o relație cu o fată și mi-am cam neglijat prietenia cu Christina, începe să turuie cuvânt după cuvânt.

O trag din nou în brațele mele, doar ca să o calmez și acum că a adus vorba de părinții noștri, sunt și mai curios să aflu ce anume conține scrisoarea pe care mi-a lăsat-o mama mie. Emma se desprinde din îmbrățișarea mea de urs.

trăgându-şi nasul pentru a doua oară şi-şi şterge lacrimile căzute pe obraji, cu palmele şi mă priveşte întrebătoare.

— Nu am citit încă scrisoarea, Emma, aşa că nu pot să-ţi spun ce conţine, îi răspund la întrebarea ei nerostită.

— Nu asta am vrut să te întreb, pentru că scrisoarea pentru tine e în camera ta, ci am vrut să ştiu cum e Christina, mă lămureşte şi oftez.

Pentru câteva minute am şi uitat de micuţa mea.

— De abia ce am lăsat-o la liceu. Nemernicii de foşti colegi pe care i-aţi avut se cam holbau insistent la ea, făcând-o să se simtă cam incomod. Totuşi, cred că nu se aşteptau, idioţii, ca ea să apară cu cineva, îi explic ce s-a întâmplat şi mă simt destul de revoltat, amintindu-mi de mutrele pe care le făceau.

N-aş fi deloc mirat de s-ar lega de Christina, îndată ce iese de la examen, dar n-am de gând să-i las să-şi bată joc de micuţa mea. Am să-i distrug pe fiecare în parte de se leagă de ea.

— Întotdeauna au fost aşa, Augustin. Întotdeauna s-au legat de ea, doar pentru că nu era populară, dar şi de cei mai puţin norocoşi, însă cred că atunci când vor afla cine e ea de fapt, vor fugi mâncând pământul, vorbele ei emană dreptate şi cred şi eu la fel. Oricum, după ce scapă de examen şi multe altele, să nu-ţi faci planuri, îmi ordonă şi mă uit ciudat la sora mea.

— De ce? Ce ai de gând? o întreb suspect şi-mi încrucişez mâinile la piept.

— Oh, Doamne, termină! îşi dă ochii peste cap într-un mod ironic. Nu e ca şi când aş vrea să mă dau la iubita ta, la cumnata mea, mi-o trânteşte, zâmbind.

— Cumnata?! Hmm, mă prefac că de abia am auzit ce a zis şi zâmbesc. Nu-mi da idei, soro, că s-ar putea să ţi le şi implinesc, i-o trântesc şi o observ făcând ochii mari.

— Dacă tot faci asta, vreau şi eu vreo trei-patru nepoţei. De ce nu o echipă de fotbal şi... Ah, da! Cardul, te rog! îmi spune şi acum m-am prins.

Îmi bag mâna în buzunarul din spate al blugilor și scot portmoneul, zâmbind cu gura până la urechi. Îndată ce-l deschid și scot cardul din acesta, îmi întorc privirea spre sora mea și spun:

— Dacă ți-l dau, mă falimentezi până mă însor, fac glume pe seama ei, încă amuzat și se îmbufnează. Și pentru ce-ți trebuie? o întreb suspect cu o sprânceană ridicată.

— Știi bine că doar atunci când vreau să fac ceva cu Christina sau pentru ea ți-l cer, îmi aruncă o explicație și se repede spre card, dar nu o las să-l ia.

— O mie de dolari îți ajung? o întreb, așteptând și-mi dau ochii peste cap într-un mod ironic. Bine, fie! Cinci mii și atât, spun ușor nervos și îi înmânez cardul. Drămuiește-i bine, că alții nu mai primești, marmotă.

— Marmotă-i..., dă să mă înjure, dar se oprește și mai bine tace, strângându-și buzele într-o linie, decât să spună ceva ce poate o să mă scoată din minți.

Oftez prelung și înainte să dea să plece, îmi trag sora mai aproape și o iau din nou în brațe, sărutându-i creștetul. Mă îndrept cu pași repezi spre camera mea și o las să plece să se întâlnească cu Kyle. E simpatică tipa și după felul în care se comportă cu sora mea, fiind foarte iubitoare, mă îndeamnă să-i acord o șansă. Inspir adânc și urc scările în grabă spre dormitoare.

Pentru prima dată în viața mea, de când mama nu mai e printre cei vii, mă simt ca un băiețandru ce duce dorul iubirii sale, dorul de a fi strâns la pieptul ei, dorul de a-mi da un sfat atunci când am nevoie. Ajuns în dreptul dormitorului și îmi așez mâna pe mânerul ușii, apăsând-o și o deschid larg, intrând în interiorul acesteia și mă îndrept spre pat. Mă uit câteva secunde la scrisoarea ce poartă numele meu pe ea și oftez prelung, de parcă aș vrea să prelungesc clipele și să o las acolo, ca mai apoi să mă răzgândesc. O iau între degetele mele și o deschid, așezându-mă în același timp pe marginea patului.

„Dragul meu băiat,

Sper că-ţi mai pot spune „dragul meu", acum că ai devenit bărbat în toată firea. Dacă citeşti această scrisoare, înseamnă că ori sunt departe pentru a încheia o afacere cu tatăl tău, ori practic nu mai sunt în viaţă ca să te văd la casa ta. Oricum stă treaba, vreau să ştii că te iubesc, întotdeauna te-am iubit şi pe tine, dar şi pe sora ta, chiar dacă poate nu am spus-o prea des sau nu am arătat-o aşa cum trebuie. Sunteţi cele două minuni care m-au făcut să mă simt împlinită, îndată ce v-am ţinut în braţele mele.

Chiar dacă e două noaptea în Veneţia, trebuie să recunosc că peisajul e splendid chiar şi acum, făcându-mă să îmi doresc să-mi aştern atât gândurile ce mă macină de câteva zile încoace, cât şi sufletul pentru a-ţi mărturisi ceea ce trebuie să ştii.

Asta şi fac acum. Nu trebuie să te întreb dacă eşti pregătit pentru a afla un adevăr bine păstrat ani la rând, pentru că mai mult ca sigur nu eşti, dar trebuie să-l ştii, băiatul meu, ca să fii pregătit pentru ceea ce va urma să se întâmple. Îmi pare nespus de rău pentru ceea ce te fac să treci, copilul meu drag, obligându-te să te maturizezi mult prea repede decât ar fi trebuit. Obligându-te să-ţi creşti sora, devenind în acelaşi timp părinte atât pentru tine, cât şi pentru ea. Ştiu, nu sunt un părinte prea bun cum ar cam trebui să fie un părinte pentru copilul său, să fie acolo lângă el, să îl asculte, să îl îndrume, dar se pare că viaţa nu vrea lucrul acesta, aşa cum n-a vrut nici ca fata ce îţi este promisă să rămână lângă familia ei. O căutăm, încă şi acum, dar parcă s-a evaporat, nu altceva, dar sper ca ea să apară cât de curând.

Probabil te întrebi la ce mă refer sau la cine mă refer, ei bine, acum mult timp, în timpul facultăţii mai exact, eu şi Evelyn am fost cele mai bune prietene, ajungând să ne comportăm ca două surori de multe ori. Tot acolo l-am cunoscut şi pe tatăl tău, Sebastian Ozera, dar şi pe Dominic Evans, soţul Evelynei. Cred că ai realizat despre ce fată e vorba acum, nu? Da, despre fiica lui Evelyn şi a lui Dominic, Christina.

În timpul facultății am făcut un jurământ cu toții, jurământul trandafirului. Știu, pare prostesc la început, așa am crezut cu toții, după ce lui Evelyn i-a venit ideea strălucită de a face un jurământ pe un trandafir. Am râs și ne-am contrazis minute în șir, dar am ajuns la concluzia că nimeni altcineva nu trebuie să știe de asta și că nimeni nu s-ar fi gândit la așa ceva, făcând ca jurământul nostru să se ducă mai departe și să se întărească, ajungând să se împlinească odată cu căsătoria ta cu Christina.

Nu știu dacă voi o să ajungeți vreodată să vă întâlniți măcar pentru o secundă sau să vă îndrăgostiți unul de altul, dar dacă asta nu se întâmplă, dragul meu băiat, tot jurământul nostru se destramă, iar ceea ce trebuie să fie de drept al vostru, va ajunge în mâinile cui nu trebuie, transformând orașul într-un iad. În plic vei găsi un inel în formă de trandafir, simbolul jurământului. Mai mult ca sigur vei ști ce să faci cu el la momentul potrivit, fiind pregătit pentru pasul cel mare.

Iartă-mă pentru multe câte am făcut, dar și pentru altele care vor veni și-ți vor da viața peste cap. Gândește cu capul, alege cu inima, dar niciodată nu lăsa să-ți scape ceea ce ai în mână deja.

Cu dragoste, mama"

Citesc încă o dată scrisoarea de la mama și în momentul de față nici nu știu cum să reacționez. Ceea ce tocmai am aflat... Fir-ar! Cuvintele nici nu-mi ies din gură, așa că inspir adânc și întorc plicul cu capul în jos, căzând din acesta inelul de care mama îmi spunea în scrisoare. Îl iau între degetele mele și-l privesc atent, observând forma trandafirului pe care o are, dar și diamantul nu foarte mare, completând astfel tot inelul din aur alb. Eu și Christina uniți pe vecie sau până când moartea ne va despărți, așa se spune, nu? Oftez prelung și-mi trec mâinile prin păr, încercând și acum să asimilez tot adevărul pe care tocmai l-am aflat. Eu și Christina

promişi unul altuia, încă de când eram copii? Ce mama dracului au făcut părinţii noştri? Cred că singurul care-mi poate da răspunsurile de care am nevoie, e însuşi Dominic. Fără să mai stau pe gânduri bag scrisoarea şi inelul înapoi în plic şi ies val-vârtej din dormitor, îndreptându-mă cu paşi repezi spre maşina ce am parcat-o în faţa casei.

— Henry, unde e Emma? îl întreb, de îndată ce ajung în living.

— A plecat acum cinci minute cu domnişoara Kyle. A spus să vă transmit că va rămâne zilele astea la ea apoi, citez: *„Nu-ţi face planuri prea mari, maimuţoiule. Cât de curând ţi-o fur pe Christina şi o să avem câteva zile ca între fete"*, mă informează de planurile surorii mele şi încuviinţez scurt din cap, zâmbind şi mă îndrept spre ieşirea principală.

Ajuns în faţa maşinii, mă opresc şi mă uit în jur, simţind strania adiere ce mă învăluie într-o presimţire nu foarte bună şi gândul îmi zboară la Christina. Sper doar că micuţa mea e bine, iar nemernicii aceea de foşti colegi ai ei să nu se fi atins de ea, altfel îi măcelăresc pe fiecare în parte. Deschid portiera şi urc în interiorul maşinii, plecând în trombă spre apartamentul lui Dominic. Tot ce îmi doresc, e să-l găsesc singur, nu de alta, dar bănuiesc că Alyah nu ştie nimic de jurământul înfăptuit de el şi părinţii mei. Gândurile-mi zboară la cuvintele mamei mele şi încă încerc să-mi dau seama, în ce mama naibii ne-au băgat pe mine şi pe Christina. Nu cred că micuţa mea mai poate suporta încă o lovitură, încă un adevăr crud, dar de data aceasta ascuns faţă de noi doi, până acum. În mai puţin de patruzeci de minute ajung la destinaţie şi parchez, apoi ies din maşină şi înaintez spre intrarea principală a scării. Formez numărul apartamentului, ajuns în faţa interfonului şi aştept.

— *Da!* se aude glasul lui Dom în difuzor după cinci minute de aşteptare şi îmi dreg glasul.

— Sunt eu, deschide, îi răspund răspicat şi aştept ca uşa scării să se deschidă.

Intru în interiorul blocului, ținând între degete scrisoarea primită de la mama, în timp ce înaintez spre lift. Sunt destul de curios ce fel de explicație îmi va da, nu de alta, dar merit atât eu, cât și fiica lui să știm adevărul.

— Alyah, e acasă? întreb direct fără ca măcar să mai salut și intru neinvitat.

— Nu, nu e acasă, dar cu tine ce mama naibii e? mă întreabă, văzându-mi starea și trânteşte uşa în urma lui, închizând-o.

— Ai nişte explicaţii de dat, aşa că nu mă ţine prea mult în aer şi spune absolut tot, mă răstesc la el şi-l observ, privindu-mă destul de nedumerit.

— Ce fel de explicaţii, Augustin? Nu ştiu despre ce vorbeşti, aşa că fii mai concret şi spune odată ce ai de zis. se răsteşte şi el la mine, ocolindu-mă şi se îndreaptă spre bucătărie.

— Nu ştii? Lasă-mă să-ţi împrospătez memoria atunci. vorbesc printre dinţi. Pentru început ce-ar fi să-mi spui totul despre jurământul trandafirului pe care l-ai făcut tu cu Evelyn şi cu părinţii mei, în facultate şi cum se face că eu şi fiica ta suntem promişi unul altuia, turui cuvânt după cuvânt, făcându-l pe Dom să scape paharul din mână, spărgându-se în zeci de cioburi pe podea.

Îşi întoarce privirea, destul de îngrozit, spre mine şi mă priveşte uimit şi am sentimentul că nu-i vine să creadă ce tocmai a auzit, ca mai apoi să-şi deschidă buzele şi spune pe un ton uşor tremurând:

— De unde ştii de jurământ? mă întreabă înspăimântat.

— Mama mi-a lăsat scrisoarea asta, explicându-mi totul, aşa că, ce-ar fi să-mi explici tu mai departe ceea ce poate ea a uitat să-mi scrie, îl îndemn printre dinţi şi-i arăt scrisoarea primită. Încă ceva, scrisoarea conţine şi un inel şi crede-mă că n-am de gând să plec de aici până nu-mi spui tot adevărul.

— Deci, a sosit timpul scrisorilor de a ajunge la destinatari, constată cu voce tare, mai mult ca pentru el şi oftează, scoţând din buzunarul din spate a blugilor, o scrisoare. Asta

a sosit azi, e pentru Christina. Mama ei i-a lăsat-o cu mult timp în urmă, aşa cum şi mama ta a făcut la fel, îmi explică. Nici nu ştiu ce anume scrie în ea şi nici nu ştiu dacă ar trebui...

— Merită să ştie adevărul, Dom! îl întrerup. Nu poţi să-i ascunzi asta la nesfârşit Christinei, îi spun şi-l observ, oftând din nou.

— Am făcut acest jurământ din simplul fapt că ne-am dorit ca cele două frăţii să se unească, devenind una singură, exact ca pe vremea bunicilor voştri. Oraşul era mai curat din punct de vedere criminalistic, mult mai sigur şi nimeni nu îndrăznea să se pună cu Frăţia Trandafirului. Am auzit atât de multe despre această frăţie în vremea facultăţii, încât ne-am propus să o readucem la viaţă prin voi, copiii noştri, legându-vă unul de celălalt. Dar se pare că viaţa mi-a luat fiica de lângă mine şi totodată şi pe Evelyn. N-a lăsat nici măcar o scrisoare de adio în care să-mi explice de ce anume şi-a pus capăt zilelor, însă cred că răpirea Christinei a afectat-o foarte mult.

Cuvintele lui mă lovesc în locuri în care doar cuvintele dulci ale micuţei mele pot ajunge şi-l privesc în continuare. Am auzit atât de multe legende despre ceea ce făcea bunicul meu, încât am crezut că sunt doar poveşti de adormit copiii noaptea, dar se pare că toate astea sunt mult mai reale decât am crezut că sunt. Mă aşez pe marginea canapelei şi-mi proptesc coatele pe genunchi, frecându-mi într-un final faţa cu palmele şi oftez prelung. Simt că o iau razna.

— În ce constă jurământul vostru? îl întreb gânditor, deşi bănuiesc deja în ce anume, în căsătoria mea cu Christina.

— Jurământul acesta nu se poate rupe, Augustin, pentru că e pecetluit cu sângele nostru şi cu petale de trandafir. Singurii care pot să-l rupă, sunteţi voi. Tu şi fiica mea, oferindu-le altor persoane ocazia de a pune stăpânire pe întreg oraşul. Aşa că ce vei face? Îl vei rupe sau va rămâne intact? mă întrebă destul de serios, iar în momentul acesta chiar nu ştiu ce să-i răspund.

Mă ridic în capul oaselor și mă gândesc că e timpul să mă duc după Christina. Mai mult ca sigur a terminat cu examenul, iar acum își primește rezultatele.

— Cine mai știe de acest jurământ, Dom? mârâi cu gândurile întortocheate.

— Nașul tău, Joshua Hashi, îmi răspunde prompt și în acest moment am de gând să-i fac o vizită fulger, chiar înainte să merg după micuța mea.

Fără să mai spun nimic, iau plicul cu scrisoarea și inelul de la mama și mă îndrept spre ieșirea principală. Capul îmi vâjâie de la atâtea informații, dar trebuie să o fac și pe asta, altfel totul va fi doar în ceață și nimic concret.

— Augustin..., îmi pronunță Dom numele și mă opresc, întorcându-mă spre el.

Știu exact ce vrea să-mi spună sau mai bine spus, ce vrea să mă întrebe, așa că nu-i dau ocazia de a mai scoate vreun cuvânt pe gură.

— Vei afla decizia mea cât de curând, dacă voi rupe sau nu jurământul, e tot ce-i spun, lăsându-l cu ochii în soare și-mi așez mâna pe clanță.

Deschid ușa principală și ies val-vârtej din apartament, îndreptându-mă cu pași repezi spre mașina parcată în fața blocului. Trebuie să port o discuție serioasă cu nașul meu, chiar dacă va trebui să mă lupt cu gorilele sale pentru a ajunge la el.

E un om dur, dintr-o bucată și cu o inimă de piatră, dar cred că în această clipă doar el mă poate ajuta în ceea ce privește acest jurământ. Mai mult ca sigur el știe mult mai multe decât îmi spun ceilalți. Ajuns în fața mașinii, mă opresc și-mi ațintesc privirea în sus, găsindu-l pe Dominic, privindu-mă de la balcon și deschid portiera. Știu exact ceea ce trebuie să fac, sunt mai hotărât ca niciodată, dar trebuie să fac în așa fel încât nimeni să nu bănuiască nimic până la momentul potrivit.

Alunec ușor în scaunul șoferului, trântesc portiera în urma mea și plec în trombă spre China Town, lăsând în urma mea un scârțâit prelung. N-am de gând s-o pierd pe Christina, e tot ce mi-am dorit de la o femeie și am găsit la

o puştoaică, nu de alta, dar se pare că destinul mi-a trimis-o ca să o întâlnesc şi să mă îndrăgostesc nebuneşte de ea, altfel nu-mi explic de ce atunci când am văzut-o pentru prima dată am realizat că seamănă izbitor de bine cu fata din visele mele şi da, am visat-o de nenumărate ori în ultimul an.

Apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez, ajungând în câteva minute în China Town, observând peste tot acelaşi steag cu un şarpe pe el, înştiinţând pe toată lumea că aici e teritoriul celor din frăţia Şarpelui. Parchez în faţa imensei clădiri ce poartă sigla frăţiei şi ies din maşină, nu înainte de a lua plicul cu scrisoarea şi inelul de la mama, păşind cu încredere spre intrarea principală. Trag de mânerul uşii şi o deschid larg, intrând în holul imens ce duce spre recepţia acestui hotel şi dau nas în nas cu nimeni altul, decât una dintre gorilele naşului meu.

— Han Long, omule, ce mai faci? îl iau prieteneşte, însă după mutra pe care o are, nu pare prea bucuros să mă vadă.

Nu după ultima dată când i-am spart destul de rău nasul, ajungând în cele din urmă de urgenţă la spital. Dau să-l ocolesc, însă nu prea pare dispus să mă lase să trec, aşa că mă văd nevoit să-l pun din nou la punct.

— Domnul Hashi nu primeşte pe nimeni, îmi spune pe un ton dur, privindu-mă de sus şi mă încrunt.

— Ţi se pare că arăt a *„nimeni"*? îl întreb, mârâind. Am o treabă cu naşul meu şi nu mă poate opri nimeni să ajung la el, nici măcar tu. Aşa că, marş din faţa mea şi nu mă face să-ţi sparg din nou moaca, îl rog în cel mai frumos mod, zâmbind ironic şi-i dau mâna la o parte, ca mai apoi să înaintez din nou spre biroul naşului; însă gorila asta nu are de gând să mă lase să trec, şi mă opreşte din nou.

Suflu puternic pe nări şi fără să-l iau în seamă, pornesc din nou spre biroul lui Joshua, dar Han Long se pare că n-are chef să mă lase să trec, din moment ce mă opreşte din nou. Fără să mai stau pe gânduri, pentru că mă grăbesc prea tare, îi prind mâna şi i-o răsucesc în aşa fel încât i-o duc la spate şi-i întorc palma cu degetele în sus, ţinându-l aşa câteva minute.

— Termină, Han Long! Nu vreau să te rănesc din nou, așa că încetează, mârâi printre dinți, ținându-l bine.

— După ce că m-ai jignit în fața șefului și m-ai făcut de tot rahatul, încât am fost nevoit să îndur toată pedeapsa de unul singur, acum vrei să și încetez? mă întreabă dur.

Nu acum când situația e ciudată și în tot capul îmi vâjâie tot felul de teorii, legende și micuța mea, pe care am cam uitat-o în ultimele minute. Trebuie să termin odată toată treaba asta de rahat și să ajung la ea, pentru că doar ea mă mai poate calma și să mă scoată din starea în care sunt. Îi dau drumul mâinii și înaintez spre lift, dar idiotul de Han Long tot nu are de gând să mă slăbească. Bag plicul în buzunarul blugilor și mă pregătesc de atac. Bine, tu ai vrut-o! Mă întorc brusc, chiar în momentul în care acesta se îndreaptă cu pași repezi spre mine și-i trăsnesc un croșeu de dreapta, spărgându-i din nou moaca. Și-a căutat-o cu lumânarea, boul!

— Sper că de data asta ai de gând să rămâi unde ești? îl întreb cu maxilarul încleștat și mă îndrept de spate. Nu mă face să te bag din nou în spital, Han Long. Știi bine că o pot face, m-a antrenat însuși nașul meu, domnul Hashi.

— Domnul Hashi va fi destul de mândru să afle că finul lui preferat nu se lasă cu una, cu două, mai ales acum când la mijloc e un jurământ și o fată, vorbește Han Long destul de serios și încep să mă întreb dacă nu cumva acesta a fost un test din partea lui Joshua, pentru a mă pune în gardă pentru ceea ce urmează. Vei fi un lider bun, așa cum și ea va fi, atunci când momentul oportun se va ivi și veți fi nevoiți să preluați frâiele pentru a menține pacea în oraș.

Cuvintele lui mă lasă mască și acum chiar nu mai știu cum să reacționez. Îmi strâng buzele și palmele în pumni, realizând că Joshua m-a urmărit în tot acest timp, iar eu nu mi-am dat seama deloc de asta. Fără să mai spun ceva, intru în lift și pornesc spre biroul nașului meu. Are să-mi dea câteva explicații, altfel s-ar putea să-i dau puțin din propriul medicament, așa cum făcea de fiecare dată în orele de antrenament. Ori de câte ori nu reușeam să mă mențin

după ritmul lui, îmi aplica câte-o lovitură sub coaste de mă lăsa efectiv fără aer. Şi acum îmi mai aduc aminte de zilele acelea. Aveam doar nouă ani şi jumătate, iar antrenamentele lui deveneau tot mai intense pe zi ce trecea, dar le-am rărit atunci când Dominic m-a luat sub aripa lui, antrenându-mă doar în zilele de marţi şi joi, pe lângă antrenamentele propriu-zise; dar recunosc că mi-au prins bine, pentru că şi acum le mai practic. Ajuns la ultimul etaj al clădirii, ies din lift şi mă îndrept nervos spre biroul din capătul holului, fiind întâmpinat de alte două gorile idioate, Huo Zheng şi Song Shui.

— Domnul Hashi te aşteaptă! mă informează Song Shui şi-mi dau ochii peste cap într-un mod ironic.

Nimic ieşit din comun, e ceva normal şi cred că deja a văzut micul spectacol de la parter. Are camere de luat vederi peste tot în cădirea asta impunătoare, deşi nici nu ştiu la ce mama naibii i-a trebuit un asemenea palat. Te pierzi cât ai pocni din degete, mai rău decât în parcul central. Inspir adânc şi-mi aşez mâinile pe cele două mânere imense şi împing uşile cu toată puterea, intrând într-un final în încăperea mult prea spaţioasă pentru a fi numită birou şi înaintez.

— Mă bucur să te revăd, Augustin! mă întâmpină Joshua cu un zâmbet imens pe faţă, ţinând în mână un pahar cu băutură, probabil coniac – preferatul lui – însă numai să zâmbesc nu-mi vine.

— Scuteşte-mă de tot rahatul ăsta cu întâmpinarea, Joshua, şi ai face bine să-mi spui totul, altfel o să iasă destul de urât. Ştii foarte bine despre ce vorbesc, pentru că n-am de gând să mă repet, naşule! îl iau tare, numindu-l naş şi-l observ, oftând.

— Deci aşa stă treaba, îmi răspunde, în timp ce se face comod în scaunul lui din faţa biroului şi mă priveşte, îngândurat, frecându-şi barba proaspăt rasă. Ce ai vrea să ştii?

— Totul! îi răspund scurt. Aşa că ai face bine să începi cât poţi de repede, pentru că n-am toată ziua la dispoziţie, i-o trântesc în faţă, plimbându-mă dintr-o parte în alta.

— O cunosc pe mama ta încă de când avea doar câțiva anișori, devenindu-i în scurt timp naș. Bunicul tău a simțit că sfârșitul lui se apropie cu pași repezi, iar frăția Trandafirului avea să se destrame pentru totdeauna, aducând odată cu aceasta și haosul pe care îl vezi azi, cuvintele lui îmi captează atenția iar acum sunt și mai nerăbdător să aflu totul. Cu cât mama ta creștea, cu atât bunicul tău dorea ca ea să-și găsească un bărbat puternic care să-i fie alături, cu care să preia frâiele vechii frății. Așa l-a cunoscut pe tatăl tău în facultate, în timp ce ea și Evelyn, mama Christinei, învățau acolo. Erau ca două surori, de nedespărțit, însă nu întotdeauna au fost așa. Micile secrete și timpul le-a cam despărțit pentru o vreme, însă greutățile și pericolul în care se aflau mai tot timpul le-a unit și mai mult, promițându-și una alteia că nimic nu le va mai despărți. Dar uite că nu a fost așa, căci Evelyn și-a luat viața.

— Ce legătură au toate astea? îl întreb încurcat. N-am venit aici să aflu despre viața mamei mele, ci despre blestematul ăsta de jurământ, mă răstesc la el. Așa că ai face bine să treci odată la subiect, nașule! Pentru că nu am toată ziua la dispoziție.

— Toate astea au o legătură, Augustin! se răstește la mine, lovind biroul cu pumnul. Poate mai mult decât îți dai tu seama și chiar dacă totul a început să se deruleze pe repede înainte ca o bandă de film, părinții voștri nu au renunțat, chiar dacă au fost supuși încercărilor, îmi vorbește pe un ton dur. Asta i-a întărit și mai mult, ajungând ca într-o zi să înfăptuiască acest jurământ pecetluit cu sângele lor și petale de trandafiri. Au ales ca simbol trandafirul de un roșu spre negru pentru că tu reprezinți partea întunecată, iar ea partea luminoasă. Împreună sunteți mai puternici, iar ea te face puternic, pentru că văd în ochii tăi că oricât de blestemat e jurământul ăsta, tu tot nu vei renunța la ea, indiferent de situație. Întotdeauna vei găsi o cale și există o cale.

Mă încrunt vizibil și oftez.

— Ce vrei să spui? îl întreb confuz şi nedumerit.

Niciodată nu le-am înţeles cultura sau poate nu mi-am dorit să o înţeleg, însă acum tot ce îmi spune, simt că doar asta mai poate să mă ajute în ceea ce vreau să fac. Să o leg pe Christina pentru totdeauna de mine.

— Există o cale, Augustin. O cale ce vă va ţine uniţi şi împreună chiar şi după moarte. Vezi tu, în mitologia noastră se spune că a existat o legendă. Legenda şarpelui alb. Întâmplarea a avut loc în Hangzhou, unde şarpele alb locuia în lacul din oraş, primind într-o zi puterea magică de a se transforma într-o fiinţă umană. Îndată ce a luat chipul unei fete, s-a îndrăgostit de un tânăr numit Xu Xuan, însă dragostea lor a fost supusă multor obstacole, ea fiind întunericul şi el lumina. Dar n-au renunţat şi-au luptat pentru dragostea lor, arătându-le zeilor că merită ca ea să rămână umană, nu veninoasă şi rece. Însă zeii nu au fost de acord cu asta, de aceea cei doi au înfăptuit chiar şi un jurământ ce i-a adus împreună şi în viaţa de apoi. Acel jurământ se numeşte *„jurământ de sânge"*.

— Şi în ce presupune acest *„jurământ de sânge"*? îl întreb curios şi mă apropii mai mult de birou.

— Şarpele simbolizează infinitul, pentru că-şi poate muşca coada, încolăcindu-se într-un opt, iar voi doi din câte ştiu aveţi tatuat pe încheietura fiecăruia câte un infinit. Ca acest jurământ de sânge să fie înfăptuit, trebuie să vă trasaţi cu un pumnal câte o linie în palmă şi atunci când sângele iese la iveala, vă uniţi mâinile, unind în acelaşi timp şi sângele, înfăptuind jurământul ce vă va lega pe veci şi nu numai.

— Doar atât?

— Rosteşte ceea ce simţi pentru ea, uitându-te în ochii ei, pentru că ochii sunt oglinda sufletului şi ei nu mint niciodată, Augustin. Te crezi destul de pregătit pentru pasul acesta? mă întreabă şi el la fel de curios ca tatăl micuţei mele şi zâmbesc.

— Exact același lucru m-a întrebat și Dom, dar am să-ți răspund cum i-am răspuns și lui: veți afla la momentul potrivit ce hotărâre am luat, spun și dau să ies, dar mă opresc în prag și mă întorc spre Joshua. Mai ții minte când mi-ai spus că dacă am nevoie de ceva, trebuie doar să spun? îl întreb cu un scop anume.

— Desigur!

— Bun, pentru că vreau ca sora mea și Christina să fie protejate douăzeci și patru din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, indiferent de situație, îl anunț.

— E ca și stabilit, îmi răspunde scurt și la obiect, iar eu doar zâmbesc.

— Nu te interesează deloc de ce anume îți cer așa ceva? îl întreb curios și-mi mijesc ochii, privindu-l.

— Nu, pentru că știu exact ce faci. Sacrificiul e o armă puternică, Augustin, dar fii destul de atent cum o folosești. pentru că te poate și distruge, îmi spune și înghit în sec.

Știu că micuța mea nu m-ar trăda, pentru că simt asta în străfundul sufletului meu, însă mi-e frică c-o s-o dezamăgesc, trădându-i atât iubirea, cât și încrederea. Chiar dacă viața mi-a trimis-o pe Eva înaintea Christinei, tind să cred că a făcut-o cu un scop, oferindu-mi o lecție din care să învăț, dar știi cum se spune, nu? Tot ceea ce se întâmplă în viața ta are un scop, însă scopul scuză cauza. Chiar și așa n-am de gând să las ca vechiul eu să facă asta, chiar dacă Christina mi-a cerut să nu mă schimb pentru nimeni, nici pentru ea. Voi fi îngerul de care are nevoie, dar și demonul ce-i va proteja sufletul și inima.

— Cât despre jurământul de sânge, până și părinții tăi l-au făcut, la fel ca și părinții Christinei, glasul lui Joshua mă oprește înainte să ies cu totul pe ușă.

Mă întorc cu fața spre el și-l privesc scurt, apoi ies din biroul nașului meu și mă îndrept spre mașină. E trecut de mult timp de amiază și mai mult ca sigur Christina mă așteaptă. I-am spus că am o surpriză pentru ea și n-am de gând

să o dezamăgesc. Inspir adânc şi-mi proptesc capul de unul dintre pereţii liftului, oftând prelung, şi gândul îmi zboară când la jurământul de sânge de care mi-a spus Joshua, când la micuţa mea Christina. Scot telefonul din buzunarul din spate al blugilor şi-l deblochez, observând mesajul deja primit de la micuţa mea, aşa că îl deschid şi citesc:

„Am luat examenul. Oh, Doamne! L-am luat, nu-mi vine să cred că am reuşit."

Din mesajul ei îmi pot da seama cât e de fericită, aşa că fără să mai stau pe alte gânduri care îmi ocupă acum mintea, deschid portiera şi urc în maşină. Mai mult ca sigur îşi face griji pentru mine din cauză că nu am apărut deja, întotdeauna îşi face, nu ar fi pentru prima dată. Apăs acceleraţia şi o iau pe Fox Street în sus, apoi virez spre dreapta şi o iau pe Stone Lane tot înainte către liceul Ridgeview College. În mai puţin de treizeci de minute ajung în faţa liceului şi parchez, întorcându-mi privirea spre curtea acestuia, iar ceea ce văd mă scoate din minţi. Micuţa mea încearcă din răsputeri să treacă de o ceată de adolescenţi, fete şi băieţi, dar se pare că nu prea reuşeşte. Aveam o bănuială că asta se va întâmpla. Nervos, ies din maşină şi trântesc portiera în urma mea, şi mă îndrept cu paşi repezi spre nemernicii ce-mi agresează iubita.

— Unde crezi că mergi, păpuşă? spune unul dintre idioţi, dar micuţa mea nu are de gând să-i răspundă şi încearcă să înainteze spre mine, de îndată ce-mi sesizează prezenţa.

— Riley, lasă-mă naibii în pace şi nu mă atinge, urlă Christina la el, lovindu-l, dar se pare că boul nu are de gând să înceteze.

Continuă, continuă şi doar aşa îţi pot rupe mâinile, mârâi în sinea mea, în timp ce mă apropii fulgerător de ceata de adolescenţi tâmpiţi şi-l prind pe tipul numit Riley de gât, ca mai apoi să-l strâng cât pot de tare, lăsându-l puţin câte puţin fără aer.

— Parcă ți-a spus să o lași dracului în pace și să nu o mai atingi, nu? îl întreb cu maxilarul încleștat și destul de nervos, trăgându-l după mine. Ți-a dat cineva voie să te atingi de iubita mea? continui să-l trag după mine, dorindu-mi să-i strivesc capul de ceva, poate-i vine mintea la loc.

— Augustin! aud glasul Christinei ce mă strigă cu disperare și mă opresc, întorcându-mă spre ea. Te rog nu face ceva care să... încearcă să mă convingă să renunț, însă sunt mult prea nervos ca s-o iau în seamă.

M-am săturat de toți băloșii care salivează la micuța mea. Îl trag pe Riley până în dreptul mașinii și deschid portiera de pe partea pasagerului, ca mai apoi să deschid și torpedoul, scoțând din acesta pistolul ce l-am pus acum o oră și jumătate, chiar înainte să merg la nașul meu, pentru orice eventualitate. Nervii mei sunt întinși la maxim, mai ales că știu destul de bine prin ceea ce a trecut Christina acum câteva luni bune. N-am de gând să-i mai menajez, de aceea îl trântesc pe Riley cu capul de caroseria mașinii și armez arma, plasând-o mai apoi în dreptul capului său.

— Ți se pare amuzant să te legi de o fată, să-ți bați joc de ea, spune? urlu la el și simt că-mi plesnește o venă dacă nu-mi răspunde mai repede.

— Îmi pare rău, omule! Sincer, doar nu mă omori, mă roagă, cerându-mi îndurare, în timp ce mâinile i se ridică în aer în semn că se predă, dar ei s-au îndurat așa puțin de fata cu un suflet cald?

Nu, au continuat să-și bată joc de ea, iar acum ce? Acum că s-a mai schimbat, arătând din ce în ce mai bine, își permit să pună mâna? Ce e al meu, e al meu, punct. Nimeni nu se atinge de ce e al meu, altfel mătur cu ei pe jos.

— Augustin, te rog lasă pistolul jos, glasul rugător al Christinei îmi captează atenția și pot să-mi dau seama cu ușurință că dacă nu mă opresc acum, ziua ei fericită s-a dus dracului. Nu merită.

Mă opresc chiar la timp şi iau degetul de pe trăgaci, lăsând pistolul în jos apoi îi dau drumul lui Riley, întorcându-mă acum spre Christina ce mă priveşte cu ochii mari. O trag în braţele mele şi-i şoptesc:

— Eşti bine?

— Dom are să-mi dea ceva, îmi spune fără să-mi răspundă la întrebare, şi mă încrunt. M-a sunat acum câteva minute, chiar înainte să apari tu şi chiar înainte ca totul să o ia razna, continuă să-mi spună numai ce vreau să aud, nu. Sunt bine, Augustin!

Ochii ei mă privesc intens, schimbându-şi traiectoria când spre buzele mele, când înapoi spre ochii mei. Zâmbesc amuzat ca mai apoi să-i iau faţa între palmele mele făcute căuş şi-mi zdrobesc buzele de ale ei, sărutând-o. Sunt şi mai hotărât să merg pe calea jurământului şi să o fac a mea pe vecie, şi nu numai. De îndată ce ne despărţim din sărut, îi deschid portiera şi-i fac semn să se urce, după care mă întorc cu totul spre grupul de idioţi care stau şi se holbează la noi.

— Aţi face bine să nu vă mai legaţi de fiica lui Dominic Evans că vă rup picioarele şi vă pun să vi le căraţi în spinare, mârâi către cei prezenţi şi pot să jur că tocmai au înghiţit în sec.

Fără alte cuvinte, mă urc în scaunul şoferului şi plasez pistolul în poala Christinei, făcând-o probabil să tresară. Îmi întorc privirea spre ea în timp ce gonesc cu câţiva kilometri la oră pe străzile New York-ului şi observ că ia pistolul între degetele sale şi deschide torpedoul, aşezându-l mai apoi acolo unde îi este locul şi-l închide la loc, oftând. Îşi propteşte capul de speteaza scaunului, făcându-se cât de cât comodă.

— Pare a fi un vis tot ceea ce trăiesc acum, încât mi-e frică că într-o bună zi mă voi trezi realizând că sunt tot acolo în camera mizeră din casa lui Paul, aud glasul trist al Christinei şi opresc brusc, în mijlocul străzii.

Mă întorc cu totul spre ea și o prind de brațe, nu înainte de a da scaunul meu puțin mai în spate, și o trag peste schimbătorul de viteze direct între picioarele mele.

— Augustin, ce naiba faci? mă întreabă revoltată și nu știe cum să se ridice dintre picioarele mele și să se mute înapoi în scaunul pasagerului, dar eu nu am de gând să o las.

— Voiam să mai aștept cu surpriza până mai încolo, dar simt că nu mai pot aștepta, așa că am să ți-o ofer acum, îi răspund și-i plasez mâinile pe volanul mașinii. De azi vei învăța să conduci, o anunț și o observ, privindu-mă cu ochii cât cepele.

— Te-ai țăcănit de tot? Cum naiba să conduc, nu de alta, dar mai mult ca sigur îți voi face mașina praf, continuă să protesteze, dar nu-mi pasă de mașina asta idioată, cât îmi pasă de ea.

— Puțin îmi pasă de mașină, micuțo, cât îmi pasă de tine, vorbesc și învârt cheia în contact, pornind din nou motorul și plec de pe loc, dând drumul volanului într-un final și o las pe Christina să preia conducerea.

— Doamne, ești nebun! exclamă. O să murim cu mine la volan, continuă să spună ceea ce gândește, dar dacă ea crede că am s-o las să pățească ceva, se înșală amarnic.

Simt felul în care respiră în pieptul meu și-mi lipesc corpul mult mai bine de al ei, încercând s-o ghidez cât pot în tot ceea ce face, dar s-o las și pe ea să preia conducerea pentru că știu că poate. Inspiră adânc, cu cât mașina se apropie cu mare viteză de prima intersecție și fără să spună ceva, întoarce brusc volanul, în timp ce mâna mea trage ușor de frâna de mână și trece cu ușurință de prima intersecție, răsuflând ușurată.

— Oh, Doamne! Clar ești nebun de legat, dar trebuie să recunosc că îmi place, glasul ei entuziasmat mă face să zâmbesc cu gura până la urechi în timp ce mașina înaintează sub comanda Christinei, iar eu îmi plasez buzele pe linia pulsului de pe gâtul ei. Augustin! îmi pronunță numele și-i scapă un oftat.

Îi aşez mâna pe schimbătorul de viteze, apoi mâna mea peste a ei şi o ghidez, schimbându-le, în timp ce-i şoptesc în ureche când să apese pe ambreiaj şi când pe cea de viteză. Cred că n-am mai văzut pe nimeni atât de fascinat de ceea ce face, aşa cum e micuţa mea acum, deşi trebuie să recunosc că în acest moment eu sunt cel fascinat de felul în care învaţă totul, din mers chiar şi destul de repede.

— Apasă ambreiajul, îi spun şi o ajut să schimbe din nou viteza, virând acum spre dreapta îndreptându-ne spre apartamentul lui Dominic.

Precis că o cheamă la el fiindcă sunt gata actele Christinei,(privind schimbarea numelui Hera în Evans) dar mai cred că doreşte să-i dea şi scrisoarea de la mama sa. Nu ştiu deloc ce conţine scrisoarea aceea, dar sper ca totul să fie bine şi să nu o afecteze prea mult. Ajunşi în parcarea complexului de apartamente, opresc motorul cu totul şi scot cheile din contact apoi deschid portiera şi o ajut pe Christina să coboare.

— Să nu crezi c-ai scăpat, o dojenesc, trântind portiera în urma mea şi-mi aşez mâna pe talia ei, captându-i atenţia. La întoarcere tot tu conduci, o anunţ şi observ cum îşi măreşte ochii.

— Tu chiar vrei să-ţi fac maşina praf, nu? mă întreabă cu o tentă uşoară de amuzament în glas, privindu-mă pe sub gene; zâmbesc.

— Din partea mea poţi s-o faci praf şi pulbere, pentru că tot ce contează e ca tu să înveţi, îi spun clar ceea ce cred.

— Mai nou faci şi pe profesorul, spune ce gândeşte cu voce tare şi se opreşte, postându-se în faţa mea, şi-şi lasă capul pe spate ca să mă privească mai bine. Bine, domn' profesor, ce altceva mai predaţi? Întrebarea ei mă face să zâmbesc, în timp ce prin mintea mea perversă îmi trec un milion de drăcovenii.

I-aş spune eu ce mai predau, dar asta ar însemna să îi arăt, făcând-o să se urce la propriu pe pereţi, pentru că am de gând să-i predau anatomie, analizând fiecare părticică

a corpului ei. Însă, pentru moment mă rezum la a-i zâmbi și mă îndrept spre intrarea în bloc; Christina e în dreptul meu și o aud chicotind, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Mă opresc brusc și mă întorc cu totul spre ea, făcând-o să se lovească de pieptul meu și o prind în brațe înainte de-a se împrăștia toată pe jos.

— Mă fascinezi și mă omori într-un sens bun în fiecare secundă, puțin câte puțin, cu iubirea pe care mi-o porți de parcă îmi citești gândurile atunci când chicotești, afurisită mică. Îmi cuprinde trupul cu brațele și-și așază capul pe pieptul meu, luându-mă prin surprindere cu gestul ei. Alta cred că ar fi fugit de mult timp, mâncând pământul doar auzind ceea ce poate să-mi treacă prin mintea mea diabolică, însă ea... Ea e tot aici, nu a fugit ca altele, și asta mă îndeamnă să țin bine de ceea ce am lângă mine.

— Nu știu dacă voi putea vreodată să mă obișnuiesc cu tine așa direct, pentru că mă faci întotdeauna să roșesc fiind incapabilă să-ți întorc vorbele, însă chiar acest amănunt mă face să realizez că aparțin cuiva cu adevărat. Că sufletul și inima mea au un cămin lângă sufletul și inima ta. Te amo, mi angel!

Îmi plasez două degete sub bărbia ei și-i ridic privirea spre a mea, apoi îi revendic buzele și o sărut așa cum aș vrea să o sărut de fiecare dată, cu o pasiune diabolică, învăluind-o în lumină și în obscuritate la granița dintre bine și rău.

— Yo tambien te amo, mi chiquita loca! îi spun și-i mușc delicat buzele, făcând-o să chicotească. Acum vino, nu vreau ca Dominic să mă ia în șuturi, crezând că te-am sechestrat pe undeva. Nu că n-ar fi o idee bună, continui, în timp ce interfonul sună și o aud din nou chicotind și tare aș vrea să știu ce-i trece prin cap acum.

Îmi umezesc buzele cu limba, dar pe când s-o întreb despre ce anume îi trece prin căpșorul ei frumos, glasul lui Dominic ne întrerupe, ieșind pe ușa principală a scării.

— Am crezut că nu mai veniți și că v-ați *„rătăcit"* pe undeva, ne dojenește, făcând ghilimelele de rigoare, dar privirea lui mai mult pică pe mine, fixând vinovatul.

— Acum suntem aici, îi răspund uşor nervos. Ce voiai să-i dai? îl iau tare, văzând că n-are de gând să continue cu ceea ce voia să facă mai exact.

— Aş vrea să rămân singur cu fiica mea, îmi spune, şi oftez.

Nu-mi place să fiu dat la o parte şi să nu ştiu pe ce planetă locuim, dar dacă asta vrea, cine sunt eu să spun *„nu"*, mai ales că de când micuţa mea a aflat adevărul şi-au vorbit doar strictul necesar. Îi sărut uşor creştetul Christinei şi mă întorc la maşină, lăsându-i să vorbească în voie.

Mă proptesc cu fundul de caroseria maşinii şi-mi încrucişez mâinile la piept, privindu-i. Micuţa mea trece de la o stare la alta, acum că Dom îi înmânează noul buletin cu numele de drept al ei, Evans. Îmi mijesc mai bine ochii şi-l văd pe Dom că oftează intens şi scoate plicul din buzunarul din spate a blugilor. Mă ridic în picioare şi aştept reacţia Christinei, ce nu întârzie să apară. Îşi duce o mână spre chip şi-şi astupă gura, probabil neştiind cum altfel să reacţioneze şi pot să jur că plânge.

Îl îmbrăţişează strâns apoi se îndreaptă spre mine cu ochii în lacrimi şi tot ce pot să fac e să-mi deschid braţele şi s-o primesc în strânsoarea lor.

— Şşşş, micuţo! Totul va fi bine, ai să vezi, încerc să-mi încurajez micuţa afurisită, dar se pare că nu prea merge.

— Mama mi-a lăsat o scrisoare, dar îmi este frică s-o deschid.

Glasul spart pe care-l are mă face să realizez că emoţiile ce o cuprind sunt destul de mari în ceea ce priveşte scrisoarea în sine, dar şi în ceea ce i-a scris Evelyn cu mult timp în urmă.

— Atât Emma, cât şi eu am primit o scrisoare scrisă de mama, aşa cum ai primit şi tu, îi mărturisesc. Cuvintele ei au fost destul de frumoase, realizând că în ciuda faptului că ei au fost mai tot timpul plecaţi ne-au iubit, continui să-i mărturisesc, dar mă opresc în punctul acesta.

I-aș spune și despre jurământ, dar nu acum. Îi sărut scurt buzele și apoi o trag după mine până în dreptul șoferului și deschid portiera, ca mai apoi să-mi las corpul să alunece greoi în scaun și o trag pe Christina în poala mea.

Nu ai scăpare, mârâi în sinea mea, văzându-i privirea dojenitoare. Trântesc portiera în urma noastră, îi fac loc între picioarele mele și introduc cheia în contact. Ies din parcarea complexului, cu mine la volan, în timp ce ea își afundă chipul în pieptul meu, ținând strâns în pumni tricoul.

— Ești bine? o întreb după jumătate de oră de tăcere și o simt încuviințând scurt din cap.

Își ridică privirea din pieptul meu și mă privește scurt, apoi inspiră adânc și se potrivește mai bine între picioarele mele, aruncând scrisoarea pe scaunul din dreapta și-și proptește mâinile peste ale mele, simțind fineța lor și o las pe ea să preia conducerea. Mă lipesc la propriu de micuța mea, îmbrățișându-i corpul și-i șoptesc:

— Încearcă să faci cum te-am învățat. Prima dată apeși ambreiajul, schimbi viteza, iar în cele din urmă apeși pedala de accelerație cât de mult vrei tu. Fii una cu mașina și simte-o, așa cum mă simți pe mine înăuntrul tău, atunci când te fac să-mi gemi numele prelung, continui să-i șoptesc cu un zâmbet pervers pe buze, și brusc simt un cot în stomac.

— Nu mă ajuți deloc, mă dojenește și virează brusc spre dreapta și o ia tot înainte pe Arcade Way.

— Oh, micuța mea! Când ești pe partea șoferului pot exista tot felul de distrageri, așa că trebuie să fii atentă la orice, fără să-ți pierzi concentrarea.

— Cam greu cu doi drăcușori în spatele meu, mi-o pasează, fâstâcindu-se dinadins și-mi așez mâinile pe șoldurile ei, oprind-o.

— Afurisită mică!

— Tu ai început! mi-o pasează din nou și începe să râdă cu poftă.

Îmi apropii buzele de linia pulsului de pe gâtul ei și-i prind pielea între dinți, mușcând-o cât să-i las un semn drept pedeapsă, însă mă trezesc cu un alt cot în stomac, făcând ca mașina să meargă tot aiurea.

— Augustin! mă pune în gardă glasul ei alarmat şi-mi proptesc mâinile pe volan preluând conducerea, îndreptând botul maşinii într-un final.

După alţi treizeci de metri parcurşi, opresc maşina pe marginea drumului şi-mi întorc privirea spre Christina, ce stă cu faţa îngropată în pieptul meu destul de speriată, şi constat că tremură toată.

— N-ai toate ţiglele pe casă, mă anunţă deodată, dojenindu-mă de mă apucă râsul. Afurisit mai eşti! Puteam muri amândoi, iar ţie îţi arde de glume. Ar trebui să-ţi trag o mamă de bătaie, poate-ţi revii, continuă să turuie cuvânt după cuvânt şi dacă n-o opresc acum, s-ar putea să n-o mai opresc deloc.

Îi iau chipul între palmele mele şi fără nicio avertizare, îmi presez buzele de ale ei şi-i închid de tot gura. Merge de fiecare dată! Doar că de data asta nu se lasă şi mă loveşte cu pumnii în piept, drept pedeapsă, dar nici eu nu mă las şi continui să-i gust buzele, până când o simt moale în braţele mele şi o lipsesc de buzele ce nu mai vor să se despartă de ale ei şi o privesc de parcă ar fi pentru ultima dată. Sunetul ce răsună deodată în toată maşina ne scoate pe amândoi din transa în care am rămas, captându-ne atenţia, şi-mi scutur uşor capul, ca mai apoi să-mi strecor, cum pot, mâna în buzunarul din stânga al blugilor să scot telefonul ce sună puternic; privesc ecranul ţi realizez că am un mesaj de la Arman. Îl deblochez, oftând, şi citesc ceea ce mi-a scris:

„Am reuşit să închiriem terenul. Noi suntem deja aici, voi ce mama naibii faceţi? V-aţi pierdut pe drum sau faceţi hula hula pe undeva?"

Zâmbesc cu gura până la urechi înjurându-l pe Arman în gând cu hula hula lui cu tot şi bag telefonul înapoi în buzunar, apoi mă apropii de Christina şi-i spun:

— Trebuie să ajungem la Blokimm Park. Se pare că nebunii au reuşit cumva să închirieze terenul de fotbal până la urmă, o anunţ, şi o văd chicotind. Gata, nu mai eşti supărată?

— S-o crezi tu c-ai scăpat, mă dojenește pentru a nu știu câta oară și zâmbește pe sub mustăți, realizând că vorbește doar în glumă. Tot nu scapi de pedeapsă, nemernicule! mă alintă și zâmbesc complice.

— Dacă implică și niște cătușe, te las bucuros să mă pedepsești cum vrei tu, o ațât un pic și îndată ce obrajii ei se colorează într-o tentă de un roz spre roșu, realizez că tocmai și-a imaginat cum ar fi să mă lege de pat.

Fără să mă mai pot abține, izbucnesc într-un râs nebun, trezindu-mă cu o Christina nervoasă peste mine care-și strânge mâinile în jurul gâtului meu încercând să mă sugrume sau așa ceva, nu că iar și reuși, râzând și ea în același timp cu mine. Drace! Nu m-am mai simțit de foarte mult timp așa de bine, atât de plin de viață, cum mă simt lângă micuța mea, încă de când am cunoscut-o.

Știu! Nu mai tot urlați la mine, dobitocilor, pentru că știu și eu foarte bine cum m-am comportat cu ea la început, nu trebuie să-mi reamintiți. Însă, când viața își cam bate joc de tine, ajungi să nu mai crezi în multe, nici în dragoste, dar acum ea, micuța cu ochișori căprui m-a făcut să cred din nou în iubire, să cred că sufletul meu poate fi salvat înainte ca el să fie înghițit de întuneric. O ajut să se facă comodă între picioarele mele și învârt cheia în contact, îndreptându-ne acum spre Blokimm Park. Cu toții ne așteaptă, dar dacă întârziem puțin, nu moare nimeni... cred. Mâinile ei se așază peste ale mele și-și lipește spatele de pieptul meu, în timp ce ne lăsăm cuprinși de hârâitul motorului ce toarce sub noi mai rău decât o felină, ca într-un final să-mi iau mâinile de pe volan și o las pe Christina să preia din nou conducerea.

— Faceți asta des? mă întreabă deodată, menținându-și privirea în față. La închirierea terenului mă refer, îmi explică.

— În fiecare lună, micuțo. E bine să te mai și destinzi din când în când și să uiți pentru câteva clipe de tot, iar noi facem asta jucând fotbal, îi răspund și simt că încetinește mașina, ajungând la semafor.

— Înţeleg, însă până acum...

— Până acum n-a fost să fie, micuţo, mai ales la câte s-au întâmplat în ultima vreme, o întrerup şi o văd încuviinţând scurt din cap.

Se întoarce cu capul în spate preţ de câteva secunde şi mă priveşte scurt, zâmbindu-mi, ca mai apoi să-şi întoarcă privirea înainte şi odată ce semaforul se face verde şi pornim de pe loc, îmi iau mâna de pe a Christinei şi o las pe ea să schimbe vitezele. O luăm acum pe Cave Row în sus, ca după patru metri să facă stânga pe Dwan Way, luând-o tot înainte spre Blokimm Park.

Aici ne adunăm cu toţii în fiecare lună pentru a ne mai destinde, închiriem terenul de fotbal, însă cum ultimele luni nu ne-au dat şansa asta, dându-ne mai mult bătăi de cap, doar acum am reuşit să găsim liber. După alte zece minute parcurse pe drum, ajungem la destinaţie şi o las pe Christina să parcheze maşina, însă încercarea ei eşuată mai mult mă amuză, făcând-o să se îmbufneze. Întoarce volanul când spre stânga, când spre dreapta, în timp ce îşi întoarce privirea într-o parte şi în alta, dar tot nu reuşeşte să facă parcarea cu spatele.

— Decât să te tot amuzi pe seama mea, mai bine m-ai ajuta, mă dojeneşte, şi-mi aşez mâinile peste ale ei.

— Mai uşor, felină! o opresc, alintând-o. Cum am spus, simte maşina exact cu mă simţi pe mine şi o să-ţi iasă, conduc maşina ca într-un final să reuşim să parcăm.

— Simt că nu mă pot concentra la nimic acum. Gândul îmi zboară la scrisoarea de la mama şi chiar dacă sunt curioasă să aflu ceea ce mi-a scris, într-un fel mi-e frică, dă glas gândurilor sale şi inspiră adânc.

Îi cuprind corpul cu braţele şi-i sărut umărul, inspirându-i adânc parfumul. Nu e nici prea dulce, nici prea înţepător, e exact cum trebuie.

— Hai să coborâm şi să ne facem apariţia, înainte ca Arman să urle ca un idiot în mijlocul terenului de fotbal că facem hula hula şi de aceea nu am venit, vorbesc amintindu-mi de ce mi-a scris nebunul, ca mai apoi să-mi ridic privirea din umărul Christinei.

— Hula hula? mă întreabă nedumerită, izbucnind apoi în râs și trebuie să recunosc că Arman a găsit un nume prost pentru a spune că ne-o tragem pe undeva și de aceea nu mai ajungem.

Deschid portiera și o ajut pe Christina să se dea prima jos apoi cobor și eu. Trântesc portiera în urma mea, îmi împletesc degetele cu ale micuței mele și înaintăm spre teren, însă astăzi se pare că nu toate merg așa cum ar trebui să meargă, acum că tot terenul e împânzit de poliție.

— Augustin Christian Ozera, ești arestat pentru uciderea lui Emanuel Del Castillo, spune Ben, apropiindu-se de mine și pot să jur că am simțit că asta se va și întâmpla.

— Augustin, îmi pronunță Christina numele alarmată și se postează în fața mea. Nu, nu! Asta nu se poate întâmpla, continuă cu vocea tremurândă și se întoarce cu fața spre mine. Spune-mi că nu ai făcut asta, mă roagă și pot să observ cu ușurință cum ochii i se împânzesc de lacrimi.

E ușor emotivă, chiar dacă e puternică la suprafață, de aceea plânge mai tot timpul, însă starea asta i se datorează și lui Paul.

El a făcut-o să fie așa, fiind singura ei armă de a se descărca.

— Îmi pare rău, micuțo! spun și-mi așez mâna pe chipul ei, ștergându-i lacrimile. Nemernicul s-a atins de tine, nu doar împușcându-te, dar și atingându-te și nu puteam să-l las în viață pentru asta, spun totul cu maxilarul încleștat, ca mai apoi să-l aud pe Ben, vorbind.

— Îmi pare rău, Augustin. Nu am ce face, trebuie să te duc la secție, spune cu părere de rău și-mi prinde încheieturile la spate cu cătușele. Ai dreptul să taci și să refuzi să răspunzi la întrebări. Orice ai spune poate fi folosit împotriva ta în fața unei instanțe judecătorești. Ai dreptul să consulți un avocat înainte de a te adresa poliției și de a avea un avocat în timpul interogării acum sau în viitor. Dacă nu-ți permiți un avocat, va fi numit unul pentru tine înainte de orice interogatoriu, dacă dorești. Dacă te decizi acum să răspunzi

întrebărilor fără un avocat prezent, vei avea în continuare dreptul să nu mai răspunzi în niciun moment până când nu vorbeşti cu un avocat. Ai înţeles toate astea? mă întreabă Ben.

— Îmi cunosc drepturile destul de bine, Ben! îi răspund serios şi înaintez, după ce-mi face semn, trăgându-mă după el.

— Augustin, ne opreşte glasul Christinei şi mă întorc cu totul spre ea, chiar în momentul în care ajunge în dreptul meu şi-şi lipeşte buzele de ale mele, sărutându-mă. Am să te scot de acolo, n-am de gând să te las în închisoare, cuvintele ei mă uimesc şi înmărmuresc, privind-o. Nu-mi pasă de ce ai făcut, dar voi face orice-mi stă în putere să te scot de acolo.

— Te iubesc, micuţo! Nu uita asta, e tot ce-i mai pot spune, Ben forţându-mă să-l urmez în continuare.

Le-au luat cam mult până să-şi dea seama că Emanuel e mort şi că eu l-am omorât, însă chiar dacă Andy şi Mario au fost cu mine, n-am de gând să-i trag la fund. Ben îmi deschide portiera, acum că suntem lângă maşina de poliţie şi mă ajută să mă aşez pe bancheta din spate, ferindu-mi capul la urcare. Îmi proptesc capul de speteaza banchetei cu gândul la femeia pe care am lăsat-o în urmă plângând, şi simt durerea ei.

O iubesc al naibii de mult şi sunt în stare să fac orice pentru Christina, chiar şi să omor pe cineva pentru simplul fapt că a îndrăznit să o atingă.

***

Nici nu ştiu câte minute au trecut de când am plecat de la terenul de fotbal, dar maşina încetineşte, făcându-mă să realizez că am ajuns la secţia de poliţie. Ben îmi deschide portiera şi ies din maşină ajutat de el, îndreptându-ne acum spre intrarea principală. Nu ştiu ce se va întâmpla de acum încolo, însă n-am de gând s-o fac pe Christina să sufere mai mult decât a suferit deja. Trebuie să găsesc o cale să...

— Știi bine că n-aș fi făcut asta dacă aș fi avut de ales, îmi spune Ben deodată, întrerupându-mi șirul de gânduri, și-mi desface cătușele, fiind în camera de interogatoriu.

— E în regulă, Ben! Ți-ai făcut doar datoria, îi spun, iar el încuviință scurt din cap.

Suflă puternic pe gură și-și freacă ceafa, neștiind ce să mai facă și se apropie de mine precaut.

— Nu ai auzit asta de la mine, dar se pare că cineva foarte important are cârtițe peste tot și are ceva destul de personal cu tine, mă informează și încerc să-mi dau seama despre cine mama naibii e vorba.

Deodată se aude vocea unei femei în încăpere și încremenesc, realizând că acea femeie e nimeni alta decât Olivia.

— Ce cauți tu aici? mârâi spre Olivia cu maxilarul încleștat.

— Fie că-ți place, fie că nu, sunt avocatul tău din oficiu, îmi răspunde și-și așază servieta pe masa din încăpere. Dacă se poate aș vrea să fiu singură cu clientul meu, se adresează către Ben, apoi își întoarce privirea spre mine.

Îmi trec privirea peste corpul ei și observ ținuta office pe care a abordat-o, dându-i un aer de avocat fără scrupule, dar pe mine nu mă impresionează cu nimic. Pe dedesubt tot o nemernică și o târfuliță rămâne.

— Cine-a spus c-am nevoie de-un avocat? o iau tare și o văd zâmbind ironic.

— Of, Augustin, dragule! Ce te face să crezi că-i după tine? mă întreabă pe un ton de drac împielițat și se apropie de locul în care sunt. Vezi tu, cineva vrea să-ți vorbească, dar mai întâi de toate, așa ca pentru vremurile trecute, ce ai zice dacă..., continuă să turuie gura lasciv și ușuratic, apropiindu-și corpul de al meu și dă să mă sărute, dar o opresc înainte de a ajunge unde își dorește.

— Ești o femeie mult prea ușuratică pentru gusturile mele, cât despre vremurile trecute, ei bine, vreau să fie trecute și așa să și rămână. Acum ai face bine să-mi spui de ce mama dracului ești aici, altfel te scot afară în șuturi, ordon să-mi spună și o împing cât mai departe de mine.

— Ah, da! Am uitat, ţie nu-ţi mai plac femeile mature şi de calitate, ci te-ai dat pe copile inculte, îşi ţuguie gura spurcată pe care o are şi deschide servieta. Ce-ai spune dacă am scăpa de aşa ceva şi am trece la treburi mai serioase?

Râd ironic.

— Ce te face să crezi c-am să renunţ la Christina? E de zece ori mai femeie decât vei fi tu vreodată, Olivia! i-o trântesc în cel mai grav mod, făcând-o să spumege de nervi, apoi începe să râdă ca o idioată şi întoarce servieta deschisă cât să pot vedea ceea ce conţine. Încremenesc, văzându-mi sora legată de mâini şi de picioare şi cu un căluş la gură, în ecranul din faţa mea.

— Acum că ţi-am captat atenţia...

— Ce mama dracului ai făcut cu sora mea? mârâi ca un diavol şi mă apropii ca un fulger de Olivia, ţintuind-o de perete. Spune-mi dracului unde e sora mea şi ce-ai făcut cu ea, altfel îţi jur cam să-ţi scot chiar acum inima din piept şi am să ţi-o calc în picioare, scorpie ordinară ce eşti.

Râsul sadic pe care îl are mă îngrozeşte până în măduva oaselor şi-i dau drumul, revenind asupra servietei şi-mi privesc sora ce pare mai mult decât îngrozită şi plânge în continuare.

— Ce anume vrei, Olivia?

— Întrebarea e, nu ce vreau eu, ci mai degrabă ce anume vrea Emanuel de la tine. Vezi tu, dragul meu... spune şi apasă butonul roşu din servieta cu care a venit, afişându-l pe ecran pe Emanuel care mă priveşte pe sub gene şi cu degetele împreunate sub bărbie.

— Tu nu ai cum să fii viu, dau glas gândurilor şi respir sacadat, nevenindu-mi să cred ceea ce văd în faţa ochilor.

— Data viitoare când mai plănuieşti să mă omori, asigură-te că o faci cum trebuie, mi-o trânteşte în faţă. Acum să trecem la următorul pas. După cum cred că ai văzut, sora ta e la mine, la fel şi iubita ei, mă pune la curent şi-mi strâng pumnii, simţind nervii ce încep să se intensifice şi mai mult.

— Spune odată ce vrei, îl iau tare, vorbind printre dinţi.

— Nț, nț! De ce atâta grabă? Să le luăm pe rând, Augustin, pentru că nu cred că ai vrea ca sora ta să pățească ceva, nu? mă întreabă, zâmbind drăcește și simt furia ce crește, dar și demonul ce vrea să-și întindă aripile și să urle din toți plămânii, revendicându-și locul de drept al lui.

— Ai face bine să nu te atingi de sora mea, pentru că de data asta am să mă asigur că mori de tot, scârbă. Spune ce vrei, târâtură, să terminăm odată și pentru totdeauna, îi arunc cuvintele și-mi strâng buzele într-o linie.

— Dimitri Valkov are ceva ce-mi trebuie și e de drept al meu, mă pune la curent cu ceea ce îi trebuie și încerc să-mi dau seama eu de ce sunt aici.

— Și ce treabă am eu în toată ecuația asta tâmpită, Emanuel? Ai face bine să treci direct la subiect și să lași ocolișurile idioate deoparte, altfel va ieși destul de urât și nu-mi pasă dacă voi face ani grei de pușcărie, dar îți jur c-am să te omor, scursură! îl amenințț, dar nu sunt deloc pregătit pentru ceea ce urmează.

— Dacă așa stă treaba, vreau ca tu să te desparți de iubita ta și să lucrezi pentru mine, altfel poți să-ți iei adio de la sora ta, dar și de la cutia neagră ce conține informațiile vitale despre cum au murit părinții tăi, mă pune în temă cu totul, zâmbind ca un drac și încremenesc.

Cum să mă despart de Christina? Cum poate să-mi ceară așa ceva? Cred că asta e ideea Oliviei, nu a lui, dorindu-și răzbunare pentru ceea ce s-a întâmplat acum câteva săptămâni bune. Îmi întorc privirea furioasă spre Olivia și o văd că zâmbește satisfăcută; dar nu-i va merge cu mine.

— Tu! exclam, ațintind-o cu privirea. Tu ai cerut asta. Tu vrei ca eu să mă despart de Christina ca să obții răzbunarea de care ai nevoie, nu-i așa, curvă ordinară? mârâi sadic.

— Și ce vei face în legătură cu asta? mă întreabă râzând, și mă îndrept spre ea dorindu-mi să o sugrum, însă sunetul unei arme descărcate, îmi îngheață sângele în vene și mă rog în sinea mea să nu fie Emma.

Mă reîntorc în faţa ecranului şi privesc imaginea din faţa mea. *Nu e Emma*, răsuflu uşurat în sinea mea, însă cea care zace acum pe jos într-o baltă de sânge, e nimeni alta decât Kyle, iubita surorii mele.

— Ce dracu ai făcut? urlu către Emanuel şi văd că îndreaptă arma spre sora mea.

— Eu nu mă joc, Augustin, aşa că alege ce vei face, altfel următoarea e sora ta. Timpul trece, ai doar câteva secunde la dispoziţie. Vei face ce ţi-am cerut sau nu?

În acest moment sunt pus între ciocan şi nicovală. Sunt pus, obligat forţat între a-mi salva sora de la o moarte cumplită sau de a mă despărţi de femeia pe care o iubesc nebuneşte atât cu sufletul, cât şi cu inima.

Inspir adânc şi-mi las capul în pământ, proptindu-mi palmele pe blatul mesei şi scrâşnesc din dinţi. Ştiu că ceea ce urmează să fac va afecta multe persoane la care ţin, în special pe micuţa care mă iubeşte nebuneşte, dar se pare că nu am de ales, deşi întotdeauna avem de ales. Întotdeauna suntem puşi între a alege între bine şi rău, însă de data aceasta răul cam câştigă teren, iar acum...

Acum ştii cum se spune, nu? Dacă nu îi poţi înfrânge, alătură-te lor şi doar aşa vei putea câştiga lupta contra întunericului ce te înghite încetul cu încetul. Întunericul ce nu te lasă să-i ţii aproape pe cei pe care-i iubeşti, dar tot ce sper e ca micuţa mea să nu mă alunge din inima ei şi sper să vadă dincolo de masca ce sunt obligat să o port pentru o vreme. De aceea, aici şi acum, voi face un jurământ: îndată ce scap de-aici, micuţa mea, te voi lega pe veci şi nu numai, de viaţa mea. E un jurământ, e o promisiune ce nu poate fi încălcată de nimeni, nici de mine însumi. Nu renunţ la tine, chiar dacă acum voi face o prostie, dar îţi promit că voi găsi o cale să-ţi explic totul.

— Tic, tac, Augustin! aud glasul lui Emanuel.

— Bine, o voi face! îi răspund în cel mai scurt timp, scrâşnind din dinţi, oprind ca arma să se descarce. Dar am şi eu nişte condiţii, nu mă las uşor, pentru că nu totul trebuie

să fie cum vrea el. Unu la mână, după ce mă despart de Christina o eliberezi pe sora mea, ne-am înțeles? Doi la mână, dacă se atinge cineva de Christina, indiferent în ce mod, vă jur c-am să vă distrug pe toți, până la ultimul, îl amenințe grav. S-a înțeles?

— Destul de clar, îmi răspunde Emanuel. Olivia o să rămână pentru confirmare apoi sora ta e eliberată, mă asigură: dar n-am deloc încredere în el.

Acum că ecranul se face negru, îmi întorc privirea spre Olivia și-mi deschid buzele ca să-i spun ceva, dar nu mai apuc, pentru că ușa se deschide larg și pe ea intră nimeni alta decât micuța mea. Înghit în sec și-mi mușc în repetate rânduri buzele, ca mai apoi să-mi pun masca pe care sunt obligat să o port și mă îndrept de spate, începând să joc rolul de nemernicul secolului.

— Augustin, glasul ei cald îmi ajunge până în străfundul sufletului, dar trebuie să mă mențin indiferent, altfel Emma moare. Oh, Doamne! Ești bine? mă întreabă și îmi cuprinde trupul cu brațele și tot ce pot să fac, e să scrâșnesc din dinți.

O prind de braț și-o dezlipesc de mine, privind-o exact cum o priveam când am cunoscut-o, indiferent și rece. Mă privește nedumerită, cu siguranță nu-mi înțelege deloc comportamentul, apoi se întoarce cu totul în spate și-o ațintește pe Olivia cu privirea.

— Tu! Ce naiba cauți aici? o ia tare.

— Sunt avocatul lui Augustin, îi răspunde nemernica cu un zâmbet pe buze și-și întoarce privirea spre mine.

— Ce se întâmplă aici? întrebarea Christinei mă pune în dificultate și-mi vine să-i spun adevărul, dar nu pot să fac asta.

Îmi mut privirea când la Olivia, ea făcându-mi semn că e timpul, când la Christina.

— Ce ți se pare că se întâmplă aici? o iau pe micuța mea cu indiferență și-mi vine să-mi trag un pumn chiar acum. Cum a spus și Olivia, e avocata mea. Ce ți se pare atât de ciudat, nu înțeleg? continui să mă comport cu ea ca cel mai mare gunoi.

— Augustin, ce s-a întâmplat cu tine? nedumerirea din glasul ei mă loveşte direct în moalele capului şi dacă n-ar fi Olivia aici, i-aş spune tot adevărul.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic, aşa că încetează cu prea multe întrebări şi ar fi mai bine să pleci, încerc să o expediez într-un fel pentru a nu o răni mai mult decât o fac.

Mă priveşte cu ochii cât cepele apoi scutură uşor din cap ca să-şi revină şi pe când să-şi deschidă buzele ca să spună ceva, i-o iau înainte şi vorbesc eu în locul ei, încercând să pun punct tâmpeniei în care trebuie să joc.

— Nu te mai holba aşa la mine ca o idioată şi cară-te. Eu şi Olivia avem nişte treburi de terminat, continui să o rănesc şi pot să văd cu uşurinţă cum ochii i se împânzesc de lacrimi.

Îşi deschide buzele, dorindu-şi poate să mă întrebe multe, dar şi le închide la loc, încercând să se abţină să nu plângă. Mă urăsc în momentul acesta.

— Chiar nu înţeleg de ce-mi vorbeşti aşa, acesta nu eşti tu.

— Te înşeli amarnic, păpuşă. Acesta sunt eu şi am obosit să mă mai prefac că te iubesc, că ţin la tine şi uite unde am ajuns din cauza ta, arunc toată vina asupra ei şi pot să văd cu uşurinţă cum înghite în sec. Mai bine ai pleca până nu te scot cu forţa afară, continui să-i vorbesc în cel mai josnic mod, trădându-i încrederea pe care cu greu am recâştigat-o, dar şi iubirea ce mi-o poartă.

— De ce simt că tot ceea ce spui tu acum, e o minciună? mă întreabă aproape urlând la mine. Nemernicule!

Pentru că e o minciună gogonată, micuţo! răspund în sinea mea, deşi aş prefera să i-o spun cu voce tare.

— Ce s-a întâmplat cu toate promisiunile pe care le-ai făcut, pe care le-am făcut? Acum câteva ore erai altfel, însă acum nici nu te mai recunosc. Cred c-am făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea oferindu-ţi încă o şansă şi pentru ce? Ca să mă transformi în nimic, din nou?

Întrebările ei pline de durere mă lovesc în inimă. O să găsesc o cale prin care să-ți spun tot adevărul, dar pentru moment, iartă-mă pentru ceea ce urmează să-ți spun.

— Da, ai făcut cea mai mare greșeală din viața ta, dar pentru mine a fost una destul de minunată. Am obținut ceea ce am vrut, încă de la bun început și nu numai, transformându-te în târfa mea. Puțin mi-a păsat de ceea ce simți tu, de ceea ce vrei și chiar dacă a fost minunat, trebuie să recunosc că ești expirată și am nevoie de ceva nou, cuvintele acre ce i le spun mă lovesc până și pe mine, rănindu-mi sufletul. Așa că pleacă din viața mea, nu vreau să te mai văd.

Sunetul ce se aduce tocmai după ultima mea frază, e din cauza palmei zdravene pe care o primesc de la Christina și înghit în sec. Am să-i omor pe amândoi, atât pe Olivia, cât și pe Emanuel pentru ceea ce m-au obligat să fac, rănindu-mi îngerul cu nenumăratele cuvinte pe care le-am scos printre buzele ce acum câteva minute o sărutau pe ea.

— Te urăsc. În acest moment te urăsc din tot sufletul meu, se aude glasul ei tremurând, care îi face până și corpul să tremure incontrolabil, din cauza rănilor sădite de mine în inima ei. Nu vreau să te mai văd în viața mea, nemernicule. Ți-am oferit ce am avut mai scump, chiar și sufletul, dar se pare că tot ce mi-ai spus până acum, au fost doar minciuni. Te urăsc, Augustin Christian Ozera, și-mi doresc să nu te fi cunoscut vreodată, urlă Christina la mine, rănindu-mă atât pe mine, cât și pe ea, și totul din cauza nemernicilor de Olivia și Emanuel.

Mă apropii de ea, dorindu-mi într-un fel s-o simt în brațele mele, dar mă trezesc din nou pălmuit și mă înjură în repetate rânduri, îi prind încheieturile la spate și o țin pe loc, în timp ce mă îndrept spre ușă cu ea cu tot.

— Dă-mi drumul, idiotule! se răstește la mine, dar nu vreau să-i mai dau drumul pentru că dacă ea nu mai e, nu mai vreau nici eu să trăiesc.

Deschid ușa și înainte să o scot afară cu totul, îi șoptesc ceea ce numai surorii mele îi spun și la nimeni altcineva.

— Iartă-mă!

Îi dau drumul, acum că e în afara camerei de interogatoriu, ca în cele din urmă să închid uşa în urma ei şi-mi proptesc capul de aceasta, ascultând durerea ce i-am provocat-o micuţei mele.

— Bravo, îmi zgârie timpanele glasul Oliviei, în timp ce mă aplaudă. Cine-ar fi crezut că poţi să joci atât de bine teatru, continuă să-mi vorbească entuziasmată. Până şi eu am crezut tot ceea ce i-ai spus, păcat că...

Îmi întorc privirea demonică spre Olivia şi-mi bag mâna în gâtul ei sufocând-o, şi-o lipesc de unul dintre pereţii camerei, întrerupându-i şirul de cuvinte.

— Ascultă bine la mine, viperă ce eşti. Dacă păţeşte ceva Christina, tu eşti de vină pentru absolut tot şi-ţi jur c-am să-ţi scot inima din piept şi am s-o dau câinilor s-o mănânce, o ameninţ în cel mai grav mod, în timp ce ea încearcă să-mi ia mâna din jurul gâtului ei.

— Augustin, mă sufoci!

— Foarte bine, aşa ar fi trebuit să fac de la bun început. Puţin îmi pasă că eşti femeie, dar clar am să te omor când prind ocazia.

Îi dau drumul, lăsând-o să cadă şi ies cu totul din camera de interogatoriu, privind în jurul meu după Christina. Sper să nu fi făcut vreo prostie, altfel n-am să mă iert pentru nimic în lume dacă ea păţeşte ceva. N-o găsesc, scot telefonul din buzunarul din spate a blugilor şi-l deblochez, intru în agendă şi o apelez pe Happy. Doar ea mă mai poate ajuta în acest moment, ştiind exact ce trebuie să fac ca să afle şi Christina adevărul.

După două bip-uri aceasta răspunde, însă glasul ei emană doar nervozitate.

— *Augustin!* tună şi înainte să mai poată spune ceva, i-o iau înainte şi vorbesc.

— Înainte să mă dai dracului, fă bine şi ascultă-mă. Emanuel trăieşte, iar Olivia e mână în mână cu el. Au răpit-o pe Emma şi i-au omorât iubita, pe Kyle. M-au obligat

să mă despart de Christina, altfel Emma avea să moară și i-am spus niște cuvinte... Fir-ar! înjur și lovesc cutia de gunoi ce-mi iese în cale.

— *Ce vrei să fac?* mă întreabă și răsuflu ușurat. *Te cred, Augustin, și știu că n-ai face asemenea lucruri, doar dacă ai fi obligat de circumstanțe,* continuă Happy să-mi spună și uite de ce mi-am dorit ca ea să fie în echipa mea.

Își poate da seama destul de repede atunci când cineva minte și când nu, și toate astea doar din tonul vocii acelei persoane.

— Du-te în camera mea și în compartimentul secret din fundul dulapului găsești tot ce-ți trebuie, apoi caut-o pe Christina și adu-o pe Lotus Lane, la casa de la marginea orașului. Trebuie să-i explic totul. Și, Happy! Totul trebuie să fie strict secret. Nu vreau ca Olivia și Emanuel să afle.

— *Te anunț când o găsesc pe Christina. Și dacă nu vrea să vină, ce fac?* mă întreabă și singura modalitate prin care o poate aduce la mine, e să o sedeze.

— Fă tot ce trebuie să faci, doar adu-o pe Christina la locația pe care ți-am spus-o și de trebuie să o adormi, doar ca să reușești, e tot ce-i mai spun și închid apelul.

De azi te voi lega de mine pe veci și nu numai, de azi te voi face mireasa mea, iar eu voi fi nebunul tău.

***

Orele au trecut repede, iar întunericul învăluie acum întreg orașul, dar gândul meu nu e la toate astea, ci la fata pe care am rănit-o atât de profund și pe care trebuie să o împac. Când ora va bate spre miezul nopții am să îndrept totul între mine și micuța mea. Din noapte asta te voi numi soția mea atât acum, cât și în viața de apoi. Scot telefonul din buzunarul blugilor și-l deblochez, înjurând în sinea mea și constat că mai este doar o jumătate de oră până la miezul nopții, iar Happy nu e pe nicăieri. Dau să o sun, însă farurile ce luminează întreaga casă, îmi captează atenția și ies val-vârtej din încăpere apoi mă îndrept spre mașina ce tocmai se oprește.

— Ţi-a luat cam mult timp până să apari, o dojenesc pe Happy, acum că e în afara maşinii. Sigur nu te-a urmărit nimeni?

— Nu vrei să ştii în ce hal am găsit-o pe Christina, aşa că mai bine taci dracului şi ajută-mă înainte ca efectul sedativului să dispară. Mai ai cel puţin cinci minute, mă informează şi deschid portiera, privind în cele din urmă la îngerul ce doarme pe bancheta din spate.

O trag în braţele mele şi închid portiera, trântind-o cu piciorul. Mă îndrept spre casa din faţa mea, dar mă opresc şi mă întorc în spate.

— Orice s-ar întâmpla, nu intra! o sfătuiesc pe Happy care aprobă din cap apoi deschide portiera şi o închide în urma ei, lăsându-ne singuri.

Îmi întorc privirea spre micuţa ce doarme atât de liniştit în braţele mele şi pot să văd chiar şi pe semiîntuneric dârele de lacrimi ce i-au spălat obrajii şi totul doar din cauza mea. Inspir adânc şi o trag mai bine în braţele mele, în timp ce intru în casă şi înaintez spre living.

O aşez cu grijă pe canapea, apoi mă pun şi închid toate ieşirile posibile şi mă întorc înapoi în camera imensă, pe care am pregătit-o în cel mai amănunţit mod, chiar în momentul în care efectul sedativului dispare. Se ridică ţinându-se de cap şi priveşte debusolată, ca într-un final să-mi întâlnească privirea, şi pot să jur că tocmai a înghiţit în sec.

— Augustin, îmi pronunţă numele pe un ton uşor tremurând şi mă apropii şi mai mult de ea. Rămâi unde eşti, nu te apropia, îmi cere, dar n-am de gând să o ascult.

Îmi muşc buzele privindu-i chipul îndurerat şi tot ce-mi vine să fac e să-i sărut sufletul încercând să l vindec şi să pun bucăţile de puzzle la loc.

— Ce mai vrei de la mine acum? mă întreabă deodată cu cât se tot îndepărtează, dar nu îi răspund. Nu a fost de ajuns că m-ai distrus de tot, acum vrei să mă şi omori? continuă să-şi mişte buzele, vorbindu-mi.

— Christina, o atenționez văzând-o că vrea să plece - însă ceea ce ea nu știe, e faptul că nu există nicio portiță de scăpare. M-am asigurat eu de asta.

O privesc în timp ce fuge dintr-o parte în alta a casei încercând să găsească o cale să scape din mâinile mele, dar tot nu reușește să iasă de aici.

— Ce naiba vrei de la mine? mă întreabă din nou ușor nervoasă, văzând că nu are nicio scăpare și se întoarce din nou în living.

— Pe tine, îi răspund sincer și mă apropii de ea.

— Pe mine? N-are niciun sens ceea ce-mi spui, mai ales după câte mi-ai aruncat în față, mă dojenește și se dă cu un pas înapoi. Lasă-mă să plec, măcar așa vei scăpa de o problemă în plus.

— Christina! o atenționez din nou, captându-i atenția.

— Vreau doar să plec și să nu te mai văd niciodată, îmi spune cu ochii în lacrimi, simțind durerea ce pulsează în pieptul ei și știu că am rănit-o mult prea rău, încât nu știu dacă voi reuși să îndrept totul până la miezul nopții.

— Emma a fost răpită de către Olivia și Emanuel, spun deodată, simțind durerea ce mă apasă cu fiecare pas pe care-l face departe de mine. I-au omorât iubita, pe Kyle și m-au obligat să mă despart de tine, altfel Emma urma să fie următoarea care moare, spun tot ceea ce mă apasă acum pe suflet.

Ea se oprește brusc și își întoarce privirea spre mine.

— Nu, nu poate fi adevărat. Ai spune orice, doar ca să... doar ca să..., încearcă să-mi spună ceva, dar își înghite cuvintele, nedorind să mai fie rostite.

— Te iubesc, prostuțo!

Îmi ridic mâna și o duc spre chipul ei, acum că sunt aici, lângă ea. Lângă îngerul ce mi-a fost încredințat să-l protejez, să-l iubesc și-i șterg lacrimile ce nu încetează să cadă, făcând-o să-și închidă ochii preț de câteva secunde.

— Tot ceea ce ţi-am spus la secţia de poliţie, atunci când Olivia era de faţă, filmând totul ca dovadă, nimic nu era adevărat. Era doar o minciună menită să te rănească şi asta a şi făcut. Eu nu spun niciodată *„iartă-mă"*, micuţo, decât surorii mele, iar ţie ţi l-am spus ca un mesaj, încercând să te fac să realizezi că toate cuvintele pe care ţi le-am aruncat în faţă nu vin de aici, spun ducându-i mâna spre inima mea. Te iubesc, micuţa mea! În cel mai sincer mod. De aceea... iartă-mă, micuţo, pentru că n-am de gând să te mai las să pleci din viaţa mea.

Felul în care mă priveşte, mă face să-mi doresc să-i sărut buzele şi chiar asta fac. Îi iau chipul între palmele mele făcute căuş îmi zdrobesc buzele de ale ei şi-o sărut cu dragostea pe care i-o port. Degetele îmi alunecă pe coapse, apoi pe picioare şi o salt în braţele mele, îndreptându-mă spre măsuţa din mijlocul livingului. Ajuns în dreptul acesteia, o las pe Christina în capul oaselor, îi dau o şuviţă rebelă după ureche iar în cele din urmă mă aşez în genunchi în faţa ei, îndemnând-o să facă şi ea la fel şi rostesc cuvintele ce vin din suflet:

— Eu, Augustin Christian Ozera, înfăptuiesc acest jurământ ţie, Christina Ximena Evans, unindu-mi sufletul cu al tău, iar inimile noastre făcând-o doar una, sub jurământul sângelui ce ne va uni pentru totdeauna, chiar şi după moarte, rostesc cuvintele în timp ce trasez cu pumnalul o linie în palma mea, apoi iau mâna stângă a Christinei şi aşez pumnalul cu vârful tăişului în palma ei şi aştept.

Scutură uşor din cap, realizând că eu chiar vorbesc serios apoi inspiră adânc, închizându-şi ochii preţ de câteva secunde şi rosteşte aceleaşi cuvinte pe care eu le-am rostit, înfăptuind jurământul.

— Eu, Christina Ximena Evans, înfăptuiesc acest jurământ ţie, Augustin Christian Ozera, unindu-mi sufletul cu al tău, iar inimile noastre făcând-o doar una, sub jurământul

sângelui ce ne va uni pentru totdeauna, chiar și după moarte, rostește cuvintele în timp ce trasez cu pumnalul o linie în palma ei, făcând ca sângele să iasă, apoi ne cuprindem mâinile, unindu-le în același timp cu sângele, înfăptuind astfel jurământul ce ne leagă acum, aici, pentru totdeauna.

Bag mâna în buzunarul blugilor și scot inelul pe care mama mi l-a lăsat.

— Cu un trandafir s-a făcut o promisiune și tot cu unul te voi lega de mine, rostesc primele cuvinte ce-mi vin în minte și-i întorc mâna cu palma în jos apoi îi pun inelul pe deget.

— Of, Doamne! exclamă, ducându-și mâna liberă spre chipul ei și-și astupă gura, plină de surprindere.

— De azi, ești partenera mea, iubita mea, amanta mea... soția mea, micuțo! Așa cum de azi, eu sunt partenerul tău, iubitul tău, amantul tău... soțul tău.

Fără să-mi mai spună vreun cuvânt, își lipește buzele de ale mele și mă sărută.

— În seara aceasta vreau să fiu a ta, să mă iubești așa cum poate nu m-ai iubit până acum, partenerul meu, iubitul meu, amantul meu... soțul meu, îmi spune și zâmbesc drăcește, revendicându-i într-un final buzele pe care le gust, le mușc subtil, apoi le gust din nou, coborând spre maxilar și sfârșesc pe linia pulsului, înfruptându-mă în voie din pielea ei parfumată apoi o întind cu totul pe podea, postându-mă deasupra ei.

Mă ridic puțin și încep să trag de fiecare bucată de material ce-i acoperă întreg corpul, sfâșiindu-l, iar în noaptea asta am de gând s-o iubesc în cel mai nebun mod. Nu-mi pasă de ce-a fost ieri, nu-mi pasă nici de ziua de mâine, tot ce vreau acum e să o simt pe ea. Pe micuța a cărui suflet l-am legat de al meu. Un înger și-un demon, legați pe veci printr-un jurământ de sânge, mult mai puternic chiar și decât căsătoria.

– Capitolul 8 –

Christina Evans
„Amintiri pierdute"

Drace, înjur în sinea mea muşcându-mi buzele, şi-l privesc pe bărbatul ce tocmai mi-a legat sufletul de al său pentru vecie. Simt că încă visez, mai ales după câte cuvinte otrăvite mi-a aruncat în faţă acum câteva ore. Chiar am crezut că mă urăşte din toată inima, dar, tot ce mi-a spus n-a fost adevărat chiar dacă a durut ca dracu, însă numai eu ştiu cât de pierdută am fost în adâncul abisului până să fiu adusă aici cu forţa şi să aflu adevărul. Îl iubesc atât de mult şi aş face orice doar ca să-l ţin lângă mine, doar ca să-i arăt că pot fi femeia de care are nevoie şi îi voi arăta, în fiecare zi, in fiecare minut, în fiecare secundă a vieţii sale. Buzele lui îmi mângâie delicat pielea în cel mai erotic mod posibil, făcându-mă să-mi las capul pe spate, în timp ce degetele sale îmi ating feminitatea, şi gem plină de dorinţă, înfigându-mi degetele în părul său mătăsos. Alunec cu ele spre chipul ce mă priveşte pe sub gene şi-l trag spre mine. Îmi revendică buzele, mă sărută, şi-mi las palmele să alunece pe umerii săi goi şi plini de cerneala neagră ce-i acoperă întreg corpul, în jos, apoi spre pieptul său ferm unde un trandafir roşu spre negru se odihneşte în dreptul inimii sale şi-l împing, reuşind cumva să ajung deasupra lui. Ştiu că îi place când preiau controlul şi-l domin, nu trebuie să mi-o spună, o pot vedea şi singură în ochii lui.

Însă, nu sunt nici pe departe atât de dominatoare cum e el, dar trebuie să recunosc că îmi place al naibii de mult când face asta, ducându-mă pe culmile extazului. Îmi plasez buzele pe linia pulsului de pe gâtul lui Augustin şi încep să-i gust pielea, făcându-l să mârâie prelung, în timp ce palmele sale îmi frământă sânii, excitându-mă. Am de gând să-i ofer ceea ce el îmi oferă ori de câte ori facem dragoste, şi anume

un sex oral. Nu știu ce trebuie să fac exact, dar sper să fie bine și să nu fac vreo prostie. Cobor cu buzele, sărutându-i și gustându-i pielea – așa cum și el face cu mine – mai întâi spre abdomen apoi spre drăcușorul său, al dracului de excitat, și înghit în sec, apropiindu-mi încet buzele de acesta în timp ce-l ating subtil cu degetele, stimulându-l, însă mă simt oprită brusc înainte ca măcar să-i ating drăcușorul cu buzele, îndată ce Augustin mă prinde de brațe și mă trage spre el.

Asta nu e ok, spun în sinea mea și înghit în sec, neînțelegând ce vrea să facă.

— Nici să nu te gândești, mârâie nervos și mă privește dojenitor.

— Dar..., e tot ce apuc să spun și mă oprește chiar înainte de a mai putea scoate și altceva pe gură, punându-și un deget peste buzele mele.

— Nici nu mă gândesc! îmi taie tot avântul. Buzele tale sunt pentru gura mea și pentru a-mi încânta auzul cu gemetele de plăcere pe care le scoți printre acestea, nu pentru a mă satisface pe mine, micuțo! îmi explică și înghit în sec a doua oară, privindu-l adânc în ochi. Dacă înainte aveam nevoie de un sex oral ca să mă mențin și să mă stimuleze, ei bine, acum nu mai îmi trebuie așa ceva. Îmi e de ajuns să te privesc pe tine, la cât ești de frumoasă când ești excitată, la cum îmi gemi numele atunci când îți dai capul pe spate – rostește cuvintele atât de senzual peste buzele mele, încât și felul în care îmi vorbește îmi furnică pielea, excitându-mă – făcând ca sânii tăi să iasă în evidență, cu tot cu sfârcurile deja întărite, în timp ce te simt în întregime, pulsând înăuntrul tău, e cel mai bun stimul excitant pe care un bărbat îl poate avea, mârâie prelung iar în momentul acesta tot ce vreau e să-l simt din nou în mine.

Mă poziționez deasupra lui, cu picioarele deoparte și de alta a bazinului său și-l las să mă umple de el, în timp ce drăcușorul său pulsează adânc în interiorul meu. Îl ador

pe demonul ce-şi iubeşte nebuneşte îngerul ce i-a fost dăruit ca să se unească atât sufleteşte, cât şi trupeşte pentru totdeauna. Iau chipul lui Augustin între palmele mele şi îi ating buzele cu ale mele şi-l privesc, făcându-mă să las o cantitate mare de aer să iasă printre buzele întredeschise, acum că-l simt şi mai bine. Palmele sale alunecă pe şoldurile mele, înfiorându-mă şi mă trage şi mai aproape de el, ghidându-mi mişcările şi-şi umple gura cu unul dintre sânii mei, gustându-l, ca mai apoi să-mi prindă sfârcul între dinţi, trăgând puternic de el.

— Augustin, îi gem numele şi-l privesc, adorându-l, în timp ce orgasmul pune stăpânire treptat pe toate simţurile mele, dar şi pe ale lui.

— Ia totul, demoniţa mea! Sunt doar al tău, îmi şopteşte peste buze şi-l trag mai bine în braţele mele, sărutându-l şi gem epuizată.

— Doamne, cât te iubesc! spun după câteva minute de tăcere. Să nu-mi mai faci aşa ceva, îl dojenesc. Am crezut că mă urăşti cu adevărat şi că totul a fost doar un joc pentru tine, îmi afund capul în umărul său.

— Cum să te urăsc când te ador atât de mult, mi chiquita? Tu mi-ai readus sufletul la viaţă, m-ai scos din întunericul care mă înghiţea încetul cu încetul şi ai dat un nou sens vieţii mele, iubindu-mă aşa cum mă iubeşti doar tu, atât de pur, având o răbdare pe care n-am mai cunoscut-o la nicio altă femeie. Cum ai reuşit? mă întreabă şi mă uit debusolată la el.

— Ce anume? îl întreb nedumerită şi încerc să-mi dau seama la ce se referă, pentru că eu chiar nu ştiu ce să îi răspund.

— Cum reuşeşti să ai o asemenea răbdare?

— Cred că am moştenit de la mama răbdarea, dar şi faptul că am văzut în ochii tăi ceea ce ai vrut mereu să ascunzi. Ai un suflet bun şi cald, Augustin.

— Ce te face să crezi că aşa şi e? mă întreabă serios, dar nu mă duce pe mine de nas.

— Oricât de mult ai încerca să te ascunzi, tot pot să văd în sufletul tău, Augustin, şi nu-mi pasă de ceea ce faci, voi fi mereu lângă tine, vorbesc peste buzele lui, ca mai apoi să i le sărut scurt.

— Afurisită mică! mă alintă, mârâind şi îi simt palmele, strângându-mi puternic fundul, ca mai apoi să mi-l plesnească bine.

— Ce-ţi mai place să mă plesneşti peste fund, constat.

— Şi încă câte aş mai face cu el, mârâie pervers, lingându-mi buzele.

Fir-ar! E atât de excitant, încât mă face să o iau razna, dorindu-mi să-l aţâţ şi mai mult, doar ca să mă facă din nou a lui.

— Şi ce te reţine? îl aţâţ, muşcându-mi buzele.

— Nu mă tenta, micuţo! S-ar putea să nu mai mergi bine a doua zi, mă ameninţă şi mă ridic puţin, plasându-i palmele peste fundul meu şi îi înlănţui gâtul cu braţele.

— Te amo, mi angel! Te amo, îi repet şi îi sărut buzele scurt.

— Yo tambien te amo, mi chiquita hermosa! îmi răspunde apoi oftează prelung. Uite ce e, micuţo! devine serios dintr-odată. Va trebui să păstrăm totul secret o perioadă, făcându-i pe toţi să creadă că m-am despărţit de tine, dar va trebui să şi plec pentru o vreme. Sub presiunea lor am acceptat să lucrez pentru Emanuel, dar şi să mă desparte de tine, altfel Em..., îl opresc din a turui cuvintele şi simt emoţia din glasul său uşor tremurând şi nu-i stă deloc în fire să fie nesigur.

— N-ai să mă pierzi, îngerul meu! Simt nesiguranţa din glasul tău, ceea ce nu e deloc în firea ta de demon, dar dacă trebuie să ne ascundem pentru o vreme, aşa vom face. Cât despre Emma, nu-ţi face griji, am s-o scot de oriunde o ţine Emanuel şi Olivia, tu doar du-te şi fă ce trebuie să faci apoi vino înapoi, spun destul de optimistă şi de sigură pe ceea ce pot face eu. Nu mă lăsa să-ţi duc prea mult dorul.

Dacă înainte singura mea armă de apărare era fuga, neavând pe nimeni lângă mine, ei bine, acum am un grup de nebuni care ştiu sigur că nu mă vor dezamăgi, dar nici pe Augustin, indiferent de situaţia în care suntem. M-am săturat să mă ascund, să fiu slabă, neştiind cum să supravieţuiesc de pe o zi pe alta, dar acum e vremea să fiu puternică şi să lupt pentru bărbatul ce-mi încălzeşte şi-mi ocroteşte sufletul, pentru familie, pentru prieteni, pentru tot. Mă priveşte surprins şi am impresia că se aşteaptă ca eu să mă smiorcăi şi să spun că nu-mi convine nimic, că el ar trebui să fie lângă mine, că... La dracu în toate astea! Eu nu sunt ca alte fete ce se smiorcăie ca nişte fandosite, folosindu-se de tot felul de lucruri josnice doar ca să-şi ţină bărbatul lângă ele. Augustin chiar mă iubeşte, atât de nebuneşte ca şi ştiu sigur că nu-mi va mai trăda dragostea şi încrederea, iar dacă eu nu încerc să-l înţeleg, nimeni nu o poate face.

— Mă aşteptam să protestezi, să spui că sunt nebun că te las singură şi plec. Să mă ameninţi că vei face vreo prostie, doar ca să mă întorc sau..., îmi vorbeşte surprins şi zâmbesc, contrazicându-l din priviri.

— Cred că te uiţi la prea multe filme dramatice, dragul meu! i-o întorc şi zâmbesc în continuare. Nu vrei să mă şi arunc pe burtă şi să dau din mâini şi din picioare, smiorcăindu-mă ca un bebe? îl întreb amuzată şi-l observ zâmbind. Dragul meu, dacă eu nu te înţeleg, nimeni nu poate, îl lămuresc şi mă trezesc cu buzele lui peste ale mele, în timp ce limba sa jucăuşă se adânceşte în gura mea, de zici că vrea să mă înghită cu totul.

— Dragul tău?! mă întreabă după vreun minut. Sună al naibii de bine, micuţo, mai ales rostite de buzele tale dulci! Îşi plasează buzele pe linia pulsului şi-mi gustă pielea cu o foame nebunească, făcându-mă să-i simt drăcuşorul înăuntrul meu cât este el de lung şi gros.

Nebunia cu care mă iubeşte o simt în toţi nervii care-mi furnică întreg trupul, simţindu-i astfel mişcările accelerate; dacă i-aş da drumul acum, mai mult ca sigur m-aş pierde

în neștire, în uitare, în abisul care mă va devora fără să-i pese de ceea ce simt. Nu știu cum ar fi sufletul meu fără al lui, dar nici nu vreau să aflu. Nu știu cum se va descurca inima mea dacă a lui nu mai e aici ca s-o încălzească, așa cum o face acum. Sigur mi-aș scoate-o din piept doar ca să n-o mai simt. Mă întinde cu grijă pe podea, pulsând și mai adânc în interiorul meu iar eu îi cuprind corpul cu brațele, lăsându-ne într-un final învăluiți de orgasmul ce ne face trupurile să tremure necontrolat încă o dată. *Doamne, cât te ador!* spun în sinea mea și-l trag și mai bine în brațele mele, punându-i capul pe pieptul meu dezgolit și-l simt, cuprinzându-mă cu totul în brațele sale.

— În momentul acesta aș dormi cu tine așa, dar mai mult ca sigur te voi strivi și nu vreau asta, glasul lui mă face să-l privesc, chiar în momentul în care își ridică capul cât să mă privească și chicotesc.

Îmi sărută buzele apoi se ridică în capul oaselor și-mi întinde mâna, însă sunt mult prea hipnotizată de imaginea din fața mea, acum că-l văd în toată splendoarea lui și trebuie să recunosc că e al dracului de frumos; și e doar al meu.

Chicotește amuzat de mimica feței mele, făcându-mă să roșesc pentru că tocmai i-am privit drăcușorul în toată puterea lui, stând încă cu mâna întinsă și fără să mai stau pe gânduri îmi scutur ușor capul și-l las să mă adune de pe jos. Dar se pare că picioarele nu vor să mă asculte, transformându-se în gelatină și aproape mă împrăștii înapoi pe jos.

— Ce e așa amuzant? îl întreb încurcată, auzindu-l chicotind și-l privesc pe sub gene, cuprinzându-i trupul cu brațele.

— Nimic! Încă mă gândesc ce-am făcut să te merit, dar trebuie să-mi reamintesc și cât de fragilă ești, îmi răspunde, strângându-mi fundul dezgolit în palmele sale.

— Cine a spus că sunt fragilă? îmi iau inima în dinți și încerc să par serioasă. Încă n-ai văzut nimic, mrrrr! mârâi ca o pisicuță, abținându-mă cu greu să nu râd și-l observ zâmbind cu gura până la urechi.

— Nu mă tenta, pisicuţo! mă ameninţă jucăuş, atingându-mi subtil nasul cu arătătorul şi mă strâmb, mişcând din acesta. S-ar putea, cel mai probabil, să nu mai ieşi pe picioarele tale de aici mâine dimineaţă, pentru că nebunia cu care am să fac dragoste cu tine va face până şi demonii să se sperie, îmi spune serios şi înghit în sec.

Zâmbeşte cu gura până la urechi într-un mod care mă pune pe gânduri, văzându-mi mutrişoara şocată apoi îmi ia chipul între palmele sale şi-mi sărută delicat buzele. Îmi cuprinde trupul cu totul în braţele sale şi mă îndeamnă să-l urmez. Nu ştiu ce vrea să facă, dar tot înaintând dăm într-un final de marginea canapelei. Înghit în sec de nenumărate ori.

Of, la naiba! Vorbea serios cu „nebunia cu care am să fac dragoste cu tine va face până şi demonii să se sperie"? mă alarmez în sinea mea şi oricât de mult mi-ar face plăcere să-l simt în continuare în mine, cu siguranţă m-ar aduce în stadiul de leşin, pentru că vă zic drept, picioarele-mi sunt gelatină în momentul de faţă.

Uf, eu şi partea mea dominantă. Suntem două părţi opuse care încearcă să pară un întreg, dar rezultă a fi două picioare stângi ce se împiedică una în alta. Se apleacă puţin într-o parte, trăgându-mă uşor după el şi încă mă rog în sinea mea ca nebunia cu care vrea să facem dragoste să fie pentru altă dată, însă ceea ce face nici prin cap nu mi-ar fi trecut.

Mă trezesc cu un material tras pe cap, îndemnându-mă să-l îmbrac şi fac întocmai, privindu-l într-un final pe Augustin cu ochii mari.

Puţini bărbaţi, chiar rari mai bine spus, sunt aceea care-şi îmbracă iubitele după ce le-au şi dezbrăcat. Ei bine, nu e pentru prima dată când Augustin mă îmbracă, dar tot rămân uimită de gestul său, chiar dacă mă face să mă simt ca un copil mic în asemenea situaţii.

— Bun! spune şi încă mă holbez ca una lovită de-o lopată în faţă şi pot să jur că nu m-am aşteptat la aşa ceva.

Hai, fundulеț, că nu vreau să îngheți, așa că fă bine și întinde-te, mă îndeamnă și mă simt de parcă m-ar trata ca pe un bebe de câteva luni și pufnesc.

— Nu vrei și un scutec cumva? îl ironizez și-l văd râzând în hohote. Nu e amuzant, Augustin! Pot să mă îmbrac și de una singură, n-am cinci luni.

— Oh, micuța mea! Nici nu spun că ai cinci luni, doar vreau să te faci comodă pentru asta, continuă să-mi vorbească și îndată ce-mi întinde scrisoarea de la mama, tot zâmbetul îmi dispare brusc.

În acest moment nici nu știu ce aș putea să spun și ce nu. Tot ce pot să fac e să mă uit când la Augustin, care încă e în costumul lui Adam – însă nici asta nu mă ajută să-mi calmez tremuratul ce m-a acaparat subit – când la scrisoarea din mâna lui. Simt toate emoțiile ce mă cuprind ca o febră ce nu vrea să dispară, ci din contră urcă și mă face să înghit în sec în repetate rânduri, simțindu-mă bolnavă deși nu sunt. Îmi acoperă picioarele dezgolite cu o pătură, îmi așază scrisoarea pe genunchi și dă să plece, lăsându-mă de una singură ca să pot citi în voie, dar îl opresc la timp, prinzându-l de mână. Nu vreau ca el să plece, pentru că nu pot să citesc scrisoarea singură. Mi-e frică de ceea ce voi găsi în ea, de ceea ce mama mi-a scris cu ani în urmă. Inspir adânc și pe când să spun ceva, cuvintele mi se opresc în gât și simt că nu pot respira.

— Voi fi puțin mai încolo, micuțo! Nu-ți face griji, nu te părăsesc, dar scrisoarea ți-e adresată ție, nu mie, vorbește atât de calm și-și așază palma pe obrazul meu, mângâindu-l. Tu trebuie să citești rândurile pe care mama ta ți le-a scris, nu eu, mi hermosa.

— Știu, dar nu sunt în stare s-o fac de una singură, Augustin. Nu cred că pot fără ca tu să nu fii lângă mine și chiar dacă tu ai citit-o singur pe a ta, eu...

— Aș fi vrut să fii lângă mine când am citit scrisoarea de la mama, mi chiquita, mă anunță. Așa că lasă-mă un minut

şi revin, e tot ce-mi mai spune apoi îmi sărută scurt buzele şi iese cu totul din living, lăsându-mă de una singură în bătaia luminilor de la lumânările ce împânzesc întreaga încăpere.

Nu ştiu câte minute au trecut de când sunt singură, însă parcă nici nu s-au simţit, acum că Augustin se întoarce în living cu două căni aburinde, ce mai mult ca sigur conţin ceai, îmbrăcat pe jumătate de la brâu în jos, lăsându-şi pectoralii şi abdomenul dezgolit.

Drace! E al dracului de sexy îmbrăcat doar în perechea aceea de pantaloni de trening, jos mai strâmţi, sus mai largi. Aşază cănile pe măsuţa din faţa canapelei, apoi se aşază lângă mine, trăgându-mă în braţele sale şi cu tot corpul meu între picioarele lui. Îmi ridic privirea cât s-o întâlnesc pe a lui iar el îmi zâmbeşte. Îmi sărută uşor creştetul şi începem. Trag adânc aer în piept, în timp ce mâinile mele deschid plicul şi scot scrisoarea destul de groasă, făcând ca un obiect mic şi rotund să cadă în acelaşi timp în poala mea. Las scrisoarea deoparte preţ de câteva secunde şi iau inelul între degetele mele. Îl întorc pe toate părţile, observându-i frumuseţea şi simplitatea pe care o are şi realizez că pe dinăuntrul acestuia sunt inscripţionate câteva cuvinte.

— *„Când două inimi bat ca una, vor supravieţui întotdeauna"*, citesc cu voce tare ceea ce e scris şi încerc să-mi dau seama de ce mama mi-a lăsat şi acest inel pe lângă scrisoarea pe care mi-a scris-o, dar cred că voi afla cât de curând.

— Încă un inel? întrebarea lui Augustin mă face să-mi întorc privirea spre a lui, nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Şi mama mea mi-a lăsat un inel, e acela pe care ţi l-am dăruit ţie, micuţo. Mi-a scris că voi şti eu când va sosi timpul potrivit pentru a-l dărui persoanei iubite şi da, a avut dreptate. Acel moment a fost atunci când noi doi am făcut jurământul şi nu regret nimic, mi chiquita! continuă să-mi vorbească sincer şi cred că mama mi-a lăsat acest inel pentru a-l oferi lui Augustin. Cu siguranţă!

Îmi așez mâna stângă pe stânga lui și o aduc la nivelul meu, apoi îi pun inelul pe degetul inelar și-i vorbesc:

— Cred că mama mi-a lăsat și mie acest inel pentru a ți-l dărui ție, Augustin, odată cu inelul pe care mi l-ai dăruit tu.

Brațele lui îmi înconjoară trupul, imediat după ce i-am pus inelul pe deget, în timp ce chipul său se ascunde în umărul meu, inspirând adânc. Iau scrisoarea între degetele mele, despăturind-o și citesc cu voce tare, simțind nodul ce mi s-a instalat brusc în gât.

„Frumoasa mea fetiță,

Nici nu știu a câta scrisoare încep să ți-o scriu acum, pentru că ori de câte ori încerc să o duc până la capăt, nu reușesc. Lacrimile-mi sunt prea multe, exact ca un izvor ce se varsă în albia unui râu, făcând ca spuma acestuia să nu se stingă. Mi-e dor de tine, copila mea, de ochii tăi căprui ce sunt atât de luminoși în bătaia soarelui, încât îți încălzesc sufletul atunci când îi privește cineva. Asta spune multe despre tine și mai mult ca sigur acum ești o femeie în toată firea, cu un suflet cald, iubitor și puternic. Sunt mândră de tine, frumoasa mea, și voi fi în continuare, orice-ar fi. Vreau să știi lucrul acesta și sper că oriunde ești acum să fii iubită așa cum te-aș fi iubit eu, îngerașul meu scump.

Așa cum te-aș fi ținut eu la pieptul meu, încălzindu-te, ocrotindu-te și ți-aș fi șoptit doar cuvinte care să-ți dea putere și să te pregătească pentru ceea ce urmează să trăiești în viața aceasta, dar uite că nu s-a putut. Dacă citești această scrisoare înseamnă că eu nu mai sunt pe pământ, pentru că dorul de tine mă ucide încet și sper că oricine te-a luat de lângă mine să te aducă înapoi. Știu, draga mea, te-am dezamăgit atât pe tine, cât și pe fratele tău, și-mi pare nespus de rău c-am făcut asta și chiar dacă nu merit să te înduri de mine, te rog, iartă-mă. Tot ce-am făcut am făcut pentru tine și pentru fratele tău, Mario, dar cred că trebuia să fac și mai mult. Îmi pare rău! Doamne, cât de dor îmi e de tine, dar gândul că cineva te iubește în acest moment

îmi mai alină durerea din suflet şi chiar dacă nu ştii la cine mă refer, am să-ţi explic imediat. Dar înainte de toate, să ştii că te-am căutat ani la rând, cutreierând străzile în lung şi-n lat, întrebând pe oricine dacă nu te-a văzut măcar pentru o secundă cât să-ţi transmită că te iubesc. Crede în tine, copila mea, şi orice-ar fi nu te da bătută, dar ştiu sigur că odată ce-l vei întâlni pe Augustin, nu vei mai fi singură. Da, despre el e vorba. Despre băiatul ce ţi-e promis. Am avut ocazia să-l cunosc destul de bine, să realizez că are un suflet mare, că e de treabă şi mai mult ca sigur te va iubi aşa cum ştiu că şi tu îl vei iubi: cu sinceritate, cu patos, cu nebunie.

De aceea eu şi tatăl tău, cât şi părinţii lui Augustin, Melanie şi Sebastian am făcut un jurământ în timpul facultăţii pecetluit cu sângele nostru şi cu petale de trandafiri, care poate fi rupt doar de voi, copii. În scrisoare vei mai găsi şi un inel, aşa cum şi Augustin va găsi unul în scrisoarea de la mama lui, pe care să vi-l dăruiţi unul altuia. Of, copila mea! Sper că eşti bine oriunde-ai fi, dar ştiu că atunci când acea zi va veni, ca voi să vă uniţi, vei lua decizia corectă, la fel ca Augustin. Eşti puternică, copila mea, te-am simţit încă de când te-am ţinut în braţele mele. De aceea ţi-am şi pus numele cu o semnificaţie anume. Christina pentru că semnifică urmaş a lui Hristos, dar şi ceva atât de pur ca un înger, iar Ximena semnifică ascultătoare, încurajatoare.

Ştiu sigur că vei fi o bună ascultătoare atunci când trebuie, dar şi o bună încurajatoare atunci când ceilalţi vor fi cu moralul la pământ. Vei fi un lider bun, exact ca şi Augustin. Împreună sunteţi mai puternici.

Te iubesc, micuţul meu îngeraş!

Cu dragoste, mama."

Cuvintele mamei mi-au ajuns până în suflet, nu de alta, dar nu mă pot opri din plâns. M-a căutat! Doamne, m-a căutat în tot acest timp, exact ca tata. Las scrisoarea deoparte şi-mi afund chipul în pieptul lui Augustin, îndată ce-mi

cuprinde trupul cu brațele, încercând să mă liniștească. Dacă n-ar fi fost aici, nici nu vreau să mă gândesc ce-aș fi făcut. El e sprijinul meu.

— Îmi aduc și acum aminte, aveam treisprezece ani când mama ta s-a sinucis, glasul lui Augustin se aude ca un ecou în living și mă agăț și mai bine de el. Dominic a suferit mult din cauza asta, însă n-a renunțat să te caute, micuțo! Dar să știi că ai avut o mama puternică, cu un suflet mare, care nu s-a dat bătută pentru nimic în lume, continuă să-mi vorbească de mama și-l privesc pierdută în ochii să-i albaștri, în timp ce degetele sale îmi mângâie chipul.

— Însă tot nu înțeleg un lucru, spun și mă ridic în șezut. Dacă mama era atât de puternică și nu s-a dat bătută, de ce s-a sinucis? De ce a renunțat la tot atât de brusc și de ce nu există vreun bilet de adio, justificând motivul? turui întrebare după întrebare și oftez.

Totul pare atât de încurcat și chiar nu știu cum să le descurc.

— Aș vrea să-ți pot da un răspuns, micuțo, dar nu am unul!

— Mulțumesc!

— Pentru? mă întreabă nedumerit și-mi ridică chipul cât să-i întâlnesc privirea, punându-și degetele sub bărbia mea.

— Pentru că exiști, pentru că sufletul și inima ta sunt jumătăți ale sufletului meu, pentru că ești îngerul de care am avut nevoie în tot acest timp și de care încă am nevoie, spun ceea ce-mi dictează inima și mă cuibăresc mai bine la pieptul lui Augustin.

E ultima seară în care mai putem să ne ținem în brațe, să ne iubim nebunește, căci de mâine trebuie să ne prefacem că suntem doi străini și sincer, nu-mi place, dar se pare că suntem obligați de circumstanțele care ne-au înconjurat. Nu știu cum voi supraviețui fără ca măcar să-i simt buzele, fără ca măcar să-i simt mâinile, atingându-mă și făcându-mă a lui în fiecare noapte. Mă ridic din nou în șezut apoi mă întorc pe o parte, sfârșind în genunchi în fața lui.

— Ce faci? mă întreabă, prinzându-mă de braţe şi mă ridică puţin cât să mă tragă în braţele lui. Să nu te mai prind că stai în genunchi în faţa mea, mă dojeneşte, încolăcindu-mi picioarele în jurul său.

Îl privesc în ochi şi înghit în sec, apoi îmi aşez palmele pe chipul său şi spun:

— Iubeşte-mă aşa cum poate nu m-ai iubit până acum, să te pot simţi de mâine încolo pe pielea mea, pe buzele mele, în gândul meu, în inima mea, în sufletul meu, pentru c-am să mor puţin câte puţin până când totul se va sfârşi şi vom reveni la nebunia noastră.

— Te amo, mi chiquita hermosa! îmi mărturiseşte pentru a mia oară, ca mai apoi să-şi înfigă o mână în părul meu, zdrobindu-şi buzele de ale mele.

***

Razele soarelui îmi încălzesc chipul, cu cât lumina acestuia străbate întregul living şi mă întind ca o pisicuţă în aşternuturi, dând peste locul gol din dreapta mea. Mă ridic în şezut alarmată şi-mi strâng şi mai bine pătura în jurul meu, căutându-l pe Augustin cu privirea, însă mă liniştesc destul de repede, observând că intră cu micul dejun în living. *Probabil că l-a ajutat Happy, altfel nu-mi explic cum de arată totul atât de bine sau a învăţat să gătească pentru mine*? spun în sinea mea, în timp ce Augustin aşază tava plină cu mâncare, lângă mine.

— Bună dimineaţa, mi chiquita! mă alintă şi-mi sărută scurt buzele.

— Nu-mi aminti, spun oftând. Aş fi vrut ca noaptea să nu se termine, să ţină la nesfârşit.

— Ştiu, mi chiquita. Nici eu n-aş fi vrut, dar promit că îndată ce totul ia sfârşit, plecăm undeva doar noi doi; cuvintele pe care mi le spune le cred, chiar le cred pentru că sunt sincere şi vin din sufletul său, dar tot nu-mi place cum trebuie să ne comportăm de azi încolo, neştiind exact pentru cât timp.

Inspir adânc şi iau o gură din ceaiul aburind, savurân du-ne într-un final ultimul mic dejun împreună, căci dup ce plecăm de aici trebuie să fim ca doi oameni certaţi ş destul de despărţiţi, însă tot ce sper e ca Olivia şi Emanue să cadă în capcana pe care i-am pregătit-o amândoi şi să facem comozi acolo unde le este locul, la închisoare.

— Asta e pentru tine, îmi spune Augustin şi mă întorc cu privirea spre el, observându-l că vine cu o geantă imensă în mână pe care o aşază pe măsuţa din living.

Mă uit când la Augustin, când la geanta de pe masă şi încerc să-mi dau seama ce ar putea să conţină. Rămân mută de-a dreptul când o deschid şi observ conţinutul acesteia. Scot din geantă câteva acte formate dintr-un permis de conducere pe numele meu şi câteva paşapoarte cu nume diferite, cea din poze fiind tocmai eu. Le pun deoparte, privindu-l pe Augustin încă mută şi uimită de ceea ce găsesc şi scot din geantă trei teancuri de bani şi cred că sunt câteva sute de mii de dolari acolo, dar nu înţeleg pentru ce anume. Îi las şi pe aceştia deoparte şi bag din nou mâna în geantă scoţând din aceasta un telefon şi un pistol nici foarte mare, nici foarte mic şi înlemnesc de-a dreptul. Ce sunt toate astea şi pentru ce? Înghit în sec şi-mi întorc privirea spre nebunul care doar mă priveşte cu braţele încrucişate la piept.

— A-Augustin, mă bâlbâi, pronunţându-i numele. Ce sunt toate astea şi ce caută numele şi poza mea pe...? turui cuvintele fără vreun sens anume sau poate au un sens, nici eu nu ştiu exact şi-i observ zâmbetul din colţul gurii.

— Arman o să te ajute să înveţi să conduci ca în cel mult două, trei săptămâni să poţi da testul şi să ai un permis de conducere, nu unul fals. Deocamdată e bun şi acela pentru că vei avea nevoie, îmi spune şi nu înţeleg pentru ce anume

Nu am o maşină proprie pe care să o conduc, plus că de abia dacă ştiu cum se conduce maşina lui Augustin, iar acum toate astea... Cum naiba am să mă descurc? Înghit în sec a doua oară şi-mi repet întruna în sinea mea că totul avea să fie bine, însă nu ştiu cât de bine. Aş vrea să-l întreb

pentru ce sunt toate, dar am s-o las baltă. Tot ce vreau e să-l simt. Fără să mai stau pe gânduri, îi îmbrăţişez trupul şi-mi afund chipul în pieptul său, inspirând parfumul pe care-l poartă, ca în cele din urmă să-mi ridic privirea spre a lui şi-l găsesc zâmbind.

— Ce-i al meu, e şi al tău, micuţo! Iar ce-i al tău, e şi al meu, aşa că şi maşina e a ta, continuă să mă surprindă cu câte ceva, în timp ce-mi dă după ureche o şuviţă rebelă.

— Şi tu? întreb nedumerită.

— Am rugat-o pe Happy să-mi aducă cealaltă maşină şi tot ce trebuie, plus că am rugat-o să-ţi adune câteva din lucrurile tale din apartament şi să ţi le aducă. Vreau să mergi să locuieşti cu Dominic, micuţa mea, până când toate astea se vor rezolva. Nu-mi place să te ştiu singură acolo, mai ales că Olivia vrea să se răzbune pentru faptul că am respins-o şi am scos-o afară din casă. Prima persoană de care se va lega eşti tu şi sincer, nu ştiu de ce sunt în stare să fac dacă se mai leagă cineva de tine.

Cuvintele lui sunt destul de serioase şi sincer, îl cred în stare de absolut orice. Mi-a demonstrat deja asta. Oftez prelung şi încuviinţez din cap că aşa voi face, dar pe lângă asta trebuie să aflu unde o ţine Emanuel pe Emma şi am sentimentul că o anume persoană ştie exact pe unde s-o iau ca să ajung la ea, fără ca cineva să-şi dea măcar seama de asta. Niciodată n-am ştiut cu ce anume se ocupă sau în ce domeniu lucrează, însă tot ce ştiu este faptul că el cunoaşte foarte bine tunelurile prin care trece metroul. Va trebui să-i fac o vizită lui Paul în închisoare, aşa-zisul meu *„tată"*, însă Augustin nu trebuie să ştie asta, altfel şi-ar ieşi din minţi. Dar cum voi face asta? La naiba! Trebuie să găsesc repede o soluţie.

— Mă voi duce să locuiesc la Dom, nu-ţi face griji în legătură cu asta, însă mă gândesc să-l iau pe Andy ca să mă ajute s-o caut pe Emma, oriunde o ţine Emanuel şi Olivia. N-am de gând s-o las acolo, spun într-un târziu, în timp ce bag toate lucrurile înapoi în geanta pe care a adus-o Augustin.

— De ce Andy? De ce măscăriciul acela? izbucnește revoltat dintr-odată și se întoarce cu totul spre mine, privindu-mă nervos. Te poate ajuta și Happy sau oricine altcineva, așa că nu cred că e nevoie să-l bagi pe retardatul acela la mijloc, tună nervos către mine și lovește masa cu pumnul. Voi doi singuri, nici nu mă gândesc, pentru că știu cât de fustangiu e. Christina, vorbesc serios! mă atenționează și tresar.

Mai niciodată nu-mi spune pe nume, doar atunci când vorbește serios și n-ai cum să ieși din cuvântul lui, însă acum trebuie să fie cum vreau eu, nu cum vrea el. Am și eu un cuvânt de spus, nu? Inspir adânc și închid fermoarul genții, apoi să mă întorc spre el și spun:

— Sunt ultimele minute și tu vrei să ne certăm? izbucnesc și eu revoltată, dar nu-mi spune nimic, doar tace, privind într-o altă parte. Bine, dacă așa vrei..., scrâșnesc din dinți supărată și trag geanta pe umăr, îndreptându-mă spre ieșirea din casă cu ochii în lacrimi.

Nu-mi vine să cred că tocmai ne-am certat și pentru ce? Din cauza lui Andy? Înțeleg că e gelos, dar l-am ales pe Andy cu un scop anume. Știu sigur că dacă el nu are grijă de mine, încât să nu pățesc nimic, Augustin o să-l bage direct în spital fără să clipească măcar, dar l-am ales și pentru faptul că îmi este dator. Încă n-am uitat când a spus că m-a sărutat sau când m-a dus la filmul acela erotic, mințindu-mă că va fi super și după toate astea, nici acum nu și-a cerut cu adevărat scuze. Deschid portbagajul și arunc geanta lângă celelalte bagaje pe care Happy mi le-a pregătit pentru a mă muta la tata și dau să-mi șterg lacrimile, dar nu mai apuc, căci o mână puternică mă prinde de braț și mă întoarce cu totul spre sursă. Buzele lui sunt la fel de dulci ca acum câteva minute, dar mă scoate din minți când face pe nebunul atunci când nu trebuie. Îmi așez palmele pe pieptul său tare și-i strâng tricoul în pumni, în timp ce mâna lui se înfige în părul meu și adâncește sărutul, introducându-și limba în gura mea. *Al naibii nebun,* mârâi în sinea mea și-l lovesc cu pumnii în piept.

— Îmi vine să-ţi f..., dau să-i spun ceva destul de colorat, dar îmi închide din nou gura, zdrobindu-şi buzele de ale mele şi mă sărută doar ca să nu mai spun nimic.

— Poţi să-mi faci orice vrei tu, micuţo, dar mai încolo. Acum lasă-mă doar să te sărut, îmi spune peste buze, după un minut.

— Mi-ai făcut o criză infernală şi acum vrei să te las să mă săruţi? îl iau tare. Nici măcar nu m-ai ascultat de ce l-am ales pe Andy, că m-ai şi închis de tot când n-ai spus nimic.

— Pentru că m-a scos din minţi faptul că l-ai ales tocmai pe el şi pentru că ştiu exact cât de fustangiu este, mai ales acum, când toţi cred că noi suntem despărţiţi, turuie cuvintele, plimbându-se dintr-o parte în alta apoi se opreşte şi mă priveşte încruntat. Crede-mă, micuţo, că nu va scăpa nicio ocazie ca să se dea la tine, mârâie gelos printre dinţi şi în momentul acesta îmi vine să-l sărut, dar îl mai las să fiarbă puţin, aşa cum mă fierbe şi el pe mine câteodată.

Ştiu, suntem doi încăpăţânaţi, dar suntem doi încăpăţânaţi îndrăgostiţi unul de altul.

— Ştiu, dragul meu, şi-mi pare rău! Oricum, sunt sigură că-i vei rupe picioarele dacă încearcă ceva, plus că încă îmi e dator pentru ce-a făcut înainte, îl pun în temă cu totul şi zâmbesc.

— Diavoliţă mică ce eşti, mă tachinează şi mă strânge în braţe, ridicându-mă în aer şi zâmbesc cu gura până la urechi. Ar trebui să plecăm, îmi reaminteşte din nou.

— Ştiu! oftez.

Îmi sărută buzele pentru ultima dată şi mă lasă în capul oaselor, oftând şi el la rândul lui apoi îmi deschide portiera şi mă urc în scaunul şoferului. Îmi aşez mâinile pe volan şi înghit în sec, simţind o senzaţie ciudată în stomac, mai ales că voi fi doar eu, nu şi Augustin, însă tot ce sper e ca poliţia să nu mă oprească. Permisul meu nu e unul adevărat şi asta mă sperie puţin, din simplul fapt că e pentru prima dată când voi încălca unele reguli.

— Te amo, mi angel!

— Yo tambien te amo, mi demonia!

Îl sărut pentru a nu ştiu câta oară, simţind un impuls nebun de a nu-i mai da drumul şi pornesc motorul. Expir profund pe gură, în timp ce maşina înaintează spre drumul principal şi arunc o privire fugitivă în oglinda retrovizoare, privindu-l pe nebunul meu. Sunt al dracului de emoţionată, dar cumva trebuie să mă menţin lucidă pentru că de acum încolo începe adevărata luptă. Apăs ambreiajul şi schimb viteza, exact cum m-a învăţat Augustin şi o iau tot înainte spre intrarea în New York. Ştiu c-ar trebui să merg direct la tata acasă, însă înainte de toate trebuie să fac o oprire pe la Maryse. E singura care mă poate duce la Paul şi singura soluţie de a afla ceea ce vreau.

Virez prima la stânga, acum că intru pe Acorn Boulevard, apoi virez a două la dreapta pe Apostle Avenue şi o iau tot înainte, ca în mai puţin de cinci metri să virez la stânga şi să o iau pe Hawthorne Boulevard către casa lui Maryse. N-am prea vorbit cu ea în ultima vreme. Inspir adânc, în timp ce opresc maşina pe aleea din faţa casei lui John şi-mi las corpul moale în scaun. Trebuie să o fac şi pe asta. Deschid portiera, mai hotărâtă ca niciodată şi ies din maşină, nu înainte de a-mi lua cheile şi telefonul, îndreptându-mă acum cu paşi repezi spre intrarea principală. Ajunsă pe veranda casei, înghit în sec nodul ce mi s-a acumulat brusc în gât şi bat de două ori în uşa casei şi aştept. Trebuie cumva să o conving, altfel se duce dracului tot.

— Christina?! glasul surprins a lui John mă face să mă întorc cu totul spre el şi zâmbesc cât pot de natural.

— Maryse? întreb cu inima bubuindu-mi în piept.

— Intră, te rog! E în bucătărie cu cel mic, mă anunţă şi intru, înaintând spre bucătăria spaţioasă care îmi trezeşte multe amintiri.

Sunt aproape două luni de când n-am mai intrat în casa aceasta, de când n-am mai simţit mirosul mâncării gătite, de când n-am mai auzit scâncetul unui copil mic şi cred că

mi-au lipsit toate astea într-un anumit fel. Înaintez cu paşi mărunţi spre bucătărie şi o observ pe Maryse jucându-se cu cel mic în timp ce îi dă să mănânce, şi zâmbesc. Chiar dacă sunt încă tânără, într-un fel ciudat îmi doresc şi eu unul, însă nu ştiu dacă şi Augustin e de aceeaşi părere, chiar dacă a mai făcut glume puţin cam serioase pe seama asta, spunând că-şi doreşte o echipă de fotbal.

Oh, Doamne! Îşi doreşte o echipă de fotbal?! acum îmi pică fisa în sinea mea şi aproape că mă înec cu saliva, făcându-mă să tuşesc într-un final şi captez atenţia Marysei.

— Christina, îmi pronunţă numele destul de emoţionată şi lasă mâncarea deoparte, apoi se îndreaptă cu paşi repezi spre mine şi mă îmbrăţişează strâns. Doamne, ce dor mi-a fost de tine, draga mea! îmi mărturiseşte şi mă priveşte cu ochii în lacrimi, luându-mi mâinile într-ale ei. Pe zi ce trece eşti tot mai frumoasă şi asta-mi demonstrează că Augustin chiar are grijă de tine, continuă să-mi vorbească, însă de ar şti de fapt pentru ce sunt aici, mai mult ca sigur ar înceta să mai zică ceva.

Dar, într-un fel nebun mi-a fost dor de ea. E singura *„mamă"* pe care o am în acest moment şi chiar dacă mi-a greşit enorm de mult, tot cred că mai merită o şansă.

— Oh, Doamne! Ce-ai păţit la mână? mă întreabă, văzându-mi bandajul şi aici chiar nu ştiu ce-ar trebui să-i spun. Te-ai logodit? întrebarea ei mă readuce în simţuri şi-mi trag mâna dintr-a sa, dar nu-i răspund, ca mai apoi să mă îndrept spre frigider şi-l deschid, scoţând din acesta sucul de mere şi-mi torn într-un pahar de parcă aş fi la mine casă.

— Nu de asta sunt aici, Maryse! încerc să evit răspunsul la întrebările ei. Sunt aici pentru că într-un fel nebun am nevoie de ajutorul tău, turui cuvintele cu inima cât un purice.

— Draga mea, spune-mi de ce ai nevoie şi te voi ajuta cu plăcere, îmi răspunde Maryse entuziasmată; însă ceea ce vreau eu s-ar putea să-i şteargă definitiv zâmbetul de pe buze.

Mai iau o gură din sucul de mere și mă pregătesc sufleteşte pentru ceea ce am de gând să-i cer, apoi aşez paharul gol pe blatul mesei şi oftez prelung, de parcă aş vrea să prelungesc momentul.

— Vreau să mă duci la Paul, la închisoare, spun şi pot să observ cu uşurinţă cum zâmbetul Marysei dispare treptat şi se transformă în groază.

— Nu, nici nu mă gândesc, îmi răspunde hotărâtă. Cere-mi orice altceva, dar nu asta.

— Maryse! o atenţionez şi simt că mă transform în Augustin la cum mă comport acum.

— Ai uitat cât de mult rău ţi-a făcut? răbufneşte şi îi dau dreptate în privinţa asta, dar tot trebuie să aflu ceea ce am nevoie pentru a o elibera pe Emma. Pentru ce ai nevoie să mergi la un asemenea gunoi? Vrei să te distrugi şi mai rău decât a făcut-o el? continuă să arunce cu întrebări în direcţia mea, cu ochii în lacrimi.

— Am nevoie să o salvez pe Emma, îi răspund într-un final, plângând şi-mi ridic privirea din pământ. Dacă n-o scot de unde e acum, Maryse, s-ar putea să n-o mai văd niciodată. E ca şi sora mea, înţelegi? Întotdeauna mi-a fost alături şi nu m-a lăsat la greu, eu de ce să o las? Ori mă duci, ori voi găsi o cale să ajung de una singură acolo, tun, respirând sacadat.

— Nici nu mă gândesc, Christina. Gunoiul acela merită să putrezească în închisoare pentru tot ce-a făcut şi punct. buzele ei se închid de tot şi dă să plece, lăsându-mă în compania lui John şi a celui mic, însă glasul meu o opreşte din drum.

— Mamă, te rog!

Îmi trag nasul cât pot de tare, încercând să-mi stăpânesc sughiţurile şi hohotele de plâns şi trebuie să recunosc că mi-a fost dor de ea al naibii de mult.

Dor de femeia ce mi-a fost mamă în toţi aceşti ani. Fără să spun vreun cuvânt, mă preling pe lângă mobilă şi-mi ascund chipul în palme, încercând să mă liniştesc, dar nu pot.

Sunt mult prea multe la mijloc şi toate sunt presate asupra mea, încât nu mai ştiu cum le voi da de capăt.

— Christina, draga mea! glasul cald a lui Maryse mă înmoaie şi o trag într-o îmbrăţişare.

— Mi-a fost dor de tine, mamă! Nici nu-ţi dai seama cât de dor mi-a fost de tine şi în ciuda a tot ce s-a întâmplat, te consider încă mama mea, Maryse, dar am nevoie să-l văd pe Paul, altfel Emma moare, vocea mea tremurândă se poate simţi cu uşurinţă şi mă tem pentru viaţa *„surorii"* mele.

Nici pentru viaţa mea nu m-am temut atât de mult, cum mă tem pentru viaţa Emmei. E tot ce i-a mai rămas lui Augustin pe lângă mine. E singura lui familie. Inspir adânc şi mă ridic de jos, ameţind şi încep să clipesc des, realizând că iar am nevoie de ochelarii de vedere. Of, la naiba! Numai asta nu mi-a lipsit. Trebuie să ajung la tata acasă şi să mă odihnesc, imediat după ce termin de cărat bagajele.

— Trebuie să plec, spun deodată. Mai mult ca sigur tata mă aşteaptă şi nu vreau să-şi facă griji şi mai sunt atâtea de făcut, turui din nou cuvintele mai mult pentru mine şi dau să plec.

— Christina! glasul lui Maryse mă opreşte în loc şi mă întorc spre ea. Chiar dacă tu nu-mi spui, pot să-mi dau seama şi singură că ceva s-a întâmplat. E totul bine între tine şi Augustin? mă întreabă îngrijorată şi oricât de mult îmi doresc să-i spun adevărul, că eu şi Augustin suntem mai legaţi ca niciodată, nu pot să fac asta.

Nu încă. Nu acum, când trebuie să purtăm un război, purtând totodată pe umerii noştri o responsabilitate mult mai mare decât alţii.

— Te iert, mamă! spun, simţindu-mi sufletul mult mai uşurat. E totul bine, nu-ţi face griji. Ai te rog încredere în mine, momentan nu pot să-ţi spun mai mult de atât.

Încuviinţează scurt din cap şi mă trage într-o îmbrăţişare caldă, menită parcă să mă îmbărbăteze şi-o strâng şi eu în braţe la rândul meu, ca în cele din urmă să ne despărţim şi mă îndrept spre ieşirea din casă, dar mă opresc în prag.

— Când vrei să mergi? mă întreabă Maryse şi oftez.

— Nu vreau să te bag în ceea ce se întâmplă acum, Maryse. A fost o idee proastă să vin să-ţi stric viaţa frumoasă pe care o ai alături de John, spun cu părere de rău şi dau să ies cu totul din casă, dar mă simt oprită şi-mi întorc privirea în spate.

— Vreau să te ajut, Christina, şi sper ca prin asta să pot să-mi îndrept cumva greşeala pe care am comis-o, câtuşi de puţin, chiar dacă tu m-ai iertat, însă eu nu mă pot ierta aşa uşor.

Oftez!

— Am să vin eu după tine în maxim trei ore. Crezi că poţi rezolva cu vizita până atunci? o întreb cu speranţă.

— Nu-ţi face griji. Directorul penitenciarului e bun prieten cu John, aşa că mai mult ca sigur ne va asigura intrarea, mă asigură Maryse şi încuviinţez scurt din cap că am înţeles, îndreptându-mă acum spre maşina parcată pe aleea din faţă.

Ajung în dreptul acesteia, deschid portiera de pe partea şoferului şi înainte să urc, îmi îndrept din nou privirea spre intrarea principală şi o observ pe Maryse, privindu-mă. Îi fac un semn scurt din cap şi urc în maşină. Gândul îmi zboară la Augustin, sperând că e bine şi nici măcar trei ore nu au trecut de când ne-am văzut ultima oară.

Îmi este dor de nemernicul meu nebun, oftez prelung şi virez spre stânga, intrând în parcarea complexului de apartamente şi-l observ pe Dominic, aşteptându-mă. Trebuia să-mi dau seama că se aştepta ca eu să apar aici, mai ales că el crede că eu şi Augustin suntem despărţiţi, însă va avea o mare surpriză. Opresc motorul şi scot cheile din contact, deschizând mai apoi portiera şi ies din maşină, îndreptându-mă spre tata.

— Conduci?! mă întreabă surprins şi nici nu ştiu ce anume să-i zic mai exact. Şi de când e maşina lui Augustin la tine? ei bine, la întrebarea asta ştiu ce să răspund.

— Păi, dacă tot s-a despărţit de mine, l-am despărţit şi eu de frumoasa lui *„iubită"*, spun, făcând ghilimelele de rigoare şi încerc să par serioasă, dar cu gândul la Augustin şi de m-ar auzi ce spun acum, mai mult ca sigur ar râde cu gura până la urechi.

Deja îl şi văd pentru că sincer, până şi mie îmi vine să râd, dar încerc să mă abţin, deşi îmi este greu. Inspir adânc şi-mi mut privirea într-o altă parte, altfel s-ar putea să mă dau de gol şi momentan nu e tocmai favorabil.

Deschid portbagajul, scot din acesta geanta cu tot ceea ce mi-a dat Augustin şi o trag pe umăr. Mai iau încă o geantă în mână, una mai mică şi-l las pe Dominic să ia şi ultimele două bagaje, Vibrarea telefonului mă scoate din gânduri şi prefer să nu deschid încă mesajul, nu până nu mă instalez comod în noua mea cameră. Intru în lift urmată de Dom şi inspir adânc pentru a doua oară. Liniştea dintre noi e destul de bizară şi dacă mai vorbeam din când în când, acum chiar nu ştiu ce ar trebui să-i spun.

— Alyah? întreb de iubita lui şi-l văd oftând ca mai apoi să-şi întoarcă privirea spre mine, gânditor.

— Ştiu că încerci să eviţi subiectul, Christina, dar spune-mi sincer, cum te simţi? Eşti bine? Ai nevoie de ceva? mă bombardează cu întrebări şi înghit în sec.

— Sunt mai mult decât bine, Dom! Sincer.

De ce aş minţi la faza aceasta? Chiar sunt mai bine ca oricând, zâmbesc cu gândul la Augustin şi-mi duc mâna stângă spre piept, simţindu-l aproape apoi închid ochii preţ de câteva secunde. Îndată ce-mi simt mâna smucită, mă încrunt în direcţia lui Dom. Mă priveşte cu ochii cât cepele apoi îmi priveşte bandajul de pe mână, dar şi inelul ce tronează frumos pe degetul meu şi observ că se clatină pe picioare.

— Tată! Dom! mă alarmez, lăsând toate deoparte şi încerc să-l ajut. Tată! Tată, s-a întâmplat ceva? continui cu întrebările, dar nu spune nimic.

Mă priveşte pierdut cu ochii în lacrimi, şi tot nu înţeleg ce a păţit aşa, deodată. Inspiră adânc, încercând să-şi revină

și se lasă într-o parte, ca mai apoi să-și așeze palma peste butonul roșu de urgență a liftului, și-l oprește de tot între etaje. Lumina se stinge apoi se aprinde cea de urgență și încep să mă întreb de ce a făcut asta.

— Stai liniștită, aici nimeni nu ne poate auzi, liftul e izolat fonic. Chiar eu am ajutat la proiectarea lui, mă asigură de asta, încercând să-și revină și-mi aduc aminte când mi-a spus că are probleme cu inima.

— N-ar fi mai bine să mergem înăuntru? Mai mult ca sigur Alyah își face griji că n-am ajuns, încerc să-l fac să se răzgândească din ceea ce are de gând, însă slabe șanse.

— Ați făcut jurământul, iar acum vă prefaceți că nu sunteți împreună? constată, întrebându-se cu voce tare ceea ce voiam să ascundem de el, dar și de restul, și-și întoarce privirea spre mine.

— Eu... e tot ce scot pe gură, simțind cuvintele cum se opresc în gât. Nu avem ce face, tată, trebuie! răspund într-un târziu, lipindu-mă cu spatele de unul dintre pereții liftului.

— Ce vrei să spui cu asta? nedumerirea lui spune totul.

— Ești sigur că nu ne poate auzi absolut nimeni aici? întreb ușor nesigură și încă reflectez la ideea de a-i spune adevărul sau măcar jumătate din el.

— Da, fetița mea! Christina, poți să vorbești cu mine, sunt tatăl tău, afirmă îngrijorat și mă îndeamnă să-l privesc, ridicându-mi bărbia cu degetele.

— Chiar și dacă e pe viață și pe moarte? întrebarea mea îl pune în alertă și pot să observ cu ușurință groaza din ochii săi.

În momentul acesta mă tem, dar nu pentru mine, pentru că aș fi mult prea egoistă să gândesc așa, ci mă tem pentru viața Emmei și mai mult decât o făceam deja. Timpul se scurge repede și nu știu unde e sau cum se simte. Dacă e tratată bine sau își bat joc de ea, însă nu am de gând să o las acolo, am să lupt și am s-o scot de oriunde ar fi.

— Mai ales dacă e pe viață și pe moarte, Christina! pune accent pe numele meu.

Mă lipesc mai bine de peretele de metal al liftului şi vorbesc în final.

— Olivia şi Emanuel au răpit-o pe Emma şi pe iubita ei, Kyle. L-au ameninţat pe Augustin când a fost la secţia de poliţie, că dacă nu se desparte de mine în cel mai scurt timp şi nu acceptă să lucreze pentru ei, Emma şi Kyle vor muri, însă ca să-i grăbească decizia şi să vadă că nu glumeşte, au omorât-o pe Kyle. Aşa că s-a despărţit de mine atunci şi chiar dacă nu a vrut să-mi spună toate acele cuvinte, a fost nevoit s-o facă şi asta doar din cauză că Olivia era prezentă, fiind avocata lui din oficiu şi a filmat tot, apoi mai târziu m-am trezit într-o casă la marginea oraşului. Augustin era deja acolo, iar pe mine m-a dus Happy câteva minute mai târziu. Acolo mi-a spus Augustin tot adevărul, apoi s-a pus în genunchi în faţa mea şi a început să rostească câteva cuvinte, tăindu-se în palmă, apoi mi-a făcut şi mie la fel, îndată ce m-am pus în genunchi şi am rostit aceleaşi cuvinte, turui totul fără ca măcar să suflu vreun pic şi respir uşurată că i-am spus ceea ce s-a întâmplat până acum.

— Acum înţeleg de ce mi-a spus că voi afla la momentul potrivit şi de ce dorea să ştie cine altcineva mai e implicat în jurământ, bolboroseşte Dominic ca pentru el cuvânt după cuvânt şi mă uit nedumerită în direcţia sa.

— Ce vrei să spui?

— Voi n-aţi rupt jurământul, ci l-aţi făcut mai puternic decât a fost, unindu-vă sufletul şi inima, rosteşte cuvintele atât de mândru şi îi dau dreptate. Voi aţi devenit un întreg mult mai puternic.

Suntem mai legaţi ca niciodată, suntem două inimi ce bat ca una, două suflete ce se întregesc şi nu mai pot fi despărţite nici când moartea va pune stăpânire pe corpurile noastre îmbătrânite.

— Dar, te rog, tată, ca tot ce ai aflat acum să rămână aici, nimeni nu trebuie să ştie... încă. Totul trebuie să fie ca şi cum eu şi Augustin n-am mai fi împreună, altfel Emma moare şi nu vreau asta, îl rog cu ochii în lacrimi şi simt acum puternic nevoia de a fi în braţele lui Augustin.

Oh, îngerul meu nebun, pe unde ești? Sper că ești bine, spun în sinea mea cu gândul la el și-mi revin repede în fire, acum că liftul se pune din nou în mișcare. Trag breteaua genții pe umăr și pășesc în holul imens, cu Dominic pe urmele mele. Înaintez mai împăcată în suflet și mă opresc în fața ușii. Aceasta se deschide înainte ca eu să apuc să-mi așez mâna pe clanță, dezvăluind fața zâmbitoare a lui Alyah. Nu prea o cunosc atât de bine pe iubita tatălui meu, dar din câte am auzit de la ceilalți și de la Augustin, e o tipă chiar de treabă și în tot acest timp a avut grijă de el.

— Christina, îmi pare bine să te revăd, entuziasmul cu care mă primește mă face să mă simt bine primită și mă îmbrățișează cu căldură. Camera ta e deja pregătită cu tot ce-ți trebuie, mă pune la curent și zâmbesc. Și îmi pare rău pentru ce ai pățit, draga mea. Dacă simți nevoie să te descarci, să spui ce ai pe suflet, eu...

— Alyah! o atenționează Dom numaidecât și îi mulțumesc pentru asta.

Nu pentru că nu ar fi plăcut să te poți descărca cuiva, însă acum nu e timpul pentru așa ceva. În cel mult două ore trebuie să fiu la Maryse acasă și eu încă nu mi-am despachetat bagajele. Ajunsă în fața noului meu dormitor, îmi așez mâna pe clanță și deschid larg ușa, pășind în cele din urmă înăuntru. Trântesc geanta pe pat și mă așez lângă ea, așteptând ca tata să-mi lase restul bagajelor și să mă lase de una singură. Nu vreau ca el să vadă ce conține geanta pe care mi-a dat-o Augustin, altfel sutele de întrebări nu vor înceta să apară, iar eu nu știu ce să-i răspund. Trebuie să-i găsesc o ascunzătoare, dar unde? Ochii mei scanează fiecare colțișor al dormitorului și inspir adânc, încercând să găsesc un loc în care să pot ascunde geanta de Dominic și de ochii curioși ai altor persoane.

— Astea sunt toate, spune Dom într-un târziu. Dacă ai nevoie de ceva...

— Sunt bine, tată! Nu-ți face griji, mă descurc, îl întrerup, evitând un alt dialog ciudat între noi.

— Ăă... Eu şi Alyah vom ieşi puţin, sunt ultimele lui cuvinte, apoi iese val-vârtej, lăsându-mă de una singură.

— Bi... ne!

A fost puţin ciudat şi, deşi mi-ar mai fi plăcut să stau în compania lor, să-i cunosc mai bine, într-un fel mă bucur că ei pleacă. Asta îmi va oferi momentul oportun de a pleca fără prea multe explicaţii, pentru că ştiu sigur că altfel tata ar fi venit cu mine sau m-ar fi închis în dormitor. Mă ridic hotărâtă în capul oaselor şi încep să cotrobăi prin toată camera după un loc în care să pun conţinutul special al genţii de la Augustin, însă nimic. *Ce naiba mă fac?* îmi scarpin ceafa şi oftez prelung, mă uit în toate părţile, căzându-mi în cele din urmă privirea pe dulap. Sper să găsesc un loc cât de repede, altfel am dat de naiba. Deschid larg uşile dulapului şi încep să caut un loc în care să ascund geanta; în cele din urmă dau peste o porţiune din fundul dulapului ce sună a gol. Bat din nou în lemnul masiv şi aud acelaşi gol ca acum un minut. Ating cu degetele suprafaţa acestuia şi îndată ce găsesc de unde se deschide, înghit în sec. Apăs puţin mai tare în partea din dreapta şi odată ce se aude un clic, împing uşiţa în stânga şi mi se dezvăluie conţinutul acestuia.

— O agendă?! gândul meu nebun iese fără niciun efort pe buze şi îmi mijesc mai bine ochii.

O scot cu grijă şi o întorc pe toate părţile, privind nedumerită coperta simplă şi neagră pe care o are. *Ce caută o agendă aici?* mă întreb în sinea mea şi mă aşez pe marginea patului, începând să o răsfoiesc. Sunt destule pagini datate cu zile, luni şi ani diferiţi, dar al cui e? Inspir adânc şi deschid agenda la o pagină anume.

„23 Iunie 1997

Sunt trei zile de când te-ai născut frumoasa mea. Ochii tăi luminoşi, iar zâmbetul pe care-l porţi în fiecare clipă, mă face până şi pe mine să zâmbesc. Mă bucur că te-am putut aduce pe lume, micuţul meu bobocel de trandafir. Eşti tot ce mi-am dorit, iar fratele tău, Mario, nu încetează să

te mai soarbă din priviri. Spune constant că dacă vreun băiat s-ar lega de tine, i-ar rupe picioarele fără ca măcar să clipească. Ești un bobocel ce va înflori într-un trandafir maiestuos..."

Oh, Doamne! Acesta e jurnalul personal al mamei, constat și-mi simt inima bubuind în piept, în timp ce mâna mea se duce spre chip și încerc să-mi țin lacrimile în frâu. Sunt gândurile ei încă de când m-am născut, dar și cu mult înaintea lui Mario, ajungând până în ziua în care l-a cunoscut pe tata. Doamne, am s-o cunosc pe mama așa cum era ea, dar acum vreau să aflu altceva. Încep și răsfoiesc paginile în speranța că voi găsi motivul pentru care s-a sinucis, așa că dau filă după filă și mă opresc în cele din urmă la:

„15 Iulie 2002

Sunt trei săptămâni de când frumoasa mea fetiță a fost răpită din parcul în care o duceam de fiecare dată ca să se joace. Acolo unde am plantat trandafirii de un roșu spre negru pentru a înfrumuseța locul. Îi adoră atât de mult, încât ori de ori mergem în acel loc, îmi culege câte unul și mi-l aduce în dar. Doamne, fetița mea, unde ești? Nu vreau să cred că te-am pierdut, pentru că asta mi-ar sfâșia de tot inima. Pentru că te-am dorit atât de mult, încât fără ca tatăl tău să știe am făcut tratament după tratament doar ca să pot rămâne din nou însărcinată.

Când mi-a spus doctorul că s-ar putea să nu mai pot face copii, deoarece aveam un chist pe ovarul drept, am crezut că-mi pică cerul în cap. N-am vrut să accept lucrul acesta și am căutat împreună cu doctorul Ricardo Morales un tratament, chiar după ce mi-am extirpat chistul ce-mi dădea dureri de cap. Câțiva ani mai târziu am rămas din nou, dar acum că te-am pierdut, simt că o parte din mine a murit. De ce? De ce a trebuit ca viața să mi te ia, copila mea? Tocmai acum când tu și Augustin v-ați cunoscut puțin mai bine..."

Eu şi Augustin ne cunoaştem, încă de când am fost copii?! De ce nu-mi aduc aminte de asta? Dar oare el îşi aduce aminte? Perioada aceea a copilăriei mele încă e în ceaţă şi oricât aş încerca să-mi aduc aminte acum, nu pot. Sunt alte lucruri care-mi ocupă mintea, cum ar fi Emma, dar tot îmi doresc să aflu motivul pentru care mama s-a sinucis. Inspir adânc şi răsfoiesc din nou paginile jurnalului, întorcând filă după filă şi ajung la ultima pagină datată. Foaia împăturată pe care o găsesc aici îmi dă de gândit, aşa că o despătur cu grijă, şi găsesc în ea o şuviţă de păr prinsă cu o panglică roşie iar asta mă îngrozeşte. Pun jurnalul şi şuviţa deoparte şi încep să citesc ceea ce e scris pe acea foaie ce pare îmbătrânită de timp.

„Dacă vrei să-ţi mai vezi fetiţa în viaţă, va trebui să faci un mic sacrificiu. Cum se spune: viaţă pentru viaţă? Da, cred că aşa se spune, aşa că îţi las aici o şuviţă din părul ei ca să ştii că fetiţa ta trăieşte, dar dacă nu faci acest sacrificiu, mă văd nevoit să ţi-o trimit bucăţi înapoi.

Crescent Lane numărul 50, e o mică fabrică abandonată chiar la marginea de sud a oraşului.

Şi încă ceva...

Fără poliţie, altfel îţi omor fiica fără să clipesc şi am s-o îngrop unde n-o va mai găsi nimeni, niciodată."

Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred, spun în sine mea şi-mi astup gura cu palma aproape plângând şi chiar dacă încerc să mă ţin tare, mi-e greu. Înghit cu dificultate nodul ce mi s-a acumulat în gât şi mă gândesc la mama care n-a murit pentru că aşa a simţit nevoia, ci a fost împinsă de la spate ca să se sinucidă. Asta e dovada clară că cineva ne vrea răul, întotdeauna ni l-a vrut. Dar cine? Îmi şterg fugitiv lacrimile ce-mi curg de câteva secunde şi iau jurnalul în mâinile mele şi încep să citesc ultima pagină datată.

„5 Iulie 2004

Sunt doi ani de când fetița mea dragă nu mai este lângă noi și chiar dacă încerc să fiu puternică, câteodată simt că nu mai pot. Mă ascund tot timpul de Dom, de Mario și plâng atunci când nu mă vede nimeni, pentru că dorul de micuța mea Christina e mare și nu vreau să-i mai neliniștesc și mai mult decât sunt. Azi am primit o scrisoare ce m-a făcut să încremenesc, dar în același timp și să mă liniștesc. Fetița mea trăiește. Oh, Doamne! Trăiește, însă nu știu pentru cât timp, dar tot ce vreau e să o salvez și să vină acasă. Știu că ceea ce voi face e de neiertat, mai ales în ceruri, dar sper... sper ca ea să mă ierte într-o bună zi. Asta dacă va avea curajul să o facă.

Măcar așa puțin...”

Nu mai pot să citesc, e prea dureros. Mama s-a sacrificat ca să mă salveze, însă a murit degeaba pentru că acasă am ajuns doar acum, după mulți ani și cred că singura persoană care știe mult mai multe decât a lăsat să se vadă, e însuși Paul. Acum motivul meu de a-l vizita e mult mai mare decât a fost la început. Nemernicul acela știe cine i-a trimis mamei acea scrisoare și dacă nu-mi va spune, am să-l oblig să-mi spună. Inspir adânc și-mi șterg lacrimile fugitiv, pentru a nu știu câta oară, apoi pun șuvița de păr și scrisoarea pe care a primit-o mama înapoi în jurnal și-l las deoparte pe pat. Mă ridic de pe marginea acestuia, mă întind puțin ca să mă dezmorțesc și încep să pun în compartimentul secret din fundul dulapului ceea ce conține geanta de la Augustin.

— Ce naiba? spun în gura mare, de îndată ce dau peste o pereche de cătușe pe fundul genții.

Nici nu vreau să știu de când sunt alea acolo, dar tocmai mi-au dat o idee. Trebuie să mă întâlnesc cu Augustin, oricât de riscant ar fi. Bag mâna în buzunarul din față a blugilor și scot telefonul, și-mi aduc aminte de mesajul ce l-am primit acum jumătate de oră și realizez că mesajul era de la Augustin. Îmi simt sufletul pe jumătate pierdut acum că el e în altă parte iar eu aici.

„Când soarele E pe cer în miază-zi, uiTă-te sprE nord şi mă vei găsI, daCă nici acolo nU sunt, aşază-ţi mâna în dreptul inimii şi Simte-o Bătând."

Citesc încă o dată mesajul de la Augustin şi nu înţeleg ce e cu literele mari, aşa că mă îndrept spre noptiera de lângă pat şi deschid sertarul, căutând acum după un pix şi o foaie. După multe căutări, reuşesc să găsesc un pix şi o foaie şi încep să scriu pe aceasta literele scrise cu majuscule, încercând să deslușesc mesajul.

— E, T, E, I, C, U, S, B, spun cu voce tare literele şi ceva îmi pare cunoscut după felul în care sună fiecare.

Nebun incurabil, te ador! spun în sinea mea şi zâmbesc de îndată ce îmi dau seama ce cuvânt e şi acum îmi doresc şi mai mult să-l văd pe nemernicul meu adorabil. Mi-a scris „Te iubesc" ascuns într-un alt mesaj. Las foaia şi pixul deoparte şi bag perechea de cătuşe în buzunarul din spate a blugilor, apoi iau permisul fals de conducere, cheile, jurnalul mamei şi tot ce-mi mai trebuie şi ies din dormitor, îndreptându-mă spre ieşirea din apartament, nu înainte de a-i trimite un mesaj lui Augustin.

„Ştiu că e riscant, chiar şi mesajul acesta, dar trebuie să te văd urgent. E vorba de moartea mamei mele, Augustin. Am găsit ceva ce nu pot să-i arăt tatei."

Bag telefonul în buzunar, acum că i-am trimis mesajul şi ies val-vârtej din apartament, închizând uşa în urma mea, ca în final să mă îndrept spre maşina ce-am parcat-o în faţa blocului. Trebuie să ajung cât mai repede la sediu şi să vorbesc cu Happy. Nu pot să-l las pe Augustin să facă totul de unul singur, pentru că asta ar însemna să fiu mult prea egoistă chiar dacă îl înţeleg. A făcut prea multe de unul singur şi a suferit enorm, dar acum e timpul ca toate astea să se schimbe.

Accelerez și mă îndrept spre sediu. Mă simt de parcă aș încălca câteva reguli, ceea ce și fac, dar puțin îmi pasă dacă am să fiu arestată după toate astea, cât îmi pasă să-l opresc pe Augustin să facă vreo prostie colosală. Știu că trebuia să-l opresc de azi-dimineață, dar am vrut să-i arăt că-l înțeleg, că-i sunt alături, dar cred că trebuia să procedez altfel. Acum am să fac ceea ce trebuie. Virez, puțin cam forțat, tăind în același timp calea altor două mașini și încerc să mă mențin cu capul pe umerii, de preferat înainte să fac vreun accident și să sfârșesc în vreun scaun cu rotile. După alți cincizeci de metri virez din nou spre stânga și o iau pe Crown Avenue în sus cu destinația: sediu.

Sper să fie acolo! Sper să fie acolo, mă rog în sinea mea și schimb din nou viteza. În câteva minute ajung în fața sediului cu inima bătându-mi puternic în piept și parchez destul de strâmb fix la intrarea principală. Opresc motorul și ies cu totul din mașină, nu înainte de a lua jurnalul mamei cu mine. Nu pot să-l las pe tata să vadă jurnalul, altfel inima lui ar fi la pământ. Ajunsă în sediu, nu mă uit pe unde merg și mă lovesc de un piept tare și aproape că mă dezechilibrez, dar mă simt prinsă la timp și pusă înapoi în capul oaselor.

— Unde arde? mă întreabă Arman amuzat.

— Trebuie să o găsesc pe Happy. E cam urgent!

— E în sala tehnică cu Alex, îmi indică locul în care e. Nu cred că ar..., dă să mai spună ceva, dar puțin îmi pasă.

Happy e singura care știe unde e Augustin acum, așa că ajunsă în fața camerei tehnice, intru ca nebuna înăuntru și-i găsesc sărutându-se. Da, cred că despre asta a vrut Arman să mă avertizeze, înainte s-o tulesc aici. Suflu puternic printre buzele întredeschise și o prind pe Happy de braț, spunând către Alex:

— Ți-o aduc imediat înapoi, dar am nevoie de ea acum.

— Christina, ce-i cu tine aici? mă întreabă Happy surprinsă de prezența mea, dar nu-i răspund și o trag după mine într-o altă cameră.

— Unde e Augustin? o întreb direct acum că suntem doar noi două, dar tot ce primesc e un oftat prelung şi un scărpinat pe ceafă. Happy! mă uit la ea insistent.

— Christina, eu...

— Happy, e foarte important. E vorba de mama, a fost împinsă de la spate să se sinucidă, iar asta explică totul, turui cuvintele fără să-mi mai pese de nimic şi-i arăt jurnalul din mâinile mele. Tot aici spune că eu şi Augustin ne cunoaştem de când am fost copii. Trebuie să-l găsesc înainte să facă vreo prostie.

— Christina, el întotdeauna a făcut totul de unul singur, scutindu-ne pe noi de toate. Ori de câte ori am încercat să-l ajutăm, ne-a dat la o parte şi ne-a spus să nu ne băgăm că rezolvă el totul. Nici nu ştiu de câte ori s-a pus în pericol şi chiar dacă îi datorez multe, eu... Aşa e el, niciodată nu a vrut...

— Nu crezi că e timpul să-l facem să înţeleagă că nu e singur, că-i suntem alături? o întrerup. Suntem cu toţi în asta, nu doar el, aşa că fie cu ajutorul vostru, fie fără ajutorul vostru, n-am de gând să-l las să ducă toată povara asta de unul singur, Happy. Am fost o proastă că am plecat azi-dimineaţă, însă acum am să îl leg la propriu de mine şi am să lupt alături de el, rostesc hotărâtă de ceea ce vreau să fac şi dau să plec, dar glasul ei mă opreşte.

— E în sala de trageri, a ajuns acum o oră, mă anunţă. Nu ştiu exact ce vrea să facă, dar ai grijă, în momente ca astea e...

— Nu-ţi face griji pentru mine, Happy. Tu doar anunţă-i pe toţi de ceea ce s-a întâmplat până acum, eu mă duc după Augustin.

Nu mai aştept ca Happy să-mi confirme dacă va face aşa sau nu şi mă îndrept cu paşi repezi spre sala de trageri, fără ca măcar să-i iau pe restul în seamă. Nu pot acum, nu când totul e într-un risc maxim, deşi ştiu că mă privesc ciudat, eu n-am de gând să renunţ. Ajung destul de repede şi mă opresc în faţa uşii, gâfâind apoi încerc să mă adun cât pot de mult şi intru în sala de trageri, căutându-l pe Augustin cu privirea.

E la punctul cinci și-și încarcă arma, pregătindu-se să tragă la țintă. Fără să mai stau pe gânduri scot din buzunarul din spate al blugilor cătușele și le desfac, legându-mi-le apoi de încheietura stângă o parte a acestuia și cealaltă o leg de mâna lui dreaptă, captându-i total atenția asupra mea.

— Micuțo, ce faci? mă întreabă nedumerit, ridicând mâna în aer, însă o trage și pe a mea în același timp.

— Ce trebuia să fac de la bun început, să te leg și la propriu de mine, îi răspund sincer, privindu-l în ochii.

Știu că-și va ieși din minți, dar n-am de gând să dau înapoi. Bag repede cheia în buzunarul din spate al blugilor, înainte să observe și aproape că-mi țin respirația. Inspiră adânc pe nări, vizibil nervos și-și strânge buzele într-o linie apoi și le deschide și spune pe un ton răspicat:

— Christina, dă-mi cheia, îmi ordonă și simt nervozitatea din glasul lui urcând, dar tot nu dau înapoi.

— Nu! îi răspund hotărâtă. N-am de gând să te las să faci totul de unul singur. Am fost o proastă că te-am ascultat și am plecat, nu...

— Chiar nu înțelegi, nu? Nu vreau să te pierd, încăpățânată mică ce ești, dar dacă n-o fac singur, Emma moare, tună către mine și chiar dacă îmi simt inima bubuind în piept, tot nu dau înapoi. Christina, dă-mi cheia, nu mă face să fac ceva...

— Oprește-te, la naiba! mă răstesc la el. Încetează să crezi că poți face totul de unul singur, pentru că nu ai cum, încerc din răsputeri să-l fac să înțeleagă. Nu...

— Întotdeauna am făcut totul de unul singur, pentru că n-am vrut să-i implic și pe ceilalți și să le distrug viața, mă întrerupe, privindu-mă nervos și înghit în sec. Chiar dacă te iubesc al dracului de mult, n-am nevoie să vii tu ca să-mi spui ce trebuie să fac și ce nu, mârâie către mine, dar rămân ferm pe poziții chiar dacă îmi vine să o iau la fugă. Cred c-am făcut o greșeală aseară când..., știu exact ce vrea să spună chiar dacă e la nervi, dar nici el nu o crede, la fel ca mine. Christina, dă-mi cheia!

— NU!

— Nu mă face s-o spun de două ori, Christina! mârâie printre dinţi şi pot simţi nervozitatea pe care o emană prin toţi muşchii.

— Iar răspunsul meu e tot NU! Nu-ţi dau drumul, pentru că nu eşti singur. Nu trebuie să lupţi de unul singur...

— Christina! mă atenţionează şi mă simt izbită la propriu de unul dintre pereţii sălii de trageri, făcându-mă să-mi pierd suflul pentru o secundă.

Eram destul de conştientă că asta avea să se întâmple, dar dacă nu aş fi făcut-o, l-aş fi pierdut pe veci. E atât de încăpăţânat, exact ca mine, dar îmi iubesc nebunul aşa cum e şi de aceea nu-l pot lăsa să facă asta.

— Te iubesc prea mult ca să te las să lupţi de unul singur, glasul meu sugrumat, de abia se aude printre micile guri de aer ca să pot respira. Tu lupţi, lupt şi eu! Tu cazi, cad şi eu! Tu mori, mor şi eu! Asta înseamnă jurământul pe care noi l-am făcut, Augustin. N-am de gând să te pierd din cauză că eşti prea încăpăţânat. Auzi? urlu la el, în timp ce îl lovesc cu pumnii în piept şi mă priveşte încremenit. Te quiero mucho, mi ángel!

Mă priveşte în ochi atât cu groază, cât şi cu iubire şi ştiu că-mi dă dreptate, altfel ar fi spus de mult ceva. Însă tot ce face e să-şi umezească buzele cu limba, dându-mi un impuls nebun să i le gust şi-mi muşc buza de jos, în timp ce îi prind gulerul tricoului în pumnii mei micuţi. Îl trag spre mine şi-mi zdrobesc buzele de ale sale, sfârşind prin a-l săruta cu pasiune. Îi simt degetele de la mâna liberă, înfigându-se în părul meu şi adânceşte şi mai tare sărutul, de parcă ar vrea să mă înghită cu totul, dar se opreşte şi-şi sprijină fruntea de a mea, luându-mi faţa între palmele sale.

— Eşti atât de încăpăţânată şi de nesăbuită, micuţo! Ce mă fac eu cu tine? mă priveşte adânc în ochi preţ de câteva secunde, apoi mă trage în braţele lui. Nu regret că am făcut jurământul, micuţa mea, doar că...

— Nu ești singur, Augustin! Nu trebuie să lupți de unul singur întotdeauna, vorbesc de îndată ce-și ridică privirea și și-o ațintește spre a mea. Ai o echipă de nebuni în spate și încă o nebună la tine în brațe. Chiar crezi că te-aș fi lăsat singur? întrebarea mea îl face să zâmbească.

— Afurisită mică ce ești! mă dojenește și zâmbesc cu gura până la urechi. Tot nu scapi fără să-ți înroșesc fundul ăsta sexy al tău, după ce trec toate, mă amenință jucăuș și chicotesc mulțumită că am reușit ce mi-am dorit.

Poate să-mi înroșească fundul cât vrea mai încolo, nu-mi pasă. Tot ce-mi pasă acum, e faptul că l-am făcut să înțeleagă că nu e singur, că mă are pe mine și restul echipei. Împreună suntem mai puternici și doar așa putem lupta contra oricui. Îmi sărută scurt buzele și mă privește din nou, dar de data aceasta dă peste ochii mei plini de durere. Nu mai pot ține durerea asta în suflet, știind că mama s-a sinucis din cauza că cineva i-a cerut s-o facă, doar ca să mă salveze pe mine.

— Mama nu s-a sinucis pentru că-mi ducea dorul, ci pentru că a fost împinsă de la spate s-o facă, doar ca să mă aducă pe mine acasă, mărturisesc ceea ce știu și ceea ce mă apasă acum pe suflet și-l observ, privindu-mă a nu știu câta oară cu ochii cât cepele.

— De unde ți-a...?

— Am dovada, Augustin! spun, întrerupându-l. Când încercam să ascund de Dominic geanta pe care mi-ai oferit-o, am căutat un loc cât mai ascuns și tot ce am găsit, a fost compartimentul secret din fundul dulapului, din camera în care stau acum. Acolo mama și-a ascuns jurnalul personal și cred că tata nu știe de el, așa că l-am răsfoit, dorindu-mi cu ardoare să aflu motivul pentru care mama s-a sinucis și l-am aflat. Însă, am mai aflat un lucru, că noi doi ne cunoaștem încă de când eram copii, că ne-am întâlnit față în față, înainte ca eu să fiu răpită, continui să turui cuvânt după cuvânt. Spune-mi că nu...

— Oh, mi chiquita! mă întrerupe din nou, dându-mi după ureche o şuviţă rebelă. M-ai intrigat încă de când am fost copii, aşa micuţă cum erai, simţind o conexiune stranie între noi. Nu am o explicaţie anume pentru asta, însă, după ce ai fost răpită, cu cât timpul trecea mai mult, cu atât mă maturizam, mă schimbam, dar încercam să menţin vie amintirea chipului tău, dar tot ce mi-a rămas în gând, au fost ochii tăi şi nimic mai mult. I-am visat noapte de noapte, micuţo, până în ziua în care te-am cunoscut şi am simţit din nou acea conexiune stranie între noi, exact cum am simţit-o când am fost mici! îmi mărturiseşte sincer.

— Ai ştiut încă de atunci cine sunt? îl întreb uşor nesigură, simţindu-mi inima bubuind în piept şi-l privesc în ochi.

— Nu, micuţo! Însă acea conexiune m-a făcut să-mi pun un milion de întrebări la care n-am găsit niciun răspuns, aşa că am început să-mi doresc să te cunosc mai bine, chiar dacă m-am comportat ca un nemernic în multe dăţi.

Cuvintele lui sincere îmi demonstrează că pot avea încredere în el, indiferent de situaţie. Se pare că nu doar părinţii noştri ne-au vrut împreună, ci şi viaţa, oferindu-ne mai întâi obstacole pe care să le trecem pentru a ajunge unde suntem acum. Îndată ce ne despărţim din îmbrăţişare, iau jurnalul mamei, care nu ştiu când a ajuns pe jos, apoi îmi împletesc degetele cu ale lui Augustin şi păşim cu încredere spre sala mare a sediului. Nu ştiu dacă Happy le-a spus şi celorlalţi toată situaţia în care suntem. Ajunşi în încăperea imensă, ne oprim. Privesc spre cei adunaţi şi zâmbesc, strângând mâna lui Augustin în a mea şi îmi întorc privirea spre el.

— Ţi-am spus că nu eşti singur, dau glas gândurilor mele, în timp ce desfac cătuşele şi-l observ, zâmbindu-mi cu subînţeles apoi se întoarce spre echipa lui nebună şi urlă:

— Dac-aţi terminat cretinilor să vă holbaţi la noi ca la nişte bibelouri într-o vitrină, să trecem la treabă, mârâitul specific al unui demon scăpat din lanţuri mă face să zâmbesc şi mă bucur că şi-a revenit. Alex, vreau să cauţi orice

informație despre Dimitri Valkov și să-mi dai raportul cât se poate de repede. Se pare că e destul de important pentru Emanuel și nu înțeleg de ce.

— Mă ocup chiar acum, îl anunță și rămân surprinsă de agilitate cu care tastează Alex.

— Am știut eu că vor fi bune la ceva cătușele alea, se aude glasul lui Happy și acum realizez cine le-a pus în geantă. Le-ai folosit destul de bine, îmi spune, privindu-mă. Ce? îl privește acum pe Augustin. Ai meritat-o! Trebuia să te pună cineva la punct și știam că doar ea o să poată face așa ceva, așa că ar trebui să-mi mulțumești, nu să mă dojenești.

— Am eu ac de cojocul tău, o amenință amuzat Augustin. Cât despre tine... vorbește din nou, întorcându-și privirea spre mine. Să nu crezi că scapi nepedepsită, mă anunță și încerc să-mi dau seama ce-i poate trece prin cap, dar renunț. Astea rămân la mine, știu exact ce voi face cu ele, continuă să vorbească amuzat, dar și ușurat – asta cred – referindu-se acum la cătușele cu care l-am legat.

Deblochez telefonul și constat că e deja târziu și mai mult ca sigur Maryse se întreabă pe unde naiba sunt de nu mai apar. Trebuie s-o fac și pe asta. Inspir adânc și încerc cumva să mă fac nevăzută, dar mă simt prinsă de braț și întoarsă cu totul spre sursă, sfârșind în brațele demonului ce-și iubește îngerul promis. Însă doar demon nu e în ochii mei, ci mai degrabă îngerul meu nebun!

— Unde crezi că mergi? mă ia tare.

Inspir adânc pe nări și știu că nu-i pot ascunde asta, oricum va afla, cred că e mai bine să-i spun eu decât altcineva.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Maryse. Am rugat-o să mă ducă să-l văd pe Paul, la închisoare, îi răspund sincer și pot să jur că-i ies ochii din orbite.

— Ce-ai făcut? urlă cât îl țin plămânii – vocea lui se aude în tot sediul, captând atenția tuturor – și tresar. Omul acela ți-a făcut mult rău și tu vrei să mergi să-l vizitezi? mârâie nervos. Nici nu mă gândesc, îmi taie tot elanul; m-am așteptat la asta.

— Augustin, trebuie! Trebuie să aflu ce ştie, trebuie să...

— Christina, nu mă face să te leg de ceva şi să te ţin acolo, pentru că sunt în stare! mă atenţionează, dar oricât aş vrea să nu procedez aşa, tot trebuie să merg.

— Paul ştie cine i-a trimis mamei biletul prin care i-a cerut să se sinucidă, Augustin! mă răstesc la el, captând încă o dată atenţia tuturor. Mama s-a sinucis crezând că aşa îmi vor da mie drumul, însă nu s-a întâmplat aşa cum trebuia să se întâmple, de aceea trebuie să-l văd, ca să aflu adevărul. Te rog, înţelege-mă, nu vreau ca mama să fi murit degeaba, îl implor. Doar trebuie să ai încredere în mine!

Fără niciun răspuns şi fără să-i mai pese de tot ceea ce e în jurul nostru, mă trage în braţele lui şi-mi spune:

— Am încredere în tine, micuţo! Dar ai grijă de tine, omul acela e în stare de orice.

— Voi avea, îţi promit. Dacă nu, poţi să mă pedepseşti cum vrei tu, îi spun, privindu-l pe sub gene şi-mi muşc buzele.

— Afurisită mică, crezi că ai scăpare? Încă tot trebuie să te pedepsesc pentru nebunia de azi, îmi promite şi chicotesc, însă n-am de gând să-i spun că după ce ies de la Paul, mă duc s-o caut pe Emma.

Nu ştiu cât timp mai are, dar trebuie să o scot, de oriunde naiba e acum şi n-am de gând s-o mai las singură.

— Augustin, glasul lui Alex se aude şi ne întoarcem privirea spre el.

Cu siguranţă a aflat ceea ce voia Augustin să ştie despre un anume Dimitri Valkov, dar eu trebuie să plec. Îl prind de braţ pe nemernicul din faţa mea şi-l opresc, înainte să dispară din raza mea vizuală şi-i întind jurnalul.

— Ascunde te rog jurnalul de tata. Cu problemele pe care le are cu inima, nu e tocmai ok să ştie de ce s-a sinucis mama. Nu până nu aflu ceea ce vreau să ştiu, Augustin! îl rog.

— Şi Mario? mă întreabă deodată şi realizez că am uitat de fratele meu.

— Dacă trebuie, spune-i. Dacă nu, lasă-mă să vorbesc eu cu el, îl rog şi încuviinţează din cap.

Oh, Doamne, Mario! Nici nu vreau să-mi imaginez cum va reacţiona fratele meu, atunci când va afla adevărul după ce se întoarce de la Washington.

— Te vreau întreagă înapoi, altfel îţi tăbăcesc fundul acela sexy al tău până ţi-l fac roşu, glasul lui Augustin mă scoate dintre gânduri şi îmi vine să zâmbesc doar gândindu-mă la ce mi-a spus.

Au început să-mi cam placă palmele lui peste fundul meu, într-un fel sunt destul de excitante, făcându-mă să-mi doresc să sar pe el sau el pe mine. Of, Doamne! Oftez în sinea mea şi îmi bifez în minte ca după ce scăpăm de toate astea, să-mi iau inima în dinţi şi să fiu eu cea care domină. deşi nu ştiu cât de bine o să-mi şi iasă.

— De parcă n-o faci de fiecare dată, îl iau peste picior, zâmbindu-i.

— Nu mă tenta, micuţo! oftează în cele din urmă şi îşi aţinteşte privirea prin încăpere. Andy, strigă, acum că-l observă şi trebuia să-mi dau seama că n-o să mă lase să merg de una singură. De păţeşte ceva, îţi garantez că-ţi voi rupe atât picioarele, cât şi mâinile şi ţi le dau să le mănânci la cină, îl ameninţă, dar Andy arată de parcă i-a intrat pe o ureche şi i-a ieşit pe cealaltă.

— Bine, bine, cum spui tu! îl expediază. Hai, bobocel! Pe cine trebuie să omorâm? Andy îşi întoarce privirea spre mine şi-şi aşază braţul pe după gâtul meu, trăgându-mă spre ieşirea din sediu.

— Andy! tună Augustin din spatele nostru, dar cred că lui Andy îi cam face plăcere să-l aţâţe, altfel nu-mi explic comportamentul bizar pe care-l are.

— Calmează-te, gorilă! Îmi ţin mâinile acasă, spune şi-şi ridică mâinile în aer, făcându-ne nevăzuţi; Suntem în parcarea sediului şi ne îndreptăm spre maşina cu care am venit. Wow, mă miră că s-a despărţit de ea! exclamă surprins şi aproape că îmbrăţişează maşina.

— Am impresia că-ţi cam face plăcere să-l scoţi din minţi pe Augustin, constat cu privirea aţintită către Andy şi-i arunc cheile de la maşină. Ce? îl întreb, văzându-i mutra nedumerită. Nu vreau să conduc, nici măcar nu am un permis cum trebuie şi pe deasupra nici şcoala de şoferi.

— Un permis fals nu e un capăt de lume. Mai ai multe de învăţat, bobocel! mă ia peste picior. Şi oricum, cineva trebuie să-i reamintească nebunului că are o iubită bestială şi că trebuie să ţină bine de ea, spune, făcându-mă să-mi întorc privirea spre el, în timp ce bagă cheia în contact şi pornim în trombă din parcare.

Scot telefonul şi încep să-i scriu lui Happy, în speranţa că nu a uitat să-mi trimită înregistrarea cu Emma, pe care Olivia i-a arătat-o lui Augustin când a fost la secţia de poliţie. Precis că Paul ştie unde se află locul acela. Sunt sigură de asta.

— Christina, sunt brusc zgâlţâită şi mă întorc cu totul în scaun, spre Andy.

— Ce naiba ai? mă răstesc la el.

— Voiam să te întreb unde trebuie să ajungem, dar ai adormit, mă pune la curent cu ce s-a întâmplat în aceste câteva minute şi nu-mi dau seama când ochii mei s-au închis.

Inspir adânc şi mă fac mai comodă în scaun.

— La Maryse acasă, acolo trebuie să mergem, îi răspund, iar el schimbă viteza într-o fracţiune de secundă şi o ia pe prima la dreapta.

Sunt mai obosită decât am crezut, dar nu am de gând să cedez până n-o văd pe Emma acasă. Ea nu a cedat în privinţa mea şi a fost un punct de sprijin de care m-am putut agăţa, pentru a ieşi la lumină. Acum ea are nevoie de acel sprijin de care să se agaţe, iar eu am să i-l ofer. În mai puţin de treizeci de minute parcăm pe aleea din faţa casei lui John şi o văd pe Maryse, care ne aşteaptă. Las geamul în jos şi îi fac semn să urce în maşină.

— Trebuie să ne grăbim, orele de vizită se termină în două ore, iar noi trebuie să ajungem în St George, State Island, ne pune la curent şi-mi simt mâinile tremurând.

— Stai, ce naib...

— Condu, Andy! mă răstesc la el fără să vreau.

Sunt al naibii de nervoasă din cauza întâlnirii cu Paul, iar Andy doar pune paie pe foc cu întrebările lui. Nu știu cum voi reacționa atunci când îl voi vedea pe Paul, dar trebuie să fiu puternică și să-i arăt că nu mă tem de el, altfel mă va călca în picioare așa cum și-a dorit de la bun început. Inspir adânc pe nări, apoi expir profund și-mi închid ochii preț de câteva minute, proptindu-mi capul de speteaza scaunului.

— Augustin știe unde trebuie să ajung, spun într-un târziu, deschizându-mi ochii și privesc înainte, acum că mașina e în mișcare. Trebuie să aflu..., încercarea mea de a spune ceva eșuează lamentabil și mă rezum mai bine la liniște. Doar condu!

Încerc să nu mă gândesc la cum ar fi fost viața mea fără toate astea de acum, fără Emma, fără tata, fără multe altele, dar fără nebunul meu, pentru că mai mult ca sigur ar fi fost monotonă și fără pic de culoare în ea sau mai bine spus, aș fi fost moartă și aruncată într-o ghenă de gunoi, undeva la marginea orașului, fără să-i pese cuiva.

— Am ajuns, glasul lui Andy îmi îndeamnă ochii să se deschidă și observ clădirea imensă, prevăzută cu un gard foarte înalt și sârmă ghimpată.

Când a trecut timpul și cum de am ajuns așa repede? mă întreb în sinea mea apoi scutur ușor capul și deschid portiera.

— Christina, nu trebuie să faci asta, mă imploră Maryse, oprindu-mă din drum.

— Trebuie, Maryse, altfel nu voi afla niciodată ceea ce îmi doresc să știu, îi mărturisesc sincer și simt că vibrează telefonul. Am nevoie să știu, altfel voi trăi toată viața cu unele întrebări fără niciun răspuns, iar golurile din mintea mea vor rămâne la fel, încerc să o lămuresc de ce fac asta și doar încuviințează din cap.

Îmi revin repede și-mi aduc aminte că am primit un mesaj, mai mult ca sigur e Happy. Sper că a reușit să sustragă video-ul de la Augustin, altfel nu știu cum voi afla ce vreau.

Scot telefonul din buzunarul din faţă al blugilor şi-l deblochez, apoi deschid mesajul cu inima bubuindu-mi în piept şi observ că pe lângă acesta, am şi un mesaj de la ea.

„Dacă află Augustin că ţi-am trimis asta, ai încurcat-o, de fapt, amândouă am încurcat-o"

Oricum am încurcat-o, dar acum nu mai e cale de întoarcere. Intru cu Maryse şi Andy pe urmele mele, în incinta închisorii. Privesc în jur şi tot ce văd sunt gratii, pereţii vopsiţi în gri, gardieni ce-mi oferă un fior de groază pe şira spinării şi înaintez prin poarta ce se deschide larg.

— Ridică-ţi mâinile şi depărtează-ţi picioarele, îmi ordonă unul dintre gardieni şi începe să mă percheziţioneze scurt, apoi îmi face semn din cap să intru şi fac întocmai, simţindu-mă puţin ameţită.

Gândul c-am să-l văd pe monstrul ce m-a torturat atâţia ani nu-mi face deloc bine, ba mai mult, mă îndeamnă să o iau la fugă în direcţia opusă, dar trebuie să o fac şi pe asta.

— Pe aici, ne spune un alt gardian, conducându-ne spre sala de vizite.

Aş vrea să pot să-l torturez, exact cum a făcut el cu mine, dar ce rost are? Eu nu sunt ca el, niciodată n-am fost, dar nici nu vreau să mă transform într-un monstru, torturând suflete nevinovate.

— Cred c-ar fi mai bine să mă aşteptaţi afară, le spun celor doi şi o observ pe Maryse, privindu-mă cu groază.

— Draga mea...

— Nici nu mă gândesc, se bagă şi Andy în discuţie. Vrei să mă omoare Augustin?

— Nu, mamă! mă întorc spre Maryse, ignorându-l pe Andy. Trebuie să fac asta de una singură. Trebuie să-l înfrunt şi să-mi înving demonii ce mă bântuie de luni de zile, altfel voi trăi tot restul vieţii în frică şi nu-mi doresc asta, dau glas gândurilor şi înghit în sec. Andy, dă-mi numărul de telefon, am o idee, mă întorc acum spre el şi-l fixez cu privirea.

— Ce vrei să faci? mă întreabă confuz, în timp ce facem schimb de numere și-l trec sub un alt nume, pentru ca planul pe care-l am să meargă.

— Ceva îmi spune că nu voi reuși din prima să aflu ceea ce îmi doresc, de aceea am nevoie de un plan de rezervă. Te voi suna când va fi momentul, dar trebuie să-mi faci jocul până la capăt.

— Am înțeles, șefa! mă strâmb la felul în care mă numește și-mi dau ochii peste cap, apoi mă întorc spre Maryse

— Fii puternică, fata mea! încearcă să mă încurajeze.

Aștept până se îndepărtează de tot, apoi mă așez pe scaunul din fața mea și privesc insistent spre ușa ce tocmai se deschide; îl observ pe Paul apropiindu-se cu pași lejeri de masa la care sunt. Îmi place că nu suntem într-un spațiu restrâns și că în jurul meu sunt și alți oameni, dar cred că dacă vrea să-mi facă rău, tot o va face fără să-i pese de ceilalți.

Mă privește cu un zâmbet ironic pe față și-și trage scaunul, odată ajuns în dreptul acestuia, așezându-se într-un final pe el.

— Când mi-au spus că am vizitatori, nu m-am gândit că fiica mea va dori să-și vadă tatăl, spune, zâmbind.

— Tu nu ești tatăl meu, Paul, niciodată n-ai fost. Așa că lasă prostiile deoparte, pentru că știu foarte bine faptul că știi exact de ce sunt aici, spun stăpână pe mine și-l străfulger cu privirea.

— Deci ai aflat, constată cu voce tare. Atunci nu avem nimic de povestit, îmi aruncă vorbele în față și dă să se ridice.

— Cine i-a trimis mamei mele scrisoarea prin care i-a cerut să se sinucidă? îl iau tare încă de la bun început, el se oprește și se întoarce cu totul spre mine.

— Ce te face să crezi c-am să-ți spun? mă întreabă, zâmbind batjocoritor.

— Cred că ai să-mi spui, de îndată ce vei asculta ceea ce am de gând să-ți propun. O înțelegere, să spun așa, vorbesc serioasă, dar îmi simt inima bubuind în piept și mă rog în sinea mea ca totul să iasă bine.

— Ce fel de înţelegere? mă întreabă gânditor şi ia loc din nou pe scaun.

— Sentinţa ta contra informaţiilor de care am nevoie, Paul! îi pronunţ numele, accentuându-l, să-i arăt că vorbesc cât se poate de serios, deşi sper din suflet să cadă în capcana ce i-am pregătit-o.

— Bine, să aud, mă îndeamnă cu un zâmbet satisfăcut.

— Vreau să ştiu cine a împins-o pe mama la sinucidere şi de ce, îl privesc în ochii. Spune-mi, Paul, asta dacă vrei să scapi mai uşor de sentinţa pe care o ai, îi trântesc cuvintele în faţă şi aştept.

Însă, felul în care mă priveşte, presupun că vrea să mă facă să ies din carapacea de dură pe care o afişez, dar n-am de gând să-i dau satisfacţia asta şi-mi încrucişez mâinile la piept, lăsându-mă moale în scaun şi-l privesc cu o sprânceană ridicată. S-o crezi tu că am să cedez. Paul inspiră adânc şi se lasă şi mai moale în scaun.

— Nu-i ştiu numele, niciodată nu s-a prezentat, dar nici n-am văzut-o vreodată la chip, însă după voce pot spune că avea în jur de patruzeci de ani. Tot ce mi-a cerut să fac, a fost să trimit scrisoarea aceea contra unei sume mari de bani, dar şi să asist la ceea ce urma mama ta să facă. Nu-ţi mai aduci aminte, copila mea? felul în care mă întreabă îmi îngheaţă şi sângele în vene. Erai şi tu acolo, îmi spune cu un zâmbet de plăcere pe faţă şi mă îngrozesc.

Nu, nu se poate! Îl privesc încă îngrozită şi tot ce zic e:

— Minţi, mârâi către el şi aproape că-mi vine să sar peste masă şi să-l strâng de gât.

Cum poate să-mi spună aşa ceva? Cum poate să-mi spună că am asistat la moartea mamei mele, când eu nici nu-mi aduc aminte. De fapt, sunt multe lucruri de care nu-mi aduc aminte şi asta e doar din cauza lui.

— N-am de ce să te mint, păpuşă. Chiar eu te-am scos cu forţa din beci şi te-am dus în acel loc, continuă să-mi mărturisească faptele lui, zâmbindu-mi batjocoritor.

Îmi strâng pumnii pe sub masă și oricât aș vrea să urlu la el, încerc să mă mențin calmă.

— Să zicem că te cred și e așa cum spui tu, de ce?

— Sincer, nu m-a interesat niciodată motivul, tot ce m-a interesat au fost banii și atât. Altceva? mă întreabă.

— Da, vreau să-mi spui unde se află asta, schimb brusc subiectul și-i arăt video-ul cu Emma, în speranța că-mi va spune ceea ce vreau să știu.

— Hmm, nu știu! mă minte.

— Haide, Paul, știu foarte bine că știi unde e situat locul acesta. Spune-mi ce vreau să știu și pe unde ar trebui s-o iau ca să nu fiu văzută și ai cuvântul meu că mâine vei ieși din închisoare, forțez puțin totul, dar nu mă dau bătută.

— Demonstrează-mi, îmi cere și deblochez telefonul chiar în fața lui, apelând numărul deja pregătit.

L-am rugat pe Andy să-mi dea numărul lui de telefon pentru a duce planul până la capăt, dar încă sper ca Paul să nu se prindă că totul e doar de fațadă, pentru a scoate informațiile necesare de la el și atât. Va putrezi ani buni în închisoare, o merită din plin.

— Am nevoie ca sentința lui Paul Hera să fie anulată, iar de mâine să fie un om liber, spun cât pot de serioasă, făcându-l pe Andy să-mi joace jocul și-l privesc pe Paul direct în ochi, apoi iau telefonul de la ureche și-l pun pe difuzor ca să fie totul și mai veridic.

— *Desigur, de mâine Paul Hera e un om liber. Chiar acum am trimis toate datele penitenciarului, înștiințând directorul de ceea ce trebuie să facă*, minte Andy de la celălalt capăt al difuzorului și odată spuse toate astea, închid telefonul și aștept ca Paul să vorbească.

— Sunt impresionat, recunoaște, încrucișându-și brațele la piept. Prietena ta e pe undeva pe lângă Prospect Park, Brooklyn. Se poate ajunge foarte ușor prin tunelurile metroului, posibilitatea și mai avantajoasă e aceea de a intra în tuneluri direct din parc. Este un pasaj chiar în partea de est

a parcului, îmi oferă informaţiile de care am nevoie şi mă ridic de pe scaun fără să mai spun ceva, îndreptându-mă mai apoi spre ieşirea din sala de vizite, dar mă opresc la sfertul drumului şi mă întorc cu totul spre Paul.

— Am minţit! Meriţi să putrezeşti în iad, Paul, pentru tot ce mi-ai făcut şi nu numai. Şedere plăcută!

— Târfuliţă ce eşti, mârâie sadic, îndată ce-mi asimilează cuvintele şi se repede spre mine, făcându-mă să tresar. Te omor! e tot ce mai îmi spune şi aproape că mă ajunge din urmă, însă e luat pe sus de gărzile ce reacţionează destul de repede şi reuşesc să ies din sală.

Am uitat cu desăvârşire cât de mult mă sperie omul acesta. Frica aceea ce mi-a zidit-o adânc în suflet, încă o am în mine, simţind-o până în măduva oaselor, iar acum simt c-am înrăutăţit lucrurile, dar am făcut-o cu un scop şi acela de a o găsi pe Emma, dar şi să aflu cine mi-a împins mama la sinucidere. Însă, numele tot nu îl ştiu.

— Christina! Christina, draga mea, eşti bine? glasul lui Maryse mă readuce în simţiri şi doar acum realizez că sunt pe jos, plângând.

Îmi şterg lacrimile cu dosul palmelor şi înghit în sec, apoi mă ridic de jos ajutată de Andy şi de Maryse şi spun:

— Sunt bine, vocea mea tremurândă mă cam dă de gol, dar sunt ok cât de cât.

— Augustin o să mă omoare, asta-i clar! glasul lui Andy îmi captează atenţia şi zâmbesc subtil în direcţia lui.

— O să mă omoare pe mine, nu pe tine, aşa că stai liniştit, vorbesc, ştiind exact ce mă aşteaptă, mai ales că mi-a spus deja că mă aşteaptă o pedeapsă.

Îl privesc pe Andy, apoi pe Maryse preţ de câteva minute, ca în cele din urmă să ieşim cu totul din penitenciar, îndreptându-ne spre maşină. Mă opresc îndată ce ajung în faţa acesteia şi fără să mai răspund de ceea ce fac, încep şi lovesc caroseria maşinii când cu pumnii, când cu picioarele de parcă ar avea vreo vină.

Simt nevoia să mă eliberez.

— Christina! Christina, oprește-te! glasul lui Andy se aude de undeva din spatele meu și mă simt luată pe sus și dusă cât mai departe.

— Dă-mi drumul, Andy. Îl omor, spun, referindu-mă la Paul. Merită să moară! încă urlu, simțind nevoia de a lovi ceva.

— Vrei să te calmezi? se răstește la mine, lăsându-mă în capul oaselor și mă întoarce cu fața spre el. Ce ți-a spus nenorocitul de reacționezi așa? mă întreabă printre dinți și pot să jur că am văzut o venă zvâcnindu-i-se pe gât.

Inspir adânc, apoi expir profund doar ca să mă calmez și spun:

— Mi-a spus că am asistat la sinuciderea mamei mele. Că el m-a dus acolo cu forța, dar nu-mi aduc absolut nimic aminte și nu... Drace! înjur în gura mare și-mi pun mâinile în cap.

— E adevărat, Christina! glasul plin de durere a lui Maryse, mă face să mă întorc cu totul spre ea și simt că tocmai mi-a picat cerul în cap. Am încercat să-l opresc din a te duce acolo, dar n-am reușit. M-a ținut legată, chiar dacă l-am implorat să nu te ducă, însă când te-a adus înapoi, plângeai în hohote și-mi cereai să te duc la mama ta. Am încercat să-ți alin durerea câtuși de puțin, dar nu prea am avut șansa asta, căci Paul te-a închis în beci și de aceea nu-ți mai aduci aminte, draga mea. Practic ți-a șters memoria.

Îmi vine să urlu, îmi vine să lovesc tot ceea ce îmi iese în cale, dar la ce bun când nu pot să-mi aduc mama înapoi? A murit crezând că asta mă va salva, dar se pare că doar au vrut să-și bată joc de sufletul ei, pângărindu-l, iar acum nici în liniște nu se poate odihni. Paul își merită soarta. Merită ca el să moară, putrezind în pușcărie, acolo unde îi este locul. Maryse mă trage în brațele ei și tot ce fac, e să-mi descarc sufletul.

***

Inspir adânc şi îmi deschid ochii, întinzându-mă ca o pisicuţă şi privesc pierdută pe geam, în timp ce maşina goneşte pe străzile New York-ului şi încerc să-mi dau seama când am ajuns în maşină.

— E bine că te-ai trezit, chiar nu voiam să te duc înapoi leşinată, îmi spune Andy care încetineşte şi virează spre dreapta. Am lăsat-o pe Maryse acasă, însă nici nu vreau să ştiu cum va reacţiona Augustin...

— Trebuie să mergem după Emma, spun deodată, întrerupându-l şi chiar dacă ştiu că Augustin îşi va ieşi din minţi, trebuie.

— Nu, Christina! mi-o taie scurt. Vom merge înapoi la sediu, de preferat înainte ca Augustin să mă omoare de tot şi vom vedea cum o scoatem pe Emma de unde o ţine Emanuel, mă anunţă, dar nu vreau să fac asta.

— Andy, ştiu unde e Emma. Dacă nu mergem acum, s-ar putea să fie prea târziu, mă răstesc la el, simţindu-mi inima galopând. Văd eu cum o scot la capăt cu Augustin după aceea, dar nu o pot lăsa pe Emma acolo, mai ales că iubita ei Kyle a fost omorâtă, continui să urlu la el şi-mi aşez mâna pe portieră, venindu-mi o idee trăsnită şi destul de periculoasă şi o deschid larg.

— Christina, închide portiera! tună către mine.

— Mergem după Emma, altfel sar din maşină, Andy. Alege! mârâi hotărâtă şi-l observ punând brusc frână.

— Să-mi bag..., înjură, lovind volanul cu palmele de câteva ori, de parcă ar avea vreo vină, apoi se lasă moale în scaun şi spune. Bine, recunosc! Nu putem s-o lăsăm acolo, dar trebuie să ne facem un plan în caz că apar complicaţii şi sincer, îmi cam place de Emma, aşa că fie ce-o fi, spune şi mă uit surprinsă la el, închizând portiera la loc.

— Adică vrei să spui că...?

— De când m-am aliat cu Emma pentru a-l face pe Augustin gelos în legătură cu tine şi să-şi mărturisească sentimentele, am cam început să am eu sentimente pentru ea, îmi mărturiseşte sincer, în timp ce se îndreaptă spre

Prospect Park, Brooklyn. Așa că, oricât de mult ar cam trebui să mergem înapoi la sediu, trebuie să-ți dau dreptate, nu o putem lăsa acolo.

Cine-ar fi crezut că un tip ca Andy se poate îndrăgosti, dar mă îngrozește reacția lui Augustin, dat fiind faptul că știe ce fel de om e. Tot ce știu e că Andy e un mare fustangiu, cum îl numește Augustin de multe ori, dar cred că are un suflet bun, altfel ar fi dat înapoi și m-ar fi dus direct la sediu fără să clipească. În mai puțin de patruzeci de minute ajungem în fața parcului din Brooklyn și coborâm din mașină, uitându-ne după intrarea în tunelurile metroului de care mi-a spus Paul.

— Fir-ar! înjur în gura mare. Ne învârtim de mai bine de jumătate de oră prin parcul ăsta idiot și tot n-am găsit intrarea aia tâmpită, turui cuvintele și mă lipesc cu spatele de ceva rece, trezindu-mă mai apoi că mă tot duc pe spate și sfârșesc lovindu-mă. Au! mă vait.

— Christina, ești bine? mă întreabă Andy, înaintând spre locul în care sunt.

Lumina ce vine dinspre direcția lui, mai mult ca sigur e de la o lanternă, nu de alta, dar mi-o bagă direct în ochi.

— Mă doare doar mâna, în rest sunt ok, îi răspund și încerc să mă ridic.

— Lasă-mă să te ajut, spune repede și-mi întinde mâna. Se pare c-am găsit intrarea, continuă să-mi vorbească, punându-mă înapoi pe picioare.

— S-au mai bine spus, tocmai m-a înghițit cu totul, încerc s-o spun într-un mod amuzant, dar nu cred că mi-a ieșit.

— Mai degrabă te înghite Augustin cu totul, de îndată ce va afla ce facem, iar pe mine mă aruncă într-o groapă fără fund.

— Ha ha ha! Foarte amuzant, Andy. Acum, pe unde o luăm? întreb, privind când în dreapta, când în stânga.

— Nu am nicio idee, vine și răspunsul lui. Hai s-o luăm spre dreapta și dacă nu găsim nimic, o luăm spre stânga, bolborosește cuvintele cu voce tare și-mi pun mâinile în cap.

O să murim aici!

***

Cred că ne învârtim mai bine de o oră şi jumătate prin tunelurile astea afurisite, în timp ce telefonul meu sună ca nebunul, dar nu răspund chiar dacă îl scot din minţi. Ştiu cine e, poate de aceea mi-e şi frică să răspund. Mă opresc în loc, simţind nevoia de a mă odihni şi tind să cred că Paul m-a minţit, iar acum... Acum ce naiba ne facem?

— O iubeşti pe Emma? îl întreb deodată pe Andy, pentru a mai destinde atmosfera, cât timp o căutăm pe Emma iar el se opreşte în loc.

Inspiră adânc aerul în plămâni şi se întoarce cu faţa spre mine.

— Sincer, timpul petrecut cu ea, cu o fată cu care nu mi-o trag de regulă, a fost chiar plăcut. M-a făcut să văd altfel viaţa, încât am ajuns să mă cam îndrăgostesc de Emma. Dar cum ea avea iubit, pardon, iubită nu m-am băgat pentru că n-am vrut ca sentimentele mele pentru ea să fie un obstacol prin care să ne priveze de la a mai putea vorbi, mă uimeşte mărturia sinceră a lui Andy, şi realizez cât de mult s-a schimbat faţă de cum era acum câteva luni.

Pot vedea în ochii lui cât de mult ţine la Emma, fără ca măcar să-i pese de ceea ce are de spus Augustin în legătură cu asta. Presimt că va lupta pentru ea, aşa cum Augustin a făcut-o pentru mine, şi eu pentru el, însă nu ştiu dacă şi Emma are sentimente pentru Andy.

— I-ai spus Emmei ce simţi pentru ea?

— Nu, îmi răspunde scurt. Crezi că m-ar lăsa Augustin să mă apropii de ea dacă i-aş fi spus, mai mult decât un prieten şi atât? mă întreabă serios şi-şi aţinteşte privirea spre a mea, însă nici nu ştiu ce aş putea să-i spun. Aşa credeam şi eu, spune, realizând că tăcerea mea a răspuns singură la întrebarea lui.

— Augustin nu e atât de rău pe cât lasă să se vadă, Andy. Te-ai schimbat şi cred că şi el a observat asta, nu doar eu, nu de alta, dar până şi unui demon îi este frică de unele lucruri.

Nu vrea ca sora lui să pățească ce a pățit el, încerc să-i arăt și o altă perspectivă. Cred că ai proceda la fel în cazul fraților sau surorilor tale.

— Nu am nici frați, nici surori. Am trăit doar prin plasamente și orfelinate, îmi spune cu o tristețe în glas și acum regret ce am spus. Augustin m-a luat sub aripa lui, găsindu-mă într-o zi destul de șifonat din cauza tatălui meu vitreg. Am crezut că n-am să supraviețuiesc, dar mulțumită lui, tatălui tău și a celorlalți, sunt acum aici. Echipa e familia mea, bobocel! E tot ce am, de aceea nu cred că Augustin ar fi de acord ca eu și sora lui să devenim un cuplu.

— Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme, despre frați și surori, oftez profund și-l observ încercând să-mi spună ceva, dar nu îl las. Nu am știut...

— Nu are de ce să-ți pară rău, Christina! Nu aveai de unde să știi, îmi zâmbește scurt și-și întoarce privirea în față.

Brusc mă izbesc de Andy, și încerc să-mi dau seama de ce s-a oprit.

— Ce s-a...? e tot ce apuc să spun, ca în final să-mi închidă gura printr-o ridicare a mâinii sale și nu înțeleg de ce. Andy! îl atenționez, dar prea târziu, e deja întins pe jos cu urechea lipită de șina metroului și încă încerc să-mi dau seama ce face.

Încă mă holbez ca o nebună la el și dau să-mi deschid buzele ca să-i spun ceva, însă glasul lui mă oprește și spune:

— Cred c-ar fi mai bine să o rupem la fugă, mă îndeamnă, acum că se ridică de jos și dau să-l întreb de ce, dar aud sunetul metroului și mă îngrozesc.

Încep și o iau la pas alergător, auzind metroul tot mai aproape de mine, însă de abia dacă mă mai țin picioarele și încerc să-l ajung pe Andy din urmă, dar nu prea reușesc. *Mișcă mai repede, leneșo!* încerc să mă împing de la spate de una singură, însă creierul și membrele mele nu sunt pe aceeași lungime de undă, ajungând într-un final între șinele de metrou.

— Întinde-te cu totul pe burtă, urlă Andy la mine, spunându-mi ce trebuie să fac şi fără să mai stau pe gânduri, mă întind cu totul pe burtă şi-mi astup urechile cu palmele, simţind cum tot pământul din jurul meu se cutremură odată cu apropierea metroului de locul în care sunt.

Mă simt de parcă timpul a încetinit pentru câteva secunde, auzind fiecare bătaie a inimii mele, fiecare respiraţie pe care o am, oferindu-mi o vedere clară asupra vieţii ce se derulează foarte repede prin faţa ochilor mei. Ceea ce îmi doresc, dar şi ceea ce se poate întâmpla dacă eu nu mai sunt. Eu, el şi încă două suflete ce s-agaţă de ale noastre, oferindu-ne împlinirea de care avem nevoie, dar pe de altă parte, totul pare atât de rece şi de întunecat, de parcă totul s-a sfârşit în câteva clipe.

În viaţă trebuie să fim conştienţi de alegerile pe care le facem, dar eu sunt destul de mulţumită de alegerea făcută şi nu regret nimic, însă acum trebuie să rămân şi în viaţă dacă vreau să-i dăruiesc ceea ce tocmai am văzut. O familie.

— Eşti bine? mă întreabă Andy deodată şi încerc să-mi dau seama de cât timp zac aici, întinsă pe burtă.

Nici n-am realizat când a trecut metroul, doar mi-am ţinut ochii strâns închişi şi urechile astupate, ca să nu las zgomotul asurzitor să-mi zgârie timpanele.

— Da, sunt bine, îi răspund într-un final şi mă ridic în capul oaselor, trezindu-mă trasă în braţele lui. Andy! îl atenţionez.

— Scuze, doar că...

— Ştiu, a fost o nebunie care clar nu se va mai repeta.

Încuviinţăm amândoi din cap că experienţa asta cu metroul nu se va mai repeta nici în ruptul capului şi înaintăm, căutând-o pe Emma. După câţiva metri de mers dăm peste câteva uşi care sper din suflet să ne ducă spre Emma, aşa că trag ca nebuna de mânerul uneia dintre acestea, dar nu se deschide şi scrâşnesc din dinţi. Fir-ar! Andy face la fel şi cu celelalte, dar tot nimic.

— Unde eşti Emma? aproape că urlu în gura mare şi-mi pun mâinile în cap, însă vocile ce se aud la câţiva metri depărtare, răsună ca un ecou, captându-ne atenţia.

Mă uit la Andy şi el la mine apoi înaintăm cu paşi cât mai silenţioşi spre sursa zgomotului şi ajunşi la începutul curbei, ne oprim. Mă lipesc de perete, în timp ce Andy îşi bagă capul şi începe să numere, în timp ce îmi scot şi eu capul şi număr.

— Unu, doi, trei, număr atât eu, cât şi Andy pe cei trei idioţi ce sunt însoţiţi de Olivia şi mă retrag, lipindu-mă din nou cu spatele de peretele din beton şi dau cu pumnul în el Ar trebui să fie şi Emma aici, dar nu e! spun revoltată.

— Nu fi atât de sigură, spune Andy deodată, şi-mi face semn din mână să mă apropii.

Are dreptate, Emma e cu ei, însă după felul în care arată, numai bine nu e. Mă lipesc din nou de peretele din beton şi oftez prelung, încercând să-mi dau seama cum o vom scoate de acolo. Ei sunt patru, iar noi doar doi.

— Eu mă ocup de cele trei matahale, crezi că te poţi descurca cu Olivia? mă întreabă Andy, scoţându-mă dintre gândurile ce m-au acaparat, încercând să fac un plan cum să o salvăm pe Emma şi înghit în sec.

— N-am nimic la mine, cum ar trebui să mă descurc? mă alarmez, răspunzându-i cu o întrebare şi îndată ce scoate din spate două arme, mă uit ca o nebună la el.

— Nu ştii niciodată când ai nevoie, îmi spune şi-mi înmânează unul dintre ele. Ştii să-l foloseşti?

— Eu... mă pierd şi nici nu ştiu ce să-i răspund, apoi îmi mut privirea spre pistolul din mâna mea şi inspir adânc, încercând să-mi dau seama cum se foloseşte.

— Trebui doar să tragi piedica şi e gata apoi ţinteşti şi tragi, mă instruieşte scurt şi încuviinţez din cap, lăsându-l pe Andy să o ia înainte, acum că le-am dat de capăt.

— Dă-i drumul, urlă Andy către cei trei idioţi, îndreptând pistolul spre aceştia şi fac şi eu la fel.

Aceştia îi dau drumul Emmei, ce cade pe pământul umed şi dau să mă reped spre ea, însă sunt oprită din drum de glasul unei idioate pe care de mult îmi doream să o confrunt.

— Lasă arma jos, îmi ordonă, dar n-am de gând să fac asta. Lasă arma jos, urlă din nou la mine, descărcând arma în direcţia mea şi fac cum zice şi ţin mâinile la vedere. Măi, măi, pe cine avem noi aici? Christina, nu? Ştii ce mă surprinde? continuă să vorbească, iar eu la tot ce mă pot gândi, e cum să scap de ea. Augustin s-a despărţit de tine, dar tu tot nu renunţi şi vii să-i salvezi sora, frumos.

— De ce aş renunţa la prietena mea, chiar dacă fratele ei a renunţat la mine? o întreb, prefăcându-mă şi o observ ridicând din umeri, nepăsătoare.

— Sincer, chiar nu-mi pasă. Mişcă, îmi ordonă, dar nici nu mă clintesc din loc, ci stau şi aştept momentul oportun.

Inspir adânc printre buzele întredeschise şi expir profund, tot printre ele şi încep să calculez şansele pe care le am, ca mai apoi să mă reped spre idioata din faţa mea, încercând să-i iau pistolul din mână. Aceasta ripostează, trăgându-mi un pumn direct în stomac şi tuşesc, încercând să-mi revin şi mă reped din nou spre ea. Ştiu că tocmai îmi pun viaţa în pericol, dar trebuie să pun punct nebuniei Oliviei, altfel ne va pune ea tuturor. Reuşesc să îi prind încheietura cu ambele mâini şi i-o răsucesc, dar tot nu vrea să dea drumul pistolului, aşa că i-o mai răsucesc încă o dată şi o lovesc cu cotul în gură, ameţind-o, dar pe când cred că am reuşit, arma se descarcă speriindu-mă şi mă trezesc cu un pumn sub coaste, tăindu-mi aproape tot aerul.

— Afurisito! mârâi printre dinţi, dar nu mai apucă să spună şi altceva, că o lovesc puternic cu cotul în stomac şi-i tai tot aerul. Dă-i drumul, Olivia, spun, referindu-mă la pistolul din mâna ei, dar tot nu vrea să cedeze.

Îi mai trag încă un cot în stomac şi mă răsucesc în aşa fel încât ajungem faţă în faţă şi o privesc cu groază în ochi, acum că arma se descarcă din nou. Nu ştiu care dintre noi

două a fost împușcată, dar pot să jur că nu simt nimic. Niciun pic de durere. Îi dau drumul Oliviei și o observ, căzând pe jos într-o baltă de sânge și realizez că tocmai i-am luat viața.

— Christina, glasul lui Andy mă readuce în simțiri și înghit în sec, simțindu-mi brusc gura uscată. Christina, ești bine? mă întreabă din nou, privindu-mă în ochi și încuviințez scurt din cap că da.

— Emma! e tot ce spun și-l ocolesc pe Andy, oprindu-mă în dreptul ei. Emma, trezește-te! Emma, continui să o strig pe nume, dar nu reacționează în niciun fel.

Ce naiba i-a făcut nemernica? O iau în brațele mele și încerc să o aduc în simțiri, dar tot degeaba. Nu, nu, nu are cum să fie moartă.

— Emma, te rog, trezește-te! urlu la ea și o strâng și mai tare în brațele mele. Emma, nu ne face asta! Încă mai ai multe de făcut, așa că deschide ochii, o rog cu ochii în lacrimi.

Andy își sprijină fruntea de a Emmei și îi spune:

— Te iubesc, Emma! Trezește-te!

– Capitolul 9 –

Augustin Ozera
„Dimitri Valkov"

Dimitri Valkov

Fiul lui Ivanovici Valkov şi a Alexandrei Matei. *Deci e jumătate rus, jumătate român,* constat în sinea mea, în timp ce-mi frec barba rasă şi citesc în continuare datele ce-mi apar pe ecranul imens din faţa mea. Îmi aduc aminte de zilele în care mama şi tata vizitau România, dar asta a fost cu mult timp în urmă, iar eu eram mult prea mic ca să-mi mai aduc aminte de ce sau pentru ce. Scutur uşor din cap şi citesc mai departe.

Nu are nici tată, nici mamă. Mama lui, Alexandra Matei, a murit când acesta avea doar zece ani, fiind răpusă de cancer la plămâni, în ultimul stadiu. În schimb tatăl lui, Ivanovici Valkov a murit în urma unui asasinat ce-l viza, în Moscova. Se pare că numele asasinului nu e cunoscut, dar înainte de asta şi-a făcut fiul dispărut cu ajutorul părinţilor mei. Încă încerc să-mi dau seama ce legătură are un ţânc de douăzeci şi unu de ani cu familia mea, dar să fiu al naibii dacă îmi dau seama! Mă uit în continuare la poza lui şi tot nu mi se aprinde beculeţul. Oftez prelung, enervat de faptul că nu găsesc motivul pentru care Emanuel e aşa de interesat de Dimitri sau de ce acesta are o legătură cu familia mea, şi îmi îndrept privirea spre monitorul încorporat în blatul mesei – din mijlocul sălii mari – şi încep să tastez butoanele digitale, căutând tot mai adânc în baza de date.

— Alex, spune-mi că ai găsit ceva? urlu cât să mă audă, de îndată ce nu găsesc nimic şi mă îndrept de spate, întorcându-mi privirea spre sala tehnică.

— Tot ce am găsit e asta, spune şi-mi face semn din priviri spre ecranul imens şi mă întorc cu totul spre acesta, încercând să-mi dau seama de ce anume îmi arată Alex imagini din aeroport.

Tipul ce apare pe camerele de supraveghere din aeroport îmi pare destul de cunoscut, la prima vedere, așa că îi fac semn lui Alex să mărească imaginea și odată ce aceasta se clarifică, rămân surprins să-l găsesc pe Dimitri în New York.

— De când sunt imaginile? îl întreb pe Alex și mă îndrept spre el, auzind cu ușurință felul în care tastează.

— De acum jumătate de oră, îmi răspunde și încă încerc să-mi dau seama ce anume caută Dimitri în oraș, mai ales că Emanuel e pe urmele lui.

Sper doar că nu e atât de prost încât să cadă în capcana pe care Emanuel a întins-o prin mine, dar dacă pot ajunge la el înainte ca Emanuel să afle că e în N. Y., asta mi-ar da un avantaj destul de mare pentru a afla mai multe lucruri.

— Vreau să știu unde s-a cazat sau dacă s-a cazat sub un alt nume, cât de repede, îi ordon și acesta începe să tasteze cu repeziciune, căutând ceea ce l-am rugat.

— Mă ocup de asta acum, îmi răspunde și mă poziționez în spatele lui, privind la tot ceea ce se afișează pe monitoare. S-a cazat la Riu Plaza Hotel, sub numele de David Harvey, mă anunță după câteva minute de căutări.

— Bun! Trebuie să ajung la el, înainte ca Emanuel să ajungă primul. Arman, Lorena, strig după cei doi.

Trebuie să aflu ce naiba se petrece, altfel o să-mi ies din minți și toți știu că nu e bine să te pui cu mine când sunt în stadiul acela. Practic, nu mai răspund de ceea ce fac și ce nu fac. Inspir adânc apoi îmi întorc privirea încruntată spre Alex și spun:

— Anunță-mă dacă sunt schimbări.

Acesta încuviințează scurt din cap și se întoarce la ale lui, în timp ce mă îndrept spre sala mare pentru a mă întâlni cu Arman și Lorena, dar telefonul ce începe să sune ca un descreierat, insistând, mă oprește din drum. Scot telefonul din buzunarul din față al blugilor și privesc ecranul ce pâlpâie. *Andy?!* Sper că micuța mea e bine, altfel am să-i rup

picioarele şi am să i le îndes în dos. Accept apelul şi duc telefonul la ureche, însă nu apuc să scot două cuvinte pentru că glasul lui Andy mi-o ia înainte şi vorbeşte.

— Vino repede la Grand Vally Hospital Center, de pe Main Street. Am găsit-o pe Emma şi nu e într-o stare prea bună, mă anunţă şi scrâşnesc din dinţi.

— Christina! pronunţ numele micuţei mele, simţindu-mi maxilarul încleştat şi cred că nebuna asta mică nu mi-a spus tot ce avea de gând să facă.

Ştiu că mi-a promis că mă va ajuta să o găsesc pe Emma, dar dacă a păţit ceva... Fir-ar! Nici nu vreau să gândesc atât de departe, dar a întrecut orice măsură.

— E bine, e lângă Emma. Augustin, Andy îmi pronunţă numele, oftând şi-mi duc mâna liberă spre chip, ca mai apoi să-mi masez puternic tâmplele, încercând să-mi dau seama ce s-a mai întâmplat.

— În zece minute sunt acolo, îl anunţ şi închid telefonul înainte ca Andy să mai poată spună ceva.

Fir-aş al naibii! Am să-i tăbăcesc fundul şi jur că am s-o închid în dormitor. Măcar aşa ştiu că nu va mai putea face ceva, însă seamănă atât de mult cu Dominic, încât niciun vulcan în erupţie n-o s-o oprească din a face ce îşi propune. Bag telefonul înapoi în buzunar şi mă îndrept spre biroul din capătul încăperii. O cameră nu foarte mare, cu pereţii vopsiţi în alb, câteva corpuri de mobilier, o canapea pe care s-au întâmplat mult prea multe – asta când nu o cunoşteam pe Christina – şi veşnicul birou din lemn masiv ce tronează în mijlocul încăperii.

Ajuns înăuntru mă îndrept spre birou şi deschid sertarul. *Mai mult ca sigur voi avea nevoie de astea*, murmur în sinea mea şi iau cătuşele cu care Christina m-a legat atunci când mi-a dat o lecţie. Dar acum sunt nevoit să-i dau eu o lecţie şi să înţeleagă că orice ar fi, facem totul împreună. Trântesc sertarul la locul lui şi bag cătuşele în buzunarul de la spate, ca în cele din urmă să ies din birou, îndreptându-mă spre sala mare.

— Arman, Lorena, voi doi veniți cu mine. Mergem prima dată la spital, Christina și Andy au găsit-o pe Emma apoi avem de făcut o vizită în centru, le spun planul și înaintăm spre ieșirea din sediu.

Gândul îmi zboară la sora mea și la starea în care e. Din câte mi-a spus Andy, nu este prea bine și asta mă duce cu gândul la faptul că Olivia și Emanuel i-au făcut ceva. Dar ce? Vor plăti cu viața dacă Emma rămâne cu sechele. Deschid portiera și mă fac comod în scaunul șoferului și demarez în trombă spre Grand Vally Hospital Center, cu Arman și Lorena pe urmele mele. Gândul îmi zboară acum la fata cu care mi-am unit sufletul și-mi simt o venă zvâcnind, fiind furios pe acțiunile ei nebunești, chiar dacă uneori sunt cu intenție bună. Virez spre stânga la prima intersecție și o iau pe Willow Boulevard, ca după cincizeci de metri să virez tot spre stânga și o iau tot înainte pe Main Street, înaintând cu viteză spre spital. În mai puțin de treizeci de minute ajung la destinație, fiind un maniac al vitezei când trebuie și parchez chiar în fața spitalului, nepăsându-mi de faptul că nu e un loc potrivit pentru a parca și le fac semn lui Arman și lui Lorena să mă aștepte aici până mă întorc. Intru ca un taifun în interiorul spitalului și mă opresc fix în dreptul recepției.

— A fost adusă acum câteva minute bune o fată inconștientă. Un prieten și iubita mea sunt cu ea, turui cuvintele, în timp ce asistenta își face treaba și tastează.

Nici nu știu dacă m-a auzit sau nu, dar simt că-mi pierd răbdarea dacă nu-mi răspunde cât mai repede. Strâng marginile blatului între palme și scrâșnesc din dinți, dar înainte să pot urla la ea, se întoarce cu privirea spre mine și spune:

— Etajul doi, salonul 431, îmi oferă informațiile necesare și mă îndrept grăbit spre etajul indicat.

O iau pe scări, fără să mai aștept tâmpitul acela de lift și ajung sus, gâfâind. Înaintez cu inima bubuindu-mi în piept spre salonul cu numărul 431. Ajuns în dreptul acestuia,

deschid uşa şi intru, îndreptându-mă acum spre patul în care doarme sora mea. De fapt, pare că doarme la prima vedere, însă ceea ce a păţit, încă nu se ştie exact.

— Augustin, îmi pronunţă Christina numele şi-mi întorc privirea spre ea, găsind-o cu hainele pline de sânge şi asta mă îngrozeşte şi mai mult.

— Micuţo?! Micuţo, spune-mi că eşti bine, mă năpustesc asupra ei şi o trag în braţele mele apoi o verific dacă e întreagă.

— Augustin! Augustin, sunt bine. Acesta nu e sângele meu, mă anunţă, dar tot nu înţeleg.

O privesc încruntat şi pot observa destul de bine cum înghite în sec şi-mi face loc ca să pot ajunge mai bine la Emma.

Îmi aşez palma pe fruntea surorii mele şi mă aplec puţin în faţă, ca mai apoi să-i sărut scurt creştetul şi-i şoptesc la ureche.

— Vor plăti pentru ceea ce ţi-au făcut, îţi jur!

De îndată ce rostesc cuvintele, îi sărut din nou creştetul Emmei şi mă îndrept de spate, privind acum spre Christina. Fata asta mă uimeşte, dar mă şi înnebuneşte în acelaşi timp. Fără să mai scot vreun cuvânt, o prind pe micuţa mea de mână şi o trag după mine. Are câteva explicaţii de dat şi asta nu poate aştepta, altfel nimic nu va mai ieşi bine azi.

— Augustin, îmi pronunţă numele, bâlbâindu-se, dar nu o iau în seamă şi mă îndrept spre ieşirea din salon, trăgând-o în continuare după mine. Augustin, cineva trebuie să stea cu Emma, continuă să-mi vorbească, însă tot nu spun nimic.

Uşa de la salon se deschide şi pe ea intră un Andy puţin cam somnoros cu două cafele în mână. Tind să cred că una e pentru Christina, dar nu acum, poate mai târziu.

— O să aibă grijă Andy de Emma, acum vino! arunc cuvintele în aer, iar Andy mă priveşte nedumerit de atitudinea pe care o am, realizând că sunt aici, dar puţin îmi pasă de asta acum.

Sunt nervos, obosit și al dracului de excitat, dar mă abțin pentru că nu e momentul prielnic pentru a-i sfâșia Christinei hainele de pe ea, ca mai apoi să i-o trag într-un stil mare. Știu, poate credeți că sunt o bestie cu ea în dormitor și-mi place s-o rănesc, însă vă înșelați amarnic. Sunt mai blând decât am fost vreodată, deși mai sunt dăți în care mi-o doresc ca un diavol scăpat din lanțuri. Ies cu Christina cu tot din salon înainte ca Andy să poată protesta și verific fiecare salon în parte, de pe tot holul. De îndată ce găsesc unul gol, o bag pe Christina înăuntru, intru apoi și eu, și blochez ușa după noi. Pot să aud cu ușurință felul în care respiră, încă de aici, de lângă ușă – salonul fiind scufundat într-un semiîntuneric – și mă apropii de ea ca o felină ce-și pândește prada, înaintând cu pași lenți spre ea. Tot am promis că o voi pune cu burta pe genunchii mei și am să-i înroșesc fundul, însă nu m-am ținut de cuvânt, dar cât de curând se va întâmpla asta.

— Augustin, îmi pronunță numele aproape în șoaptă și o opresc din a mai scoate ceva pe gura ei dulce, plasându-mi un deget peste buzele ei pline.

O privesc încruntat și o lipesc la propriu de mine, dar și de peretele din spatele ei, înlănțuindu-i trupul cu brațele și-mi apropii chipul de al său, suflându-i aer cald peste buze.

— Ce mă fac cu tine? șoptesc peste buzele ei, privind-o și scrâșnesc din dinți. Într-o zi am să ți-o trag ca un demon scăpat din lanțuri și am să-ți încing pielea cu fiecare atingere, continui să-i șoptesc peste buze și-mi înfig degetele în părul ei, simțindu-i inima bătând în pieptul meu. Și am să te fac să-mi gemi numele, iubindu-te ca un nebun, pentru că în stadiul acesta mă aduci când faci câte-o nebunie, ca azi!

Mă privește cu o sclipire ciudată în ochi, poate mi se pare mie sau poate sunt lacrimile, dar și așa tot am vorbit serios. Își așază palmele pe pieptul meu și-și umezește buzele cu limba apoi și le deschide și spune:

— Sărută-mă, îmi cere și fac întocmai fără să mai aștept să-mi mai spună și altceva.

Îmi zdrobesc buzele de ale ei şi-mi adâncesc limba în gura sa dulce şi o sărut, flămând după pielea ei, după corpul ei, după sufletul şi inima ei, după îngerul ce-şi cheamă demonul să-i amorţească toate simţurile cu a lui iubire demonică şi nebunească. O iubesc în adevăratul sens al cuvântului şi n-aş vrea să o pierd. Ştiu, poate m-am transformat într-un idiot ce se înmoaie ca dracu în preajma ei, dar ştiu sigur că aş despărţi pământul în două dacă ea ar dispărea chiar acum de pe suprafaţa lui. Ne despărţim din sărut şi-mi sprijin fruntea de a Christinei, gâfâind. Blugii mă strâng ca dracu, dar trebuie să-mi calmez toate simţurile, dar şi bărbăţia ce tânjeşte să fie în interiorul ei, pentru că nu e momentul. Nu acum!

— Îmi pare rău, glasul ei sugrumat se aude ca un ecou în salon şi-mi dezlipesc fruntea de a ei. Dar trebuia să o scot pe Emma din tunelurile metroului, acolo unde a dus-o Olivia, turuie fiecare cuvânt şi înlemnesc.

Ce mama dracului căuta Olivia cu sora mea în tunelurile metroului? Şi cum de şi-a dat seama micuţa mea de asta?

— Cum de ai ştiut că e acolo, micuţo? o întreb nedumerit şi curios, luându-i chipul între palmele mele şi o îndemn să mă privească.

— Dacă e să fii supărat pe cineva, fii pe mine, dar nu te supăra pe Happy, începe să-mi spună şi acum încerc să-mi dau seama ce treabă are Happy în toate astea. Când am fost la Paul, la închisoare, pe drum am rugat-o pe Happy să-mi trimită video-ul pe care îl aveai cu Emma.

Acum înţeleg unde a dispărut telefonul meu pentru câteva minute, dar nici prin cap nu mi-a trecut ce pun la cale nebunele astea două. Ce mă fac eu cu tine, micuţo?

— Ceva din mine îmi spunea că Paul ştie unde se află locul acela în care e ţinută, mai ales că atunci când locuiam la ei, el mai tot timpul pleca, iar când venea acasă mirosea ciudat şi gândul mă ducea la faptul că mirosul acela venea dintr-un loc închis şi umed, se strâmbă, aducându-şi aminte

și mă privește în continuare. Așa că i-am arătat lui Paul înregistrarea. Prima dată nu a vrut să-mi spună, însă după ce l-am mințit că am să-l scot de acolo, mi-a spus totul.

Chiar dacă îmi vine să o iau la rost, încă mă abțin.

— Și cum ai reușit? o întreb curios.

— L-am pus pe Andy să mă ajute, prefăcându-se că e cineva important și după ce l-am pus pe speaker, Paul a mușcat momeala, chiar dacă a fost sceptic la început, însă odată ce și-a dat seama că nimic din ce-am spus nu va fi așa, mi-a jurat că va ieși cumva de acolo și-o să vină după mine, turuie cuvânt după cuvânt și chiar și prin semiîntunericul ce ne înconjoară, pot să observ cât de teamă îi este încă de Paul.

Omul acela și-a înfipt bine ghearele în sufletul micuței mele, încât și după atâta timp, chiar și din închisoare, tot poate să-i provoace frică. O trag în brațele mele, fără să-i mai spun ceva, încercând să o calmez și-mi bag mâna în buzunarul din spate al blugilor, când cred că totul s-a mai calmat puțin și scot perechea de cătușe. O parte o leg de încheietura stângă a Christinei și cealaltă parte o leg de încheietura dreaptă a mâinii mele.

— Augustin, ce faci? mă întreabă nedumerită, ridicând mâna în aer, în timp ce o trage și pe a mea după a ei. De ce...?

— Dacă tu crezi că am să te mai las de una singură, te înșeli amarnic, piticot! o alint și îi ating nasul cu vârful degetului. Acum vino, trebuie să mergem în centru să aflu de ce Dimitri e în N. Y., spun și o trag după mine.

— Dar..., Augustin..., trebuie să stea cineva cu Emma. Nu o pot lăsa de una singură, încearcă să protesteze ca de fiecare dată, crezând că am să-i dau drumul, dar tot nu cedez.

— La dracu, Christina! Încetează, pentru că tot n-am de gând să te las din vizor și punct, mă răstesc la ea și tresare. Are cine să aibă grijă de Emma, nu-ți mai face atâtea griji, i-o întorc, neînduplecat. Chiar acum o sun pe Happy să vină

la spital şi pe deasupra e şi Andy aici, continui să-i vorbesc, în timp ce scot telefonul din buzunar şi o apelez pe Happy.

— Ăăă... da! Ai dreptate, vine răspunsul ei după câteva secunde de tăcere şi felul în care a rostit cuvintele, mă face să o privesc nedumerit şi ciudat.

E ceva în privirea ei, dar şi în cuvintele rostite ce mă pun pe gânduri, însă pentru moment nu spun nimic şi deblochez uşa, ieşind într-un final cu totul din salon şi-mi împletesc degetele cu ale Christinei, înaintând acum spre salonul în care se odihneşte Emma.

— Happy, te vreau aici la spital. Emma are nevoie de protecţie, aşa că sună-l pe Ben şi nu lăsaţi pe nimeni să se apropie de ea, îi ordon şi închid apelul fără să mai aştept ca să-mi răspundă.

Un sentiment ciudat începe să mă învăluie, în timp ce ne îndreptăm spre salonul Emmei şi mă uit fugitiv spre micuţa mea, găsind-o privind pierdută într-un punct. Sper că nu-mi ascunde ceva, altfel va ieşi urât. Urăsc trădarea şi dezamăgirea, pentru că am mai trecut deja prin aşa ceva şi dacă e ceva ce-mi ascunde, nu cred că vrea să-mi vadă şi cealaltă faţă. Un chip temut de toţi şi de neînduplecat. Inspir adânc, încercând să mă calmez şi să nu fac vreo gafă pe care să o regret după aceea şi îmi aşez mâna pe clanţă.

— Happy o să apară din clipă în clipă cu Ben, aşa că rămâi aici cu Emma, spun către Andy, ordonându-i, sesizându-ne prezenţa în salon şi pentru prima dată nu protestează în niciun fel.

Ok! Ceva e ciudat în comportamentul lui Andy, am văzut asta încă de când am ajuns la spital, dar şi în comportamentul micuţei mele şi asta nu-mi place deloc. Sper doar... Fir-ar! Nu vreau să mă gândesc că poate între Andy şi Christina e ceva. Scutur uşor din cap şi privesc când spre Andy, când spre Christina, iar privirile lor intersectate mă bulversează şi mai mult. Înghit în sec şi scrâşnesc din dinţi, ieşind val-vârtej din salon şi uit pe moment că o trag şi pe Christina după mine.

— A-Augustin, îmi aud numele rostit ca prin ceață și mă opresc brusc, făcând-o pe Christina să se izbească de mine. S-a întâmplat ceva? îmi vorbește dulce și încă mă abțin să nu răbufnesc și să o iau la întrebări.

Mă întorc cu totul spre ea și o privesc încruntat. *Chiar mi-ai face așa ceva? M-ai trăda?* mă întreb în sinea mea, apropiindu-mă de ea, dar tot ce găsesc în ochii ei, e doar iubire și nimic altceva. Oare mă înșel? Oare-mi joacă mintea feste? Nici eu nu știu în acest moment, dar voi afla pe parcurs.

— Nu, nu e nimic, îi răspund într-un final și o trag în brațele mele.

Sper doar să mă înșel în ceea ce cred că se întâmplă între Christina și Andy, altfel sunt în stare să-i omor pe amândoi. Îmi duc degetele sub bărbia ei și-i ridic chipul, cât să-i văd ochii și îi revendic buzele într-un sărut, gustându-le așa cum nu i le-am mai gustat de mult. Toate întâmplările din ultimele zile mă aduc în stadiul de demență, încât simt că nu mai gândesc clar.

— Te amo, mi chiquita! îi spun sincer și-i dau o șuviță rebelă după ureche.

— Yo tambien te amo, mi angel! îmi răspunde fără ezitare și zâmbesc.

Mai mult ca sigur mă înșel la faza cu Andy. El e prietenul meu, nebunul din echipa mea, iar ea e sufletul meu pereche. Îmi împletesc degetele cu ale ei și ne îndreptăm împreună spre ieșirea din spital. Trebuie să ajung la Dimitri înaintea lui Emanuel, altfel s-a dus dracului tot planul. Odată ajunși în fața mașinii, mă opresc și mă întorc spre Christina care mă privește dojenitor. Da, acum e acum. Zâmbesc, venindu-mi o idee trăsnită în minte și o trag după mine.

— Augustin! mă atenționează, dar nu o ascult.

Ocolesc mașina prin față și deschid portiera de pe partea șoferului, apoi mă fac comod în scaun și o trag pe micuța mea la mine în poală. Nu am cum altfel să conduc, de vreme

ce mâinile noastre sunt legate de o pereche de cătuşe. Însă să o ţin în braţele mele, mie îmi convine ideea, aşa o mai simt şi eu, că n-am simţit-o de două zile, din noaptea în care am făcut jurământul. O ajut să-şi treacă picioarele peste ale mele şi le aşază pe scaunul din dreapta, iar fundul ei în poala mea sau mai bine spus, între picioarele mele, altfel nu are cum să stea. După ce suntem gata, închid portiera şi bag cheia în contact, trăgând în acelaşi timp şi mâna Christinei după a mea.

— Chiar era nevoie de asta? se aude glasul micuţei mele după minute în şir de tăcere, ridicând mâna dreaptă în aer şi arată spre cătuşele care ne ţin legaţi, în timp ce virez spre stânga, la prima intersecţie.

— Dacă nu încerc să te potolesc cumva, vei face numai prostii şi sincer, nu vreau să te pierd, încăpăţânato! îi spun cât pot de calm, deşi îmi vine să-i trag câteva palme la fund, ca la un copil mic care a furat o bomboană din punga din sertar şi a fost prins.

— Şi ce trebuia să fac? S-o las pe Emma acolo? se revoltă şi îmi ţine piept, fâstâcindu-se în poala mea.

De mai continuă mult, mă văd nevoit să staţionez undeva, să o întind pe bancheta din spate şi să o simt aşa cum îmi doresc în fiecare minut. Aş vrea să urlu în gura mare că o iubesc şi să o pierd, ar fi încă o lovitură pentru mine. Am pierdut deja prea multe persoane, însă ea şi sora mea sunt totul pentru mine.

— Nu, dar trebuia să-mi spui ce ai de gând să faci, aproape că mă răstesc la ea, din nou. Aş fi venit cu voi sau măcar aş fi trimis şi pe ceilalţi să vă ajute, spun sincer, apoi apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez tot mai mult, îndreptându-mă acum spre Riu Plaza Hotel, cu Arman şi Lorena în urma mea.

Trebuie să mă concentrez pe ceea ce am de făcut, însă nebuna asta mică mă pune pe jar, chiar dacă ştiu că o face cu intenţii bune. De îndată ce ajungem, parchez în faţa hotelului şi deschid portiera. O ajut pe Christina să coboare

apoi cobor și eu, îndreptându-ne într-un final spre intrarea în hotel, dar mă simt oprit. Mă întorc în spate și o privesc pe Christina nedumerit și după ce-mi face semn spre hainele ei pline de sânge, realizez de ce s-a oprit.

— Nu crezi că e cam ciudat să umblu așa? întrebarea ei tocmai îmi oferă un semnal că nu e bine, în timp ce încearcă să-și ascundă sângele de pe haine.

— Vino! e tot ce-i spun și o trag după mine.

Mă opresc în dreptul portbagajului și îl deschid larg, apoi trag de geanta neagră pe care o țin mai tot timpul în mașină și o deschid, ca în cele din urmă să scot din aceasta un tricou negru cu inscripționări pe el și i-l înmânez. Privește când spre mine, când la tricoul din mâna ei și spune:

— Bine, demon incurabil. Desfă cătușele, îmi cere și zâmbesc.

— Nici nu mă gândesc, demoniță! i-o retez, zâmbindu-în continuare și sunt curios cum va reuși să se schimbe de haine.

Inspiră adânc, pentru că pieptul i se ridică și coboară ritmat și fără să mai spună ceva, începe să-și dea jos tricoul, încântându-mă cu priveliștea ce mi-o oferă și scrâșnesc din dinți, auzind fluierături și claxoane venite de la mașinile ce trec pe lângă noi. Fir-ar! De ce mama naibii n-am băgat-o în mașină?

— Nu poți să te miști mai repede? o întreb nervos, repezind-o și ca să-mi facă în ciudă, se mișcă și mai încet Christina! o atenționez, suflând puternic pe nări.

Mă privește cu sprâncenele ridicate și simt că-mi pierd răbdarea dacă mai stăm mult aici, mai ales că toți se holbează la ea. Îmi vine să le scot ochii la fiecare în parte, dar ce rezolv? Se pare că micuța mea mi-o întoarce rău. Scot cheia din buzunarul din spate al blugilor, cedând și desfac cătușele, eliberându-i mâna apoi o scap repede de tricoul plin de sânge pe care-l arunc în portbagaj. Iau tricoul din mâna ei și i-l trag pe cap, îndemnând-o să-l îmbrace și o găsesc zâmbind.

— Îţi cam place să mă scoţi din minţi, constat şi o aud chicotind.

— Iar ţie îţi cam place să mă provoci, îmi dă peste nas cu răspunsul ei, chicotind din nou.

— Afurisită mică! mârâi şi o prind de mână, ca mai apoi să-mi împletesc degetele cu ale ei.

— Am învăţat de la cel mai bun, îmi mărturiseşte şi zâmbesc.

Nu am de gând să-i mai pun cătuşele, dar nici nu o pot lăsa aici de una singură, aşa că ne îndreptăm împreună spre intrarea în hotel cu Lorena şi Arman pe urmele noastre. Nu ştiu ce ne aşteaptă, dar trebuie să aflu ceea ce se ascunde în spatele acestui mister.

— Ce facem noi aici? mă întreabă micuţa mea, oprindu-ne în faţa recepţiei.

— Dimitri s-a cazat aici sub un alt nume, încep şi o pun în temă cu totul pentru că şi ea face parte din lumea asta, întorcându-mă cu privirea spre Christina şi o observ privindu-mă la rândul ei, dar puţin cam confuză. Tipul pe care-l caută Emanuel, e aici! Trebuie să ajung la el înaintea lui.

Încuviinţează scurt din cap şi-şi închide ochii preţ de câteva secunde, făcându-mă pe mine să mă uit ciudat la ea, apoi îi deschide şi îşi umezeşte buzele cu limba.

— Ce trebuie să fac? mă întreabă şi dacă ea crede că trebuie să facă ceva, ei bine, singurul lucru pe care va trebui să-l îndeplinească, e acela de a sta cuminte.

— Nimic!

Înainte să mai poată spune ceva, recepţionista ne captează atenţia şi-mi îndrept privirea spre aceasta. Inspir adânc şi spun:

— Avem o întâlnire cu domnul David Harvey, mint şi-mi aşez braţul pe suprafaţa tejghelei.

— Îmi pare rău să vă anunţ, dar domnul Harvey a specificat clar că nu vrea să fie deranjat, îmi răspunde tipa şi într-un fel trebuia să-mi dau seama că aşa va fi.

Cum naiba aflu dacă mai e în hotel sau nu? Încuviințez scurt din cap și mă întorc în spate, fix în momentul în care Dimitri se îndreaptă spre ieșirea din hotel. Unde naiba merge?

— Vino! spun către Christina și o prind de mână, îndreptându-mă cu pași repezi spre ieșire.

Îl observ pe Dimitri urcând în primul taxi ieșit în cale și pornește... Habar n-am spre ce mama naibii se îndreaptă, dar trebuie să îl ajung din urmă. Din câte am observat, avea și o geantă cu el, așa că le fac semn lui Arman și lui Lorena să urce în mașini și să o ia înainte, urmărind taxiul.

— Unde mergem? mă întreabă Christina curioasă și-i fac semn să urce în mașină și face întocmai.

Urc și eu în scaunul șoferului și bag cheia în contact apoi o învârt, pornind motorul, demarând în trombă, încât să nu-l scap pe Dimitri din vizor, chiar dacă Lorena și Arman sunt pe urmele lui.

— Dimitri tocmai a părăsit hotelul și am vaga impresie că se aștepta ca noi să apărem aici, așa că trebuie să-l urmărim, îi răspund și intru în depășire, ținându-mă încontinuu după cei doi nebuni din fața mea. Dacă Emanuel îl găsește înaintea noastră, nu voi afla niciodată ce legătură are el cu familia mea, micuțo! îi explic în mare.

O observ cu coada ochiului cum încuviințează scurt din cap apoi își ia telefonul la verificat, ca în cele din urmă să-și îndrepte privirea spre mine și spune:

— S-a trezit Emma, însă e mult prea speriată și au trebuit să-i administreze un sedativ ca să o calmeze, mă anunță, apoi oftează și se face comodă în scaun.

Apăs ambreiajul și schimb viteza, simțindu-mă nervos pe dinăuntru, pe faptul că Emanuel și Olivia s-au atins de sora mea și accelerez, ajung taxiul galben din urmă, apoi virez spre stânga, urmărindu-l în continuare până în punctul în care se oprește. Ce naiba caută Dimitri în Gladstone Park? Opresc și eu odată cu Lorena și Arman și deschid

portiera, dar înainte să pot coborî din maşină, mă simt tras cu putere în spate şi nu înţeleg ce a apucat-o aşa deodată pe Christina. Bubuitura ce se aude în următoarea secundă, mă face să-mi ridic privirea şi observ portiera aruncată cât colo, realizând că în tot acest timp am fost urmăriţi la rândul nostru de cineva.

— Eşti bine? mă întreabă Christina îngrijorată, respirând sacadat. Ce naiba a fost asta?

— Nu ştiu, dar cred că Emanuel tocmai şi-a dat seama că planul lui a eşuat şi a trimis-o pe Olivia să-i facă treaba, îi răspund şi dau să mă ridic, dar mă reîntorc la loc, auzind sunetul unei arme, descărcându-se în direcţia noastră, lovind caroseria maşinii.

Mă năpustesc asupra micuţei mele ca să o protejez, apoi mă întind cum pot spre geanta de sub scaunul pasagerului şi o apuc, scoţând-o la suprafaţă. Fir-ar!

— Nu are cum să fie ea, răsună glasul Christinei prin sunetul proiectat de gloanţele ce se lovesc de caroseria maşinii şi îmi ridic privirea spre ea. Olivia e moartă, chiar eu am omorât-o când încercam să o scoatem pe Emma din tuneluri, îmi mărturiseşte sincer şi dacă Olivia nu e cea care trage în noi, atunci cine?

Reuşesc să deschid geanta şi scot din aceasta o armă, pe care o încarc şi încep să trag spre maşina care se învârte în jurul nostru, trăgând. Nu ştiu cine e, dar nu se lasă.

— Micuţo, eşti bine? o întreb, întorcându-mi privirea spre Christina şi o observ, încercând să se ascundă.

— Îhm, e tot ce reuşeşte să-mi răspundă şi-şi acoperă capul cu mâinile, în timp ce telefonul meu începe să sune.

Îl scot cumva din buzunar şi răspund, ducând mai apoi telefonul la ureche, în acelaşi timp în care îmi întind mâna dreaptă în faţă şi încep să trag glonţ după glonţ.

— *Vă acoperim noi, voi încercaţi să ieşiţi din maşină,* glasul lui Arman se aude din partea cealaltă a telefonului şi încerc să deschid portiera de pe partea cealaltă, dar nu reuşesc.

Nebunii au tras în bord, unde sunt comenzile și cumva mașina s-a blocat de tot. Îi pot vedea silueta Lorenei, apropiindu-se de mașina în care eu și micuța mea suntem captivi, trăgând în continuare spre cei din mașina care ne-a urmărit, ca mai apoi să se lase în jos și după ce deschide portiera, ne face semn să ieșim. O prind pe Christina de mână și o trag după mine.

— Plecați, ne descurcăm noi, ne ordonă Lorena, în timp ce-și încarcă arma apoi se ridică de după mașină și începe să tragă, acoperindu-ne. Plecați! urlă la noi.

— Rămâneți în viață, spun și mă îndrept spre Arman, cu tot cu Christina, încercând să ne ferim cum putem din calea gloanțelor.

Ajungem în dreptul mașinii, ne lăsăm în jos lipindu-ne de aceasta, apoi îmi întorc privirea spre Arman și spun:

— Am nevoie de o armă, a mea a rămas fără gloanțe.

Arman trage geanta pe care o are de pe scaunul șoferului și mi-o întinde. O deschid larg și scot din aceasta câte o armă pe rând, încărcându-le mai apoi. Două le ascund sub tricou, la spate și una i-o întind micuței mele, rămânând cu ea în aer. Îmi întorc privirea spre ea și observ că înghite în sec.

— Nu trebuie să o folosești, doar ține-o la tine, o rog și Christina încuviințează scurt din cap, luând arma între mâinile ei și o ascunde sub tricou.

Mai iau o armă pe care o încarc și las geanta deoparte. Prind mâna Christinei și mă ridic puțin, îndemnând-o și pe ea să facă la fel și înaintăm repede spre parc. Sper că am scăpat, nu de alta, dar trebuie să văd unde e Dimitri și să-l scot dracului de aici. Cine ne-a urmărit, mai mult ca sigur știa de venirea lui, dar și de faptul că suntem pe urmele lui Valkov. Înaintăm tot mai adânc prin parc, destul de precauți și privim în toate părțile, continuând să-l caut pe Dimitri.

— Fir-ar! Unde naiba e? De ce a ales tocmai parcul acesta? continui cu întrebările și îl caut în continuare.

— Augustin, nu e el? mă atenționează Christina și îmi îndrept privirea spre persoana pe care o indică.

Dimitri stă sprijinit cu palmele de balustrada podului ce trece peste lacul artizanal din parc şi priveşte în jur. Are la el aceeaşi geantă neagră şi sincer, sunt curios ce naiba cară în ea.

— Vino! îmi împletesc degetele cu ale Christinei şi ne îndreptăm spre pod cu paşi repezi, rugându-mă în sinea mea ca Dimitri să nu dispară din locul în care e acum.

— Augustin, cred că suntem urmăriţi, mă anunţă Christina şi mă întorc cu privirea în spate.

— La naiba! înjur. Trebuie să ajungem repede la Dimitri şi să plecăm dracului de aici.

O luăm la pas alergător şi încercăm cât putem de mult să nu fim în vizorul matahalelor. Ajungem în dreptul podului şi înaintăm, ca şi cum nimic nu s-ar întâmpla, ci doar suntem un cuplu normal ce se plimbă prin parc, şi ajunşi în dreptul lui Dimitri ne oprim şi încep să o trag pe Christina în braţele mele, fiind cu spatele la acesta.

— Începeam să mă întreb cât timp îţi va lua să-ţi dai seama că sunt în New York, dar şi cât timp îţi va lua să mă găseşti, glasul lui Dimitri se aude dintr-odată, captându-ne atenţia.

— În momentul acesta suntem urmăriţi, spun fără să răspund la ceea ce a spus. Trei matahale la ora douăsprezece, spre sud, îi dau indicaţiile fără să mă întorc cu privirea spre el.

— Ştiu! Până şi recepţionista de la hotel e complice. Emanuel a pus-o pe urmele mele, iar acum are impresia că sunt încă la hotel, de îndată ce am zis că nu vreau să fiu deranjat. Însă, va avea o surpriză mare, constatând că tot ce va găsi în cameră, e doar o bombă ce va exploda cât de curând, mă pune la curent cu tot. Ştiam că risc multe venind în N. Y., dar trebuia să te văd. Trebuie să ştii...

— Nu cred că e un loc bun în care să vorbim, îl întrerup. Fir-ar! Tocmai ne-au găsit. Trebuie să plecăm de aici. Acum!

Îmi împletesc degetele cu ale Christinei și o luăm la fugă împreună cu Dimitri, înaintând tot mai adânc prin parc. Trebuie să ieșim naibii din parcul acesta nenorocit și să găsim o cale de a ajunge la sediu. Câteva gloanțe se aud venind în direcția noastră, așa că mă întorc în spate și încep să trag spre cei care trag spre noi, dar nu îi nimeresc. Fir-ar! Sper doar să nu nimeresc persoane nevinovate, altfel ne-am dus dracului cu toții.

— Pe aici, spune Dimitri deodată și o luăm spre dreapta, ajungând într-un final la drumul principal. Aici!

Îmi întorc privirea spre Dimitri și-mi mijesc ochii, realizând că acesta tocmai are de gând să fure o motocicletă. Ei bine, e totuși un transport de care avem nevoie. O trag pe Christina după mine și mă opresc în dreptul unei motociclete.

— Augustin, doar nu vrei...? începe micuța mea să mă întrebe dacă sunt atât de nebun încât să fur o motocicletă, în timp ce desfac firele și încerc să o pornesc, însă nu-și mai duce fraza până la capăt, dar tot înțeleg la ce se referă.

— O să fie bine, o asigur, luându-i chipul între palmele mele și-i sărut scurt buzele apoi încalec motocicleta, îndemnând-o să facă la fel.

— *Prindeți-i*, se aude deodată și-mi întorc privirea spre dreapta. *Nu-i lăsați să scape*, urlă una dintre matahale, scoțându-și arma din teacă.

Se pare că ne-au găsit mai repede decât aș fi anticipat. Turez bine motorul motocicletei, simțind-o pe Christina lipindu-se de-a dreptul de mine, în timp ce-și încolăcește brațele în jurul meu și pornesc în trombă cu destinația sediu.

— *Hei!* se aude glasul oamenilor ce ies în grabă din restaurant, observându-ne plecând cu motocicletele lor, dar nu-i iau în seamă și gonesc în continuare spre sediu.

Aerul se simte destul de puternic, lovindu-ne chipurile cu a sa adiere și fac prima la stânga, înaintând pe Union Lane, ca după câțiva metri distanță, s-o iau spre dreapta pe

Cottage Way, cu Dimitri pe urmele mele. Dar se pare că norocul nostru s-a cam terminat, deoarece se aude un scârţâit prelung ca de maşină şi câteva gloanţe proiectate asupra noastră. La naiba! Cum naiba ne-au şi găsit?

— Ţine-te bine, urlu spre micuţa mea ca să mă audă şi accelerez, încercând să scap de nemernicii ce ne urmăresc.

Încep şi fac slalom printre maşinile care circulă regulamentar, însă gloanţele ce încă sunt proiectate asupra noastră, provoacă un accident în lanţ, nimerind astfel persoanele nevinovate de la volan. Trebuie să scap cumva de ei, dar cum? Inspir adânc şi accelerez şi mai mult, luând-o acum spre partea de sud a oraşului şi îi îndemn pe idioţi să ne urmeze spre periferia oraşului. Cunosc foarte bine partea aceea de oraş, mai ales că o frecventam destul de des în perioada pubertăţii, dându-mă şi eu mare cu maşinile pe care le aveam în acea perioadă. Participam mult la curse, însă cu cât înaintam în vârstă şi priorităţile s-au schimbat, cu atât s-au rărit şi vizitele mele. Ştiu sigur că mai sunt câţiva ce-şi fac şi acum veacul pe acolo, participând la numeroasele curse ilegale de maşini şi cu care am rămas în relaţii bune, de aceea şi mizez pe ajutorul lor. Îi fac semn lui Dimitri să vireze pe prima străduţă la dreapta. Ajunge în dreptul acesteia, ia curba – făcând şi eu la fel – şi o ia tot înainte pe Cliff Row spre periferie.

— Augustin!

Scârţâitul roţilor ce se aud prelung în spatele nostru, îmi dau de înţeles că tot nu vor să renunţe, continuând să-şi descarce armele în direcţia noastră. Îmi strâng buzele şi-mi trece brusc o nebunie prin cap. Ştiu că-i voi pune viaţa în pericol mai mult decât e, dar cred că asta e o şansă bună de a scăpa de maşina ce ne urmăreşte.

— Micuţo, ascultă-mă bine, încep să urlu ca să mă audă. Ceea ce-ţi voi cere să faci acum, e un lucru nebunesc, ştiu! Dar te rog să ai încredere în mine.

— Ce trebuie să fac? vine întrebarea ei și pot simți destul de bine tremurul ce i-a acaparat întreg trupul.

Inspir adânc și spun:

— Va trebui să încerci să treci pe sub brațul meu, indiferent pe ce parte, încât să ajungi să mă poți privi în ochi, îi spun ceea ce trebuie să facă și se lipește și mai rău de mine.

— Augustin, mi-e frică! îmi mărturisește. Nu cred că pot să fac asta. Dacă o să cad? mă întreabă, tremurând în spatele meu.

— Știu, micuțo, știu! Dar nu ți-aș cere să faci așa ceva, dacă aș avea o altă soluție. N-am să te las să cazi, o asigur și asta am și de gând să fac, să nu o las să cadă.

— Încep! mă anunță și își pune piciorul în jurul meu, apoi se întoarce spre dreapta, încetul cu încetul.

E nebunesc ceea ce facem noi, dar trebuie, asta dacă vreau ca ea să ajungă la armele pe care le am sub tricou în spate și să tragă spre mașina ce ne urmărește de câteva minute bune. Se lasă puțin pe spate și încearcă să treacă pe sub brațul meu, însă se dezechilibrează și aproape că se desprinde de mine, dar într-un act de nebunie și adrenalină, îi cuprind mijlocul cu brațul, chiar și cu riscul de a dezechilibra întreaga motocicletă, încât să ne facă piftie și o ajut să se urce înapoi pe motocicletă, dar acum cu fața spre mine.

— Ești bine? o întreb și o simt, cuprinzându-mi trupul cu brațele și-și afundă chipul în pieptul meu.

— Asta a fost nebunie curată, spune deodată și zâmbesc, știind că are dreptate.

E o nebunie curată ceea ce am rugat-o să facă, însă ceea ce urmează e o demență.

— În spatele meu, sub tricou sunt două arme, continui să-i vorbesc. Aș trage eu, dar nu am cum, micuțo! Așa că mă bazez pe tine, altfel n-o să putem scăpa prea curând de ei.

Îmi îndrept fugitiv ochii spre ea și pot să observ cu ușurință groaza din ochii ei. Știu că e speriată și eu deopotrivă, însă nu pentru viața mea, ci pentru a ei. E o demență curată

ceea ce îi cer să facă, dar altă soluţie nu am. O aud cum inspiră adânc şi îmi cuprinde trupul cu braţele, ca mai apoi să-şi bage mâinile pe sub tricoul meu şi scoate cele două arme.

— Şi acum? glasul tremurând al micuţei mele, denotă faptul că e îngrozită de ceea ce trebuie să facă şi spun:

— Trage piedica, e deasupra armei, apoi ţinteşte şi trage.

— Nu cred că am o ţintă prea bună şi s-ar putea să nimeresc cu totul altceva, mă anunţă chicotind amar, ca şi cum ar vrea să ascundă neliniştea din glasul ei şi face întocmai cum i-am spus.

Îşi încolăceşte mai bine picioarele în jurul meu şi se lasă într-o parte, întinzând mâna şi trage. Nu ştiu exact dacă i-a nimerit sau nu, dar trebuie să riscăm, doar pentru a putea ajunge întregi la sediu. Virez spre stânga, odată cu Dimitri, în timp ce Christina încă trage spre maşina buclucaşă, încercând în acelaşi timp să nu cadă şi lasă gloanţele să-i nimerească.

— Drace! aud înjurătura lui Dimitri şi-mi întorc privirea fugitiv spre el.

Se pare că nemernicii l-au nimerit, iar acum plaga împuşcată din braţul lui, sângerează. Fir-ar! Nu vreau ca el să moară, altfel nu voi mai afla absolut nimic.

— Oh, la naiba! glasul Christinei mă scoate din gândurile pe care le am şi încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. I-am nimerit. Oh, Doamne! I-am nimerit, continuă să spună şi zâmbesc chiar dacă n-ar trebui s-o fac.

Ştiu că nu e indicat să zâmbeşti în astfel de situaţii, însă entuziasmul şi groaza din glasul ei, mă fac să reacţionez aşa. Acum că am scăpat de problema ce ne urmărea, se pare că nu mai am nevoie de ajutorul celor de la periferie, aşa că facem cale întoarsă, luând-o pe prima străduţă ce ne iese în cale şi ne îndreptăm spre sediu. Trebuie să ajungem cât de repede, nu de alta, dar Dimitri cam pierde sânge şi asta nu e bine. În mai puţin de patruzeci de minute ajungem cumva la

sediu și parchez în curtea acestuia, oprind de tot motorul și o ajut pe Christina să se dea jos de pe motocicletă. Însă, înainte de asta îi iau chipul între palmele mele și-mi zdrobesc buzele de ale ei, sărutând-o flămând și cu pasiune.

— Ești nebunia de care are nevoie, un nebun cu acte în regulă. Te iubesc, micuțo!

Îi sărut din nou buzele scurt și o ajut să se dea jos, însă picioarele ei sunt ca gelatina acum, făcând-o aproape să îmbrățișeze pământul, așa că nu o las și îi cuprind trupul cu brațele și o repun pe picioare, înaintând spre intrarea în sediu cu Dimitri în spatele nostru.

— Oh, Doamne! V-am căutat peste tot, se aude glasul Lorenei și-l observ pe Arman într-o stare destul de rea.

Pare destul de bătut, ca și cum s-a luat la trântă cu doi deodată, iar acum are arcada spartă, nasul la fel și mai mult ca sigur îl dor unele părți ale corpului.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb și o las pe Christina să se așeze pe canapea. Lorena, adu trusa de prim ajutor, Dimitri a fost împușcat în braț. Alex, află cât de repede poți cine mama dracului au fost cei trimiși pe urmele noastre și anunță-mă cât de repede, urlu spre sala tehnică.

Îmi pun mâinile în cap și oftez. Ziua asta a fost una dată naibii. S-au întâmplat prea multe, însă un singur lucru mai e de aflat, așa că îmi întorc privirea spre Dimitri, omul mult căutat de toată lumea, inclusiv de mine și spun:

— Cred că a venit timpul să-mi spui ce mama dracului se întâmplă de fapt, mârâi către acesta și-l observ inspirând adânc, ca apoi să se ridice în capul oaselor și se îndreaptă spre mine.

— Am să-ți spun totul, frate! vorbește și înlemnesc.

Cum adică *„frate"*? Nu înțeleg! Singura persoană care mai e lângă mine, din familia mea, e Emma, sora mea. Așa că nu știu să fi avut vreun frate ce a dispărut fără urmă, acum mult timp și acum s-a reîntors. Șocul ce tocmai m-a lovit în moalele capului, mă face să mă încrunt.

— Nu sunt fratele tău, Dimitri! vocea mea aspră îl face să zâmbească. Am doar o soră care acum e în spital din cauza lui Emanuel şi a Oliviei şi acum vii tu şi-mi spui că eşti fratele meu? Nu mai înţeleg nimic.

— Hmm, deci să înţeleg că nu ştii, constată deodată zâmbind şi acum sunt mai bulversat ca niciodată.

— Ce ar trebui să ştiu? Spune odată, mă răstesc la el şi îl observ cum se aşază din nou pe scaun, îndemnat de Lorena care a venit să vadă rana lui.

Faptul că mi-a spus *„frate"*, mă pune în situaţia de a mă gândi dacă nu cumva mama îl înşela pe tata cu altcineva, însă... Nu, nu! Nu am de gând să merg atât de departe cu gândurile mele, pentru că am un imens respect pentru mama, dar dacă a făcut-o... La naiba! Scutur din cap şi-mi îndrept privirea înapoi spre Dimitri, aşteptând să-mi ofere răspunsurile de care am nevoie. M-am săturat să trăiesc în secrete.

— Ce legătură ai tu cu familia mea?

— Cum am spus, sunt fratele tău, într-un fel, continuă cu aceeaşi afirmaţie şi oftează în final. Uite ce e, nu aştept să mă crezi, însă acesta e adevărul, dar... Poţi sta liniştit. Părinţii tăi s-au iubit foarte mult şi nu s-au înşelat unul pe celălalt, mă asigură de asta.

— Nu înţeleg, aşa că ai face bine să treci direct la subiect, înainte să scot adevărul de la tine prin alte metode, glasul meu sună tare şi răspicat. Şi crede-mă că n-o să-ţi placă.

— Acum patru ani şi jumătate, tata a simţit că moartea îl pândeşte din toate părţile, aşa că s-a gândit să-mi lase mie totul. Însă, cum aveam doar şaptesprezece ani, nu puteam umbla la nimic din ceea ce tata mi-a lăsat. Trebuia să am optsprezece ani ca să pot avea totul, de aceea, cu câteva zile înainte de asasinat, tata s-a întâlnit cu părinţii tăi în Houston, Texas. De aici până la a fi sub tutela părinţilor tăi, a fost doar un pas. Melanie şi Sebastian au fost foarte buni prieteni cu părinţii mei, încă din copilărie, ei bine, doar

tatăl tău mai mult, de aceea au și acceptat ca eu să ajung sub tutela lor, însă, nu am vrut să iau și numele de familie și am rămas un Valkov.

Ceea ce tocmai aud mă lovește în moalele capului pentru a doua oară. Se pare că părinții mei ascundeau mai multe decât lăsau să se vadă, iar acum toate ies la suprafață ca un vulcan ce erupe. Încerc să mă mențin pe linia de plutire, însă ce urmează să aflu, e un șoc mult mai mare ce are de gând să mă doboare complet.

— Și ca să-ți răspund și la celelalte întrebări..., continuă să vorbească, deschizând geanta pe care o are asupra lui și scoate din acesta un CD.

— Nu am spus nimic, îi întorc vorbele și privesc CD-ul din mâna lui.

— Știu, dar nu trebuie. Privirea ta spune totul, vorbește apoi își drege ușor glasul. Emanuel mă caută cu disperare din simplul fapt că eu știu cine i-a omorât pe Melanie și Sebastian, părinții tăi și pentru faptul că eu dețin cutia neagră a avionului care s-a prăbușit odată cu ei. Însă, întrebarea următoare e: ești destul de sigur că vrei să afli cine ți-a omorât părinții? mă întreabă, iar felul în care o face, mă pune serios pe gânduri, așa că inspir adânc și fără ezitare spun:

— Da!

— Bun! Atunci nu ne rămâne decât să deschizi CD-ul acesta și vei afla totul.

Îi fac semn din priviri Lorenei să-l ia, iar eu îmi întorc privirea spre Dimitri, care parcă așteaptă să-l mai bombardez cu alte întrebări, dar nu o fac. Nu acum, sunt mult prea multe și nu știu dacă îi voi face față. Însă, dacă acum câteva ore aveam un sentiment ciudat, ei bine, acum se intensifică și mai mult.

— Mai trebuie să știi un lucru, se aude din nou glasul lui Dimitri. Pentru motive întemeiate, cutia neagră a fost distrusă, dar înainte de asta am filmat totul atunci când am extras toate datele de pe ea, mă anunță și dacă cutia neagră e la el, atunci ce are Emanuel?

Fără să mai spun ceva, îi fac semn lui Alex să pornească filmuleţul de care Dimitri spunea, se afişează pe ecranul de pe perete, din sala mare şi inspir adânc pentru a nu ştiu câta oară şi încerc să mă calmez. În film apare Dimitri, aşa cum a spus, extrăgând datele din cutia neagră a avionului în care părinţii mei au fost când acesta s-a prăbuşit şi a luat foc, punându-le pe un laptop. Tot ce se aude la început, e un bârâit prelung apoi câteva voci, ce de abia le deslușesc şi cu cât sunetul devine mai clar, glasul feminin ce se aude în acest moment mă face să mă împleticesc pe picioare, şocat!

— *Augustin nu va afla niciodată că eu v-am luat viaţa, oricum, el ştie că sunt deja moartă.*

— *Nu vei scăpa basma curată, Eva!* glasul mamei se aude şi el, ţinându-i piept. *Am ştiut dintotdeauna că nu eşti bună pentru fiul meu, ca şi ea, dar de îndată ce ei doi se vor întâlni...*

Tind să cred că mama se referă la Christina, pentru că ea e cea promisă mie, dar şi sufletului meu.

— *Ce vă face să credeţi că o va găsi?* Eva îi întreabă, râzând. *Şi când mă gândesc că a plâns ca un copil mic la înmormântarea mea, sincer, îmi venea să râd. Era atât de patetic. Păcat, dar trebuie să recunosc că singurul loc în care era bun..., ei bine, era la pat şi cam atât. În rest era doar un papă-lapte*, glasul inconfundabil al femeii pe care am iubit-o cândva, se aude destul de clar şi simt că-mi fuge tot pământul de sub picioare.

Ea i-a omorât, nu-mi vine să cred. Eva mi-a omorât părinţii, înscenându-şi mai întâi propria moarte, doar pentru a putea face asta. Îmi strâng palmele în pumni şi scrâşnesc din dinţi cât pot de tare, simţindu-mă mai furios ca niciodată.

Furios pe femeia pe care am iubit-o cândva, furios pentru că am fost un prost şi un idiot crezând că şi ea mă iubeşte aşa cum o iubeam eu pe ea, însă tot ce a căutat, de fapt, au fost banii, statutul şi toate astea nu i-au fost de ajuns.

A trebuit să se omoare pe ea, ca mai apoi să-mi omoare părinții, doar ca să obțină ce a vrut; și a obținut, însă eu am obținut cu mult mai multe decât ea, sufletul meu pereche.

— Augustin! Augustin, ești bine? Uită-te la mine, se aude glasul Christinei destul de aproape și-mi simt chipul luat între palmele ei. Ce naiba s-a întâmplat? întreabă alarmată, privind spre ceilalți. La naiba! Răspundeți odată.

— Eva mi-a omorât părinții, îi răspund eu, încă șocat de ceea ce am aflat și o privesc cu groază.

— Stai, cum vine asta? Dar ea e moartă, nu? panica din glasul Christinei spune totul.

O sperie gândul acesta, dar și pe mine. Nici nu știu cum am să reacționez dacă Eva e cu adevărat vie, pentru că... La naiba! Nu am un *„pentru că"*, dar am un mare *„De ce?"*

— Eva e cât se poate de vie, glasul lui Dimitri ne captează atenția, iar în acest moment mă încearcă un amalgam de sentimente pe care nici nu știu cum să le controlez. Cine crezi că v-a lăsat mesajul acela pe peretele din dormitor, în Santorini? continuă să vorbească și-mi ridic privirea spre el. V-a urmărit în tot acest timp, iar faptul că tu ai o relație cu ea, spune arătând spre Christina, nu-i convine deloc și ar face orice să vă despartă.

N-am să permit așa ceva!

— Eu am nevoie de aer, spune Christina deodată și iese afară.

Fir-ar!

— Augustin! îmi pronunță Dimitri numele, dar în acest moment trebuie să merg după Christina.

Fără să mai spun ceva, ies afară din sediu și o caut pe Christina. E prea mult ceea ce s-a întâmplat azi și cred că micuța mea e în stare de șoc și îngrijorată.

— Christina! îi pronunț numele, dar nimic. Christina, pronunț din nou numele ei, dar tot nimic.

Oare a plecat?

Îmi pun mâinile în cap, ca în cele din urmă să lovesc peretele cu pumnul, simţindu-mă tot mai nervos, tot mai nedumerit, mai cu toate gândurile amestecate. Oftez prelung şi mă hotărăsc să intru înapoi, însă glasul ce vine din partea dreaptă, de după colţ, îmi captează atenţia, aşa că mă îndrept spre sursă şi o găsesc pe Christina vorbind la telefon.

— *Mă bucur că e mai bine, dar nu ştiu cât pot să-i ascund asta lui Augustin, pentru că, într-un final îşi va da seama şi va fi mai rău. Mai bine ai face...*

Încerc să-mi dau seama cu cine anume vorbeşte şi ce anume îmi ascunde, stând să ascult mai departe conversaţia. Îndată ce pronunţă numele celui cu care conversează, văd doar negru în faţa ochilor.

— *Andy, nu e ok....*

Nu, nu! urlu în sinea mea şi-mi strâng palmele în pumni. Nu poate să-mi facă una ca asta, nu mă poate trăda. Nu ea! Am sperat că mă înşel în legătură cu asta, dar se pare că e adevărat. Între Andy şi Christina se întâmplă ceva.

Fără să realizez ce mai fac, mă îndrept furios spre Christina şi după ce ajung în dreptul ei, o prind brusc de braţ şi o întorc cu totul spre mine, doar dintr-o smucitură şi o plesnesc puternic peste faţă, făcând-o să cadă pe jos. M-am aşteptat la trădare din partea oricui, dar nu din partea ei. Mă priveşte destul de speriată, tremurând din toate încheieturile şi cu ochii în lacrimi, dar nu mă impresionează deloc asta. M-a trădat şi m-a dezamăgit, iar eu credeam că mă iubeşte aşa cum o iubesc, dar acum nici nu mai ştiu.

— Nu pot să cred că m-ai lovit, glasul ei sugrumat mă face să îmi îndrept ochii spre ea şi o aţintesc furios.

— Cum poţi să-mi faci una ca asta? urlu la ea. Credeam că eşti diferită, dar eşti exact ca toate femeile, o curvă. Ştii, am crezut că sunt eu prea paranoic şi că văd total aiurea, dar se pare că privirile pe care vi le aruncaţi tu şi Andy în spital, spuneau cu totul altceva. Nu pot să cred că m-aţi trădat

amândoi, rostesc cuvânt după cuvânt printre dinți, însă în secunda următoare mă trezesc cu o palmă zdravănă peste față de la Christina, care mă privește cu ochii în lacrimi și destul de furioasă.

— Ești un prost de-a binelea dacă crezi așa ceva, urlă la mine, în timp ce mă lovește cu pumnii în piept. Nu te-aș trăda pentru nimic în lume, idiot notoriu ce ești, eu nu sunt Eva. Nu ți-aș face așa ceva, nici de aș avea un pistol îndreptat spre tâmpla mea, mai bine aș muri. Te iubesc prea mult, nemernicule, ca să-ți fac una ca asta, însă Andy m-a rugat să nu-ți spun că e îndrăgostit de sora ta, de Emma, urlă în continuare la mine și rămân trăsnit de ceea ce aud.

Andy e îndrăgostit de Emma? Când s-a întâmplat asta? Îmi îndrept privirea spre femeia care mi-a oferit totul fără să ceară nimic în schimb și simt că am dat-o rău de tot în bară cu ceea ce am făcut. Idiot mai sunt, dar ceea ce am aflat azi, se pare că mi-a întunecat conștiința și, în loc să vorbesc cu ea, să o strâng în brațele mele ca să mă calmez, am acționat impulsiv ca un prost ce sunt. Fir-ar!

— Micuțo!

— Nici să nu mă atingi, mă expediază aspru, dându-se cu un pas mai în spate.

— Micuțo, îmi pare rău, spun cu regret, dar știu că nu ajunge și încerc să mă apropii de ea, însă se dă mai în spate.

— Îți pare rău pentru că m-ai plesnit sau pentru faptul că încă o iubești pe Eva?

Întrebarea micuței mele vine ca un duș rece ca gheața menit să mă trezească la realitate și realizez că prostia mea mă va costa destul de scump. Dacă o mai iubesc pe Eva? Sincer nu, o urăsc din tot sufletul, mai ales acum când din cauza ei și a prostiei mele oripilante, simt că tocmai mi-am pierdut sufletul.

Mi-am pierdut îngerul de care am atâta nevoie. Jumătatea sufletului meu. La dracu în ea de treabă!

– Capitolul 10 –

Christina Evans
„Los Angeles: Cunoscându-mi familia.

1 August 2015
Sâmbătă dimineaţa

Sunt mai bine de două săptămâni de când s-au întâmplat toate acele lucruri, ce ne-au adus în stadiul în care suntem acum, într-o pauză... cred. Niciun telefon, niciun mesaj, nimic. Chiar dacă m-a plesnit, crezând că l-am trădat, că l-am dezamăgit, tot l-am iertat pe Augustin.

Oare e cu ea? Oare chiar s-a întors la Eva iar pe mine m-a uitat? mă întreb în sinea mea. Scutur uşor din cap şi nu vreau să gândesc atât de departe, pentru că m-ar distruge de tot, dar nici nu am de gând să mă duc după el, nu i-am greşit cu nimic, ci el mi-a greşit mie odată ce a crezut că între mine şi Andy e ceva. Inspir adânc şi-mi şterg lacrimile ce mi se preling pe obraji şi afişez un zâmbet, de îndată ce Emma apare în living. Emma locuieşte cu mine, încă de când a ieşit din spital, dar şi de când a aflat ceea ce a făcut Augustin. Locuieşte cu mine pentru că nu mai vreau să o las singură, nu după ceea ce a păţit, dar şi pentru faptul că s-a certat destul de zdravăn cu fratele ei. Nu ştiu ce şi-au spus, pentru că nu a vrut să-mi spună. A zis că la momentul potrivit am să aflu, însă nu ştiu când va fi acela, sper totuşi că repede.

— Iar te gândeşti la fratele meu? glasul Emmei e aproape şi o simt îmbrăţişându-mă. Ştii că-i pare rău, nu? mă întreabă şi încuviinţez scurt din cap că da.

Ştiu că îi pare rău, ştiu asta foarte bine! Pentru că în ziua aceea, când s-au întâmplat atât de multe plus palma pe care mi-a dat-o, mi-a trimis un mesaj mai spre seară, de îndată ce am ajuns la Emma la spital, prin care mi-a spus că ştie că nişte scuze penibile sunt de prisos, dar îi pare sincer rău că m-a lovit şi nu se aşteaptă să-l iert atât de uşor, dar va face

orice îi stă în putere să-mi demonstreze prin fapte că locul meu e lângă el. Chiar mi-a și jurat lucrul acesta, însă acum nu știu dacă să cred asta sau nu. Sunt atâtea zile în care nu a zis nimic și nici nu a făcut nimic.

— Dacă mă vrea înapoi va trebui să facă mult mai mult decât un simplu *„îmi pare rău"* sau *„iartă-mă"*, îi spun, privind-o și încerc să-mi țin lacrimile în frâu. La naiba, Emma! M-a plesnit, dar chiar și așa l-am iertat, pentru că îl iubesc prea mult.

— Sigur e numai asta? mă întreabă Emma deodată și știu la ce se referă sau la cine anume se referă.

— Sincer? Mi-e frică! Mi-e frică că poate s-a întors la Eva, acum că ea e vie, iar eu... iar eu rămân doar persoana de umplutură atunci când a avut nevoie, îi răspund cu lacrimile deja curgând pe obraji și imaginea asta doare al naibii de rău.

Doare să realizezi că după atâta timp în care tu ai investit sentimente, emoții, totul, ești dat la o parte pentru cineva care nu dă doi bani pe tine. Îmi șterg lacrimile cu palmele și mă așez pe suprafața canapelei, proptindu-mi capul de speteaza acesteia și clipesc des doar ca să nu mai las și alte lacrimi să cadă. *Fir-ai al naibii, Augustin!* îl înjur în sinea mea. Îmi vine să-l plesnesc încontinuu, doar ca să-i dau o lecție. Doamne, ce furioasă sunt! Dar dacă voi avea ocazia am să-l plesnesc până i se face fața roșie ca racul.

— Știu, Chris, știu că te doare, dar ai încredere în mine și lasă-l să fiarbă puțin, să realizeze ce a făcut, pentru că el trebuie să vină la tine, nu tu să mergi după el, Emma pare destul de fermă pe ceea ce-mi spune, îmbărbătându-mă și dacă stai bine să te gândești, ce fel se soră mai ia apărarea iubitei și nu a fratelui ei?

Sincer, mă surprinde izbucnirea ei la adresa lui Augustin. Știu că îl iubește, dar cred că aș fi procedat la fel în privința fratelui meu dacă știu că el a greșit. Nu toate surorile le înghit fraților iubitele și știu asta, pentru că Emma nu a înghițit-o niciodată pe Eva, însă pe mine mă consideră ca fiind sora ei.

— Şi pe deasupra, i-am spus să nu te deranjeze o vreme, să te lase să te liniştești, altfel o să fac ceva ce o să regrete, continuă Emma să-mi vorbească şi rămân de-a dreptul şocată de ceea ce aflu.

— Ţi-ai şantajat fratele... pentru mine? o întreb cu ochii cât cepele şi încă îmi este greu să cred că a făcut asta.

— N-ar fi pentru prima dată, îmi răspunde, făcându-mi jucăuş din ochi. Plus de asta, nu voiam să fiu tot timpul controlată, de parcă aş fi un copil, care are nevoie tot timpul de o dădacă. Ştiu că încă nu sunt majoră, însă chiar vreau să-i dau o şansă lui Andy, pentru că se vede că e destul de serios şi sincer, în ziua în care Olivia şi Emanuel m-au răpit, eram cu Kyle. Doream să mă despart de ea, pentru că am realizat că nu mai simt acea atracţie ca la început şi ar fi fost prea crud ca noi două să mergem mai departe într-o relaţie toxică, mă anunţă şi ia o gură zdravănă din cafea. M-am simţit în al nouălea cer când Andy mi-a spus: *„te iubesc"!*

Fericirea pe care o citesc în ochii Emmei, spune multe, mai ales de când Andy i-a mărturisit, în zilele în care a stat în spital că e îndrăgostit de ea şi că nu se aşteaptă ca să-i răspundă. În fond a iubit-o mult pe Kyle sau aşa lăsa să se observe. Dar, se pare că socoteala din târg nu se potriveşte cu cea de acasă şi până la urmă, Emma i-a mărturisit lui Andy că e îndrăgostită de el.

Mă bucur mult pentru cei doi, în fond, fiecare om are dreptul la o şansă. Inspir adânc şi iau o gură din ceaşca mea de cafea, privind într-un punct fix, pierdută în imaginile ce mi se derulează prin faţa ochilor.

Deci, de aceea nu mi-a dat niciun semn de viaţă? Din cauză că Emma l-a şantajat; dar poate că pauza asta ne face bine la amândoi, aşa putem reflecta la tot, chiar şi la sentimentele pe care le avem. Fir-ar! Pe cine naiba păcălesc, îmi e dor de el, îmi e dor de nemernicul de odinioară. De îndată ce golesc ceaşca, mă ridic în capul oaselor şi privesc în direcţia Emmei, care zâmbeşte încontinuu la mesajul primit

și tind să cred că e de la Andy. Zâmbesc scurt și mă îndrept spre bucătărie cu gândul că trebuie să-mi pregătesc bagajele; azi merg cu Dominic și Alyah să-mi vizitez familia din Los Angeles. Se pare că am doi verișori și un unchi. Mătușa a murit din cauza leucemiei, dar Michael, fratele mamei de abia așteaptă să mă cunoască, însă trebuie să recunosc că am mari emoții și nu doar din cauză că voi zbura pentru a doua oară cu avionul, ci și pentru faptul că nu știu mai nimic despre oamenii aceia ce par atât de străini pentru mine.

— Ești bine? glasul Emmei mă scoate dintre gândurile în care m-am adâncit și tocmai realizez că stau de câteva minute cu mâna întinsă în chiuvetă, dorind să las ceașca acolo.

Of, gândurile astea. Scutur ușor din cap ca să-mi revin și las ceașca în chiuvetă, apoi mă întorc spre Emma și spun:

— Sunt bine, doar că... Nu-mi cunosc deloc familia, deși ar fi trebuit să o știu câtuși de puțin, iar călătoria asta mă sperie într-o anumită măsură, îi răspund sincer, în timp ce mă joc nervoasă cu degetele. Nici măcar bagajul nu mi l-am pregătit.

— Chris, o să fie bine. Ai încredere, dar trebuie să te previn de un lucru, spune deodată serioasă și asta nu-mi place.

Ce mai poate fi acum? mă întreb în sinea mea și mă sprijin cu fundul de blat, așteptând o altă bombă să mă lovească până în străfundul sufletului.

— Augustin și vărul tău, Ash, au fost cândva foarte buni prieteni, doi camarazi chiar, încât și-au tatuat câte o panteră neagră pe gamba dreaptă doar ca să simbolizeze asta, însă odată ce Eva a apărut în viața fratelui meu, a apărut și în viața lui Ash. Femeia aia i-a întors pe toate părțile pe amândoi, făcându-i de multe ori să se certe atât de rău până în noaptea în care i-a prins Augustin, făcând sex în mașina lui Ash. De atunci au devenit dușmani, îmi povestește Emma și-mi duc o mână spre chip, fiind surprinsă de ceea ce aflu. Augustin s-a simțit trădat de bunul său prieten și dezamăgit de femeia pe care o iubea cândva nebunește.

Acum îi înţeleg mult mai bine reacţia din ziua aceea. Nu l-aş putea trăda, nici de mi-ar călca inima în picioare, iar în acest moment îmi vine să-l iau în braţe şi să-i mângâi sufletul, doar ca să-i liniştesc inima. Mă abţin cât pot de mult să nu mă apuc din nou de plâns, ştiu, sunt cam sensibilă, asta sunt eu şi zâmbesc strâmb către Emma.

— Sigur vei fi bine, locuind la Andy cât timp lipsesc? o întreb într-un târziu, schimbând subiectul şi într-un fel mă simt ciudat să o las singură.

Bine, nu tocmai singură, ci e cu Andy şi ştiu că va avea grijă de ea cât timp sunt plecată, altfel cu mine o încurcă rău, să nu mai zic de Augustin, care-şi va ieşi din minţi ştiind că Emma nu mai e la mine, ci la Andy. Oh, Doamne!

— Of, Doamne, Chris! Nu-ţi mai face atâtea griji, du-te şi fă-ţi bagajele, în mai puţin de trei ore pleci şi tu încă nu eşti gata. Trebuie să fiţi cu cel puţin două ore mai repede la aeroport şi tot cu gândurile aiurea eşti, mă dojeneşte şi bolborosesc câteva cuvinte, îndreptându-mă spre dormitor.

Ajunsă înăuntru, scot geamantanul imens de sub pat apoi deschid dulapul şi încep să-mi aşez hainele în acesta. Câteva tricouri, bluze, blugi şi colanţi, lenjerie intimă şi veşnicii mei tenişi, plus un cardigan şi o geacă.

Nu ştii când ai nevoie de una alta. Îmi scot şi gentuţa în care îmi aşez biletul, paşaportul şi ce mai am nevoie, să fie la îndemână. Mă îndrept spre baie şi-mi iau lucrurile necesare pe care le trântesc şi pe acelea în geamantan, apoi mă aşez pe marginea patului şi mă întind pe suprafaţa acestuia, închizându-mi ochii un pic.

„Patul se lasă uşor în jurul meu, îndemnându-mă să-mi deschid ochii şi privesc pierdută în cele două oceane ce mă privesc cu atâta dragoste. Augustin îşi ridică o mână în aer, pe care o duce mai apoi spre chipul meu şi începe să-mi mângâie pielea cu degetele sale lungi, privindu-mă în continuare.

Își apropie chipul de al meu și-mi revendică buzele, sărutându-mă cu focul ce mistuie în inimile noastre, ce ne aduce tot mai aproape unul de celălalt și-mi așez palmele pe pieptul său ferm, simțindu-i inima cum bate. Doamne, mi-a fost dor de el, de demonul ce-și adoră îngerul promis. Buzele noastre se dezlipesc și-și sprijină fruntea de a mea, gâfâind ușor.

— Îmi pare rău, micuțo! Îmi pare rău că te-am lovit, m-am pierdut cu firea și am... Fir-ar! spune, dând cu pumnul în așternuturi.

Îi iau chipul între palmele mele și-l îndemn să mă privească, lăsându-mă pierdută din nou în ochii săi albaștri și spun:

— Știu că-ți pare rău, dar îmi este atât de greu să trec peste așa ceva, pentru că știu cum e. Prima dată o palmă, apoi un pumn și după aceea? îl întreb printre buzele tremurânde și-l observ închizând ochii.

— Ce ar trebui să fac să-ți demonstrez că ești îngerul de care am nevoie, încât aș fi în stare să fac orice pentru tine, micuțo? mă întreabă serios și de îndată ce-și pune pistolul în dreptul tâmplei, încremenesc.

— A-Augustin, mă bâlbâi, simțind cum lacrimile-mi curg pe obraji și mă ridic odată cu el de pe pat, privindu-i îngrozită de ceea ce face. T-te r-rog, lasă p-pistolul jos, mă bâlbâi în continuare. Nu...

— Te iubesc, micuțo! Te iubesc al dracului de mult, îmi mărturisește sincer, așezându-se în genunchi în fața mea, cu pistolul încă la tâmpla sa. Fără tine, îngerul meu, nu mai vreau să trăiesc.

Ultimele lui cuvinte mă îngrozesc de-a dreptul și înainte să-mi pot reveni, cât de cât, sunetul armei ce se descarcă, mă face...”

Țip cât pot de tare, privind în jurul meu speriată după Augustin și constat că ceea ce am trăit de fapt, a fost doar un vis. *Doamne! A fost doar un afurisit de vis*, murmur în sinea mea și când mă gândesc că am aținit doar pentru câteva

minute. Îmi frec faţa cu palmele şi mă ridic în capul oaselor, îndreptându-mă acum spre baia din dormitor. Mă opresc în faţa chiuvetei şi-mi aşez palmele de o parte şi de alta, privind lung în oglinda de deasupra acesteia.

Oftez şi dau drumul apei, pe care o adun mai apoi între palmele mele şi-mi stropesc faţa ca să-mi revin. Mai sunt doar câteva minute până să ajungă tata cu Alyah aici, iar eu încă nu m-am schimbat. Termin repede în baie şi mă întorc în dormitor, învârtindu-mă ca un titirez, de parcă nu mai ştiu ce ar trebui să fac şi ce nu, şi mă opresc în dreptul dulapului. Îl deschid larg şi scot din acesta o pereche de colanţi negri, o bluză lungă, alb-crem până peste fund şi cu o parte ce cade pe un umăr, lenjerie intimă, pe care le îmbrac cât pot de repede şi trag în picioare botinele negre cu multe catarame, joase.

Nu-mi place să port cu toc înalt, nu de alta, dar nici nu ştiu să merg pe aşa ceva şi pe deasupra mă voi face numai de râs, căzând ca o toantă direct în nas. Mă privesc pentru ultima dată în oglinda lipită pe uşa dulapului şi visez cu ochii deschişi. Îl observ pe Augustin cum îşi încolăceşte braţele în jurul meu şi-mi depune un sărut dulce fix pe linia pulsului, aşa cum îi place lui.

Revino-ţi!

Inspir adânc şi-mi revin din visare, apoi trag un cardigan negru pe mine şi mă îndrept spre geamantanul lăsat lângă pat, iau între degete, ca în cele din urmă să ies din dormitor şi mă îndrept spre living, constatând că Dominic şi Alyah sunt deja aici, dar şi Andy, care a venit după Emma.

— Eşti pregătită? glasul tatei îmi captează atenţia şi încuviinţez scurt din cap, plasându-i bagajul, de îndată ce pune mâna pe el.

Sincer, nu prea sunt pregătită, dar cred că o schimbare de mediu îmi va face bine. Vom vedea!

— Aici ai ceea ce ţi-am promis, îmi întinde Emma un plic şi nu prea înţeleg ce vrea să spună. Dar, deschide-l doar când eşti în avion, mă roagă şi aşa am să şi fac, încuviinţând din cap.

— Gata? ne întreabă din nou Dominic, acum că am rezolvat totul și dau din cap aprobator.

Ieșim toți din apartament, încuind ușa în urma noastră și ne îndreptăm spre mașinile parcate în fața scării. *Oare de ce mă gândesc că e jos și mă așteaptă?* Poate din cauza că aș vrea ca Augustin să fie aici, să mă oprească să plec, să mă strângă în brațele lui și să-mi spună că mă iubește; dar nu-l zăresc.

Poate că...? Trebuie să încetez să mă mai gândesc la prostii și să merg mai departe. Odată ajunși în fața scării și implicit a mașinilor deschid portiera și mă fac comodă pe bancheta din spate, privind spre plicul ce mi l-a dat Emma. Știu că mi-a spus să îl desfac doar în avion, dar... nu știu! Mă uit la plic preț de câteva minute apoi oftez prelung și mă resemnez, așteptând până când voi urca în avion și-l bag în gentuță.

Îmi ridic picioarele și mă fac mai comodă, în timp ce tata și Alyah urcă și ei în mașină. Schimbă câteva vorbe între ei, nu prea știu ce anume, sunt cu gândul în altă parte și simt mașina punându-se în mișcare. O să mă aștepte patru ore și cincizeci și patru de minute foarte lungi cu avionul, dar sper să treacă repede.

În mai puțin de treizeci de minute ajungem la destinație și Dom parchează mașina în parcarea aeroportului, deschide portiera și iese, îndreptându-se spre portbagaj.

— Ești bine? mă întrebă deodată Alyah, întorcându-se cu privirea spre mine. E din cauza lui, nu? De ce nu îl sun ca să vorbiți? continuă Alyah cu întrebările și oftez prelung, întorcându-mi privirea spre ea.

— Nu știu, Alyah! Nici măcar nu m-a căutat, chiar dacă mi-a promis că o va face, dar sincer, aș fi vrut ca el să fie aici, îi răspund și deschid portiera.

Ies din mașină și mă îndrept spre Dominic, care a terminat deja de scos bagajele din portbagaj. Îl caut pe al meu din priviri și de îndată ce-l găsesc, îl iau între degete și mă îndrept spre intrarea în aeroport cu Alyah și Dominic pe

urmele mele şi din câţiva paşi ajungem la check-in. Trebuie să aşteptăm, în faţa noastră mai sunt încă două persoane care îşi fac şi ele check-in-ul, deci suntem nevoiţi să staţionăm. După alte zece minute în care stăm şi aşteptăm, vine rândul meu. Mă îndrept spre ghişeu, îmi fac check-in-ul şi mă îndrept mai apoi spre terminalul de la care trebuie să luăm avionul.

Trecem uşor şi de securitate şi ne îndreptăm spre terminalul E22. Gândul îmi zboară din nou la plicul pe care mi l-a dat Emma şi într-un fel sunt nerăbdătoare să ştiu ce conţine acesta. Caut cu privirea numărul terminalului, înaintând prin aeroport şi pot auzi cu uşurinţă chicotelile celor doi din spatele meu. Alyah şi tata se înţeleg foarte bine şi asta mă bucură nespus de mult, mai ales că tata n-a mai avut pe nimeni de câţiva ani buni, până acum, la Alyah. Îmi întorc privirea în spate preţ de câteva secunde şi în locul lor mă văd pe mine cu Augustin, chicotind aşa cum fac ei doi şi dorul de el mă cuprinde şi mai rău. La naiba! Inspir adânc şi-mi continui drumul spre terminal. *Unde naiba mai e şi terminalul acela?* mă întreb în sinea mea, simţindu-mă uşor nervoasă şi, într-un final găsesc nenorocitul acela de terminal.

— Trebuie să aşteptăm câteva minute, mă anunţă Dom şi oftez. Se pare că încă nu a început îmbarcarea.

Încuviinţez scurt din cap şi mă aşez pe un scaun liber, aşteptând momentul îmbarcării. Suflu puternic aerul printre buze şi simt că răbdarea mea o cam ia la goană, căci capul meu vâjâie şi simt că mă iau toţi dracii până ajung în avion ca să văd ce naiba e în plicul acela. Ştiu, par o nebună în acest moment, dar mă roade rău curiozitatea să aflu ce e înăuntru, însă mă abţin şi încerc să-mi respect promisiunea faţă de Emma.

Of, Emma! Grea misiune mi-ai dat. După alte câteva minute trecute, în difuzoare se aude o voce de femeie ce ne anunţă că îmbarcarea începe, şi inspir adânc pentru a nu ştiu câta oară. Îndată ce mă ridic în capul oaselor, iau

geamantanul între degete și mă îndrept spre poarta de îmbarcare cu biletul și pașaportul pregătit. Din câțiva pași ajung în dreptul doamnei ce-mi cere biletul și îl înmânez pentru a fi scanat.

Acum e acum, spun în sinea mea, inspirând adânc și înaintez prin tunelul ce duce spre intrarea în avion și-mi simt inima bătând cu putere în piept. *O să fie bine, o să fie bine* îmi repet în gând, odată ajunsă la avion și mă urc în el, zâmbind spre stewardesa ce ne întâmpină la intrare și mă îndrept într-un final spre interiorul avionului, căutând locul unde stau.

— 22A, murmur numărul și mă uit în continuare la fiecare loc până când îl găsesc pe al meu.

Se pare că locul meu e la geam, numai bine, așa pot să văd totul. Îmi așez geamantanul în compartimentul de deasupra, în timp ce tata și Alyah fac la fel – se pare că locurile lor sunt chiar în spatele meu – mă așez comod în scaun și mă gândesc că e timpul să desfac plicul de la Emma. Sunt totuși în avion, nu? Cu inima bătându-mi puternic în piept, deschid gentuța și scot plicul, apoi îl deschid și scot foaia împăturită. O desfac și mă uit la cum arată. Sunt multe cuvinte mâzgălite cu pixul, ce ștergeau cuvinte greșite. E un scris îngrijit și ordonat, ușor de citit.

„Vreau să-ți spun că-mi pare al naibii de rău pentru faptul că te-am lovit, nu trebuia, sunt un nemernic. Totul s-a acumulat și în loc să-mi țin îngerul în brațe ca să mă liniștesc, mi-am vărsat nervii pe ființa pe care o iubesc. Stau aici ca un idiot și-ți scriu o scrisoare, în loc să fiu lângă tine și să-ți demonstrez cât de rău îmi pare. Îmi e dor de tine afurisită mică! La dracu în ea treabă, nici măcar nu știu cum mama naibii ar trebui să încep o idioată de scrisoare, nu sunt bun la așa ceva pentru că n-am mai scris în viața mea, însă, se pare că Emma nu-mi dă nicio altă alternativă și m-a amenințat că dacă nu te las în pace ca să te liniștești, o să se culce cu Andy. Îți vine să crezi, propria mea soră mă șantajează. Cum naiba s-a ajuns la asta? Nu știu, dar

am avut un şoc, aflând că nemernicul acela fustangiu îmi iubeşte sora şi se pare că şi Emma îl iubeşte pe el. Nu ştiu cât de acord sunt cu ei, însă aici nu e vorba de cei doi, ci de noi, iar eu bat câmpii aiurea cu poveşti de adormit copiii în loc să-ţi spun că TE IUBESC al naibii de mult, micuţo, şi dacă trebuie, am să urlu asta în gura mare ca să audă toţi.

A fost odată când am crezut că o mai iubesc pe Eva, dar am realizat că acea iubire era moartă de mult timp, însă mă minţeam de unul singur, crezând că iubirea pură nu mai există şi asta doar din cauza trădării şi a dezamăgirii prin care am trecut, dar tu mi-ai demonstrat contrariul, doborând fiecare zid pe care l-am ridicat în jurul inimii mele. Însă, în ziua aceea am văzut doar negru în faţa ochilor, de îndată ce am aflat cine mi-a omorât părinţii şi ca să-ţi răspund la întrebarea ta:

NU O MAI IUBESC PE EVA! E doar praf şi pulbere pentru mine, tot ceea ce contezi eşti TU! Mi-e dor să-ţi sărut buzele, să-ţi gust pielea, să-ţi privesc ochişorii ciudaţi, să mă simt adânc înăuntrul tău, făcându-te să-mi gemi numele puternic, în timp ce fac dragoste cu tine. Drace! Nu contează unde eşti acum, pentru că am să te găsesc şi îţi jur că mai bine îmi înfig un glonţ în cap, decât să te mai lovesc vreodată. Te vreau lângă mine, nebună mică! Aşteaptă-mă că am să vin după tine, pentru că nimic nu ne poate despărţi, suntem legaţi chiar şi după moarte.

Te amo, mi chiquita hermosa!

P. s. Şi de trebuie să mă iau la bătaie cu vărul tău Ash, tot nu renunţ la tine. Ne vedem în L. A., mi chiquita. TE AMO!"

Zâmbesc şi plâng în acelaşi timp, cuvintele lui sunt profunde, sincere dar şi directe. Acesta e Augustin al meu, nebunul de care m-am îndrăgostit, nemernicul ce-mi înseninează atât ziua, cât şi noaptea. Îmi iau gentuţa şi scot telefonul din ea apoi îl deblochez şi încep să tastez repede, scriindu-i un mesaj.

„Ai face bine să nu mă faci să te aștept prea mult, nemernicule! Am nevoie de tine, mi angel, mi gran loco.
TE AMO!"

Setez telefonul pe modul avion de îndată ce-am trimis mesajul și-l bag înapoi în gentuță, cu gândul la Augustin. Acum mi-e și mai dor de el. Îmi șterg lacrimile ce cad nestingherite și încerc să mă relaxez, așa cum pot, nu că mi-ar și reuși, dar încerc.

— Ești bine? se aude o voce de băiat de lângă mine și-mi întorc privirea în dreapta mea.

Încuviințez scurt din cap și ridic scrisoarea în aer.

— Oh! Iubitul? mă întreabă din nou, iar eu nu fac altceva decât să aprob din cap, încercând să mă calmez.

Doamne, par așa o prostuță acum și mai mult ca sigur va crede că nu vorbesc dacă nu răspund. Inspir adânc și spun:

— Scuze, mi-a scris ceva ce m-a emoționat și...

— E chiar drăguț că în ziua de azi se mai practică așa ceva, știi tu, scrisul scrisorilor de mână, nu electronic, îmi spune și zâmbesc. Numele meu e Stephen. Stephen Wild. se prezintă și îmi întinde mâna peste scaunul gol dintre noi

— Christina, mă prezint și eu strângându-i ușor mâna.

— Singură?

— Ah, nu! Sunt cu tata și cu mama, îi răspund, arătând spre locurile din spatele nostru și tocmai realizez că am numit-o pe Alyah, mama mea.

Îmi întorc privirea în spate și o observ pe Alyah cu ochii în lacrimi și știu că asta se datorează faptului că am numit-o mama mea, i-am atins totuși o coardă sensibilă. Încă de când ne-am cunoscut, mi-a spus că i-ar face plăcere să ne înțelegem și că în niciun caz nu își dorește să o înlocuiască pe mama. Mi-a mai spus și faptul că știe cum e să ai o mama vitregă, mai ales că ea deja a avut două. Încep și mă foiesc în scaun, de parcă nu am stare și trebuie să recunosc că, într-un fel mi-e frică. Dacă se va prăbuși? Dacă sunt teroriști în avion și se întâmplă ceva rău? Doamne, prea multe gânduri aiurea ce-mi sporesc nervozitatea.

— Prima dată cu avionul? mă întreabă Stephen deodată şi îmi întorc privirea spre el.

— Nu, dar tot am aceleaşi emoţii ca şi cum ar fi prima dată, zâmbetul meu slab nu prea mă ajută.

— Am un frate mai mic care e în aceeaşi situaţie, ori de câte ori zburăm cu avionul, începe să-mi vorbească din nou, zâmbind şi-şi mută privirea spre telefon, de parcă ar căuta ceva. Întotdeauna îi spun să-şi închidă ochii şi să inspire adânc apoi să expire, funcţionează de fiecare dată. Ar trebui să încerci şi tu, mă îndeamnă şi mă fac comodă în scaun şi fac ceea ce-mi spune, în timp ce avionul se ridică în aer.

Se pare că funcţionează, însă gândul tot la nemernicul meu incurabil îmi zboară, doar din cauză că îmi este dor de el. Îmi deschid ochii şi zâmbesc, întorcându-mi privirea spre Stephen, care mă întâmpină cu un zâmbet pe buze. Are părul blond-argintiu, ochii de un jab intens şi din câte pot să observ, are braţele tatuate, dar şi bine făcut, câtuşi de cât.

— Mersi!

— Pentru nimic, merge întotdeauna.

Scot din nou telefonul din gentuţă şi constat că e doar ora unsprezece, iar până la destinaţie mai sunt cam patru ore şi câteva minute şi simt că totul trece prea încet. Inspir adânc şi mă fac comodă în scaun, în timp ce-mi scot căştile şi le conectez la telefon, dând drumul la muzică.

Sper doar să treacă orele astea cât mai repede, chiar îmi doresc să-mi cunosc verişorii, în special pe Ash. Faptul că el şi Augustin nu se mai înţeleg de foarte mult timp, mai ales că înainte au fost prieteni foarte buni, mă face să mă gândesc că doar nenorocita aceea de Eva e cauza din spatele a multor probleme, iar acum că e şi vie...

Nu sunt genul care să gândească în felul acesta, dar îmi vine să-i dau cu ceva în cap la idioata aceea şi să rămână acolo unde va pica. Îmi împreunez braţele la piept şi-mi aţintesc privirea pe geam şi tot ceea ce pot să văd, e o *„pătură"* imensă de nori ce se întinde pe toată suprafaţa. Sunt atât de pufoşi, încât îţi vine să te întinzi pe ei şi să tragi un pui de somn.

***

— Christina, draga mea! se aude glasul lui Alyah chiar lângă mine, îmi deschid ochii somnoroşi şi privesc acum spre ea.

Nici nu ştiu când am adormit, dar se pare că oboseala nu te întreabă dacă vrei să dormi sau nu, ea doar vine pe neaşteptate şi te trimite direct la somn. Clipesc des şi mă aşez mai bine în scaun.

— În treizeci de minute aterizăm, mă anunţă, în timp ce-mi frec faţa cu palmele şi încuviinţez.

Îmi strânge uşor mâna, zâmbindu-mi, apoi se ridică, dorind să meargă la locul ei dar o opresc şi o îndemn să mă privească şi se aşază din nou în scaunul liber de lângă mine.

— Ştiu că nu prea am avut ocazia să vorbim, să ne cunoaştem mai bine, dar vreau să-ţi spun că mă bucur că eşti lângă tata. Se vede că vă iubiţi, iar tata merită să fie fericit. Ştii, Alyah, nu prea îmi cunosc familia aşa cum ar fi normal să o cunosc sau aşa cum îi cunosc pe restul, de aceea... încerc să-i spun că am nevoie de sprijin, atât moral, cât şi fizic, în ceea ce urmează, dar parcă nu mă pricep deloc.

— Nu o pot înlocui pe mama ta, dar voi fi lângă tine, ori de câte ori ai nevoie, draga mea, mă asigură, alintându-mă şi chiar contam pe asta. Nu-ţi face griji de asta.

— Mersi, Alyah! Apreciez ceea ce încerci să faci, dar nu vreau să fii doar prietena mea, ci şi mama mea. Crezi că ai putea să încerci? o întreb şi-i observ ochii umplându-se brusc de lacrimi.

Cred că nu se aştepta ca eu să-i cer aşa ceva, sincer, nici eu, dar chiar am nevoie de o mamă. Relaţia mea cu Maryse a început să se cam destrame, mai ales că ea acum îşi vede de viaţa ei, de familia ei, iar eu de ale mele. Adevărul e că s-au cam destrămat legăturile noastre după vizita la penitenciar şi chiar dacă aş mai vrea să păstrez legătura cu ea, Maryse nu face parte din viaţa pe care o am. Poate e mai bine aşa, va fi în siguranţă, departe de toate problemele ce mă vizează într-un mod pe care nu ştiu cum să-l explic. Poate că timpul

le va rezolva pe toate, însă acum am nevoie de Alyah şi cred că mama ar fi vrut ca ea să-mi devină mamă.

— Relaţia mea cu Maryse nu mai e ce-a fost odată, mai bine spus şi chiar am nevoie de un sprijin, chiar am nevoie de o mamă la care să pot apela. Căreia să-i pot spune ce am pe suflet. Crezi că ai putea fi mama mea, Alyah? o întreb, simţind nodul ce mi s-a acumulat în gât şi încerc să-mi stăpânesc lacrimile. Chiar dacă imaginea mea reprezintă o femeie matură şi puternică, în interior încă sunt un copil speriat, îi mărturisesc sincer şi pot să observ cu uşurinţă lacrimile.

Fără să spună ceva, mă trage într-o îmbrăţişare caldă, dar strânsă şi fac şi eu la fel, înlănţuindu-i trupul cu braţele. Chiar nu-mi pasă dacă ne vede cineva, am nevoie de asta şi cred că până şi Alyah are nevoie.

— Dom a vorbit întotdeauna atât de frumos de tine, încât zâmbea de fiecare dată când îşi amintea de copilul său drag sau atunci când privea pozele cu fetiţa lui. Felul lui de a povesti despre tine m-a făcut să te îndrăgesc încă din primele clipe, chiar dacă nu te cunoşteam deloc, îmi mărturiseşte Alyah deodată. Te iubesc, fetiţa mea!

Ultimele ei cuvinte îmi ajung direct la suflet şi mă bucur că am avut discuţia asta, poate mai mult decât aş fi sperat. Acum simt că pot avea o mamă căreia pot să-i spun ce am pe suflet, la care pot să apelez când simt că lumea mea o ia razna, o mamă de care un copil are nevoie, pentru că încă sunt un copil în suflet, un copil într-un corp de femeie. O strâng încă o dată în braţe apoi mă fac comodă în scaun şi-mi închid centura, îndată ce semnalul luminos, de deasupra capului pentru a cupla centura, apare.

— *Vă rog frumos să vă legaţi centurile, în cinci minute vom ateriza,* se aude glasul stewardesei dintr-odată în difuzoare.

Îmi verific telefonul şi constat că e aproape ora patru după-masă şi, din câte îmi aduc aminte, Dominic mi-a spus că mai avem de mers şi cu maşina cam o oră jumătate până la

casa în care locuiește unchiul și verișorii mei, aceasta fiind în afara L. A. Acolo a crescut mama și poate asta mă emoționează mai tare decât orice altceva. Simt presiunea, cu cât avionul coboară și mă țin bine de scaun, închizându-mi ochii, dar mâna ce se lipește de a mea mă face să-i deschid și să-mi întorc privirea spre sursă. Stephen îmi zâmbește, apoi își deschide buzele, dezvelindu-și dinții albi și spune:

— Trebuie doar să inspiri și să expiri, și va trece, îmi oferă instrucțiunile necesare pentru a trece de emoțiile aterizării, însă numai acest lucru nu mă preocupă acum.

— Nu e asta, am doar gândul în altă parte. Mersi! îi răspund scurt și-mi trag mâna de sub a lui.

E puțin ciudată atingerea pe care mi-a oferit-o, dar și apropierea bruscă pe care o are față de mine, iar mie asta nu-mi place deloc. E ceva la tipul ăsta care mă neliniștește, dar poate mă înșel. Zâmbesc strâmb și-mi mut privirea pe geam, în timp ce roțile avionul ating pământul și mulțumesc în sinea mea lui Dumnezeu că am ajuns la destinație. După alte zece minute, în care avionul se îndreaptă spre locul unde va staționa, acesta se oprește de tot și-mi desfac centura. Oftez prelung și mă ridic pentru a-mi lua geamantanul, dar mă opresc la timp, acum că mâna lui Alyah se așază peste a mea. Îl las pe Stephen să-și ia geamantanul de sus și odată îndepărtat de locul în care sunt, îmi iau și eu geamantanul și mă îndrept spre ieșire cu Dominic și Alyah pe urmele mele. Ne îndreptăm uitându-ne prin tot aeroportul, dar sincer nici nu știu după ce mă uit sau după cine ar trebui să mă uit mai exact, nici nu știu cum arată unchiul meu.

— Michael, pronunță Dom numele unchiului meu și-mi îndrept privirea spre persoana în cauză și rămân mută la cât de bine arată.

Părul de un șaten închis, ochii de un albastru-verzui mă privesc insistent, atât pe mine, cât și pe Dom și Alyah, deja mă simt ciudat, deși încă nu l-am cunoscut pe unchiul meu. Doamne, seamănă atât de mult cu mama, dar pare atât de tânăr, de parcă timpul nici nu a trecut peste anii lui.

— Christina, scumpa mea nepoată! se aude glasul uşor răguşit a lui Michael tot mai aproape de mine şi-mi mut privirea pe tata, care-mi face semn din priviri că totul e bine.

În acest moment par speriată, nici nu ştiu ce e cu mine şi într-un fel caut sprijin în Augustin, dar el nu e aici, aşa că trebuie să mă descurc cu asta. Zâmbesc şi-l las pe Michael să mă strângă în braţele lui, făcând şi eu la fel.

— Doamne, ce frumoasă te-ai făcut, mă complimentează.

— Mulţumesc!

Oh, Doamne! Par atât de patetică în această clipă, încât îmi vine să-mi dau două palme doar ca să-mi revin. Mă fâstâcesc când pe un picior, când pe altul şi tot ce îmi doresc e să ajungem cât mai repede la casa unchiului meu. Vreau să mă odihnesc sau să mă ascund, nici eu nu ştiu, dar tensiunea ciudată dintre noi se simte tot mai mult.

— Bun, cred că putem pleca, spune Michael deodată, simţind şi el tensiunea ciudată dintre noi.

Îmi ia geamantanul dintre degete şi ne îndeamnă să-l urmăm, ajungând repede în afara aeroportului şi ne îndreptăm acum spre maşina lui, un Jeep imens. Michael deschide portbagajul şi aşază în el bagajele împreună cu tata, în timp ce eu şi Alyah ne facem comode pe bancheta din spate. Trag gentuţa mai bine în braţele mele şi scot telefonul, amintindu-mi că nu mi l-am scos de pe modul avion şi odată ce semnalul revine, telefonul începe să-mi vibreze fără oprire.

„Sper că ai ajuns cu bine, deja îmi este dor de tine, cumnăţică!

Andy mă bombardează cu pupici şi îmbrăţişări, nici n-am bănuit că poate fi atât de drăgăstos. Oare fac ceva greşit dacă vreau ceva mai mult?"

Mesajul de la Emma mă face să râd, dar şi să simt ceva în cuvintele pe care mi le-a scris. Cred că vrea să facă următorul pas cu Andy, însă îmi este frică de reacţia lui Augustin atunci când va afla că cei doi şi-au tras-o. Nici nu ştiu ce i-aş putea spune. Inspir adânc şi încep să tastez.

„Gândește atât cu capul, cât și cu inima, Emma. Nu-ți pot spune ce să faci sau ce să nu faci, oricum vei face cum vrei. Sper doar să fiți bine. Și mie îmi este dor de tine Kisses."

Trimit mesajul și-l deschid pe următorul, la care numele destinatarului mă face să zâmbesc cu gura până la urechi. Doamne, ce dor îmi este de el, de tot ce înseamnă el, chiar și de nemernicia lui. Inspir adânc pentru a doua oară și încep să citesc mesajul primit.

„Te amo, mi chiquita! Și îmi pare nespus de rău că te-am lovit. Sunt un bou, dar poți să mă pedepsești în orice fel vrei tu, tot nu scapi de mine. Ne vedem luni, doar atunci am găsit bilet de avion. TE AMO!"

Mesajul lui Augustin mă face să zâmbesc cu gura până la urechi, și-mi las capul pe spate, atrăgând atenția lui Alyah.

— Ești bine? glasul ce vine din stânga mea mă îndeamnă să privesc spre direcția aceea, zâmbind în continuare. Să înțeleg că ți-a scris, constată de una singură.

— Da, îi răspund scurt într-un final. Luni vine în L. A., o anunț și o văd schimbându-se brusc la față. Alyah, ești bine? o întreb eu acum și nu îi înțeleg deloc schimbarea de spirit.

— Nu cred că e o idee bună ca Aug...

— Știu ce s-a întâmplat între ei doi, Alyah și dacă Augustin nu e binevenit, atunci nici nu vreau să-mi cunosc verișorul. Nu e vina lui Augustin pentru că relația lor de prietenie s-a stricat, e vina acelei..., îi răspund aspru și oftez, oprindu-mă.

Gândul că nenorocita de Eva trăiește mă înfurie tot mai mult cu fiecare secundă în care îmi apare în gând și asta pentru că mi-a rănit familia, dar și persoana pe care o iubesc enorm de mult.

— Nu am vrut să vorbesc așa, Alyah, doar că...

— E în ordine, Christina. Te înţeleg, însă s-ar putea ca între ei doi să iasă scântei; de pildă, Ash încă îl învinovăţeşte chiar şi acum pe Augustin pentru moartea Evei.

— Ştiu, Alyah! Dar cred că e timpul să-şi rezolve problemele, iar Ash trebuie să afle că Eva e vie, nu...

— Cine e vie? ne întreabă Michael deodată, întrerupându-ne micul dialog şi înghit în sec.

Dominic se întoarce cu privirea în spate şi ne priveşte întrebător, dar nu ştiu ce să-i spun şi-mi întorc privirea într-o altă parte, tăcând. Se pare că unchiul nu ştie nimic despre faptul că femeia care a distrus două vieţi e mai vie decât a lăsat să se vadă până în acest moment.

Mă fac şi mai comodă, în timp ce maşina înaintează spre casa în care locuieşte Michael, iar tăcerea sumbră ce s-a instalat între noi, mă sperie. L. A. seamănă atât de mult cu New York-ul sau poate aşa mi se pare mie, ambele oraşe având zgârie nori, oameni care par mai tot timpul agitaţi, aglomeraţia şi nebunia ce învăluie atmosfera din jurul tău.

Totuşi, pentru mine e un oraş nou. După câţiva kilometri petrecuţi prin jumătate de oraş, Michael virează spre stânga şi se îndreaptă spre ieşirea din Los Angeles, luând-o acum pe un drum de ţară. Tot ce pot să văd e doar o întindere de pajişte şi chiar câţiva copaci în depărtare, dar nu pentru mult timp, pancarta orăşelului sau mai bine spus a satului, cred, se întrevede în zare şi citesc ce scrie pe aceasta: *Wildwood.* Se pare că unchiul meu locuieşte în afara agitaţiei din oraş. Sincer, chiar îmi place asta. Un pic de linişte nu a omorât pe nimeni. Privesc încă fascinată de ceea ce văd în faţa ochilor mei şi realizez că unchiul meu are o fermă. Of, Doamne! Întotdeauna mi-am dorit să văd cai, pe care-i vedeam doar la televizor, în filmele western ce rulau aproape în fiecare weekend. Zâmbesc cu gura până la urechi, de îndată ce văd cei cinci cai, odihnindu-se în locul special amenajat. Maşina se opreşte în parcarea din faţa casei imense, aşa că deschid portiera şi mă reped, ca un copil fascinat, spre locul în care sunt caii.

Doamne, sunt atât de frumoși, spun în sinea mea și-mi proptesc coatele pe gardul ce mă desparte de frumusețile pe care îmi doresc să le ating.

— Cel alb cu negru, cu coama și coada stufoasă, dar și picioarele *„îmbrăcate"* e din rasa Gypsy Vanner. Mamei tale i-a plăcut foarte mult această rasă și și-a dorit să primească in astfel de cal cadou la vârsta de cincisprezece ani, însă tatăl ei, adică bunicul tău n-a mai avut ocazia să i-l cumpere pentru că a murit prea devreme, așa că și l-a cumpărat singură din banii pe care i-a strâns timp de cinci ani. A muncit din greu, în orice domeniu, doar ca să aibă acest cal: dar niciodată nu s-a plâns, glasul lui Michael îmi captează atenția și îl ascult fascinată, povestindu-mi de mama.

De ființa ce mi-a dat viață, dar pe care nu o mai am acum, pentru că doi oameni nemernici i-au luat viața fără ca măcar să le pese de consecințe. Mă întristez pentru moment, dar inspir adânc, revenindu-mi și-l ascult în continuare pe unchiul meu, povestindu-mi de mama și despre ceea ce a făcut ea.

— Apoi au venit micuții Haflinger, cei doi din dreapta, sunt băiat și fată. Culoarea cappuccino-ului și coama de un alb spre argintiu, îi fac să fie deosebiți. A urmat după aceea Blue Steel și nu în ultimul rând, Frizianul, continuă și mă uit ca o toantă la el.

Frizi... ce? întreb mai mult în sinea mea, dar expresia pe care o am pe chip îl face pe Michael să-mi zâmbească cu căldură, realizând că nici nu știu ce rasă e aceea.

— Frizianul e calul pe care mama ta l-a cumpărat pentru tine. I se mai spune și Perla Neagră Olandeză, îmi mărturisește și în acest moment sunt șocată.

Mama mi-a cumpărat un cal? Când s-a întâmplat asta? Am atât de multe întrebări, încât mă simt ciudat să le pun. Sunt puțin reticentă cu propria mea familie. Ce e în neregulă cu mine? Scutur ușor din cap și, de îndată ce aud glasul lui Dominic în spatele meu, îmi canalizez privirea spre el.

— Îmi aduc aminte şi acum de ziua aceea în care mai avea puţin şi te aducea pe lume. Evelyn ţipa la mine încontinuu să mă duc să finalizez cumpărarea calului, însă eu parcă nu mai eram pe lumea asta. Eram îngrijorat şi speriat, iar ea tot ce îşi dorea, pe lângă ca tu să vii cu bine pe lume, era acel cal pentru tine, draga mea. Era doar un mânz de vreo săptămână atunci când te-ai născut, practic aţi crescut împreună, să spun aşa. E al tău, Christina!

Zâmbesc în continuare şi nici nu ştiu ce să spun, sunt încă fără grai, nevenindu-mi să cred că toate astea sunt reale, dar nu pentru mult timp, pentru că ceva mă aduce la realitate foarte brusc. Mă dau jos de pe gard şi mă întorc cu totul în spate şi îngheţ la propriu, văzând ce se află acum în faţa mea. Ţipătul meu se aude clar şi tare, făcându-i pe cei prezenţi să-şi întoarcă privirea spre mine alarmaţi.

— Christina! atât tata, cât şi Michael îmi pronunţă numele în acelaşi timp şi tot ce pot să spun, în timp ce mă dau mai în spate, e:

— Ce pisoi imens! exclam speriată de felina din faţa mea, mai ales că îşi şi linge botul plictisită şi mă priveşte ciudat şi nu ştiu unde să mă ascund.

— Zeya, ne captează atenţia glasul unei fete şi-mi direcţionez privirea spre sursa vocii.

Înghit în sec şi privesc spre fata ce se apropie de noi, ca mai apoi să se oprească lângă pisoiul imens şi negru, oprindu-l din a mai înainta spre locul în care suntem. Are părul blond, puţin mai în jos de umeri, îmbrăcată într-o pereche de blugi skinny şi o cămăşuţă cu mânecă scurtă, destul de subţirică. Afară sunt câteva grade cu plus.

— Îmi cer scuze pentru Zeya, spune deodată. Poate fi aşa..., continuă, dar se opreşte, privirea ei căzând pe Dominic. Unchiule! exclamă fericită şi-i cuprinde trupul cu braţele.

Tata o strânge şi el în braţele lui şi realizez că ea trebuie să fie verişoara mea. Cum zicea Dom că o cheamă?

— Leya, îi pronunţă tata numele şi înghit în sec.

Ce ar trebui să-i spun sau să fac? Își întoarce privirea azurie spre mine și îmi zâmbește cu gura până la urechi, apoi își ascunde chipul în palme, ca în cele din urmă să vorbească, adresându-mi-se mie.

— Oh, Doamne! Nu îmi vine să cred că în sfârșit îmi văd verișoara acasă, teafără și nevătămată, glasul ei emoționat îmi dă de înțeles că e la fel de nervoasă ca și mine.

Mă privește în continuare, analizându-mă, dar eu tot la fel am rămas, împietrită. M-ați crede dacă v-aș spune că îmi vine să plâng? Știu, sunt sensibilă, dar mai rău mă doare că nu-mi cunosc familia mai deloc. Înghit în sec nodul ce tocmai mi s-a acumulat în gât și încă încerc să-mi țin lacrimile în frâu. Îmi întorc privirea spre Dominic și tot ce-mi vine să fac acum, e să fug, doar ca să mă liniștesc pentru că în acest moment sunt mai rău decât un copil speriat. Brațele Leyei se încolăcesc în jurul trupului meu și mă trage într-o îmbrățișare caldă și fac și eu la fel.

La naiba! Doare! Doare faptul că mi s-au răpit atâția ani în care mă puteam bucura de familia mea, de această căldură pe care o simt din partea lor, dar într-un fel mi-e străină. Inspir adânc, desprinzându-mă din îmbrățișarea verișoarei mele și fără să mai spun ceva o iau înainte spre intrarea în casă plângând. Nu-mi place să fiu văzută așa, pentru că mai mult ca sigur arăt ca o smiorcăită.

— Am spus ceva? aud glasul Leyei, însă nu e vina ei, e a mea. Unchiule, eu...

— Nu-i nimic, Leya! Nu ai greșit cu nimic, Christina are încă nevoie de acomodare, draga mea! e tot ce mai aud și toate astea venind de la tata și trec pe lângă pisoiul imens ce m-a speriat acum câteva minute, de parcă n-ar fi acolo și intru în casă. Mă așez pe canapeaua din living și-mi îmbrățișez trupul cu brațele, dorindu-mi ca Augustin să fie aici și să mă liniștească, însă el vine doar luni, iar eu simt că mor aici aproape două zile fără el. Zgomotul de vase sparte și pahare ce se aude deodată de undeva din stânga mea mă face să tresar și-mi șterg lacrimile cu dosul palmelor, îndemnându-mă

să mă ridic de pe canapea. Cineva pare destul de nervos după vorbele colorate pe care le scoate şi tot ce pot să disting din tot ce bolboroseşte pe acolo, e numele lui Augustin. Ce mai...? Mă apropii cu paşi mărunţi de intrarea în bucătărie şi ascult cu atenţie ceea ce spune tipul ce sparge farfurii la câţiva paşi de pragul în care stau.

— La dracu! Deja m-am săturat de idiotul acela, întotdeauna îşi bagă nasul unde nu trebuie, mârâie printre dinţi tipul ce pare că nu vrea să se liniştească. Am să-l distrug, aşa cum m-a distrus el pe mine. Ştiu că el a omorât-o...

Nu înţeleg ce vrea să spună, dar pare destul de pornit pe cineva. Stau să ascult în continuare şi muţesc când aud numele lui Augustin, pronunţat din nou de tipul din faţa mea.

— Am să te omor Augustin Ozera, spune, prinzând marginile blatului, încercând parcă să se calmeze, dar nu prea îi iese. De fapt, nu! Ştiu exact ce-o să te doară şi mai rău, sfâşiindu-te pe dinăuntru. De îndată ce-ţi voi găsi regina, am să i-o trag până leşină de tot, iar tu nu o să poţi face nimic, fiind legat în lanţuri, fără posibilitatea de a ajunge la ea. aud planul lui sadic şi mă cutremur, simţindu-mi trupul tremurând şi în acest moment îmi vine să vomit.

Tind să cred că el e Ash, verişorul meu, iar vorbele lui mă fac să-mi doresc să-l plesnesc cu orice preţ. Cum mama naibii să-şi...? Înghit în sec pentru că îmi este greu să pronunţ aşa ceva şi gândul îmi zboară la noaptea în care fratele meu m-a sărutat. Bine, practic nici nu ştiam că suntem fraţi, dar tot greţos e. Fără să mai stau pe gânduri, intru hotărâtă în bucătărie şi îndată ce se întoarce cu faţa spre mine, palma mea face contact destul de dur cu obrazul lui. Se dă cu un pas înapoi şi mă priveşte nervos, dar şi nedumerit, nevenindu-i să creadă că l-am plesnit. *Să văd acum dacă-ţi dai seama cine sunt, idiotule!* mârâi în sinea mea şi îmi vine să-l iau la o serie de palme bine meritate.

— Cine naiba mai eşti şi tu? se revoltă. Cum îndrăzneşti să mă plesneşti, tâmpito? continuă cu întrebările, în timp ce se apropie de mine şi încă tot nu spun nimic, ci doar aştept.

Un pas, încă un pas și acum că e lângă mine, palma mea se izbește din nou de obrazul lui, de data aceasta mult mai tare. Mă privește în continuare confuz de a doua palmă pe care a primit-o și mai furios ca niciodată, se apropie furtunos de mine. Dau să-l mai plesnesc încă o dată, dar de data aceasta mâna mea e prinsă de a lui, oprindu-mă.

— Ar trebui să te strâng de gât pentru palmele pe care mi le-ai dat, mârâie, dar rămân ferm pe poziție.

Ar merita și mai multe palme, dar asta doar mi-ar aduce aminte de Augustin și de perioada noastră nebună și nu e tocmai bine, nu în momentul de față.

— Ești chiar dobitoc dacă tu crezi că Augustin a omorât-o, vorbesc într-un final nervoasă și încerc să-mi eliberez mâna din strânsoarea lui Ash. Pentru informația ta, ea...

— Hopa, ce avem noi aici, îmi întrerupe șirul de cuvinte și-și freacă barba cu mâna liberă. Se pare că nu mai trebuie să-i caut regina dobitocului, pentru că a venit de una singură în capcana lupului, continuă să-și răcească gura degeaba, însă nici nu știe cât de rău o să-i pară în continuare. Nici nu știe ce îl așteaptă, mârâie sadic, făcându-mă să-mi dau ochii peste cap.

Cred că de data aceasta vorbește ca pentru el, pentru că pare ca un nebun scăpat de la ospiciu și cred că din clipă în clipă ușa se va deschide, vor apărea cei în halate albe care vin după el și-l vor duce înapoi unde e locul, între acei patru pereți căptușiți cu saltele albe. Mă privește de parcă ar vrea să mă intimideze, însă m-am cam obișnuit cu privirile de genul acesta. Încerc să-mi abțin zâmbetul care vrea să apară pe chipul meu și spun:

— Foarte bine, mi-ai dat un motiv pentru care să te urăsc. Ash! pun accent pe numele lui și pot să citesc cu ușurință nedumerirea de pe fața sa.

— De unde...? Cui îi pasă, acum ești a mea, mârâie către mine și dă să mă tragă după el, însă nu mai apucă.

— Ce naiba faci, Ash? Dă-i drumul verişoarei tale, vorbele lui Michael îl încremenesc pe Ash şi-l observ, întorcându-şi privirea îngrozită spre mine, apoi spre tatăl lui şi încă o dată spre mine.

Nici nu ştiu când au apărut şi restul, dar nu-mi pasă, sunt mult prea nervoasă. Acum că-mi simt mâna eliberată, palma mea se izbeşte încă o dată de obrazul lui Ash, dar de data aceasta nu mai îndrăzneşte să facă nimic, doar mă priveşte îngrozit şi cam atât.

— Să văd cui i-o mai tragi tu acum, mârâi printre dinţi cât să mă audă doar el şi dau să plec, dar mă simt oprită şi nu înţeleg ce mai vrea acum Ash.

Îmi întorc privirea spre el şi aştept să-mi spună ceea ce vrea să-mi spună, însă doar mă priveşte încruntat iar eu îmi dau ochii peste cap. Inspir adânc, iar tăcerea sumbră ce s-a aşternut în casă mă sperie şi mai mult. Am venit să-mi cunosc familia, însă în acest moment mai bine aş mânca pământ, decât să mai fac asta. Atitudinea lui Ash nu-mi place şi poate dacă ar şti adevărul s-ar mai gândi înainte de a mai scoate ceva pe gură, dar nu ştiu dacă e dreptul meu să i-l spun. Au iubit totuşi aceeaşi femeie, o femeie ce le-a otrăvit sufletul, bătându-şi joc de amândoi şi i-a întors unul împotriva celuilalt. Tot ce vreau e să mă odihnesc, aşa că îmi eliberez braţul şi dau să ies din bucătărie, dar glasul lui Ash mă opreşte din drum.

— Cu ce te-a vrăjit? Cu ce te-a ameţit de îi iei apărarea? mă întreabă deodată şi simt în vocea lui cât e de nervos.

— Augustin nu m-a ameninţat, dar nici nu m-a obligat vreodată să mă culc cu el, chiar dacă mi-a spus în faţă de *„n"* ori că mă doreşte în patul lui. Dacă n-ar fi fost el şi sora lui să mă scape din iadul în care am trăit atâţia ani, azi aş fi fost într-un loc îngrozitor, maltratată, violată sau chiar moartă, urlu la el cu ochii în lacrimi. Poate el este o persoană rea cum o consideraţi voi, dar îl iubesc aşa cum e şi el mă iubeşte aşa cum sunt...

— Să te iubească? mă întreabă surprins, întrerupându-mă acum el pe mine. Te rog! pufnește. Îi pasă doar de el și de nimeni altcineva și cât de curând vei fi și tu moartă, așa cum a făcut și cu Eva. El a omorât-o și așa va face și cu tine. Trezește-te înainte să fie prea târziu, verișoară! îmi spune totul urlând la mine și dacă până acum m-am abținut să-i spun adevărul, acum trebuie.

— Nu e moartă, idiotule! Eva nu e moartă, îl anunț, urlând la rândul meu. V-a dus de nas în tot acest timp, făcându-vă să credeți că e moartă, jucându-vă pe degete cum a vrut, dar se pare că e mai vie decât inima ta, mă adresez lui Ash, împungându-l cu degetul în piept și tot ce primesc de la el, e un râs batjocoritor.

Îl privesc și nu înțeleg ce naiba l-a apucat de râde ca un idiot. Îmi vine să-l pocnesc, dar ce rost are, se pare că verișorul meu a înnebunit de tot. Fără să mai spun ceva, fac stânga-mprejur și tot ce vreau e să mă odihnesc undeva, așa că mă îndrept spre ieșirea din bucătărie, dar mă opresc în prag și îmi îndrept privirea spre Ash.

— Am fost de față când Augustin a aflat că Eva trăiește, pentru că ea i-a omorât părinții și asta s-a întâmplat la două zile după moartea ei, îi spun tot adevărul și-l observ în continuare râzând, de parcă aș fi spus o glumă sau așa ceva. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Dominic.

Ash își întoarce privirea încruntată spre tata și așteaptă un răspuns care nu se lasă așteptat.

— Tot ce spune Christina, e adevărat, Ash! îmi susține cuvintele spuse și-mi îndrept din nou privirea spre Ash.

Pare șocat, nedumerit și cred că tot nu-i vine să creadă ceea ce tocmai a aflat. Zâmbetul de pe chipul lui se lărgește și mai mult și realizez că tot nu ne crede. Nici nu știu de ce-mi mai bat capul cu asta, se vede că e destul de încăpățânat. Îmi privesc încă o dată verișorul și doar acum constat cât e de frumos. Are ochii de un verde crud, părul șaten deschis și scurt, bine făcut – sigur face sală multă, ca și Augustin – și câteva tatuaje pe care le zăresc pe ambele brațe și pe gât.

— La dracu în ea treabă! înjură Ash deodată în gura mare, lovind blatul mesei cu pumnul. Nu pot să cred că v-a prostit pe toţi cu tot rahatul acesta, iar voi îl credeţi. Bravo! bate din palme. Nici nu ştiu de ce-l mai ţii în echipa ta, unchiule! se adresează lui Dominic şi deja întinde coarda. Se vede că tot ce caută, e să fie în frunte şi pe deasupra deja a obţinut unu lucru, pe ea, continuă să vorbească arătând acum spre mine.

— Ashton Mason Harys, încetează! ia atitudine Dominic şi oftez. Lucrurile sunt mult mai complicate decât crezi tu, iar Augustin face parte din echipa mea, nu doar pentru că aşa vreau eu, ci şi pentru faptul că el şi Christina sunt promişi unul altuia şi tot ei vor readuce la viaţă frăţia.

— Încă mai crezi în porcăria aia, unchiule? Şi pe deasupra, să spunem că frăţia va reveni, de ce Augustin? De ce nu eu? De ce nu Mario sau Leya? îl bombardează cu întrebări. Suntem destul de capabili oricare dintre noi să conducem frăţia bunicilor, continuă să vorbească revoltat.

— Dacă îţi doreşti atât de mult asta, de ce nu o faci? intervin şi mă opresc în faţa lui Ash, privindu-l urât, dar se rezumă la a nu spune nimic şi oftez. Aşa credeam şi eu, aşa că doar lasă-mi logodnicul în pace. Nu e vina lui pentru ceea ce s-a întâmplat, e vina Evei, care v-a prostit cum a vrut ea, iar voi ca idioţii aţi căzut în capcana ei. Noroc că Augustin a realizat asta, tu de ce nu o faci?

Niciodată n-am fost mai hotărâtă în a face sau a spune ceva, ca şi acum. Nici nu ştiu de unde am atâta putere, încât să-mi înfrunt propriul verişor, dar şi întreaga lume. Cine spune că iubirea poate salva o viaţă, că îţi poate da puterea de a merge mai departe, de a înfrunta lumea întreagă, crede! Pentru că eu cred, iar asta îmi oferă puterea necesară de care am nevoie pentru a supravieţui într-o lume nebună ca a noastră. Inspir adânc şi fără să mai stau pe gânduri, ies din casă.

Întunericul se lasă încetul cu încetul peste ferma unchiului şi gândul îmi zboară la nebunul meu. Îmi este atât de dor

de el, iar până luni cred că am să mor încet. Mă plimb liniștită prin curtea imensă și observ niște trandafiri, întinși pe o suprafață destul de mare, și mă hotărăsc să mă îndrept spre aceștia, dorindu-mi să-i văd de aproape, să simt mireasma lor. Culoarea pe care o au, de un roșu închis spre negru îmi amintesc de dățile în care Augustin îmi lăsa în dormitor câte unul, de parcă ar fi știut că acelea sunt florile mele favorite.

— Sunt frumoși, nu? glasul Leyei îmi captează atenția, scoțându-mă din amintiri și mă întorc spre ea.

— Sunt florile mele preferate, îi răspund și mă aplec puțin în față până când nasul meu atinge unul dintre trandafiri.

Miros atât de divin. Mă îndrept de spate și-mi îmbrățișez trupul cu brațele, privind acum spre verișoara mea. Nu îmi aduc aminte de niciunul dintre ei. Fir-ar! E așa aiurea și trist în același timp.

— Mătușa Evelyn i-a plantat, îmi mărturisește și se pare că tot locul acesta e plin de amintiri cu mama.

O privesc tristă și mă simt puțin ciudat pentru că nici asta nu știam.

De fapt, nu știu mai nimic despre mama, dar sper ca zilele astea să aflu mai multe despre ea.

— Unchiul Dominic ne-a povestit prin ceea ce ai trecut în toți acești ani, se aude din nou glasul Leyei după câteva minute de tăcere. Nici nu pot să-mi imaginez toate ororile prin care ai fost nevoită să treci, să...

— Leya, e în ordine, o întrerup pentru că deja plânge. Ce-a fost, a fost, vreau doar să uit și să-mi văd în continuare de viață. Crezi că ai putea să mă ajuți, în legătură cu... totul? o întreb, referindu-mă la faptul că nu prea știu nimic de familia mea; ea încuviință scurt din cap, în timp ce-și ștergea lacrimile.

Leya mă trage într-o îmbrățișare caldă și asta mă face să mă simt puțin mai bine, ca mai apoi să ne îndreptăm cu pași mărunți spre intrarea în casă. Oboseala începe să-și cam spună cuvântul și tot ce am nevoie e puțină odihnă pentru a începe o nouă zi, dar și de o căutare rapidă pe net. Încă de

când am rămas cu cicatricea aceea pe şoldul stâng, de când Emanuel m-a împuşcat, mi-am dorit din tot dinadinsul să o acopăr cu un tatuaj. Nu i-am spus nici lui Augustin asta, într-un fel vreau să fie o surpriză atât pentru el, cât şi pentru restul. Chiar am şi desenat modelul pe care mi-l doresc. Un trandafir de un roşu spre negru şi un motiv tribal pe lateral sau ceva asemănător, dar şi câteva cuvinte:

„Chiar şi un Înger pur se poate transforma într-un Demon, atunci când sufletul îi este praf şi pulbere, înnegrit de rănile trecutului."

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi, îşi cere scuze Leya în locul lui Ash şi nu înţeleg de ce o face.

Ea nu mi-a greşit cu nimic, în schimb se pare că verişorul meu îşi cam dorea să mă bage în patul lui. Bine, recunosc, nici nu ştia că eu sunt acea regină, aşa cum m-a numit el, până în momentul în care m-a cunoscut.

— Leya, nu ai de ce să-mi ceri scuze. Lucrurile au cam luat-o razna, iar faptul că Ash îl urăşte de moarte pe Augustin m-a făcut să reacţionez impulsiv. Îl iubesc cu toată fiinţa mea pe Augustin, nu doar pentru că el şi sora lui m-au scos din iadul în care am trăit atâţia ani departe de familia mea, ci şi pentru dăţile în care a fost un nemernic, scoţându-mi la suprafaţă latura de luptătoare pe care o credeam pierdută, dar şi pentru momentele în care a avut grijă de mine şi mi-a oferit iubirea lui. Cât despre Eva...

— Nici nu vreau să ştiu nimic de ea, mă întrerupe Leya. Aş fi preferat să fie moartă, nu de alta, dar de când a apărut ea în viaţa fratelui meu, totul a mers prost. Până şi relaţia lui cu Augustin s-a terminat printr-o bătaie zdravănă şi totul din cauza acelei femei. Erau cei mai buni prieteni, îmi povesteşte şi realizez că până şi ea nu o suporta pe Eva.

Inspir adânc, şi fără să mai spun nimic intru în casă cu Leya în dreptul meu, îndreptându-ne acum spre living. În casă e linişte, deşi acum câteva minute a fost un război de zile mari.

— Știi cumva vreun salon bun de tatuaje prin L. A.? o întreb pe Leya și mă opresc din drum. Vreau să-mi acopăr o cicatrice de pe șoldul stâng, îi mărturisesc și o văd gândindu-se la ceva anume.

— Știi, am o idee și mai bună, îmi răspunde zâmbind, de parcă a găsit deja soluția. Ți-l va face Ash, îmi spune deodată și mă uit uimită la ea.

— Leya, nici nu...

— O să fie bine! Nu-ți face griji, Christina! Se pricepe destul de bine l-a făcut tatuaje, fiind totodată și proprietarul salonului din centrul L. A., mă anunță și nici nu știu ce să fac. Ți-l poate face chiar în seara aceasta, numai bine astfel s-ar putea revanșa față de tine, continuă, dar eu tot mai am rețineri și nu știu ce să fac.

Într-un fel mă sperie asta pentru că s-ar putea să mă cert din nou cu el, însă chiar vreau să fie o surpriză pe când vine Augustin aici. Inspir și într-un final mă hotărăsc.

— Bine, sunt de acord.

— Aici erați, ne întrerupe glasul lui Michael mica conversație și ne întoarcem spre el. Cred că ești obosită, mi se adresează acum și îmi face semn să-l urmez. Dacă vrei să te odihnești, aici e camera ta, mă îndeamnă să-l urmez și de îndată ce urcăm scările, ajungând la etaj, ne oprim în fața dormitorului din dreapta și-mi deschide ușa larg. A fost camera mamei tale, mă anunță unchiul meu.

Privesc când spre unchiul meu, când spre camera din fața mea. Faptul că această cameră a fost a mamei mele mă face să mă simt și mai aproape de ea, așa că intru ușor nesigură în dormitor și încep să analizez totul, iar atmosfera pare atât de caldă și de primitoare.

Mobilierul de culoarea mierii completează perfect pereții de un crem deschis, iar trandafirii ce tronează pe fiecare noptieră de lângă patul imens mă fac să o simt pe mama și mai aproape. E ca și cum mi-ar cuprinde trupul cu brațele sale calde și m-ar strânge la pieptul ei, spunându-mi că totul

va fi bine. Îmi şterg lacrimile şi mă apropii de pat, analizând în continuare camera. Nu e foarte mare, dar e plină de căldură, iubire şi de ea. Iau poza mamei de pe noptieră şi privesc spre chipul ei plăpând.

Ochii de un albastru-verzui îmi aduc aminte de ochii fratelui meu, părul de un ciocolatiu îmi aduce aminte de părul meu, iar zâmbetul acesta, mă face până şi pe mine să zâmbesc, simţind-o pe mama cum îmi bate în suflet. Îmi duc o mână spre piept şi mi-o aşez în dreptul inimii, inspirând adânc, în timp ce îmi închid ochii preţ de câteva secunde.

— Te simt, mama! Simt că eşti aici şi tot ce vreau să ştii e... că te iubesc.

Câteva bătăi ce se aud deodată în uşa dormitorului mă fac să realizez că sunt de ceva timp singură şi mă îndrept spre uşă, însă nici nu apuc bine să fac doi paşi, că aceasta se deschide larg şi pe ea intră Ash cu un echipament în mână.

— Ştii, cred că ar fi mai ok dacă nu ai mai intra până nu îţi deschid. S-ar putea să fiu goală şi... Înţelegi tu ideea, îl mustru, încrucişându-mi braţele la piept.

— Ştiu că am cam început-o cu stângul noi doi, începe Ash să-mi vorbească fără să bage în seamă ce am zis, în timp ce-şi aşază echipamentul de făcut tatuaje lângă pat şi pot simţi regretul din glasul lui. Îmi pare rău! se opreşte şi mă priveşte. Mi-ar face plăcere să-mi cunosc verişoara aşa cum e ea, o luptătoare, pentru că în fond, eşti o luptătoare, dar înainte de toate... Voi doi chiar sunteţi logodiţi? mă întreabă şi zâmbesc complice, ridicându-mi mâna stângă şi îi arăt inelul. Cine-ar fi crezut că nebunul va face aşa ceva? S-a înmuiat, mototolul! face mişto de Augustin şi dacă el crede asta, se înşală amarnic.

— Sincer şi eu am fost surprinsă că îşi doreşte aşa ceva, mai ales că relaţia noastră a început cu stângul, îi mărturisesc sincer şi-mi îndrept privirea spre Ash, surprinzându-l zâmbind. Şi încă ceva, nu e mototol, Ash. Îl prefer nemernic aşa cum e el, pentru că fix nemernicia lui m-a făcut să lupt pentru ceea ce îmi doresc.

— Sunt de-a dreptul impresionat! exclamă, apoi suflă puternic printre buzele întredeschise şi-şi freacă ceafa. Şi acum..., oftează. Leya mi-a spus că vrei un tatuaj ca să-ţi acoperi o cicatrice. Ce anume? mă întreabă, schimbând subiectul şi-mi face semn să mă întind în pat, odată ce totul a fost aranjat.

Scot foaia cu desenul şi mesajul pe care le vreau tatuate pe şoldul meu stâng şi i le înmânez lui Ash. Îmi zâmbeşte după ce îl vede şi începe să facă schiţa, mult mai bună decât a mea, potrivind totul bine, în timp ce mă schimb în baie într-o pereche de pantaloni scurţi.

— Unde vrei să-l faci? mă întreabă, acum că am revenit în cameră şi arăt spre şoldul meu. Cine te-a împuşcat? mă întreabă, văzând imensa cicatrice şi se îndreaptă spre mine.

— Emanuel del Castillo, îi răspund scurt, pronunţând numele vinovatului şi-l observ pe Ash strângându-şi pumnii.

— Nebunul acela şi-o caută de mult cu lumânarea, dar se pare că acum acea lumânare s-a topit mai mult decât trebuie, vorbeşte brusc nervos. Iar acum că s-a atins de familia mea, va plăti cu viaţa pentru asta.

Felul în care vorbeşte mă face să tresar, căci în felul acesta a vorbit şi Augustin, şi chiar dacă nu ar trebui să zâmbesc, o fac. Inspir adânc, pregătindu-mă sufleteşte pentru ce urmează şi mă întind în pat.

Va fi o noapte lungă, dar va merita!

– Capitolul 11 –

Augustin Ozera
„Foc Sălbatic"

Îmi frec faţa nervos din cale-afară şi tot nu înţeleg, cum mama dracului a putut Emanuel să ne scape? A câta oară? Şi când mă gândesc că am fost la un pas de a-l prinde. Fir-ar! Nemernicul acela şi-a căutat-o grav atunci când s-a luat de cele două fiinţe pe care le iubesc. L-am căutat în trei state şi tot nimic, zici că s-a evaporat ca prin minune şi cred că idiotul avea pe cineva care ne urmărea fiecare mişcare şi-i dădea raportul, încât a ştiut când să dispară din peisaj, înainte ca noi să putem ajunge la el. Dar cu noua pistă pe care o avem despre el, nemernicul nu mai scapă viu din mâinile mele. Aud telefonul vibrând pe bordul maşinii, aşa că mă întind după el şi citesc numele apelantului: *Dimitri! Sper că a găsit ceva,* mormăi în sinea mea şi accept apelul, ducând mai apoi telefonul la ureche.

— Spune!

— Din surse proprii, am aflat că Emanuel s-ar ascunde în clubul Cameo de pe Maple Passage, mă pune la curent Dimitri cu ultimele informaţii despre acel nemernic.

— Bun! Anunţă-i şi pe restul, eu mă duc să-l iau pe Andy şi ne vedem acolo, spun şi închid telefonul. Deschid apoi portiera şi ies din maşină, privind în jur.

Andy locuieşte într-un cartier destul de banal, unde liniştea e la ordinea zilei. Îmi îndrept spatele şi-mi pocnesc toate oasele, apoi pornesc spre intrarea în bloc, în timp ce gândul îmi zboară doar la fata care acum e departe de mine şi mă întreb oare ce face. Îmi este al dracului de dor de ea, îmi doresc să fac mai mult decât să o strâng la pieptul meu şi parcă timpul tocmai acum trece mai greu. Fir-ar! Las gândurile cu micuţa mea deoparte pentru moment şi mă gândesc la sora mea care nu a mai dat niciun semn de viaţă, de două zile chiar, în care m-a anunţat că va dormi la o prietenă de-a ei, cât Christina e în Los Angeles la familia sa şi mă gândesc să o sun mai târziu. Trebuie să ştiu dacă are nevoie de ceva.

Intru în lift, apoi apăs pe numărul cinci și aștept ca acesta să mă ducă spre etajul dorit, în timp ce mă proptesc cu spatele de unul dintre pereții liftului. Ajung destul de repede și odată ce ușile se deschid, pornesc cu pași lejeri spre ultimul apartament din capătul holului și sper ca Andy să nu aibă vreo puicuță pe acasă, altfel îl pun să o trimită să plimbe ursul, mai ales că am nevoie de el, întreg. Inspir adânc, din nou și bat de câteva ori în ușa din metal și aștept ca acesta să-și miște fundul leneș din pat și să vină să-mi deschidă. Ceea ce îmi este dat să văd la deschiderea ușii mă uluiește cu adevărat. Nici prin coșmaruri n-aș fi crezut că persoana care va apărea în prag va fi nimeni alta decât Emma, sora mea. E îmbrăcată doar într-un tricou gri, lung până pe coapse și cu picioarele goale și acum mă privește înghițind în sec.

Scutur ușor din cap și încerc să-mi dau seama dacă nu cumva am greșit adresa și fiind cu gândul la sora mea, am venit la prietena ei și nu la Andy. Privesc în jur și chiar dacă am fost doar de vreo două sau trei ori la Andy, tot mi se pare străin locul. Mă întorc spre sora mea și privesc nedumerit spre ea, apoi dau să-mi deschid buzele și să o întreb dacă nu cumva m-am tâmpit de tot din cauza dorului pentru Christina, însă glasul ce vine dinăuntru mă face să mă încrunt, fiind vizibil nervos.

— Iubito, cine e? se aude glasul lui Andy de undeva din spate și îmi vin în simțiri, realizând că nu am greșit deloc apartamentul, iar sora mea e cu...

Fir-ar al naibii să fie! Buzele mi se strâng, la fel și pumnii și scrâșnesc din dinți, pufnind.

— Te omor! mârâi printre dinți către Andy și intru ca un taifun în apartament, ocolindu-mi sora și mă îndrept acum spre nemernicul ce mă privește, în timp ce are în gura sa o periuță de dinți.

Dau să-l prind de gulerul tricoului și să-l scutur puțin, dar glasul surorii mele mă oprește pentru o secundă.

— Augustin, calmează-te! Augustin nu... încearcă Emma, dar nu prea îi iese, sunt de-a dreptul revoltat, iar Andy nu mai are scăpare, după ce s-a atins de sora mea.

Augustin, el nu are nicio vină, încearcă Emma din nou, dar tot nu mă calmez.

Nebunul s-a atins de sora mea, ba mai mult ca sigur a şi băgat-o în patul lui şi i-a tras-o, iar acum vor să mă calmez? Cum să mă calmez, când propria mea soră mă ameninţa cu asta, încă de când voiam să merg la Christina să o împac şi acum... Drace!

— Cum poţi să-mi ceri să mă calmez, când tu eşti aici, cu el şi... şi porţi doar un tricou pe tine, mârâi către sora mea destul de revoltat şi-mi pun mâinile în cap. Încă eşti minoră, Emma! Ce mama dracului? Încă n-ai ajuns majoră, iar eu încă răspund de tine, mă crizez. Crezi...

— Încetează să crezi că nu pot lua şi singură decizii în ceea ce priveşte viaţa mea, mă întrerupe. Poate că nu am împliniţi cei optsprezece ani, dar e viaţa mea, Augustin! La naiba! Chiar îl iubesc, aşa cum şi el... continuă pe un ton mai blând şi chiar dacă nu-şi duce vorbele până la capăt, înţeleg ce vrea să spună, în timp ce-şi mută privirea spre nebunul din spatele meu.

Mă întorc spre Andy, iar ceea ce văd în ochii lui e iubire! Îl văd oftând, apoi îşi deschide buzele şi-mi vorbeşte pe un ton puţin aspru.

— Poate că-ţi convine sau nu, dar o iubesc şi eu, vocea hotărâtă a lui Andy mă face să oftez învins, mai repede decât aş fi crezut şi e pentru prima dată când nu pot citi niciun pic de amuzament pe chipul său.

Se pare că nebunul vorbeşte cât se poate de serios, iar asta mă uimeşte, poate şi din cauză că nu l-am văzut mai niciodată în stadiul acesta. E băiat bun, ştiu asta şi chiar dacă nu a avut parte de o familie adevărată, fiind orfan şi plimbat prin plasamente, va face ce-i mai bun atât pentru el, cât şi pentru sora mea, asta dacă nu vrea să aibă de-a face cu mine, pentru că n-am de gând să-l iert dacă o răneşte.

— Să zicem că sunt de acord cu relaţia voastră, dar dacă îţi baţi joc de ea, am să întorc foaia, vorbesc, privind spre Andy şi acesta încuviinţează scurt din cap, înţelegând ideea.

Pentru sora mea aș face orice, dar să o văd tristă nu e o opțiune.

Brațele calde ale Emmei se încolăcesc în jurul meu și mă trage într-o îmbrățișare strânsă și fac la fel, încolăcindu-mi brațele în jurul ei și-i sărut ușor creștetul, apoi mă întorc cu totul spre Andy și oftez, realizând că nu pot să-l iau cu mine.

— De ce ai venit mai exact? mă întreabă acum că lucrurile s-au mai liniștit.

— Mario și Dimitri au găsit o pistă nouă și știu unde e Emanuel acum, îi răspund, dar nici nu mă gândesc să-l iau cu mine.

Emma are nevoie de cineva lângă ea, nu poate rămâne de una singură, mă descurc eu cu cei doi nebuni și cu restul echipei ca să-l găsim pe Emanuel. Fără să mai spun ceva, mă îndrept spre ieșirea din apartament, dar Andy mă oprește din drum.

— Lasă-mă cinci minute și vin cu tine!

— Nici nu mă gândesc, i-o tai scurt și-l observ privindu-mă încruntat.

— Augustin, nici nu mă gândesc, ai nevoie de mine, vocea lui serioasă își face apariția, răsturnându-mi vorbele și oftez. De când n-am mai avut parte de puțină acțiune, își freacă mâinile una de alta și mă mănâncă rău limba să i-o întorc înapoi, în stilul meu.

— Dar acțiunea de azi-noapte nu ți-a fost de ajuns? mă iau puțin de el, mai ales că ușa dormitorului e deschisă larg și pot să văd încă de aici, destul de bine așternuturile răvășite.

— Amuzant! Foarte amuzant! ironizează și zâmbesc, făcându-mi plăcere să mă iau de el pe tema asta.

— Augustin! se rușinează Emma și în următoarea secundă se face nevăzută, intrând în dormitor.

Bun! Știu că nu a fost prea frumos, dar nu mă pot abține. Cam asta și voiam, ca Emma să nu mai fie aici.

— Inițial am venit după tine, însă acum că ești cu sora mea, să rămână de una singură nu e o opțiune. Emanuel

încă e liber, iar el poate oricând să-i facă din nou rău, aşa că uite ce vreau să faci, îmi vine în minte un singur lucru şi chiar dacă încă sunt în dubii în legătură cu relaţia lor, cea mai bună opţiune e ca el să fie cu ea. Vreau s-o scoţi pe Emma din New York pentru câteva zile. Nu contează unde o duci, atâta timp cât e în siguranţă, spun cât se poate de serios, pentru că sora mea a suferit destul.

Andy oftează prelung, frecându-şi ceafa şi pare căzut pe gânduri. Îl privesc încruntat cum se plimbă dintr-o parte în alta şi încerc să-mi dau seama ce îi trece prin capul său nebun.

— Andy! îl atenţionez, mai ales că timpul meu e cam limitat.

— Lasă-mă să mă gândesc, mi-o trânteşte şi-mi încrucişez mâinile la piept, aşteptând. Ştiu, vom...

— Nu, nu-mi spune, îl întrerup. E mai bine să nu ştiu, atât pentru siguranţa surorii mele, cât şi a ta. Ai grijă de ea! i-o încredinţez.

Îl bat uşor pe umăr şi în cele din urmă, mă îndrept spre ieşirea din apartament, dar nu înainte de a arunca un ochi înspre dormitor şi o observ pe Emma privind în direcţia mea.

— Te iubesc! îmi spune şi mă îmbrăţişează strâns.

A trecut mult timp de când Emma nu mi-a mai spus *„te iubesc"*, poate doar când era mică, dar odată cu creşterea ei, devenind o domnişoară în toată regula, multe lucruri s-au schimbat şi ele, chiar şi eu. Îmi strâng sora în braţe şi-i şoptesc un *„te iubesc şi eu"*, apoi îi dau drumul şi ies din apartament, îndreptându-mă acum spre maşină. Trebuie să termin treaba pe care o mai am apoi să urc în idiotul acela de avion şi să-mi aduc sufletul acasă. Simt că înnebunesc fără ea, fără micuţa mea. De când cu ziua aceea, în care am lovit-o pe micuţa mea, nu mai am linişte. De abia dacă mai dorm şi sunt mai rău decât un zombie umblător, petrecându-mi o mare parte din timp în sala de forţă, ducând dorul demoniţei mele. Din cauza a doi nemernici care n-ar trebui să mai trăiască pe acest pământ mi-am descărcat toată furia

pe îngerul care știa de fiecare dată cum să-și liniștească demonul și l-am trimis la mama naibii, cât mai departe de mine.

Iar acum, acum demonul din mine urlă și se zvârcolește, lovindu-mă puternic în inimă și știu că e timpul să mă duc să-mi aduc sufletul înapoi unde-i e locul... lângă al meu. Scot telefonul din buzunarul gecii și-l deschid, apelându-l într-un final pe Dimitri, pentru că mai mult ca sigur e în nenorocitul acela de club cu Mario cu tot și simt că îmi pierd răbdarea, stând ca un idiot mai bine de zece minute, așteptând un semn de la ei. Poate ar fi mai bine să intru după ei, dar prefer să-i aștept afară, deoarece n-am de gând să-mi pierd capul și să o rănesc pe Christina și mai mult decât am făcut-o deja.

— Ce mama dracului faceți acolo? mă răstesc la Dimitri și-l aud sughițând. Grozav! șuier și scrâșnesc din dinți. V-am trimis să vedeți de Emanuel și voi vă distrați?

Sunt de-a dreptul nervos și nu știu cum naiba să trag de ăștia doi ca să aflu ceea ce vreau să știu, apoi să-i duc înapoi și să ajung în timp record la avionul ce decolează în doar câteva ore. I-am promis micuței mele că ne vedem în seara aceasta în Los Angeles, fiind deja luni și n-am de gând să o dezamăgesc, însă tâmpiții aceștia doi se pare că și-au cam pus în gând să mă scoată din minți.

— Intră și tu pentru câteva minute, nu mori și stai liniștit că soră-mea n-o să facă urât că ai intrat într-un club de striptease. Ești bărbat, ce dracu? Te-ai călugărit? mă ia tare Mario și nici nu știu când telefonul lui Dimitri a ajuns la el.

— Dacă nu ieșiți chiar în clipa asta de acolo, vin și vă scot de urechi afară, ca pe niște *„domnișoare"* ce sunteți, îl amenință, dar după felul în care râde nu-mi oferă altă soluție.

Îi închid telefonul în nas și ies din mașină, îndreptându-mă acum spre intrarea în club. Trec repede de bodyguard-ul de la intrare și intru în încăperea plină de fum și luminată de câteva becuri și încep să-i caut pe cei doi idioți. *La naiba cu tine, Mario! De calc strâmb din cauza ta, mai ales că blugii mă strâng ca dracu de câteva zile încoace, îți scot inima din piept și te pun să o mănânci,* mârâi în sinea mea

cu cât înaintez adânc prin club, căutând cu privirea pe cele două *„domnişoare"*, care se pare că au de gând să provoace doar probleme. Strâmb din nas, ca niciodată, privind scârbit spre toate ţinutele sumare pe care fiecare tipă în parte le poartă şi aproape că-mi trag la propriu câteva palme, realizând cât de mult m-am schimbat dacă acum reacţionez aşa. Înainte nu aveam nicio treabă, chiar mă holbam cu plăcere la ele, analizând în gând câte îmi vor pica în plasă, însă acum gândul îmi fuge constant la micuţa mea, care acum e în Wildwood, la Michael acasă şi mă aşteaptă să ajung la ea. Îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic, de îndată ce privirea mea cade peste cele două *„domnişoare"* şi mă simt de parcă trebuie să am grijă de doi copii, nu de doi bărbaţi în toată firea. Dau să mă apropii de cei doi crai şi să-i scot de urechi afară, însă tipa ce tocmai îmi taie calea, mă face să sâsâi nervos, realizând că cea care e în faţa mea acum, e nimeni alta decât Katherine Corvinus. Afurisita ce trebuia să fie şi la ora aceasta în Bora Bora, făcând ceea ce ştie cel mai bine: să cheltuiască banii furaţi. De când e ea în oraş?

— Măi, măi, măi! Ce avem noi aici? Pe Augustin Ozera în persoană. Ce te aduce în clubul meu, drăguţule? glasul ei lasciv şi piţigăiat îmi zgârie timpanele şi dacă ea crede că am de gând să stau la taclale sau orice altceva, se înşală amarnic.

Fără să-i răspund, dau să o ocolesc şi să mă duc mai repede după cei doi idioţi ce stau la bar, fiecare ţinând în braţe câte o târfă şi să-i scot dracului din club, dar nu mai apuc să fac asta, odată ce mâna lui Katherine mă opreşte din drum, trăgându-mă de braţ.

— Ce vrei, Katherine? mârâi către ea şi tot ce face e să-mi râdă în nas.

— Nu-mi spune că nu ţi-a fost dor de mine, scumpule? întrebarea ei tâmpită mă face să zâmbesc ironic, dându-mi ochii peste cap la alintul ei stupid şi-mi smucesc braţul din strânsoarea sa.

— Singurul dor, în ceea ce te priveşte, Katherine, e să te omor, îi dau un răspuns pe măsura statului ei de femeie de doi bani şi asta e tot ce-mi doresc.

Ne-a pus în cârcă ceva de care nu ne facem vinovați, iar acum mă întreabă dacă mi-a fost dor de ea? Îmi vine chiar acum s-o strâng de gât, până i se învinețește chipul de tot și să o las moartă pe podeaua din club, încât să o calce toți în picioare.

— Noi doi, încă n-am terminat-o și așa cum voi mi-ați luat pe cineva drag, tot așa îți voi lua și eu ție, mă amenință și scrâșnesc din dinți, întorcându-mă cu totul în spate.

Îi prind chipul cu o mână și strâng cât pot de tare, îndemnând-o să-mi privească ochii ce ard de furie.

— Ai face bine să nu te pui cu mine, Katherine. Nu vrei să știi de ce sunt în stare, pentru că nici dracu nu te mai scapă din mâinile mele, de te atingi de ce-i al meu, sâsâi printre dinții încleștați și vorbesc cât se poate de serios.

Îi dau drumul și pot să observ felul în care își freacă fața, probabil din cauza dureri provocate – de parcă mi-ar păsa – și își ridică mâna în aer. Gestul acesta e pentru a chema paza și știu că e timpul să ne luăm tălpășița înainte ca totul să degenereze, dar cum nimic nu iese bine acum, mă trezesc cu un pumn direct în nas. *De unde naiba a mai venit și ăsta?* Scutur ușor din cap ca să-mi revin și mă trezesc cu un al doilea pumn în față.

Fir-ar! Mă dezechilibrez, dându-mă cu un pas mai în spate și mă simt prins de doi tipi cât un munte și dus cu forța în partea de nord a clubului, într-un separeu. Se pare că nemernica de Katherine și-a adus artileria grea cu ea, altfel nu înțeleg ce mama naibii mai vrea de la mine, dar cred că voi afla cât de curând. Mă simt trântit pe canapeaua din separeu, de culoare vișiniu închis și clipesc des, ducându-mi mâna spre față și încerc să-mi opresc sângerarea. Dau să mă ridic, dar sunt pus înapoi la loc și scrâșnesc din dinți.

— Ce mai vrei acum, Katherine? o întreb într-un târziu și tot ce face e să-mi râdă în nas, în timp ce toarnă într-un pahar lichidul maroniu din sticla ce o are în mână, apoi soarbe din el și se întoarce cu fața spre mine.

Poartă pe ea o rochie mult prea elegantă, lungă până în pământ, aurie, cu un decolteu destul de generos și o

despicătură pe partea stângă a rochiei, de la jumătatea şoldului până jos, privindu-mă într-un anume fel de zici că vrea să mă seducă; dar ce nu ştie ea e faptul că la mine nu prinde figura asta. O privesc cu dezgust, cât timp se apropie de locul în care sunt, mişcându-şi şoldurile într-o parte şi alta, ca în cele din urmă să-şi aşeze pantoful cu toc, dezvelindu-şi piciorul bronzat artificial, pe pieptul meu şi scrâşnesc din dinţi, în timp ce mă ţintuieşte în loc. Ce mama naibii mai vrea afurisita asta?

— Ce te face să crezi că n-am să te omor, chiar acum, aici? Pe tine şi pe prietenii tăi, mârâie către mine şi-şi apropie chipul de al meu, trezindu-mă că-mi linge faţa cu limba.

Strâmb din nas din cauza gestului ei scârbit, apoi îi dau piciorul jos de pe pieptul meu şi mă ridic în picioare, dar mă simt trântit la loc şi asta nu-mi place deloc. Tot nu ştiu ce mai vrea afurisita asta de la mine, dar tind să cred că trage de timp.

De ce? Ce pune la cale?

— Ai face bine să spui dracului ce vrei, târfă ordinară, înainte să-mi ies de tot din minţi, o ameninţ şi eu la rândul meu şi la cât sunt de... nu în apele mele, îi omor pe toţi. Ce mai aştepţi? Fă ce ai de făcut sau eşti atât de laşă? o provoc şi-mi râde din nou în nas.

— Oh, drăguţule! Unde te grăbeşti aşa, pentru că nu e ca şi cum te-ar aştepta cineva, nu? Sau e? îmi pune întrebare după întrebare, dar nu răspund, dorindu-mi să ştiu până unde are de gând să întindă coarda. Oricum, te duci degeaba!

— Katherine! urlu la ea şi mai am doar un pic până să-mi ies de tot din minţi.

Trebuie să fac cumva să ajung la sticla de pe masa din dreapta mea, pe care am ochit-o încă de când am fost adus aici. Dar cum?

Nu ştiu ce mai face acum Katherine, dar n-am de gând să mai stau şi să aştept, pentru că pierd timp preţios şi trebuie să ajung la micuţa mea. Inspir adânc şi într-o fracţiune de

secundă, fără să gândesc măcar puțin și împins de la spate de adrenalina ce-mi curge prin vene, mă reped spre sticla din dreapta și odată apucată între degetele mele, i-o trântesc direct în cap idiotului din fața mea, făcându-l să se dezechilibreze. Mă simt prins ca într-o menghină de cel din spatele meu și încerc din răsputeri să mă eliberez, dar la dracu, strânge mult prea tare, făcându-mă să urlu și mă împing cu picioarele în pământ, apoi i le servesc tipului ce se ridică de jos, împingându-mă în el și-l trântesc pe cel din spatele meu cu spatele de perete, lovindu-l puternic.

Reușesc cumva să mă eliberez și arunc o privire prin împrejurimi, însă lovitura ce o simt de nicăieri, îmi pune capac și ajung să stau în genunchi în fața lui Katherine, care ține între degetele sale lungi un pahar aproape plin cu un lichid maroniu și nu-mi place deloc felul în care mă privește. Îmi simt mâinile strâns ținute la spate de alți doi idioți, care nu știu când mama naibii au mai apărut în peisaj, în timp ce Katherine își așază degetele sub bărbia mea și mă îndeamnă să o privesc, scrâșnind din dinți, deoarece nu am de gând să stau locului și să o las să facă ce vrea din mine. Afurisita asta trebuie să moară. Obrazul începe să mă usture de la dosul de palmă pe care mi-l oferă cu atâta *„drăgălășenie"* și o ațintesc cu privirea.

— Nț, nț! Ai fost un băiat destul de rău, iar *„mami"* trebuie să te pedepsească acum, vocea ei tâmpită mă face să-mi dau ochii peste cap din nou și încerc să mă eliberez din strânsoarea celor doi idioți, dar degeaba, degetele lor pun și mai mare presiune, forțându-mă să stau locului, în timp ce Katherine se apropie și începe să-mi strângă din nou fața cu putere între degetele ei subțiri, exact cum am făcut eu cu ea acum câteva minute și mă obligă să-mi deschid buzele, însă orice are de gând să facă, trebuie să se oprească în punctul acesta. Haide, nu fi băiat rău și deschide gura, îmi ordonă și tot nu fac cum zice ea, așa că îi face semn tipului din spatele ei să se apropie și mă simt forțat în următoarele secunde să-mi deschid gura și să dau capul pe spate.

Fir-ar! Nemernica duce paharul, dintre degetele sale. spre buzele mele şi începe să-mi toarne lichidul maroniu, cu forţa pe gât în jos, iar după gustul pe care îl are gândul mă duce doar la un singur lucru: ciupercă otrăvitoare. Scuip băutura cât pot de mult, încercând să nu înghit ce mi-a dat afurisita să beau, însă o mică parte din ea tot s-a dus pe gât în jos. Scrâşnesc din dinţi şi ştiu că dacă nu ajung cât mai repede la sediu, scoţându-le în acelaşi timp şi pe cele două *„domnişoare"* de aici, ciupercile acestea afurisite sau ce mama dracului mi-a dat, îşi vor face efectul poate mult mai repede, mai ales că nu ştiu cât a pus în băutură şi nu e bine.

— Oh, haide! Nu mai fi atât de agitat că nu ai să mori, drăguţule, nu încă! se maimuţăreşte Katherine, râzând cu gura până la urechi. Vezi tu, ciupercile astea nu sunt bune numai pentru a te duce într-un loc fericit, ci sunt bune şi pentru alte lucruri, de aceea vei suferi... puţin, sau... poate mai mult, râde în continuare ca nebuna şi mă simt brusc eliberat.

Cad cu totul pe jos, clipind des, simţind cum efectul ciupercilor încep să-şi cam facă treptat efectul şi... Trebuie să ies dracului de aici! Mă ridic de jos, susţinându-mă cu mâinile de canapeaua de lângă mine şi pot s-o observ pe afurisita de Katherine, cum iese din separeu împreună cu matahalele pe care le-a avut ca protecţie. Dau să urlu după tâmpiţii ăia doi, dar ştiu că e în zadar, muzica e mult prea tare şi nu au cum să mă audă. Scutur uşor din cap ca să-mi revin cât de cât, asta dacă e posibil şi mă îndrept spre ieşirea din separeu şi odată văzându-mă în încăperea imensă a clubului, înaintez încercând să-mi menţin echilibrul şi respir regulat, îndreptându-mă acum spre cei doi idioţi care m-au făcut să calc în tâmpenia asta de club. Îmi fac loc printre trupurile asudate ce se mişcă pe ritmurile muzicii şi împart coate până ajung în dreptul celor doi şi fără să mai stau pe gânduri, mai ales că trupul meu e din ce în ce mai slăbit, îi prind pe fiecare de o ureche şi îi trag după mine fără explicaţii.

— Au, au, au! se văicăresc amândoi la unison, dar puțin îmi pasă de asta acum.

Îi trag în continuare după mine, reușind cumva să ieșim cu totul din club și mă opresc în fața mașinii, respirând sacadat și simt cum mă trec toate transpirațiile. Înghit în sec și scot cheile din buzunarul gecii apoi deblochez mașina, dar pe când să dau să o ocolesc și să ajung pe scaunul șoferului – știu, nu sunt în toate mințile – mă prăbușesc la pământ.

— Ești bine, frate? glasul lui Dimitri se aude de undeva din stânga mea și clipesc în continuare, dar tot ce văd e chipul Christinei.

— Micuțo! pronunț alintul pe care îl folosesc când o văd și nu, nu poate fi aici, ea e în L. A.

La naiba! Deja am vedenii și asta mă duce cu gândul la o posibilă identificare a ciupercii. Amanita Muscaria, cunoscută și sub numele de pălăria șarpelui. Provoacă halucinații, vărsături, stare de oboseală, nervozitate chiar sau stări de fericire, însă numai fericit nu sunt. Trebuie să ajung cât mai repede la sediu și să iau atropina, antidotul contra ciupercii, însă știu că voi avea ce trage în noaptea asta din cauză că nu am voie să adorm și mai trebuie să ajung și în L. A. Nicio idioată de ciupercă otrăvitoare nu mă va opri din drum, de a ajunge la Christina.

— Omule, ce naiba ai pățit? mă întreabă Mario deodată și mă ajută să mă ridic de jos. Nu ești ok, ești... încearcă să-și continue propoziția, însă nu o mai duce până la capăt, realizând că ard.

— Katherine... ciuperci..., e tot ce pot să pronunț și-i întind cheile.

Acesta nu mai stă pe gânduri și îndată ce deschide portiera, mă ajută să mă fac comod în scaunul pasagerului, în timp ce Dimitri se urcă pe bancheta din spate. Trântește portiera și ocolește mașina, urcându-se în scaunul șoferului. Bagă cheia în contact, eșuând de vreo două ori ca să o pornească și chiar dacă nu sunt eu credincios, mă rog în sinea mea să nu facem vreun accident și să ajungem pe bucăți la destinație. Scrâșnesc din dinți puternic, simțind tot

mai intens voma ce vrea să iasă afară şi încerc să o menţin în frâu măcar până ajungem la sediu. Felul în care Mario conduce în momentul de faţă, mă face să cred că e vreun pacient evadat de pe la vreun ospiciu, iar acum fuge ca să nu fie găsit şi aruncat din nou în cămaşa de forţă. Înghit în sec ceea ce încearcă să vină pe gât în sus şi inspir adânc, incercând să mă menţin cât pot de treaz şi-mi simt corpul tremurând.

— Oh, Doamne! Ce naiba s-a întâmplat? glasul lui Happy vine de undeva din spatele meu şi încerc să păşesc acum spre ea.

— Katherine l-a otrăvit pe Augustin, o pune Dimitri la curent cu ceea ce am păţit şi-mi simt genunchii transformându-se în gelatină.

— *De ce, Augustin? De ce m-ai lovit?* glasul Christinei imi captează atenţia şi clipesc des, nevenindu-mi să cred că e aici. *Te iubesc prea mult ca să-mi bat joc de inima ta. De ce?* ochii în lacrimi pe care îi are mă face să mă bat de unul singur.

— Micuţo! Micuţo, îmi pare rău, spun adevărul şi dau să mă apropii de ea, însă silueta ei dispare subit şi-mi strâng puternic ochii apoi îi deschid şi privesc în jur.

Mă susţin de Arman, care habar nu am când a mai apărut în peisaj şi mă îndrept spre intrarea în sediu, slăbit. Dar, mă opresc din nou când în faţa mea apare... Eva?!

— *Oh, iubitule! Ce s-a întâmplat cu tine, pisica ţi-a mâncat limba?* vocea ei de viperă mă îndeamnă să o strâng de gât, acum că râde ca o idioată şi crede-mă că aş face-o cu mare plăcere.

— Te omor! mârâi către ea nervos şi încă mă susţin de Arman.

— Augustin, cu cine naiba vorbeşti? Pe cine omori? glasul lui Arman mă readuce la realitate, privind în faţa mea şi simt că o iau razna.

Aleg să nu-i răspund şi-mi continui drumul spre intrarea principală, oprindu-mă din când în când ca să-mi vărs

aproape tot stomacul afară, ca în final să reușesc să intru în sediu zece minute mai târziu și mă întind pe canapea, cât timp Lorena merge după antidot și ațintesc tavanul, simțindu-mă amețit. Trebuie să ajung la ea, trebuie să ajung la Christina înainte să pățească ceva. În minte îmi revin unele cuvinte și încerc să analizez toată situația. *„Oricum, te duci degeaba!"* îmi răsună din nou în gând și mai mult ca sigur Katherine a pus ceva la cale. Trebuie să-l sun pe Danzell. Nemernicul încă îmi este dator cu multe, iar acum poate să-mi întoarcă favoarea, având grijă de micuța mea până ajung eu acolo. Inspir adânc și mă ridic în șezut pe marginea canapelei, brusc amețind și clipesc des ca să-mi revin, în timp ce încerc să-mi scot telefonul din buzunar.

— *Augustin, unde ești?* se aude din nou glasul Christinei, apoi un țipăt prelung care mă îngrozește. *Augustin, găsește-mă! Nu-l lăsa să mă ia, nu vreau să mă întorc înapoi acolo,* glasul micuței mele se aude de undeva din față și o observ cum își întinde mâinile, dar ceva o trage înapoi și nu o lasă să ajungă la mine.

— Chiquita! o alint și dau să merg după ea, dar realizez repede că e încă o halucinație afurisită, îndată ce dispare brusc din fața mea și totul rămâne pustiu.

Unde naiba e Lorena cu antidotul acela? mă revolt în sinea mea, amețind și clipesc din nou, întorcându-mă cu privirea în spate, și o observ pe Lorena cu o seringă în mână.

Acum înțeleg de ce...

***

Mă trezesc cu o durere insuportabilă de cap și privesc în jur, realizând că încă sunt în sediu și încep să mă întreb cât timp am fost leșinat. De obicei nu se adoarme în asemenea cazuri, însă acum nu știu ce s-a întâmplat.

— Trebuia s-o fac, altfel nu îți reveneai, încercă Lorena să se scuze și încuviințez scurt din cap.

Îmi afund mâinile în buzunare, căutându-mi telefonul și după ce-l găsesc, verific ceasul și constat cât e de târziu.

fiind deja douăsprezece, iar la două decolează idiotul acela de avion. Ar cam trebui să mă odihnesc, însă nu e timp de pierdut şi trebuie să găsesc un mijloc de transport rapid care să mă ducă din New York până în Los Angeles în mai puţin de cinci ore. Deblochez telefonul, îmi amintesc de Danzell şi-l apelez fără să-mi pese cât e ceasul la el. După cinci minute închid şi încerc din nou

— *Tu chiar nu ai milă? Frate, cât e ceasul?* întreabă, apoi se aude un foşnet scurt. *E abia nouă dimineaţa, lasă naibii omul să doarmă*, se răsteşte la mine şi cred că şi-a tras o pernă peste cap.

— Mişcă-ţi fundul puturos din pat că ai treabă, îl iau tare din prima, ridicând tonul ca să mă fac înţeles. Faci asta pentru mine şi te-ai achitat de tot, îl anunţ şi-l aud fâstâcindu-se mai mult decât a făcut-o până acum.

— *Nu mă păcăleşti, nu?* mă întreabă nesigur.

— Danzell, nu mă face să intru prin telefon şi să te strâng de gât, doar ca să-ţi arăt că vorbesc serios, vorbesc nervos şi mă simt din nou ameţit, aşezându-mă pe marginea canapelei şi încep să-mi masez puternic tâmplele.

— *Bine, bine! Nu trebuie să te ambalezi aşa.*

— Ascultă bine la mine, vreau s-o urmăreşti pe verişoara lui Ashton Harys. E în Los Angeles, îşi vizitează familia, iar Katherine cred că a pus ceva la cale şi vrea să-i facă rău, îl pun în temă cu ceea ce vreau să facă şi-l aud fluierând.

— *Oho, Ash şi-a găsit verişoara? Şi cum e? E bună?* îmi pune o sumedenie de întrebări şi scrâşnesc din dinţi.

— Ţine-ţi gândurile perverse departe de logodnica mea că s-ar putea să iasă urât, i-o trântesc ca să ştie cu cine are de-a face şi pot să jur că tocmai a înghiţit în sec, dar revine repede la starea lui, odată ce începe să facă glume pe seama mea.

— *Bine, bătrâne! Acum că tot te-ai călugărit, pot să am eu maşina ta şmecheră, nu de alta, dar sigur vei conduce o furgonetă de acum încolo*, face mişto pe seama mea şi-l aud râzând.

Îmi dau ochii peste cap și i-o întorc.

— Cu furgonetă sau nu, tot nu pupi mașina, poate doar o broscuță mică pe patru roți, pentru un copilaș ca tine și cu roți ajutătoare. Acum mișcă-ți fundul leneș din pat și fă ce te-am rugat, îl iau din nou tare și-l aud oftând. Îți trimit o poză cu ea și vreau să mă ții la curent cu totul.

Îi închid telefonul în nas înainte să-i mai dau ocazia să scoată ceva pe gură și îmi strâng ochii, apoi îi deschid și-mi masez puternic tâmplele, ridicându-mă de pe marginea canapelei și-i trimit lui Danzell o poză cu Christina ca să-i fie mai ușor să o recunoască.

Efectele toxinei încă nu au trecut de tot, dar nici nu mai pot rămâne în New York, trebuie să ajung în Wildwood. Inspir adânc pentru a nu știu câta oară și mă îndrept cu pași aproape grăbiți spre partea cealaltă a sediului, trecând pe lângă Arman și Toby oprindu-mă în dreptul lui Alex.

— Fă-mi legătura cât mai repede cu Lance Hopper. Am nevoie de un transport care să mă ducă cât mai repede în Los Angeles, acum! ordon și ies din sala tehnică, simțindu-mă în continuare ca dracu.

— Ia stai așa! mă oprește Toby. Unde crezi că mergi? mă ia tare și n-am de gând să le dau prea multe explicații și mă îndrept în continuare spre sala cu arme. Cu tine vorbesc, se răstește la mine și mă opresc în loc din cauza sunetului produs de arma care a fost încărcată și îndreptată spre mine.

— Toby, ce mama dracului faci? Se răstește Happy la el. Ai înnebunit?! se pune între mine și pistolul îndreptat în direcția mea.

— Nu, nu eu sunt cel care a înnebunit, vorbește Toby după un minut de tăcere. Ci el, se referă acum la mine, ațintindu-mă cu privirea. Dacă tu ai impresia că vei pleca din New York în stadiul în care ești, atunci ești chiar bătut în cap, se răstește din nou la mine și-i face semn lui Happy să se dea din fața lui, dar aceasta nu-l ascultă și rămâne ferm pe poziție.

Nu știu de ce reacționează așa, dar după felul în care mă privește, făcându-mi parcă semn spre stânga lui, instinctul îmi spune că vrea să-mi transmită ceva. Clipesc de câteva ori, dându-i de înțeles că am prins ideea și oftez prelung, apoi îmi deschid buzele și spun:

— Ce propui?

— Transportul este pregătit, se aude glasul lui Dimitri care se apropie de locul în care suntem, și încerc să-mi dau seama la ce se referă.

Se oprește în loc, în timp ce își aranjează mâneca și ne privește pe sub gene, apoi zâmbește subtil și se apropie. Îl privesc nedumerit, îndreptându-se spre mine.

— Tata a avut un prieten, care a avut alt prieten, care lucrează în armată și..., se oprește pentru o secundă, iar eu mă uit și mai confuz de toată treaba. Ai prins tu ideea, gesticulează și ne face semn să-l urmăm.

O ia înainte, dar se oprește după ce observă că niciunul din noi nu se mișcă din loc. Se întoarce cu totul în spate și vorbește din nou.

— Parcă voiați să ajungeți în Los Angeles cât mai repede...

Privesc spre Toby, apoi spre Dimitri și o iau la pas spre transportul care ne așteaptă și odată ajunși afară, privesc încruntat spre mașina camuflată a armatei. Fără să mai caut și alte explicații, care să ducă la alte explicații, care-mi vor da doar bătăi de cap, urc în mașină și mă fac comod pe banchetа din spate, așteptând să urce și Toby, care mai apoi se așază lângă mine.

— Cred că avem un trădător, murmură Toby cât să aud eu și-l privesc încruntat, încercând să-mi dau seama la cine se referă, în timp ce mașina se pune în mișcare și se îndreaptă spre aeroport după cum constat.

Nu m-am așteptat la așa ceva, ca printre noi să existe un trădător, dar așa cum vremea se schimbă, așa se pot schimba și oamenii.

Îmi masez puternic tâmplele şi încerc să scap de ameţeala ce tocmai m-a acaparat, ca mai apoi să-mi scot telefonul din buzunar şi-l deblochez, gândindu-mă să-i trimit lui Andy un mesaj. Sper doar că a scos-o pe Emma din New York şi a dus-o într-un loc mai liniştit, departe de toată agitaţia asta, pentru că nu mai vreau să păţească ceva.

„Sper doar să nu-mi nenoroceşti sora de tot, apetitul tău e cam mare şi nu ştii când să te opreşti. Şi sper că ai plecat deja, printre noi există un trădător."

După ce termin de scris mesajul, îl trimit şi aştept să-mi răspundă, privind acum pe geam şi observ clădirea imensă de care ne apropiem foarte repede, realizând că tocmai am ajuns la aeroport. Telefonul îmi vibrează în mână şi zâmbesc, ştiind că mesajul ce tocmai l-am primit numai de la Andy poate fi şi... bingo! Deschid mesajul şi încep să citesc ce mi-a scris nebunul.

„Ha ha ha! Măcar eu sunt satisfăcut, pe când tu umbli cu sacii plini de câteva zile bune. Văd eu după aceea care-i nesătulul şi... stai liniştit, am plecat de mai bine de două ore. Voi avea grijă de ea!"

Închid telefonul de tot şi cobor din maşină, dar simt din nou aceeaşi ameţeală. Scutur uşor din cap şi-mi continui drumul spre avionul militar ce ne aşteaptă pregătit şi trebuie să recunosc că Dimitri s-a întrecut pe el şi m-a uimit pe mine. Ne urcăm în avion şi ne ocupăm locurile.

— Eşti bine? mă întreabă Dimitri într-un târziu şi încuviinţez scurt din cap.

Mă fac comod în scaun, în timp ce avionul decolează şi gândul îmi zboară acum la Christina. Prin gând îmi trec tot felul de momente cu noi, mai plăcute dar şi mai neplăcute, zâmbind ca un idiot. Mi-e dor de afurisita aceea mică, iar de data aceasta n-am de gând să-i mai dau drumul, nici mort.

***

Nici nu ştiu când au trecut cele două ore jumătate de când am plecat, dar se pare că am ajuns mai repede decât am anticipat la început. Avionul înaintează prin aeroport şi după ce acesta se opreşte de tot mă ridic şi mă îndrept spre ieşire, aproape împleticindu-mă pe picioare.

— Eşti bine? se aude glasul lui Mario chiar lângă mine şi încuviinţez din cap, deşi simt că ceva nu e în regulă.

Îi fac semn să înainteze şi face întocmai, cu mine pe urmele lui. Simt că încep să mă prăbuşesc tot mai mult, dar trebuie să fiu tare, să fiu puternic pentru ea. Odată ajunşi în faţa maşinilor, ne urcăm în ele şi plecăm în trombă spre Wildwood.

Chiar dacă ştiu că voi avea de furcă cu Ash, n-am de gând să dau înapoi şi de trebuie mă iau la trântă cu el, doar ca să ajung la ea, la micuţa mea.

Îmi simt inima bătând cu putere în piept, cu cât ne apropiem de ferma lui Michael şi tot ce îmi doresc e să-mi strâng îngerul în braţe şi să-i sărut buzele. Inspir adânc, simţindu-mă cam slăbit şi încerc să-mi revin cât de cât, înainte să observe cineva. Gândul îmi zboară la ceea ce mi-a spus Toby în avion şi încerc să-mi dau seama cine din echipă poate să ne trădeze fără ca măcar să clipească.

A la mierda! Îmi strâng pumnii şi mă abţin să nu lovesc ceva. După alte treizeci de minute pe drum, pancarta imensă ce se întrevede de la distanţă, mă îndeamnă să-mi ridic privirea şi citesc ceea ce scrie: *Wildwood!* Încep şi mă fâstâcesc mai rău decât un copil în scaun şi odată intraţi pe sub hambarul de la intrarea în fermă, cel pe care l-am construit de la zero împreună cu Ash, înaintăm spre casa imensă din faţa noastră şi o observ pe Zeya stând liniştită pe verandă. Într-un fel nebun mi-a fost dor de pisoiul acela imens şi negru, cu ochii ca două perle albastre ce te privesc într-un anume fel, de zici că mai are puţin şi te mănâncă. Sper doar să n-o fi speriat pe micuţa mea prea rău. Ies ca un nebun din maşină, acum că s-a oprit şi înaintez ca un dement spre

intrarea în casă fără să-mi mai pese de consecințe. Tot ce vreau e să o văd, să-i spun că-mi pare rău, că o iubesc, că...

— Augustin?! glasul surprins a lui Dominic îmi captează atenția și-mi întorc privirea spre el. Ce cauți aici?

— Trebuie să o văd pe Christina, trebuie să știu că e bine, îi răspund prompt și dau să intru din nou în casă, dar glasul lui mă oprește din nou.

— Augustin...

— Katherine a revenit din mica ei vacanță și cred că vrea să-i facă rău, îl pun repede în temă cu ceea ce se întâmplă și intru ca un nebun în interiorul casei, căutând-o.

Mă uit după ea, dar nu o găsesc. Unde naiba poate fi? Îmi afund mâinile în buzunare și-mi scot telefonul, dorindu-mi să o sun, însă mârâitul nervos a lui Ash mă face să mă întorc cu totul spre el și mă trezesc cu un pumn direct în față. Fir-ar! Nu se lasă și-mi mai servește unul, dar reușesc să mă feresc la timp și-i servesc eu unul în schimb, de toată frumusețea, direct în stomac. De mult timp îmi doream să fac asta, dar mai niciodată nu am avut ocazia. Tușește de vreo două ori apoi își reia poziția și încearcă să mă lovească din nou, trezindu-mă într-un final cu un pumn în stomac. Ne privim unul pe celălalt – acum că suntem cam plini de sânge – și zâmbim ca doi tembeli, încercând să ne calmăm și să ne revenim, trăgându-ne suflul, ca apoi să izbucnim într-un râs de toată frumusețea, făcându-i pe cei din jurul nostru să ne privească ciudat.

— Lovești la fel de bine ca întotdeauna, îmi spune zâmbind și zâmbesc și eu. Dar ți-ai meritat-o, de mult voiam să ți-o întorc, mi-o trântește și zâmbesc în continuare.

— Nici tu nu te lași mai prejos, strâng din dinți, dar încerc să-mi revin și-mi simt inima bătând cu putere în piept. Unde e Christina? îl întreb într-un târziu.

— E cu Leya în oraș, atât reușește să-mi răspundă că în următoarea secundă, sunetul unui telefon se aude în toată casa și începem să ne privim sceptici; ceva îmi spune că e de rău.

Ash dispare pentru câteva secunde în camera alăturată şi se întoarce înapoi cu telefonul în mână, acceptând apelul şi-l pune pe difuzor. Se aud tot felul de foşnete, paşi alergători şi ţipete, dar şi împuşcături ce mă îngrozesc. Afurisita a tras de timp doar ca să ajungă aici, trebuia să-mi dau seama de asta.

— Leya! glasul lui Ash mă scoate dintre gânduri şi îl aţintesc cu privirea. La naiba, Leya! Spune ceva, o îndeamnă, dar tot nimic, însă după felul în care i se aude respiraţia îmi dă de înţeles că fuge. Drace! îl aud pe Ash înjurând şi dispare din nou în cealaltă cameră.

Aşa că hotărăsc să-l urmez, în timp ce telefonul îmi vibrează în buzunar şi-l observ stând în faţa laptopului, intrând în programul de urmărire şi începe să tasteze numărului surorii sale. Scot şi eu telefonul şi-l deblochez, observ mesajul pe care l-am primit de la Danzell, dar înainte să pot spune unde sunt, pe ecranul laptopului se afişează locaţia exactă a fetelor, aceasta fiind la Starlight Plaza de pe Wilshire Blvd, exact ca în mesajul primit de la Danzell. Îi trimit mesaj înapoi, să stea acolo şi să mă ţină la curent şi mă îndrept spre ieşire.

— Augustin, Ash! Dominic ne pronunţă numele pe un ton superior şi ne oprim din drum. Îi vreau capul! e tot ce ne spune şi încuviinţăm.

Katherine nu mai are scăpare acum. Ne urcăm în maşini, fiind acum în dreapta lui Ash, pe scaunul pasagerului şi-mi curăţ faţa de sângele pe care încă îl am pe piele, în timp ce maşina se pune în mişcare cu un scârţâit prelung şi mult fum în urma noastră, plecând în trombă spre Starlight Plaza, unde sunt acum fetele noastre. La naiba! Ashton conduce ca un maniac în acest moment, cred că nu l-am mai văzut în starea aceasta de când cu ultima noastră înfruntare, dar aceea pot spune că a fost o mare prostie pusă la cale de-o singură persoană doar ca să distrugă frăţiile şi să ne facă să ne urâm între noi. Ei bine, i-a mers, dar acum s-a terminat. Reuşim să ajungem la destinaţie, în patruzeci de minute şi

ceea ce găsim, ne îndeamnă să ieşim cât mai repede din maşini realizând că haosul ce s-a iscat aici e mai mare decât am anticipat. Oameni morţi peste tot, oameni care urlă şi se împing unii pe alţii, încercând să scape cu viaţă, fugind în toate direcţiile. Mă sprijin brusc de maşină şi încerc să-mi dau seama de ce tot ameţesc, dar pentru moment nu sunt capabil să găsesc un motiv, gândul îmi zboară la Christina, dar şi la sora lui Ash. Mai mult ca sigur sunt pe undeva prin clădire.

— Augustin, îmi pronunţă Ash numele şi mă întorc cu faţa spre el, fix în momentul în care acesta îmi aruncă o armă.

O prind şi o armez, apoi iau rezervele pe care Ash mi le mai înmânează şi înaintăm spre haosul din clădire, cu Toby, Mario şi Dimitri pe urmele noastre. Danzell sigur e pe aici pe undeva. Instinctul îmi spune că e ceva mai mult şi mă feresc, îndată ce se aude o armă, descărcându-se în direcţia noastră şi îndrept arma spre etajul superior. Privesc peste tot, dar nu văd pe nimeni. Se aude din nou aceeaşi armă descărcându-se şi ne ascundem, suflând puternic printre buzele întredeschise şi împins de adrenalina ce-mi curge prin vene, mă împing cu spatele în perete şi ies din ascunzătoare. Încep şi trag glonţ după glonţ, analizând tot etajul superior şi-l zăresc pe tipul ce îndreaptă arma spre mine şi începe să tragă, făcând şi eu la fel, dar nu-l nimeresc. Fir-ar! *Cine mama dracului mai e şi acela?* mă întreb în sine mea, în timp ce îmi încarc arma, însă după ce îi recunosc vocea, încremenesc.

— Ne întâlnim din nou, Augustin! glasul sadic a lui Paul îmi face sângele să spumege în vene şi ies din ascunzătoare, privind acum spre el.

— Dă-le drumul, Paul! Dacă nu vrei să rămâi fără capul de pe umeri, îl ameninţ, mârâind şi nu glumesc.

— Vezi tu, nu pot. Afurisita aceea trebuie să plătească pentru tot ce-am trecut din cauza ei. Auzi, vei plăti, scârbă ce eşti! urlă cât îl ţin plămânii şi realizez că nu a ajuns la ele.

Micuța mea încă e în siguranță, la fel și Leya, dar nu știu pentru cât timp. Îi fac semn din priviri lui Ash și celorlalți s-o ia spre etaj și încerc să-i distrag lui Paul atenția până când ajung ei sus.

— De ce să te iei de o fetișcană, când în fond eu te-am băgat la închisoare, Paul! Cred că pe mine ar trebui să fii nervos, nu pe ea, glasul meu se aude ca un ecou prin toată clădirea și încerc să-l atrag în capcană.

— Bine spus, îmi răspunde, ieșind din ascunzătoare și îndreaptă arma spre mine, descărcând-o în repetate rânduri.

O iau la fugă, ferindu-mă din calea gloanțelor și îndrept pistolul spre locul în care se află Paul – acum că m-am ascuns – și trag glonț după glonț în direcția lui, dar acesta se ferește.

Fir-ar! Ies și înaintez spre scările ce duc la etaj și odată ajuns în dreptul lor, urc și mă năpustesc spre locul în care nenorocitul a fost, dar nu mai e. Cercetez locul și intru în fiecare magazin cu speranța de a o găsi pe Christina, dar eșuez lamentabil. Unde e?

— Vreo veste de la Christina și Leya? dau peste Mario și Danzell, amândoi ieșind dintr-un magazin.

— Nu, iar Paul a dispărut, îl anunț.

— Îmi pare rău, omule, le-am cam pierdut pe fete în îmbulzeala care a fost, se scuză Danzell, dar cred și eu, la cum naiba arată locul acesta.

Îl bat cu palma ușor pe spate, să înțeleagă că nu-i port ranchiună și oftez scurt, încercând să-mi dau seama unde să le caut.

— Drace! Trebuie să fie pe aici pe undeva, continuă Mario să vorbească, după un minut, referindu-se la Paul, de aceea nu ne putem da bătuți și să-l lăsăm să câștige.

Sunete încep să se audă deodată și-i fac semn atât lui Mario, cât și lui Danzell s-o ia prin partea cealaltă a mall-ului și să se uite și în restul magazinelor, în timp ce eu le caut în celelalte. Mă opresc brusc și încep să analizez silueta ce o observ într-un magazin și încerc să-mi dau seama dacă

e micuța mea sau verișoara ei, Leya. Înaintez cu precauție, doar ca să nu o sperii și odată ajuns în dreptul ei, îmi așez mâna pe umărul acesteia, iar ceea ce-mi este dat să văd, mă înfurie până în măduva oaselor.

— Bună, iubire! Ți-a fost dor de mine? glasul Evei mai mult mă scoate din minți, zgâriindu-mi timpanele, iar furia pe care o simt acum în mine, mă îndeamnă să o strâng de gât.

O țintuiesc de peretele din spatele ei și așez pistolul în dreptul tâmplei sale, scrâșnind din dinți.

— Azi ți-e sfârșitul, afurisita dracului! mârâi către ea și tot ce face e să-mi râdă în nas.

Îmi încleștez degetele în jurul gâtului ei și o izbesc din nou de perete, dar aceasta râde în continuare ca o nebună. Scrâșnesc puternic din dinți, simțind durerea ce-mi străfulgeră întreg corpul și-mi iau mâna de la gâtul Evei, întorcându-mă cu totul în spate și o observ pe Lorena cu o bucată de lemn rupt în mâinile sale și realizez că cealaltă bucată e înfiptă în carnea mea.

— Lorena?! îi pronunț numele cu surprindere. Tu ești trădătorul? continui încă surprins și chiar dacă mă așteptam la așa ceva, nu am crezut că ea poate fi acel trădător. De ce? o întreb și mă susțin de perete.

— Pentru familia mea, Augustin! îmi răspunde cu o privire rece și indiferentă.

— Tu nu ai familie, Lorena, noi suntem familia ta. Chiar tu ai spus că părinții tăi sunt morți, că nu ai frați, nimic. încerc să lămuresc situația, dar se pare că se agravează mai mult.

— Am mințit! mi-o întoarce. Am mințit în privința multor lucruri, Augustin. Vezi tu, nu Cody era cârtița din sediu ci eu. El doar era momeala ca să nu fiu descoperită și a mers, poate mai bine decât mă așteptam să meargă, mărturisește totul și încă sunt șocat, simțindu-mă tot mai slăbit.

— Toți acești ani..., dau să-mi continui vorbele, dar nu mai pot.

Mă prăbuşesc la podea, respirând sacadat şi pot s-o văd pe Eva cum râde satisfăcută de tot ceea ce se întâmplă şi îndrept pistolul spre ea, trag, dar glonţul trece pe lângă aceasta şi ricoşează direct în perete.

— Nu mai contează restul anilor, tot ce contează e acum, Augustin. Iar acum, prin corpul tău, se răspândeşte toxina cu care Katherine te-a otrăvit, mă anunţă şi acum înţeleg de ce ameţeam din când în când. Ceea ce ţi-am administrat la sediu, nu a fost antidotul, ci un ser care te face să crezi că ţi-ai revenit şi ai scăpat, dar nu e aşa, mărturiseşte în continuare şi o observ pe Eva apropiindu-se de locul în care sunt.

Îmi strâng buzele şi scrâşnesc din dinţi, cu cât se apropie, simţindu-mi fruntea plină de picături reci ai transpiraţiei şi mă rog Domnului, chiar dacă nu prea cred în aşa ceva, să-mi dea forţa necesară pentru a o trimite la dracu.

— Pentru sfidarea ta vei avea de suferit... puţin, iubire! îmi atinge buzele cu buricele degetelor sale şi-mi încleştez degetele în jurul gâtului ei, dar sunt prea slăbit, iar zgomotul ce se aude de afară, întrerupe totul.

— Trebuie să plecăm, vocea Lorenei mă face să-mi îndrept privirea spre ea şi le observ cum se îndreaptă spre ieşirea din magazin, însă ceva sau cineva le taie calea şi le opreşte.

— Eva?! glasul şocat a lui Ash, îmi dă de înţeles că el nici nu ştia că afurisita trăieşte.

Ridic mâna în aer, aţintind pistolul spre cele două şi încep să trag de câteva ori, în speranţa de a le nimeri, însă numai asta nu se întâmplă, ci doar îi scot din transă, reuşind ca cele două să fugă pe lângă Ash, care pare încă şocat.

Tuşesc de câteva ori şi scrâşnesc din dinţi, respirând sacadat printre buzele întredeschise şi tot ce pot să fac acum, e să o înjur pe Lorena pentru trădarea ei şi să blestem ziua în care am cunoscut-o pe Eva. Da, o blestem! Multe lucruri care s-au întâmplat, i se datorează ei. Mă las cu totul pe spate şi aţintesc tavanul, încercând să nu mă las prins în mrejele somnului şi mă simt brusc ridicat de jos, de Ash.

— Drace! înjură și încerc să mă susțin bine de el, în timp ce ne îndreptăm spre ieșire. Avea dreptate, dar n-am vrut să o cred, murmură mai mult pentru el.

Ne continuăm drumul spre ieșirea din Starlight Plaza și odată ajunși afară, la mașini, mă trezesc cu o îmbrățișare strânsă din partea Christinei, făcându-mă să icnesc puternic. Se desprinde de mine și acum pot să observ cu ușurință ochii ei căprui, care mă privesc plini de lacrimi. E plină de sânge, hainele nu sunt la locul lor, iar asta mă duce cu gândul că Paul i-a făcut ceva.

— Dacă s-a atins... de tine... îl... omor, mârâi înfundat și sacadat și-mi atinge chipul cu palma sa caldă, parcă încercând să mă facă să mă liniștesc și îi iese.

— Paul e mort, l-a ucis Mario! mă pune Ash în temă cu ceea ce s-a întâmplat și-mi ațintesc privirea spre fratele micuței mele.

Pe chipul lui nu se poate citi deloc părerea de rău, ci satisfacția că a scăpat de acest om însă ceea ce el nu știe, e faptul că Eva e mai vie ca oricând și se pare că e pusă pe fapte mari.

— Vino, ai nevoie de îngrijiri, mă trage după el Ash și mă ajută să mă fac comod pe bancheta din spate.

Portiera de pe partea cealaltă se deschide larg și lângă mine se așază Christina, trăgându-mă mai apoi în brațele ei și oricât de slăbit sunt, tot îi zâmbesc și încerc să-i mângâi obrazul. E la fel de frumoasă și încă simt că n-o merit. Mașina se pune în mișcare, odată cu apariția poliției, dar și a lui Michael și a lui Dominic. Nu știu ce caută ei aici, însă cred că Michael e mână în mână cu poliția și acum încearcă să curețe toată mizeria asta, înainte ca FBI-ul să apară. Mă surprinde faptul că la noi nici n-au îndrăznit să se bage în vreun caz.

Oricum știu că ne supraveghează foarte atent și așteaptă momentul oportun pentru a ne băga la închisoare. Îmi ațintesc din nou privirea spre micuța mea, care încearcă să mă ajute să beau niște apă, însă nu e prea ok dacă nu are sare

care să mă ajute să-mi dau stomacul afară şi să mai elimin din toxina asta.

Mă abţin să nu urlu din cauza durerii, dar nu prea îmi iese şi simt maşina accelerând, aproape zburând pe şosea, ca în mai puţin de patruzeci de minute să ajungem la destinaţie. Ash parchează în faţa casei, iese ca un nebun din maşină şi deschide portiera din spate, ajutându-mă să mă dau jos şi păşim spre intrare. Urlu din cauza durerii, pentru că nu mă mai pot abţine, ca în cele din urmă să-mi trag suflul şi urlu cât mă ţin plămânii:

— Mario, ia-o pe Christina şi du-o de aici, îi ordon, îndreptându-mă cu Ash spre camera de oaspeţi.

— Ce? Nu, nu! Nici nu mă gândesc, glasul alarmat al micuţei mele, îmi dă de înţeles că nu are de gând să stea deoparte, însă eu vreau să nu fie aici.

Nu vreau să asiste la ceea ce urmează să se întâmple, pentru că nu va fi deloc plăcut. O privesc scurt în ochi şi încerc să-i transmit că totul va fi bine, dar ştiu că nu mă crede.

— Mario, ia-ţi odată sora şi plecaţi dracului de aici, acum! tună Ash, ferm pe poziţii şi intrăm în cameră.

Mă trântesc în pat scrâşnind din dinţi şi încerc să mă dezbrac de hainele de pe mine, cât Ash îi spune surorii sale ce trebuie să facă.

— Leya, adu prosoape, apă, un cuţit imens, ceva tare de băut...

— Sare, cât de multă, îl întrerup pe Ash şi-l observ privindu-mă nedumerit. Katherine m-a otrăvit cu ciuperci, iar Lorena în loc să-mi dea antidotul, mi-a dat nu ştiu ce afurisit de ser, îi explic totul cât pot de bine şi scap de tricou, rupându-l de tot.

La dracu! A ieşit pe partea cealaltă, constat în sinea mea, referindu-mă la lemnul ce e înfipt în carne, în zona abdomenului şi lovesc aşternuturile cu pumnul. Afurisitele dracului!

— Leya, adu şi antidotul din cameră de la Michael, îi cere şi aceasta încuviinţează scurt din cap, ieşind din dormitor.

Rămas doar cu Ash, acesta dispare pentru câteva secunde în baie apoi revine în cameră și mă privește cu un colț de zâmbet în partea dreaptă și trebuie să recunosc că idiotului îi place să mă vadă în stadiul acesta. Scoate o seringă și un ac steril din cutia mică și neagră, apoi o fiolă de morfină și trage în seringă lichidul transparent și fără niciun avertisment, îmi înfige acul cât mai aproape de rană. Mârâi spre acesta și tot ce primesc înapoi e un rânjet satisfăcut.

— Îți cam place să mă vezi suferind, i-o trântesc.

— Nu pot spune că nu, mi-o întoarce. Dar..., dacă verișoara mea suferă din cauza ta, te omor! mă amenință și trebuia să mă aștept la așa ceva din partea lui.

— De când ai devenit tu marele protector? Din câte îmi aduc bine aminte, mai că ai vrut să o bagi în patul tău, fac mișto de el, chiar și în starea în care sunt și zâmbesc amar din cauza durerii.

— Asta a fost înainte să aflu că ea e verișoara mea și înainte să-mi tragă câteva palme, învățându-mă minte, îmi povestește și mă apucă râsul, apoi scrâșnesc din dinți, înjurând în barbă.

În cameră apare Leya cu tot ce i-a cerut Ash și le așază pe măsuța de lângă pat și inspir adânc, știind exact ce mă așteaptă.

— *Mario, nu! Mario, dă-mi drumul*, aud glasul Christinei care se luptă cu propriul frate pentru a ajunge la mine și oftez.

Oricât de mult îmi doresc să fie aici, să o strâng la pieptul meu, în momentul acesta, nu! Nu când totul va deveni ceva foarte urât, doar mai încolo când totul se va liniști.

— *Mario, lasă-mă naibii. Nu vreau să stau în camera mea*, continui să aud vocea Christinei și e mai hotărâtă ca niciodată să ajungă aici.

— Fă-o! îi cer lui Ash și acesta mă privește încruntat. Fă-o odată, aproape că urlu la el și aprobă din cap.

Se apropie de mine, acum că Leya nu mai e aici și începe să pregătească totul, apoi îmi întinde sticla cu tărie și beau

din aceasta câteva guri. Bagă cuţitul în focul din sobă şi-l lasă acolo, cât timp se îndreaptă spre mine şi apucă lemnul ce e înfipt în carnea mea, trăgând cu putere de el. Urlu cât mă ţin plămânii, simţind toată durerea străfulgerându-mi întreg corpul şi încep să tremur necontrolat, scrâşnind din nou din dinţi, în timp ce Ash toarnă din tărie peste rana ce sângerează cam abundent. Îmi las capul pe spate şi aţintesc tavanul, respirând sacadat şi încerc să mă pregătesc pentru ceea ce urmează. Suflu puternic atât pe nări, cât şi pe gură şi oricât m-aş abţine să nu urlu, nu pot. Aud cum carnea sfârâie din cauza cuţitului încins în focul din sobă şi dacă Ash n-ar face asta, mai mult ca sigur rana nu s-ar vindeca mai repede, iar eu chiar îmi doresc ca noaptea asta să fie doar a mea şi a micuţei mele.

***

Bun! spun în sinea mea, frecându-mi palmele una de alta şi privesc încă o dată hambarul aranjat, pentru a-mi petrece aici noaptea cu micuţa mea. Câteva şiruri de beculeţe atârnă pe ici şi colo, luminând uşor, iar pilota, nu foarte groasă, stă întinsă peste paiele aruncate la etaj, făcând ca locul să fie mai comod şi mai primitor.

Mă îndrept spre uşile ce sunt deschise larg şi privesc spre priveliştea ce pare desprinsă dintr-un tablou pictat şi gândul îmi fuge la Christina. Doamne, ce dor mi-a fost de ea, însă nu doar mie, pantalonii încep să mă cam strângă puţin. Îmi trag câteva palme mintal şi mă gândesc să merg înaintea ei, nu de alta, dar e destul de beznă afară, iar Zeya cam umblă liberă la ora asta, având grijă de tot ce cuprinde ferma lui Michael. Pe Zeya am salvat-o de la nişte circari din Rusia, care o băteau fără milă încă de când era un puiuţ.

Şi acum îmi mai aduc aminte când am fost cu Ash, cu Dominic şi Michael într-o misiune în Moscova, pe când aveam doar şaisprezece ani şi ca doi nebuni ce eram, ne-am aventurat pe străzile oraşului, ajungând în final pe la periferia acestuia şi acolo am găsit circul. Aici am găsit-o pe

Zeya aproape moartă și desfigurată. Împinși de nebunia și adrenalina pentru iucruri extreme, am deschis cușca și am scos-o afară, apoi am luat-o la fugă cu ea în brațele noastre. Cred că avea doar vreo două luni când ne-am întors cu ea în Wildwood și am hotărât să rămână la fermă. De atunci a devenit o altă felină, oferindu-ne ideea de a numi salonul de tatuaje *„The Black Panther"*

Am pus bazele acestui salon, odată ce ne-am descoperit pasiunea pentru tatuaje, dar și pasiunea pentru a desena, oferind clienților tatuajul dorit. Majoritatea tatuajelor de pe corpul meu sunt făcute de Ash, însă odată cu apariția Evei în viața noastră, totul s-a terminat. Nici nu știu dacă Ash a mai ținut salonul deschis sau nu, dar nu mai contează asta acum. Inspir adânc și înaintez spre casă și o observ pe Christina venind spre mine, așa că mă dau mai la o parte și mă scufund de tot în întuneric, pândind-o până ajunge în dreptul meu și mă furișez în spatele ei, apoi îmi încolăcesc brațele în jurul său, făcând-o să țipe. Îi astup gura cu palma și spun:

— Sunt eu, micuțo! o simt moale și-mi iau mâna de la gură ca s-o las să vorbească.

— Am crezut că e Zeya. Pisoiul acela imens mă sperie ca naiba, îmi mărturisește și zâmbesc.

— Și atunci ce cauți de una singură pe întunericul acesta? o iau puțin peste picior și mai mult ca sigur s-a îmbufnat. Și ca să știi, Zeya e puțin mai spre stânga noastră, stă și ne privește, o anunț și o întorc spre locul în care se odihnește *„pisoiul"* imens. Vezi ochii aceea care strălucesc ca două cristale albastre? o întreb, și simt cum tremură în brațele mele. Chiquita, nu-ți va face nimic! încerc să o liniștesc, dar nu prea îmi iese și mă trezesc cu un cot în stomac, făcându-mă să icnesc.

Așa mi-a trebuit dacă m-a mâncat rău sub limbă. O simt că-și dorește să se întoarcă, dar nu o las și o îndemn să înainteze spre hambarul din spatele casei, iar după ce ajungem în dreptul acestuia, intrăm și înaintăm spre scara ce duce la

etaj. Hambarul e în stilul mai vechi, nu ca cel nou de la intrare, de aceea şi frumuseţea acestuia e deosebită. Christina se întoarce cu privirea spre mine şi mă priveşte nedumerită, neînţelegând ce mai trebuie să facă. Îi fac semn din priviri să urce şi o observ oftând, apoi se prinde cu mâinile de scară şi începe să urce treaptă cu treaptă, eu urmând-o îndeaproape.

— Urcă mai repede, altfel te muşc de fund, o ameninţ jucăuş, dar mai mult ca sigur mi-ar face plăcere să gust din ea, cu totul şi o aud chicotind. Afurisită mică!

— Nu mă mai face să râd că s-ar putea să cad, mă dojeneşte.

Ajunşi sus, Christina se opreşte şi începe să analizeze totul în jurul ei, cât timp scap de tricoul de pe mine şi-l arunc pe patul improvizat, apropiindu-mă acum de micuţa mea şi-mi încolăcesc braţele în jurul ei şi inspir adânc parfumul pielii sale.

— Doamne!

— Îmi pare rău, micuţo! rostesc primele cuvinte ce-mi vin în cap şi se întoarce spre mine, privindu-mă atent în ochi.

Fără să spună măcar un cuvânt, începe să-mi atingă pielea cu buricele degetelor sale dinspre chip în jos pe umeri, apoi pe piept, simţind furnicăturile ce mi le transmite prin tot corpul şi pun presiune asupra taliei sale, strângând şi mai bine degetele în jurul ei şi o trag mai aproape. Se opreşte cu degetele asupra trandafirului pictat în dreptul inimii mele, iar acum lângă el se odihneşte un înger ce-l cuprinde cu braţele sale şi pot să observ cât de surprinsă e micuţa mea, de îndată ce citeşte cuvintele scrise dedesubt, dar şi iniţialele numelui ei lângă.

„Te amo por siempre, mi demonia hermosa C. X."

— Mi-e frică, îmi mărturiseşte şi nu înţeleg de ce simte asta.

— Nu ai de ce, micuțo! Încerc să o calmez, dar se pare că nu prea îmi iese, odată ce se desprinde din brațele mele.

Își îmbrățișează trupul cu brațele, ca și cum i-ar fi frig și privește printre ușile deschise, priveliștea ce se așterne în fața noastră.

— Mi-e frică c-o să te pierd, îmi mărturisește din nou.

Ochii ei sunt împânziți de lacrimile și nu-mi place să o văd așa. Nu are de ce să-i fie frică, nu plec nicăieri, aici sunt pentru ea, dar cred că e așa din cauza Evei.

Îi mângâi obrazul cu degetele, dându-i de înțeles că sunt aici pentru ea, nu pentru altcineva și îmi apropii chipul de al ei, ca mai apoi să o sărut. Îmi afund limba în gura sa dulce și adâncesc și mai mult sărutul, trăgând-o și mai bine în brațele mele și o îndemn să se deplaseze spre patul improvizat.

Odată ajunși, o ajut să se întindă pe suprafața pilotei și mă poziționez deasupra ei, începând mai apoi să-i sărut delicat pielea de pe gât și-i simt tremurul ușor de care mi-a fost dor în tot acest timp. O doresc al dracului de mult să mă simt adânc în interiorul ei, să-i aud gemetele și numele meu rostit pe buzele ce mă îndeamnă să le gust, să le mușc, să le alint cum doar eu știu. Îmi ridic privirea spre ea și o observ cum mă privește atât de atentă, cu o sclipire specifică în ochii ei căprui, dar tot ce aș vrea acum, e să știu ce-i trece prin căpșorul ei frumos.

Respiră încet și regulat, chiar dacă greutatea mea îi cam strivește trupul și încep din nou să-i mângâi obrazul cu degetele, surprinzând-o zâmbindu-mi cu gura până la urechi. Încă o privesc ca și cum ar fi doar un vis și știu că am greșit mult când am lovit-o și regret asta, dar n-aș mai repeta-o, nici de ar fi cu adevărat ca ea să-mi trădeze inima. E focul sălbatic de care am nevoie să-mi alimenteze nebunia, să-mi întărâte demonii ce mă mențin viu. Își închide ochii preț de câteva secunde, inspirând adânc, și-i simt brațele înconjurându-mi trupul, îndemnându-mă să-mi așez capul pe pieptul ei. Fac întocmai și-i cuprind trupul micuț în brațele mele, ascultând cum inima ei bate în ritm cu a mea.

— Tocmai mi-am amintit ceva, îi aud glasul ei fericit şi-mi ridic privirea spre a ei, chiar dacă nu aş vrea s-o fac, ci aş vrea încă să rămânem ca acum câteva secunde. Mi-am amintit cum fugeam spre mama, însă nu mai ştiu locul în care eram, dar m-am împiedicat şi am căzut, julindu-mi genunchii. Am rămas acolo şi am început să plâng din cauza durerii, dar mai mult plângeam din cauza că-mi murdărisem rochiţa pe care o purtam, apoi un băiat cu ochii atât de albaştri m-a îngrijit şi ca drept răsplată...

—...mi-ai sărutat obrajii, îi completez cuvintele, amintindu-mi de ziua aceea şi-i zâmbesc, de îndată ce-i observ nedumerirea de pe chip. Acel băiat care ţi-a îngrijit genunchii, am fost eu, micuţo! îi mărturisesc şi pot să observ cu uşurinţă surprinderea de pe chipul său. Cine ar fi crezut că tu, mi hermosa demonia, îmi vei fi jumătatea?

— Oh, Doamne!

Îşi ascunde chipul cu palmele şi cred că amintirile încep să reapară încetul cu încetul.

— Chiquita! Chiquita, mirame[1]! o îndemn şi îi îndepărtez mâinile de pe chip, privind-o acum în ochi. Yo soy tu esposo, y tu eres mi esposa para siempre y no solo. Te amo, mi demonia[2]! îi mărturisesc cele mai adânci sentimente pe care le am.

— Yo tambiem te amo, mi angel! Te extrañé[3], cuvintele ei mă fac să zâmbesc şi tot ce îmi doresc, e să fac dragoste cu ea până în zorii zilei. Cred că drăcuşorul tău e cam nerăbdător, mi-o trânteşte deodată şi în cap îmi vin doar lucruri perverse.

— Ei bine, drăcuşorul acesta are o treabă cu diavoliţa ta, i-o întorc şi o aud chicotind. Deci aşa stă treaba!

Fără să-i dau răgaz să protesteze, îmi zdrobesc buzele de ale ei şi încep să o sărut delicat, simţindu-i mâinile alunecând peste trupul meu plin de cerneala ce spune sute de poveşti, dar şi întâmplări hazlii, şi-mi aşez palma peste şoldul ei, ca într-o fracţiune de secundă să o simt deasupra mea, cu

[1] Micuţo, micuţo, priveşte-mă!
[2] Eu sunt soţul tău, iar tu eşti soţia mea pentru totdeauna şi nu numai. Te iubesc, demonia mea!
[3] Şi eu te iubesc, îngerul meu! Mi-ai lipsit.

picioarele de o parte și de alta a bazinului meu. Mă lipsește de buzele sale, ca mai apoi să-și prindă buza de jos între dinți și să mă privească senzual, așezându-se mai bine, iar după felul în care mă privește, mă îndeamnă să mă înfrupt din ea, așa că cine sunt eu să refuz asta. Mă ridic în șezut, chiar dacă rana nu prea îmi permite asta și îi cuprind trupul cu brațele, privind-o adânc în ochi apoi îi prind tivul tricoului și-l trag în sus, scap de el și-l arunc pe undeva prin încăpere. Scap și de bustiera pe care o poartă și-mi umplu gura cu unul dintre sânii ei fermi și încep să-l gust cu patimă, în timp ce degetele mele îi ating pielea, să-l ling, trecându-mi limba peste sfârcul întărit și aud cum o cantitate mare de aer părăsește buzele ei. O privesc pe sub gene, la felul în care își lasă capul pe spate și...

Drace! Mă întorc într-o parte cu ea cu tot și mă poziționez deasupra ei, apoi îmi afund chipul în scobitura gâtului său și încep să-i gust pielea, făcând-o să geamă din nou. Cobor în jos spre sâni și le aplic același tratament ca acum câteva secunde, gustându-i și simt cum degetele ei se încleștează în părul meu, ciufulindu-l. Îmi trec limba în jurul sfârcului și o aud cum geme prelung, fiindu-mi al dracului de dor de sunetul acesta ce-mi încântă auzul. Cobor și încep să-i tachinez abdomenul, mușcându-l subtil în locurile în care știu că se gâdilă și o aud chicotind și zâmbesc și eu. Îi prind tivul pantalonilor trei sfert și trag de ei, iar ceea ce mi se dezvăluie pe șoldul ei strâng, mă uimește. E un tatuaj! Arunc pantalonii prin încăpere și încep să-i ating șoldul cu buricele degetelor, conturând petalele trandafirului și citesc cuvintele scrise sub acesta cu voce tare.

— Chiar și un înger pur se poate transforma într-un demon, atunci când sufletul îi este praf și pulbere, înnegrit de rănile trecutului. Oh, mi chiquita! o alint și o privesc în ochii ei căprui.

— Dacă n-ai mai fi, m-aș transforma într-un demon doar ca să te pot găsi, îmi mărturisește și mă trage mai aproape de ea, simțindu-i degetele coborând încet spre betelia blugilor de pe mine și începe să mi-i desfacă ușor, înțelegând ceea ce își dorește.

Mă năpustesc asupra ei şi încep să o sărut cu dor, ca în cele din urmă să cobor cu săruturile pe trupul ei şi odată ajuns în dreptul chilotului, îl prind cu dinţii şi-i trag pe picioare în jos. O observ cum îşi muşcă buzele constant şi scap de hainele incomode de pe mine, apoi îmi fac loc între coapsele ei şi încep să-i sărut interiorul coapsei, ajungând în final unde mi-am dorit, să o gust cu totul.

Îi prind mugurul între buzele mele şi o simt cabrându-şi spatele, cu cât gust şi mai intens din feminitatea ei şi-mi afund limba în interiorul său umed şi cald, ascultându-i gemetele ce se aud tot mai intens. Revin la nivelul ei, făcându-mi loc între coapsele sale, acaparându-i buzele şi încep să o sărut, în timp ce intru brusc în interiorul ei şi o aud gemând prelung, strângându-mă în braţele sale calde. Îi ating pielea cu buzele şi cobor spre maxilar. Sfârşesc pe linia pulsului de pe gâtului ei, odată cu mişcările ce-mi devin tot mai accelerate şi ascult cum gemetele i se transformă într-o melodie ce îmi încântă sufletul şi mă întorc într-o parte, ajutând-o în final să mă încalece, punându-şi picioarele de-o parte şi alta a trupului meu şi o fac să mă simtă adânc în interiorul ei.

Îmi aşez palmele peste şoldurile ce încep să se mişte şi strâng uşor, cu cât mişcările sale devin şi mai ameţitoare, ca mai apoi să mă ridic în şezut, cuprinzându-i trupul cu braţele şi-mi ridic bazinul, venindu-i în întâmpinare. Îi sărut din nou buzele cu nebunie şi senzualitate, în timp ce trupurile noastre se mişcă în sincron, privindu-ne adânc în ochi şi ne lăsăm învăluiţi de orgasmul ce ne scutură necontrolat trupurile, de parcă ne-ar fi frig. E plăcut să aparţii cuiva, chiar dacă acum câteva luni mă băteam dur pe piept şi puteam să jur, oricând, că toate astea nu sunt de mine, dar ea mi-a arătat contrariul şi am ajuns s-o iubesc cum n-am iubit-o nici pe Eva vreodată.

Şi da, recunosc...

O iubesc pe Christina, mai mult decât am iubit vreodată o femeie în viaţa mea.

„Azi este despre mine, despre tine, despre noi. Despre tot ceea ce ne-a întărit, despre ceea ce ne-a unit, despre sufletul meu şi al tău. Despre două inimi ce se iubesc în eternitate, îmbrăţişaţi de nebunia ce ne oferă culoare."

– Carolina Hills

– Capitolul 12 –

Christina Evans
„Eu. Tu. Noi!"

Mă mişc un pic într-o parte şi în alta, simţind paiele înfipte în părul meu şi zâmbesc, fără să vreau, la amintirea a ceea ce s-a întâmplat azi-noapte.

Doamne! murmur în sinea mea şi-mi acopăr chipul cu palmele, ruşinându-mă şi e pentru prima dată când mi se întâmplă asta, după mult timp. Îl iubesc atât de mult, încât simt toată dragostea lui revărsându-se prin toate simţurile mele şi-mi bucură inima cu nebunia ce-mi îmbrăţişează sufletul şi mă simt întreagă acum. Îmi deschid ochii, aţintind tavanul hambarului şi inspir adânc, simţind mirosul specific al acestui loc, apoi mă ridic în şezut, strângând pătura subţire şi mai mult în jurul meu şi îmi frec faţa cu palmele ca să-mi revin cât de cât. Privesc înainte şi rămân ca o stană de piatră, de îndată ce o văd pe Zeya în faţa mea, lingându-şi botul şi privindu-mă plictisită.

Ce caută ea aici? mă întreb în sinea mea şi înghit în sec, în timp ce-mi întind mâna spre dreapta, dorindu-mi să-l trezesc pe Augustin, însă odată ce dau de locul gol de lângă mine, îmi simt brusc trupul tremurând de frică. Se spune că nu e bine s-o priveşti în ochi, pentru că o va lua drept ameninţare şi eu tocmai asta fac, mă uit în ochii ei şi înghit în sec pentru a doua oară, neştiind ce ar trebui să fac.

Dacă o iau la fugă, nu prea e ok, pentru că o să cad instant de la etaj, este doar o scară de lemn aici, dar dacă rămân s-ar putea să fiu mâncată de vie. Oricum aş da-o, tot nu scap de ea. La naiba! Unde mama naibii e Augustin?

— Bună, pisoiaş! rostesc cu juma' de gură, simţindu-mi brusc gâtul uscat şi o observ lingându-şi botul, în timp ce cască. Bun, pisoiaş! încerc să-i intru în graţii şi mă dau mai într-o parte. Ce cuminte eşti tu, rostesc din nou cu aceeaşi groază în glas şi înghit din nou în sec.

Unde naiba ești, Augustin? continui să mă întreb în sinea mea și mă rog ca prin minune să apară de oriunde ar fi. Chiar dacă sunt frumoase aceste pantere, sincer, prefer să le privesc de la distanță, în timp ce se odihnesc într-o cușcă. N-am nimic cu ele, dar mă sperie al dracului de mult, ca și în acest moment. Îmi trag genunchii la piept și mă dau mai în spate, împingându-mă cu tălpile în plapuma subțire de sub mine, până ajung să ating paiele din spatele meu și mă opresc. Oftez prelung și mă uit către Zeya cu ochii cât cepele, acum că s-a ridicat de jos și-mi simt inima în gât de frică.

— Augustin, urlu într-un final și acum îmi simt inima bubuind în cutia toracică, ca și cum ar vrea să iasă afară și să o rupă la fugă.

— Zeya, Не пугай мою маленькую. Сидеть[1], aud glasul lui Augustin tot mai aproape de noi, vorbind în rusă și cred că pisoiul acesta imens din fața mea nu știe altă limbă, degeaba încercam să îndrug câteva cuvinte spre ea sau el – nici nu știu ce naiba e – doar ca să o dau bine.

Răsuflu ușurată, acum că o văd plecând și mă las moale în așternuturi, făcând ca alte paie să se înfigă în părul meu. Îmi acopăr chipul cu palmele și-mi închid ochii, simțind mai apoi o greutate deasupra mea, dar și buzele ce se lipesc de mâinile mele și știu că doar Augustin poate fi.

— Bună dimineața, hermosa! îmi urează, dar numai bună nu e odată ce Zeya a fost aici. De ce te ascunzi? mă întreabă nedumerit.

— Am crezut că o să fiu hrană pentru pisoiul acela imens, mă sperie ca naiba, îi răspund, încă speriată și-mi simt mâinile îndepărtate de pe chip.

Zâmbește! Însă zâmbetul lui mă nedumerește.

— Eu am pus-o pe Zeya să aibă grijă de tine, micuțo! Nu voiam să te las de una singură, cât timp eu eram plecat și pe deasupra, Zeya e un bodyguard foarte bun, îmi mărturisește și-mi sărută delicat vârful nasului. N-o să-ți facă nimic, promit!

1 Nu-mi speria micuța, ieși

— Prefer mai degrabă un câine şi acum îmi pică fisa, ca din înaltul cerului că eu am uitat complet de Azriel şi Azazel, cele două ghemotoace de blană. Oh, Doamne! exclam, trăgându-mi o palmă zdravănă peste cap. Am uitat complet de cele două ghemotoace, nici nu ştiu unde sunt, mă panichez brusc. Dacă sunt bine, dacă mai sunt încă în viaţă, încep şi turui cuvintele unele după altele iar tot ce face Augustin e să-mi zâmbească. Sunt o stăpână groaznică, mă dojenesc de una singură.

— Mi hermosa, calmate! Nu, nu eşti o stăpână groaznică, încearcă să mă calmeze, însă eu nu pot nici să-l privesc. Micuţo, mirame! mă îndeamnă, punându-şi două degete sub bărbia mea şi-mi ridică privirea spre el. Henry a avut grijă în tot acest timp de cele două ghemotoace, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji. Sunt pe mâini bune şi trataţi bine, mă pune la curent cu toate, dar la câte s-au întâmplat, m-am zăpăcit de tot.

Nu sunt genul care să uite de anumite lucruri, dar acum totul a luat-o razna în cel mai grav mod şi nu pot să nu mă gândesc la femeia care i-a distrus sufletul bărbatului din faţa mea, odată cu moartea ei, dar şi a părinţilor lui, iar acum că l-am vindecat, de fapt, ea e atât de vie, iar asta mă sperie. Îl privesc cu căldură, dar într-un fel pare atât de schimbat, încât chipul său radiază aşa cum nu l-am văzut până acum. Îmi încolăcesc braţele în jurul gâtului său şi-l trag mai aproape de mine, lipindu-mi buzele de ale sale şi incep să mi le mişc uşor peste ale lui, gustându-le, sărutându-le şi-mi simt trupul uşor strivit, dar nu mă plâng, pentru că îmi place să îl simt.

Degetele îi urcă delicat pe piciorul meu în sus – acum că a reuşit să dea pătura la o parte, cât să-mi dezvelească picioarele goale – şi firicelele pe care mă face să le simt, mă îndeamnă să-l trag şi mai aproape de mine. Iubirea lui o văd în ochii săi, o gust prin intermediul buzelor sale, o simt prin atingerile pe care mi le oferă, dar şi prin inima ce bate acum în pieptul meu, de parcă a mea nu mai e la

locul ei, ei o îmbrățișează pe a lui, formând doar una. Prin sufletele noastre ce ne îmbracă ca o haină și ne încălzește, oferindu-ne și mai multă iubire, încredere, stabilitate, dar și putere de a merge mai departe. Îl privesc adânc în ochi și simt o amețeală ce mă prevestește că e timpul să port din nou acele rame groase cu lentile ciudate, numite ochelari de vedere, îndată ce totul în fața mea se cam încețoșează. Îmi duc o mână spre chip și încep să-mi masez ochii pentru a-mi reveni, dar se pare că mica *„ceață"* ce s-a instalat nu vrea să plece prea curând. Oftez prelung și-l privesc în continuare, zâmbind.

— Te iubesc, micuțo! îmi spune și zâmbesc în continuare, simțindu-mi obrajii încălzindu-se și nu-mi vine să cred că tocmai am roșit.

Cred că n-am mai roșit de mult timp la tot ceea ce-mi spune, ce-mi mărturisește, însă azi simt că totul e altfel. Relația noastră e altfel, mai stabilă, mai puternică decât a fost vreodată. Zâmbim amândoi, apoi se ridică și-mi întinde mâna. Îmi mușc puternic buza de jos, privindu-l și încă simt că visez și-mi așez mâna într-a lui, reușind astfel să mă ridice în capul oaselor, dar cu pătura în jurul meu, acoperindu-mă.

Privirea lui pătrunzătoare îmi atinge până și sufletul, iar în acest moment tot ce-mi vine să fac, e să-i gust din nou buzele. Mă lipește și mai mult de el, simțindu-mi pulsul luând-o razna, în timp ce-mi mângâie obrazul cu degetele și mă privește scurt în ochi, apoi își zdrobește într-un final buzele de ale mele și începe să mă sărute.

— Cred că ar fi mai bine să punem ceva haine pe tine, nu vreau să răcești, vorbește deodată peste buzele mele, strângându-mi fundul gol între palmele sale și chicotesc.

— Hm... sunt curioasă cu ce ar trebui să mă îmbrac, Domnule Ozera, pentru că îți cam face plăcere să-mi sfâșii, de fiecare dată hainele de pe mine, mă iau puțin de el și tot ce face e să-mi zâmbească strengar.

— Ca să nu zici că îmi place doar să te dezbrac... rectific, să-ți sfâșii hainele de pe tine, mi demonia, am să te îmbrac chiar eu, chiar acum, mă anunță și mă pufnește râsul, făcându-l să mă privească ciudat. Tu crezi că glumesc, nu? constată întrebând și-și afișează zâmbetul lui de drac împielițat, ce nu prevestește nimic bun.

Oh, Doamne! Se spune că nu ajungi într-o viață să cunoști un om, dar simt că îl cunosc pe Augustin mai bine decât mă cunosc pe mine și asta nu doar pentru că e cu mult mai matur, ci pentru felul în care și-a doborât treptat zidurile și m-a lăsat să îi îmbrățișez sufletul cu al meu, chiar dacă la început a fost cam reticent și rece. Când ai parte doar de dezamăgiri și trădări, ajungi să te închizi în tine și să nu mai crezi în nimic, dar depinde și cum ești tu, pentru că degeaba ești frumoasă și ai toți bărbații la picioare, însă în cap ai doar praf pe care vântul îl mătură fără pic de osteneală. Sau poți să treci prin multe, viața dându-ți o lecție dură pentru a învăța ceva, însă decazi și te complaci în lucruri care-ți distrug sufletul, dar și trupul. Trebuie să știi cu adevărat ce vrei de la viața aceasta și să lupți.

Să lupți pentru a trăi, pentru a simți, pentru a iubi, deoarece în lume există și pentru tine acel cineva care să te facă fericit, să te iubească, văzând dincolo de perdeaua roz pe care omenirea a țesut-o atât de bine, doar pentru a ascunde cu adevărat ceea ce se întâmplă în spatele ei, văzând adânc în sufletul tău, realizând că în tine a găsit jumătatea. Se pare că amândoi am realizat într-un final toate astea, iar acum simt că nimic nu ne mai poate despărți. Mă îmbufnez ca un copilaș mic, apoi îmi deschid buzele, după ce le umezesc cu limba și spun:

— Augustin, mă pot îmbrăca și singură, încerc să-i dau de înțeles că eu încă cred că el glumește, dar pare mai hotărât decât credeam că e.

Trage geanta mai aproape de noi – nici nu știu când a adus-o – și începe să scoată din aceasta o bluză gri, pufoasă, până pe șolduri de lungă și cu mânecile lungi, puțin cam decoltată, o pereche de blugi lungi, albaștri, o pereche de

tenişi negri, lenjerie intimă maronie, de fapt e un costum de baie – mai mult ca sigur el mi l-a cumpărat, eu nu îl aveam – şi se apropie de mine, făcându-mi jucăuş din ochi. Îa chiloţii între degete, trăgând puţin de ei, într-o parte şi în alta şi-mi face semn din priviri să dau pătura la o parte, dar tot nu cedez pentru că mi se pare ciudat totul.

— Augustin, nu e amuzant. Ce fel de bărbat ai mai văzut tu care să-şi îmbrace iubita după ce a şi dezbrăcat-o? îl întreb. Îţi spun eu, niciunul! continui, dar tot nu se lasă păgubaş.

— Nici nu mă gândesc, pisoiaş! mi-o întoarce şi se apropie tot mai mult de mine, având o sclipire ciudată în ochi, care mă face să mă dau cu un pas înapoi, însă proastă idee.

Mă simt pe marginea etajului şi realizez că am dat de dracu, mai ales că nu este o balustradă de care să mă sprijin. Până să alunec şi să cad lată ca o plăcintă mai este doar o afurisită de secundă şi nici nu ştiu dacă mă voi mai ridica de acolo sau nu. Sau poate mai rău, să fie vreo furcă şi să mă înfig cu totul în ea, murind pe loc. Oricum aş gândi-o, tot rău iese, dar mă simt trasă la timp înapoi şi-mi deschid ochii, pe care nici nu ştiu când i-am închis, realizând că acum sunt în braţele lui Augustin, nu împrăştiată pe undeva pe jos.

— Încăpăţânată mai eşti, mă dojeneşte din nou şi zâmbesc ca un copilaş care a fost prins la furat, ridicându-mi privirea spre a lui.

Oh, la naiba!

— Nici tu nu te laşi mai prejos, i-o întorc, chicotind.

E ciudat ceea ce se întâmplă între noi? Pentru că în acest moment ne comportăm ca doi copii care fac doar năzbâtii, iar eu nu l-am văzut pe Augustin mai niciodată aşa. Îl privesc adânc în ochi şi-mi duc o mână spre chipul său, mângâindu-i mai apoi obrazul cu degetele şi-l observ închizându-şi ochii, ca şi cum e mai împăcat cu el însuşi decât a fost vreodată. Mă strânge şi mai tare în braţele sale, de parcă i-ar fi frică că mă pierde, apoi îşi deschide ochii şi mă priveşte.

— Prefer să mor decât să te mai pierd, micuţo! Mă faci să mă simt mai viu decât am fost vreodată, să zâmbesc mai mult decât am făcut-o vreodată. Mă faci să mă simt mai întreg decât am fost când m-ai cunoscut, lipind cu atâta precizie fiecare bucată în parte, mă completezi în întregime, întru totul, mărturia lui îmi împânzeşte ochii de lacrimi şi jur că-l cred în stare de aşa ceva, odată ce tonul său e destul de serios.

Înghit, doar ca să-mi astâmpăr gâtul uscat şi spun în cele din urmă:

— Sufletele noastre, inimile noastre, eu..., tu..., noi... suntem legaţi unul de celălalt chiar şi după moarte. Oricine ar încerca să ne despartă, nu va putea vreodată să rupă această legătură, îndată ce-am legat-o cu propriul sânge, într-o noapte în care demonii şi-au dansat îngerii într-un vals ce a unit răul cu binele, pentru că, până şi diavolul a fost cândva un înger, cuvintele-mi vin atât de uşor pe buze şi-mi aşez urechea în dreptul inimii sale, auzind-o cum bate în ritm cu a mea.

Inspir adânc şi în cele din urmă îl las să facă ce-şi dorea să facă de la bun început, să mă îmbrace, pentru că ştiu foarte bine că n-am scăpare. Zâmbesc fără să vreau, pentru că totuşi e cam comică treaba şi-mi dezvelesc picioarele goale, lăsându-l în final să-mi tragă chiloţii pe ele în sus, acoperindu-mi atât fundul, cât şi *„diavoliţa"* – porecla dată de Augustin feminităţii mele – şi-mi face jucăuş din ochi, odată ce mă priveşte atât de senzual. Îmi muşc cu putere buza pe dinăuntru, efectiv nu vreau să râd, însă nu prea îmi iese, iar el pare atât de serios şi de implicat în ceea ce face, încât devine şi mai adorabil. *De ce îmi vine să-l prind de obrăjori şi să-l smotocesc puţin?* mă întreb în sinea mea, privindu-l, acum că încearcă să-mi închidă sutienul la spate şi brusc nu-mi mai vine să râd, pentru că ceea ce face el în acest moment, mă emoţionează. Ştiu, trec de la o stare la alta, dar aş vrea acum să le prind pe acele fete, care stăteau pe holurile liceului şi spuneau că bărbaţii sunt nişte porci,

fără maniere, fără sentimente, care știu doar să ia și să nu dea înapoi, lăudându-se cu câte scoruri au punctat ei.

Ei bine, Augustin a doborât toate aceste vorbe goale ce doar le mânjea bărbăția. Se pare că, totuși mai există bărbați cu maniere, dar nu mă pripesc, deoarece poate oricând să nu mai vrea, însă până atunci am de gând să savurez momentul. Îmi ridic brațele în sus, de îndată ce-mi face semn din priviri, zâmbindu-mi cald și simt bluza pufoasă alunecând pe trupul meu. Coboară ușor, acoperindu-mi abdomenul și spatele, și-i simt palmele alunecând spre fundul meu, pe care-l strânge mai apoi cu putere.

Îmi mușc frenetic buza de jos și-i strâng tricoul între pumnii mei micuți și acum buzele mele tânjesc după ale lui, dar parcă anticipând ceea ce îmi doresc, își apropie chipul de al meu și-mi atinge delicat buzele cu ale lui, sărutându-le. Ne privim în ochi, în timp ce buzele noastre se ating și zâmbim fără pic de efort, fiind totodată învăluiți de iubirea ce ne-o purtăm unul altuia.

— Cred că mai bine te îmbrac, de preferat înainte să-ți înghețe de tot fundul, vorbește peste buzele mele, făcându-mă să chicotesc. Încă mai am nevoie de el.

Chicotesc din nou și-l observ cum se lasă în jos și ia blugii între degetele sale, apoi revine la nivelul meu și-mi face din nou semne din priviri, îndemnându-mă să-i îmbrac și fac întocmai. Zâmbește ca un drăcușor împielițat și mă întoarce cu spatele spre el, printr-o smucitură și mă lipește cu totul de abdomenul său, dându-mi într-o parte părul. Respirația sa caldă îmi face pielea de pe gât să se înfioare, în timp ce-mi închide nasturele și fermoarul de la blugi și-mi mușc din nou buzele. Mă simt prinsă ca într-un preludiu, în care binele și răul se seduc unul pe celălalt, încercând să formeze un întreg din iubirea ce și-o poartă și mă întorc cu totul spre bărbatul ce mă face să-l iubesc și mai mult. Scutur ușor din cap, simțind aceeași amețeală și-mi strâng puternic ochii, prinzându-mă bine cu pumnii de tricoul lui Augustin și-l privesc din nou.

— Cred că ar fi bine să porţi din nou ochelarii de vedere, îmi sugerează, privindu-mă şi strâmb din nas, clipind des.

— Sunt bine, Augustin, doar puţin obosită, încerc să mă scuz.

— Tot nu ştii să minţi, micuţo! mă ia peste picior, dar nici nu mă gândesc să port din nou ochelarii. Ştii bine că mă prind.

Felul în care arată, cu acele rame groase şi lentilele la fel, nu-mi oferă decât posibilitatea de a vedea, dar nu şi de a arată cât de cât bine. O să arăt ca un monstru sau ca un aragaz cu patru ochi. Mă desprind din braţele lui şi mă îndrept desculţă spre cele două uşi deschise larg, de la etaj şi privesc spre priveliştea ce mi se afişează în faţă, apoi privesc în jos şi ameţesc. Se pare că eu şi înălţimea nu ne împăcăm prea bine.

— Poartă-i, îmi ordonă pe un ton serios şi dau din cap într-un mod negativ, refuzând total să port ochelarii. Christina, poartă-i! îmi ordonă din nou şi oftez prelung.

Îi aud paşii venind spre mine.

— O să arăt ca un aragaz cu patru ochi, mai mult ca sigur şi pe deasupra sunt groaznici, nu am avut timp nici să-i schimb ca să-mi ofere vederea mai bună, decât o fac, să-mi fie mai..., mă plâng, rezemându-mă cu spatele de peretele hambarului, chiar lângă uşa deschisă, dar mă reduce la tăcere, plasându-şi degetul peste buzele mele.

Având-i de ani de zile, nu sunt atât de buni pe cât par a fi, mai ales că Maryse de abia a putut să-mi facă rost de ei, atunci când ochii mei au început să se *„îmbolnăvească"* Paul a ştiut foarte bine ce să facă şi copil fiind nu aveam atâta putere de a mă împotrivii asupra abuzurilor sale, chiar dacă Maryse încerca din răsputeri să-l oprească. Însă, atunci când avea ocazia, mă priva constant de lumină, de ceea ce aveam nevoie, ţinându-mă cu zilele în beciul acela oribil, plin de mucegai şi întuneric, iar odată ce ieşeam la lumină, ochii mei se închideau brusc, fiind dezobişnuiţi de tot ce era colorat şi viu. Şi acum mai am momente în care mă bântuie

constant acele zile groaznice şi parcă încă-i văd zâmbetul acela de diavol, dorindu-şi să-mi facă şi mai mult rău.

— O să fie bine, glasul lui Augustin îmi captează atenţia şi acum realizez că plâng, căci îmi şterge lacrimile cu buricele degetelor. Poartă-i, ai încredere în mine, continuă să-mi vorbească pe un ton cald şi mă trezesc cu ochelarii puşi pe nas ca să pot vedea mai bine.

Nici nu ştiu dacă trebuie să-mi ridic privirea din pământ şi să-l privesc, dar într-un fel îmi este frică. Ştiu, ar trebui să fiu puternică, dar acum mă simt ca un copil neajutorat. Îşi aşază degetele sub bărbia mea şi-mi ridică treptat privirea spre a sa, privindu-l brusc cu ochii cât cepele, observând pe nasul lui o pereche de ochelari de vedere. Îmi duc o mână spre chip şi-mi înăbuş un chicot, nevenindu-mi să cred că a fost în stare de aşa ceva, doar ca să mă facă pe mine să-i port.

— Bun! Acum nu mai eşti singurul aragaz cu patru ochi, mă face să râd cu poftă şi realizez într-un final că ceea ce port, nu sunt ochelarii mei vechi.

Îi dau jos de pe nas şi îi privesc pentru o secundă, apoi îmi ridic privirea spre Augustin, care îmi ia ochelarii dintre degete şi mi-i aşază înapoi pe nas. Îşi umezeşte buzele cu limba, îndemnându-mă să fac şi eu la fel şi-l privesc în continuare, uşor nedumerită.

— Cât timp tu dormeai, ţi-am luat ochelarii vechi din geantă şi am plecat cu Ash în oraş ca să-i schimb, mă anunţă. Ştiam că o să ai nevoie de ei la un moment dat.

— Domnule Ozera, ştiţi că nu e frumos să umblaţi în geanta unei fete? mă iau puţin de el, chiar dacă a făcut-o cu o intenţie bună şi-mi încrucişez braţele la piept. Ar trebui să vă pedepsesc pentru că aţi umblat printre lucrurile sacre ale unei femei, mă pufneşte râsul, deoarece nu pot fi serioasă ca şi el şi-l observ căzând pe gânduri.

— Şi în ce constă pedeapsa, domnişoară Evans? îmi face jocul şi-şi încrucişează şi el braţele la piept, privindu-mă serios.

La naiba! Cum poate fi atât de calm şi serios, iar mie îmi vine să râd ca o nebună? Inspir adânc şi încerc să mă menţin serioasă, dar nu prea îmi iese. *Drace!* înjur în sinea mea şi-mi muşc buza pe interior cu putere doar ca să nu mă înfunde râsul. *Doamne, e atât de serios!*

— Încă aştept pedeapsa, domnişoară Evans, mă anunţă încă serios şi oftez.

Ce pedeapsă aş putea să-i dau? Îl privesc prelung şi tot ce-mi vine este:

— Iubeşte-mă cu nebunia ta, aşa cum doar tu ştii, îi cer şi-l observ zâmbindu-mi.

— S-a făcut!

Mă trage în braţele lui şi-mi revendică buzele, sărutându-mă cu senzualitate şi mă lipeşte cu totul de peretele hambarului, simţindu-i palmele strângându-mi uşor talia.

— Se pare că mă cunoşti mai bine decât mă cunosc eu pe mine, vorbesc pe un ton jos, acum că buzele noastre s-au despărţit şi-mi îndrept privirea într-o altă parte.

— Iar tu mă cunoşti mai bine decât mă cunosc eu pe mine, rosteşte aceleaşi cuvinte. De aceea ne completăm unul pe celălalt, micuţo! Chiar nu ai realizat asta? Doamne!

E atât de... nici nu am cuvinte să spun ce reprezintă acest moment pentru mine, din simplul fapt că e ceva mai mult decât aş fi sperat vreodată să am. Am familia mea care mă iubeşte, am bărbatul pe care orice fată şi-l doreşte, am viaţa la care de mult timp am visat. Mă ridic pe vârfuri şi-mi încolăcesc braţele în jurul gâtului său, dorindu-mi să-l simt şi mai aproape şi mă înfundă râsul odată ce-mi aduc aminte de ochelarii pe care-i poartă.

— Eşti un nebun incurabil, ştii asta? îl întreb peste buzele sale şi-i prind buza de jos între dinţi, muşcând-o subtil.

— Lângă tine sunt şi dement dacă trebuie, doar să-ţi demonstrez că te iubesc, îmi răspunde, dându-mi drumul buzei. Ar trebui să mergem, ceilalţi ne aşteaptă la masă.

Încuviințez scurt din cap și mă desprind de el, îndreptându-mă spre *„patul"* improvizat. Reușesc să îmi încalț tenișii și să-mi aranjez mai bine hainele pe mine, în timp ce Augustin aranjează puțin pe aici. Coborâm și ne îndreptăm spre locul de unde ceilalți iau deja masa. Totul e aranjat în curtea din spatele casei. Îi salut pe toți, acum că ne-au sesizat prezența, iar Augustin dă mâna cu Ash. Cei doi par mai liniștiți ca niciodată, ba chiar par ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar prietenia lor nu a fost deloc afectată sau poate mi se pare mie și se comportă așa pentru mine.

— Deci..., gata cu dușmănia? îi întreb pe amândoi, privind când spre Augustin, când spre Ash, în timp ce mă așez la masă și mă trezesc cu o farfurie plină cu bunătăți în față.

— Ar cam trebui să-ți mulțumesc ție, îmi răspunde Ash și-mi întinde bolul cu salată. Dacă n-ai fi fost tu, cred că totul se sfârșea mai rău decât a fost, și Christina... îmi pronunță numele cu un regret în glas. În legătură cu seara aceea, în care am spus lucruri care nu ar fi trebuit să le spun. Îmi...

— E în ordine, Ash! N-ai avut de unde să știi, îl întrerup, dându-i de înțeles că eu am trecut deja peste și nu mai are rost să-și ceară scuze.

Încuviințează scurt din cap și ia o îmbucătură din friptura pe care o are, apoi se întoarce cu privirea când la mine, când la Augustin, care îmi face jucăuș din ochi.

— Și, Christina, spune-mi cum ai reușit să scapi din iad? mă întrebă Ash deodată, făcându-mă să mă înec și îl privesc cu ochii mari.

— Ash! îl atenționează Augustin că întrece puțin limitele și nu-i înțeleg izbucnirea.

Din câte știu, Dominic le-a povestit ceea ce am pățit, însă singurul care știe în totalitate ceea ce a fost, e bărbatul din dreapta mea, care acum îl privește dojenitor pe verișorul meu.

— Ăăăă..., mă simt intimidată de propriul verișor și asta mă face să mă simt ciudat.

— Ash! continuă să-l atenţioneze Augustin şi simt cum brusc îmi cam trece pofta de mâncare.

Augustin îmi strânge uşor mâna, ca într-un final să ne continuăm masa cu numeroase glume din partea celor doi nebuni, care-şi amintesc de multe trăsnăi înfăptuite împreună, lăsând deoparte momentul stânjenitor de acum câteva minute. Cred că n-am râs atât de mult ca şi acum, dar sunt şi alte poveşti care pe moment mă întristează, amintindu-mi de femeia ce mi-a dat viaţă, iar acum nu mai e printre noi. Dar îmi revin destul de repede, de îndată ce Ash revine la momentul stânjenitor şi începe să-mi ţină morală din multe alte motive ce-i vin în cap, ca un părinte îngrijorat. Pe moment îmi vine să-i spun câteva, dar o las baltă şi mă ridic ca un fulger de la masă, intrând în casă. Pe când am crezut că va fi o zi frumoasă, a trebuit Ash să o ia pe arătură şi să strice totul. Nu mai am cei cinci ani pe care i-am avut atunci când am dispărut, ci optsprezece ani, iar gândirea mea nu e ca a unei fete pline de hormoni excitaţi, care-şi doreşte tot timpul să se afirme, purtând haine deochiate şi aruncându-se în braţele oricărui băiat care îi iese în cale. N-am fost niciodată pe acest principiu, ci mai degrabă pe principiul de a răzbi în viaţă, muncind şi realizând multe prin munca depusă, nu prin a mă dezbrăca de haine. Inspir adânc şi ies după câteva minute, cu totul din casă, îndreptându-mă acum spre locul în care mă aşteaptă Augustin, pentru a face o plimbare cu caii şi-mi aşez mai bine ochelarii de vedere pe nas.

Zâmbesc de îndată ce-mi întâlneşte privirea şi continuă să-mi pregătească calul. Îmi strâng părul într-un coc dezordonat în vârful capului şi-l văd pe Ash ieşind cu un alt cal din grajd şi se apropie de locul în care e Augustin.

— Du-te schimbă-ţi bluza, mă trezesc din transă şi-l privesc pe Ash nedumerită.

Privesc spre bluza mea, care e căzută pe un umăr şi-mi dezveleşte o parte din sutienul de la dresul de baie şi înghit

în sec. Îmi trag pe umăr bluza și încerc să o aranjez cât de cât, încât să nu pară nelalocul ei, dar nu prea îmi iese și-l observ pe Augustin că zâmbește pe sub mustăți.

— Deja exagerezi, Ash! Continui să te comporți cu ea de parcă ar avea încă cinci ani, se ia Augustin de el. E majoră, ce naiba! Mai las-o în pace, nici la masă nu ai scutit-o puțin de unele lucruri, de parcă ar fi fost nevoită să-ți ofere ție explicații despre multe.

Înghit în sec pentru a nu știu câta oară și deja mă simt incomod. Ash se comportă mai mult ca un părinte, chiar dacă are aceeași ani ca și Augustin și cred că vrea să recupereze timpul pierdut în care nu și-a văzut verișoara și nu a avut cum să o îndrume în viață. Îi apreciez efortul, dar aș prefera să o facă subtil, nu atât de brusc. Încă încerc să mă acomodez cu totul, chiar și cu familia mea, mai ales că practic... nu-i cunosc mai deloc. Încerc să ignor totul și mă îndrept spre perla mea neagră iar odată ce ajung în dreptul acesteia, mă opresc, îl privesc scurt și-mi așez fruntea de botul lui.

— Chris, aud glasul lui Ash strigându-mă și-mi ridic privirea spre el.

N-am de gând să-i mai ofer ocazia de a mă lua la tot felul de întrebări la care, pur și simplu nu am un răspuns. Nu știe nici pe departe prin ce am trecut, chiar dacă tata le-a povestit în mare tot ce s-a întâmplat, rugându-i să-mi ofere timp să mă obișnuiesc cu toate.

— Dacă ai de gând să îmi ții din nou morală, las-o baltă, Ash! Nu mai am de mult timp cinci ani, însă chiar dacă ești verișorul meu, asta nu înseamnă că ai tot dreptul de a mă lua la tot felul de întrebări, vorbesc pe un ton cât de cât calm, dar răspicat. Nu m-a luat Dominic la întrebări, care e practic tatăl meu, dar ai făcut-o tu. De parcă nu îmi este îndeajuns de greu că practic nu-mi cunosc mai deloc familia, iar tu... tu îngreunezi totul, îi spun ce am pe suflet.

— Ai dreptate, îmi răspunde, deși mă așteptam să mă ia în continuare tare, însă nu o mai face. Poate că reacționez

aşa şi din cauză că încă nu-mi vine să cred că voi doi..., încearcă să-şi ducă propoziţia până la capăt, dar se opreşte şi se rezumă la a ne zâmbi subtil şi a da din cap, înţelegând pe deplin ideea. La naiba! înjură şi mă priveşte din nou. Sper doar s-o faci fericită, altfel s-ar putea să iasă rău, îl ameninţă delicat pe Augustin, dar ştiu că nu-l afectează cu nimic, odată ce-şi afişează zâmbetul în colţul gurii.

— Cred că încă n-ai priceput, Ash! Verişoara ta, e soţia mea.

Chiar dacă Augustin şi Ash şi-au rezolvat cât de cât conflictele dintre ei, lui Ash încă îi este greu şi nu doar din cauză că Augustin e logodnicul meu, ci şi din faptul că Eva e vie.

Ştiu, ne este tuturor greu din cauza aceasta, dar trebuie să fim uniţi, altfel ne vor învinge foarte uşor. Ash îşi prinde calul de hăţuri şi se îndepărtează de noi, lăsându-ne singuri.

— Eşti pregătită? întrebarea lui Augustin mă face să mă întorc cu totul spre el, acum că aruncă un mic bagaj în spatele calului său şi nu înţeleg pentru ce anume să fiu pregătită.

Doar mergem la o plimbare cu caii şi cam atât sau ce are de gând nebunul din faţa mea? Îl aţintesc cu o privire nebună şi încerc să-i citesc gândurile, dar asta merge doar în filmele cu vampiri, nu şi în viaţa reală. Uff, ce n-aş da să am puterile lui Edward Cullen, de a putea citi gândurile fiecăruia din jurul meu, poate aşa aş evita multe, sau viziunile lui Alice Cullen, pentru a vedea în viitor, însă cred că cer prea mult. Nu sunt un vampir, sunt doar un simplu om, fără puteri speciale, dar tot pot să-mi dau seama că nebunul din faţa mea a pregătit ceva ieşit din comun.

— Pui tu ceva la cale, constat cu voce tare, captându-i atenţia şi-l observ zâmbindu-mi strengar. Deci, domnule Ozera?

— Ai să vezi, hai, urcă, mă îndeamnă şi mă întorc cu faţa spre perla mea neagră.

Îmi așez piciorul în suport și încerc să urc pe cal, dar nu prea îmi iese, nu de alta, dar până acum n-am mai călărit unul. Încerc din nou, dar nicio șansă. Inspir adânc și încerc pentru a treia oară, dar de data aceasta mă simt ajutată și reușesc să-mi trec piciorul pe partea cealaltă a calului. Inspir adânc, apoi expir printre buzele întredeschise și prind hățurile între degetele mele, simțindu-mă mult prea sus și mă rog în gândul meu să nu cumva să cad de pe cal.

— Vezi, nu a fost așa de greu, se amuză Augustin puțin pe seama mea. Deși, nu e ca și cum m-ai călări pe mine, îmi face jucăuș din ochi și cred că are glume perverse în program.

E ciudat să-l văd în stadiul acesta, de bărbat îndrăgostit, mai ales că el e mai tot timpul serios, fără pic de emoții și sentimente pe care să le vezi la suprafață. Dar se pare că asta s-a schimbat, dar nu pot spune același lucru și despre glumele lui, care sunt mai tot timpul perverse. Îl iubesc, la naiba și nu l-aș schimba pentru nimeni altcineva. Augustin reușește să se urce cu ușurință pe calul său și îmi face semn să-l urmez, însă tot ce fac e să mă uit ciudat la calul meu și mă simt ca un copil mic care acum învață să meargă, dar nu prea îi iese nimic. Doamne!

— Trage doar de hățuri și va porni singur, îmi explică Augustin și-mi vine să-mi dau două palme peste cap, realizând că am uitat efectiv lucrul acesta, deși Leya mi-a explicat cât de cât cum stă treaba.

Trag de hățuri, iar perla mea neagră se pune în mișcare și odată cu ea și inima mea, care deja începe s-o ia la galop, deși acesta merge lejer pe lângă calul lui Augustin. Trebuie să-mi înving fricile pe care le am, altfel voi rămâne cu ele toată viața și nu e bine. Inspir adânc, apoi ridic hățurile puțin în aer și le las cu putere în jos, făcându-mi calul să o ia la galop și-l întrec pe Augustin, simțind briza aerului trecându-mi printre firele de păr, de îndată ce reușesc să-mi desfac cocul dezordonat.

Nu știu de ce, dar toate astea mă fac mai vie, mai umană decât am fost zilele trecute. Augustin mă ajunge din urmă și mă privește dojenitor, dar nu-l iau în seamă și continui să-mi îndemn calul să o ia la galop, întrecându-l și zâmbesc cu gura până la urechi, știind că tocmai l-am provocat la o întrecere. Îmi îndrept privirea scurt în spate, dar nu-l mai văd deloc, de parcă ar fi dispărut ca prin magie și trag puternic de hățuri, oprind de tot calul.

— Augustin, nu e amuzant. Unde ești? strig după el.

Mă uit din nou în toate părțile și aproape că țip, deoarece mă sperii de el, fiindcă a apărut acum în fața mea.

— Nu e deloc amuzant, îl dojenesc și îl văd zâmbindu-mi.

— Vino! mă trage mai aproape de el și trece de pe calul lui în spatele meu, luând totodată și micul bagaj adus cu noi, apoi îi aplică o palmă calului cu care a venit și acesta o ia la galop în direcția opusă, întorcându-se spre casă.

— Augustin, îi rostesc numele, simțindu-mi părul dat într-o parte, apoi brațele ce mă înconjoară, preluând hățurile și îndeamnă calul să o ia la galop, îndreptându-ne spre...

Nici nu știu spre ce anume ne îndreptăm, dar tot înaintând prin iarba ușor crescută, ajungem în dreptul unei păduri dese și intrăm în aceasta, mergând tot mai adânc spre interior. Sunetul păsărilor se aud ca un ecou, înconjurându-ne cu al lor cântec și asta mă face să zâmbesc, în timp ce privesc în toate părțile, zărind razele soarelui făcându-și loc printre ramurile înalte ale copacilor, oferindu-mi astfel o stare de relaxare; îmi închid ochii, lăsându-mă furată de acest peisaj frumos.

— Mai avem doar un pic, mă anunță Augustin șoptindu-mi suav la ureche, de parcă nu ar vrea să ne audă nimeni și îmi deschid ochii privind înainte.

Încă încerc să-mi dau seama în ce direcție ne îndreptăm, dar îndată ce aud sunetul apei, acum realizez de ce am un costum de baie pe mine. *Oh, nu! Doar nu vrea să înotăm?* mă întreb în sinea mea și înghit în sec. Eu și apa nu suntem

prietene prea bune; bine, poate doar în duș, dar acolo e altă treabă. Oprește calul pe marginea lacului și privesc spre cascada nu foarte mare, ce face ca apa să curgă atât de liniștită, spărgându-se în spuma de sub ea. Nu știu să înot, iar asta mă sperie puțin. Oftez prelung și-l las să mă ajute să cobor de pe cal, sfârșind în brațele lui. Îmi zâmbește atât de cald și mai rău decât un nebun, de parcă ar avea în gând un plan diabolic, apoi își trage tricoul peste cap, rămânând la bustul gol și înghit în sec. *Doar nu are de gând să înoate în lac?* totul mi se confirmă și mai mult, după ce începe să-mi tragă bluza pufoasă ușor în sus, făcându-mi semne din priviri să-mi ridic brațele în aer, ca în cele din urmă să scape de ea și o așază pe cal.

— Augustin, nu știu să înot, spun cu o ușoară panică în glas, însă el continuă să scape de hainele de pe mine. Augustin, aproape că-i urlu numele, captându-i într-un final atenția.

— Nu îți face griji, micuțo, cunosc manevrele de resuscitare în caz de orice, mă ia peste picior și mă îmbufnez, în timp ce-mi desface nasturele și fermoarul de la blugi.

— Nici nu mă gândesc, i-o retez și-l opresc din a continua.

Mă privește blând, fără să izbucnească în vreun fel și-mi mângâie obrazul cu buricele degetelor, încercând parcă să mă facă să mă liniștesc, dar și să-mi înfrâng frica de a mă îneca. E puțin ciudat, iar în acest moment îmi este dor de nemernicul meu, care nu mă lasă nici să respir cum trebuie, de tipul care întotdeauna face doar ce vrea, înnebunindu-mă cu fiecare gest diavolesc pe care-l are în gând, nu de...

— Tot nu scapi, mi-o întoarce și mă trezesc cu capul în jos, realizând că tocmai m-a pus cu burta pe unul dintre umerii săi.

— Augustin, îi rostesc numele, dar mă înfundă râsul.

Chiar dacă ar trebui să mă sperie ceea ce urmează să facă, râsul nu contenește să apară. Știu, par o nebună, dar

ce altceva pot să fac? Încep şi râd cu poftă aşa cum poate nu am făcut-o de mult şi puteam să jur că mă aşteptam la aşa ceva din partea lui. Nebunia sa m-a molipsit până şi pe mine, iar faptul de a-l vedea prea blând mă omoară încet. Înaintează câţiva paşi de locul în care am lăsat calul să se odihnească, apoi urcă puţin, ca în cele din urmă să mă lase în capul oaselor şi-mi dau părul de pe faţă ca să-l privesc. Doar zâmbeşte, însă zâmbetul lui e mai rău decât un drac; mă lipesc cu totul de el, acum că observ mai bine unde ne aflăm. Suntem pe o stâncă, nu foarte înaltă, chiar lângă lac şi înghit cu greu nodul ce mi s-a acumulat în gât.

— Doar nu vrei să...? dau să-l întreb dacă e întreg la cap, dar nici nu ştiu de ce fac asta, ştiu sigur că nu e.

— Ai încredere în mine? mă întreabă deodată şi dau afirmativ din cap.

— Da! îi răspund scurt şi-l las să mă scape de restul hainelor pe acre le aşază lângă noi.

Acum am încredere în el şi ştiu că nu va lăsa nimic să mă rănească.

— Aceştia vor trebui daţi jos, se referă la ochelarii de vedere şi îi aşază lângă haine.

Mă întorc cu faţa spre marginea stâncii şi nu cred că sunt mai mult de cinci metri până jos, dar tot mă sperie, făcându-mi trupul să tremure uşor. Inspir adânc, simţindu-mi brusc palmele transpirate, apoi expir profund printre buzele întredeschise şi-i simt palmele lui Augustin, aşezându-se pe talia mea, ca în cele din urmă să-mi şoptească:

— Voi fi tot timpul lângă tine, nu ai de ce să-ţi faci griji, chiquita! mă alintă. N-am să-ţi dau drumul, continuă să mă facă să mă calmez, dar încă îmi este frică.

Îşi împleteşte degetele cu ale mele şi ne poziţionăm mai pe margine, simţindu-mi inima în gât şi-mi întorc privirea spre nebunul meu, care îmi zâmbeşte scurt şi-mi face semn că la trei o să sărim. Încuviinţez scurt din cap şi aştept numărătoarea, care nu întârzie să apară.

— 1..., începe să numere cu voce tare, strângându-mi și mai bine mâna în a sa. 2..., inspir adânc și-mi fac curaj. 3...

Îmi închid ochii și sar odată cu el, ținându-mi respirația și abia când suntem cu totul în apă îi deschid la loc și privesc spre Augustin, care încă mă ține strâns de mână, mișcându-și picioarele în voie și se apropie de mine, lipindu-mă de trupul său. Îi fac semn să urcăm, deja încep să nu-mi mai pot ține respirația și-mi zâmbește subtil. Nu știu de ce face asta, dar îndată ce buzele lui se lipesc de ale mele, simt aerul ce mi-l oferă și continuă să-și miște buzele peste ale mele, sărutându-mă într-un final. Mă simt de parcă aș pluti pe un norișor, fără ca măcar să mai am nevoie de aer, ci doar de el. Primul meu sărut sub apă.

Cine ar fi crezut că se simte atât de bine?

„Dragul meu Augustin,

Îmi colorezi viața în mii și mii de culori, însă felul în care demonul din tine își iubește nebunește îngerul, zdrobind orice barieră, orice mit, în care binele și răul nu pot forma o conexiune, mă fac să te iubesc și mai mult decât o fac deja. Și simt... simt prin tot ceea ce ne înconjoară că tu ești sufletul meu, iar eu nebuna de care ai nevoie ca să supraviețuim amândoi într-o lume neagră, dar care totuși încă speră ca lumina să iasă la suprafață."

Trag aer tare în piept, acum că suntem la suprafață și zâmbesc, încolăcindu-mi brațele în jurul său și-l privesc în continuare în ochi. Doamne, e o nebunie ce tocmai am făcut, însă cu el aș repeta-o la nesfârșit.

— Te amo! Dios, te amo! îi repet și-i sărut din nou buzele, făcându-l să zâmbească.

***

Ziua a trecut mai repede decât mă așteptam să treacă, dar îmi amintesc cu plăcere nebunia în care m-a atras Augustin

fără niciun regret şi cred că am sărit de pe stânca aceea şi de zece ori după aceea. Zâmbesc şi tot nu-mi vine să cred că am trecut peste frica ce o aveam de foarte mulţi ani, devenind o nebună incurabilă ca el şi totul cu ajutorul bărbatului pe care-l iubesc.

— Eşti gata? glasul lui uşor răguşit îmi captează atenţia şi-l privesc în oglindă, în timp ce-mi hidratez buzele cu un balsam.

— Aproape, îi răspund şi-mi încalţ veşnicii tenişi cu care mă simt comod pe care nu i-aş schimba pentru nimic.

În seara aceasta ne vom întâlni cu Kara, vechea lui prietenă din facultate, pe care am avut ocazia să o cunosc acum câteva luni şi mai are doar puţin până va îmbrăca rochia de mireasă. Privesc spre inelul pe care mi l-a oferit Augustin în noaptea în care am făcut jurământul şi-l ating cu buricele degetelor, imaginându-mi ziua în care voi purta o rochie albă de mireasă şi voi păşi spre altar cu tata la braţ, spre bărbatul ce mi-a jurat că-mi va fi alături până şi după moarte.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă şi zâmbesc, încercând să-mi revin din melancolia în care am căzut şi-l privesc în ochi.

— Nu, doar..., încerc să spun ceva, dar cred că şi-a dat seama şi singur, îndată ce-mi ia mâna stângă într-a sa şi mă priveşte şi el în ochi.

— Putem şi acum să mergem să ne căsătorim, îmi vorbeşte serios şi mă abţin să nu plâng.

Dar nu sunt lacrimi de tristeţe, ci de fericire şi cred că visez. Ştiu că poate sunt prea mică, constatând faptul că am doar optsprezece ani şi mulţi ar spune că sunt complet nebună să fac aşa ceva, însă îmi doresc o viaţă alături de el, îmi doresc o familie alături de el şi poate doi, trei copii sau de ce nu, o echipă de fotbal dacă asta îşi doreşte. Zâmbesc, simţind lacrimile curgându-mi şi spun:

— Da!

— Atât am vrut să aud, mi hermosa esposa[1]!

[1] Frumoasa mea soţie

Buzele lui se mișcă în același ritm cu ale mele și mă strânge și mai tare în brațele sale, dorindu-și parcă să uităm de lume, să uităm de tot ce ne-a rănit și să ne lăsăm purtați pe aripile iubirii ce ne-a adus împreună și ne-a legat pe vecie.

— Oricât de mult mi-ar face plăcere să ne închidem în dormitor și să fac dragoste cu tine până în zori, nu se poate. I-am promis Karei că ne vedem cu ea și viitorul ei soț, dar și cu Danzell, îmi șoptește peste pielea de pe gâtul meu și tot ce pot să răspund e:

— Ihm!

Îmi aranjez părul puțin dezordonat, ca în cele din urmă să ieșim din dormitor și ne îndreptăm spre ieșirea din casă, dând peste fratele meu, care se chinuie să tragă geamantanul după el.

— Mario! îi pronunț numele surprinsă să-l văd, captându-i atenția și ne zâmbește.

— Bună, trandafirel! mă alintă, apoi își mută privirea pe Augustin, analizându-l. Văd că tu ești încă întreg, cum așa?

— Să spunem că un înger a vegheat asupra mea, îi răspunde și mă strânge în brațele lui.

— Deci, ne vedem mai încolo? schimbă Mario subiectul și nu înțeleg la ce se referă.

— Desigur, dar acum trebuie să ne vedem cu Kara.

Mario încuviințează din cap, apoi continuă să tragă geamantanul după el, nici nu știu ce naiba are în, și ieșim din casă, îndreptându-ne spre mașina parcată în curtea din față.

— Ash a fost destul de binevoitor și mi-a împrumutat mașina lui, glasul lui Augustin mă face să-mi întorc privirea spre el, în timp ce deblochează portierele și-mi face semn să urc.

Ceva îmi spune că între ei doi a fost o ceartă mai întâi și doar apoi Ash a fost atât de binevoitor, încât să-i împrumute mașina. Îmi deschid buzele ca să-l întreb ce s-a întâmplat mai exact, dar le închid la loc, considerând că e mai bine să tac. Prefer să mă bucur de noapte, decât să mai aflu cine știe

ce. Nu mai îmi este frică de demența pe care o are atunci când e la volan, ba mai mult, aș mai repeta încă o dată ceea ce m-a pus să fac atunci când am păşit de bună voie în lumea lui, care s-a dovedit într-un final, ca fiind şi lumea mea. Îi simt mâna aşezându-se pe genunchiul meu şi zâmbesc, apoi îmi împletesc degetele cu ale lui, intrând în oraş. Ies din maşină odată cu Augustin şi inspir adânc. E un local destul de frumos, aşa ca la prima vedere şi din câte îmi aduc aminte, Augustin spunea că va fi şi Danzell aici, fratele Karei, căruia încă n-am apucat să-i mulţumesc pentru ziua aceea neagră de la mall. Dacă n-ar fi fost el, Paul mai mult ca sigur m-ar fi omorât atât pe mine, cât şi pe Leya doar ca să scape de martori şi să se facă nevăzut, însă planurile lui au fost dejucate la timp şi datorită lui Danzell sunt încă în viaţă. Augustin îşi împleteşte degetele cu ale mele şi păşim spre intrarea în restaurant.

— Augustin, Christina, glasul suav al tipei ce se apropie de noi îmi captează atenţia şi trebuie să recunosc că nu s-a schimbat mai deloc.

E la fel de frumoasă ca în ziua în care ne-am cunoscut. Zâmbesc şi îi ofer o îmbrăţişare caldă, apoi ne îndreptăm spre locul în care e şi fratele ei, dar şi viitorul soţ, Reece. Amândoi ne întâmpină cu un zâmbet cald şi o strângere fermă de mână. Ne aşezăm şi aşteptăm să vedem ce doreau să ne spună.

— Din câte observ, dragostea îţi priește, se ia Kara deodată de Augustin, întrerupând liniştea dintre noi şi acesta doar zâmbeşte, strângându-mi mâna. Ţi-am spus eu că e pentru tine, dar nu ai fi vrut să recunoşti atunci, nici de te ameninţam cu un pistol, continuă să-l dojenească. Am ştiut eu ce am ştiut, de îndată ce te-am văzut cu ea la concursul de caritate.

— Nu cred că le ştii pe toate, Kara! i-o întoarce. Dacă tot pretinzi că ai puteri supranaturale, ai fi ştiut că noi doi am devenit deja soţ şi soţie, îi aruncă bomba şi o observ, înecându-se cu vinul pe care tocmai îl savura.

— Ce? înghite cum poate şi ne priveşte pe rând. Când naiba s-a întâmplat asta? Şi eu care credeam că am să ajung să-ţi fiu naşă, cununându-te, continuă să se ia unul pe celălalt peste picior şi tind să cred că cei doi au împărţit ceva mai mult în facultate, decât simpla lor prietenie.

Inspir pentru a nu ştiu câta oară şi iau o gură zdravănă din paharul meu cu vin, înghiţindu-l cu greu. Nici nu vreau să ştiu, trecutul lui să rămână acolo unde e, mă interesează doar prezentul şi viitorul care ne aşteaptă să-l petrecem împreună, de aceea nu cred că e nevoie să dezgropăm lucrurile de mult îngropate, pentru ce? Pentru a ne face rău sau mai ştiu eu ce scenarii macabre? Scutur uşor din cap, de îndată ce Augustin mă strânge din nou de mână, captându-mi atenţia.

— Eşti bine, micuţo? mă întreabă, dar nu mai apuc să răspund, sunetul unui telefon se aude dintr-odată.

Danzell îşi scoate telefonul din buzunar, constatând că al lui e cel care sună ca un nebun şi acceptă apelul, ducându-l într-un final spre ureche.

— Da! răspunde, dar după expresia care brusc se schimbă, ceva îmi spune că numai de bine nu e. Când s-a întâmplat asta? Unde? pune o sumedenie de întrebări, destul de revoltat. Rămâi acolo unde eşti, vin acum după tine. Să nu cumva să te mişti de unde mama dracului eşti, aproape că urlă, apoi închide telefonul şi se ridică de la masă.

— Danzell! îi strigă Kara numele, oprindu-l din drum. Ce s-a întâmplat?

— Faith s-a întâmplat, îi răspunde vizibil nervos şi încerc să-mi dau seama despre cine e vorba. S-a întrecut cu Kobe la cursele de la periferia oraşului şi a pierdut, nemernica. Şi i-am spus să nu facă asta, dar se pare că m-a minţit când mi-a spus că merge la o colegă să înveţe. Am să-i rup picioarele, mai ales că a fugit nemernica, cu maşina ce i-o datorează cu tot, continuă destul de nervos şi se îndreaptă spre ieşire.

— Vin cu tine, îl anunță Kara și ne ridicăm cu toții de la masă, nu înainte de a plăti ceea ce am consumat și ne îndreptăm spre mașini.

Nu știu exact despre cine e vorba sau ce anume s-a întâmplat, dar totul pare atât de serios, încât simt înăuntrul meu că ceva se va întâmpla, însă numai de bine nu e. Ne urcăm în mașini și ne îndreptăm spre... Doamne, habar nu am unde ne îndreptăm. Augustin se ține constant după mașina lui Danzell, care gonește ca un nebun pe străzile Los Angeles-ului și înghit în sec, simțindu-mi gâtul brusc uscat.

— Cine e Faith? îl întreb pe Augustin într-un final, chiar în momentul în care ia curba și realizez că ne îndreptăm spre periferia orașului, unde se țin de obicei cursele ilegale de mașini.

— Faith e verișoara lui Danzell și a Karei, mă pune la curent. Iar acum s-a întrecut cu cel mai de temut racer, a pierdut, și crede-mă, cu Kobe nu te pui. E în stare de orice, felul în care îmi vorbește mă face să cred că și el a avut de-a face cu acest Kobe cândva și nu a ieșit nimic bun.

Virează spre stânga și o ia tot înainte, dar oprește brusc mașina, îndată ce celelalte mașini fac la fel. Privesc înainte și tot ce pot să văd, e o mașină albă izbită într-un stâlp, iar lângă aceasta o tipă care-și îmbrățișează constant trupul, legănându-se când în față, când în spate. Mai mult ca sigur aceea e Faith. Plânge în hohote și se uită când într-o parte când în alta, iar asta mă duce cu gândul că îi este frică ca nu cumva Kobe să fie prin preajmă. Îmi duc mâna spre piept și simt o apăsare stranie ce mă face să respir tot mai sacadat, captând atenția lui Augustin.

— Nu ieși, îl opresc chiar înainte de a deschide portiera.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă, privindu-mă.

— Cred că se va întâmpla ceva rău, îi răspund. O simt aici, arăt spre inima mea. Ca o presimțire, de aceea, te rog, nu ieși.

Îl privesc îngrijorată.

— O să fie bine, micuțo! Nu voi păți nimic, mă asigură și scoate din torpedo un pistol, care în loc să mă liniștească, mai mult mă pune în alertă.

— Augustin, să nu mă părăsești! îl rog cu ochii în lacrimi, de îndată ce deschide portiera. Promite-mi!

— Te lo prometo, chiquita!

Îmi sărută scurt buzele, apoi iese și închide portiera în urma sa, observându-l acum cum înaintează spre locul în care e Kara și las geamul în jos, ascultând ceea ce vorbesc

— *Cum poți fi atât de nesăbuită, Faith?* urlă Danzell la verișoara lui și se plimbă de colo-colo. *Ce naiba a fost în capul tău?*

— *Îmi pare rău,* glasul lui Faith pare sugrumat și se lasă în jos, pe vine.

— *I-am promis tatălui tău că voi avea grijă de tine, chiar înainte să moară, iar tu asta faci? Se întoarce în mormânt din cauza ta,* continuă Danzell să urle la verișoara lui, punându-și mâinile în cap.

Îmi strâng și mai tare bluza în pumn și-mi închid ochii, simțind în continuare că ceva nu e bine. Inspir, apoi expir și continui tot așa, însă scârțâitul prelung al unor roți ce se îndreaptă spre locul în care suntem, se aude ca un răget venit din străfundul infernului și asta mă face să tresar în scaun Câteva focuri de armă se aud dintr-odată, captându-mi atenția și-mi îndrept privirea în față și-mi duc o mână spre față, încercând să-mi înăbuș suspinele, de îndată ce Augustin nu mai apare în raza mea vizuală.

Nu, nu, nu! mă răstesc cu groază în sinea mea și ies pe partea cealaltă din mașină. Trebuie să știu că e bine. Se aud din nou alte focuri de armă și nu înțeleg de unde vin, apoi un țipăt ascuțit, făcându-mi inima să o ia la galop și mă rog în sinea mea ca nebunul meu să nu fi pățit nimic. Mă ridic puțin, cât să văd ce se întâmplă, dar mă las repede în jos, ascunzându-mă după mașină, acum că scârțâitul roților se aud în dreptul meu și înghit în sec. Sper doar să plece. După alte cinci minute în care liniștea s-a așternut, ies din

ascunzătoare şi mă îndrept spre locul în care e Kara şi verişoara ei, Faith, dar şi Reece şi Danzell care, în acest moment zace într-o baltă de sânge.

— Nu, nu! Danzell? glasul lui Faith mă face să mă întorc spre ea şi o privesc cum împinge trupul lui Danzell cu mâinile, încercând să-l trezească. Te rog, ridică-te! Îmi pare rău, urlă la el, dar e în zadar, e mort.

Îmi duc mâna spre piept şi încă simt acea apăsare în dreptul inimii şi mă panichez, acum că nu-l zăresc pe Augustin nicăieri.

— Nu... nu, nu, nu! repet acelaşi cuvânt cu voce tare, simţindu-mă ca şi cum un pumnal mi s-a înfipt în inimă şi pentru un minut simt că lumea mea s-a prăbuşit de tot. Nu, nu! Nu mă poţi părăsi...

— Micuţo! glasul lui îmi captează atenţia, ieşind de după maşina Karei şi răsuflu uşurată, văzându-l. Îi sar la propriu în braţe, dorindu-mi să ştiu că nu visez şi-i sărut scurt buzele, doar ca să mă conving de tot.

— Ţi-am promis că n-o să te părăsesc, chiquita! îmi spune, mângâindu-mi obrazul, apoi îşi îndreaptă privirea în faţă şi-l observă pe Danzell zăcând pe jos.

— Danzell, nu! Nu, nu poţi să mori, glasul sugrumat al Karei îmi confirmă şi mai mult faptul că fratele ei e mort. E doar vina ta, o acuză pe verişoara ei. Ţi-a spus de atâtea ori să nu mai calci strâmb, dar niciodată nu l-ai ascultat că eşti tu mai brează, continuă Kara să-şi certe verişoara, iar Faith îşi lasă privirea în jos, simţindu-se în totalitate vinovată pentru moartea verişorului ei.

Totul s-a întâmplat atât de repede, iar eu nici n-am apucat să-i mulţumesc pentru faptul că mi-a salvat viaţa, dar îi voi fi veşnic recunoscătoare pentru asta. Îmi strâng ochii, lăsând ca alte lacrimi să-mi curgă şi-mi întorc privirea spre maşina ce se opreşte în dreptul nostru, Mario şi Ash ieşind din aceasta ca nişte fulgere ce străbat cerul.

— Trebuie să plecăm, acum! ne anunţă şi nu înţeleg de ce.

— Kobe și oamenii lui sunt pe drum încoace, iar dacă vă găsesc aici, am dat de dracu, glasul lui Ash îmi captează atenția, realizând că e destul de furios. Nemernicii aceia ne-au făcut doar zile fripte de când au apărut în oraș, acum două luni. Nu e de joacă cu ei, așa că trebuie să plecăm, acum! tună din nou și-l observ pe Mario, luând-o pe Faith pe sus, în timp ce Reece o ia pe Kara și o urcă cu forța în mașină.

— Și Danzell, doar n-o să-l lăsați acolo? vorbesc în cele din urmă, captând atenția lui Ash.

— Augustin, ia-o pe Christina și plecați. O să rezolv eu aici, doar plecați, ne ordonă și mă simt trasă din locul în care sunt. Și, Augustin..., glasul lui Ash ne oprește în loc. Când ajungi, schimbă plăcuțele de înmatriculare, iar la astea dă-le foc, îl roagă și toată treaba asta cu Kobe e mai serioasă decât pare.

Augustin încuviințează din cap și mă trage după el până în dreptul mașinii. Deschid portiera, odată ce-am ajuns și mă urc în scaunul pasagerului, punându-mi centura de siguranță, nu de alta, dar știu că în acest moment, Augustin va conduce mult mai repede decât de obicei, grăbindu-se să ajungă la ferma unchiului. Nimeni nu știe de locul acela, de aceea unchiul și-a făcut casa departe de văzul tuturor, ferindu-se totodată și de dușmanii care-i dau târcoale. Inspir adânc, apoi expir profund și-mi deschid ochii în cele din urmă – nici nu știut când i-am închis – și privesc înainte prin parbriz la locul în care suntem. Luminile orașului nu mai sunt de mult în văzul nostru, dar nici zgârie-norii ce se ridicau maiestuos spre cer și cred că suntem în afara Los Angeles-ului, îndreptându-ne spre Wildwood.

— Ash a reușit să-l ducă pe Danzell din locul în care a fost, mă pune Augustin la curent cu ceea ce s-a întâmplat în ultimele minute. Îmi pare rău, micuțo! rostește cu părere de rău și nu înțeleg de ce.

Pare îngrijorat, iar felul în care conduce, mă sperie puțin.

— Augustin, îi pronunț numele îngrijorată și-mi mut privirea spre el.

— Trebuia să fie o seară plăcută, dar totul s-a transformat în haos, îmi răspunde în cele din urmă şi virează acum spre dreapta, intrând pe drumul ce duce spre ferma unchiului. Mario o aduce pe Faith aici, pentru că nu poate rămâne de una singură, acum că Danzell e mort, iar Reece a scos-o pe Kara din oraş, ducând-o în oraşul în care a copilărit, la părinţii lui, continuă să mă pună în temă cu totul, ca în cele din urmă să oprească maşina în curte şi iese din maşină ca un fulger.

— Augu...

Ies şi eu din maşină şi observ felul în care loveşte tot ce îi iese în cale, urlând. L-a afectat mai mult decât credeam totul şi dacă nu fac ceva, s-ar putea răni. Fără să stau pe gânduri, mă apropii de el cu riscul de a primi un pumn în faţă şi-i înlănţui trupul cu braţele.

— Sunt aici, calmează-te! îl rog, dar nu prea iese. Te rog, Augustin, calmează-te. Sunt aici, n-am să plec şi de mă alungi, tot aici rămân, continui să-i vorbesc doar ca să-l fac să se calmeze.

Îl simt tot mai moale în strânsoarea braţelor mele şi se întoarce cu totul spre mine, apoi îmi ia chipul între palmele sale şi-mi spune:

— Îţi jur că dacă ai păţi ceva, micuţo, sunt în stare să fac pământul bucăţi şi nu mă voi opri până nu te voi găsi, chiar dacă asta ar însemna să mor căutându-te.

Îl privesc blând în ochi şi îi iau mâinile într-ale mele, apoi spun, de îndată ce-mi umezesc buzele cu limba.

— Iar eu te voi căuta până şi în cele nouă cercuri ale Iadului, doar ca să te aduc înapoi lângă mine şi să-ţi dăruiesc..., spun, dar nu-mi mai duc toată propoziţia până la capăt, ci îi aşez mâna pe pântecul meu şi zâmbesc. Vreau să fiu soţia ta, dar şi femeia ce-ţi va dărui cele mai frumoase zâmbete, de acum încolo, îi mărturisesc, simţindu-mă pregătită să devin mamă.

— În cazul acesta, vreau trei! Mai bine o echipă de fotbal, îmi spune dorinţa lui, făcându-mă să zâmbesc, chiar înainte ca buzele noastre să se unească într-un sărut.

Am fost făcut K. O. de atâtea ori,
Înecându-mă pierdut în agonia
Ce-mi sfâşia cu ale sale gheare sufletul şi inima
Şi ca şi-n dăţile trecute,
Diavolul cutremura pământul sub mine,
Aruncându-mă în apele învolburate ale destinului
Până te-am găsit pe tine.
Tu care m-ai privit în ochi şi mi-ai zâmbit
Şi cu o singură suflare ai străpuns întunericul cu a ta lumină
Până când inima mea a început să bată din nou,
Simţind acea văpaie de culoare ce-mi anima sufletul
Şi atunci am ştiut că lângă tine am găsit salvarea,
Împlinirea, iubirea şi o chiquita ce-mi va fi alături
Până la sfârşitul veacurilor şi nu numai.

– Augustin Ozera

– Capitolul 13 –

Augustin Ozera
„Văpaia din inima mea"

Au trecut cinci zile de la moartea lui Danzell, iar Faith se învinovăţeşte constant pentru asta, închizându-se de multe ori în dormitor, fără ca măcar să ştim ce naiba face pe acolo şi refuzând să mănânce sau să vadă pe cineva. Practic, arată ca un zombie umblător. Atât Christina, cât şi Leya, dar şi restul nu mai ştim ce să facem ca să o scoatem din starea în care e, doar Mario ce îi mai linişteşte nopţile, cât de cât şi cred că are coşmaruri din cauza faptului că şi-a văzut vărul *„înghiţind"* câteva gloanţe. Spun asta din simplul fapt că aproape trezeşte toată casa în miez de noapte, atunci când o auzim urlând şi plângând isteric. Asta îmi aminteşte de perioada în care micuţa mea avea coşmaruri – nu că n-ar avea şi acum, însă mai rar –, sfârşind cu mine în dormitorul ei, chiar dacă în mai toate dăţile se abţinea puternic să nu facă gălăgie, suspinând în tăcere, nedorind să atragă atenţie asupra sa. Am continuat s-o supraveghez din umbră, doar ca să fiu acolo când coşmarul îi atingea sufletul şi să i-l pot vindeca, dar uite că asta mi-a vindecat până şi mie sufletul de greutatea ce o simţeam că-l apasă. Tind să cred că abţinerea ei i se trage şi din perioada în care locuia cu Maryse şi Paul, iar atunci când avea coşmaruri încerca din răsputeri să nu facă gălăgie, altfel idiotul mai mult ca sigur îi trăgea o mamă de bătaie ca să o reducă la tăcere sau mai rău.

O trimitea să stea în beciul acela oribil cu zilele, fără mâncare sau apă. Îmi vine să-mi strâng pumnii doar gândindu-mă prin câte a trecut Christina şi chiar dacă idiotul nu mai e pe lumea aceasta, ocupându-şi locul de drept în infern, tot mă scoate din minţi. Tot îmi vine să merg după el acolo unde e şi să-i administrez acelaşi tratament pe care i l-a aplicat el Christinei, ani la rând. Mă opresc, pentru că Faith îmi taie brusc calea, scoţându-mă astfel dintre gânduri

și se închide din nou în dormitor. *Drace! O luăm de la capăt, cu fata asta nu ajungem nicăieri*, murmur în sinea mea și o prind pe Christina de braț, oprind-o, chiar în momentul în care apare în raza mea vizuală.

— Faith!

— Nu are rost! o fac să mă privească și se oprește din a-și dori să meargă după fata aia încăpățânată. Va sta închisă în cameră până când se calmează. Ai nevoie și tu de o pauză, micuțo! constat mai ales că cearcănele de sub ochii ei sunt tot mai pronunțate.

— Nu o mai înțeleg, glasul ei frânt mă face să oftez prelung, epuizat până și eu de tot ce se întâmplă și o trag în brațele mele. Pe când crezi că a acceptat, o ia razna din nou, continuă să-mi vorbească blând, în timp ce ne îndreptăm spre terasa din față.

Cu toții plângem moartea lui Danzell, chiar dacă nu la suprafață, ci pe interior și am fi preferat ca totul să se fi sfârșit altfel, dar uite că nu a fost să fie. I-a sunat ceasul mult prea devreme, mult prea tânăr, dar în lumea în care noi suntem, nu știi niciodată când doamna cu coasa îți bate la ușă și fără să te salute, doar te apucă de mână și te duce în lumea de apoi. Christina inspiră adânc, în timp ce se așază în balansoar și-și trage picioarele la piept, făcându-mi loc lângă ea. E mai mult decât epuizată, exact ca fiecare dintre noi. Îmi trec mâinile peste față scurt, în timp ce gândurile mele zboară în toate părțile și trag picioarele micuței mele la mine în poală ca să poată sta relaxată, dar pe când crezi că totul s-a mai calmat un pic, niciunul dintre noi nu se aștepta la asta.

— Oh, Doamne! aud glasul Christinei, mult prea ingrozit și sare din balansoar înainte să pot reacționa măcar și se îndreaptă ca un fulger spre intrarea în casă. Faith, ce naiba ai făcut? îmi îndrept privirea în aceeași direcție cu a micuței mele și o văd pe Faith cu încheieturile mâinilor sângerând abundent.

La dracu! mârâi în sinea mea şi nu-mi vine să cred că nebuna tocmai şi-a tăiat venele. Sincer? Mă aşteptam să facă o nebunie, însă nu atât de gravă. Pufăi exasperat şi mă ridic şi eu din balansoar, îndreptându-mă acum spre locul în care sunt cele două şi o ajut pe Christina să o ducă pe nebună în casă, aşa că o iau pe Faith în braţele mele şi intru de urgenţă înăuntru.

— Trebuie să fie în baie o trusă de prim ajutor, du-te şi adu-o, o rog pe Christina, cât timp o întind pe Faith pe canapeaua din living, fără să-mi pese că tot locul se murdăreşte de sânge. Ce naiba ţi-ai făcut, nebuno? întrebarea mea se adresează acum fetei care de abia dacă mai respiră şi dacă nu oprim cumva sângerarea asta, s-a dus dracului totul, mai ales viaţa ei.

Christina revine în living cu trusa de prim ajutor şi o deschide, cu mâinile tremurânde, apoi scoate din aceasta câteva tampoane de tifon şi le înmoaie în dezinfectant, ca mai apoi să mi le întindă pe rând. Cât timp dezinfectez tăieturile pe care Faith şi le-a trasat atât de bine pe încheieturile sale, Christina pare din ce în ce mai îngrozită şi o înţeleg pe deplin. Aş vrea să-i pot promite o viaţă liniştită şi normală, dar mă tem că făcând asta mă mint până şi pe mine. Noi doi nu vom avea o viaţă normală şi oricât aş încerca, simt că o dau în bară cu fiecare minut în care ne îndreptăm spre porţile Infernului, nu ale Raiului.

— Ce naiba se întâmplă aici? se aude glasul lui Mario ce intră în living şi scapă pe jos cumpărăturile, fiind şocat de-a dreptul.

— Nu sta acolo ca o momâie idioată şi vino şi dă o mână de ajutor, urlu la el, scoţându-l cumva din transa în care e şi îl observ clipind des, neştiind pe ce să pună mâna mai întâi.

— Fir-ar! Faith, ce naiba ţi-ai făcut? o întreabă, punându-şi mâinile în cap, dar gestul lui numai de ajutor nu ne este în acest moment.

Mă ridic în capul oaselor, destul de nervos, şi îl prind de gulerul tricoului, zguduindu-l puţin şi-l privesc ca un

nebun, însă nu știu pe cine sunt mai nervos, pe tot ceea ce se întâmplă sau pe mine? Da, cum ați auzit! Sunt nervos pe mine însumi, pentru faptul că tot ce îi pot oferi Christinei, e doar un drum pavat cu moarte, iar asta mă omoară încet, pentru că am ajuns să o iubesc mai mult decât propria-mi viață. Mi-a oferit mai multe decât am avut vreodată și nici măcar acum când totul o ia razna, tot nu încetează să mă iubească, să mă surprindă cu tăria de care dă dovadă.

— Ai face bine să-ți revii înainte ca pumnul meu să facă cunoștință cu moaca ta, mârâi printre dinți către Mario. Du-te să aduci trusa chirurgicală, acum! urlu la el, apoi îl împing cât colo și-mi întorc privirea spre micuța mea, chiar în momentul în care Ash și cu ceilalți intră și ei în casă și găsesc scena macabră ce se întâmplă acum în living.

— Augustin, nu o pot face, nu din nou, îmi vorbește Christina cu o voce tremurândă și înțeleg exact despre ce e vorba.

O privesc adânc în ochi și nu pot să-i fac asta, nu din nou. Nu pot să o rog să-i coase lui Faith tăieturile pe care singură și le-a făcut, dar dacă nu o facem cât de repede posibil, va muri. Inspir adânc și-mi îndrept privirea spre Ash, știind destul de bine că se pricepe la așa ceva, nu degeaba a făcut aproape trei ani de medicină – bine, nu mai punem faptul că s-a lăsat după aceea din motive doar de el știute – însă, în acest moment se exclude posibilitate de a o duce pe Faith la spital. Kobe mai mult ca sigur o caută, iar FBI-ul încă anchetează moartea lui Danzell și multe alte complicații de care nu avem nevoie în acest moment.

— Mario, du-te după trusa chirurgicală din camera mea. O găsești chiar în baie, în dulapul de jos, Ash începe să împartă ordine, mobilizând pe toată lumea, pentru a o ajuta pe Faith să-și revină. Leya, adu câteva prosoape din dulapul de pe hol, iar tu Christina, du-te spală-te și odihnește-te, cam ai nevoie, o roagă pe micuța mea care se ridică în capul oaselor și mă privește întrebător.

Simt că o iau razna în acest moment şi mi-e teamă să nu fac vreo prostie, reacţionând aşa cum nu ar trebui să reacţionez, impulsiv şi de tot ce am nevoie, e de aer. Cât mai mult! Fără să-i răspund micuţei mele, ies afară, privind în toate direcţiile şi-mi pun mâinile în cap fără să-mi pese că sunt încă pătate de sângele lui Faith şi-mi vine să urlu cât mă ţin plămânii. Drace! Încerc să văd viaţa pe care o va avea micuţa mea lângă mine, dar nu o văd bine şi asta nu mă încântă deloc. Ea merită mult mai mult, iar lângă mine...

La dracu! Sunt prea egoist să o las să plece şi nu doar din cauza asta, ci şi din simplul fapt că o iubesc al dracului de mult. Fără să gândesc clar, măcar puţin, îmi izbesc pumnul de peretele casei, în repetate rânduri până când acesta se înroşeşte de-a dreptul şi din el începe să iasă acum firişoare de sânge, dar nici nu mai simt durerea, doar acea pe care sufletul meu o poartă atât de intens. Şi nu e o durere ce mă face să mă doară în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă simt durerea ei prin mine.

— Augustin! glasul se aude Christinei tot mai aproape, dar sper din suflet să nu se apropie, altfel s-ar putea să o lovesc fără să conştientizez asta şi nu vreau.

Am lovit-o o singură dată şi am simţit că totul s-a dus dracului, iar eu am ajuns în inima infernului şi am simţit că mă sfâşie pe dinăuntru absenţa ei. Sunt nebun fără ea, dar un dement lângă ea.

— Mi angel, calmate! încearcă, dar nu prea iese, pentru că încă continui să-mi zdrobesc pumnul de perete. Augustin, încetează, urlă la mine şi-mi înlănţuie talia cu braţele, fără să-i pese că poate o lovesc, încercând din nou să mă oprească. Mă răneşti!

De îndată ce îi aud cuvintele, mă opresc brusc şi înghit în sec, respirând sacadat. Îmi închid ochii preţ de câteva secunde, apoi îi deschid şi mă întorc cu totul spre chipul ei angelic, în timp ce ochii săi căprui îşi varsă acum lacrimile şi o privesc, prăbuşindu-mă de-a dreptul pe jos şi o trag şi pe ea după mine.

— N-o să pot să-ți ofer niciodată o viață liniștită și normală, micuțo! încep și vorbesc de parcă mi-aș lua adio de la îngerul meu, privind-o în ochi și-i dau o șuviță rebelă după ureche. Lângă mine vor fi doar pericole, vei avea doar de suferit, iar eu...

— Încetează! Doar taci, taci, taci, taci! îmi întrerupe șirul de cuvinte, urlând la mine. Tu te auzi ce spui? Îmi vorbești de parcă ți-ai lua adio. Nu! Spune, dând frenetic din cap într-un mod negativ. Crezi că viața mea a fost liniștită și normală până să te cunosc? mă întreabă, deși știm amândoi care e răspunsul. N-am nevoie de o viață normală și liniștită, Augustin, am nevoie... doar de TINE!

Fără să-i răspund o trag în brațele mele și-i sărut pielea de pe gât, presându-mi buzele cu putere doar ca să o simt. Să-i simt inima cum bate, să-i inspir parfumul specific ce mă amețește atunci când e în preajma mea, să o simt pe ea. îmbrățișându-mi sufletul cu al ei. Îi ridic privirea spre ochii mei, plasându-mi degetele sub bărbia sa și-mi presez buzele de ale sale, sărutându-i-le cu patos. Dacă așa se simte cu adevărat iubirea, n-am de gând să o las să-mi scape printre degete, chiar dacă am fost destul de hotărât să renunț doar pentru a nu o mai face să sufere.

— Te amo, chiquita! Te amo! rostesc peste buzele ei și o trag din nou în brațele mele, ignorând total durerea ce începe să-mi străfulgere pumnul.

— Ar trebui să..., dă să-mi spună, știind exact la ce se referă, dar o opresc pentru că am ceva să-i dăruiesc.

Scot din buzunarul de la spate, plicul alb pe care Alex a reușit să mi-l trimită, chiar la timp aș putea spune, cu numele ei tipărit pe acesta și, deși aș fi vrut să i-l ofer într-un alt mod, acum cred că e momentul. Îl așez în fața Christinei și o îndemn să-l ia, chiar în momentul în care ochii ei mă privesc întrebători. Îi zâmbesc și o îndemn din privin să-l deschidă. Inspiră adânc și ia plicul între degetele sale ușor tremurânde, apoi îl desface cu grijă și de îndată ce scoate foaia din el și o despăturește, începe să citească.

Îşi trece privirea peste rândurile frumos tipărite şi după felul în care emoţiile de pe chipul ei se schimbă vizibil, presupunând că nu îi vine să creadă că tocmai a intrat la cea mai bună facultate din New York, NYU mai exact. Orice s-ar întâmpla de acum încolo, vreau ca ea să-şi continue studiile. Nu vreau să-i răpesc posibilitatea de a face ceva ce îi place, plus că va fi aproape atât de mine, cât şi de familia ei. E o femeie puternică şi independentă şi asta ador cel mai mult la ea. Îşi deschide buzele şi încearcă parcă să-mi spună ceva, dar şi le închide la fel de repede la loc, încă surprinsă. Mai citeşte încă o dată ca să fie sigură, apoi mă priveşte.

— Nici măcar nu am apucat să termin de completat scrisorile, nici n-am avut când, vorbeşte într-un târziu, apoi înghite în sec, aşezându-se mai bine între picioarele mele. Cum se face că am intrat? mă întreabă surprinsă în continuare.

— Cu puţin ajutor le-am completat şi le-am trimis. Emma a fost de mare ajutor, se pare că te cunoaşte destul de bine, micuţo! zâmbesc şi cu ocazia asta îmi aduc aminte să-i sun pe cei doi porumbei. Ţi-am lăsat dreptul de a-ţi alege specializarea, dar vreau să-mi promiţi un lucru. Indiferent prin câte vom trece, vreau să-ţi continui studiile. Crezi că poţi face asta? o întreb, în timp ce îi dau o şuviţă după ureche şi-şi presează scurt buzele de ale mele.

— Promit! mă priveşte cu atâta căldură şi când mă gândesc ca eram să renunţ la ea, ca un prost, acum îmi vine să-mi trag un pumn în faţă pentru că o merit pe deplin. Te amo, mi angel! mă alintă aşa cum îi place ei şi o strâng la pieptul meu.

— Yo tambien te amo, mi demonia!

Ne ridicăm amândoi de jos, arătând ca şi cum ne-am fi tăvălit prin praf şi mă izbesc cu spatele de perete, trăgând-o şi pe Christina după mine. O privesc, în timp ce-mi umezesc buzele cu limba şi pe când să o sărut Ash ne strică tot farmecul cu glasul său puternic, odată ieşit din casă.

— Am reușit să-i sutur tăieturile, însă noaptea aceasta e critică. A pierdut prea mult sânge și poate oricând să intre într-un șoc, iar asta nu va fi bine deloc, continuă Ash să vorbească, făcându-mă să înghit în sec și-mi las capul pe spate, atintind cerul. Mario va sta în permanență cu ea, dar va trebui să mai facem și cu schimbul, altfel totul se va duce dracului, își pune mâinile în cap, ca mai apoi să arunce prosopul de pământ, enervat.

Îmi întorc privirea spre Christina, chiar în momentul în care mă dojenește fără să spună ceva și știu exact de ce. Din cauza pumnului meu, care acum e încă plin de sânge și dacă nu-l curăț mă pot trezi cu o infecție de toată frumusețea Dau afirmativ din cap, zâmbind și o las să mă tragă după ea până în casă, apoi în dormitorul nostru. Nu suntem un cuplu care să se ia după lucrurile băbești, încât să doarmă separat până în noaptea nunții așa cum se făcea pe acele vremuri, însă acelea au apus de mult și pe deasupra, puritatea ei e a mea. Cu ea am legat-o de mine, cu sufletul pentru c-am fost predestinați să ne întâlnim și sub jurământul trandafirului să ne unim.

Mă trage încă după ea și intrăm în baie. Se postează în fața chiuvetei, cu tot cu mine în spatele ei și dă drumul apei, potrivind-o treptat, ca mai apoi să-mi bage mâna sub jetul de apă, făcându-mă să scrâșnesc din dinți. *„Așa îți trebuie. Capul face, capul trage"*, parcă o aud rostind cuvintele acestea și chiar dacă nu le spune cu voce tare, știu sigur că cu așa ceva m-ar fi certat, nu de alta, dar după felul în care mă privește în oglindă, la cuvintele acelea mă duce gândul. Îi înconjor talia cu brațul liber și mă lipesc cu totul de spatele ei, în timp ce degetele sale continuă să-mi curețe delicat rana. Îmi împing bazinul cu putere în față și o fac să mă simtă cu totul, iar în acest moment simt că o vreau. Vreau să-i sărut fiecare centimetru de piele, să-i dezmierd fiecare sân în parte, să-i gust dulceața ce mă scoate din minți, să mă simt înăuntrul ei, în timp ce trupurile noastre se contopesc într-unul singur. Îi sărut pielea până în dreptul urechii, apoi îi prind lobul între buze și încep să i-l gust, să i-l sug,

făcând-o pe ea să tremure în braţele mele şi-mi introduc mâna rănită pe sub tricoul pe care îl poartă. Icneşte din cauza contactului pielii sale cu palma mea încă umedă şi urc spre sânii ei, constatând că nu poartă nimic pe dedesubt. Zâmbesc şi mă împing din nou în ea, auzindu-i gemetele scurte, în timp ce degetele mele se joacă cu unul dintre sfârcurile sale deja întărite. O întorc printr-o smucitură cu faţa spre mine, apoi îmi plasez palmele peste fundul ei, strângându-l şi o salt în braţele mele, aşezând-o într-un final cu fundul pe blatul din baie.

Privirile noastre se intersectează pentru o secundă, ca în cele din urmă buzele să-şi ceară drepturile, unindu-se şi o sărut ca un nebun ce sunt. Limba mea e într-un război continuu cu a ei şi de îndată ce se întâlnesc, încep să danseze un dans ce ne îmbată şi mai mult simţurile şi-mi introduc mâna în pantalonii săi scurţi, stimulându-i feminitatea şi o simt cât de umedă e. O s-o ud eu până la capăt şi la propriu şi la figurat, aşa că o ajut să se dea jos de pe blat şi intru cu ea în cabina de duş, dând drumul apei. O reglez treptat, cât să ne încălzească deja trupurile fierbinţi şi o scap pe micuţa mea de tricoul de pe ea, lăsând la vedere minunăţiile ce mă îndeamnă să le gust. Să le dezmierd aşa cum îmi place mie, însă mă ia prin surprindere, prinzându-mi tricoul în pumnii ei micuţi şi-l trage în sus, reuşind să mă scape de el, ca mai apoi să-şi zdrobească buzele de ale mele şi începe să mă sărute. Îmi place când preia controlul, devenind dominatoare, dar până într-un anumit punct, în care dominatorul suprem sunt eu.

Îi simt buricele degetelor atingându-mi corpul, iar firicelele ce-mi străfulgeră simţurile sunt tot mai intense şi mai excitante. Preiau frâiele şi încep să-i desfac nasturii pantalonilor scurţi, scăpând de ei şi îi arunc pe unde apuc. Scap şi eu de pantalonii de trening de pe mine, la fel şi de boxeri şi îndată ce îi simt mâna atingându-mi membrul tare ca piatra, o vreau. Fără să stau pe gânduri apuc de chiloţii din dantelă pe care îi poartă, trag cu putere de ei şi îi sfâşii de-a dreptul, lăsându-mi cale liberă spre a-i gusta dulceaţa.

Cobor cu buzele spre sânii ei şi-mi trec vârful limbii peste unul dintre sfârcurile întărite, apoi îmi umplu gura cu el şi încep să-l gust, să-l ling, să-l muşc subtil până când buzele ei scapă un geamăt de plăcere ce-mi încântă auzul. Continui să-i dezmierd trupul cu atingeri şi săruturi, care mai de care mai excitante.

— Drace! o aud înjurând şi asta mă face să zâmbesc, ştiind că ceea ce îi provoc să simtă, o fac destul de bine.

Cobor spre abdomen, tachinând-o, în timp ce respiraţia ei devine tot mai accelerată şi îi plasez unul dintre picioare pe umărul meu şi-mi presez buzele de feminitatea sa dulce. O gust, prinzându-i subtil mugurul între dinţi şi trag uşor de acesta, făcând-o să geamă cu putere. Apa continuă să ne îmbrace cu a sa căldură şi mă opresc chiar înainte să atingă apogeul şi revin la nivelul feţei sale, sărutându-i scurt buzele. O întorc uşor cu spatele la mine şi-mi plasez palma peste feminitatea ei, prin faţă, în timp ce cu cealaltă îi prind unul dintre sâni şi intru în interiorul său umed şi cald, mişcându-mă când mai lent, când mai accelerat, făcând-o să mă încânte cu gemetele pe care le scoate. Senzualitatea pe care o emană de fiecare dată când facem dragoste mă face să îmi doresc să încerc şi mai multe cu ea, devastând dacă se poate orice loc în care suntem. Aş iubi-o şi o mie de ani şi chiar mai mult. Îşi plasează palmele pe suprafaţa peretelui, sprijinindu-se, dar o trag şi mai aproape de mine şi îi dau părul într-o parte. Apoi îmi plasez buzele la baza gâtului său, în timp ce mişcările mele sunt mai lente în aşa fel încât să mă simtă cât mai adânc, şi-mi cobor palmele pe talia ei, apoi pe şold şi sfârşesc pe picior, ridicându-l puţin pe urmă mă adâncesc şi mai mult în interiorul ei.

Mă mişc din nou mai accelerat, în timp ce braţul ei se încolăceşte în jurul gâtului meu şi mă adâncesc, făcând-o să mă simtă destul de bine. Mă opresc şi ies uşor, oferindu-i o pauză şi-mi trec palmele peste faţă, dorind să scap de excesul de apă şi inspir adânc. Buzele ei sunt atât de moi, iar acum îmi sărută pieptul gol şi o privesc respirând tot mai sacadat, cum buzele sale îmi acaparează unul dintre sfârcuri

şi începe să-l guste, jucându-se cu limba peste el. Fir-ar! În acest moment nu-mi mai pasă de nimic, nici de pumnul care mă doare încontinuu, dar nici de ce se întâmplă în jurul nostru. Îşi ridică privirea şi-mi zâmbeşte, în timp ce palmele-mi coboară uşor spre fundul ei, apoi pe coapse şi o salt din nou în braţele mele, intrând brusc în interiorul său. Mă strânge în braţele sale, respirând sacadat şi-mi sărută buzele, cât timp o lipesc cu spatele de peretele băii şi încep să mă mişc, făcând-o să mă simtă cu totul, contopindu-ne trup şi suflet. O iubesc ca un nebun, o doresc ca un demon şi o vreau ca mamă a copiilor mei, dar şi ca femeia care mi-a lipit inima la loc, bucată cu bucată, întregind-o. Îi revendic buzele şi-mi introduc limba în gura sa dulce, sărutând-o şi îi simt degetele încleştându-se în părul meu, cât timp corpurile noastre se mişcă în acelaşi timp şi ne lăsăm cuprinşi de orgasmul ce ne scutură necontrolat trupurile.

— Se pare că demonul a fost îngenunchiat, doborându-şi barierele şi a lăsat îngerul să-l îmbrace cu ale sale aripi, doar ca să se simtă întreg, doar ca să fie alături de ceea ce iubeşte, rostesc peste buzele ei primele cuvinte ce îmi vin în cap şi recunosc că ea e slăbiciunea mea.

— De ce să fie îngenunchiat când, de fapt, e puterea îngerului, îmi răspunde, privindu-mă în ochi, în timp ce palmele sale îmi conturează chipul. Până la urmă binele şi răul se pot contopi, la fel ca albul şi negrul, devenind gri, dar se pare că demonul şi îngerul au devenit mai mult decât au fost vreodată şi acum pot să treacă prin foc şi apă, continuă, ca mai apoi să-şi lipească buzele de ale mele, sărutându-mă.

Zâmbesc, simţindu-mă al dracului de bine şi o las în capul oaselor, apoi îi sărut buzele şi într-un final iau gelul de duş, îi desfac capacul şi încep să îi torn conţinutul acestuia direct în cap, făcând-o să mă privească urât.

— Asta înseamnă război, spune şi ia şamponul în mână, desface capacul şi încearcă să-mi toarne în cap conţinutul acestuia, dar nu prea îi iese, pentru că nu ajunge unde trebuie, eu fiind cu mult mai înalt decât ea. Nu e corect, se îmbufnează şi mă priveşte cu o sprânceană ridicată.

Îi trece ei ceva prin căpșorul acela frumos și mai mult ca sigur pune ea ceva la cale. Nu se dă bătută cu una cu două, de aceea mă aștept la orice din partea ei, ca atunci când mi-a turnat în cap tot conținutul de lapte și cereale. De fiecare dată când îmi aduc aminte îmi vine să zâmbesc, ei bine, dar mi-am luat revanșa odată ce am aruncat-o cu totul în apă, ca mai apoi să-mi trag câteva palme zdravene din simplul fapt că nu mai ieșea la suprafață. Bine, recunosc, tot ea m-a făcut K.O., dar acum sunt curios ce are de gând să facă. Se întoarce cu spatele la mine și începe să-și treacă degetele prin păr lăsând ca apa și spuma ce s-a adunat, să se scurgă pe trupul ei gol și îmi prind buza între dinți. Dacă acesta e modul ei de a se răzbuna pe mine pentru gelul pe care i l-am turnat în cap, să fiu al dracului dacă nu îi și iese. Felul în care palmele sale îi conturează trupul, îmi face *„prietenul"* să o ia razna chiar în acest moment, drept pentru datorie și înghit în sec odată ce se întoarce cu totul spre mine și observ cum toată spuma se scurge pe trupul ei, făcând-o al dracului de senzuală.

— Te joci cu focul, chiquita! mârâi spre ea și tot ce face e să chicotească, privindu-mă. S-ar putea să nu mai ieși pe picioarele tale, o amenințț, dar zici că în ciudă îmi face, de îndată ce-și lasă capul pe spate și-și trece degetele prin păr, scăpând de excesul de apă. Mârâi ca un demon, privind-o intens și-mi mușc cu putere buza de jos, în timp ce respirația mea o ia razna și încerc să mă apropii și să revendic ce e al meu – ea e a mea – dar mă oprește, refuzând total ca eu să ajung acolo unde îmi doresc, lângă ea. O privesc atent și cred că are de gând să se joace grav cu hormonii mei și să mă țină în suferință, însă îi arăt eu că nimeni nu se pune cu mine, nici chiar micuța mea, pentru că Augustin Christian Ozera întotdeauna obține ce vrea. Fac un pas spre ea, cu cât ea face unul înapoi și tot așa până când atinge peretele cu spatele și știu sigur că acum nu mai are unde fugi, nu că și-ar dori asta. O privesc cu un zâmbet de drac și-mi umezesc buzele cu vârful limbii și felul în care i se ridică pieptul și apoi coboară, îmi trezește o dorință arzătoare de a face

din nou dragoste cu ea. Îmi aşez palmele peste umerii ei micuţi şi cobor spre sânii ei fermi, pe care îi strâng cu putere în palme şi o fac să geamă şi mai puternic acum că degetele mele îi stimulează feminitatea într-un mod nebun. *Doamne, ce-mi faci tu mie?* mârâi în sinea mea şi-mi zdrobesc ca un dement buzele de ale ei.

— Te iubesc, micuţo! îi şoptesc peste buze şi o iau cu totul, fără să-mi mai pese de ceva, doar de ea.

***

Ziua a trecut mult prea repede şi mult prea grotesc, dar la sfârşit am reuşit să gust din dulceaţa care mi-a înseninat restul zilei de azi. Cred că au fost trei ore cap-coadă, poate mai mult, nu prea ştiu exact – dar cine mama dracului mai stă să le şi numere – în care eu şi Christina am devastat atât baia, cât şi dormitorul şi puţin ne-a păsat de restul. Cu starea lui Faith nu e de glumă, însă cred că am avut şi noi dreptul de a ne deconecta de tot şi a ne concentra asupra noastră noi.

Am simţit că întâmplările din zilele astea ne-au cam îndepărtat, luând-o razna, dar se pare că, de fapt, ne-au întărit şi ne-au apropiat şi mai mult unul de celălalt, realizând că ea e slăbiciunea mea. Aş scoate toată armata infernului şi mi-aş vinde sufletul diavolului dacă Christina ar păţi ceva, doar ca s-o scot din necaz şi să o aduc înapoi lângă mine. Inspir adânc şi o trag pe micuţa mea mai bine în braţele mele, privind stelele ca doi îndrăgostiţi, dar pe când crezi că totul e mai bine, se iveşte din nou câte ceva. Mario iese din casă ca un fulger, iar după felul în care reacţionează deduc că s-a întâmplat ceva cu starea lui Faith.

— Unde e Ash? mă întreabă odată ajuns în dreptul nostru, respirând sacadat, de parcă ar fi alergat la un maraton.

— Mario! îl atenţionez cu grijă să continue ce a început să zică, şi aştept.

— Faith a intrat în stare de şoc, ne anunţă; mă temeam de asta. Unde naiba e Ash când ai nevoie de el? urlă şi-şi pune mâinile în cap.

— Calmează-te, omule! ridic vocea la el și-l prind de gulerul tricoului. Adună-te și să vedem ce e de făcut, Ash nu e aici momentan, e plecat în oraș, dar îl anunț.

— Va fi prea târziu până se întoarce, iar Faith poate oricând să piardă lupta cu viața. I-am promis lui Danzell că voi avea grijă de ea, că nu o voi lăsa să facă vreo prostie și până acum am dat-o serios în bară, așa cum am dat-o în bară și cu sora mea când am fost în parcul acela și trebuia să am grijă de ea. Cuvintele lui sunt mai serioase ca niciodată și asta mă duce cu gândul la faptul că el încă se învinovățește pentru răpirea Christinei, și-și întoarce privirea afectată spre ea. Îmi pare rău, trandafirel! Trebuia să am mai multă grijă de tine, continuă.

— Mario, e în ordine, glasul Christinei se aude chiar lângă mine, încercând să-și calmeze fratele.

— Nu, nu e bine, trandafirel. Mama mi te-a lăsat în grijă, iar eu... eu...

Christina își trage fratele în brațe și încearcă să îl calmeze. Am avut dreptate, Mario întotdeauna s-a învinovățit pentru răpirea surorii sale, chiar dacă dădea impresia că a trecut peste.

— *Mario!* ne atrage atenția glasul Leyei și ne face să ne întoarcem privirile spre intrarea în casă și, fără să mai stăm pe gânduri, intrăm cu toții ca un fulger, îndreptându-ne spre dormitorul din capătul holului.

Mario se îndreaptă spre Faith, în timp ce Leya încearcă să-i calmeze trupul ce se zbate în spasme vizibile și dacă nu o ducem cât de repede la un spital pentru a primi sângele de care are nevoie, se poate întâmpla ceva urât. Mai mult ca sigur ne vom trezi cu un cadavru pe capul nostru, deoarece nu știm ce e de făcut. Privesc când spre cei doi, când spre micuța mea și chiar dacă Ash nu va fi de acord cu asta prefer să risc.

— Ia-o pe Faith și să mergem, îi ordon lui Mario și mă privesc cu toții de parcă am spus ceva ieșit din comun.

— Dar e riscant, se bagă Leya, și o înțeleg, dar acum vorbim despre un om care se zbate între viață și moarte.

— Chiar îţi doreşti moartea lui Faith pe conştiinţa ta? o întreb revoltat. Eu unul nu-mi doresc aşa ceva şi nici Christina, dar cred nici ceilalţi, iar dacă nu primeşte sângele de care are nevoie, va muri. Asta îţi doreşti? o întreb din nou şi o observ dând din cap într-un mod negativ.

Mario o ia pe Faith în braţele sale şi ne îndreptăm cu paşi repezi spre maşini. S-a dus naibii şi liniştea noastră, pentru nici nu ştiu a câta oară. Deschid portiera şi îi fac loc lui Mario să se aşeze comod pe bancheta din spate cu Faith cu tot, cât timp Leya urcă lângă el, iar Christina în faţă şi inspir adânc, trântind portiera în urma lor. Ferma e la o distanţă de o oră şi jumătate faţă de oraş, iar minutele lui Faith sunt cam numărate, aşa că accelerez din nou. Chiar dacă s-ar putea să ne trezim cu poliţia pe capul nostru tot nu încetinesc, ci accelerez şi mai tare, îndreptându-mă spre blestematul acela de spital. Liniştea bizară ce s-a aşternut de câteva minute între noi, este perturbată de melodia unui telefon care sună.

— Ash, calmează-te, auzim glasul Leyei care răspunde la telefon. Bine, bine! mai spune ea, ca după aceea să se audă vocea lui Ash, urlând la noi prin difuzor.

— *Unde mama dracului aţi dispărut? Sper că nu...?*

— Faith a intrat în stare de şoc, îl anunţ, urlând la el. Iar acum suntem pe drum, îndreptându-ne spre cel mai apropiat spital. Ce trebuia să facem? Să o lăsăm să moară? urlu în continuare şi acum că pancarta verde se întrevede în zare, ne dăm seama că suntem deja aproape de intrarea în oraş.

Pot auzi respiraţia sacadată a lui Ash chiar şi prin telefon şi pare din ce în ce mai nervos. Cine nu ar fi? Zgomotele ce se aud în următoarele secunde îmi confirmă faptul că Ash se *„descarcă"* de ceea ce are pe suflet în felul lui, trântind tot ce îi apucă la mână de perete, apoi inspiră adânc şi spune:

— *Anunţaţi-mă la ce spital sunteţi, sunt şi eu pe drum. Nu-i daţi numele real, ci altul până ajung eu acolo, ne-am înţeles?* ne întreabă şi tind să cred că are un plan.

— Am înţeles, răspunde Leya.

Totul se poate duce pe apa sâmbetei în câteva minute, de aceea trebuie să fim precauți, mai ales că Kobe e încă în căutarea noastră, în special a lui Faith, iar FBI-ul mai mult ca sigur nu ne va scuti de prezența lor dacă ne află locația. Virez la stânga, la prima intersecție și îmi continui drumul cu GPS-ul pornit, înjurând în barbă din când în când. Inspir încă o dată și mai adânc și-mi îndrept privirea preț de o secundă spre micuța mea, care îmi atinge delicat brațul plin de tatuaje] și parcă îmi spune din priviri că totul va fi bine. Clipesc scurt, dându-i de înțeles că e în ordine și opresc mașina în dreptul clădirii Fairmont General Hospital. E o clădire destul de impunătoare ce se întinde pe o suprafață mare, așa că după ce opresc în fața intrării ies din mașină, urmat de restul și îl ajut pe Mario să o scoată pe Faith, ca într-un final să ne îndreptăm spre intrarea în spital, cât timp Leya îi trimite lui Ash mesaj, anunțându-l de locația în care suntem.

— Medic! urlu, iar în acest moment am un deja vu idiot, care mă face să-mi îndrept privirea în spate, dar imaginea e diferită.

Mă simt de parcă am mai fost o dată în postura aceasta și da, chiar am fost atunci când Paul a adus-o pe Christina aproape până în stadiul de moarte clinică.

— Medic!

Spre noi se îndreaptă o ceată de medici și asistente, chiar înainte să-mi mai răcesc încă o dată gura și ne îndeamnă să o așezăm pe Faith pe targa adusă și facem întocmai. Aceștia încep să-i desfacă bandajele, observând cu stupoare tăieturile, acum suturate, pe care și le-a făcut nebuna și ne privesc cu groază. Unul dintre doctori se îndreaptă spre noi, dar înainte să pot scoate ceva pe gură, se aude glasul lui Ash de undeva din spatele meu, preluând frâiele.

— Bună seara!

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întreabă unul dintre medici pe Ash și încerc să-mi dau seama de unde mama naibii a făcut rost de un halat alb și multe alte lucruri de doctor.

— Sunt doctorul personal al domnişoarei Morgan, cea de acolo, îi răspunde, arătând spre Faith şi rămânem ca trăsniţi, de parcă ne-ar fi lovit un fulger, dar niciunul nu îndrăznim să spunem ceva.

— Atunci ne puteţi lămuri de ceea ce s-a întâmplat, domnule..., continuă domnul doctor Max Brown, după cum scrie pe ecusonul acestuia şi aşteaptă ca Ash să răspundă, spunându-şi numele.

— Read. Doctor Issac Read, se prezintă Ash şi îi fac semn Leyei să stea acolo unde e, înainte ca totul să se complice.

Îmi vine să zâmbesc ca un idiot, mai ales că Ash folosea faza aceasta cu doctorul cât timp era în facultate pentru a atrage cât mai multe domnişoare, povestindu-le tot felul de întâmplări ciudate, rezultând..., ei bine, să spunem că îşi *„trata"* pacientele la domiciliu, apoi le lăsa cu ochii în soare, promiţându-le că le va suna a doua zi; dar asta nu se mai întâmpla. Ash nu e tipul de băiat cuminte şi mai toţi dintre noi ne-am folosit la un moment dat de unele povestioare inventate, doar ca să putem răvăşi aşternuturile cu tipa pe care pusesem ochii.

— Bun, domnule doctor Read, deci? întreabă din nou doctorul Brown, privindu-l suspect pe Ash.

— Domnişoara Morgan a avut un moment de rătăcire, asta după ce unchiul ei a murit de cancer acum două zile, iar azi a clacat şi şi-a tăiat venele, începe Ash să explice. Am fost de i-am suturat tăieturile, oprind totodată şi sângerarea, dar înainte să pot revenii la reşedinţa dânsei, cei din familia sa m-au anunţat că tocmai a intrat într-un şoc şi dacă nu i se administrează cât mai repede sângele de care are nevoie, poate să moară oricând, continuă Ash ferm pe ceea ce spune; sper să ţină faza. De aceea am fost de acord să o ducă la cel mai apropiat spital.

Doctor Brown ne priveşte când pe noi, când pe Ash, în timp ce ia dosarul din mâna acestuia şi îşi trece vederea peste... habar n-am ce, însă cunoscându-l pe Ash, e în stare de multe. Am copilărit o perioadă împreună, deci cam ştiu

când îi trece ceva prin cap și face, mai ales că are acea privire ciudată pe chip, dar și zâmbetul subtil din colțul gurii.

— Salonul 502 e liber, duceți-o acolo, ordonă doctorul Brown deodată asistentelor ce roiesc în jurul lui Faith, și fetele răsuflă ușurate. Schimbați-i bandajele și asigurați-vă că are tot ce îi trebuie, domnișoară Stout, i se adresează uneia dintre asistente, apoi se întoarce cu privirea spre noi. Cât sânge a pierdut? îl întreabă în continuare pe Ash.

— Când am ajuns eu la reședința familiei Morgan, domnișoara Jade era inconștientă și nu prezenta semne de revenire, deci, destul de mult, îi trântește Ash cuvintele în față, continuând cu povestea inventată în mare și să spună mersi că nu-l și ia la bătaie la cât de pornit e.

— Domnișoară Stout, se adresează doctorul Brown din nou aceleași asistente. Aduceți, vă rog, două unități de sânge de tip 0 și le administrați domnișoarei Jade, ordonă și aceasta doar aprobă din cap, ca mai apoi să dispară din peisaj.

Doctorul Brown mai aruncă o privire pe fișa primită, apoi începe și scrie în fișa lui, cine mai știe ce naiba, făcându-mă să-mi dau ochii peste cap și mă trezesc cu un cot în stomac de la micuța mea. Așa îmi trebuie dacă mă apucă. În cele din urmă doctorul Brown apasă pe butonașul de deasupra pixului, închizându-l și se întoarce spre noi.

— O să-i administrăm tot ce are nevoie și o vom ține aici pentru mai multe observații. Nu ne dorim ca starea domnișoarei să se agraveze mai mult decât este, ne pune în temă cu totul și tot ce vreau e să ajung înapoi la fermă, să mă arunc în pat și să-mi strâng îngerul la piept. Cine rămâne cu ea? întreabă deodată și Mario face un pas în față.

— Rămân eu, răspunde.

— Bun! Iar tu ești...? întreabă doctor Brown, așteptând ca Mario să-i răspundă pentru a trece în fișă.

— Nixon Sears, iubitul domnișoarei Jade, se prezintă puștiulică și eram sigur că i s-au aprins călcâiele după domnișoara *„vene tăiate"*

Nici nu-i de mirare, mai ales că, de când Faith e la noi, Mario a sorbit-o din priviri cât a putut de mult. Doctorul trece în fişă numele fals a lui Mario, cât timp acesta ne priveşte şi chiar dacă pe moment e linişte, încă trebuie să fim cu ochii în patru. Kobe îi poate găsi oricând.

— Bun! mă scoate din reverie glasul doctorului. Dacă acestea sunt toate, vă doresc o seară plăcută şi domnule Sears, vă rog să mă urmaţi.

Oftez prelung şi mă întorc spre Christina, şi după felul în care îşi freacă faţa cu palmele, pare epuizată, ca şi mine, de altfel.

— Am nevoie până la baie, revin cât de repede, mă anunţă şi încuviinţez scurt din cap.

— Vin şi eu, glasul Leyei mă face să mă întorc cu totul spre sursă şi o văd mergând în direcţia Christinei.

Inima îmi bubuie cu putere în piept, simţind o adiere stranie, ceea ce e aiurea pentru că suntem încă în interiorul spitalului, nu afară, şi mă uit ca un nebun în toate părţile. Scutur frenetic din cap şi îl urmez pe Ash afară.

— Ce naiba a fost în capul vostru? mă ia tare, dar şi numai de predicile lui de popă nu am chef în acest moment.

— Dacă o aduceam pe Faith mai repede la spital, nu ajungeam în stadiul de acum, aşa că taci dracului din gură şi nu mă lua cu predicile tale, popă. Nu suntem la biserică şi din câte ştiu eu, nu sunt prieten cu slujbele de Duminică, mă răstesc la Ash şi simt că-mi pierd răbdarea cu cât timpul trece şi fetele nu se mai întorc.

Fac câţiva paşi în faţă şi las ca ploaia ce tocmai a început să mă ude din cap până în picioare şi odată ce aud uşa spitalului deschizându-se, mă întorc cu totul în spate şi o văd doar pe Leya. Privesc în urma ei, dar nu mai e nimeni. Unde e Christina? Îmi bag mâna în buzunar şi scot telefonul, deblocându-l şi tastez repede numărul micuţei mele. Acesta sună şi sună, dar nu răspunde nimeni. Ce mama naibii? Încerc din nou şi se întâmplă la fel.

— Unde e Christina? o întreb pe Leya, dar nu ştie.

Îmi pun mâinile în cap și o surprind pe Leya tremurând din toate încheieturile și cred că se gândește la ce e mai rău. Sincer? Și eu. Intru ca un taifun în incinta spitalului și încep să alerg de colo-colo, căutând-o prin tot spitalul acesta nenorocit. *Unde naiba poate fi? mă* întreb în sinea mea și-mi simt telefonul vibrând în buzunarul blugilor.

Îl scot, îl deblochez și ceea ce văd pe ecran mă îngrozește, asta după ce deschid mesajul video pe care l-am primit. Christina este târâtă cu forța din baia fetelor – mă surprinde că Leya nu a auzit nimic – de un idiot care îi ține gura astupată, doar ca să nu urle și o trage după el până spre ieșirea din spital, în timp ce mica mea războinică încearcă să scape. Opresc pentru o secundă video-ul și-l derulez puțin, realizând că ieșirea e una de urgență, pe undeva prin spatele clădirii. Scrâșnesc din dinți și o iau la pas alergător spre aripa de nord, zona fiindu-mi cunoscută – am trecut deja pe acolo. Ajuns în dreptul ușii, o deschid larg și privesc în toate părțile, însă zgomotul provocat de două uși care se trântesc și scârțâitul prelung pe asfalt al unor roți îmi captează atenția, știu sigur că acolo e micuța mea. Încep și alerg ca un dement, doar ca să-i ajung din urmă, însă slabe șanse, am nevoie de o mașină. Mă opresc, gâfâind și sar cu un pas mai în spate, odată ce mașina ce tocmai mi-a tăiat calea se oprește în dreptul meu și mă încrunt, observându-l pe Ash cu un zâmbet idiot pe față.

— Ți-aș șterge eu zâmbetul acela idiot de pe față cu un pumn, dar acum nu am vreme de așa ceva. Christina e ținută în dubița aceea cu forța, îl pun în temă cu ceea ce s-a întâmplat acum trei minute și mă urc în scaunul pasagerului, dând drumul din nou la video.

În cadru apare Katherine, dar și un tip pe care nu-l cunosc și micuța mea în spate, ținută de o matahală ce mai mult ca sigur va îmbrățișa mormântul. Scrâșnesc din dinți, încercând să-mi dau seama cum de acest mic detaliu, mi-a scăpat. Katherine și-o caută grav cu lumânarea. *Ce mama*

dracului mai vrea nebuna asta acum? mă întreb în sinea mea şi las video-ul să meargă în continuare, dorind să ştiu exact ceea ce mai vrea acum.

— *Cred că în acest moment spumegi, dragul meu! Ei bine, dacă aş fi în locul tău, scumpule, mi-aş şterge spumele şi aş asculta atent,* vorbeşte atât de melodramatic, încât îmi vine să-mi înfig mâinile în gâtul ei şi să o las fără suflare, nu că n-ar merita-o. *Ai la dispoziţie trei zile, înainte ca furtuna ce se anunţă ca fiind o catastrofă să ajungă la micuţa ta iubită. Aşa că, să-mi aduci fiica înapoi unde îi este locul,* îmi ordonă ce trebuie să fac ca să o recuperez pe Christina, dar cred că s-a lovit rău la cap dacă cere aşa ceva Katherine.

Nu ştiu să aibă vreo fiică, de fapt, ce fel de dementă are aşa ceva? Clar nu ea, altfel s-ar fi dus pe apa sâmbetei toată viaţa acelui copil, distrugând-o bucată cu bucată, pentru că eu nu o văd pe Katherine în postura de mamă. Inspir adânc, încercând să mă calmez cât de cât şi-l aud pe Ash schimbând viteza şi accelerând şi mai mult. Trebuie să-i ajungem şi s-o scoatem pe Christina din ghearele lui Kath şi acum îmi pică fisa. *Ce voia să spună cu „ai trei zile, înainte ca furtuna..."?* mă întreb în sinea mea şi-mi întorc privirea îngrozită spre Ash.

— Ce este peste trei zile? îl întreb printre dinţi, dar acesta nu scoate niciun sunet, ci doar îşi vede de drum.

După felul în care conduce mai mult ca sigur este ceva, dar ce? Ce poate fi atât de grav, încât refuză tocmai acum să-mi spună?

— La dracu, Ash! Spune, urlu acum la el şi-l observ strângând volanul între degete până când acestea se albesc. Ash! îl atenţionez înainte să-mi ies complet din minţi.

— Peste trei zile uraganul Harvey va lovi întreg statul California. Se anunţă tornade de până la nivelul patru care vor devasta totul în calea lor, mă pune la curent Ash cu ceea ce se va întâmpla şi-mi proptesc capul de speteaza scaunului, privind pierdut tavanul.

Cum mama mă-sii să o găsesc pe fiica lui Katherine în trei zile și să o și scot pe Christina din locul în care e ținută? Fir-ar! Deschid portiera, forțându-l pe Ash să oprească brusc în mijlocul străzii și ies cu totul din mașină, urlând din toți plămânii.

— Mi-o vei plăti Katherine! Îți jur că mi-o vei plăti. scorpie ordinară, urlu cât mă țin plămânii, lovind tot ce-mi iese în cale.

Încerc încă să mă calmez, dar un scârțâit prelung îmi captează atenția și observ mașina ce se îndreaptă în direcția mea în mare viteză dar nu mă clintesc din loc. Dacă tot sunt un demon, să fiu până la capăt zic. Aceasta se oprește brusc chiar în fața mea și-mi atinge subtil blugii cu botul mașinii, ca mai apoi să-și oprească farurile. Din mașină ies două matahale cât un munte de înalte. Cel din dreapta mă privește cu un aer superior, fiind șoferul și încep să-l analizez atent. Poartă o pereche de pantaloni negri, un tricou în aceeași culoare și din câte observ toată pielea ciocolatie îi este acoperită de numeroase tatuaje. Nu știu cine e și ce caută aici, dar sunt pe cale să aflu. Îmi încrucișez brațele la piept și-mi iau postura de dement, privindu-l cu o sprânceană ridicată.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întreb, mârâind printre dinți.

Acesta zâmbește subtil și se apropie și mai mult de mine.

— De fapt, întrebarea e: cu ce te pot ajuta eu pe tine? îmi răspunde cu o întrebare și-mi mijesc ochii, încercând să-mi dau seama după limbajul corpului ceea ce pune la cale idiotul din fața mea, dar înainte să pot spune ceva, glasul lui Ash mi-o ia înainte și vorbește:

— Kobe! rostește numele idiotului și acum îmi dau seama cine este.

— Ashton!

— Ce mama dracului mai vrei acum? Nu a fost de-ajuns că l-ai făcut pe Danzell să înghită câteva gloanțe, iar Faith e în spital din cauza ta. Cum...

— Sunt nevinovat, îl întrerupe Kobe pe Ash, fiind foarte serios în afirmaţia sa. Am venit să lămurim lucrul acesta, mai ales că FBI-ul mă anchetează pentru ceva ce nu am înfăptuit.

— Dar te-am văzut în noaptea aceea, continuă Ash, apropiindu-se cât mai mult de noi. Leya, rămâi în maşină, se adresează surorii sale şi trânteşte portiera în urma ei.

— Cineva mi-a furat maşina şi s-a dat drept eu, începe Kobe să ne lămurească. S-a folosit de ea şi la cursele din acea seară şi pe oricine am întrebat, au spus cu toţii că nimeni nu a ieşit din maşină, ci doar a împărţit ordine pentru a-mi păta numele, vorbeşte printre dinţi acesta.

Se pare că cineva se joacă cu focul mai mult decât ar trebui şi cred că doar o singură persoană poate fi: Eva! Nemernica nu se dă bătută până nu-mi omoară de tot îngerul, dar n-am de gând să stau cu mâinile în sân şi să nu fac nimic. Te voi vâna Eva Brooks şi-ţi voi scoate inima din piept, ca mai apoi să ţi-o pot călca în picioare. Îmi frec faţa cu palmele şi inspir adânc.

— Ce vrei mai exact, Kobe? mă bag în discuţia lui cu Ash şi acesta îşi întoarce privirea către mine.

— Să-mi reabilitez numele, îmi răspunde scurt şi cred că o alianţă între noi ne poate aduce ceea ce ne dorim.

— Uite cum facem, spun deodată. Tu ne ajuţi să-mi recuperez logodnica, iar noi te vom ajuta să-ţi reabilitezi numele. De acord? îl întreb, privindu-l cu ochii mijiţi.

Mă priveşte când pe mine, când pe Ash şi inspiră adânc, apoi îşi duce o mână spre spate, făcându-ne să intrăm în defensivă, dar respirăm uşuraţi, realizând că tot ce a scos a fost doar telefonul lui. Îl deblochează şi-l priveşte scurt, tastând ceva în cele din urmă şi spune serios.

— De acord! Acum, cu ce vă pot ajuta? ne întreabă după un minut de tăcere.

— Cu tot, pentru că am de gând să vânez o scorpie.

„Tăcerea şi sufletul spun mult mai multe decât câteva cuvinte rostite sau scrise. Dacă ştii să vezi dincolo de măştile şterse, vei cunoaşte omul aşa cum este."

– Emma Ozera

– Capitolul 14 –

Christina Evans
„Adevărul de dincolo de măşti"

Inspir adânc, îmi masez puternic tâmplele şi-mi strâng ochii –simt cum mă doare tot corpul –apoi îi deschid larg şi privesc în jur. Nu ştiu unde sunt, dar ştiu sigur cine m-a adus aici: Katherine şi un idiot, a cărui faţă nu i-am putut-o vedea. Nemernica aceea nu încetează să ne facă zile fripte, iar din cauza ei familia mea are numai de suferit, în special Augustin, care duce şi acum în spinare povara răzbunării sale, ţinând cont că tot el a încasat-o mai mult. Trag tare aer în piept şi reuşesc să mă ridic în capul oaselor, analizând şi mai bine încăperea în care sunt.

Pereţii sunt de un alb spre gri cu tencuiala cojită pe alocuri, un pat din care sigur va ieşi praful dacă îl bat cu mâna, câteva corpuri de mobilier peste care se vede că a trecut timpul, iar ferestrele sunt prevăzute cu gratii şi singura ieşire e uşa maronie din capătul camerei. Fir-ar să fie! Încep şi mă buzunăresc după orice şi odată ce îmi găsesc telefonul, aproape că sar în sus de fericire, dar zâmbetul meu dispare brusc, de îndată ce constat că nu mai am decât vreo douăzeci la sută din baterie, iar semnalul e al naibii de prost.

— Oh, nu, nu, nu! spun cu groază şi-mi pun mâinile în cap, încercând să caut o soluţie să ies dracului din acest loc. Ce naiba mă fac? Drace! înjur pentru a nu ştiu câta oară şi mă îndrept spre fereastră.

Îmi bag telefonul înapoi în buzunar şi încep să trag de aceasta ca să o deschid, însă în zadar, zici că e lipită cu adeziv de nu se clinteşte din loc. Încerc la următoarea fereastră, mai ales că nu are toate gratiile, din câte observ, şi încerc să o deschid, dar în zadar, nici aceasta nu se clinteşte nici măcar un milimetru.

Zgomotul ce se aude în următoarele secunde mă îndeamnă să mă ascund după uşa care acum se deschide şi fac întocmai, inspirând puternic aerul în plămâni pentru a doua oară. În cameră intră o fetiţă îmbrăcată într-o pereche de pantaloni jerpeliţi şi o bluză în acelaşi stadiu, cu părul prins aiurea, cu tenul palid şi poţi să zici că nu mai are mult până i se frâng toate oasele la felul în care păşeşte. Nu cred că are mai mult de opt, nouă ani.

Doamne, cine ar ţine în halul acesta un copil? mă întreb în sinea mea şi-mi simt ochii umezi şi inima plângând cu lacrimi de sânge, îndată ce amintirile mă invadează treptat. Starea ei îmi aduce aminte de perioada în care am fost exact ca ea, un copil care se întreba constant ce a făcut de şi-a supărat părinţii? Oare mă iubesc sau sunt doar o povară pentru ei? De ce nu e bine orice fac sau orice spun? Atâtea întrebări la care mulţi aleg să le lase fără un răspuns şi cad în agonia propriului abis, devenind astfel propriul lor confort, iar ca să scape de toate astea ajung să se drogheze sau mai ştiu eu ce, crezând că doar aşa pot scăpa de durere. Chiar dacă sunt alţii care luptă pentru ei înşişi, acea durere va persista până în momentul în care vei spune: *„te iert"!* Dar oare putem ierta de fiecare dată când vedem atâţia părinţi care se comportă cu copiii lor de parcă ar fi gunoaie, de parcă ar fi paraziţi trimişi să le facă viaţa un iad? Nu, nu cred, de aceea mulţi ajung să devină psihopaţi şi prea puţini sunt cei care ajung cineva. Dau să mă îndrept spre micuţa ce păşeşte nesigură în încăpere, dar nici nu apuc bine să fac doi paşi că simt o mână înfigându-se dureros în părul meu care mă trânteşte cu brutalitate la pământ.

Scrâşnesc din dinţi, ducându-mi o mână spre cap şi frec locul care îmi pulsează de durere, cât timp privirea mea caută persoana care tocmai mi-a smuls un smoc de păr şi pufăi exasperată.

— Tu? şocul ce mă loveşte în moalele capului mă face să realizez că tipul din faţa mea e nimeni altul, decât tipul

pe care l-am cunoscut în avion, atunci când eram în drum spre Los Angeles.

Încă de pe atunci mi s-a părut destul de ciudat comportamentul său, mai ales că îmi punea prea multe întrebări, dar şi atingerea sa drept susţinere la decolare mi-a oferit un sentiment straniu, pentru că nu mi-a oferit deloc siguranţă aşa cum l-am minţit atunci, ci mai mult un feeling de *„cară-te de acolo"* Suflu puternic pe nări şi încerc să-mi dau seama de ce e aici şi ce doreşte de la mine, iar asta mă face să cred că el e tipul cu care Katherine m-a răpit de la spital.

— Aş fi vrut ca a doua noastră întâlnire să se întâmple altfel, dar se pare că nu a fost să fie, rosteşte tipul din faţa mea pe un ton jos şi încă încerc să-mi aduc aminte cum zicea că îl cheamă. Şi eu care voiam să te scot la cină, să-ţi aduc flori...

— Nici moartă n-aş fi ieşit cu tine, îl întrerup. Am simţit eu că era ceva în neregulă când te-am cunoscut, continui scrâşnind din dinţi şi dau să mă ridic de jos, dar mă trânteşte la loc. Să te ia naiba! urlu la el, făcând-o pe fetiţa de lângă noi să tresară.

— Meyleen, ieşi! se adresează acum fetiţei, pe un ton nu tocmai plăcut, aceasta privindu-l cu groază.

Mă priveşte scurt pe mine, de parcă mi-ar spune *„scoate-mă de aici"*, ca în cele din urmă să iasă val-vârtej din cameră, lăsându-mă singură cu boul din faţa mea.

În momentul acesta îl disprețuiesc. Nu aşa se vorbeşte cu un copil, ci blând, oferindu-i căldura de care are atâta nevoie. Dar după cum îl văd eu pe el, mai mult ca sigur urăşte copiii. Am de gând să o iau pe Meyleen cu mine, chiar dacă nu o cunosc, pentru că acesta nu e un loc bun unde să crească un copil. Îndată ce găsesc o portiţă de scăpare, am s-o duc acasă.

— Nu aşa se vorbeşte cu un copil, ce naiba e cu tine? Eşti picat în cap? mă răstesc la el, dar tot ce face e să-mi râdă în nas.

Mă privește încă râzând, în timp ce pașii lui se îndreaptă spre locul în care sunt, apoi își freacă ușor barba ce pare destul de proaspăt rasă și-mi vorbește în cele din urmă.

— Bucură-te de mâncarea pe care ți-a adus-o Meyleen, s-ar putea să fie ultima, îmi urează, și-l privesc urât.

— Mersi, dar prefer să fac greva foamei, decât să înghit otrava aia, i-o întorc, respirând puternic pe nări și mă trag puțin mai în spate.

— Uite, am să iau chiar eu prima bucată, vorbește, păsind destul de relaxat spre platoul cu mâncare, care e așezat pe marginea patului.

Ajuns în dreptul acesteia, ia o înghițitură zdravănă din omletă, ca mai apoi să înceapă să se înece, ținându-se de piept și asta mă îngrozește cumplit.

Știam eu că mâncarea e otrăvită, dar se pare că prostul a picat singur în plasa lui. Dau să mă ridic de jos cu gândul să o șterpelesc de aici, dar ajung înapoi unde am fost, acum că boul îmi râde ca un nemernic în față, aruncându-mă din nou la podea și realizez că ceea ce a făcut el a fost doar teatru ca să mă ducă de nas. *Să te ia naiba!* mârâi în sinea mea, privindu-l de parcă mi-aș dori să-i explodeze capul, dar cum asta se întâmplă doar în desenele animate, pot să mă tot concentrez că nu va ieși cum îmi doresc.

— Ți-am făcut-o! mi-o aruncă. Vezi tu, drăguță... îmi prinde chipul între degetele sale și mă îndeamnă să-l privesc. Moartea ta va fi una destul de dureroasă și lentă, dar poți sta liniștită, nu va fi din cauza mâncării, te asigur de asta, continuă să-mi vorbească amuzat, și-mi dă drumul.

Scrâșnesc din dinți, chiar în momentul în care se întoarce cu spatele la mine și dacă el crede că pleacă fără să-mi ofere o confruntare, ei bine, se înșală. Îmi bag piciorul printre ale lui, fac astfel să îmbrățișeze podeaua murdară din încăpere, și-l aud înjurând în barbă.

— Oh, nu-mi spune că tocmai ți-am murdărit costumul scump, pentru că, *„drăguțule"*...–încep să-l maimuțăresc –

nu mă doare nici în dos de el, continui, şi reuşesc să-l fac din nou să îmbrăţişeze podeaua, punându-i din nou piedică.

Îl aud cu uşurinţă cum mârâie nervos, bătând cu palmele în podea, dar nu-mi pasă, trebuie să ies de aici. Reuşesc să mă ridic de jos şi pornesc spre ieşire cu paşi repezi, dar mă simt oprită din drum, Idiotul îmi prinde piciorul cu mâna şi mă face să cad la podea, lovindu-mă. La naiba! Mă întorc pe spate şi încep să-l lovesc cu piciorul liber până în momentul în care îmi dă drumul, urlând de durere; mă ridic în capul oaselor şi ies în grabă din camera în care am fost.

Fir-ar! înjur în sinea mea când ies dintr-un hol şi dau în altul, neştiind în ce parte să o iau. Mă simt ca într-un labirint sau poate e doar imaginaţia mea ce-mi cam joacă feste.

Nici nu-i de mirare, stomacul meu protestează deja de câteva minute, iar asta îmi slăbeşte puterile pe care ar fi trebuit să mi le alimentez încă de acasă. Dar cum să fi reuşit când s-au întâmplat atât de multe într-un timp atât de scurt? Înghit cu greu nodul ce mi s-a instalat în gât şi o iau spre dreapta, rugându-mă în sinea mea să reuşesc să ies de aici şi să găsesc un loc bun de semnal cât să-i trimit lui Augustin un mesaj, apoi să mă rog din nou ca bateria telefonului să mai ţină cât să-mi localizeze locaţia în care sunt. Uşor de zis, greu de făcut, aşa că mă opresc din drum, îmi scot telefonul din buzunar şi-l opresc de tot doar ca să mai salvez din baterie.

— Aici erai, mă face să tresar mârâitul sadic ce vine din spatele meu.

O iau din nou la fugă şi ţip cât mă ţin plămânii, dau peste Meyleen, iar în acest moment mă simt ca într-un film de groază. Îmi trag suflul preţ de câteva secunde şi mă apropii de fetiţa ce mă priveşte speriată.

— Îmi pare rău că te-am speriat, dar ştii cumva pe unde se iese? o întreb cu speranţă şi ca răspuns doar încuviinţează scurt din cap. Îmi poţi arăta? pun altă întrebare, dar felul în care mă priveşte îmi dau seama că ceva nu e ok.

Își întinde mâna, arătând în spatele meu cu groază și după ce mă întorc cu totul, scrâșnesc puternic din dinți, acum că idiotul ce l-am trântit la podea își înfige brutal degetele în părul meu și începe să mă tragă după el, înapoi spre camera în care am fost.

— Dă-mi drumul, nemernicul naibii! urlu către el, în timp ce încerc să-i scot degetele din păr, dar eșuez lamentabil și acesta mă trage și mai puternic, de parcă ar vrea să-mi tragă tot părul de pe scalp.

Mai mult ca sigur voi rămâne din nou fără un smoc sănătos de păr, dar jur că-l omor cu mâna mea de mă mai trage ca un catâr. Ajungem înapoi de unde am pornit și mă simt trântită de primul perete care îi iese în cale și acum își înfige degetele în gâtul meu, ridicându-mă în aer și mă ține așa, suspendată.

— Mi-ai murdărit cel mai bun costum, nemernico! mârâie printre dinți.

Puțin îmi pasă de costumul lui tâmpit, nu cât îmi pasă acum să reușesc să mă eliberez din strânsoarea sa, înainte ca aerul să dispară de tot din plămânii mei. Îmi înfig unghiile cât pot de mult în carnea de pe mâna sa, sperând că îl voi face să mai cedeze din strânsoare, însă mă ia prin surprindere și strânge și mai tare.

— Acum nu mai ești vitează, nu? mă întreabă, râzându-mi ca un maniac în față. Cum ar fi dacă te-aș lăsa chiar acum fără suflare și așa scap și eu de o durere în fund, continuă să-mi vorbească.

Boul își strânge și mai rău degetele în jurul gâtului meu, făcându-mă să mă înec și din câte văd în ochii lui, nu are de gând să-mi dea drumul. Deodată ușa se trântește brusc de perete, captându-i atenția idiotului ce încă nu are de gând să-mi dea drumul și se încruntă.

— Stephen, dă-i drumul, îi ordonă o voce de femeie. O vrea cât se poate de vie, nu moartă, continuă să-i vorbească și acesta îmi dă drumul, făcându-mă să îmbrățișez podeaua.

Fir-ar să fie!

Tuşesc, acum că aerul îşi croieşte drum spre plămânii mei şi suflu puternic printre buzele întredeschise, doar ca să devin mai lucidă decât acum câteva secunde. Îmi ridic privirea din podea şi dau peste cea a nemernicei de Katherine, care mă priveşte cu o sprânceană ridicată şi cu mâinile în sân şi îi face semn lui Stephen să iasă afară. Acesta face întocmai, de parcă ar fi căţeluşul ei, nu înainte de a mă privi pentru ultima dată încruntat; apoi se face nevăzut.

— Ai noroc că Eva te vrea vie, nu prea ştiu pentru ce anume, dar nici nu-mi pasă, spune Katherine, iar acum înţeleg de ce sunt aici.

Nemernica aceea nu are de gând să se calmeze şi să ne lase în pace din câte observ, vrea cu tot dinadinsul să ne distrugă de tot.

— Bucură-te de ultima ta noapte în care mai respiri, continuă să-mi vorbească cu venin, de parcă aş fi vinovată de ceva, şi asta mă îngrozeşte. S-ar putea ca mâine să nici nu-ţi mai deschizi ochii, îmi râde şi ea în nas.

În cele din urmă iese din cameră şi închide uşa cu cheia, lăsându-mă de una singură într-un semiîntuneric, mai ales că soarele de afară s-a cam dus de mult, iar noaptea îşi face simţită prezenţa. Mă aşez şi-mi proptesc capul de perete, strângându-mi genunchii la piept şi oftez profund. *Cum naiba ies eu de aici?* Îmi închid ochii şi tot la ce mă pot gândi e la cât de mult va suferi tata dacă eu dispar, chiar şi Mario, nu a trecut foarte mult timp de când familia mea e din nou în viaţa mea, dar nu în ultimul rând, Augustin. Nemernicul acela mi-a colorat viaţa în mii de culori şi mi-a oferit din nebunia sa, făcându-mă să mă simt mai vie ca niciodată, făcându-mă să mă simt femeie, întreagă, şi să simt că aparţin cuiva. Cred că lui îi duc dorul cel mai tare, chiar dacă îmi este dor şi de familia mea, de prietenii noştri, de lumea zbuciumată în care trăim.

Nu am nevoie de liniște și normalitate, toate astea mi le oferă Augustin prin sufletul său. Îmi deschid ochii brusc – nici nu știu când i-am închis – și încerc să-mi dau seama de unde se aude zgomotul.

Ce naiba?! Privesc cu atenție spre colțul din dreapta, cel aproape de ușa maronie, cum o siluetă de dimensiuni mici își croiește drum spre locul în care sunt. Mă simt de parcă aș fi în filmul acela *„Insidious"*, parcă așa se chema, în care o creatură vine fără pic de teamă pentru a-ți devora sufletul și a te trimite în cele mai mari frici ale tale. Noroc că am văzut doar trailerul, dar tot m-a speriat ca naiba, ca și acum, însă de îndată ce se apropie și mai mult de mine, ne speriem amândouă una de alta. E doar Meyleen, acum că o văd mai bine în lumina difuză de la becul de pe noptiera de lângă pat. Cum a intrat aici? Mai ales că ușa camerei e închisă cu cheia pe dinafară. Cred că îi este foame după felul în care înghite în sec și privește tava cu mâncare de pe pat. Mă îngrozește să știu că e ținută în modul acesta. Izbucnesc în plâns fără să realizez, văzând-o în halul în care este, pentru că mă regăsesc în ea și mă doare. Inspir adânc doar ca să mă calmez și să nu o sperii mai tare decât e deja și îi fac semn că se poate apropia de tavă. Aceasta o înhață fără să stea pe gânduri și începe să înfulece de zici că n-a mâncat de câteva zile bune. Mă apropii de pat încercând să caut o pătură, cât de cât curată, cu care să-i acopăr trupul tremurând, așa că dau tot ce este pe pat la o parte și după ce găsesc o pătură cât de cât accesibilă, mă apropii cu pași mărunți de locul în care Meyleen savurează mâncarea. Îi acopăr umerii micuți și firavi, făcând-o să tresară și mă privește cu groază, de parcă zici că aș vrea să o omor, iar ea mă imploră să-i cruț viața. Doare! Doare al naibii de tare să vezi un copil în halul acesta. Înghite cu greu ceea ce are în gură și aproape că o rupe la fugă de lângă mine, dar o trag mai aproape și o iau în brațe.

— E în ordine, nu am să-ţi fac rău, îi şoptesc uşor în ureche şi o simt relaxându-se treptat, cât îi mângâi spatele cu palma. Mănâncă să-ţi recapeţi forţele, o îndemn şi încuviinţează scurt din cap, apoi continuă să înfulece ce a mai rămas.

Ţi se rupe sufletul să vezi un copil ţinut în asemenea hal, dar oricine a lăsat-o aici, nu i-a păsat deloc dacă acest înger moare sau trăieşte.

— De cât timp eşti aici? o întreb într-un târziu.

Meyleen inspiră adânc, cu dificultate şi modul în care respiră mă îndeamnă să-mi aşez mâna pe pieptul ei. Fac întocmai, asigurând-o din priviri că totul e în ordine şi după felul în care horcăie înăuntru, mai mult ca sigur o răceală netratată îi cam pune în pericol viaţa.

— Cred că aveam aproape cinci ani când m-a adus o doamnă în locul acesta, din câte îmi aduc aminte, se aude pentru prima dată glasul ei frânt de parcă acum îşi dă ultima suflare şi mă abţin cu greu să nu plâng. De atunci sunt aici.

— Şi... părinţii tăi? întreb nesigură, dar am o bănuială de ceea ce îmi va răspunde.

— Nu am părinţi, sau... nu ştiu, cred că am. Nu i-am cunoscut niciodată. Nu cred că mă doresc dacă m-au lăsat aici, continuă să-mi vorbească cu acelaşi glas frânt pe care îl are şi oricât aş încerca să nu plâng, nu pot.

Doare! Clipesc des, încercând să-mi ţin lacrimile în frâu, ca în cele din urmă să spun hotărâtă.

— Am să găsesc o portiţă de scăpare şi am să te scot de aici, îi promit şi-i iau chipul micuţ între palmele mele făcute căuş.

— P-promiţi? se bâlbâie.

Ochii ei mari şi negri – aşa par în bătaia luminii slabe din încăpere – sunt plini de lacrimi şi speranţă. Îi şterg obrajii palizi şi îi sărut scurt creştetul.

— Promit!

Brațele sale slabe îmi cuprind trupul și își dă frâu liber lacrimilor, plângând în hohote. Cred că a ținut cam mult în ea tot ceea ce simte acum, de aceea o trag și mai mult în brațele mele și încep să fredonez un cântec pe care nici nu știu de unde mi-l aduc aminte.

Oare mi-l cânta mama când am fost mică?

Indiferent de unde îl știu, nu mai contează, atâta timp cât Meyleen ajunge să adoarmă în brațele mele și îmi proptesc capul de pat, privind tavanul.

***

Îmi deschid ochii și clipesc des, doar ca să-mi revin, simțindu-mă mai amorțită ca niciodată și mă uit după Meyleen, dar nu mai e aici. Sigur a plecat pe unde a venit înainte să mă trezesc, dar și din cauza că nu ar fi vrut ca idioții să o găsească aici. Mă ridic de jos și privesc pe geam, realizând că vremea s-a schimbat brusc de pe-o zi pe alta, mai ales că ieri era încă soare, iar acum bate tare vântul, făcând copacii să se îndoaie. Am un sentiment straniu. Scot telefonul din buzunar și-l pornesc, rugându-mă în sinea mea să meargă... încă. Odată pornit răsuflu ușurată și încep să mă plimb prin toată camera după un semnal mai bun, dar zici că azi nimic nu ține cu mine; spun asta fiindcă ușa camerei se deschide larg și se izbește de perete, captându-mi total atenția.

— Degeaba te chinui, până te va găsi, tu vei fi la doi metri sub ruine; vocea feminină ce-mi zgârie creierii mă face să mă întorc cu totul spre sursă și odată ce dau de chipul Evei, scrâșnesc puternic din dinți.

O privesc fără să spun niciun cuvânt și aștept să văd ce anume vrea, pentru că sigur de asta e aici. Mă analizează din cap până în picioare, în timp ce se apropie de locul în care sunt și fac și eu la fel, o analizez pe ea. E îmbrăcată într-un costum negru mai mult spre office, cu pantofi cu un toc de zici că mai are puțin și își va frânge gâtul la felul în care pășește și o cămașă crem pe dedesubt.

— Ţi-a păpat pisica limba de nu spui nimic? mă întreabă râzând şi se plimbă de jur împrejurul meu.

— N-am ce să vorbesc cu tine, îi răspund într-un final. Ce-aş putea vorbi cu o persoană de speţă joasă, exact cum eşti tu? acum eu pun întrebările, dar în loc de răspuns mă trezesc cu un dos de palmă peste faţă, mutându-mi capul într-o parte.

Se pare că şi-o caută cu lumânarea şi poate oi fi eu genul acela paşnic, dar când o mâţă mă scoate din minţi ştiu şi eu să-mi scot ghearele la înaintare. Ştii cum se spune: pisica blândă zgârie rău, iar eu aşa sunt acum, deşi nu ştiu cât timp mai pot fi atât de calmă, însă cred că răbdarea mea se va termina mai repede decât anticipasem, acum că se pregăteşte să-mi arate cine are puterea, din nou. Suflu ca o nebună pe nări, de parcă eu aş fi un taur care vede doar roşu în faţa ochilor şi înainte să-mi mai trăsnească încă un dos de palmă, o prind de încheietura mâinii şi o opresc.

— Mai loveşte-mă o dată şi am să ţi-o rup, mârâi printre dinţii încleştaţi, cât timp îmi înfig unghiile în carnea ei şi o fac să mă privească ca o nebună de la balamuc.

— Ohhh, pisicuţa şi-a scos ghearele? vocea ei piţigăiată mă face să i-o închid de tot, dar încă mă abţin. Ştii, te-am urât încă de când erai în scutece. Erai atât de drăgălaşă, de iubită de toată lumea, ce scârbos! Iar când Melanie i-a propus mamei tale ca tu şi Augustin să fiţi promişi unul altuia, mama a făcut orice i-a stat în putere ca tu să dispari, vorbele sale se aud direct în urechea mea, acum că e atât de aproape de mine şi spumeg pe dinăuntru, aflând toate astea.

Se pare că mama ei a avut şi ea o parte din vină, susţinându-şi fiica în planul ei diabolic. Îmi plimb ochii şi încerc să-mi dau seama câţi ani are de fapt Eva. Din câte ştiu de la Augustin ar avea cam douăzeci şi doi, douăzeci şi trei acum, însă presupun că are cu mult mai mulţi, decât susţinea ea cândva.

— Dar se pare că cineva chiar te iubeşte, dacă te-a scăpat atunci din ghearele morţii. Ei bine..., nu şi acum. Moartea ta o să-mi dea o satisfacţie enormă, ceva în genul excitării totale, a extazului ce-mi va face sângele să danseze, bucurându-mă de agonia în care vei fi, continuă să-mi vorbească şi mă trezesc ca din transă, îndată ce limba sa îmi atinge obrazul de jos în sus.

Scrâşnesc din dinţi şi-mi şterg faţa scârbită de gestul ei. Femeia asta e bolnavă... cu capul.

— Augustin era al meu. Al meu, mă auzi? urlă acum şi tresar, simţind cum îşi înfige ghearele în braţul meu. Şi aşa va trebui să rămână.

— Cum? Cobaiul tău? vorbesc într-un final. Te-a iubit foarte mult şi a suferit din cauza trădării tale, dar şi din cauza morţii tale, însă din câte observ eşti mai vie decât inima care-ţi bate în piept. Ţi-ai bătut joc de el, de sentimentele lui, transformându-l într-o fiinţă rece, fără suflet, iar acum dacă tu ai impresia că îl vei recuceri, te înşeli amarnic. Nu mai este căţeluşul tău pe care să-l ţii în lesă şi să faci ce vrei cu el, o privesc direct în ochi, dându-i de înţeles că joaca s-a terminat, dar mă încrunt brusc şi clipesc des, de îndată ce începe să îmi râdă în nas.

— Tu crezi că te iubeşte? mă întreabă încă râzând. Te rog, nu mă face să vărs! De unde ştii că tot ce ţi-a spus, tot ce-a făcut nu a fost doar din plictiseală, doar din dorinţa de a se juca? Eşti o prostuţă oarbă, micuţă Christina! Tot la mine se va întoarce, întotdeauna o face, îmi vorbeşte atât de sigură pe cuvintele ei.

Nu vreau să cred nimic din ceea ce îmi spune, pentru că minte, cu siguranţă. Augustin nu mi-ar face asta, nu după jurământul pe care noi l-am înfăptuit.

Respiraţia mea e cam accelerată din cauza nervozităţii acumulate şi-mi îmbrăţişez trupul doar ca să mă calmez. Trebuie să ies de aici. Încep să-mi calculez şansele de

evadare, însă până acum cam toate îmi dau cu virgulă şi nimic precis. Deodată îmi simt mâna stângă prinsă între gheara nemernicei şi nu înţeleg ce dracu a mai apucat-o acum.

— Ce-i asta? întrebarea ei mă face să-mi mut privirea spre mâna mea şi îmi dau seama la ce s-a referit.

La inelul pe care Augustin mi l-a dăruit în noaptea în care am înfăptuit jurământul, întărind legătura dintre noi. Încearcă să mi-l tragă de pe deget, dar nu o las şi mă dau cu un pas mai în spate.

— Acela e al meu, mârâie.

Femeia asta e dusă rău cu capul, constat în sinea mea şi mă poziţionez în defensivă.

— Dă-mi-l, urlă şi se repede spre mine.

Îmi strâng pumnii şi odată ce o văd aproape îi servesc un pumn direct în nas, oprind-o din ceea ce vrea să facă. Nu sunt prostuţă cum crede ea, am învăţat destule de la viaţă. Se prinde de nas, clipind des şi suflă puternic pe gură, apoi începe să râdă şi asta mă bulversează.

— Se pare că te-a învăţat câte ceva, constată, ştergându-şi nasul de sânge.

Am lovit-o mai tare decât credeam că pot. Îmi strâng pumnii şi mai tare.

— M-a învăţat mult mai multe decât crezi, îi răspund, poziţionându-mă încă în defensivă.

— Cum? Cu limba? râde din nou ca o maniacă. Scumpo, poate că Augustin e bun în dormitor, dar am cunoscut alţii cu mult mai buni decât el, mi-o trânteşte în faţă.

— Atunci ce mai doreşti de la el? L-ai iubit măcar vreodată?

— Să-l fi iubit? începe din nou să râdă ca o dementă, îndemnându-mă să-mi dau ochii peste cap. Mama m-a învăţat că iubirea nu-ţi aduce nimic bun, doar dezamăgire, suferinţă. La ce sunt bune toate astea? vorbele ei mă şochează. La nimic, de aceea, odată ce obţin ceea ce îmi doresc am

să-l strivesc ca pe un gândac, la fel cum am făcut cu fiecare persoană care mi-a stat în cale, la fel cum voi face și cu tine, îmi spune planul ei; trebuie cumva să-l avertizez pe Augustin, dar și pe familia mea de ceea ce vrea să facă nebuna. Acum dă-mi inelul acela, e al meu! mârâie și se repede din nou spre mine, dar n-am de gând s-o las să mi-l ia, e un lucru de preț pentru mine.

Încerc să o lovesc din nou ca să o opresc, dar mă ia prin surprindere, iar pumnul ei se oprește în stomacul meu. Cad în genunchi și încep să tușesc, ținându-mă de stomac. Afurisita asta mă scoate din minți deja. Înainte să apuc să-mi revin cât de cât, mă trezesc cu un genunchi în față, trântindu-mă cu totul la podea. La naiba! Eva se poziționează deasupra mea cu picioarele de o parte și de alta a corpului meu și încearcă din nou să-mi ia inelul de pe deget. *Nu atât de repede,* gândesc și o trântesc și pe ea la podea, așezându-mă acum eu deasupra ei. E prima dată când răspund unei bătăi și o prind pe afurisită de păr, trântind-o cu capul de podea.

Mă opresc, acum că Eva nu mai reacționează și chiar dacă îmi doresc ca ea să moară, sper ca totuși să mai respire. Mă las într-o parte, respirând sacadat și mă așez doar ca să-mi trag suflul pentru câteva secunde. Înghit în sec și dau să mă ridic de jos, dar ajung înapoi și cu Eva deasupra mea. Îmi prinde capul între palmele sale și începe să dea cu el de podea, până în momentul în care abia dacă mai pot reacționa, și privirea mi se încețoșează. Clipesc, mișcându-mă când într-o parte, când în alta și simt cum toată durerea îmi traversează corpul. Eva îmi prinde mâna stângă și-mi scoate inelul de pe deget. Nu știu ce naiba vrea să facă cu el, dar nu o pot lăsa să mi-l ia. Încerc să mă ridic de jos, dorindu-mi să mă duc după nemernica de Eva, dar ajung înapoi, în timp ce capul meu stă să explodeze. Privesc pierdută tavanul minute în șir și încerc să-mi dau seama cât timp a trecut de când Eva a plecat, nu de alta, dar vremea a început să se

strice tot mai mult, iar după felul în care bate vântul, cred că se apropie ceva. Ceva nu tocmai plăcut. Scutur uşor din cap şi încerc să mă ridic de jos. Dau peste privirea pierdută a lui Meyleen, ca mai apoi să mă trezesc cu o îmbrăţişare de la ea. Sigur a intrat în cameră pe unde a intrat şi aseară.

— Am crezut că ai murit, îmi spune printre hohotele de plâns.

— De cât timp eşti aici? o întreb.

— De când a plecat tanti aceea rea. O urăsc atât de mult, pentru că întotdeauna se comporta cu mine de parcă aş fi un gunoi; glasul de copil al lui Meyleen, dar şi plânsul ei sughiţat îmi confirmă cât de mult a suferit şi de aceea dorinţa mea de a o scoate de aici e tot mai mare.

Trebuie să ieşim cumva de aici, înainte ca vremea să se strice şi mai mult. Mă ridic de jos cu Meyleen cu tot şi încep să caut prin toată camera ceva haine sau vreo pătură, nu de alta, dar hainele pe care le poartă nu sunt tocmai potrivite să-i ţină de cald. Deschid fiecare dulap în parte, însă nu găsesc nimic. Fir-ar să fie! Trebuie să fie ceva, orice. Trag tot ce e pe pat, ca într-un final să găsesc o pătură nu foarte groasă, dar cred că e bună cât de cât. Mă apropii de Meyleen şi îi aşez pătura pe umeri, chiar în momentul în care uşa se deschide larg şi se trânteşte de perete.

Îmi îndrept privirea spre aceasta şi dau de Katherine, care ţine în braţele ei câteva haine, iar după felul în care arată, mai ales că are ochii roşii, deduc că a plâns. N-am văzut-o niciodată vărsând lacrimi, căci a pozat întotdeauna în femeia puternică, lipsită de suflet. O trag pe Meyleen în spatele meu. N-am de gând să o las să-i facă rău, doar pentru că e aici. Privirea lui Katherine e ciudată, iar asta mă sperie, aşa că fac un pas înapoi cu cât ea se apropie de noi.

— N-am de gând să vă fac rău, vocea ei sugrumată îmi demonstrează că ea chiar a plâns.

— Nu te cred, i-o întorc şi încă o ţin pe Meyleen în spatele meu.

— Știu că nu mă crezi, dar ai cuvântul meu că nu sunt aici ca să vă fac rău.

Ceva din comportamentul ei s-a schimbat, dar ce oare? Ieri aproape că îi venea să mă dea cu capul de pereți, iar acum... Să-mi spună și mie cineva ce naiba a schimbat-o de pe-o zi pe alta.

— Ce vrei atunci, Katherine? Pentru că n-am de gând să te las să-i faci vreun rău, sunt fermă pe ceea ce spun.

— Nu vreau să-i fac rău, pentru că..., încearcă să-mi spună ceva, dar se oprește. Aceste haine sunt pentru Meyleen, îi rostește numele cu căldură și privește în spate, izbucnind în plâns.

— Kath?! mă apropii de ea, acum că s-a așezat pe marginea patului și încerc să aflu ce e.

— Am greșit cu atât de multe lucruri, încât nici nu știu cum să le repar acum; se uită într-un punct fix. Trebuie să plecați, mi-o trântește deodată. Asta e pentru tine, îmi trântește în brațe o geacă. Iar astea sunt pentru tine, draga mea! o privește blând pe Meyleen și izbucnește din nou în plâns.

Bi... ne! Ce naiba s-a întâmplat cu femeia asta?

— Kath! Katherine, ridic puțin tonul, ca într-un final să mă privească. De ce ne ajuți?

— Nu contează, trebuie să plecați, mi-o taie scurt și se apropie de Meyleen, dar o opresc, prinzând-o de braț și o întorc cu privirea spre mine.

— N-am de gând să plec de aici până nu-mi oferi o explicație, mârâi printre dinți și ar face bine să-mi spună totul, altfel jur c-am s-o oblig.

— Lasă-mă măcar să o îmbrac pe Meyleen și am să-ți explic totul, mă roagă și încă sunt șocată de schimbarea ei.

O las să o îmbrace pe Meyleen, iar felul în care o privește cu atâta dragoste mă face să-mi pun o singură întrebare: oare Meyleen e...? Nu, nu! Mai mult ca sigur m-am ținut, mai ales că ea a fost aici de câțiva ani, iar dacă ar fi fost fiica lui Katherine, sigur nu și-ar fi ținut fiica în stadiul acesta.

Scutur uşor din cap ca să-mi revin şi privesc încă spre cele două. De îndată ce o termină de îmbrăcat, Kath o trage pe Meyleen în braţele ei, iar ceea ce spune mă şochează pentru a nu ştiu câta oară.

— Iartă-mă, fata mea! Dacă ştiam că eşti tu, te luam de mult de aici, cuvintele ei mă lasă cu gura căscată şi o privesc uimită pe Kath.

Chiar dacă pare o femeie de neclintit şi fără scrupule, punând viaţa oricui în pericol, se pare că totuşi are suflet. Înghit în sec acum că şi-a îndreptat privirea spre mine şi inspiră adânc, luându-mi mâinile între ale ei.

— V-am greşit atât de mult ţie şi lui Augustin, încât orice aş spune acum, nimic nu va putea şterge cu buretele tot ce s-a întâmplat până în prezent, îmi vorbeşte Katherine pe un ton răguşit de la atâta plâns.

Îşi trage nasul, apoi îşi umezeşte buzele cu limba şi continuă ceea ce a început să-mi spună.

— Transmite-i lui Augustin atunci când vei fi lângă el că îmi pare rău pentru dăţile în care am vrut să-l omor, cuvintele ei par atât de sincere şi dacă este ceva ce am învăţat de la echipa nebună a lui Augustin, acela e recunoaşterea faptului când un om te minte în faţă sau îţi spune adevărul, iar în ochii lui Kath văd doar adevărul, ceea ce mă sperie puţin. Ştiu, nu rezolv mai nimic cu aceste cuvinte, dar altceva nu ştiu ce aş putea să spun, pentru că nu ştiu un alt mod de a rezolva ce am făcut. Am fost o proastă că am crezut atâţia ani în vorbele ei. M-a minţit şi mi-a ascuns atât de multe şi pentru ce? Pentru a-i duce planurile diabolice până la capăt, continuă să-mi vorbească şi tind dă cred că despre Eva e vorba în mărturisirea ei.

Femeia aceea nu are limite. Ar distruge vieţile tuturor pentru a obţine ceea ce îşi doreşte.

— Eva! scrâşnesc din dinţi.

— Îmi pare sincer rău! îmi spune din nou şi se aşază în genunchi în faţa mea.

— Kath! Katherine, ridică-te, o îndemn, dar nu se clinteşte din loc.

Nici nu ştiu cum să reacţionez, aşa că fără să stau prea mult pe gânduri, o trag în braţele mele şi îi ofer puţin din căldura unui prieten. Bine, noi două nu suntem prietene, dar... înţelegeţi voi. Aceasta izbucneşte într-un plâns isteric, ca după câteva minute să înceapă să se liniştească şi se dezlipeşte din îmbrăţişarea mea, privindu-mă în ochi.

— Ştiu că n-ar trebui să-ţi cer aşa ceva, dar te rog ai grijă de fiica mea, rugămintea ei mă face să-mi întorc privirea spre Meyleen.

— Vrei să spui că...?

— Da! Meyleen e fiica mea, îmi mărturiseşte şi o priveşte blând chiar înainte să o tragă din nou în braţele ei. Iară-mă, fiica mea!

Meyleen îşi încolăceşte braţele în jurul lui Kath şi îşi lipeşte buzele uşor crăpate de tâmpla acesteia, oferindu-i un sărut. Îmi simt ochii umezindu-se şi în acest moment mi-aş fi dorit ca mama să fie încă în viaţă chiar şi dispărută, dar nu moartă. Încerc să-mi stăpânesc impulsul de a plânge şi clipesc des.

— Dacă ştiam de la început cine eşti..., continuă Kath să-i vorbească lui Meyleen cu regrete în glas. Aş fi procedat altfel, te-aş fi scos...

— Nu mai plânge, mama! o întrerupe şi Kath rămâne surprinsă de cum îi spune Meyleen.

— Trebuie să plecaţi, ne spune din nou şi trag geaca pe mine. Te rog ai grijă de fiica mea, mă roagă din nou, acum că mă priveşte

— Dar, Katherine...

— E tot ce îţi cer, până rezolv ce am de rezolvat, îmi explică şi cred că vrea să o confrunte pe Eva mai întâi.

Se lasă în jos ca să fie la nivelul lui Meyleen şi începe să-i închidă geaca, privind-o cu un zâmbet pe buze, apoi îi sărută scurt tâmpla şi spune:

— Promit să mă întorc după tine, fata mea! Până atunci Christina va avea grijă de tine, îi explică. Mami o să se întoarcă repede, apoi vom pleca departe doar noi două, îi promite în continuare, dar sentimentul straniu ce se instalează în sufletul meu nu-mi dă pace.

Presimt că ceva rău se va întâmpla şi tresar, de îndată ce furtuna care a început de câteva minute, se înteţeşte şi mai rău. Nu-mi place.

— Plecaţi înainte ca totul să devină şi mai rău. O prind pe Meyleen de mână şi o trag după mine, dar odată ajunsă în pragul camerei, mă opresc şi mă întorc cu privirea spre Katherine, care încă-şi varsă lacrimile.

— Mulţumesc, Katherine!

Emoţiile ce o învăluiesc treptat trec de la părere de rău la regret, groază şi multe altele, ca într-un final să citesc doar acceptare în ochii ei, iar asta îmi dă de înţeles că e gata să moară doar ca să îndrepte lucrurile pe care le-a înfăptuit atâţia ani, şi astă la comanda Evei.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc pentru că vei avea grijă de fiica mea, deşi nu merit. Luaţi-o spre pădure, veţi ajunge mai repede la drumul principal. Acum... plecaţi!

Observ felul în care îşi strânge pumnii şi pare furioasă, dar nu pe mine, nu pe familia mea, ci pe ea însăşi, pentru că ani la rând a ascultat de cine nu trebuie, fiind orbită de dorinţa de a se răzbuna, iar Eva a profitat din plin de asta. A făcut-o să creadă doar în minciuni, dar până şi minciuna are picioare scurte. O privesc pentru ultima dată şi încuviinţez scurt, apoi mă îndrept cu paşi grăbiţi spre ieşirea acestei case dărăpănate. Noroc cu Meyleen care ştie drumul, altfel m-aş fi pierdut cu totul. Reuşim să ieşim afară, dar dăm peste un uragan în toată regula. Îmi trag pe cap gluga de la geacă şi o ajut pe Meyleen să facă la fel, pornind într-un final spre pădure, aşa cum ne-a sfătuit Katherine.

— Vino!

Inspir adânc și o iau pe Meyleen de mână, îndreptându-ne cu pași repezi spre intrarea în pădure, dar aceasta se oprește brusc, chiar înainte să intrăm în pădurea deasă și se întoarce cu privirea spre casa în care am fost. Fac și eu la fel și rămân înmărmurită de ceea ce văd. Un vârtej format din nori coboară acum cu repeziciune, făcând ca tot praful să se ridice și odată ce a atins pământul, acesta începe să se mărească în dimensiune, distrugând totul în cale. Am mai văzut tornade, însă niciodată pe viu și atât de aproape de locul în care suntem.

Îmi simt inima bubuind în piept, realizând că se îndreaptă spre noi și asta nu e bine. Mă las brusc în jos și o trag și pe Meyleen după mine, ferindu-ne de copacul ce zboară deasupra noastră și realizez că e timpul să ne cărăm naibii de aici, înainte să fim strivite de turnul imens de praf, vânt, rămășițe de pământ, copaci și tot ce îi mai iese în cale. Încerc să o trag pe Meyleen după mine, dar aceasta nu se clintește din loc, iar glasul ei micuț și panicat mă face să-mi îndrept privirea înainte.

— Nu, mama! urlă după Katherine și mă îngrozesc privind cum tornada trece peste casa în care am fost ținute, făcând-o una cu pământul și nu știu dacă aceasta a plecat de acolo sau a rămas.

Meyleen se desprinde de mine și pornește spre locul în care e tornada, dar reușesc să o opresc la timp și o iau pe sus, alergând acum spre intrarea în pădure.

Alerg și alerg, chiar dacă Meyleen protestează și încearcă să mă facă să mă opresc.

— Nu, mama! Vreau la mama, urlă din nou, reanimându-mi amintiri pe care credeam că nu le mai am. Dă-mi drumul, vreau la mama! Meyleen încă urlă la mine, dar oricât aș vrea să o duc înapoi, nu pot.

Nu mai e nimic acolo. Mă opresc, simțind nevoia de a-mi trage suflul și o las pe Meyleen în capul oaselor. Aceasta începe să mă lovească cu palmele ei micuțe.

— Du-mă înapoi, vreau la mama! De ce nu m-ai lăsat să merg la mama? urlă la mine, lovindu-mă şi mă las în genunchi în faţa ei şi o trag în braţele mele.

— Îmi pare rău, îi spun cu ochii în lacrimi.

Ştiu exact cum e să-ţi vezi mama murind sub privirea ta, iar tu să nu poţi face nimic. Am fost acolo când mama a sărit de pe acea clădire, imaginea ei după ce a atins pământul încă îmi este întipărită pe retină, deşi până acum parcă amintirea aceea mi-a fost blocată, doar ca să uit. Aveam şapte ani când Paul m-a urcat cu forţa în maşină şi m-a dus pe undeva pe la marginea oraşului. Credeam cu tărie că avea să mă omoare, ca mai apoi să-mi arunce trupul pe undeva fără ca măcar să-i pese cât de cât de mine.

„— Paul, încetează! urlă Maryse la bărbatul ce mă trage după el, dar acesta nu se opreşte deloc şi deschide portiera de pe partea pasagerului, urcându-mă cu forţa în maşină.

— Maryse, taci dracului din gură şi intră înapoi în casă! Paul urlă la femeia ce încearcă să-l oprească.

Închide portiera, după ce mă vede urcată, apoi ocoleşte maşina prin faţă şi se urcă la volan. Nu ştiu ce vrea să facă, dar mă sperie ca naiba. Nu îndrăznesc să spun nimic pe tot parcursul drumului, ci doar mă joc nervoasă cu degetele până când glasul său răguşit îmi captează atenţia.

— Vom face o mică plimbare înainte să vezi pe cineva drag ţie. Sigur îţi este dor de mama ta, privesc acum spre el şi nu-mi vine să cred că după doi ani s-a gândit să mă ducă la mama."

Însă plimbarea aceea nu prevestea nimic bun, odată ce-am ajuns la o clădire dărăpănată, pe undeva la marginea oraşului. Îmi aduc aminte cum mi-a deschis portiera cu grijă şi m-a ajutat să cobor. Am făcut câţiva paşi spre

clădire, apoi ne-am oprit, iar el m-a îndemnat să privesc în sus. Puteam vedea o femeie ce stătea pe marginea acoperișului, însă pe moment n-am realizat cine e, doar atunci când Paul a vorbit.

„— Salut-o pe mama ta, Christina. E pentru ultima dată când ai s-o mai vezi, cuvintele lui mă îngrozesc.

— Nu! încep și urlu. Mama, sunt aici! continui să urlu spre femeia de sus. Mama! Dă-mi drumul, urlu acum la Paul, dar acesta mă ține pe loc și cu privirea fix spre acoperișul clădirii."

Ceea ce a urmat după aceea m-a făcut să intru în stare de șoc și asta după ce-am văzut-o pe mama făcându-se una cu pământul. N-am să uit niciodată privirea ei, ochii ei au rămas deschiși, privind spre locul în care Paul mă ținea și râdea ca un maniac, apoi mi-a dat drumul și am fugit spre locul în care era mama. Degeaba încercam să o trezesc, pentru că era în zadar, mama mea murise demult.

Inspir adânc și mă desprind din îmbrățișarea ce i-am oferit-o lui Meyleen, apoi îi șterg lacrimile și-i spun:

— Știu cum e să-ți pierzi mama, pentru că și eu mi-am pierdut-o pe a mea, dar îți promit că voi avea grijă de tine. îi iau mâinile micuțe într-ale mele.

Mă privește încă plângând și își trage nasul.

— Promiți?

— Promit! zâmbesc slab și îi șterg lacrimile. Dar trebuie să plecăm acum, bine?

Aceasta încuviințează scurt din cap și privește într-un final îngrozită în spatele meu.

— Christina! urlă la mine și mă întorc cu totul în spate.

— Drace! înjur în gura mare și o prind pe Meyleen de mână.

O trag după mine, fugind şi mă rog în sinea mea să scăpăm cu bine, dar se pare că tornada asta nu are de gând să o ia în altă parte. Ne ferim de tot ceea ce se îndreaptă spre noi şi fugim în continuare, încercând să scăpăm de vârtejul imens de nori ce s-a transformat într-o imensă tornadă. La naiba! Fără să gândesc înainte, o iau spre stânga şi înaintăm, rugându-mă în sinea mea să dăm peste ceva. O casă, o groapă în pământ, orice!

Înaintăm, chiar dacă puterile încep să ne cam lase şi zăresc în depărtare un pod nu foarte înalt, dar cât să putem intra sub el şi să aşteptăm să treacă nebunia. Suntem ude leoarcă până la piele, dar tot nu ne oprim. Ajungem cumva la pod şi o îndemn pe Meyleen să se bage sub el şi să înainteze spre mijlocul acestuia, înainte ca tornada să ajunsă la noi.

Aceasta face întocmai, aşezându-se în patru labe – podul nu e foarte înalt şi locul de sub acesta pare cam strâmt – şi intru şi eu exact la timp, chiar în momentul în care tornada trece fix pe deasupra noastră; o trag pe Meyleen în braţele mele, rugându-mă din nou în sinea mea ca să supravieţuim. Îmi doresc să fiu din nou în sânul familiei mele, în braţele bărbatului ce îmi colorează viaţa cu nebunia sa şi să le ofer toată dragostea mea aşa cum ştiu mai bine. Nu sunt pregătită să mor, dar dacă e pentru cineva drag, aş face-o oricând. Meyleen mă strânge şi mai tare în braţele ei şi plânge, în timp ce tot pământul din jurul nostru se zguduie.

– Capitolul 15 –

Augustin Ozera
„Până şi Demonii îşi iubesc Îngerii"

11 August 2015

Mă plimb dintr-o parte în alta, mă aflu încă în sediul lui Kobe din centrul oraşului Los Angeles şi simt că-mi pierd minţile cu cât minutele trec şi încă tot nu ştiu unde mama naibii a dus-o Katherine pe Christina. Nemernica aceea nu mai scapă de data aceasta din mâinile mele. Şi-a semnat sentinţa la moarte şi dacă se atinge de micuţa mea, vor simţi cu toţii cum pământul se va cutremura. Ştiu! În acest moment par cel mai periculos nebun de pe faţa pământului, însă lipsa micuţei mele mă face să ajung în stadiul acesta de nebunie curată şi când mă gândesc că sunt dăţi în care încă mă întreb dacă ceea ce simt pentru Christina nu e doar un vis, un sentiment trecător şi doar atât. Dar realizez şi mai mult atunci când ea nu mai e lângă mine, că m-am îndrăgostit iremediabil de micuţa asta nemernică care îmi colorează viaţa cu iubirea ei nemărginită. Aşa că, cine ar fi crezut că Augustin Christian Ozera va ajunge din cel mai mare frângător de inimi, în cel mai mare îndrăgostit? Zâmbesc, gândindu-mă la acest subiect nebun care mă aduce în stadiul de demenţă pură şi dacă mă întrebaţi pe mine, este cel mai bun drog pe care l-am gustat vreodată şi pe care n-am de gând să-l mai las deoparte. Ci mai degrabă voi gusta veşnic din el, chiar şi după moarte, pentru că micuţa mea e drogul de care am avut întotdeauna nevoie ca să mă simt viu, ca şi acum. Sunetul ce provine de afară mă face să mă opresc în loc şi privesc încruntat spre geamul din partea de nord a clădirii.

Nu-mi place ceea ce văd, iar faptul că vremea a devenit din ce în ce mai sumbră, întunecând totul în jurul oraşului, mă pune serios pe gânduri. Ash spunea că uraganul va ataca statul California abia de mâine, însă se pare că vremea nu mai are de gând să mai aştepte încă o zi, ceea ce ne va face căutările mult mai grele. Însă, chiar şi aşa n-am de gând să mă opresc din căutare şi de trebuie să înfrunt un uragan dezlănţuit doar ca să o găsesc pe Christina, o voi face fără ezitare. Inspir adânc şi dau să mă îndrept spre biroul lui Kobe, pentru a-l lua la întrebări din cauză că întârzie atât de mult cu ceea ce am nevoie, dar mă opresc în loc. Uşa principală se deschide larg şi pe ea apare un Ash nu tocmai fresh. E ud din cap până în picioare şi asta indică faptul că deja plouă torenţial afară. Îşi trage tricoul peste cap şi începe să-l stoarcă, înaintând spre locul în care sunt. Îl privesc cu o sprânceană ridicată şi-mi împreunez mâinile la piept, apoi îmi deschid buzele ca să-l iau puţin peste picior şi pe când să-i spun câteva de sănătatea lui, mi-o ia înainte.

— O s-o găsim, îndrăgostitule! mi-o aruncă în faţă, storcând încă tricoul între degetele sale. Dar ştii ce e amuzant, că te văd pe tine în stadiul acesta. Tu niciodată nu ai fost în stadiul acesta de dement incurabil, nici cu Eva, şi când mă gândesc că pentru afurisita aia n-ai făcut atâtea câte faci pentru verişoara mea, mă bucur. Şi ştii de ce? continuă să-mi vorbească, dar încă nu spun nimic, pentru că sunt curios unde vrea să ajungă. Pentru că am ajuns să le fiu recunoscător părinţilor voştri. Au făcut bine ce au făcut, deoarece tu şi Christina vă meritaţi unul pe altul, doar a reuşit să dezgheţe iceberg-ul din inima ta, nu? Zâmbetul mi se lungeşte pe buze chiar în momentul ultimelor sale cuvinte şi oricât aş vrea să nu îi dau dreptate, trebuie să o fac. Christina a scos din mine ceea ce era mai bun, deoarece ea a văzut până în străfundul sufletului meu, dincolo de zidurile pe care le-am ridicat, dincolo de carapacea de la

suprafață, exact cum nu au făcut altele, luptând pentru tot, arătându-mi că merită să risc, spre deosebire de Eva, care de fapt, a scos ce-a fost mai rău din mine şi m-a transformat în demonul care am devenit.

— Mă bucur că mi-am recuperat prietenul, vorbeşte Ash din nou, acum că a terminat cu tricoul şi-mi întinde mâna.

Privesc scurt spre mâna lui întinsă, apoi spre chipul său şi oftez prelung. Zâmbesc în colţul gurii şi îi dau mâna, trăgându-l într-o îmbrăţişare prietenească. Se pare că micuţa nemernică a făcut mai mult decât să-mi dezgheţe inima, m-a împăcat cu persoanele pe care le-am pierdut mai demult şi pentru asta îi datorez mai mult decât propria-mi viaţă. Îi datorez şi viaţa de apoi.

— O s-o găsim!

— Nu mă îndoiesc de asta, Ash, chiar dacă trebuie să înfrunt ceea ce este afară, tot n-am de gând să mă opresc din căutat până nu o am din nou în braţe, răspund destul de hotărât pe acţiunile mele.

— Ce naiba face Kobe? dau glas gândurilor mele. Şi ca şi cum m-ar fi auzit, apare de nicăieri în faţa noastră, ţinând între degetele sale câteva hârtii.

După felul în care ne priveşte, nu sunt veşti bune, de aceea nu vreau să mă gândesc la faptul că am s-o pierd. Nu! Încă am nevoie de ea. Am nevoie ca ea să fie mama copiilor mei, femeia ce îmi va săruta buzele în fiecare dimineaţă atunci când mă trezesc, dar şi femeia pe care o voi strânge în braţele mele în fiecare noapte. Femeia care mă va face să mă îndrăgostesc de ea în fiecare secundă şi care îmi va fi alături tot restul vieţii.

— Am reuşit să localizez telefonul Christinei, însă semnalul e destul de slab şi mi-e frică că o să-l pierdem cât de curând dacă vremea se tot înrăutăţeşte, Kobe ne pune în temă cu ceea ce a găsit, încercând să-mi dau seama cum să procedez mai bine.

— Unde e? întreb fără să stau prea mult pe gânduri.

— Augustin, n-o să reuşim să ajungem...

— Nu contează, unde e? îmi pierd răbdarea, întrerupându-l şi aproape că-l iau la bătaie, dar mâna lui Ash pusă pe umărul meu, mă opreşte înainte să fac ceva nechibzuit.

— E pe undeva prin Angeles Naţional Forest, iar acesta se întinde pe o rază de câţiva kilometri distanţă, îmi răspunde, întinzându-mi hârtiile din mâinile sale, realizând că este o hartă a locului în care e Christina, după cercul roşu de pe acesta. Sunt doar două intrări. Prima ar fi să o luăm pe Angeles Crest Highway, cea mai rapidă cale, Kobe îmi indică locul intrării, fiind cel mai apropiat. Cealaltă variantă ar fi prin San Gabriel Canyon Road, însă asta ne va lua cam o zi să ajungem unde ne dorim, poate chiar mai mult, continuă să ne arate pe hartă, acesta situându-se la o distanţă de câţiva kilometri faţă de prima intrare.

Fir-ar!

Chiar dacă e un drum de câteva ore până acolo, nici măcar o afurisită de tornadă, dacă apare, nu mă va opri să ajung la îngerul meu. Statul California este cunoscut pentru zecile de tornade care lovesc această parte a Americii, de aceea nici nu vreau să mă gândesc la ceea ce ne aşteaptă în următoarele ore dacă acest uragan va deveni de categoria patru sau poate mai rău, de categoria cinci, fiind cel mai devastator uragan care poate aduce odată cu el şi câteva tornade ce vor rade totul în calea lor. Pufăi exasperat şi spun:

— Nu am încă o zi, Kobe! mă răstesc la el, fiind presat de timp. Trebuie să o găsesc acum şi de ştiu că mor încercând, dar trebuie s-o fac înainte ca totul să devină un haos de nedescris.

— Înţeleg, de aceea am şi luat deja legătura cu cei care au grijă de Angeles Naţional Forest şi mi-au spus că în decursul orei douăsprezece şi treizeci de minute, duminică noaptea, o dubiţă a intrat în pădure, folosind ruta Angeles

Crest Highway. Pe acolo vom intra și noi, așa că ar trebui să plecăm. Cei care au grijă de rezervația aceea ne așteaptă deja acolo, vor să ne ajute cu căutările.

Informațiile pe care ni le oferă sunt destul de vitale, mai ales acum că știu pe unde naiba a dus-o Katherine pe Christina; dar rezervația aceea de pădure se întinde pe o rază de câțiva kilometri, iar asta ne va lua câteva ore bune de căutat, poate zile, chiar și cu tot ajutorul pe care îl vom avea, dar nu vreau să mă gândesc la Christina ca la un corp fără suflet. Trebuie să restrângem cumva aria de căutare, de preferat înainte ca uraganul de afară să devină mult mai monstruos.

— Trebuie să fie o cale mult mai rapidă de a afla unde e în pădurea aceea nenorocită, altfel ne va lua zeci de minute ca să o găsim, poate chiar ore ajutorul de care dispunem cu tot, iar noi nu avem atâtea, Kobe! vorbesc după câteva minute de tăcere și simt hârtiile smulse dintre mâinile mele de către Ash.

Le analizează pe toate părțile și se încruntă brusc, iar starea lui îmi spune că s-ar putea să fi găsit o cale.

— Mai există casa aceea ce este situată între Strawberry Peak și Mt. Lawor? glasul lui Ash ne captează atenția, indicând locul, mai ales a lui Kobe, care pare să-l privească întrebător.

— Cred că da, asta dacă nu au demolat-o deja cu mult timp în urmă, dar ar fi o opțiune, răspunde acesta, încrucișându-și mâinile la piept. Crezi că e acolo? îl întreabă, frecându-și barba cu două degete și așa cum Kobe așteaptă un răspuns, la fel aștept și eu.

Privesc când spre Ash, când spre Kobe, iar tăcerea asta bruscă mă omoară.

— E o posibilitate, răspunde Ash într-un târziu. Țin minte că erau weekenduri în care le petreceam cu cei din familia Miller pe acolo, dar asta a fost când aveam vreo

nouăsprezece ani, însă de atunci n-am mai fost prin zona aceea. Dar putem începe din acel punct, continuă Ash şi încuviinţez din cap.

— Deci e stabilit, spune Kobe. Mă duc să le spun băieţilor să pregătească totul. Vom avea nevoie de nişte maşini puternice, pentru a trece prin furtuna de afară şi pentru a ajunge la destinaţie, continuă şi dă să plece, însă glasul ce se aude în următoarele secunde îmi reactivează nervii într-un mod în care nimeni nu cred că vrea să mă vadă.

— Bravo, bravo! glasul feminin ce acaparează întreaga încăpere, plus bătaia ei din palme ce se aude ca un ecou mă face atât pe mine, cât şi pe cei doi să se întoarcă spre el şi odată ce dau peste privirea Evei, mă încrunt.

De unde naiba ştia că suntem aici? Prezenţa ei în locul acesta nu prevesteşte nimic bun, aşa că n-am de gând să aflu ce anume vrea. Pufăi exasperat pe nări şi dau să mă îndrept spre locul în care se află pentru a o scoate afară, însă Ash mă opreşte. Îl privesc nedumerit, neştiind de ce a făcut-o, dar după ce îmi face semn din priviri spre Eva, mă încrunt din nou. Nu înţeleg de ce, dar o fac. Privirea ei satisfăcută îmi dă de înţeles că a făcut ceva. O analizez mai atent şi ceea ce mă face să-mi ies serios din minţi este inelul pe care îl poartă cu mândrie pe degetul său. Inelul pe care eu i l-am dăruit Christinei în noaptea în care am făcut jurământul, îl recunosc oricând. Ce naiba caută la ea? Trebuie să-l recuperez cumva.

— Oh! exclamă, acum că-mi surprinde privirea asupra mâinii sale. Îţi place inelul meu? mă întreabă cu un zâmbet pe buze ce mă scârbeşte. Mai ţii minte când mi l-ai dăruit, iubire? scrâşnesc şi mai rău din dinţi, abţinându-mă cu greu să nu-i pocnesc una. Mi-ai spus că mă vei iubi pentru totdeauna...

— Termină cu tot acest teatru, Eva! ia atitudine Ash înainte s-o fac eu, poate într-un mod nu atât de plăcut şi chiar dacă încă o iubeşte, nu se lasă dus de nas de prefăcătoria ei.

— Oh, Ash! Nu e niciun teatru la mijloc, am spus doar adevărul. Nu-i așa, iubire? acum mi se adresează mie și mă privește dulce. Mi l-ai dăruit în noaptea în care...

— Eu nu ți-am dăruit ție așa ceva, nemernico! o întrerup și simt că spumeg de nervi. Iar acel inel nici măcar nu e al tău, e al Christinei. Ei i l-am dăruit în noaptea în care am înfăptuit jurământul nostru de sânge, făcând-o astfel soția mea pentru totdeauna, îi arunc în față adevărul, prinzându-i încheieturile, doar ca să știu că nu va reuși să fugă.

Râsul ei isteric mă bulversează și încerc să-mi dau seama dacă am spus ceva amuzant de s-a apucat să râdă ca nebuna. Pare o nebună scăpată din cămașa de forță, iar comportamentul ei de psihopată mă șochează. Cred că în punctul acesta și-a dat cu totul arama pe față, așa cum nu a făcut-o vreodată și dacă mă întrebați pe mine, ei bine, aceasta nu mai e Eva pe care eu am cunoscut-o cândva, chiar luând în considerare toate lucrurile ciudate pe care le-a făcut cât am fost împreună. Avea și ea perioadele ei în care puteam să jur că e cu totul o altă persoană, nu Eva, mai ales atunci când se comporta frumos, iubitoare, luându-mă prin surprindere cu gesturile ei calde.

— Îți faci speranțe deșarte, dragul meu. Eu sunt soția ta acum, târâtura aceea a plecat deja în lumea cealaltă și m-a lăsat pe mine să am grijă de tine; felul în care îmi vorbește mă amuțește.

Christina nu ar face așa ceva, ci mai degrabă ar lupta, deoarece e o luptătoare înnăscută și nu renunță la ceva atât de ușor, mai ales la iubirea dintre noi doi. Dar cum să fac să recuperez ceea ce e al meu de drept fără ca afurisita asta să-și dea seama? Zâmbesc cu gura până la urechi și o privesc pe Eva într-un anumit fel, apoi îmi deschid buzele și spun:

— Da, cred că ai dreptate, răspund, făcându-l atât pe Ash, cât și pe Kobe să izbucnească, dar totul face parte din planul meu, chiar dacă acesta nu e tocmai strălucit, însă trebuie s-o fac cumva pe Eva să creadă că e așa cum vrea ea

să fie. Am tot ce-mi trebuie aici în faţa mea, nici nu ştiu de ce-mi mai bat capul atât de mult cu nimicuri, continui şi o trag mai aproape de mine.

— Augustin, ce naiba? glasul lui Ash mă face să-mi îndrept privirea către el şi îi fac scurt din ochi, sperând să înţeleagă mesajul pe care încerc să i-l transmit.

O eliberez pe Eva de încheieturi şi o trag şi mai bine în braţele mele şi chiar dacă o să mă blestem pentru ceea ce fac acum, trebuie, altfel nu voi recupera niciodată acel inel. O privesc de parcă mi-a fost dor de ea şi îi iau chipul între palmele mele făcute căuş, ca apoi să-i sărut buzele, în timp ce privirea mea insistentă se îndreaptă spre Ash, dar şi mişcarea degetelor doar ca să-i dau de înţeles că trebuie să acţioneze prompt. Ştie ce are de făcut, aşa că fără să stea prea mult pe gânduri, îi prinde Evei mâinile la spate şi i le leagă cu o pereche de cătuşe pe care Kobe i le-a dat în cea mai mare linişte şi întrerup brusc sărutul cu Eva, scuipând. Nu mi-a fost deloc dor de buzele ei date cu prea mult ruj.

— Nemer..., încearcă să-mi arunce în faţă, zbătându-se în strânsoare lui Ash şi mă aţinteşte cu o privire de nebună, cât timp acesta o ţine într-un loc până se întoarce Kobe, iar eu încă îmi şterg buzele de rujul ei tâmpit.

— A fost o nebunie şi pentru un minut m-ai făcut până şi pe mine să cred ceea ce ai spus, mă face să zâmbesc glasul lui Ash, însă dacă nu îl făceam pe el în primul rând, să creadă toate cuvintele spuse, atunci nu m-ar fi crezut nici Eva.

Se pare că nu e atât de deşteaptă pe cât se credea a fi, asta dacă luăm în calcul faptul că tocmai a căzut ca idioata în capcana mea. Kobe apare în peisaj, după ce a dispărut câteva secunde, cu un scaun în mână pe care îl aşază în spatele afurisitei, care nu încetează să se zbată ca un peşte pe uscat şi să vorbească colorat. O privesc, încă satisfăcut de planul ce mi-a reuşit şi mă trezesc cu nişte fluide provenite din gura ei, pe toată faţa mea; mă strâmb scârbit de gestul său.

Îmi aşez palmele pe umerii Evei şi o forţez să se aşeze pe scaunul din spatele ei, imobilizând-o cât timp Kobe îi leagă scobitoarele lungi de fiecare picior în parte al scaunului, ca să fie sigur că nu fuge, dar şi de jur-împrejurul corpului său, imobilizând-o cu mâinile la spate.

— O să plăteşti pentru asta, ai să vezi! mă ameninţă, privindu-mă în ochi şi tot ce fac e să-mi dau ochii peste cap.

Ameninţările ei sunt ca nişte cuvinte ce mi-au intrat pe o ureche şi mi-au ieşit pe cealaltă, adică nesemnificative. Nu mă sperie!

— Tot la mine te vei întoarce, continuă Eva să se zbată în scaun, dar nu o iau în seamă. Întotdeauna o faceţi şi oricât de mult ai căuta-o pe târfuliţa aceea, nu o vei găsi, e moartă deja; cuvintele ei mă fac să mă opresc pentru o secundă şi o privesc ca un nebun, în timp ce Ash încearcă în continuare să scoată inelul de pe degetul Evei.

— Nu te cred! i-o întorc şi brusc înjur şi mă îndrept spre Ash, pentru a-l ajuta să scoată inelul. Drace, nu iese, mârâi exasperat şi continui să încerc să scot inelul de pe degetul afurisitei.

— Încearcă cu acesta, sigur vei reuşi, îmi întinde Ash un cleşte imens, pe care habar nu am de unde l-a luat, dar nici nu-mi pasă, făcând-o pe Eva să-şi şteargă zâmbetul de pe buze şi să înghită în sec.

— Nu ai îndrăzni, pare panicată Eva, iar asta mă face să zâmbesc ca un drac, venindu-mi în minte o altă idee, prin care de data aceasta să o bag în sperieţi.

Oricum o merită, grav! Dacă ea crede că mai sunt căţelu-şul care să se înmoaie la cuvintele ei, se înşală amarnic. Nu mai sunt persoana aceea pe care să o ducă de nas de foarte mult timp.

— Oh, ba da! Şi chiar am s-o fac, o ameninţ şi iau cleş-tele dintre degetele lui Ash, zâmbind mai rău decât un drac. Sper doar să ai asigurare medicală, că vie nu mai ieşi de aici, mârâi în continuare şi deschid larg cleştele chiar în dreptul chipului ei şi o fac să înghită în sec pentru a doua oară.

— Augustin, iubire, eu..., Eva începe să se zbată cu putere, încercând să mă înduplece cu cuvintele sale *„dulci"*

Mă poziţionez în spatele ei şi îi fac semn lui Ash să îi ţină degetul drept, cât să pot să-l tai pentru a recupera inelul, iar acesta face întocmai.

Kobe se aşază pe un alt scaun în spatele nemernicei ca să nu-l vadă, ţinând între degete o mână artificială – habar n-am de unde a mai scos-o şi pe asta şi-l privesc ciudat, primind de la el doar un ridicat din umeri – care la prima vedere pare destul de reală, folosindu-l pentru planul nostru sadic. Omul acesta pare mai ciudat decât am crezut şi chiar dacă sunt unele lucruri pe care aş vrea să le ştiu despre el, ei bine, nu e momentul acum. Am alte lucruri mai importante de făcut, cum ar fi să scot inelul de pe degetul Evei, apoi să o găsesc pe Christina înainte ca toată furtuna de afară să degenereze. Ash ţine încă degetul Evei, în timp ce eu aşez cleştele pe degetul artificial de la mâna pe care o ţine Kobe. Încearcă să scoată inelul, nu înainte de a-l da cu ulei ca să alunece mai uşor, apoi improvizează un cleşte din ceea ce prinde la mână şi îşi întoarce privirea spre mine.

Încep şi număr în şoaptă, cât timp Eva încă se zbate să se elibereze, scoţând pe gură cuvinte colorate şi odată ajuns la trei, îi fac semn lui Ash să înceapă. Atunci când vrei să te joci cu mintea omului, asigură-te că o faci bine, încât să aibă impresia că tot ceea ce se întâmplă, se întâmplă pe bune, nu doar aşa. Apăs cu putere pe cleşte, în acelaşi timp cu Ash, care îi strânge degetul Evei într-un cleşte improvizat şi îndată ce se aude o pocnitură, în acelaşi timp cu ţipătul nebun al idioatei, acesta reuşeşte să scoată inelul, lăsând-o pe nemernică în agonia ei.

— La dracu! înjură Eva. Vă omor pe toţi, ne ameninţă ca o dementă care se zbate în continuare în scaun. M-aţi auzit? Vă omor pe fiecare în parte, începând cu tine, nemernicule! se adresează acum mie şi încep să zâmbesc cu gura până la urechi.

— Oh! exclam. Acum nu mai sunt *„iubire"*, ci nemernic? o iau peste picior, în timp ce șterg inelul de ulei.

— Întotdeauna ai fost doar un pion, o a treia roată, nimic mai mult, pentru că niciodată n-ai ajuns la standardele lui Ash, încearcă Eva să mi-o arunce în față, folosindu-se de prietenul meu. El a știut ce să ofere unei femei, în schimb tu ai fost și vei rămâne doar un băiețaș speriat care habar n-are de nimic. Nu-i așa, dragul meu? glasul ei lasciv se adresează acum lui Ash și începe să-l privească cu ochi dulci, jucând în două tabare, de parcă ar vrea să-l înduplece, în timp ce eu deja spumeg de nervi pe dinăuntru.

Fără să stau pe gânduri, dar și fără să aștept răspunsul bunului meu prieten, îmi înfig degetele în gâtul afurisitei care începe să râdă din nou.

— Te-am iubit ca un nebun și am făcut tot ce ai vrut, scorpie ordinară, dar se pare că ție nici nu ți-a păsat câtuși de puțin de iubirea mea sau de faptul că am renunțat la atât de multe pentru tine, doar ca să-ți fiu pe plac. Practic am ajuns să fiu cățelușul tău dresat, chiar și atunci când toți îmi spuneau să te dau dracului și să-mi văd de viața mea. Dar eu am continuat să nu-i ascult și să-ți fac pe plac doar ca să vezi că te iubesc, iar tu te-ai jucat atât cu viața mea, cât și cu familia mea, nebuno! mârâi printre dinții încleștați, strângând și mai rău degetele în jurul gâtului ei. M-am îndepărtat de toți, chiar și de sora mea, pe care se presupune că ar fi trebuit să am grijă de ea și să o îndrum prin viață, și pentru ce? Pentru o femeie care nu dă doi bani pe sentimente, familie și multe altele, distrugând totul în calea ei, continui să-mi vărs toată amărăciunea ce s-a acumulat de-a lungul anilor și în acest moment îmi vine pur și simplu să o omor, doar ca să n-o mai văd în fața ochilor.

— Augustin, încercă Ash să mă calmeze, dar de data asta Eva a întrecut orice măsură.

Poate aș fi trecut și mai bine peste toate dacă ea n-ar fi fost cu adevărat vie, dar așa nu pot șterge cu buretele toate acțiunile ei incriminatorii pe care încă continuă să le facă.

— Nu, Ash! Şi-a bătut pentru ultima dată joc de viaţa mea, de familia mea şi de s-a atins de Christina, jur că n-am să mai răspund de acţiunile mele, îi răspund nervos şi o privesc încă pe Eva în ochi.

— Dacă tu crezi că scumpa ta soţie, aşa cum tu o numeşti pe nemernica aceea, mai e în viaţă, te înşeli amarnic, Eva îmi vorbeşte cu greu. Mi-a făcut plăcere să o dau cu capul de podea până nu a mai mişcat, îmi confirmă ceea ce a făcut şi parcă numai negru văd în faţa ochilor, odată ce încep să strâng degetele şi mai rău în jurul gâtului ei.

— Te omor! urlu către ea, ieşit din minţi.

— Augustin! Augustin, opreşte-te, nu merită, continuă Ash să încerce să mă facă să renunţ la ceea ce tocmai fac.

Îl împing pe Ash de pe mine cu o mână şi continui să o strâng pe Eva de gât, orbit fiind de faptul că vreau ca ea să sufere, aşa cum ne-a făcut pe toţi să suferim.

— Înţeleg că încă o iubeşti, Ash, dar acţiunile ei au mers prea departe. Trebuie să plătească pentru ceea ce a făcut.

Deodată mă simt luat pe sus de către Kobe şi Ash, înainte să fac vreo prostie colosală şi dus cât mai departe de nemernica ce începe să tuşească, acum că poate din nou să respire.

— Trebuia să o ucid atunci când am avut ocazia, se aude glasul Evei printre micile pauze de respirat şi încerc să ajung din nou la ea, dar Ash şi Kobe mă ţin în loc.

— Nu merită, Augustin! îmi vorbeşte Kobe, încercând să mă facă să mă uit la el. Stai liniştit că va plăti pentru ceea ce a făcut, dar nu merită să-ţi pătezi mâinile de sânge. Mai bine ţi-ai păstra puterile pentru a o găsi pe Christina, nu de alta, dar vremea începe să se înrăutăţească şi nu cred că mai avem mult timp la dispoziţie pentru căutări, reuşeşte cumva să mă facă să-mi revin în fire şi îmi dau drumul.

Privesc cu coada ochiului spre Eva şi prefer să o las naibii şi să mă concentrez pe micuţa mea. Ea e tot ce contează acum, nimic altceva.

— Nu o vei găsi niciodată, vorbește Eva din nou, încercând parcă să-mi reactiveze nervii, de zici că asta o excită într-un mod nebun.

Prefer să o ignor, așa că mă îndrept spre ușa principală cu cei doi pe urmele mele și o lăsăm pe Eva în compania matahalelor lui Kobe.

— Augustin... Ash..., se aude din nou glasul Evei ca un ecou. Voi îmi aparțineți mie, nu ei. Pe mine mă iubiți, nu pe ea. Vă veți întoarce voi la mine și atunci am să vă fac sclavii mei, m-ați auzit? cuvintele pe care Eva le scoate pe gură sunt de-a dreptul șocante și acum cred cu tărie că e nebună în adevăratul sens al cuvântului.

Ash se oprește în loc, făcându-mă și pe mine să mă opresc și-l privesc nedumerit. Știu că încă o mai iubește pe Eva, o pot vedea în ochii săi, însă nu cred că Christina l-ar ierta vreodată dacă va începe să creadă tot ce spune afurisita. Mă privește, încuviințând scurt din cap și se pornește spre locul în care e ținută Eva.

— Chiar și în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat până în acest moment, eu încă te mai iubesc și sincer, nici nu știu de ce mama dracului o mai fac. Deoarece nu meriți deloc să fii iubită. Și să nu ai impresia că am să trec cu vederea peste faptul că te-ai legat de verișoara mea și să te iert. Cuvintele tale nu mă înduplecă cu absolut nimic, sunt doar vorbe goale pentru mine și atât, răceala din vocea lui Ash spune multe.

Ash pare destul de determinat să o uite pe Eva, după cum îmi dau seama din felul în care i-a vorbit.

Până și un demon își iubește îngerul. Ash se desprinde de scaun și ieșim cu toții pe ușa principală în inima uraganului ce începe să se dezlănțuie și mai mult.

În fața noastră apar două mașini de teren echipate cu tot ce ne trebuie și urcăm în acestea, cu Ash la volan, eu în dreapta lui și Kobe în mașina din spate cu doi din echipa sa și pornim spre Angeles Național Forest. Sper să mai existe

nenorocita aceea de clădire, iar Christina să fie acolo, altfel mă întorc înapoi aici şi am s-o omor pe Eva fără ca măcar să clipesc. Deschid laptopul ce îl găsesc în maşină, în timp ce Ash conduce ca un nebun pe străzile Los Angeles-ului şi mă conectez cu sediul nostru din New York. Ştiu că Alex mă poate ajuta cu starea vremii şi ne poate ghida spre locul în care trebuie să ajungem. Mă conectez la satelitul ce e chiar în raza noastră şi aştept să mi se facă legătura cu Alex.

— *Şi cum e vacanţa voastră...?* îmi zâmbeşte Alex cu gura până la urechi, încercând să se ia puţin de mine, însă numai de zâmbit nu-mi arde acum.

Mă priveşte sceptic.

— *După expresia pe care o ai, cred că lucrurile nu merg tocmai conform planului,* constată şi începe să tasteze cu repeziciune butoanele.

— Alex, vreau să te conectezi la centrul de...

— *Ţi-am luat-o deja înainte,* mă întrerupe înainte să duc fraza până la capăt. *Nu e prea bine, vremea se înrăutăţeşte şi mai mult şi după cum observ, uraganul va deveni de categoria patru în mai puţin de o oră, aşa că va trebui să vă aşteptaţi la ce-i mai rău,* ne pune la curent cu starea vremii.

Deodată sirenele încep să urle prin tot oraşul, anunţând pe toată lumea că uraganul va deveni şi mai distrugător şi de ceea ce m-am temut se pare că nu avem cum să scăpăm. Chiar în faţa noastră, la câţiva kilometri distanţă, o pâlnie formată din nori se coboară cu repeziciune spre pământ şi după ce a atins suprafaţa, acesta începe să se mărească în dimensiune, distrugând totul în calea lui.

— Ţine-te bine, mă atenţionează Ash de manevra pe care urmează să o facă şi mă conformez, de îndată ce încearcă să o ia pe o altă rută, dar se pare că nici tornada nu are de gând să-şi schimbe traiectoria spre o altă parte, ci se îndreaptă fix spre noi. Drace! înjură Ash, întorcând volanul brusc spre stânga, făcându-l pe Kobe să facă la fel.

— *Augustin!* mă atenționează Alex și-mi mut privirea spre ecranul laptopului. *Dacă vă îndreptați spre ce cred că vă îndreptați, va trebui să vă opriți,* continuă să-mi vorbească, dar nu pot face asta. *Trebuie să...*

— Nu pot face asta, Alex! Katherine și Eva au răpit-o pe Christina, așa că...

— *Stai, ce dracu au făcut?* acum mă întrerupe el, aproape urlând. *Unde e acum?* se referă la Christina, în timp ce continuă să butoneze.

— Angeles Național Forest, răspund și-mi îndrept privirea spre Ash, odată ce-l aud înjurând.

— Va trebui să o ocolim cumva, se referă la tornada care nu vrea să-și schimbe traiectoria, de parcă doar în ciuda noastră o face și schimbă din nou viteza.

De îndată ce locuiește în statul acesta și s-a mai confruntat cu așa ceva, mai mult ca sigur Ash știe cum să scăpăm de problema din fața noastră.

— Anunță-l pe Kobe că s-ar putea să facem o tâmpenie, continuă Ash să-mi vorbească și iau stația între degetele mele.

Îi dau drumul și o setez pe frecvența care trebuie.

— Kobe, pregătește-te pentru ce urmează. Ash are de gând să facă o prostie, îl anunț prin stație și-mi întorc privirea spre nebunul din stânga mea.

— *Sper doar să-mi revăd iubita, pentru că am de gând să o strâng în brațele mele la noapte, altfel vă pocnesc pe fiecare în parte, indiferent în locul în care vom fi în viața de apoi,* chiar dacă vorbele lui Kobe par mai mult o glumă, vorbește totuși serios.

— Atunci, așa să fie, îi răspund și-l observ pe Ash zâmbind în colțul gurii. Ce ai de gând să faci? îl întreb acum că am închis stația.

— Am de gând să înfrunt tornada în sine, așa că odată ajunși cât mai aproape de ea, virez în direcția opusă

traiectoriei sale şi încercăm să sfidăm forţele naturii, îmi răspunde natural ca şi cum pentru el e ceva normal şi încă mă rog să nu mă ducă la pierzanie.

— *Voi aţi înnebunit?* vorbeşte Alex în cele din urmă, acum că ne-a aflat planul. *E sinucidere curată şi s-ar putea să nu iasă prea bine. Mai bine o luaţi pe...,* se aude cum tastează în continuare, încercând să afle o portiţă mai sigură pe care să o luăm.

— Prea târziu, răspunde Ash, accelerând din nou şi-l aud pe Alex oprindu-se.

Încă vreau să-mi strâng micuţa în braţe şi să-i ofer nopţi de neuitat. Îmi pun centura de siguranţă şi-l anunţ pe Kobe ce trebuie să facă, apoi înghit în sec şi mă ţin bine, cât timp Ash apasă acceleraţia şi se îndreaptă spre tornada din faţa noastră. E o nebunie ceea ce face şi nu ştiu cum supravieţuieşte el în situaţii de genul, mai ales că în New York nu sunt tornade, dar pare ca un doctor nebun gata să sacrifice câteva vieţi pentru binele omenirii sau poate doar vrea să se răzbune pe mine.

Nici nu ştiu pe ce parte s-o iau. Îmi simt inima bătând cu putere în piept cu cât se apropie de tornadă, dar aceasta îşi schimbă brusc direcţia şi o ia tot înainte prin pajiştea ce se întinde în faţa noastră, Ash continuând drumul spre rezervaţia de pădure. Ash opreşte brusc şi nu înţeleg de ce, aşa că îmi ridic ochii din laptop şi privesc înainte, realizând că accesul în rezervaţie e blocat de o bucată de trunchi al unui copac ce-a fost scos cu rădăcini cu tot din pământ.

— *Ce s-a întâmplat?* mă întreabă Alex, văzându-mă înfigându-mi degetele în păr.

— Complicaţii, răspund şi-mi desfac centura, apoi deschid portiera şi ies în ploaia torenţială de afară, lăsând laptopul pe scaun. Şi acum ce facem? îl întreb pe Ash, odată ajuns în dreptul lui.

— Fără ajutor nu vom reuşi să mutăm trunchiul din drum. Ne trebuie ceva cu care să-l facem bucăţi, apoi să-l

mutăm, continuă să-mi vorbească, ca în cele din urmă să se îndrepte spre Kobe, care tocmai a parcat în spatele nostru și iese din mașină.

— Ce s-a întâmplat? De ce...?

— Nu putem trece din cauza trunchiului căzut pe drum, îl pune în temă Ash, întrerupându-l, și-l observ pe Kobe că își scoate telefonul din buzunar.

Îl butonează, apoi îl duce spre ureche și în cele din urmă vorbește:

— Avem nevoie de câteva drujbe pentru a tăia un copac căzut pe drum și un camion cu care să transportăm trunchiul tăiat și ne trebuie acum. În cinci minute vom avea ajutoare, ne anunță.

Încuviințez din cap și mă reîntorc la mașină, cu gândul să-l pun pe Alex să scaneze întreaga rezervație.

— Alex, vreau să scanezi întreaga rezervație. Află dacă mai sunt și alte case în afară de cea situată între Strawberry Peak și Mt. Lawlor, îmi trec degetele printre firele de păr, scăpând de excesul de apă ce se scurge pe chipul meu.

— Hmm..., mormăie gânditor și continuă să-și treacă degetele peste butoane, tastând.

Îmi îndrept privirea înainte, odată ce zgomotul ce se aude tot mai aproape de locația noastră, îmi captează atenția și se pare că ajutoarele noastre tocmai au sosit. Îmi scot telefonul și verific ceasul. Dau să mă îndrept spre locul în care e Ash și Kobe, dar glasul lui Alex mă oprește.

— *Augustin*, îmi rostește numele cu groază și inspir adânc, închizându-mi ochii preț de o secundă, apoi îi deschid și privesc spre ecranul laptopului. *Situația de față nu arată prea bine. O suprafață mare din rezervație a cam fost rasă de o tornadă ce s-a format între Winston Ridge și Winston Peak, cam la trei ore distanță de locul în care sunteți voi acum*, mă anunță și scrâșnesc din dinți.

— Sunt ceva clădiri prin zona aceea? îl întreb și înghit în sec.

Acesta începe să butoneze din nou, apoi se opreşte brusc şi după felul în care expresia de pe faţa lui se schimbă, nu îmi oferă o stare de bine, ci devin tot mai îngrijorat. I-am promis lui Dominic că-i aduc fiica înapoi acasă, chiar dacă nu i-am spus-o cu voce tare, aşa că trebuie să o găsesc.

— Alex! îl atenţionez, din moment ce nu zice nimic.

Scutură uşor din cap, apoi îşi drege glasul şi mă conectează la imaginile la care tocmai privea. Distrugerile pe care tornada le-a lăsat în urma ei se întind pe o rază destul de mare, iar ceea ce îmi captează atenţia, sunt ruinele unei clădiri. Sper că micuţa mea să nu fi fost în clădirea aceea şi să o găsim în clădirea de care spunea Ash.

— *Augustin?*

Îl las pe Alex fără niciun răspuns şi mă îndrept spre Ash şi Kobe, care încarcă chiar în acest moment ultimul buştean în remorcă.

— Bun! Acesta a fost ultimul buştean, vorbeşte un domn mai în vârstă. Ar trebui să o luăm din loc, la câţiva kilometri distanţă mai avem de adunat câţiva copaci pe care tornada i-a scos din pământ cu rădăcini cu tot. Tocmai am fost anunţaţi prin staţie de către James, un coleg care are grijă de rezervaţie.

— E vorba de Winston Ridge şi Winston Peak, nu? întreb, de îndată ce ajung în dreptul lor.

— De unde-ai ştiut?

— Alex tocmai mi-a arătat imaginile din acel loc, obţinute cu satelitul. Se pare că se află şi o clădire acolo.

Ash mă priveşte întrebător şi tot ce fac e să încuviinţez din cap, deoarece mai mult ca sigur şi el speră, la fel ca mine, ca micuţa mea să nu fie în acel loc.

— Ce mai aşteptăm? ia atitudine Kobe. Să mergem, ne îndeamnă şi ne îndreptăm spre maşini.

Ne urcăm în acestea şi pornim în trombă spre primul loc şi anume clădirea dintre Strawberry Peak şi Mt. Lawlor. Drumul de acces e pavat cu obstacole şi denivelări de teren,

dar într-un final reușim să ajungem la destinație. Odată ce mașina se oprește, deschid portiera și ies cu totul din aceasta, pornind spre clădirea din fața noastră în pași alergători.

— Augustin, aud glasul lui Ash, dar nu mă opresc și continui să alerg spre clădire.

— Christina, încep și o strig pe nume în speranța că îmi va răspunde, dar nimic. Christina, continui să-i strig numele și încerc să intru în clădire, însă nicio șansă.

Clădirea e prevăzută cu un lanț gros și un lacăt, dar lemnul din care e făcută ușa principală, pare destul de putred, așa că încep și lovesc cu piciorul până în punctul în care se aud zgomote că aceasta cedează.

— Christina, urlu din nou și intru în fiecare încăpere care îmi iese în cale, dar nu e nimeni.

— Ai găsit-o? mă întreabă Ash.

— Nimic! îmi trec o mână prin păr stresat și suflu puternic printre buzele întredeschise. Nimic, la dracu!

— Nu e nici la subsol, apare Kobe în peisaj și mă întorc cu fața spre peretele din spatele meu.

Fir-ar! înjur în sinea mea și lovesc cu putere peretele, acesta spărgându-se instant din cauza pereților mult prea subțiri și îmbătrâniți de vreme. Nu, nu vreau să cred că e dincolo, deoarece locul acela e ras de pe fața pământului de către tornada care a trecut pe acolo. Inspir adânc și încerc să mă adun, apoi pornesc spre ieșirea principală cu Ash și Kobe pe urmele mele.

— O s-o găsim.

Știu că Ash încearcă să mă calmeze într-un fel, dar pentru prima dată de foarte mult timp mă simt gol pe dinăuntru și dacă Christina nu mai e, nu știu exact de ce aș fi în stare să fac.

— *Tocmai am detectat mișcare spre Winston Peak*, mă scoate din transă glasul lui Alex. Sunt mai multe siluete, însă nu-mi pot da seama care e Christina și care nu, continuă să mă anunțe și deschid portiera.

— Ash! Trebuie să plecăm, acum, urlu către acesta.

Ash se îndreaptă cu paşi repezi spre maşină şi odată ce urcă la volan, mă priveşte întrebător.

— Alex a detectat mişcare spre Winston Peak, aşa că... calc-o! Trebuie să o găsim înainte ca vremea să devină ca dracu din nou, îl iau tare, iar acesta schimbă în marşarier şi dă cu spatele vreo câţiva metri, apoi îndreaptă botul maşinii şi ne îndreptăm spre drumul principal.

Privesc cu atenţie imaginile pe care Alex mi le afişează pe monitor şi încerc să-mi dau seama cine e pe acolo. Din câte observ e doar o maşină şi încă vreo patru, cinci persoane care caută disperate printre rămăşiţele lăsate de tornadă.

***

Timpul a trecut pe nesimţite şi cu cât ne apropiam de locul cu pricina, simt că nu mai am răbdare. Toţi copacii din jurul nostru sunt la pământ, deşi mulţi dintre ei nici nu mai sunt la locul lor sau măcar în această zonă, ci mai mult ca sigur au fost purtaţi câţiva kilometri într-o altă direcţie, însă pentru mine nu asta contează. Ash opreşte maşina, acum că suntem lângă clădirea pe care am văzut-o în imaginile pe care Alex mi le-a trimis şi constat că locul arată mult mai rău decât credeam că este.

Privesc spre Kobe, apoi spre Ash şi alături de toţi cei care au venit să ne ajute, ne îndreptăm spre rămăşiţele care au mai rămas din ceea ce era o clădire cu câteva ore în urmă şi începem să dăm la o parte bucăţi imense din pereţii acesteia. Nu ştiu câte minute au trecut de când tot căutăm, însă după ce mut câteva bucăţi din perete, o mână se întrevede de sub acestea, făcându-mi inima să bată cu putere în pereţii toracelui. Sper doar să nu fi murit.

— Ash, Kobe! urlu către aceştia, în timp ce continui să dau la o parte bucăţile din clădire. Ajutaţi-mă să mut bucata asta de aici, nu staţi şi vă uitaţi ca idioţii la mine, urlu către cei doi odată ce-au ajuns în dreptul meu şi fac întocmai, apucând fiecare de o parte.

Scăpăm de problemă și continuăm să mai dăm la o parte și restul rămășițelor de perete, apoi îmi strecor mâinile pe sub mâinile persoanei din fața mea și mă rog în sinea mea ca ea să fie încă în viață.

— Christina! îi pronunț numele, dar nicio reacție. Christina, răspunde-mi, încerc din nou și odată ce-o întorc cu fața spre mine, mare mi-e surprinderea să realizez că nu e micuța mea, ci Katherine în persoană.

Îi verific pulsul, dar nu simt nimic, apoi îmi așez urechea în dreptul inimii sale, dar tot nimic. Se pare că e moartă de ceva timp, însă dacă ea e aici, unde e Christina? Mă ridic brusc de jos și încep să dau la o parte rămășițele clădirii, căutând cu disperare trupul micuței mele. Fir-ar! Dacă ea chiar nu mai este în viață, măcar trupul ei să fie aici, încât să-l pot înmormânta așa cum se cuvine.

— Augustin, încearcă Ash să mă oprească, dar nici nu mă gândesc și continui să caut. Augustin, oprește-te, la naiba! urlă către mine.

— Nu-mi spune tu mie să mă opresc, contraatac și mă iau de el, ridicându-mă în capul oaselor. N-am să mă opresc din a o căuta, așa că nu-mi spune tu...

— Nu e aici, mă întrerupe.

— Nu te cred, trebuie să fie aici, continui să-i întorc vorbele și dau să merg într-o altă parte ca s-o caut, dar mă oprește, prinzându-mă de braț și fără să gândesc puțin îi servesc un pumn direct în față.

Ash se dă cu un pas mai în spatele lui și mă privește încruntat, ținându-se de nas. Se pare că l-am lovit cam tare. Se șterge și înainte să-mi pot veni în fire, mă trezesc cu un pumn servit direct în față, dar nu mă las mai prejos și îi mai servesc un pumn, ajungând să ne batem ca nebunii.

— La dracu, ce naiba v-a apucat? intervine Kobe și ne desparte cu ajutorul celor din jur. V-ați pierdut complet mințile? Vă comportați mai rău decât doi copii, ne mustră, în timp ce-mi șterg sângele de pe față și n-am nevoie de nimeni să-mi spună ceea ce trebuie să fac și ce nu.

— Am s-o caut de unul singur, n-am nevoie de voi, mă încăpăţânez şi mai rău, de zici că mi-am pierdut minţile cu adevărat.

— Christina nu e aici, Augustin, intervine din nou Kobe şi mă opresc în loc. Am căutat fiecare colţişor al casei şi în afară de tipa de faţă, tot ce am mai găsit e acest telefon.

Îl iau între degetele mele, îndată ce îl recunosc şi dacă Christina nu e aici, trebuie să fie pe undeva prin apropiere.

— Îmi pare rău, cred că...

— Da, ţi-ai ieşit complet din minţi, mi-o întoarce, apoi mă bate cu palma pe spate şi spune: Dar te înţeleg, cred c-aş fi procedat şi eu la fel.

Încuviinţez scurt din cap şi ne îndreptăm spre maşini, nu înainte de a urca corpul neînsufleţit a lui Katherine pe bancheta din spate a maşinii lui Kobe. Mă aşez în scaunul pasagerului cu gândul la Christina.

— *Trei maşini se îndreaptă chiar acum spre locul în care sunteţi,* glasul lui Alex mă scoate dintre gânduri şi privesc spre ecranul laptopului. *În cinci minute sunt în dreptul vostru,* continuă să mă anunţe şi ies din maşină cu gândul să-i anunţ şi pe restul, dar se pare că e prea târziu.

Maşinile deja au ajuns în dreptul nostru şi se opresc. Nu ştiu cine sunt, dar sunt pe cale să aflu. Portierele se deschid rând pe rând şi din maşini încep să coboare câteva matahale ce-şi îndreaptă armele spre noi, însă nu le zăresc liderul, de abia ce acesta îşi face apariţia.

— Unde este Katherine? mă întreabă tipul blond ce se apropie de noi.

— Ce treabă ai tu cu ea? îi răspund cu o întrebare şi dau să fac un pas în faţă, însă mă opresc, ridicându-mi mâinile în aer, odată ce tipul blond îşi îndreaptă arma spre mine.

— Nţ, nţ! Eu n-aş face niciun pas în locul tău, mă atenţionează matahalele acestuia şi încă mă întreb ce naiba vor cu Katherine. E moartă, nu mai au ce face cu ea!

— Am găsit-o, șefu'! urlă unul dintre matahale, găsind-o pe Katherine pe bancheta din spate a mașinii lui Kobe.

Blondul îi face semn s-o aducă și odată ce acesta o trage în brațele lui, se îndreaptă spre mașinile cu care au venit și pornesc în trombă din locul în care suntem. Nu știu cine sunt și ce anume vor face cu trupul lui Katherine, dar într-un fel mă simt răzbunat pentru tot răul pe care aceasta l-a înfăptuit asupra mea și asupra familiei mele. Mă urc în scaunul șoferului, învârt cheia în contact și pornesc motorul, apoi opresc lângă Ash și îi fac semn să urce. Acesta face întocmai, la fel și restul și o iau tot înainte spre drumul principal, făcând slalom printre copaci. Virez spre stânga printr-o manevră riscantă și ajuns cu roțile pe asfalt, accelerez și încerc să ajung mașinile din urmă. Ei trebuie să știe unde e Christina și cred că tot ei au fost aici cu câteva ore mai devreme și au dus-o pe micuța mea într-o altă parte.

— Pregătește-te, s-ar putea să iasă urât, vorbesc într-un final.

Ash își scoate pistolul de la spate, îl verifică și se pregătește pentru ceea ce urmează. Își lasă în jos geamul de la portieră, apoi iese cu jumătate de corp în afara acestuia, îndreaptă pistolul spre mașina neagră din fața noastră și începe să tragă spre roțile acesteia, în speranța că îi va putea opri. Însă cum socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg, ne trezim cu o serie de gloanțe îndreptate asupra noastră. Ash ripostează și reușește să nimerească și cealaltă roată din spate, făcându-l pe șofer să schimbe brusc direcția și o ia printre copaci.

Fac și eu la fel și încep să urmăresc afurisita aceea de mașină, în timp ce celelalte două mașini dispar din raza noastră vizuală, cu scopul de a afla cât mai multe despre locul în care e ținută Christina. Spre norocul meu, mașina tocmai a intrat într-un copac. Una dintre portiere se deschide larg și pe aceasta iese un tip ce o ia la fugă prin pădure, însă la felul în care șchiopătează, numai departe nu va ajunge.

Ies şi eu din maşină în acelaşi timp cu Ash şi-mi pregătesc arma, înaintând spre vehiculul din faţa noastră. Îndrept arma spre şoferul care pare într-o agonie de nedescris, plin de sânge, iar la felul în care respiră mai mult ca sigur are câteva răni interioare şi probabil o hemoragie ce nu poate fi oprită. Îndrept arma spre acesta şi spun:

— Lasă arma jos, îi ordon şi acesta începe să râdă.

— Nu o veţi găsi niciodată, îmi răspunde şi încerc să-mi dau seama dacă vorbeşte despre Christina sau nu. E prea târziu, continuă să vorbească, în timp ce-şi îndreaptă pistolul spre tâmplă şi apasă pe trăgaci, chiar înainte să mai pot face ceva.

— Fir-ar! înjur în gura mare şi încep să lovesc caroseria maşinii cu piciorul, fiind nervos pe faptul că nu am aflat mai nimic despre micuţa mea. La naiba!

Mă îndrept spre maşină şi mă urc în locul pasagerului, lăsându-l acum pe Ash să conducă. Eu nu sunt în starea necesară pentru aşa ceva.

— O s-o găsim, spune Ash într-un târziu, îndreptându-ne spre ieşirea din rezervaţie.

— Cum? Singurul care ştie unde e, tocmai şi-a înfipt un glonţ în cap, Ash. Cum mama dracului crezi că vom afla acum unde e? mă revolt şi-mi trec degetele prin cap, stresat.

S-ar putea să nu o mai văd niciodată. Suflu puternic printre buzele întredeschide, în timp ce maşina *„alunecă"* pe şosea şi pe când să iau laptopul de pe bordul maşinii, o siluetă ce merge pe marginea şoselei îmi captează atenţia. Privesc cu atenţie şi după cum constat, aceasta duce în spate un copil. *Oare?* mă întreb în sinea mea, deşi nu sunt cu nimic sigur şi poate că imaginaţia îmi joacă feste de dorul Christinei. Îndată ce trecem pe lângă cele două persoane, chipul fetei îmi pare destul de cunoscut.

— Opreşte, urlu către Ash. Opreşte naibii maşina, urlu din nou către el şi deschid portiera.

— Augustin...

Nu-l iau în seamă și efectiv sar din mașină, îndreptându-mă spre cele două persoane din fața mea. După felul în care arată, pline de noroi, cu hainele ponosite și puțin ude, mai mult ca sigur au trebuit să înfrunte uraganul ce s-a dezlănțuit pe întreg statul California. Mă opresc cu câțiva pași înainte să ajung în dreptul acestora și spun:

— Christina, micuțo! îi strig numele, alintând-o și o văd că se oprește în loc.

Își ridică privirea din pământ și și-o îndreaptă spre mine. După felul în care mă privește, cred că nu știe cum să reacționeze, doar izbucnește în plâns, fără să-i dea drumul fetiței pe care o cară în spatele ei.

— Of, Doamne! se aude lângă mine glasul lui Ash care se repede spre Christina, la fel și eu, înainte să se prăbușească amândouă, luând-o cu grijă pe cea mică din spatele ei, iar eu o prind pe Christina în brațele mele.

Îmi înconjoară trupul cu brațele și izbucnește și mai tare în plâns. O analizez puțin ca să văd dacă e bine și realizez că e deshidratată după buzele uscate pe care le are, slăbită, deși încă a avut voința de a merge mai departe, dar și câteva zgârieturi pe față.

— Șșșș, micuțo! Sunt aici, încerc să o liniștesc, dar nici nu mai trebuie, căci a și adormit.

Nici nu o condamn, e slăbită și obosită. Mă ridic de jos, nu înainte de a-i săruta scurt tâmpla și o trag și mai bine în brațele mele, îndreptându-mă în final spre mașină. Ash îmi deschide portiera, odată ce ajung în dreptul lui și urc cu tot cu Christina pe bancheta din spate.

O privesc scurt, răsuflând ușurat că am găsit-o întreagă și deschid fermoarul gecii, apoi o dezbrac de aceasta, fiind încă udă și îi învelesc trupul în pătura pe care Ash mi-a adus-o din portbagaj. O simt tremurând și o trag în brațele mele, încercând să o încălzesc cu căldura trupului meu. Ash lasă scaunul pasagerului mai mult pe spate și o acoperă pe micuța pe care Christina a cărat-o atâta drum în spatele ei.

— Am fost acolo, se aude deodată glasul Christinei după câteva minute bune de tăcere şi încerc să-mi dau seama ce vrea să spună. Am fost acolo când mama s-a aruncat de pe clădirea aceea, continuă să vorbească şi Ash mă priveşte îngrozit prin oglinda retrovizoare. Paul m-a obligat să-mi văd mama murind, Augustin. Îmi aduc aminte totul, ca şi cum ar fi fost ieri. Doamne! îmi strânge tricoul în pumnii ei micuţi şi-şi dă drumul lacrimilor. Mama mea, Augustin. Mama mea! Te rog, fă ca imaginile să dispară, deoarece nu mai suport să o văd murind ca şi cum sunt încă acolo.

Durerea din glasul ei spune multe şi tind să cred că toate amintirile pe care le ştia de mult pierdute în străfundul minţii sale, acum au ieşit la suprafaţă, bombardând-o din toate părţile. Îi sărut din nou tâmpla şi o privesc în ochi, acum că şi-a ridicat privirea spre mine şi scot din buzunarul blugilor inelul. Îi iau mâna stângă între a mea şi îi aşez inelul pe deget, acolo unde îi este locul.

— Te amo!

— Yo tambien te amo, chiquita! Dormi, în câteva minute vom ajunge acasă, îi şoptesc, în timp ce-i mângâi obrazul cu degetele. Voi fi aici când te trezeşti!

– Capitolul 16 –

Christina Evans
„Războiul de abia acum începe.

26 Noiembrie 2015/ Ziua Recunoştinţei
Trei luni şi cincisprezece zile mai târziu

Inspir adânc şi continui să pregătesc totul pentru cina de Ziua Recunoştinţei, înainte ca Ash şi Leya să apară împreună cu Michael; avionul lor nu mai are mult până să aterizeze. Au trecut mai bine de trei luni de la incidentul cu tornada din Los Angeles şi trebuie să recunosc că e pentru prima dată când am experimentat un asemenea fenomen, dar şi ultima, deoarece nu mai vreau să trec prin aşa ceva. Mi-a ajuns! Inspir din nou adânc aerul în plămâni şi încerc chiar şi acum să fac faţă amintirilor ce mă năvălesc, dar cea mai puternică dintre toate este moartea mamei. Nemernicul acela mi-a distrus toată copilăria. Puteam fi un copil fericit, un copil care râde, nu plânge. Un copil care şi-ar fi putut strânge şi acum mama în braţe, însă cei care se fac vinovaţi de tot s-au hotărât să facă pe zeii şi să se joace cu vieţile oamenilor. N-am să încetez să-i caut şi atunci când îi voi găsi, îi voi pune să treacă prin toate chinurile prin care familia mea a trecut, începând cu nemernica de Eva. Femeia aceea ne-a distrus pe toţi.

— Hei, eşti bine? mă scoate dintre gânduri glasul lui Augustin, luând cuţitul din mâna mea şi nici nu ştiu când naiba l-am luat, deoarece nu am simţit deloc durerea ce-mi săgeta simţurile, acum că văd sângele care curge.

Noroc că rana nu e foarte adâncă. Nu spun nimic, doar îmi las capul în jos şi-mi închid ochii preţ de câteva secunde, apoi îi deschid de îndată ce Augustin mă îndeamnă să-l privesc. Ştiu că mă dojeneşte, chiar dacă nu spune nimic.

Doamne, cât am ajuns să te iubesc, nebunul meu incurabil! mormăi în sinea mea şi-l las să mă aşeze cu fundul pe

blatul din bucătărie. Se întoarce cu spatele la mine şi scoate trusa de prim ajutor din dulapul de sus, apoi o deschide şi scoate din aceasta un tampon de vată şi tifon. Îl îmbibă în dezinfectant şi începe să-mi cureţe rana, făcându-mă pe mine să mă strâmb la fiecare tamponare a sa.

— Rabdă! mă mustră. Capul face, capul trage, nu aşa îmi spui când fac câte o prostie? întrebarea lui mă face să zâmbesc cu gura până la urechi, în timp ce continuă să aibă grijă de mâna mea şi mă strâmb din nou.

— Da! răspund scurt şi-l privesc printre gene.

Nici nu-i pot mulţumi îndeajuns pentru ceea ce a făcut săptămânile astea pentru mine, deoarece ştiu sigur că e foarte obosit, făcând nopţi albe aproape în fiecare seară. Se pare că amintirile nu mi-au dat pace, revenind ca o avalanşă asupra mea, însă datorită lui am ajuns să trec peste ele, cât de cât. Îl privesc în continuare şi odată ce a terminat să-mi bandajeze mâna îi prind tricoul între pumnii mei şi-l trag mai aproape de mine, încolăcindu-mi picioarele în jurul său şi-mi presez puternic buzele de ale sale. Îşi înfige degetele în părul meu şi adânceşte şi mai mult sărutul nostru, introducându-şi limba în gura mea şi-i simt dorinţa arzătoare de a mă avea, deopotrivă ca şi a mea. Ne despărţim din sărut din cauza aerului care a cam încetat să mai existe între noi şi mă trage şi mai bine în braţele lui.

— Te amo!

— Yo tambien te amo, chiquita! Dar trebuie să plec acum, nu vreau ca Ash să-mi scoată un ochi pentru că nu i-am luat de la aeroport, deşi le-am promis c-am s-o fac, continuă să-mi vorbească, ca mai apoi să-mi sărute buzele ca şi cum n-ar mai vrea să plece de lângă mine. Însă, fii sigură că diseară nu mai scapi. Am să-ţi sfâşii fiecare bucăţică de material de pe tine şi am să-ţi înfierbânt pielea cu sărutări, atingeri şi am să te fac a mea ca şi cum ar fi pentru prima dată, îmi şopteşte senzual în ureche şi deja mă simt ca o gelatină în braţele sale.

Îmi muşc buzele frenetic, în timp ce fierbinţeala dintre coapsele mele devine tot mai arzătoare şi-mi vine să-l iau la bătaie pentru tot ce mi-a şoptit. Cum naiba rezist eu până diseară? Ştiu că m-am schimbat şi nu-mi pare rău. Mă simt mai încrezătoare, mai puternică în forţele mele, în iubirea dintre noi doi.

— Încetează sau s-ar putea să te fac a mea aici şi acum, mă dojeneşte, încolăcindu-mi picioarele şi mai mult în jurul lui.

— Şi ce te reţine? îl ataţ şi mai rău, simţindu-i drăcuşorul întărindu-se şi-l aud mârâind, ca şi cum ar vrea să încetez, dar ştiu că-i place când încerc să preiau controlul, dominându-l.

— Afurisită mică, te joci cu focul! mârâie în continuare peste buzele mele şi mă îndeamnă să mă las uşor pe spate.

— Nemernicule! chicotesc, simţindu-i buzele în scobitura gâtului meu şi îmi înfig degetele în părul său.

Doamne, mi-e atât de greu să-l las să plece la aeroport, dar trebuie s-o fac, însă mai mult ca sigur noaptea asta va fi doar a noastră. Aud felul în care respiră, sărutându-mi apăsat pielea, dar şi felul în care îşi împinge bazinul între coapsele mele plin de dorinţă şi-mi muşc din nou buzele, însă tot farmecul se risipeşte, de îndată ce în bucătărie încep să se audă câţiva paşi şi un glas dojenitor.

— Doamne, luaţi-vă o cameră, glasul Emmei ne opreşte să mergem mai departe, luându-ne râsul din cauza situaţiei de faţă.

Cum am ajuns în stadiul acesta? Zâmbesc în continuare, acoperindu-mi ochii pentru o secundă, apoi îl privesc pe nebunul din faţa mea cum se ridică şi-mi întinde mâna. Până şi îngerii îşi iubesc demonii, însă el numai demon nu e, el e îngerul de care am avut atâta nevoie şi cineva mi l-a trimis pentru a-mi fi alături. *Mulţumesc, mama! Ştiu că tu ai fost,* rostesc cuvintele în sinea mea şi cobor de pe blatul din bucătărie cu ajutorul lui Augustin, aranjându-mi apoi fusta pe care o port.

— Voi n-aţi auzit de dormitor? continuă Emma să ne dojenească şi mă abţin să nu zâmbesc. Sau aveţi de gând să marcaţi toate locurile din casă?

De când ea şi Andy s-au întors din vacanţa lor, Emma pare cam stresată în ultima vreme şi cam agitată, continuând să ne dojenească pe fiecare în parte, ori de câte ori are ocazia. Presimt că ceva îmi ascunde, însă nu prea ştiu ce anume, dar nu mă las până nu aflu. Îmi ridic privirea spre chipul lui Augustin şi-l surprind privindu-mă cu coada ochiului şi din instinct îmi muşc din nou buzele, făcându-l să se încrunte.

— Încă te joci cu focul, afurisită mică! mă dojeneşte în continuare, şoptindu-mi în ureche şi dacă n-aş şti că şi el îşi doreşte asta, la fel ca mine, n-aş mai insista, mai ales că m-a înfierbântat al dracului de mult.

Nu cred că vom rezista amândoi până pe seară, aşa că îmi iau inima în dinţi şi fac un pas pe care nu l-am făcut mai niciodată. Îmi împletesc degetele cu ale Augustin şi-l trag după mine, lăsând-o pe Emma cu ochii în soare, bombănind. O las să se ocupe singură de ceea ce mai este de făcut, deoarece curcanul e deja la cuptor de câteva ore bune şi continui să-l trag pe Augustin după mine până ajungem în sala de forţă. Deschid uşa şi-l trag înăuntru, apoi o închid la loc şi învârt cheia în broască, făcându-l pe Augustin să mă privească cu o sprânceană ridicată, neştiind ce m-a apucat. Ştiu că în acest moment nu e nimeni aici, cu toţii fiind în alte locuri, pregătind ceea ce mai trebuie pentru cina de diseară.

— Încă te joci cu focul, micuţo şi s-ar putea să te arzi, Augustin mârâie senzual, ţintuindu-mă între corpul său şi uşa din lemn.

— Prefer să mă ard acum, dacă tot ai aprins flacăra între noi, îi răspund, privindu-l adânc în ochi, în timp ce-mi muşc din nou buzele şi îi prind tricoul între pumnii mei micuţi, trăgându-l şi mai mult spre mine.

Zâmbește cu gura până la urechi, într-un mod drăcesc și-și trece degetele prin părul meu, apoi îmi captează buzele și începe să mă sărute cu pasiune dând frâu liber la ceea ce simte. Prind tivul tricoului de pe el și-l trag în sus până reușesc să scap de el și-l arunc pe undeva pe podea, apoi îmi apropii buzele de pielea lui și încep să i-o sărut delicat, cât timp privirea lui continuă să mă urmărească, respirând sacadat. Îi simt întreg trupul tremurând sub atingerea buzelor mele. Îi simt degetele cum îmi strâng puternic fundul, apropiindu-mă tot mai mult de corpul său. Mă scapă de tricoul pe care îl port, dar și de bustieră și-și umple gura cu unul dintre sânii mei, gustându-l, lingându-l, ca în final să-și treacă limba peste sfârcul deja întărit, excitându-mă. Face la fel și cu celălalt sân, apoi revine asupra buzelor mele, captându-le și continuă să mă sărute destul de apăsat, ca și cum n-ar mai pleca de lângă mine, deși tot trebuie s-o facă, mai ales că i-a promis unchiul meu că va merge după ei la aeroport.

Îi simt mâinile alunecând în jos spre fund, introducându-le pe sub fusta pe care o port – nu știu ce naiba m-a apucat de m-am îmbrăcat într-o fustă, nu prea fac asta – apoi alunecă pe picioare în jos și mă saltă în brațele sale, încolăcindu-mi picioarele în jurul său și mă ține lipită bine de ușa din lemn. Trage puternic de chiloții mei string într-o parte, încât pot auzi materialul cum pârâie din cauza forței și intră brusc în interiorul meu, umplându-mă de el. Gemetele ies atât de ușor printre buzele mele și-l strâng în brațe cu cât mișcările sale devin și mai amețitoare și îi rostesc numele ușor în dreptul urechii sale, făcându-l să mârâie.

— Augustin!

Continuă să mă umple de el, ținându-mă bine și-mi proptesc capul de ușă, în timp ce-l strâng și mai tare în brațe, cu cât simt că se apropie momentul.

— Te iubesc, micuțo! Te iubesc al dracului de mult, îmi șoptește peste buze și ne lăsăm învăluiți de orgasmul ce ne scutură trupurile asudate.

Îi captez buzele şi i le sărut apăsat, apoi îmi sprijin fruntea de a lui şi-i spun:

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Mi-ai întregit sufletul, inima, m-ai făcut femeia care sunt acum, îl privesc în ochi. Augustin..., mă opreşte să-mi duc fraza până la capăt, punându-şi un deget peste buzele mele.

— Întotdeauna ai fost femeia care eşti în acest moment, micuţo! Nici nu-i de mirare că ai reuşit să-mi calmezi demonii ce sălăşluiesc şi acum în mine, îmi vorbeşte din nou peste buze.

Reuşim în final să ne îmbrăcăm, deşi niciunul dintre noi nu ne dorim asta, ci mai degrabă ne-am închide în dormitor până în zorii zilei, şi îl trag în braţele mele chiar înainte să ieşim din sala de forţă. Am nevoie de asta! Zâmbim. Înghit în sec, de îndată ce Augustin deschide uşa şi dăm peste un Andy care ne priveşte amuzat, dar şi peste un Arman care se abţine cu greu să nu zâmbească şi am impresia că cei doi sunt la uşă de câteva minute bune.

Oh, la naiba! Mai mult ca sigur au auzit tot ce s-a întâmplat aici. Încerc să mă menţin calmă, normală ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, însă cred că fierbinţeala pe care o simt acum în corp – nu e o fierbinţeală provocată de nebunul ce mă ţine strâns de mână – se datorează faptului că sunt roşie ca o tomată. Nici nu ştiu ce ar trebui să spun, doar înghit în sec şi încerc să-mi calmez inima care parcă a luat-o la galop. Fir-ar!

— Şi... merg bine aparatele? glasul amuzat a lui Andy mă face să roşesc şi mai rău. Sunt unse bine în toate poziţiile? continuă să se amuze şi-l aud pe Augustin mârâind, apoi zâmbeşte în colţul guri de parcă i-a venit o idee.

— Încă mă întreb dacă IQ-ul tău e setat pe toate poziţiile sau trebuie uns ca să-şi revină, i-o trânteşte înapoi, zâmbind şi mă trage după el, lăsându-l pe Andy să bombăne de unul singur.

Chicotesc fără să vreau şi se pare că Andy tot nu s-a învăţat minte, uitând de fiecare dată că Augustin tot găseşte o

cale să-i întoarcă vorbele. Dar tot mă simt ca naiba, știind că cei doi erau la ușă și mai mult ca sigur au auzit tot ce s-a întâmplat înăuntru. *Eu și impulsurile mele*, îmi trag o palmă peste cap.

— S-a întâmplat ceva?

— Ăăăă, eu... știi? Ce s-a întâm... noi, încerc să spun ceva, dar zici că mi se îmbârligă limba în gură și nu pot spune un cuvânt întreg.

— Sunt recunoscător părinților noștri pentru jurământul pe care l-au făcut, mi demonia! schimbă subiectul și știu că face asta doar ca să mă liniștesc. Sunt recunoscător că te am, că...

— Eu ar trebui să fiu recunoscătoare, în primul rând, surorii tale, îl întrerup. Dacă n-ar fi fost ea, nici acum nu mi-aș fi cunoscut vreodată familia și poate aș fi ajuns într-un loc mult mai groaznic sau poate chiar moartă. Însă, nu te-aș fi cunoscut pe tine, un nemernic din cale-afară, un nebun incurabil și al naibii de...

— Sexy? Hot? mă întrerupe. Care-ți face trupul să tremure atunci când te atinge, când îți înfierbântă pielea cu sărutări, când te duce pe culmile plăcerii, iubindu-te ca un demon ce-și iubește îngerul. Care ți-a legat sufletul și inima de ale lui...

— Care mă înnebunește în fiecare zi cu impulsurile sale, cu nemernicia pe care nu încetez să o iubesc, îi continui vorbele și zâmbesc, chiar în momentul în care mă trage mai aproape de el și-mi sărută buzele.

Mi le sărută încă o dată și încă o dată, de parcă ar vrea să prelungească momentul, apoi se îndreaptă spre ieșirea principală, lăsându-mă pe mine acolo unde sunt și pot să jur că l-am auzit chicotind din cauza că priveam lung la fundul său sexi. *Oh, Doamne!* mormăi în sinea mea și mă îndrept spre bucătărie. Sper doar ca Emma să nu fi incendiat totul pe acolo, altfel vom avea o zi a Recunoștinței cu pompieri cu tot.

— Fir-ar! o aud înjurând. Nimic nu iese ca lumea, ce naiba? continuă să mormăie în barbă ca şi cum nimeni nu ar auzi-o.

— Emma! o strig, şi tot ce face e să mormăie în continuare, apoi fără să mai spună ceva, dă să iasă din bucătărie, dar nu o las. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu tine, dar te comporţi ciudat, i-o trântesc în faţă.

Emma nu s-a comportat niciodată aşa cum se comportă acum, indiferentă, nervoasă, agitată. Zici că nu e ea, iar asta mă face să mă simt incomod, mai ales că ţin la ea ca la o soră mai mică. Inspir adânc şi îi iau mâinile într-ale mele, dar se desprinde de mine şi o ia la fugă. Ce naiba?! Reacţia ei mă îndeamnă să o urmez. O caut până când aud câteva zgomote venind din partea dreapta, de parcă cineva şi-ar da şi sufletul afară şi pornesc spre baia care dă spre curtea din spate.

— Emma, eşti bine? o întreb, chiar înainte să pot intra înăuntru şi mă trezesc cu uşa trântită în faţă. Emma, deschide uşa? bat cu palmele în aceasta. Dacă nu o deschizi, am s-o dărâm, urlu cât să mă audă, ameninţând şi mă izbesc în uşa din lemn cât pot de tare.

La naiba!

Eu şi forţa mea năucitoare. Îmi frec umărul înjurând în barbă şi mă decid să mai încerc o dată, dar nu mai e nevoie. Uşa se deschide larg şi pe ea iese o Emma nu tocmai în apele ei, dar abia mă priveşte că se şi întoarce pe călcâie şi ia wc-ul în braţele sale, dându-şi afară tot stomacul. Îi prind părul în mâinile mele şi stau lângă ea până când văd că îşi revine cât de cât.

— Vrei să-mi spui ce naiba e cu tine? De când v-aţi întors eşti într-o pasă proastă şi de abia vorbeşti cu mine, o dojenesc, chiar dacă îmi vine să o iau în braţe. Înainte îmi spuneai ce e cu tine, acum parcă nu te mai recunosc, sincer aş...

— Sunt însărcinată, mi-o trânteşte în faţă, întrerupându-mi şirul de cuvinte şi amuţesc.

Clipesc des ca și cum n-am auzit bine ce mi-a spus și îmi deschid buzele ca să spun ceva, dar le închid repede la loc. Mă așez lângă Emma, apoi îmi încolăcesc brațele în jurul ei și o trag mai aproape de mine.

— Nu ai de gând să-mi ții o morală? Să mă certi că ce naiba a fost în capul meu? Sigur Augustin așa ar proceda, glasul sugrumat al Emmei mă face să realizez că tocmai plânge și o strâng și mai tare în brațe, încercând să o calmez.

— Șșșș! Liniștește-te!

Cum naiba a ajuns în situația aceasta? Oare cât de avansată e sarcina? îmi pun un milion de întrebări în sinea mea, însă știu cum pot să aflu ceea ce s-a întâmplat și asta doar vorbind cu Emma.

— Cum s-a întâmplat? încerc să fiu eu calmă și să o fac să-mi spună adevărul, apoi vom vedea cum vom face ca ea și bebe să fie bine.

— Eram în Vegas, cât timp erați voi în Los Angeles, începe Emma să-mi povestească. Totul a fost atât de frumos, iar Andy s-a comportat exemplar cu mine, făcându-mi toate moșturile posibile, însă într-o seară am cam exagerat cu cocktailurile. S-a ținut de capul meu ca un părinte dojenitor că nu e bine să exagerez și așa mai departe, așa că l-am provocat, continuă și la cât de nebună o știu, o cred în stare de absolut orice. I-am spus că dacă după cinci pahare nu mă mai țin pe picioare fără pic de ajutor, i-am promis că nu voi mai face așa ceva...

— De ce am impresia că există un „*dar*" aici? o întrerup.

— Păi...

— Emma!

— După câteva pahare totul a degenerat. Am ajuns în dormitor și de aici cred că îți dai seama ce s-a întâmplat, îmi răspunde și-și acoperă ochii cu palmele.

Inspir adânc și realizez destul de bine ceea ce s-a întâmplat. Cred că la cât de amețiți au fost amândoi, au uitat

complet de protecţie. Ăsta da cadou de ziua ei de naştere şi da, pe lângă ziua Recunoştinţei, mai e şi ziua de naştere a Emmei. Începând de azi e majoră.

— Cât de avansată e sarcina? o întreb într-un târziu.

— Fac trei luni peste două zile, îmi răspunde puţin mai calmă.

Sarcina e avansată, dar nici nu se pune problema despre un avort, sper doar să nu se fi gândit la aşa ceva, deoarece eu una sunt împotriva avorturilor. Un copil înseamnă bucurie, ceva care te întregeşte şi mai mult cu persoana iubită. Dacă aş fi însărcinată cu Augustin aş zâmbi, nu aş fi tristă, însă sper ca Andy să fie cu capul pe umeri şi să-i fie alături, altfel cu mine a încurcat-o rău de tot, ce să mai spun de Augustin, care probabil... De fapt, mai mult ca sigur, îl va lăsa fără moştenitori, plus de asta l-ar fi măcelărit în bătaie, ţinând cont că are aproape douăzeci şi trei de ani şi se presupune că ar trebui să fie cu capul pe umeri şi mai matur.

— Andy cum a reacţionat la faptul că...?

— În prima fază s-a albit la faţă şi am crezut că se va înfuria şi-mi va ţine morală, dar nu a fost nici pe departe aşa, mă întrerupe Emma înainte să-mi duc întrebarea până la capăt. Mi-a spus că mă iubeşte şi că va face orice ca eu şi bebe să fim bine, în siguranţă şi-mi va fi alături până la capăt.

Cred că ţine secretul acesta de ceva timp în sufletul ei, iar acum că s-a eliberat poate respira uşurată. Mă bucur că Andy a luat decizia de a-i rămâne alături şi nu a procedat cum fac alţii, fugind de responsabilităţi. Sunt mulţi băieţi care fac aşa, nedorindu-şi să-şi asume vina pentru ce s-a întâmplat şi să le rămână alături tinerelor mămici, ajutându-le cu copilul. Preferă doar să spună că nu e a lor şi s-au scăpat de o treabă. Mă ridic de jos, apoi întind mâna şi o ajut pe Emma să se ridice şi ea, dar o prind în braţele mele, de îndată ce ameţeşte.

— Ai mâncat ceva azi? o dojenesc din priviri şi-şi lasă capul în jos. Vino!

Ne întoarcem înapoi în bucătărie, cu gândul să o fac pe Emma să înfulece ceva, nu e bine nici pentru ea, nici pentru bebe dacă se înfometează şi dăm peste un Andy care, după privirea pe care o are mai mult ca sigur o căuta pe Emma de ceva vreme.

— Doamne, am crezut că ai păţit ceva, spune către Emma şi o trage în braţele lui.

— I-a fost doar rău şi... preiau iniţiativa de a vorbi.

— Deci, ştii! constată Andy şi încuviinţez din cap, zâmbind. I-am promis c-o să-i fiu alături, de aceea..., se aşază într-un genunchi în faţa Emmei şi scoate din buzunarul pantalonilor o cutiuţă mică şi neagră.

Emma pare şocată, mai ales că-şi ţine mâinile la piept, iar în ochii ei apar lacrimi ce cad nestingherite acum pe chipul ei.

— Începând de azi eşti majoră, de aceea... Emma Michaela Ozera, îmi faci onoarea de a-mi deveni soţie? întrebarea lui Andy până şi pe mine mă amuţeşte.

Nu mă aşteptam deloc la un asemenea eveniment, dar trebuie să spun că e cea mai bună decizie pe care a luat-o, cerând-o pe Emma în căsătorie. Aşa copilul pe care îl vor avea împreună va avea şi mamă şi tată.

— Da, îi răspunde Emma plângând şi îi sărută buzele lui Andy.

Sunt foarte bucuroasă pentru *„sora"* mea, aşa că mai bine îi las singuri, cu siguranţă au nevoie de asta. Mă îndrept cu gândurile întortocheate spre curtea din spate şi odată ce ajung, păşesc spre grădina cu flori. Privesc în jur şi fiecare loc îmi aduce aminte de Augustin, de nebunul ce m-a făcut să-l iubesc într-o clipită.

Îmi aduc aminte de întâlnirea noastră din grădină, de ziua în care m-a aruncat în piscină şi parcă toate astea îmi lipsesc. Ştiu, noi fetele toate ne dorim ca bărbatul de lângă noi să se schimbe, să fie mai înţelegător, să ne iubească mai mult, dar în toată nebunia asta, mie mi-e dor de nemernicul de odinioară.

Acel nemernic care îţi spune direct şi sincer gândurile, acel nemernic care trăieşte clipa şi nu se dă în lături de la provocări, mai ales acum că i-am văzut pe cei doi. Sper doar să ajungă cât mai repede înapoi.

***

Ziua a trecut mult prea repede şi niciun semn încă de la Augustin. Privesc spre ceas şi constat că e deja ora opt seara şi nu ştiu mai nimic de el, nici dacă e bine sau unde e, mai ales că Ash, Leya şi Michael sunt deja aici, spunând că Augustin nu a ajuns ca să-i ia de la aeroport. Nu vreau să cred că ne-a lăsat baltă şi pur şi simplu a plecat, fără nicio explicaţie, nimic. Inspir adânc şi încerc să-l sun din nou, dar primesc acelaşi răspuns: *„apelantul nu poate fi contactat"*

— Unde eşti! mormăi de una singură, plimbându-mă şi privesc în continuare pe geam.

— Eşti bine? glasul lui Ash mă anunţă de prezenţa lui, însă numai bine nu sunt.

Nu vreau să cred că a plecat pur şi simplu fără să...

— Nu ar face aşa ceva, mă întrerupe Ash, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Ştie foarte bine că odată făcut jurământul, nu se poate încălca sau rupe, altfel... se pedepseşte cu moartea.

— Cum adică se...?

— Domnul Joshua ştie mult mai multe despre toate astea, e naşul lui Augustin şi în cultura lor, acest jurământ de sânge pe care voi doi l-aţi înfăptuit se pedepseşte cu moartea dacă unul îl încalcă, mă întrerupe, punându-mă la curent cu unele lucruri despre care nici nu ştiam.

Asta mă pune serios pe gânduri, încât îmi doresc şi mai mult să vorbesc cu naşul lui. Îmi frec faţa cu palmele şi încerc să-l sun din nou, dar tot la fel, acelaşi răspuns. Am un sentiment ciudat.

— Vino, ceilalţi se întreabă unde eşti, mă scoate Ash din gânduri. O să se întoarcă el, mai mult ca sigur încă caută

vreun cadou pentru Emma şi i-a murit bateria, încă încearcă să mă liniştească şi îl las să mă conducă în living unde sunt cu toţii şi se joacă cu Azazel şi Azriel.

— Unde-ai fost? mă priveşte Emma iar eu doar zâmbesc.

— E în ordine, Emma, stai liniştită, numai nu îi răspund la întrebare. Ce zici dacă ai veni să pregătim totul? o întreb şi dau să mă îndrept spre bucătărie, dar mă opresc în loc îndată ce telefonul începe să-mi sune, anunţându-mă că tocmai am primit un mesaj.

Răsuflu uşurată şi deschid mesajul, cu gândul că Augustin a găsit o cale de a-mi scrie doar ca să fiu eu liniştită, însă tot zâmbetul îmi dispare de pe faţă odată ce realizez că nu e de la el.

„Dacă eu nu pot să-l am, atunci nici tu nu-l vei avea. I-aţi adio de la el, pentru că tocmai l-am trimis înapoi de unde-a venit. În Iad!"

Citesc încă o dată mesajul şi încerc să-mi dau seama cine are de gând să facă glume proaste, mai ales acum când toţi încercăm să ne bucurăm de o seară în familie. Probabil e doar o glumă proastă. Da, asta e, aşa că prefer să ignor mesajul. Scutur uşor din cap şi mă pregătesc din nou să merg spre bucătărie.

— Domnişoară Christina! glasul lui Henry mă face să-mi îndrept privirea spre acesta şi înghit în sec când văd cine e în spatele lui. Domnul poliţist ar vrea să vorbească cu dumneavoastră, continuă să-mi zică şi nu-mi place deloc asta.

Nu ştiu pe ce parte s-o iau sau dacă am făcut ceva greşit, dar încerc să par calmă şi inspir adânc.

— Cu ce vă pot ajuta? întreb cu o reţinere.

— Doamnă... face o pauză şi-şi dă jos pălăria de pe cap.

Gesturile acestea mă duc cu gândul la un singur lucru, ceva urât.

— Nu! spun şi dau din cap, dintr-o parte în alta, simţind că tot pământul îmi fuge de sub picioare.

— Îmi pare rău să vă anunţ, dar a avut loc un accident, continuă poliţistul să vorbească şi simt nevoia să mă aşez undeva. Câţiva martori au văzut o maşină rostogolindu-se pe şosea, chiar spre periferia oraşului, iar unul dintre martori a reuşit să facă, cât de cât, o poză la numărul de înmatriculare, chiar înainte ca aceasta să cadă în prăpastia şi să ia foc.

Simt că mi se face rău cu cât domnul poliţist continuă să-mi spună ceea ce s-a întâmplat, dar mă rog în sinea mea cu speranţa că nu e vorba de nebunul meu. Nu vreau să cred că nu mai e, nu!

— După multe căutări, am găsit proprietarul, numele său fiind Augustin Christian Ozera...

— E fratele meu, vorbeşte Emma pentru prima dată de când poliţia se află aici şi e la fel de şocată ca mine.

— Îmi pare rău să vă anunţ, însă...

— Nu! glasul Emmei îmi confirmă ceea ce s-a întâmplat, în timp ce citesc din nou mesajul pe care l-am primit cu câteva minute în urmă.

E ea! Eva! Ea mi-a trimis mesajul şi tot ea se face vinovată de moartea lui Aug... Drace! Nu, nu vreau să cred că e mort. Nu! Nu poate fi mort. La dracu! Nu!

— Emma! mă ridic de pe scaun, de îndată ce aceasta se prăbuşeşte la podea, leşinând şi scrâşnesc din dinţi.

Până aici i-a fost. Nemernica aceea s-a jucat prea mult cu vieţile noastre, iar dacă ea crede că a câştigat, se înşală amarnic. Inspir adânc, chiar dacă simt că inima îmi bubuie în piept şi încep să tastez.

„Poate că ai câştigat o luptă, dar războiul e al meu. Jocul de abia acum începe, scorpie!"

Va urma...